©Tsuyoshi Fujitaka/ESE / My Instant Death Ability is So Overpowered

TỨC TỬ - INSTANT DEATH

Tác giả: Tsuyoshi Fujitaka

Thể loại: Xuyên Không, Dị Năng, Dị Giới, Huyền Ảo

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Cheat? Ma thuật vô hạn? Khả năng sử dụng tất cả các nguyên tố? Sức mạnh đó liệu có thể kết liễu tất cả trong một đòn?

Cậu học sinh tên Yogiri Takatou tham gia chuyến đi dã ngoại của trường nhưng vừa tỉnh dậy, trước mặt cậu đã là một con rồng đang cố "làm tềnh" tấn công xe buýt tham quan của lớp, và người duy nhất còn lại trên xe là Yogiri cùng cô bạn cùng lớp xinh đẹp Tomochika Dannoura.

Dường như Yogiri đã bị dịch chuyển sang một thế giới khác mà không rõ lý do.

Nhưng cậu có một sức mạnh mà thế giới này không thể đo đếm được: 'Instant Death'.

Nếu ta đủ mạnh mẽ, ta thậm chí không cần phải chiến đấu!

Table of Contents

- Vol 1 Chương 01: Chết đi
- Chương 02: Sức mạnh của ta là 530.000
- Chương 03: Mọi người! Hãy nghe đây!
- Chương 04: Sức mạnh khiến ta nổi tiếng
- Chương 5: Chẳng phải đó là đĩa bay sao?
- Chương 6: Và cơ thể tôi là mục tiêu á!?
- Chương 7 - Eternal Force Blizzard, mục tiêu chết
- Chương 08: Làm ơn hãy biến tôi(em) thành nô lệ đi! Tôi(em) hứa sẽ vâng theo lời ngài!
- Chương 9 : Bởi vì ngực cậu rất mềm?
- Chương 10: Khoảng nghỉ- Cái chết tức thời
- Chương 11: OK! Tôi hiểu! Người nhật, khách hàng quen thuộc!
- Chương 12: Liệu chỉ có tao, hay tất cả người nhật đều như vậy
- Chương 13: Trước khi bắt đầu: Đám phía sau, chết
- Chương 14: Không đời nào tớ chịu ở chung với tên đã từng đi khách sạn tình yêu đâu
- Chương 15: Linh hồn hộ vệ của tôi là nhất, có là thế giới khác cũng chả vấn đề
- Chương 16: Tất nhiên là cô có thể làm được bộ sạc rồi
- Chương 17: Nhãn cầu hắn không phải là vấn đề
- Chương 18: Mokomoko-san đang nhìn kìa
- Chương 19: Như Nobunaga Oda và Enchou Sanyuutei
- Chương 20: Con robot này quá tự biết mình rồi đấy
- Chương 21: Không thể giết thứ không thể chết
- Chương 22: Chủ nhân vẫn tuyệt vời như mọi khi
- Chương 23: Chuyện bắt đầu vui lên rồi đây
- Chương 25: Hãy để cậu ta âu yếm và sờ mó một chút
- Chương 26: Ngăn chặn khung cảnh phạm tội.
- Chương 27: cấp ta cao hơn tận mười lần
- Chương 28: Ý cậu giết băng là sao!? Bộ cậu lại triết lí gì nữa à!?
- Chương 29: Rốt cục gia đình mình định tham gia trận chiến thế nào vậy…
- Chương 30: Ta chỉ cần giết hắn trước khi hắn kịp sử dụng

- Chương 31: Cuộc sống mà
- Chương 32: Và thế là đã đến Ngày Zombie!
- Chương 33: Chắc phải làm vài thí nghiệm mới biết được
- Chương 34: Hãy cùng là đồng minh công lí thêm chút nữa đi nào
- Chương 35: Ta quyết định cái chết là thế nào
- Chương 36: Cậu làm ơn đừng có lợi dụng thỏa mãn với cơ thể tớ lúc này được không?
- Chương 37: Có vẻ như chỉ có tớ đang vui thôi nhỉ
- Vol 2 Chương 1: Ta không hiểu tại sao đầu óc các ngươi lại đơn giản thế
- Chương 2: Cứ như là đang phun thuốc trừ sâu ấy nhỉ…
- Chương 03: Có vẻ đây là motif thường gặp ở dị giới
- Chương 4: Anh ta trông có vẻ là người tốt đấy, nhưng tớ không tin đâu
- Chương 5: Dù cho người nổi tiếng có được phép ra ngoài, họ cũng phải biết giữ bí mật đấy!?
- Chương 6: Không có viên đá tạ lỗi này, mình đã chết rồi.
- Chương 7: Bộ đồ này chỉ là sở thích thôi
- Chương 8: Cái kiểu game chết tiệt gì thế này, đây là thế giới khác đấy!
- Chương 9: Hãy cứ nghĩ đây như là một câu chuyện ma trong căn nhà cũ đi.
- Chương 10: Gặp chuyện thế này, triệu hồi ả ta để làm vậy cũng phải thôi
- Chương 11: Tớ không phải kiểu con gái vô ý đến mức đi phàn nàn về cách người khác cứu mình đâu
- Chương 12: Tôi chiến đấu theo chiều ngang
- Chương 13: Nếu nó đã lỡ xảy ra rồi, thì cứ tranh thủ tận hưởng đi
- Chương 14: Tớ không nhớ chúng ta đã bàn về chuyện này!
- Chương 15: Ngài đã khiêu chiến với nhầm người rồi
- Chương 16: Cái thứ đó mang cảm giác 'trùm cuối' hơi bị nhiều đấy!
- Chương 17: Tớ tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu tớ giết không gian
- Chương 18: Vận may của ngươi đúng là tệ của tệ mà
- Chương 19: Chẳng phải ngươi bảo ngươi là kẻ thù của thế giới sao?

- Chương 20: Tại sao tớ lại cần phải bám vào cậu chứ hả!?
- Chương 21: Tôi đã hoàn toàn bị vấy bẩn bởi sai lầm của cô
- Chương 22: Kết- Sao phải làm chi cho rắc rối vậy?
- Vol 3 Chương 1: Cớ chi tôi lại phải chết ở nơi này!
- Chương 2: Dù chỉ thêm một lúc, tớ đã nghĩ rằng mình tốt hơn là cứ tiếp tục 'kya~kya~'
- Chương 3: Nói vậy chẳng phải có nghĩa là thế giới này cũng hình cầu luôn sao?
- Chương 4: Tớ không nghĩ rằng tớ sẽ có thể thắng nổi một người với thanh kiếm biết bắn laze đâu!
- Chương 5: Võ thuật thế giới khác quá thô sơ, bởi thế nên võ kĩ hiện đại nhà Dannoura cũng được xem như là ma thuật.
- Chương 6: Dù anh ta không phải người xấu, nhưng ảnh của phiền thật đấy
- Chương 7: Rốt cục chuyện gì đã xảy ra mà khiến cậu ta trở thành người thô lỗ đến vậy cơ chứ?
- Chương 8: Đó chẳng phải là điều mà Takatou đã làm một lần nữa rồi hay sao?
- Chương 9: Mình có cảm giác cứ như quy luật không gian đang bị rối tung lên vậy
- Chương 10: Hả?
- Chương 11: Chuyện thế này dù sao cũng là do ba tên tam tước dâm dục kia cả.
- Chương 12: Cậu ta đã bỏ nó lại rồi này, cậu có muốn lấy không?
- Chương 13: Nếu cô muốn chết đến vậy, thì tự đi mà chết một mình đi!
- Chương 14: Tớ có cảm giác như chức nghiệp của cậu là bởi mong muốn từ sâu thẳm trong tim cậu là ‘tôi chỉ muốn một mình mình được cứu mà thôi’, đúng chứ?
- Chương 15: Đây, chính điều này, sẽ trở thành võ kĩ mới của nhà Dannoura
- Chương 16: Chào buổi tối, ta là Hiền Giả Shion đây, ngươi có nhớ ta không?
- Chương 17: Tính ta thường thích sắp xếp mọi thứ gọn gàng và ngăn nắp. Ta sẽ cảm thấy rất bực nếu phải thấy bất cứ thứ gì còn sót lại.

- Chương 18: Mấy đứa mập thường sống dai lắm phải không?
- Vol 4 Chương 1: Hủy diệt nhân loại mà là thú vui kiểu gì cơ chứ?
- Chương 2: Sao trên đời này lại có người có thể tận hưởng thế giới khác một cách thản nhiên như vậy nhỉ?
- Chương 3: A, Mokomoko, cô vẫn chưa siêu thoát à?
- Chương 4: Mày liệu hãy cứ ở yên đó đi. Tao sẽ tới chỗ mày ngay đây.
- Chương 5: Vậy xét theo những gì đã xảy ra thì tớ không nghĩ là cậu cần tớ đi theo làm chi đâu đúng không…
- Chương 6: Mokomoko… Cô bị nghiện sóng điện từ rồi đúng không vậy?…
- Chương 7: Khi mà bạn gái cũ của cậu trai tự dưng từ đâu ra xuất hiện thì cô ngạc nhiên cũng dễ hiểu thôi.
- Chương 8: Cổ bây giờ chắc đang ngồi nhai bánh ở nhà ấy
- Chương 9: Đúng như mình nghĩ, ngay cả nhà Dannoura cũng chưa thể bắn tia nhiệt được
- Chương 10: Xin lỗi? Ngài vừa nói gì cơ?
- Chương 11: Ngươi thấy đấy, đó là lí do vì sao ta nghĩ đây là lúc để bắt đầu giai đoạn thức tỉnh
- Chương 12: Ấm quá…Ủa mà giờ không phải lúc nói chuyện này!
- Chương 13: Ugh. Cái gì cậu cũng nói được hết nhỉ!
- Chương 14: Trần nhà tự dưng sụp xuống. Takatou Yogiri và hai người còn lại đều bị đè chết.
- Chương 15: Có lẽ là vì tớ vô địch chăng? Thế nên không đòn đánh nào có tác dụng với tớ đâu
- Chương 16: Huh? Ý cô là sao, tôi thua ư? Tại sao tôi lại thua cơ chứ?
- Chương 17: Ít ra cậu cũng phải để cô ta làm gì đó hay hay trước chứ…
- Chương 18: Tớ nhớ hồi trước nó cũng trông thế này
- Chương 19: Cậu thôi ngay cái trò quấy rối tình dục vô liêm sỉ đó đi!
- Chương 20: Đằng nào tôi cũng định để lại ba ngón nên cũng không sao
- Chương 21: Cứ để vậy thì chúng ta cũng thể đi đâu được
- Vol 5 Chương 1: Tranh thủ dịp này mình nên đi đến một hòn đảo phương nam nhỉ! Đó lúc nào cũng là nơi tuyệt

nhất ở dị giới cả!
- Chương 2: Vì có nhiều con gái ở đây nên tớ nghĩ phải có ít nhất một sự kiện đồ bơi hay suối nước nóng gì đó đúng không?
- Chương 3: Đội quân bất khả chiến bại mà lại có học sinh tiểu học á!?
- Chương 4: Tôi đúng là ngu khi nghĩ mấy người là người tốt mà!
- Chương 5: Tớ không giỏi nói chuyện với người khác cho lắm, nên tớ không nghĩ mình là người nên làm việc này đâu
- Chương 6: Cái 'cố gắng' mà anh nói là ngồi chọn ma thuật từ hệ thống hết lần này đến lần khác đấy à?
- Chương 7: Thế thì cậu phải chết
- Chương 8: Không có học sinh cao trung nào như cậu đâu! Có cần tôi đặt cược mạng sống của mình để chứng minh điều đó không
- Chương 9: Một tên rác rưởi thì vẫn là rác rưởi dù cho hắn có đi đến thế giới khác

Vol 1 Chương 01: Chết đi

“Thôi nào! Dậy đi, này!”

Yogiri Takatou tỉnh dậy vì bị hét.

Đôi mắt cậu rũ xuống vì mới tỉnh ngủ, cậu nhìn chằm chằm vào cô gái đang run rẩy trước mặt. Cô ấy mặc đồng phục trường, giống cậu.

“Là ai nữa vậy?”

Yogiri bối rối. Trước khi ngủ thiếp đi, chỗ ngồi cạnh cậu, phía cuối của chiếc xe buýt chở học sinh dã ngoại, là của một cậu trai, chứ không phải cô gái.

“Là Tomochika Danoura!”

Tiếng thét của cô gái tên Tomochika vang vọng.

Yogiri nhớ rằng cô là một trong những bạn học cùng lớp, nhưng ngoài tên ra, câu chả nhớ bất cứ điều gì về cô cả.

“Chúng ta đến rồi à?”

Cậu hỏi trong khi dụi mắt, nhớ lại rằng cả lớp đang tớ một khu nghỉ mát trượt tuyết ở Nagano. Thật kỳ lạ là Tomochika, hầu như không thể gọi cô là một người quen, lại tới đánh thức cậu, nhưng giờ có lẽ đến lúc đi rồi.

“Không! Quên chuyện đó đi! Giờ chúng ta phải làm sao bây giờ?!”

“Xin lỗi, sao cơ?”

“Làm thế nào cậu vẫn ngủ được đến tận bây giờ vậy? Sau bao hỗn loạn đó!?”

Yogiri lơ đãng nhìn về phía trước xe buýt, tìm kiếm nguồn gốc hoảng loạn của Tomochika.

Tầm nhìn của cậu dường như bị bóp méo.

Không phải do đôi mắt mệt mỏi chơi ảo thuật với cậu mà là thực tế khung xe buýt đã bị nghiền nát thực sự.

Hơn nữa, một vật thể gì đó màu trắng đâm xuyên qua một cậu bạn học cùng lớp với cậu.

“Ừ, tôi hiểu nó hỗn loạn thế nào rồi.”

Yogiri, giờ đã hiểu được lý do đằng sau sự hoảng sợ của Tomochika, tiếp tục kiểm tra xe buýt từ chỗ ngồi của mình.

Nơi đây khắp nơi trần và tường bị thủng lỗ chỗ. Trên sàn có một cô gái gục ngã, người đầy máu. Dựa trên lỗ hổng trên lồng ngực, cô ấy rất có thể đã chết.

Với sự trống vắng trong xe buýt, có thể nhiều người đã trốn thoát được. Khác với Tomchika và Yogiri, vẫn còn một người sống sót là bạn cùng lớp với họ, nhưng cậu ta chẳng sống được bao lâu nữa.

Một thứ gì đó như một cây thương đâm xuyên qua cậu ta. Tuy nhiên, cái thứ vũ khí đó không vô hồn; nó bắt đầu văn vẹo.

Không chú ý đến hai người họ, nó dài ra và rụt lại — giống như một phần của một sinh vật sống, nhưng Yogiri không biết một thứ sinh vật lại có thứ bộ phận dài, và trông kinh dị như vậy.

“Thứ đó là gì vậy?”

“Đừng hỏi tớ! Làm như tớ biết được ấy!”

Tomochika khóc.

Yogiri nhìn ra ngoài cửa sổ và nhìn thấy một thứ gì đó khổng lồ với làn da dày bám vào xe buýt.

“Nó giống một con rắn. Không, hay là thằn lằn nhỉ?”

Dù bằng cách nào thì nó cũng trông đáng sợ thật.

Yogiri nhặt một chiếc mic karaoke dưới chân và ném nó vào thứ cái vật thể màu trắng.

GIAAAaAAaAaaAAA

Chiếc mic đập trúng cái xác và sinh vật khổng lồ gầm lên một tiếng thủng màng nhĩ. Một phần của sinh vật đã đâm cậu trai trong xe buýt được rút ra và cái xác cậu trai kia rơi xuống sàn. Con quái vật vội vàng tạo khoảng cách, cho phép Yogiri có thể nhìn nó rõ ràng hơn.

“Vậy là, theo tớ thấy, một con Wyvern hử.”

Một con quái vật có cánh hai chân khổng lồ ngay cả trong những con rồng.

Có một phận đang đung đưa tại phần háng của con Wyvern, rất có thể đó là bộ phận sinh sản của nó. Dường như ta đang bị tấn công bởi một con vật đang nứng, và như thể điều đó vẫn chưa đủ khó tin, khung cảnh từ bên ngoài cửa sổ càng khiến Yogiri ngạc nhiên hơn.

Một đồng cỏ trải dài trước mặt cậu.

“Tớ khá chắc chắn lần cuối cùng tớ nhìn ra ngoài cửa sổ, là một con đường đầy tuyết vào ban đêm.”

“Ai quan tâm điều đó bây giờ chứ! Sao cậu lại chọc nó tức giận làm gì!?”

Tomochika hoảng loạn, nắm lấy cổ áo của Yogiri và lắc.

Trong tầm nhìn rung lắc của mình, cậu nhận ra thấy ánh sáng chói lóa từ con rồng và ngọn lửa rỉ ra từ miệng nó như cơn thịnh nộ.

“A!”

Gì thế? Cậu có tìm ra thứ gì đó để cứu chúng ta rồi sao !?”

Tomochika nhìn cậu với ánh mắt lấp lánh.

“À,không. Chỉ là tớ nghĩ ‘đây chính là cảnh một con rồng đang quan hệ với một chiếc xe ngoài đời’ thôi.”

“Câu còn nói cái quái gì vậy!?”

Ảnh rồng có quan hệ tình dục với xe hơi là một trong những meme kỳ lạ trên mạng, nhưng trước khi Yogiri có thể bắt đầu lời giải thích của mình, cậu đã bị gián đoạn.

ROOOoOOO

Con rồng gầm lên và chuyển động đôi cánh, nâng cơ thể to lớn của nó lên không trung và sau khi đạt tới độ cao nhất định, nó phóng tới chỗ cậu.

“Giờ thì nó trông kinh thật đấy. “

Bên trong xe buýt bị nghiêng, lối đi lại hẹp và trên đó còn có xác chết xung quanh. Thoát khỏi đây lúc này dường như

không thể.

Chà, hết cách rồi.

Con rồng đang phóng xuống dường như là một phép ẩn dụ thích hợp cho việc hạ bức màn, Yogiri nghĩ. Cậu chưa bao giờ gắn bó với cuộc sống.

“Thế là hết rồi!”

Tomochika hét lên tuyệt vọng khi cô bám lấy Yogiri, người có vẻ đã từ bỏ. Bộ ngực khá là to của cô thay đổi hình dạng khi nó ấn vào Yogiri.

Không thể gọi nó là cảm giác khó chịu được.

Cậu có thể là người giao tiếp kém, nhưng Yogiri vẫn là một người đàn ông. Cậu phải thừa nhận, cậu phần nào cảm thấy có trách nhiệm bảo vệ Tomochika ngay bây giờ khi thứ kia đến.

Và như vậy, Yogiri đã thay đổi suy nghĩ về việc không bao giờ sử dụng khả năng của mình.

“Chết đi.”

Cậu xác định mục tiêu và giải phóng sức mạnh của mình.

Đôi cánh của con rồng dừng lại ngay lập tức.

Sự mất cân bằng làm cho cơ thể to lớn của con rồng quay tròn và tăng đà trong khi rơi xuống từ bầu trời, đến khi nó rơi xuống đồng bằng. Đất và cỏ bay tứ tung trong không trung khi nó trượt trên mặt đất.

Bump!!!

Chiếc xe buýt lắc lư từ vụ va chạm của con rồng.

May thay, ma sát từ đất đã lấy đi một lượng lớn động lượng từ cú va chạm. Yogiri không cảm thấy nhiều tác động.

“Bây giờ thì chúng ta nên làm gì từ giờ đây?”

“Dannoura-san. Có vẻ như chúng ta đã được cứu rồi.”

“…Có thật không?”

Cô tiếp tục bám lấy cậu lâu hơn một chút, nhưng sau khi nhận ra mọi thứ đã im lặng, cô ngập ngừng ngẩng đầu lên và tách ra khỏi Yogiri.

“Huh? Nhưng tại sao? Chuyện gì vừa xảy ra?”

Tomochika nhìn ra ngoài cửa sổ với ánh mắt trống rỗng.

“Đó là những gì tớ muốn hỏi, nhưng chúng ta hãy ngừng việc hoảng loạn đầu tiên đã, được không? Nghỉ ngơi một chút và chúng ta sẽ nói chuyện sau đó.”

Trước khi thảo luận những gì cần làm tiếp theo cần phải nắm bắt tình hình. Sự hợp tác của Tomochika là điều cần thiết, nhưng bởi cô ấy có vẻ hoảng loạn nên Yogiri quyết định đợi để cô ấy bình tĩnh lại trước.

Cậu cầm chiếc máy chơi game cầm tay ra khỏi túi và khởi động nó. Đó là một trò chơi săn bắn đang rất phổ biến mà cậu đã bắt đầu chơi gần đây.

“Có lẽ lúc này ta nên chơi Monster Hu◯◯er!”

Tomochika ngạc nhiên cũng dễ hiểu.

Discord Facebook

Chương 02: Sức mạnh của ta là 530.000

“Nè. Bây giờ chúng ta ra ngoài được chưa?”

“Rồi sau đó thì sao? Ai biết được ngoài kia có an toàn hay không?”

“Tớ đồng ý với ý kiến của cậu, nhưng liệu cậu có thể dừng chơi Mo◯◯ter Hunter trong khi đang nói được không?”

Yogiri vẫn ngồi ở hàng ghế sau của xe buýt, chơi game trong khi chờ Tomochika bình tĩnh lại.

“Nói chứ, tớ quan sát từ nãy giờ rồi, chẳng phải cậu chơi rất tệ sao?”

“Tớ chịu, thật quái lạ. Chuyện gì với cái khoảng trễ này cứ mỗi sau ba đòn đánh vậy? Tớ không nhớ lại có thứ tệ hại thế này!?”

“Cái đó là do style* thôi, đúng chứ? Sao cậu không chuyển qua Striker? Sẽ không có khoảng trễ khi dùng tới combo 3 đòn đâu.”

“Nghiêm túc chứ?”

“Nghiêm túc đấy.”

Yogiri chuyển qua style khác như được bảo và thực sự, bây giờ việc xử lý vũ khí đã gần hơn với những lần trước.

“Wa, được đấy!”

“Được rồi, giờ cậu có thể kể cho tớ mọi chuyện đã xảy ra cho tới giờ được không?”

“Ngoài ra, cậu đang quá liều lĩnh dù là một thương thủ. Khi chơi thương cậu hãy dừng sau hai đòn tấn công khi có vẻ nếu có khoảng thời gian cho đòn thứ ba, và sau một đòn tấn công khi có khoảng thời gian cho hai đòn, luôn di chuyển sao cho cậu có thể chuyển qua Guard và Evade một cách linh hoạt … nói thực, bộ cậu không biết chon thời điểm để hỏi hả?”

“Cậu cứ như là một Nữ thần chiến thương hay gì đó ý.”

“Đó chỉ là kiến thức thông thường thôi mà…”

Tuy vậy, trông Tomochika có vẻ hãnh diện.

“…đã bình tĩnh chưa?”

“Tớ đoán vậy. Thực tế rằng mọi người đã chết, tớ đã bị tê liệt vì cú sốc. Thậm chí nhớ lại mùi thôi cũng đã không thể chịu đựng nổi.”

Yogiri thấy rằng cô ấy có vẻ đã bình tĩnh lại. Cậu tắt chiếc máy chơi game và quay sang cô ấy.

“Được rồi. Cậu có thể kể mọi chuyện đã xảy ra cho tới giờ không?”

“Không giống như việc tớ biết cậu là người tốt, cậu có vẻ là người sống nội tâm nhỉ…Những sự kiện xảy ra tới nay, phải không? Ừm, có vẻ như chúng ta bị dịch chuyển sang một thế giới khác, và rồi một hiền nhân xuất hiện, mọi người được chọn làm ứng viên cho hiền giả, và Yazaki-kun bắt đầu nắm quyền kiểm soát mọi thứ và rồi…”

“Này đợi đã! Cậu có thể kể lại từ đầu không?”

“À, ừm”

Tomochika bắt đầu kể với Yogiri mọi thứ đã diễn ra.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Sau khi đi qua đường hầm, bọn họ đã ở trong một đồng cỏ.

“Hueh?”

Tomochika lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ và bị gián đoạn bởi một tiếng ngu người. Nó là của cô.

Chỉ vài phút trước cô đã chắc chắn bên ngoài là ban đêm, nhưng cô và các bạn học của cô bỗng nhiên lại nhìn thấy ánh sáng ban ngày. Phong cảnh núi tuyết cũng biến mất, hiện ra bây giờ là một đồng bằng trải dài toàn là cỏ.

Một lát sau, các học sinh còn lại đã chú ý đến sự thay đổi vô lý trong địa điểm và ngay sau đó toàn bộ xe buýt trở nên náo loạn.

“Mikocchi, chúng ta đang ở đâu vậy!?”

“Một đồng cỏ, tớ đoán thế?”

“Ý tớ là, cậu biết đấy, trên quy mô lớn hơn cơ …”

Sự hoảng loạn truyền tới tất cả những học sinh đang bối rối và chiếc xe buýt buộc phải dừng hẳn.

Một cô gái trong bộ váy trắng.

‘Một cô gái đang cosplay thành một cô gái phép thuật’ là những gì Tomochika nghĩ khi nhìn thấy vị hành khách mới này.

“Chào mừng, hỡi những ứng viên hiền giả. Tên ta là Sion. Cháu gái của ngài Đại Hiền nhân.”

“Ngay cả Tomochika từng đọc qua những manga tương tự điều này cũng thấy quá hoang mang để nói một lời. Tuy nhiên, điều đó mới là tốt nhất. Bởi một sự gián đoạn không mời và mọi thứ có thể đã kết thúc tồi tệ, như giáo viên chủ nhiệm của cô chứng minh.”

“Cô nghĩ cô là ai vậy hả! Ai cho phép cô—”

Câu cuối đã có thể được hoàn thành trọn vẹn, nhưng vị giáo viên kia đã không thể. Sion nắm lấy đầu ông ta và…

pop

Với một tiếng êm tai, hộp sọ của vị giáo viên vỡ vụn, máu và dịch não bắn tung tóe ra hàng ghế trước.

“Xin đừng gián đoạn, làm ơn. Ta đề nghị tất cả các bạn ở yên một chỗ mà sợ hãi và run rẩy đi. Đừng rời khỏi chỗ ngồi, xin hãy chú ý.”

Xe buýt rơi vào im lặng; các học sinh đã ngay lập tức nắm bắt được mối nguy hiểm mà Sion đặt ra.

“Ta không có ý định gây tổn hại trực tiếp cho bất kỳ ứng cử viên hiền triết nào, nhưng điều đó chỉ xảy ra miễn là bạn không quá lo lắng. Hãy chắc chắn là các bạn quan tâm đến điều đó, được chứ? Mức năng lực của ta là 530.000”

Tất cả mọi người đều không di chuyển lấy một li. Tomochika cũng không dám hó hé một lời.

“À, sao các bạn không cười?”

Sion nói khi cô di chuyển bàn tay trái về phía ghế tài xế.

Ánh sáng tập trung trong lòng bàn tay cô ta và trong khoảnh khắc tiếp theo người tài xế xe buýt, cùng với toàn bộ chỗ ngồi của ông ấy, bị thiêu thành tro bụi.

“Thấy không? Ta bực vì trò đùa của ta quá nhạt và giờ ta lại lỡ giết nữa rồi.”

Sự thờ ơ với sinh mạng của Sion như là một đứa trẻ chơi đùa với đồ chơi.

“Điều này có thể trông cực kì bất hợp lý với tất cả các bạn, nhưng thế giới này là như vậy đấy. Không thể biết được tương lai sẽ có gì xảy đến. Vậy thì, tôi sẽ giải thích tình hình hiện tại. Các bạn có thể đã nhận thấy, đúng như các bạn đang lo ngại, nơi này là một thế giới song song. Và tôi là người triệu hồi các bạn. “

Không đời nào mọi người có thể chấp nhận lời giải thích như là bị dịch chuyển đến một thế giới song song như vậy, nhưng bất chấp sự hoài nghi của mình, mọi người vẫn im lặng, làm đúng như Sion đã nói và ở yên trong hàng.

“Mục đích đằng sau việc triệu hồi các bạn là để các bạn nhận lấy vai trò của ứng viên hiền triết. Các nhà hiền triết là những người quản lý thế giới này, nhưng hiện số lượng những người như vậy đang giảm xuống ở thời điểm hiện tại và chúng ta phải thường xuyên bổ sung để phục vụ nhu cầu.”

Sion chỉ tay phải về phía các học sinh và chiếc xe buýt bao phủ trong ánh sáng chói lóa; Tomochika đã chuẩn bị cho cái chết.

Nhưng không có gì xảy ra cả.

Cô mở to mắt và nhìn thấy Romiko bên cạnh cô đang phát sáng trong ánh sáng xanh. Các bạn cùng lớp ở phía bên kia lối đi có màu đỏ và vàng.

Cô đứng dậy để nhìn qua chiếc xe buýt và thấy rằng mọi người đều tỏa sáng với nhiều màu sắc khác nhau.

——Huh? Chuyện gì vậy? Um, mình không phát sáng?

Đó là dấu hiệu tốt hay dấu hiệu xấu?

Tomochika cảm thấy không thoải mái về ý nghĩ sẽ trải qua hiện tượng tương tự, nhưng cô không thể không cảm thấy như

bị bỏ lại phía sau.

Discord Facebook

Chương 03: Mọi người! Hãy nghe đây!

Tất cả các học sinh đều tỏa sáng rực rỡ làm cho nơi đây như có cầu vồng trong xe vậy, tạo cho một bầu không khí như là xứ sở thần tiên thời hiện đại vậy.

“Sức mạnh của các bạn sẽ khác nhau dựa trên màu sắc, nhưng để thuận tiện hơn, hãy cứ nghĩ rằng ánh sáng càng rực rỡ, thì sức mạnh càng mạnh. Ánh sáng của mọi người sẽ mờ đi trong giây lát thôi, ta khuyên các bạn nên lưu ý về người trông có vẻ mạnh mẽ trước khi điều đó xảy ra. Một trong những biện pháp sống sót tôt nhất chính là việc xây dựng một mối quan hệ cùng một bạn đồng hành mạnh mẽ.”

Nhận lời khuyên của Sion, các học sinh bắt đầu cuống cuồng tìm ra những người phù hợp.

Tomochika không phải là những người duy nhất không phát sáng, họ chỉ là thiểu số.

“Phiên bản 02.87.05.11 của [Battle Song] vừa được cài đặt trong tất cả các bạn. Nếu cài đặt thành công các bạn có thể thấy biểu tượng truy cập ngay bây giờ. Ta nghĩ sẽ hơi khó chịu, nhưng xin hãy cố chịu vì nó chỉ đang khởi động thôi.”

Tomochika nhìn chằm chằm vào khoảng không trước mặt.

Cô chỉ có thể nhìn thấy mỗi cái ghế.

Thứ mà Sion nói không xuất hiện trước mặt cô.

“Mikochi, cậu có thấy không?”

Tomochika cảm thấy khó chịu hỏi cô bạn ngồi kế bên.

“Un, có các chữ cái đầy màu sắc đang trôi nổi trước mặt tớ. A, status. Cái này được ghi bằng tiếng Nhật. Đây là gì vậy?”

Tóm lại, nó chỉ có thể hiển thị trước mặt người khác.

Tomochika cảm thấy bất an, có vẻ đó là một dấu hiệu xấu.

Không còn cách nào khác.

“Các bạn có thể sử dụng sức mạnh của mình, nhằm mục tiêu trở thành một hiền nhân, thời hạn là một tháng.”

Chika đã ước là sẽ không bao giờ đứng dậy mà hỏi Sion.

“A-ano!”

“Gì vậy?”

“Tôi có thể hỏi một câu không?”

“Tất nhiên rồi.”

Sion mỉm cười nhẹ nhàng.

“Thực ra tôi không phát sáng, và cũng không thấy biểu tượng đâu cả.”

“Aa, là nó.”

Sion hành động tỏ vẻ như thương xót.

“Thật đáng tiếc, nhưng đôi khi lại có những cá nhân không tương thích như vậy. Không thể làm gì nữa đâu, bạn nên từ bỏ đi.”

Tomochika cảm thấy bối rối bởi câu trả lời cô nhận được. Cô có linh cảm ngày càng lớn rằng mình ở trong một tình huống vô vọng.

“Vậy thì tiếp tục nào. Các bạn là một cộng đồng, là một nhóm. Hãy tìm ra một hiền giả trong cộng đồng này trong vòng một tháng. Các bạn có thể hợp tác với một người nào đó để cùng trở thành, hoặc tự mình trở thành hiền giả. Bây giờ ta xin phép từ biệt.”

“Khoan đã! Tại sao lại là chúng tôi!”

Tomochika tuyệt vọng và tỏ ra bức xúc. Mọi người xung quanh đều nhìn cô hoảng hốt vì cô đã nói ra một câu không cần thiết.

“Điều này dựa theo phân tích. Những hiền nhân có khả năng cao sẽ sinh ra từ nhóm các bạn.”

“Vậy! Nếu như không có ai trở thành hiền nhân thì sao?!”

“Đúng rồi nhỉ. Lúc đó các bạn sẽ trở thành một vật thí nghiệm ma thuật. Các bạn sẽ bị đưa vào một bồn chứa ma thuật tối tăm chật hẹp, các bạn sẽ sống ở đó, vậy nên hãy chăm chỉ hơn nhé?”

Một viễn cảnh khủng khiếp, Tomochika không thể nói gì thêm được nữa.

“Nhưng nếu một hiền nhân được sinh ra trong các bạn, các bạn sẽ là một tín đồ (tay sai) của hiền nhân đó và sức mạnh của thế giới này được đảm bảo. Và giờ nhiệm vụ đầu tiên sẽ bắt đầu trong một giờ tới. Đừng có chết nhé.”

Nói như vậy Sion rời đi, và chẳng mấy chốc tiếng ồn ào náo loạn quay trở lại xe buýt.

“Cái gì thế này, tớ hoàn toàn không hiểu cái gì hết! “

Tomochika dựa lưng vào ghế ngồi.

“A, mô tả nhiệm vụ xuất hiện rồi này!”

Dù là trong tình huống này, Romiko vẫn nói chuyện như thường lệ.

<u>-Nhiệm vụ đầu tiên-</u>

Mục tiêu: thoát khỏi Plain of Dragon và hướng tới thành phố phía Bắc.

Kẻ thù: Rồng (cấp độ trung bình khoảng 1000)

Lời khuyên: Thức ăn ưa thích của loài rồng là con người. Vì vậy, việc bị tấn công khi rời khỏi xe buýt là chắc chắn. Hơn nữa, đánh bại một con rồng là vượt quá khả năng hiện tại của bạn. Bạn có một giờ cho đến khi nhiệm vụ bắt đầu, trong thời gian đó một rào chắn xung quanh xe buýt sẽ đảm bảo sự an toàn cho bạn. Sử dụng thời gian đó để tìm ra một chiến lược.

———

“Không không không, rồng á?”

Tomochika nhìn ra ngoài cửa sổ. Tất cả những gì cô có thể thấy là một đồng cỏ bình dị, thật khó để tưởng tượng một con quái vật cỡ như một con rồng sẽ đột nhiên xuất hiện.

Tuy nhiên, cô nhìn thấy được từ chỗ của mình một bức tường lâu đài, có vẻ khá xa. Dường như có một thị trấn đã ở đó.

“Mọi người, xin hãy lắng nghe!”

Cơn hoảng loạn vẫn tiếp diễn cho đến khi đột nhiên có ai đó lên tiếng và bước tới trước.

Một nam sinh, tên cậu ta là Suguru Yazaki.

Sau tiếng hét đó, mọi người trở nên im lặng.

“Chúng ta đang ở trong một tình huống khó hiểu, nhưng hiện tại thì có vẻ như chúng ta không có lựa chọn nào khác ngoài việc hoàn toàn nhiệm vụ đó, và vì thế tôi cần sự hợp tác của mọi người.”

Một nhà lãnh đạo bất ngờ. Tomochika mong đợi ai đó lên tiếng phản đối, nhưng, nhưng thật ngạc nhiên, mọi người dường như hưởng ứng.

“Đúng rồi, sẽ ổn thôi nếu ta để mọi thứ cho Yazaki-kun lo.”

Một học sinh nào đó nói với một giọng lớn.

“Vậy thì, cậu có thể làm đại diện cho chúng ta được không?”

“Được thôi, nhưng mà…”

“Đầu tiên, tôi muốn nắm bắt được khả năng của mọi người. Mọi người có thể viết tên và sức mạnh của mình trên một bản ghi nhớ và mang nó cho tôi không?”

Bằng cách nào đó không ai chống lại đề xuất của Yazaki.

Discord Facebook

Chương 04: Sức mạnh khiến ta nổi tiếng

Cảm ơn Zard đã giúp tôi chương này.

———————

Cùng với Suguru Yazaki người đứng đầu, một chiến thuật trốn thoát đang được lập ra ở đằng trước chiếc xe buýt

Tomochika cùng những người không có ánh sáng bị đẩy ra phía sau xe và hoàn toàn không được tham gia cuộc thảo luận

Có tổng cộng bốn người không có ánh sáng, nhưng Tomochika lại không thân với bất cứ ai trong số ba người còn lại cả.

Ayaka Shinozaki. Một cô gái kiêu ngạo bởi nhà cô ấy giàu đã khiến cô không có lấy một người bạn trên lớp

Yuuichirou Kiryuu. Được biết đến như một tên côn đồ, tính tình hách dịch của hắn ta khiến mọi người luôn tránh xa hắn

Yogiri Takatou. Người dành hầu hết thời gian trên lớp để ngủ khiến cậu chẳng có mấy người bạn để nói chuyện.

“Tên này đang ngủ thật đấy à?”

Kiryuu cảm thấy như đang nhìn một cảnh tượng gì đó rất khó tin, Yogiri đã ngồi phía sau từ đầu buổi đến giờ và vẫn ngủ ngon lành mặc kệ cho những âm thanh ồn ào nãy giờ.

“Ah, đúng rồi, Takatou-kun lúc nào cũng ngủ cả”

“Ai quan tâm đến điều đó cơ chứ! Thế khỉ nào mà tôi lại phải kết thúc như thế này hả!?”

Khi Tomochika gần nói xong hết câu của mình thì Ayaka đã mất hết bình tĩnh và trút cả lên cô.

“Tôi không phải người duy nhất muốn hỏi câu đấy đâu…”

Tomochika nhìn lên phía trước chiếc xe.

Cuộc thảo luận có vẻ như đang rất thuận lợi, cho dù nó không giống một cuộc thảo luận một chút nào và mọi người chỉ toàn tập trung nghe những gì Yazaki nói.

Một lúc sau, những người bạn cùng lớp của họ bắt đầu rời khỏi chiếc xe. Đã gần một giờ trôi qua và các học sinh chuẩn bị bắt đầu nhiệm vụ của họ.

“Tch. Bọn nó còn chả thèm để ý đến chúng ta. Đi thôi”

Yuuichirou giục những người vô năng khác đi cùng hắn.

“Takatou-kun, mọi người sẽ bỏ cậu lại đấy. Dậy đi nào”

Tiếng bước chân khi rời đi của Ayaka như muốn nói “Kệ hắn ta, đi thôi”.

Tomochika cảm thấy tội lỗi khi bỏ cậu ta, nhưng cô cũng không muốn phải thô lỗ và đánh thức cậu dậy, nên cô cũng bắt đầu tiến lên phía trước.

Nhưng mà, Suguru Yazaki và Asuha Gunzan đã chặn mất lối ra của họ.

“Các người nghĩ mình đang làm gì vậy?”

Sự giận dữ của Kiryuu hoàn toàn lộ ra qua lời nói của hắn.

“Xin lỗi, nhưng bọn tôi sẽ không thể mang hết các người đi được. Thế nên hãy ở lại đây đi”

Cậu ta nói với không một chút vẻ gì là tội lỗi.

“Cái quái gì? Tên kia, hắn ta nghĩ mình có thể sắp đặt mọi thứ hắn muốn chỉ vì bọn tao không phải là người trong cuộc! Các người nghĩ bọn mày là ai hả!?”

“Một vị tướng.”

Yazaki nắm lấy thanh chắn ngang trên thân cửa xe buýt và bóp chặt lấy nó, tạo ra âm thanh của một thanh sắt đã bị uốn cong như sợi thun.

“Đây là sức mạnh của Tướng. Dù cho chỉ mới cấp 1, điều đó cho thấy rằng Hệ thống sẽ tăng sức mạnh cho những ai nhận được lợi ích này. Mang theo một con người bình thường như cậu chỉ tổ cản trở bọn tôi mà thôi, thế nên hãy hiểu và ở lại đi.”

Cơ thể Kiryuu trở nên cứng đờ lại sau khi chứng kiến sức mạnh không phải của con người của Yazaki.

“N-nhưng, nếu như cậu mạnh đến vậy, thì cậu sẽ có thể bảo vệ được bọn tớ đúng chứ?”

Ayaki cầu xin như thể cô ấy muốn được đi theo cậu ta.

“Thế tôi được lợi gì từ đó? Chúng tôi cần phải trở thành hiền nhân càng sớm càng tốt, bọn tôi không thể mãi để mắt đến cô được.”

“Cũng được, cậu không cần phải để ý đến bọn tôi, nhưng ít nhất hãy mang bọn tôi đi được chứ?”

Tomochika chen vào. Nếu bọn họ mà bị bỏ lại thì chắn chắn họ sẽ cầm chắc cái chết

“Cái đó cũng không. Việc mấy người ở lại cũng là một phần của kế hoạch”

“Ha~i, dù gì đi nữa thì, hãy làm cho tất cả các cậu nổi bật lên nào. [Charm-up]!”

Asuha liền hành động trước khi họ kịp hỏi Yazaki về kế hoạch, cô nâng cánh tay mình lên và making her palm face Tomochika

Dù cô ấy có làm gì, cơ thể Tomochika bỗng phát sáng mờ.

“Ể? Chuyện gì thế này? Asu, cậu vừa làm gì vậy?”

Ánh sáng dần dịu đi và biến mất mà không thay đổi thứ gì, nó chỉ làm cô phát sáng một chút nhưng chắc chắn tác dụng của nó không chỉ có vậy.

“Là thiên chức của cô ấy, Beauty Coordinator. Thiên chức này có tác dụng tăng cường sức mạnh và trong lúc kiểm tra tôi phát hiện ra rằng nó còn có thể điều khiển được hành vi của lũ quái vật. Cơ bản là, mấy người sẽ trở thành mồi như đấy.”

“Mồi nhử?”

Tomochika cần mất một lúc để hiểu hết những gì mà cô đang nói.

“Tomochi~, [Charm Up] là một kĩ năng giúp cậu trở nên nổi tiếng đấy!”

“Vài người của tôi có kĩ năng dò tìm đã kiểm tra hết khu vực quanh đây và xác định rằng chỉ có một con quái vật duy nhất

là con rồng đang ở phía trên chúng ta lúc này. Nghĩa là, chỉ cần nó tập trung mục tiêu hoàn toàn vào mấy người là bọn tôi có thể an toàn đi đến thành phố.”

“Và cậu đang nói với tôi là mọi người đều đồng ý cái kế hoạch đấy hả!? Đúng rồi, Mikochi! Cô ấy chắn chắn đã phản đối nó đúng không!?”

“Mikochi? À, ý cô là Jougasaki đấy hả, cô ta cũng đồng ý một cách tự nhiên luôn rồi.”

“Mà này, bọn mình đâu có nói cậu phải chết đâu đúng không, mình chỉ cần cậu dụ con rồng đó một lúc là được rồi.”

Asuha rời khỏi chiếc xe với nụ cười thường thấy của cô, cảm giác như đây là những gì mà cô ấy muốn chứ không phải từ những người khác. Theo sau cô, Yazaki cũng rời khỏi đấy và đóng chặt cửa lại.

Kiryuu liền lao tới cánh cửa trong hoảng loạn.

“Khốn nạn! Nó không chịu mở! Hắn ta đã phá mẹ cánh cửa với cái thứ sức mạnh quái quỉ đó rồi!”

“Chúng ta nên làm gì?”

“Tao biết thế quái nào được! Tại sao cơ chứ!? Thế khỉ nào mà tao lại bị mắc kẹt trong tình huống này cơ chứ!? “

VRAAAaAAAaaAAAAAA

Cùng với sự hoảng loạn của ba người kia, một tiếng hống mạnh mẽ vang lên làm không khí bên trong chiếc xe buýt trở nên rung động dữ dội

“Đó….có phải con rồng không vậy?”

Nó vẫn chưa xuất hiện, nhưng Tomochika biết, đó là tiếng hống chứa một sức mạnh dữ dội bên trong.

“Cửa sổ! Hãy nhảy qua cửa sổ nhanh!”

Tomochika làm theo lời chỉ dẫn của Kiryuu và nhìn xung quanh mình.

Nhưng, mọi cánh cửa sổ đều bị dính chặt vào khung cả.

Cô có thể thấy những người bạn cùng lớp của mình đang vội vã bỏ chạy khỏi chiếc xe buýt, giọng nói vội vàn của họ như

báo hiệu về một nguy hiểm sắp xảy ra.

—Mình cần phải thoát khỏi đây ngay lập tức.

Tomochika húc mạnh vào khung cửa kính để phá nó nhưng nó lại chẳng hề hấn gì.

“Aa-!”

Chiếc xe buýt bỗng trở nên nghiêng ngã đến mức mà nó gần như sắp bị lật khiến Tomochika bay lơ lửng trên không.

“Mọi người ổn cả chứ!?”

Cô ấy ngã sấp mặt xuống sàn nhưng nhanh chóng đứng lên.

“AAHHhh!”

Kiryuu người đã bị ngã ở cửa xe trước, hét lên khi thấy máu trên cơ thể của những người bạn cùng lớp đang nằm trên sàn xe giữa hắn và Tomochika.

Một thứ gì đó sắc nhọn đã đâm thủng trần xe và xiên cả thân trên của Ayaka Shinozaki.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

“Thế là Ayaka đã bị tấn công đầu tiên, và khi tớ chạy ra phía sau thì liền bắt gặp một tên ngồi ngủ tỉnh bơ như chưa hề có chuyện gì xảy ra.”

Tomochika liền chỉ ra cái thói quen ngủ ngày không thể chấp nhận được của Yogiri

“Một thế giới song song à…Thôi chết! Thế thì làm sao mà tôi có thể sạc pin máy chơi game của mình được đây…”

“Đó là điều đầu tiên mà cậu cảm thấy lo lắng sau khi nghe xong câu chuyện à!?”

Đó là một vấn đề chẳng thể cười nổi với Yogiri.

Discord Facebook

Chương 5: Chẳng phải đó là đĩa bay sao?

***

“Để chuyện pin piếc gì qua một bên, thế do tôi không phát sáng nên tôi bị bỏ lại hả?”

“”À thì, tầm nhìn của cậu có gì bất thường không?”

“Về mấy thứ như nhiệm vụ hay thiên chức gì mà cô nói đấy à? Tôi chẳng thấy gì hết.”

Yogiri tập trung nhìn về phía trước, nhưng cậu ta cũng chẳng thấy gì khác thường.

“Tớ cũng nghĩ vậy, nó chỉ có ở những người phát sáng mà thôi. Có vẻ như họ có thể thấy những thứ như thanh thể lực lơ lửng phía góc mắt của họ”

“Giống như trong Monst◯r H◯nter sao?”

“Chắc là vậy. Mikochi không chơi game nhiều nên cô ấy cũng không biết phải giải thích như thế nào.”

“Chẳng phải Mikochi là bạn cô sao? Chẳng lẽ cô ta cứ thế mà bỏ cậu cùng với những người khác à?”

Yogiri không mấy ngạc nhiên khi bạn cùng lớ bỏ rơi cậu bởi cậu chẳng có thân thiết với họ mấy, nhưng với Tomochika thì khác. Cậu có thể không quen với nhiều người trong lớp nhưng trong mắt của cậu, cô luôn là người với rất nhiều bạn bè xung quanh.

“Yazaki hẳn đã làm gì đó…chắc vậy.”

Vẻ mặt của Tomochika trái ngược hẳn với những gì mà cô nói. Cô không muốn tin rằng người bạn thân nhất của mình đã phản bội mình.

“Nếu như Beauty Coordinator có khả năng chi phối cảm xúc của người khác, thì General cũng có thể chi phối tinh thần của người khác đúng chứ. Nhưng thật sự, chuyện mà mấy người trong lớp kể và level hay kĩ năng biến việc này như trong game vậy.”

Yogiri cảm thấy chút hứng thú về thứ sức mạnh đó.

“Nếu như tên General Yazaki này nói đúng về việc con rồng thì chúng ta chắc sẽ ổn khi ở ngoài này thôi.”

Yogiri nói trong khi nhìn ra ngoài cửa sổ, về phía con rồng đang nằm chết ở đấy. Không một thớ cơ bắp nào còn cứng lại nữa khiến nó mất đi hoàn toàn sự đe dọa ban nãy.

“Này, um… Takatou-kun, là do cậu làm ư?”

Có chút sợ hãi trong câu hỏi của Tomochika.

“Không, nó tự chết khi mà lao xuống đất.”

“Nghe hư cấu thế!”

“Cô không cần phải tin tôi nếu muốn.”

“À thì, không phải là mình không tin…”

Yogiri không có ý định giữ bí mật về sức mạnh của mình, nhưng cậu cũng chả muốn giải thích về nó lúc này nên cậu bơ câu hỏi của Tomochika đi.

“Mà dù sao đi nữa, sự xuất hiện của con rồng cũng đủ nói lên đây chính là thế giới khác rồi…thật đấy à”

“Bộ còn khả năng khác nữa sao!?”

“Thì lỡ một tên nhà giàu nào đó đã ném bọn mình vào đây rồi bắt phải trình diễn trong một bộ phim nào đó của hắn thì sao? Tôi từng nghĩ đây là bộ Juras◯ic ◯ark-esque Dragon Park trước khi nghĩ đến việc du hành sang thế giới khác đấy.”

“Đó là do cậu không có ở đây khi mà tên “Cháu của Đại Hiền Triết” đó xuất hiện, đó là ma thuật thật đấy! Kẻ đó đã bắn ra tia sáng hay thứ gì đó từ tay đấy!”

Ngay cả khi cô ấy có kể hết cho Yogiri về sức mạnh của Sion, thì Yogiri cũng chẳng hiểu gì về những gì mà cô nói, hay thấy về cái sự thật đó.

Nhưng có trở nên ngoan cố không hiểu thì cũng chả có lợi gì trong tình huống này nên cậu quyết định tin lời của Tomochika- Nếu lỡ như có sai thì họ cũng có thể thay đổi sau.

“Dù sao đi nữa, chúng ta cũng chẳng được gì khi mà cứ ngồi đây đâu, ra ngoài thôi nào.”

Yogiri bước qua mấy cái xác và hướng thẳng về phía cửa. Tomochika có nói gì đó về việc cửa đã bị khóa, nhưng có vẻ như nhờ con rồng, mà nó đã bị lỏng ra.

“Được rồi, chúng ta có thể thoát ra khỏi đây đấy. Huh, sao thế?”

Cậu cứ nghĩ Tomochika sẽ theo sau cậu, nhưng lại không có một lời đáp nào. Quay người lại, cậu thấy cô ấy vẫn đang đứng trước cơ thể của Kiryuu.

“Tớ biết mình không thể làm gì về cái chết của họ, nhưng mà cứ bước qua bọn họ thế này thì không hay cho lắm…”

“À, chắc vậy.”

Yogiri không nghĩ gì về mấy cái xác đó ngoài nó cứ như vật cản đường, nhưng cậu lại có thể hiểu cảm xúc đó của Tomochika.

Cậu quay người lại và đi về phía cô ấy rồi đỡ những cái xác lên ghế ngồi.

Cứ như vậy, đường đi đã thông thoáng và cậu cùng Tomochika tiến ra về phía cửa rồi chỉ trong một đạp, cánh cửa đã bung ra.

Không còn sự lén lút như ban nãy, Yogiri đi ra ngoài mà không cần để ý đến xung quanh.

“Có vẻ như giờ đang là mùa xuân nhỉ.”

Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua những ngọn cỏ.

“Thấy chưa? Mình đã nói đây là thế giới khác rồi mà. Giờ ở nhà đang là mùa đông đấy.”

“Việc đó cũng chẳng có ý nghĩa gì cả, lỡ như chúng ta đang ở bán cầu đông thì sao. Thay vì nghĩ đây là thế giới khác, sao cô không nghĩ rằng chúng ta đã bị mang đến một vùng đất nào đó bằng tàu, xe buýt hay gì đó?”

“Sao cậu lúc nào cũng cứng đầu thế!?”

“Tin chuyện của một người nào đó bỗng nói rằng chúng ta đang ở thế giới khác là khá kì lạ cậu biết chứ?”

“Được thôi, nếu như cậu muốn bằng chứng đến vậy…đây rồi!”

Tomochika nhìn quanh và có vẻ như đã phát hiện ra gì đó. Yogiri nhìn theo hướng của cô.

Một chiếc đĩa đang lơ lửng trên bầu trời.

Sự xuất hiên bất ngờ của một vật thể khiến rất khó để xác định khoảng cách, nhưng có vẻ như là vài kilomet tính từ mặt đất đang có một chiếc đĩa bay với một mái vòm bao quanh nó. Nó cứ bay cao lại bay cao hơn trong khi họ đang ngước nhìn và họ cứ theo dõi hướng di chuyển của nó cho đến khi Yogiri bị kéo ngược lại.

Ở hướng mà thứ đó đang hướng đến là hàng trăm cục đá đang lơ lửng, chúng cao đến mức mà đủ để mây che phủ hết tất cả. Chiếc đĩa cứ chậm rãi tiến tới cho đến khi nó hoàn toàn biến mất.

“Đó thấy chưa. Đây là thế giới khác đấy!? Đó chắc chắn là lâu đài bay! Chúng ta đang ở phía dưới một lục địa bay đấy!”

Tomochika trở nên hào hứng.

“Thứ đó chẳng phải đĩa bay sao?”

“Tại sao cậu chi quan tâm đến cái hình dạng giống với UFO thôi vậy!? Thông giùm tớ đi!! Tớ đang cố nói chúng ta đang ở thế giới khác đấy!”

“Tôi hiểu rồi, được chưa. Giờ cứ theo giả thiết thế giới khác cái đã.”

Nếu như giả thiết về việc bị bắt cóc sang nước ngoài có lỗ hổng. Thì cậu chỉ cần chuyển sang cái thế giới khác ngay

“Nhưng mà, tại sao lại là UFO cơ chứ!? Họ nên làm thứ gì đó giống với thế giới fantasy hơn.”

“Mừng vì cậu đang rất trông rất tràn đầy sức sống nhỉ.”

Yogiri nhìn quanh trong khi trả lời Tomochika, nhưng cậu chẳng thấy thứ gì khác ngoài cỏ.

Cậu có thể trông thấy tường thành từ xa. Đó hẳn là hướng mà nhiệm vụ xuất hiện, và nó ở hướng đông.

Về hướng tây thì là một khu rừng, họ chỉ cách đó vài phút đi bộ. Còn hướng nam và bắc thì chẳng thấy gì ngoài đồi núi.

“Có vẻ như chúng ta có thể chọn lựa giữa thành phố, rừng hoặc đồi núi. Nhưng mà bỏ cái rừng đi, còn hai cái thôi.”

Yogiri muốn tránh việc phải sống trong rừng

Cậu và Tomochika đều là người thành phố cả, sống ở nơi nào đó như rừng rậm sẽ khiến họ rất bỡ ngỡ, hơn nữa, cũng đâu biết thứ gì đang ẩn nấp trong mấy bụi cỏ đâu chứ.

Tomochika liền chen vào.

“Thành phố thì nghe cũng ổn nếu như có người ở đấy, nhưng mà…”

Nhưng đó là nơi mà những người bạn của cô đang hướng tới, điều này khiến Tomochika cảm thấy khó xử, Yogiri lập tức thay đổi chủ đề khi thấy cảnh đó.

“Mà, trước hết hãy lục soát hết đống hành lí cái đã. Mọi người đều vội rời đi đúng chứ?’’

“À, đúng vậy, họ chẳng mang gì nhiều theo cả.”

“Biết đâu chúng ta tìm thấy cục sạc thì sao”

“Cậu bị nghiện game quá rồi đấy…”

Yogiri ra sau cốp xe buýt, hi vọng sẽ tìm thấy được thứ gì đó trong đống hành lí, nhưng cậu nhận ra nó đã bị khóa.

“Chúng ta không thể phá được thứ này đâu. Dannoura-san, cậu biết cậy khóa không?”

“Mình không thể hiểu tại sao cậu lại nghĩ mình là một tên tội phạm cơ chứ”

“Thế nghĩa là không rồi. Tôi cũng chẳng nhớ có món đồ nào lớn trong cốp cả. Thôi hãy thử đến ngọn đồi đó xem sao.”

Biết đâu sẽ có thứ gì đó hay ho hơn cái thành phố kia thì sao. Yogiri chuẩn bị cất bước thì cậu đột nhiên đứng lại và nhìn về hướng mà Tomochika đang chỉ trên bầu trời phía bắc.

“Này, chẳng phải có thứ gì đó đang bay tới sao?”

“Một con rồng nữa á?”

Hoặc có thể là một UFO khác. Yogiri nhìn về hướng mà Tomochika chỉ, nhưng cậu chỉ thấy được một thứ gì đó đang

bay chứ không biết đó chính xác là gì. Nhưng chắc chắn đó không phải rồng.

“Đó là Higashida-kun, Fukuhara-kun và Hanakawa-kun, nhưng làm sao họ có thể bay được!?”

“Ồ, cậu nhận ra được từ khoảng cách này à?”

Yogiri nhìn cô với sự ngưỡng mộ, vì cậu cũng chẳng biết tên của mấy bạn cùng lớp nên cậu cũng chẳng biết đúng sai làm sao.

Discord Facebook

Chương 6: Và cơ thể tôi là mục tiêu á!?

Dịch giả: Nguyễn Lâm Phương (thành viên mới)

Chỉnh sửa : Love Fragments

***

Đây là bản dịch của thành viên mới, từ giờ bạn ấy sẽ đảm nhiệm dịch bộ này nhé.

***

“Chà, giết chúng thôi.”

Khi Yogiri phát hiện rằng vật thể đang bay tới chỗ họ thực ra là chính những người bạn cùng lớp của mình, cậu nhanh chóng đưa ra quyết định.

“À, ừ. Ai lại không muốn chọn giết khi thấy bạn cùng lớp bay trên trời cơ chứ…——Cậu đang nói cái vẹo gì vậy?

Tomochika ném ra một câu tsukkomi, có vẻ phản đối đề nghị của Yogiri.

“Rồi sao? Cậu định tán dóc và nhập bọn lại với họ ngay sau khi họ vứt chúng ta ở đây để chờ chết sao?

“Hả? Khoan, cậu nghiêm túc về việc giết họ đấy à?”

Cô ấy đã nghĩ rằng cậu nói đùa, nhưng sau khi ý thức được rằng cậu không hề đùa giỡn, cô bỗng cảm thấy khiếp đảm.

“Vứt bỏ chúng ta ở đây cơ bản không khác gì giết chúng ta cả. Nếu cả lớp đã cùng nhau làm vậy, họ không thể phàn nàn nếu chúng ta báo đáp họ lại một chút, nhỉ?

Không phải là Yogiri bỏ bụng chuyện đo, chỉ là cậu cảm thấy mình có quyền trả thù sau những gì đã xảy ra.

“Tớ không thể đồng ý với cậu điều này, ngay cả khi cậu không đề cập đến việc giết họ…”

“Chà, tớ thì không nghĩ chúng ta có thể tránh một cuộc đối đầu ngay cả khi chúng ta thân thiện với họ.”

“Hử?”

“Cậu nghĩ tại sao chỉ 3 người họ quay trở lại?”

“Có thể là dò tìm kẻ địch, có thể họ nhận ra con rồng đã chết chăng?”

“Vậy họ quay trở lại để xem xét liệu chúng ta còn sống và sẵn sàng ra tay cứu giúp? Không phải chính sách của họ là bỏ mặc chúng ta chết ở đây sao?”

“A, đúng vậy.”

Tomochika nhớ lại những lời của Yazaki trong khi chán nản buông thõng vai xuống.

“Đó là lí do tớ nghĩ bọn họ quay trở lại một mình. Họ chắc chắn muốn thử lấy lại hành lí, trong trường hợp đó tớ e là họ sẽ thấy chúng ta không khác gì trở ngại của họ.”

“Đó chỉ là giả thiết thôi… phải không?”

“Phải, nhưng vẫn có khả năng đó. Vì tớ đã nghĩ về việc bảo vệ cậu khỏi mọi nguy cơ có thể xảy ra. Nhưng tớ vẫn sẽ tôn trọng lựa chọn của cậu; nên hãy xem họ định làm gì trước.”

Nếu họ chỉ quan tâm đến hành lý, chúng ta có nên chạy hay trốn không?”

“Chúng ta chắc chắn đã bị nhắm đến, và tớ nghi ngờ về việc chúng ta có thể chạy khỏi những kẻ biết bay. Mà thực ra, cậu có thể nói cho tớ ai là ai ở kia không?”

Những kẻ đó đã đến đủ gần để Yogiri có thể nhìn rõ mặt họ.

Theo lời Tomochika, thằng cha đẹp mã với cái nhìn hờ hững đứng bên trái là Ryouda Higashida.

Đứa nhỏ hơn đứng giữa với mái tóc nâu là Sadaaki Fukuhara. Và bên phải là tên mập Daimon Hanakawa.

Chỉ mất một thời gian ngắm để ba người này hạ cánh xuống ngay trước mặt hai người họ.

“Tomochika-tan, vậy mà cậu còn sống! Bằng cách nào hay vậy?! Quả là một diễn biến không ngờ tới! Kế hoạch ban đầu của mình là biến thi thể của cậu thành zombie là làm nô lệ cho những ham muốn của mình, vậy là không làm được rồi! Giống như vậy!”

Giọng đe dọa của Hanakawa không thể miêu tả bằng từ nào khác ngoài hai từ kinh tởm. Nghĩ đến việc ai đó có thể tạo ra một ấn tượng kinh hoàng chỉ bằng vài câu nói như vậy, Yogiri đã hoàn toàn bị ấn tượng.

“Thấy chưa? Tớ đã bảo họ có thể còn sống. Tác dụng của Charm Up khá ngắn nên con rồng có lẽ đã rời đi rồi.”

Giờ thì Higashida đã mở lời. Rõ ràng là kĩ năng phát hiện kẻ địch không thông báo cho họ về cái chết của lũ quái vật. Và cái xác của con rồng nằm ngay sau chiếc xe buýt, ngoài tầm nhìn của họ.

“Dù cậu đang nói gì đi nữa, không có cách nào tốt hơn sao? Con rối Zombie thì khá là tởm đấy.”

Giọng nói nhạo báng này đến từ Fukuhara. Cậu có một cơ thể nhỏ bé và khá giống trẻ con, nhưng có gì đó khiến cậu ta kiêu ngạo.

”

“Xin lỗi nhé, Fukuhara-dono, sức mạnh của cậu đúng là lãng phí! Giống như ném một viên ngọc vào tay một con lợn vậy! Cứ để tớ giải quyết việc này, và tạo ra một dàn harem of zombie.”

“Killing someone just so I can turn them into a zombie is dumb.”

“Giết ai đó rồi để tớ biến chúng thành zombie là một ý tưởng ngu ngốc.”

“Aha! Tớ đã biết trước chúng ta có thể gặp những viễn cảnh như vậy, nên tớ luôn mang theo vòng cổ nô lệ bên người! Nếu cô ấy còn sống thì tớ chẳng cần phụ thuộc vào cậu nữa, Fukuhara-dono!”

“Tởm quá đấy. Đừng mang cái của nợ ấy theo người.”

“Mà tớ nghĩ cậu ta trông đợi rằng cô ấy sẽ chống cự kịch liệt ban đầu và thuần phục sau đó. Như vậy mới vui hơn.”

“À, không, tớ không đi theo trường phái hiếp dâm, Fukuhara-dono.”

“Vậy té thôi hay làm gì nữa?”

“Hmm, nhưng tớ khoái NTR (netorare :v không phải netore đâu). Crush của tớ, ngay trước mặt tớ… Khá thú vị, phải không? Ồ, cậu không phiền để lại vai trò “Bờ vai vững chãi để cô ấy khóc nức nở” cho tớ đâu nhỉ?”

“Cậu tởm quá đó.”

“Cả hai cậu có thể rời đi một lát được không? Hãy nhìn Dannoura-san tội nghiệp đang shock kìa.”

“Mà nhân tiện, Takatou ở đây cũng rất hay. Hãy nhìn cách cậu ta đứng trước cô ấy kìa, đầy chở che đấy?”

“C-có nên để Takatou-shi đóng vai người bạn trai bất lực? Tớ không cho phép điều đó! Tomochika là của tớ!”

“Ồ, tớ thích ý đó. Tớ đã định giết cậu ta ngay lập tức, nhưng hãy làm vậy đi. Cậu ta luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng, và tớ rất muốn nhìn khuôn mặt ấy khi đánh mất cô gái của mình.”

“May mắn đấy, Takatou-kun. Cậu sẽ được sống lâu hơn một chút.”

Cách bọn họ thể hiện khá ồn ào và dễ gây bối rối. Yogiri đã chuyển quan điểm của cậu sang làm cỏ tại chỗ bọn này.

“Um, tớ không có ý kiến về chuyện đang xảy ra, nhưng có lẽ hoà hợp với họ là bất khả thi rồi.”

Tomochika tiến lại gần Yogiri và thì thầm vào tai cậu, trong khi Yogiri đang nghĩ xem nên làm gì lúc này.

Giết đám người này thì dễ thôi, nhưng cậu sẽ không đạt được điều gì cả. Vì thế cậu muốn đối phó để lấy càng nhiều thông tin càng tốt.

“Được rồi, hãy bắt chuyện với họ nào,” Yogiri quyết định, nhưng Higashida đã hành động trước cậu.

Cậu ta đưa tay phải lên.

Yogiri xác định rằng động tác kia không gây nguy hiểm đến cậu. Higashida không hề có sát khí và mục tiêu của cậu ta cũng không phải Yogiri hay Tomochika.

“Cầu lửa”

Bàn tay phải của cậu bắt đầu lấp lánh và trong giây phút tiếp theo thứ gì đó đã bay sượt qua Yogiri. Chỉ thế mà thôi.

Theo lẽ thường thì sẽ có ngọn lửa tập hợp khi một quả cầu lửa sẽ được tung ra, nhưng Yogiri không thấy gì hết. Cũng nên có tiếng chấn động phía chiếc xe buýt đằng sau, nhưng vẫn như cũ cậu không nghe thấy gì.

bùm

Vài giây sau, âm thanh vật nặng rơi xuống đất mới vang vọng trong không khí. Yogiri quay đầu lại và chứng kiến một cảnh tượng kì quái. Chiếc xe buýt mất nửa thân sau của nó và âm thanh của nghe được là tiếng động của phần còn lại của chiếc xe va chạm với mặt đất.

Mảnh đất ấy đã bị hõm vào bởi một đường thẳng tuyệt đep cắt qua cỏ, và cắt qua tất cả những gì nó đi qua cho đến khu rừng và tạo ra một con đường hình lòng chảo. Nhưng chưa dừng lại ở đó, khi tiến vào khu rừng, đường thẳng vô hình ấy tạo ra một cái lỗ lớn. Dù Higashida vừa sử dụng thứ gì, nó đã vô thanh vô tình xoá sổ mọi thứ trên quỹ đạo của nó.

“Hoả cầu của cậu vẫn lố bịch như mọi khi, Higashida-dono! Nhưng nói thật, cậu hay xài nó lắm a, nhưng nó không phải Hellflame, nó là Cầu lửa đấy!”

Higashida tự mãn chấp nhận lời khen của Hanakawa. Không phải cậu thiếu đề phòng trong hoàn cảnh này, chỉ là họ hoàn toàn không lo lắng về hai kẻ trước mặt một chút nào. Hơn nữa, với năng lực của cậu, mọi thứ xung quanh đều chỉ là rác rưởi.

“Chỉ là ma thuật cơ bản mà thôi. Tớ đã tập luyện đến trình độ đủ mạnh để làm cỏ mấy tên quỷ vương. Oh yeah, đoán xem ai đã thổi bay ngọn núi Karuone?”

”

“Không thể nào! Là cậu sao? Higashida-dono? Đó là cái tớ gọi là anh hùng được triệu hồi. “Đúng như mong đợi từ anh hùng-sama”, như họ nói!”

“Higashida thật may mắn khi trở thành anh hùng, tớ phải bắt đầu như một vu thuật sư (Necromancer) ở tầng đáy quân đoàn quỷ vương đấy.”

Yogiri không hiểu những gì họ đang nói.

Tất cả những gì cậu có thể nói là có vẻ họ sử dụng "Hệ thống" mà họ nhận được từ nhà hiền triết, nhưng theo Tomochika thì nó không như thế khi họ nhận nhiệm vụ đầu tiên. Fukuhara may mắn đấy.

"Dù sao, việc đó cho thấy sự khác biệt năng lực của chúng ta rồi chứ? Chống cự là vô ích. Dannoura đến đây nào, Takatou đứng yên đấy và chống mắt lên mà nhìn đi."

Họ nghĩ rằng phô diễn sức mạnh là đủ để dàn xếp hai người, rằng ý tưởng Yogiri và Tomochika dám chống cự không hề có trong suy nghĩ của họ.

"Hỏa lực mạnh phết đấy nhỉ."

Yogiri nói đầy phấn khởi khi cậu xem xét phần còn lại của chiếc xe. Cầu lửa dễ phải dài tới đường kính 10 mét. Tất cả những gì nó đi qua đều cháy thành tro và tan biến, và điều ấn tượng hơn là mọi thứ bên ngoài đường kính đều bị ảnh hưởng, bị cắt ngọt. Cậu thử chạm vào phần xe—chỉ còn lại hơi nóng.

"Higashida-kun! Tại sao cậu làm thế?"

"Chà, chúng tớ đã quyết định sẽ sống thật với ham muốn khi có cơ hội, và giờ cơ hội đó đã đến. Làm điều phải làm thôi, cậu hiểu chứ?"

"Và cơ thể tôi là mục tiêu!?"

Tomochika nói với đôi tay ôm chặt lấy cơ thể.

"Tớ ấn tượng là cậu có thể tán nhảm trong tình huống này đấy, Dannoura-san. Có lẽ cậu có thể tồn tại một mình ngay cả ở di giới."

Yogiri đã tưởng cô sẽ sợ đến đơ người khi nghe đoạn hội thoại vừa rồi, nhưng cô trông vẫn khá ổn.

"Nghe hay nhỉ, Mà hai cậu thân thiết gắn bó từ khi nào vậy?"

Fukuhara nói một câu đùa, nhưng giọng điệu cậu ta lộ rõ sự ghen tỵ. Dù méo mó hết sức, nhưng cậu ta thực sự có tình cảm với Tomochika.

"Từ lúc này tôi sẽ khiến mối quan hệ này càng thêm gắn bó vậy."

Yogiri nói với Tomochika bằng chất giọng nhẹ nhàng.

Dù cố tỏ ra bình tĩnh nhưng cô ấy đang vô cùng sợ hãi.

Cần phải khiến mấy cái miệng ngu xuẩn kia câm lại và để Tomochika bình tĩnh lại hành động được cậu lựa chọn lúc này.

Discord Facebook

Chương 7 - Eternal Force Blizzard, mục tiêu chết

“Chết đi.”

Yogiri sử dụng năng lực của mình

“Gehah! Cậu ta nói “Chết đi” kìa, bộ vốn từ vựng của cậu chỉ có chừng—“

Hanakawa chỉ coi lời nói của Yogiri không gì hơn một sự chống cự vô vọng và buông ra một lời chế giễu, nhưng cậu nhanh chóng nhận ra điều bất thường xảy đến với mình.

Đầu gối Higashida khuỵu xuống trong khi thân hình cậu đổ sụp. Với cả thân thể đổ về phía trước, cậu ngã sấp mặt xuống đất, và hoàn toàn bất động.

“Higashida-dono? Chuyện gì vậy?”

Hanakawa chết lặng đi.

“Tao nói chết và tên đó chết rồi, rất dễ để đoán ra sự liên quan ở đây nhỉ. Thử cử động đi và sẽ có thêm một đứa nữa chết.”

Yogiri đưa ra lời cảnh báo, nhưng Fukuhara không hề để ý đến mà bước đến chỗ Higashida. Yogiri chỉ vào cậu và nói “chết”

Fukuhara chỉ muốn giúp đỡ Higashida, nhưng cậu ta không nên làm vậy. Cậu ngã đè lên Higashida và bất động theo.

“Tao vừa bảo đừng nhúc nhích cơ mà? Nhúc nhích, và mày sẽ chết. Hiểu chứ?”

“A-, ah, cá-“

Hanakawa đứng hình.

Cậu dường như không có khả năng hiểu và chấp nhận tình huống lúc này của mình. Tuy nhiên, cậu có vẻ hiểu được có gì đó bất thường đang diễn ra, mà kẻ đứng sau là Yogiri.

Yogiri xác định tình cảnh lúc này là đủ để nói chuyện.

“Rồi, để tôi giải thích năng lực của mình.”

“Khoan, sao cơ? Tớ đã đoán được chút ít rằng cậu đã làm gì đó với con rồng, nhưng khi tớ thấy cậu không muốn nói với tớ về nói thì tớ đã tránh không hỏi đấy! Bộ không phải cậu muốn giữ bí mật à?”

Có vẻ như Tomochika đã phải kìm nén sự tò mò của bản thân.

“Cũng không hẳn là bí mật gì, chỉ là giải thích nó thì có hơi tốn nước bọt mà thôi.”

“Cậu ta nói là tốn nước bọt đấy, oi!”

“Hanakawa trông không có vẻ thông minh cho lắm phải chứ, nếu tớ không giải thích rõ ràng thì cậu ta sẽ lại lao vào mà xem, cậu không nghĩ thế sao?”

“Rồi, rồi. Tớ hiểu, nên hãy nói về năng lực của cậu đi”

Yogiri đã chuẩn bị để bị quở trách vì đã bất ngờ giết hai người —không phải cậu ta thấy có lỗi vì hành động của mình, chỉ là cậu ta cho rằng Tomochika sẽ không đồng tình. Tuy nhiên, đó không phải là thứ khiến Tomochika bận tâm.

“Trước khi tôi bắt đầu, Hanakawa, phiền mày có thể tiến lại và kiểm tra xem họ đã thực sự chết chưa? Đừng lo, mày có thể cử động.”

Điều này là cần thiết để cậu ta chấp nhận sự thật. Nếu cậu ta chưa tin rằng họ đã chết, ảo tưởng về tình hình lúc này theo một chiều hướng tích cực nào đó, thậm chí là tấn công bọn họ.

Hanakawa cúi xuống cạnh họ và rụt rè lay xác hai người bạn của mình. Không một ai có phản ứng.

“Hồi phục!”

Cậu ta hét lên cái gì đó giống như chú ngữ ma pháp.

Nó giống như là phép hồi phục, nhưng nó không tác động được nhiều trên người chết. Hai cái xác phát ra ánh sáng trong một khoảnh khắc, nhưng đó là tất cả những gì cậu làm được.

“Hồi phục! Hồi phục! Hồi phục! Fuhaha! Mình là một Healer cơ mà!? Bất kể vết thương hay bệnh tình, lẽ ra mọi thứ đều có thể được chữa khỏi chỉ trong nháy mắt cơ chứ. Đây là loại năng lực phục hồi gian lận mà, nó giúp mình tồn tại trong thế

giới này cho dù bị đâm, chém hay xé toạc,… Thế sao lúc này nó không hoạt động hả?”

“Mày thông chưa?”

“Đồ quái vật! Vô duyên vô cớ giết người, mày có còn là người nữa không hả!”

“Mày cũng có thể nói vậy được sao.”

Yogiri gõ lên chiếc xe buýt sau lưng cậu.

“Ban nãy khá là nguy hiểm đấy. Dù có thể không như ý định ban đầu của tụi mày, nhưng mày cũng không có quyền phàn nàn về việc bị trả đũa sau khi chơi mấy trò chết người thế này đâu nhé.”

“D-Dù vậy, Fukuhara-dono còn chưa làm gì cả! Và (quan trọng hơn) tớ cũng thế—!

“Mày đang nói rằng mày nhận ra nó không nhằm vào bọn tao, phải không? Nhưng không cần biết tụi mày thế nào, chẳng phải ba đứa chúng mày là cùng một nhóm và bọn mày đều đã đồng thuận với ý kiến của Higashida rồi phải chứ?”

Hanakawa trở nên im bặt. Hắn ta không nói thêm gì nữa và để Yogiri bắt đầu giải thích.

“Năng lực của tao cơ bản là “Giết ngay lập tức bất cứ mục tiêu nào.” Tao chỉ cần suy nghĩ rằng ai phải chết, là người đó sẽ chết ngay lập tức.”

“Chuyện này quá lố bịch! Huh!? Chúng ta đang nói về Eternal Force Blizzard, mục tiêu chết ư!!?”

Hanakawa rít lên khiếp hãi.

“T-Thế là quá gian lận! Người bình thường sẽ tránh nói điều đó trực tiếp như vậy! Mày đang lấy dị giới làm trò đùa sao!? Sao mày có thể làm như vậy mà không cần bảng trạng thái!”

“Làm như tao biết cái bảng trạng thái trông như thế nào ấy. Mà thực ra, tao khá hoài nghi liệu các người có thực sự có thứ như vậy.”

Theo cách nhìn của Yogiri thì đoạn nói chuyện về hệ thống và trạng thái thì quá là đáng ngờ.

“Vậy đó là thứ đã giết con rồng à. Nhưng có ổn không khi nói cho cậu ta về năng lực của cậu?”

Tomochika hỏi, giữ chuyện này lại làm bí mật thì có vẻ tốt hơn.

“Để dằn mặt hết bọn chúng. Tớ cần cho những nhóm còn lại hiểu vị thế của mình hoặc họ sẽ không hợp tác, nhưng họ không thể hiểu được nếu tớ không giải thích. Ngay cả khi tớ biểu diễn nó, nhận thức được chuyện gì vừa xảy ra vẫn quá khó với họ.”

“Phải, cá nhân tớ còn thấy quá khó tin…”

Yogiri quay lại nhìn Hanakawa.

“Vậy, mày đã hiểu hết rồi chứ? Nếu còn chưa hiểu, tao sẽ xử mày ngay cho đỡ phiền phức.”

“Tớ đã hiểu rồi! Làm ơn đừng nhìn tớ với đôi mắt như thể một nhân vật chính ngầu lòi đang nghiêm túc muốn giết tớ như vậy!”

Cậu ta trông như thể vừa đối mặt cái chết và gào khóc cho sinh mệnh của mình

“Được rồi, lại đây nào. Nói chuyện với nhau bằng khoảng cách này thì khá là dị đấy.”

Yogiri ngồi lên bãi cỏ và dựa lưng vào chiếc xe. Tomochika ngồi ngay sát cậu. Hanakawa từ từ lê bước lại gần họ.

“Dừng lại.”

Nhưng Yogiri đã ngăn cậu ta lại ngay khi cậu ta bắt đầu chuyển động.

“C-Chuyện gì vậy?”

“Mày đang định làm gì đó phải không?”

“C-Cáiiiiiiiiii, cậu đang nói gì v-vậy chứ?”

Thật ấn tượng khi cậu ta có thể nghi ngờ trong lúc này.

“Còn vài điều tôi chưa nói về năng lực của mình. Một trong số đó là, tôi cũng có năng lực phát hiện những kẻ mang sát ý với mình nữa.”

“Xin lỗi?”

“Như tao nói đấy, một năng lực kép. Tự động giết những người muốn giết mình, tôi cũng có thể làm được.”

“Mày đùa tao à, tên khốn! Vậy thì không có gì đánh bại được nó rồi còn gì?”

“Không phải thế. Nếu một sát thủ siêu cấp có khả năng ẩn giấu hoàn toàn sát khí và tấn công với tốc độ nhanh hơn tao kịp nhận ra thì tao sẽ tiêu đời. Dù sao thù, tao cũng khuyên mày nên chú ý cẩn thận từ nay trở đi.”

Và thế là Hanakawa ngoan ngoãn đi về phía những người bạn cùng lớp của mình và rụt rè quỳ xuống với đôi mông đặt lên gót chân của mình.

“Được rồi, có rất nhiều thứ tao muốn hỏi đấy.”

“Tớ hiểu rồi, tớ sẽ nói với cậu về bất cứ điều gì cậu hỏi, ngay cả những thứ cậu không yêu cầu …”

“Chỉ là những thứ tao cần thôi.”

Hanakawa đã hoàn toàn mất hết tinh thần, và không thể phản kháng dù chỉ một chút.

“Tại sao các người lại có thể thành thục đến vậy? Cái hệ thống hay cái khỉ gì đó mới được cài vào người của bọn mày không lâu thôi mà?”

Yogiri luôn thắc mắc về nó. Cho dù họ được ban tặng vài năng lực ngớ ngẩn từ hiền nhân, họ cũng không thể nắm vững nó trong một thời gian ngắn như vậy. Hơn thế nữa họ có thể bay, và cách họ phá huỷ chiếc xe buýt như vậy, cậu không thể tin được đó là năng lực trình độ thấp.

“Chà, thực ra, với hai người họ và tôi, chúng tôi bị triệu hồi đến đây cũng không phải lần đầu. Đây là New Game+ của chúng tôi…”

Dần dần, câu chuyện của Hanakawa được hé lộ.

Discord Facebook

Chương 08: Làm ơn hãy biến tôi(em) thành nô lệ đi! Tôi(em) hứa sẽ vâng theo lời ngài!

Hồi sinh nào, một đứa con đã an nghỉ được hai tháng của bác LF!

———

“Vậy căn bản là sau khi đập xong thằng quỷ vương thì chúng mày bị quẳng về nhà đúng không?”

Yogiri lập tức tóm tắt lại toàn bộ câu chuyện đã được phóng đại quá mức của Hanakawa’s.

“Làm ơn đừng có biến câu chuyện tuyệt vời của tớ thành cái thứ tầm thường như vậy chứ!”

“Dù ban đầu nghe chẳng đi đến đâu nhưng ai ngờ thu được nhiều thông tin hữu dụng phết. Thế rốt cục làm sao bọn mày trở về được hay thế?”

Mục tiêu chính lúc này là cố gắng thích nghi và sống sót ở thế giới này, nhưng mục tiêu quan trọng nhất vẫn là tìm đường về lại thế giới cũ. Nếu không còn gì khác, Yogiri hy vọng Tomochika sẽ được về nhà.

“Về chuyện đó…Ở lần trước là do những pháp sư trưởng của vương quốc Iman đã mang bọn tôi đến đây với điều kiện là tiêu diệt quỷ vương, và ngay lúc bọn tôi vừa hoàn thành thì bị gửi về. Nhưng lần này thì tôi cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra nữa.”

“Tôi không quan tâm mấy chuyện đó nên tôi cũng không rõ lắm, nhưng có bao giờ cậu thấy mấy tên này vắng mặt ở trường trong khoảng thời gian dài chưa Dannoura-san?”

“Theo tớ biết thì chưa, hoặc là do tớ nghĩ bọn họ bị bệnh ở chỗ này chỗ kia nên nghỉ thôi.”

“Bọn tôi ở đây đã hơn một năm, nhưng khi về lại chỉ mới hơn vài giờ. Dòng chảy thời gian ở hai thế giới là khác nhau.”

Thêm một thông tin tốt nữa này, Yogiri nghĩ. Dù họ có thể tốn nhiều thời gian ở đây, nhưng khi trở về thì cũng đâu có mất bao lâu đâu. Tomochika liền ném một câu hỏi đến Hanakawa.

“Quỷ vương là sao? Không phải thế giới sẽ được bình an sau khi hắn chết sao?”

“Quỷ vương chỉ đơn giản là vua của nước quỷ, có rất nhiều quỷ vương và bọn tôi chỉ mới đánh bại được tên ở gần vương quốc Iman mà thôi. Tôi dám cá là nhờ có bọn tôi mà Iman mới có hòa bình đấy!”

Có vẻ như bình nguyên mà họ đã đến nằm ở vương quốc Mani và nó khá xa so với Iman.

“Không biết lần này khi đánh bại được quỷ vương thì có được về không nhỉ? Mà thôi, đi hỏi tên pháp sư đã triệu hồi mình cho chắc vậy.”

Yogiri nói trong khi nghĩ về những câu hỏi chưa lời giải đáp khác.

Việc triệu hồi có lẽ phải cần điều kiện gì đó đi kèm, nhưng như thế vẫn còn thiếu. Giả dụ như nó thực sự cần điều kiện đi, thì chắc gì đã dễ dàng làm được.

Những hiền triết triệu hồi con người từ thế giới khác nhằm tạo ra những hiền triết mới. Không đời nào bọn chúng sẽ trả bọn họ trở về.

“Tôi không có ý định trở về nhà đâu thật đấy…Tôi vẫn còn một ước mơ về dàn harem dị giới đang còn dang dở cơ mà.”

Hanakawa lẩm bẩm, cậu có như đã thích nghi được với tình huống này.

“Thế chuyện gì đã xảy ra khi các người trở về?”

Dựa theo thái độ của họ khi có được sức mạnh cỡ đó, thì chắc chắn đây là loại người sẽ làm tất cả những gì họ muốn ngay cả ở thế giới cũ, nhưng Yogiri vẫn chưa thấy chuyện đó xảy ra lần nào.

“Tất nhiên là bọn tôi phải thử xem có dùng được sức mạnh không rồi! Nhưng đáng buồn thay, nó đã không còn.”

“Vậy nghĩa là sau khi quay lại đây thì sức mạnh của bọn mày cũng trở lại rồi đúng chứ? Và có tên nào giống vậy ở trong lớp nữa không?”

“Tôi chỉ biết có ba người bọn tôi mà thôi.”

Nếu ba tên này đã bị vậy rồi thì cớ chi ngoài kia không có những tên giống vậy. Yogiri lưu ý điều đó và hỏi tiếp một câu hỏi khác.

“Có thật là trạng thái của mỗi người đều hiển thị ra cho người đó xem không?”

“Tất nhiên là không rồi. Người bình thường thì sao mà làm được, nhưng những điều đó không áp dụng cho người có năng lực thẩm định level cao như tôi đâu ahaha!”

Với một nụ cười tự mãn, Hanakawa bắt đầu màn độc thoại về cái quá trình tăng level cho cái năng lực của mình, nhưng Yogiri còn chả thèm để ý tới.

Mặc cho việc nó không phải là một kĩ năng phổ biến, nhưng cậu cũng không thể cứ lạc quan về việc lỗi hệ thống trên cậu bị làm ngơ. Cậu quyết định sẽ chuẩn bị cho tình huống mọi người nhận ra việc hệ thống không áp dụng trên hai người họ.

“Thế cả lớp giờ đang làm gì vậy?”

“Nhiệm vụ thứ hai bắt đầu và hình như bọn họ đang hướng đến thủ đô.”

Họ đã hoàn thành xong nhiệm vụ thứ nhất khi họ vừa đặt chân đến thành phố phương bắc. Và nhiệm vụ thứ hai lập tức xuất hiện, mục tiêu là đạt một chiến công anh hùng và trở thành hiền giả.

“Chiến công anh hùng?”

“Là làm một việc gì đó khiến cho mọi người đều biết đến mình. Có vô số lựa chọn nhưng họ chỉ quan tâm đến sự hợp tác với hoàng gia, thế nên mấy người đó mới tiến về thủ đô trong khi tăng level trên đường đi.”

“Thế tại sao mày lại trốn khỏi đó và đi về đây?”

“Có chết tôi mới tiếp tục việc đó đấy! Bộ cậu quên ước mơ về dàn harem của tôi đã một lần bị cướp mất sau khi đánh bại quỷ

vương ở lần đầu rồi sao? Cậu nghĩ tôi điên hay sao mà không đi tận hưởng cuộc sống ở thế giới khác lần này?"

"Tận hưởng à. Kệ mày, tao không quan tâm, nói tao nghe có thành phố nào gần đây không?"

"Chỗ gần nhất chỉ có ở phía bắc. Còn một chỗ nữa ở phía nam nhưng nó khá là xa nơi này, cậu đừng có nghĩ đến chuyện đi bộ là đến được đó nhé."

Yogiri tiếp tục hỏi những điều cậu còn thắc mắc, chủ yếu là về thế giới này và hệ thống.

"Đó là tất cả những gì mà tao muốn hỏi. Dannoura-san này, cậu có muốn hỏi gì không?"

"Huh, mình sao? Hmm, phải rồi, Hanakawa này, các cậu chẳng phải rất mạnh sao? Vậy vì lí do gì mà các cậu lại không xử luôn con rồng cơ chứ?"

Tomochika nhìn hắn ta với ánh mắt khinh bỉ.

Cô hẳn đã nghĩ rằng chuyên này sẽ không xảy ra nếu như ba người họ tiêu diệt con rồng đó ngay từ đâu

"Chuyện đó…là vì bọn tôi sợ được chưa! Con rồng thì có thể còn lo được, nhưng tên hiền giả thì khác! Nếu như mục đích ban đầu của cô ta là bắt chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ của cổ thì chúng tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tuân theo hết!"

"Tôi biết cô ta rất đáng sợ với cái thứ đó trong tay, nhưng thật sự mọi chuyện tệ đến vậy sao? Tôi cứ tưởng các cậu mạnh lắm chứ"

"Cậu có thể nói vậy là do cậu chưa thấy trạng thái của cô ta mà thôi! Cấp của cổ là hơn một trăm triệu đấy, và điều tệ hơn nữa là nó cứ tiếp tục tăng theo từng giây! Bộ cậu nghĩ bọn tôi có thể đánh bại được một thứ như thế sao!"

"Tao vẫn chưa hiểu gì về cái cấp độ này cho lắm"

Yogiri nói trong khi cố hình dung về sức mạnh của một tên cấp cao, nhưng cậu lại chẳng có gì để mà so sánh cả.

"Higashida-dono đã đạt đến cấp 1000; dù tôi không cao đến vậy nhưng cũng được đến cấp 99 rồi."

“Vậy so với một thằng hai chữ số thì chắc một trăm triệu là một con số kinh khủng nhỉ.”

“Tôi còn làm gì được cơ chứ! Giới hạn tối đa mà con người có thể đạt được là 99, ngoài việc cậu có một kĩ năng phá vỡ giới hạn hay chức nghiệp gì đó không có cấp độ thì việc vượt ra khỏi mốc đó là bất khả thi!”

“À đúng rồi, tôi còn câu hỏi khác nữa. Mọi người đều tuân theo tất cả những gì Yazaki-kun nói, có phải là cậu ấy đã làm gì với bọn họ không?”

“Kĩ năng của Yazaki à, mhm…Những khả năng bao gồm trong chức nghiệp Tướng quân là 「Lòng tin」 「Khả năng lãnh đạo」 và 「Nghệ thuật chỉ huy」. Khi mà một ai đó đã tán thành ý kiến của cậu ấy, thì sẽ không một ai có thể lay chuyển được họ, nhưng khả năng của kĩ năng đó không thực sự mạnh cho lắm. Chỉ cần ai đó cảm thấy bất bình với chiến thuật của cậu ta là coi như kĩ năng của cậu ta phế ngay lập tức.”

Tomochika buồn bã cuối đầu.

Cô hẳn đang nghĩ về người bạn thân của cô, Romiko Jougasaki. Theo những gì Hanakawa nói, thì hẳn cô ấy đã đồng ý với việc bỏ cô lại chỉ vì cô không có sức mạnh.

“Nếu nói các người bị thiệt thòi thì bốn người bọn tôi còn phải chịu thiệt thòi thậm chí còn lớn hơn đây. Không một ai nghe chúng tôi ý kiến cả, bộ việc này là do hệ thống hết cả sao?”

Khả năng lãnh đạo có tác dụng loại bỏ tất cả những nghi ngờ dù chỉ là nhỏ nhất và khiến tất cả mọi người trong nhóm hoạt động trơn tru với nhau. Kĩ năng này không có tác dụng với những người chống đối, nhưng có lẽ bởi bốn người bọn họ không nằm trong hệ thống nên ngay từ đầu họ đã không có quyền để mà tham gia thảo luận rồi chứ nói chi đến việc chống đối. Hanakawa đồng ý với điều đó.

“Đó là cách nó hoạt động đấy, cuộc sống mà.”

Không còn câu hỏi gì nữa, cả đám rơi vào im lặng.

Yogiri quyết định rằng Hanakawa đã không còn tác dụng gì nữa và bắt đầu đưa tay ra trước mặt hắn.

Cậu có thể kích hoạt kĩ năng mà không cần phải chỉ trỏ hay đọc nó lên làm gì. Nhưng làm thế này dễ tập trung hơn hẳn.

“Cá-! Làm ơn, tôi van xin cậu! Cậu không việc gì phải giết tôi đúng không? Làm ơn, làm ơn đừng là Eternal Force Blizzard!”

“ĐỪNG CÓ MÀ ĐẶT CÁI TÊN KÌ QUẶC ĐÓ. Mà thôi, làm nhanh cho xong nào.”

“Tại sao! Tôi đã làm gì sao?”

“Umm…tôi chỉ cảm thấy nếu để cậu sống thì sau này thể nào bọn tôi cũng gặp rắc rối cho mà xem.”

“Đừng có mà nói kiểu đó! Các người không còn nhân tính sao!”

“Vậy tôi nên giết cậu vì ban nãy cậu không còn nhân tính tính giết chúng tôi vậy.”

Nhanh chóng nhìn về phía sau lưng Hanakawa như một bằng chứng, một thằng đang nằm trên thằng khác.

“Đừng mà! Tôi hứa tôi không dám nữa đâu! Xin hãy rủ lòng thươ—”

Hanakawa quỳ xuống, dập đầu xuống bãi cỏ van xin cho mạng sống của mình. Hắn ta thậm chí còn quay trở về cách nói thông thường của mình.

Yogiri cảm thấy rắc rối—Không phải là bởi vì cậu muốn giết bất cứ ai mà mình gặp, mà chỉ là vì cậu sợ bí mật về sức mạnh của mình sẽ bị lộ mà thôi.

“Đ-đúng rồi! Một nô lệ! Xin hãy biến tôi thành nô lệ của cậu! Tôi(em) hứa sẽ luôn vâng lời ngài!”

Hanakawa vừa nói ra một từ ít phổ biến trong cuộc sống hằng ngày

—

Zard:
Hmmmmmmmm…….
ai đó nói cho tui mấy cái tag hay hay có thể sẽ tồn tại sau này đi :3

Discord Facebook

Chương 9 : Bởi vì ngực cậu rất mềm?

hmmmmmmmm……tính làm bom nhân 8/3 mà đến thứ 6 mới nhận ra đó là 8/3 nên hủy luôn :VV

———————

“Ừ hay nhỉ, bộ mày nghĩ chỉ cần mày nói sẽ không phản bội là sẽ có người thực sự tin mày à?”

“Aha, nhưng tôi có thứ đảm bảo điều đó! Đây là thế giới song song nên ngài không cần quá ngạc nhiên khi những thứ như này có tồn tại đâu!”

Vừa nói Hanakawa vừa đưa tay như đang với lấy thứ gì đó trong không khí.

“Mày vừa làm gì vậy!?”

Yogiri nâng giọng cảnh giác.

Chỉ mới vài giây trước, bàn tay của Hanakawa vẫn còn trống trơn, nhưng rồi đột nhiên thứ gì đó xuất hiện trong tay hắn. Dựa theo bản năng sinh tồn của cậu thì đó không phải là thứ gì nguy hiểm, nhưng nó gợi cho cậu nhớ rằng cậu vẫn chưa hiểu rõ cách mà “hệ thống” hoạt động ở thế giới này, thế nên cẩn thận vẫn không thừa.

“Tôi, ừm, lấy đồ từ hộp đồ?””

“Ai cũng làm được vậy hết à?”

“À không, đây là một kĩ năng hiếm nên không phải ngày nào ngài cũng được thấy đâu. Dù cho vì nó mà tôi lại phải làm cu li khiêng đồ cho nguyên cả tổ đội anh hùng kia…Phải rồi! Biến tôi thành đồng đội của ngài sẽ rất có lợi đấy! Ngài thích mang cái gì thì cứ để tôi lo hết, ngài bị thương hay bị bệnh à, đã có ma thuật chữa lành chất lượng tốt 100% đã được kiểm chứng bởi tôi đây rồi, và đồng thời khi đi với tôi, ngài đảm bảo sẽ không bao giờ bị lạc đâu, dù gì đây cũng là lần thứ hai tôi đến thế giới này cơ mà, chẳng phải rất tuyệt sao! Thế nên làm ơn xin ngài, đừng giết tôi—!”

Hanakawa cuối đập đầu xuống đất van xin. Rồi lặng lẽ, hắn lẩm bẩm.

“Err, cậu nghĩ sao Dannoura-san? Nếu cậu giúp tôi thuyết phục ngài Takatou đây, thì, tôi sẽ rất cảm kích….”

Hắn yếu ớt nhìn lên Tomochika.

Cô ấy rõ ràng đang gặp rắc rối trong tình huống thế này, nhưng rồi cô lại nhớ về lí do đầu tiên mà Hanakawa tiếp cận cô, và không mất quá nhiều thời gian sau đó để bình tĩnh lại , cô nói ra quyết định của mình.

“Nhờ có Takatou-kun cứu mà tớ mới có thể sống được đến tận bây giờ. Sự thật là tớ nợ cậu ấy cả mạng sống này nên tớ không có quyền gì để mà phàn nàn cách bảo vệ tớ hay cách xử lí của cậu ta cả.”

“Hoaahhh! Tomochika-tan, từ khi nào mà cậu lại trở nên ngầu đến vậy cơ chứ! Tớ đã nghĩ rằng nghe cậu sẽ nói mấy câu kiểu như “chúng ta nên hạn chế việc giết chóc được không?”. Nhưng ai ngờ là cậu sẽ thốt ra những lời tuyệt vời đến vậy chứ.”

“Mà này, cái đó là cái gì vậy?”

Yogiri nhìn vào thứ vật phẩm hình vòng trong tay của Hanakawa. Nó được làm từ kim loại và như chưa được xử lí nên trông rất thô, cứ như là vòng cổ vậy.

“Đây là vòng cổ nô lệ! Sau khi đeo nó vào là sẽ không một ai có thể chống lại mệnh lệnh của người đầu tiên mà họ nhìn thấy, một vật phẩm cực hiếm đấy! Như thế này này, chỉ cần đeo nó vào—”

Hanakawa kéo chiếc vòng ra cho đến khi nó tách ra làm hai rồi tự đeo nó vào cổ mình, hắn gắn nó lại và nhìn về phía Tomochika.

“Cô chủ của tôi—! Xin hãy ra lệnh cho tôi đi ạ! Tôi sẽ liếm chân ngài nếu ngài muốn! Thực ra, tôi không phiền nếu như ngài thích chơ—”

Hanakawa đang quỳ như mặt đất, hắn trông như một con lợn nái đang vẫy đuôi chờ lệnh của Tomochika.

“Kinh quá đi! Dừng lại!”

Hắn lập tức dừng lại, nhưng Yogiri vẫn chưa bị thuyết phục lắm.

“Hmm, tớ hiểu rồi. Nhưng cái phần không thể không tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân thì vẫn khá khó tin đấy, có thể hắn chỉ đang diễn mà thôi”

“Nó kinh thật đấy…không, phải là cực kì tởm luôn mới đúng. Có cách nào ngưng chuyện này lại không?”

“Tôi không muốn! Tôi không muốn nói! Nhưng tớ không thể không nói- Không thể ngưng trạng thái nô lệ bằng bất cứ cách nào, nhưng nó vẫn có thể được chuyển sang cho người khác.”

“Ồ, ra vậy, thế Takatou-kun, giờ hắn là của cậu đấy”

Tomochika lập tức đẩy cái rắc rối này qua cho người khác khi vừa nghe vậy.

“Ehhhh! Tại sao! Ta- Tại sao! Phải sống như một nô lệ của Tomochika-tan cũng đâu quá tệ đâu cơ chứ!”

“Tớ cũng chẳng biết nên làm gì nữa. Mà dù sao thì, cũng quên việc sẽ giết hắn ta đi.”

Yogiri cảm thấy tình huống ngày càng trở nên lố bịch.

“Thật ư!”

“Mà tao cũng không định mang mày theo đâu. À đúng rồi. ở kia có một khu rừng đúng không?”

“Đó là khu rừng quái vật, tôi được nghe nói rằng một vùng lãnh thổ do vua thú cai trị và không con người nào dám đặt chân tới đó. Nó không liên quan gì đến việc thảo phạt quỷ vương nên tôi cũng chưa tới đó bao giờ, nhưng người ta nói nó là nơi sinh sống của hàng ngàn lũ quái vật nguy hiểm nhất. May mắn thay, vua thú luôn giữ khoảng cách với nơi sinh sống của con người nên miễn là ngài không đặt chân vào đó thì không sao đâu.”

“Ồ, thế thì mày hãy đi tới đó chơi và ở đấy đợi lệnh tiếp theo nhé.”

“Ngài không nghe tôi nói gì sao?! Tôi nói rồi mà, nơi đó rất ngu-…Đừng! Tôi không muốn tới đó đâu! Dừng lại!!!!”

“À này!”

Yogiri như đang nhớ ra chuyện gì đó.

“Vâng!? Có lẽ nào đây là lúc mà ngài sẽ nói rằng “chỉ đùa thôi” đúng không?”

Hanakawa chỉ có thể quay đầu lại, đôi mắt hắn ngập tràn hi vọng.

“Tao quên nói; Nhớ đừng có nói với ai về bọn tao nhé!”

“Chỉ có vậy thôi sao!? Vẫn chưa quá muộn đâu, ngài vẫn có thể biến tôi thành nô lệ của ngài mà! Tôi hứa sẽ luôn vâng lời mà!”

“Đúng rồi nhỉ. Nè-”

“Vâng!?”

“Để hết đồ có giá trị lại đây trước khi đi giùm.”

“Đùa tôi chắc!!”

Từ trong hộp đồ, Hanakawa móc hết tất cả đồ trong đấy ra và đặt lên trên bãi cỏ.

“Được rồi, đi đường bình an nhé.”

“Chờ chút đã! Cậu làm ơn đừng có moi hết thông tin rồi tiền bạc của người khác ra xong hết rồi quẳng họ đi vào chỗ chết chỉ vì cậu không thích họ được không haaaaaả!? Giỡn mặt đấy à!??”

Hắn vừa đi vừa hét lên những lời đó.

Và như vậy, Hanakawa đã có một chuyến đi chơi bất đắc dĩ đến khu rừng quái vật mà không biết khi nào được về.

Yogiri đứng dậy và bắt đầu kiểm tra đống vật phẩm đang nằm rải rác trên bãi cỏ. Vàng, bạc và cá loại đá quý. Cậu không biết rõ thường thức của thế giới này ra sao, nhưng cậu chắc chắn rằng đống này sẽ đem lại cho họ một nguồn chi phí cực lớn.

“Ước gì có cái gì đó để bỏ hết đống này vào nhỉ.”

“A, mình nhớ có vài người mang mấy loại túi khá là lớn đấy. Để mình đi lấy cho.”

Nói đoạn Tomochika liền chạy đi và mang ra hai cái túi lớn từ trong xe. Trưng dụng, đó là một loại tình huống khẩn cấp mà chúng ta cần một cái gì đó, nhưng việc nhìn thấy cô ấy không

ngại ngùng gì khi lấy đồ người khác khiến Yogiri có hơi chút ngạc nhiên.

Thậm chí trước đó còn có người đã chết nữa kìa, nhưng Tomochika cũng không mấy lo lắng về chuyện đó.

Hình như cô ấy chỉ đang cố gắng tỏ ra mạnh mẽ trong tình huống này, nhưng như vậy cũng không ổn lắm.

Đặt hai chiếc túi xuống đất, Tomochika nói.

“Được rồi, hãy chia ra mang đi nhé. Chúng ta nên giấu mấy viên đá quý và những thứ có giá trị đi, để đề phòng thôi, có thể sau này lúc cấp bách sẽ cần dùng.

Họ đã hoàn tất việc phân phối đồ và Yogiri mệt mỏi ngồi xuống. Cậu cảm thấy hơi chút uể oải, có lẽ là do việc cậu đã sử dụng năng lực quá nhiều hôm nay.

“Cậu ăn chút gì nhé. Mặc dù chỉ có mỗi bánh và kẹo thôi.”

“À cảm ơn cậu nhé, chúng ta đúng là vẫn chưa ăn gì nhỉ.”

Tomochika mang ra ít bánh quy và chút đồ ăn vặt như snack.

Kế hoạch ban đầu là họ sẽ ăn tối sau khi đến được nhà khách, nên việc lúc này họ đang đói cũng hợp lí.

Và cặp đôi cùng lớp đó bắt đầu thưởng thức bữa tối của mình.

“Tớ đoán mọi việc ổn cả rồi nhỉ”

“Có sao không khi để Hanakawa như thế?”

Trả lời cho tiếng thở dài nhẹ nhõm của Yogiri là một câu hỏi đầy khó chịu của Tomochika.

“Mang hắn theo sẽ có hơi…cậu biết đấy. Chúng ta làm sao biết được liệu hắn ta có thực sự trở thành nô lệ, hay liệu hắn sẽ đâm sau lưng chúng ta hồi nào không biết.”

“Vẫn đa nghi như mọi khi nhỉ. Nhưng hắn cũng đâu có vẻ gì là giả vờ đâu.”

“Thế lỡ như là có thì sao, lỡ như cái vòng cổ đó chỉ là giả thì sao?”

“Thế còn tớ thì sao? Bộ cậu không nghĩ tớ sẽ làm gì đó sau lưng cậu à?”

“Không sao cả. Bảo vệ cậu là ý muốn của tớ rồi, nên tớ không có gì phải phàn nàn hết.”

Đó là cảm giác thật sự của Yogiri.

“Mà nè, tớ biết có hơi kì quặc khi nói về chuyện này, nhưng chúng ta đã ở cùng nhau cả ngày hôm nay rồi đúng chứ? Vậy nên tớ, à thì, muốn biết vì sao cậu lại bảo vệ tớ nhiều đến vậy?”

“Hmm? Câu hỏi hay đấy.”

Bị hỏi vậy, Yogiri chìm vào suy nghĩ. Cậu cảm thấy bình thường khi phải bảo vệ Tomochika, nhưng khi được hỏi lí do vì sao, thì ngay cả cậu cũng tự hỏi điều đó.

“Này này này, chắc hẳn phải có lí do gì đúng không? Cậu biết đấy, kiểu như “vẻ đẹp của em chính là lí do mà anh nguyện dùng cả đời mình để bảo vệ em.” đấy.”

Tomochika nói đùa vui vẻ, nhưng giọng của cô vẫn có chút gì đó ngạc nhiên.

“Ahh!”

“Cậu nhớ ra rồi sao?”

“Vì ngực cậu rất mềm.”

“Bộ không có tên đàn ông nào tử tế ở thế giới này à!?”

Tiếng hét của Tomochika vang vọng khắp bầu trời.

———

Zard: Hiện giờ nhóm đang cần tuyển người có thể theo lâu dài để tiếp tục những bộ còn đang dang dở (và để tui ăn vạ mỗi khi bị ép làm chương mới) :VV

Discord Facebook

Chương 10: Khoảng nghỉ- Cái chết tức thời

——-

Bất cứ khi nào Youichi Sudou đứng trước cánh cửa trước mặt cậu, lòng cậu luôn ngập tràn bất an. Và lúc này cũng không phải là ngoại lệ.

Dù đã làm việc cùng nhau rất lâu rồi, nhưng cậu vẫn không hề muốn phải tiếp xúc với Sion, một người đã đạt đến cấp hiền giả. Liệu cô thực sự đã tự leo lên cấp độ này bằng chính sức lực của mình, hay đã dùng một kế hoạch nào đó để lên đến đây.

Hàng đống ý nghĩ vô bổ cứ hiện ra trong tâm trí cậu, nhưng cậu nhanh chóng rũ bỏ hết đi bằng vài cái lắc đầu.

Giờ không phải là lúc để lo cho mấy chuyện này, cậu vẫn còn việc phải làm, công việc của một người hầu, một học trò của hiền nhân.

Youichi gõ cửa.

“Vào đi”

Một giọng nói phát ra ngay bên tai cậu thông qua một thiết bị ma thuật và để không phí thêm thời gian, cậu nhanh chóng mở cửa bước vào.

Căn phòng bên trong được bao phủ hoàn toàn trong tông màu hồng và trắng, những món đồ nội thất trắng tinh khôi với những đường nét được khắc tinh xảo, một chiếc thảm hồng kết hợp chung với chiếc màn hồng, và phía trên chiếc giường phủ rèm kia là một chiếc đèn chùm cùng những họa tiết mang hình bông hoa.

Và người đang nằm giữa căn phòng thiếu nữ đấy là Sion, với nửa thân đang trùm trong chiếc chăn kia.

Mặc trên mình một bộ đồ hết sức xuềnh xoàng như đang chứng tỏ cô ấy chẳng mấy quan tâm đến việc có người vào phòng.

“Ôi trời, chẳng phải Youichi-kun đây sao? Có chuyện gì thế?”

Cô trông có vẻ hơi chút ngạc nhiên khi thấy Youichi đang đứng trước giường mình.

“Chẳng phải ngài đã yêu cầu tôi đến báo cáo sao, Hiền giả-sama?”

Cậu bước đến chỗ Sion trong khi thở dài ngao ngán. Cô ấy lúc nào cũng như vậy hết.

“Youichi-kun, cậu không cần phải dùng giọng trịnh trọng khi chỉ có hai chúng ta đâu.”

Sion khó chịu nhíu mày và Youichi cũng thở dài ngao ngán/

“Chết tiệt, được rồi, nhưng chỉ là tôi sẽ cảm thấy khó chịu nếu không nói như thế thôi được chứ.”

“Khi hiền giả nói ổn thì có nghĩa là ổn cậu hiểu chứ?”

“Liệu ngài có nghĩ rằng mấy người còn lại sẽ giữ mình nổi khi họ thấy tôi nói chuyện với ngài như thế không?”

“Không sao, không sao. Nè, thế chuyện sao rồi, cậu báo cáo đi.”

“Đầu tiên là về kẻ xâm nhập. Kurayami đã bị đẩy lùi bởi Hiền giả Satarou-sama, nhưng thiệt hại gây ra vẫn quá lớn. Vùng Artana đã hoàn toàn bị biến thành bình địa và không thể phục hồi được nữa.”

“Chỉ bị đẩy lùi thôi sao?”

“Nó đã chạy mất. Santarou-san đã nói là [Ta đã hành nó nhừ tử rồi, thử coi nó còn dám ho he gì nữa không.], nhưng việc liệu nó có gan quay lại đây nữa không vẫn là một câu hỏi lớn cần phải đặt ra.”

“Ta hiểu rồi, tiếp tục đi.”

Cô ấy nói bằng giọng khó chịu, tỏ ý không vừa lòng với cách làm của Santarou.

“Hiền giả Lain-sama cũng đã có một trận chiến với Lang Vương nhưng kết quả thì, cũng như vậy, chỉ có thể đẩy lùi được nó mà thôi.”

“Tình trạng xâm lăng của tên nhím cũng ngày càng phức tạp hơn. Hiền giả Yumehisa-sama đã đi xử lí nhưng cuối cùng đã thất bại và bị giết. Đó là trường hợp thứ hai trong năm nay rồi đấy. Liệu chúng ta có thể yêu cầu Đại Hiền Giả đến giúp không?”

“Không ích gì đâu. Cậu cũng biết Bố già bận đến mức nào mà.”

“Bố già” là sao chứ.

Ngay từ đầu thì Sion với Đại hiền giả cũng chả có quan hệ máu mủ gì với nhau cả, cái tên “Đứa cháu của Đại hiền giả” cũng chả hơn gì một cái danh, Nó chỉ đơn thuần là một thứ trong cái trò chơi gia đình của lão ta mà thôi.

“Cậu cũng biết rồi đấy, ve vãn lũ nô lệ là mới là điều quan trọng nhất đối với Bố già mà.”

Cô nói với chút giọng chế giễu. Thực chất Youichi cũng không hi vọng gì vào việc nhờ Đại Hiền Giả giúp, chỉ là cậu nghĩ ít ra cũng nên thử.

“Về phần con nhím kia, hãy cứ để nhóm hiền giả lo, ta cũng sẽ tham gia.”

Không có nhiều thông tin về con nhím ngoại trừ hình dạng của nó. Một cơ thể trông như con người nhưng lại được bao phủ với một lớp giáp cực cứng màu đen và vô số những chiếc gai nhọn trông như sự kết hợp giữa kim và lưỡi dao nhô ra từ bộ giáp của nó, đó là lí do mà nó được gọi là nhím. Dựa trên những thông tin thu được thì hành vi của nó trông như một cỗ máy vậy.

“Đó là tất cả về bọn xâm lược bí ẩn kia. Về phần loại thiên thần, hai tên đã xuất hiện. Một tên ở Zabora đã bị tiêu diệt bởi Hiền giả Shirou-sama, tên còn lại ở Ento cũng đã được Hiền giả Yoshifumi-sama lo. Nhưng vấn đề là, có thứ gì đó bất thường ở bọn thiên thần kia. Cách bọn chúng xuất hiện đã thay đổi.”

“Chúng đã nhận ra rồi sao?”

“Chúng vẫn chưa có vẻ gì đã nắm rõ địa hình ở đấy, nhưng chắc sẽ không lâu đâu, bọn chúng sẽ nhanh chóng đạt được mục đích của mình thôi.”

Youichi vẫn không biết chúng đang nhắm vào thứ gì, và tại sao chúng lại đến thế giới này, quá nhiều uẩn khúc cần phải giải đáp.

Đại Hiền Giả có thể biết gì đó, nhưng chờ ông ta bỏ cái tính lười của mình và nói ra thì chắc đến khi em gái trans gọi trans là "onii-chan" thì ổng cũng chưa chắc đã chịu hé mồm.

"Tiếp theo, là về phần các ứng cử viên Hiền giả."

"Ahh! Ta đã xem từ đầu đến khúc con rồng nó chết luôn rồi đấy, chuyện gì xảy ra sau đó thế?"

"Hả, ngài không bận tâm về phần "con rồng nó chết' á?"

"Chẳng phải nó cấp 1000 sao? Hình như phép tức tử đã được kích hoạt khi đó thì phải."

Sion trông rất nghiêm túc khi nói vậy

Với một người cấp hơn một trăm triệu như cô, một thứ cấp 1000 như thế chẳng khác gì một con thằn lằn biết bay hết.

Youichi không biết phải nói gì. Với một người nắm giữ sức mạnh khủng kiếp như cô, thì việc giết người cũng chỉ là việc bình thường thôi. Không quan trọng việc mình đã cố gắng kiềm chế nó thế nào, sự kiêu ngạo vẫn thể hiện ra trong từng hành động nhỏ nhất của mình.

"Mà thôi. Chúng ta sẽ nói về chuyện đó sau. Dù sao họ cũng đã hoàn thành xong nhiệm vụ đầu tiên rồi. Chỉ có bốn người chết."

"Ta thấy cũng ổn đấy chứ. Bốn tên vô năng chết, thế thì sao chứ? Phàn nàn gì chứ, họ đã làm đúng rồi. Không thể tránh khỏi việc có mấy đứa không thích hợp xuất hiện, chúng nên mừng vì đã có ích cho bọn họ hoàn thành nhiệm vụ đi."

"Về chuyện đó…trong số những người đã chết, chỉ có hai người là vô năng, hai người còn lại là hai trong 5 người hạng S"

Để tiện lợi, Sion đã đưa ra bốn cấp độ cho những ứng cử viên

Hạng S: Những cá nhân đã từng đến thế giới này, hệ thống đã được cài đặt sẵn trong họ và nắm giữ sức mạnh to lớn. Loại mà cô thích nhất.

Hạng A: Những người có sức mạnh có thể vượt qua cấp S. Nhóm đối thủ.

Hạng B: Những người có sức mạnh bình thường, không có vẻ gì hơn những người dân bình thường ở đây, khả năng phát triển khá thấp. Nhóm thiếu sót.

Hạng C: Nắm giữ những kĩ năng yếu ớt, thậm chí còn yếu hơn cả người dân bình thường, khả năng phát triển cực kì thấp. Nhóm phế vật.

Những người không có những sức mạnh trên sẽ không thể trở thành Hiền giả và được xem như vô cấp

"Bất ngờ thật đấy. Thế giờ họ ra sao rồi?"

"Họ bỏ bốn tên vô năng ở lại làm mồi và hướng về phía thành phố. Sau đó lẽ ra họ phải đi đến thủ đô như lời chỉ dẫn của nhiệm vụ, nhưng vì lí do nào đó mà ba ứng cử viên hạng S kia đã rời đi và trở về lại vị trí cũ. Và rồi, hai trong số ba người họ đã chết mà không rõ nguyên nhân và người còn lại thì đang bị lạc trong rừng."

"Không rõ nguyên nhân?"

"Đúng vậy. Cũng như con rồng, tự nhiên mà chết. Con rồng thì có lẽ chết vì tuổi già sức yếu nhưng với hai người còn lại thì…họ chết ngay cùng một chỗ với con rồng. Chính xác hơn là chết ngay sau khi tiếp xúc với mấy tên vô năng bị bỏ lại trong xe buýt. Chắc chắn là chúng đã làm chuyện gì đó, nhưng lũ vô năng đấy thì có thể làm được gì cơ chứ?"

Thế giới này là thế giới của kiếm và ma thuật.

Ma thuật là thứ lố bịch có thể làm bất cứ điều gì còn kiếm là thứ có thể sẻ đôi cả một phần ngọn núi chỉ bằng một cú chém. Tuy nhiên, tất cả những điều đó khả thi đều nhờ cả vào phước lành của Hệ Thống gọi là Khúc Ca Chiến Trận, và những người không được nhận phước lành đấy bị coi là những kẻ vô năng. Họ vô dụng, chẳng hơn gì một tên con người bình thường.

"Dựa theo những gì đã xảy ra thì đó có thể là ma pháp tức tử…Nhưng đâu có pháp sư nào như thế ở thế giới của bọn tôi hay ở đây đâu đúng chứ, Sion?"

“Ai biết được, thời gian ở Nhật bản của mấy người với ở đây đâu có giống nhau đâu. Biết đâu thế giới của chúng ta đã thay đổi rồi sao?”

“Làm như việc đó xảy ra được ấy. Mà dù sao đi nữa, sự việc xảy ra chắc chắn có bàn tay của kẻ nắm giữ ma pháp tức tử can thiệp vào.”

“Nhưng cậu cũng đâu cần phải lo đến vậy đâu đúng không Youichi-kun, cậu biết lí do vì sao ma pháp tức tử không phổ biến không?”

“Bởi vì nó kém hiệu quả đúng chứ?”

Mặc dù cậu là người đã đề xướng nó lên trước, nhưng cậu vẫn nghi ngờ điều đó

Ma pháp tức tử có tồn tại, nhưng nó lại yêu cầu một lượng ma năng cực kì lớn để kích hoạt nó, trong khi chỉ cần dùng ma pháp bình thường thôi là sẽ có ngay kết quả y hệt như thế rồi. Còn nữa, nó chẳng có mấy tác dụng khi dùng để đối đầu với những kẻ mạnh, có nghĩa là ma pháp tức tử chỉ dành cho khi xử mấy tên cực kì yếu ớt và cực kì dễ giết mà thôi.

“Đúng vậy, nếu ma pháp tức tử mà mạnh như cậu nói thì chắc thế giới này không còn gì đâu. Nhưng không, nó đã được nghiên cứu qua hàng trăm cuộc chiến rồi và trong lịch sử ghi chép, cách để chống lại nó nhiều vô kể. Nên việc ma pháp tức tử được thi triển ở đó á, không, không đâu, làm sao mà được được.”

“Nhưng cứ đề phòng thì vẫn hơn. Tôi biết chúng vô năng nhưng chúng ta ít nhất cũng có thể nâng lên hạng C được không?”

“Cậu thật là…nhưng được rồi, miễn là điều đó khiến cậu an tâm hơn.”

Nhìn cảnh Sion ném vấn đề này sang một bên và nói “kệ đi”, Youichi một lần nữa nghĩ rằng cái tính cách này chắc hẳn phải đến từ sự tự tin trong sức mạnh của cô

Thật sự có ổn không khi cứ để nó thế này?

Đúng là ma pháp tức tử chỉ có tác dụng đối với những sinh vật yếu ớt

Vậy lỡ như hai tên vô năng đó, lỡ như hắn ta hay cô ta, thực sự đang nắm giữ một sức mạnh khủng kiếp thì sao

—*Vô lí*

Đó là bất khả thi với những người không được hệ thống chúc phúc.

Và dần, Youichi bắt đầu cảm thấy sợ hãi với hai cá thể vô năng đấy

—-

Lời phàn nàn + ăn vạ của Zard: Bất công vc, tại sao tui bận việc mà cũng đã cố gắng giúp bà mura kia mà sao tui ko được thưởng gì hết vậy, lão bố kia ko chịu làm, bỏ rơi mấy đứa con của ổng để tui với bả nuôi mà sao khi tui giúp bả tui ko được thưởng gì hết vậy, bất công quá đi :<<

Discord Facebook

Chương 11: OK! Tôi hiểu! Người nhật, khách hàng quen thuộc!

———

Khi Yogiri và Tomochika đến thành phố, trời đã bắt đầu mù mờ tối.

“Không ngờ nó lại xa đến vậy, tính từ lúc chúng ta đi đến giờ đã là 4 tiếng rồi nhỉ.”

“Wow— nó xa đến vậy luôn cơ chứ, mình chưa bao giờ nghĩ rằng nó lại xa đến thế đấy hmm—”

Tomochika trả lời bằng giọng hơi chút mỉa mai, họ đáng ra sẽ đến đây sớm hơn nếu như Yogiri không tự nhiên lăn đùng ra ngủ trên đường.

“Là do tớ bị mệt khi sử dụng năng lực quá nhiều mà.”

“Chẳng phải thế là nguy hiểm lắm sao?”

Họ được an toàn tất cả là nhờ vào năng lực của Yogiri nên Tomochika không thể làm gì ngoài lo lắng cho cậu khi nhìn thấy dư chấn sau khi sử dụng năng lực.

“Không hẳn? Cơn buồn ngủ thì cũng chả đến mức mà tớ không thể dậy nổi đâu. Và nữa, tớ có thể cảm nhận được sát khí kể cả trong lúc ngủ nên cậu cũng không cần phải lo đến vậy đâu.”

“Cái kiểu bình thản gì đây hả trời?”

Tomochika lẩm bẩm với Yogiri, người đang mãi bận ngắm thành phố ở trước mặt cậu.

Bức tường mà họ thấy từ xe buýt xuất hiện như một rào chắn khổng lồ bao quanh cả thành phố, một vài người lính đang đứng trên đó làm nhiệm vụ canh gác.

Một thứ trông như cổng vào hiện ra và họ lập tức hướng đến đó.

“Hửm, hình như cổng đang đóng lại thì phải?”

“Thì tối rồi mà, chẳng phải thế là bình thường sao.”

“Vậy thì đứng đây nói làm gì nữa, chạy ngay đi!!!”

“Chạy thì cũng được thôi, nhưng chẳng phải cứ thong thả mà đ—”

Tomochika lập tức phóng thẳng về phía cánh cổng và Yogiri thảnh thơi chạy theo sau.

“X-Xin lỗi, bọn tôi muốn vào thành phố.”

“@@@@@@@@@@?”

“Ông đang nói gì thế?”

Tomochika nài nỉ một người trông như là lính gác, nhưng những gì đáp lại cô ấy chỉ là hàng loạt những từ ngữ kì lạ mà cô không hiểu được. Người lính gác có một mái tóc vàng cùng khuôn mặt đầy mạnh mẽ, khác xa so với những nét thường thấy của người Nhật bản, có khi nghe ông ta nói tiếng nhật sẽ còn rắc rối hơn so với mấy ngôn ngữ mà ông ta nói nãy giờ.

“Nơi này quả thật là thế giới khác nhỉ.”

Yorigi thầm nghĩ đó hẳn là lí do, dù trong thâm tâm cậu cũng mong rằng nó không phải. Không thể giao tiếp với người địa phương quả thật là rắc rối.

“Một chút, tiếng nhật, người nhật à?”

Bỗng nhiên người lính gác sử dụng tiếng nhật, dù cho nó vẫn còn bập bẹ.

“Đúng! Cho chúng tôi vào được không?”

“Chờ, phép, lãnh chúa.”

Hai người họ được dẫn đến một căn phòng trong bức tường và phải ở đó ngồi chờ trong khi người lính gác quay lại với một người đàn ông trông như lãnh chúa mà ông ta nói đến. Anh ta đang khoác lên người một bộ đồ trông cực kì đắt tiền và rõ ràng đó là người nhật.

“Lại thêm người Nhật nữa à. Hai người đến từ nhóm khác với mấy tên hồi chiều à? Thật là làm tôi đau đầu quá đấy, thế, mấy người muốn gì?”

Người đàn ông thậm chí còn không cố gắng giấu đi vẻ khó chịu của mình. Lãnh chúa, theo như Hanakawa, họ là những cá

nhân kiệt xuất trong số những ứng cử viên và có ảnh hưởng rất lớn.

Yogiri lập tức trả lời, không để ngài lãnh chúa đó kịp nắm bắt được thứ gì từ mình

“Chúng tôi bị lạc khỏi mấy người hồi chiều đó và đã cố gắng đuổi theo đến tận giờ. Thế nên cho chúng tôi vào thành phố nhé.”

Sau một hồi bàn bạc họ đã quyết định rằng mục tiêu đầu tiên sẽ là hợp lại với các bạn cùng lớp của mình. Nếu hỏi tại sao họ lại quyết định như vậy sau khi bị bắt làm chim mồi thì đó là do họ không còn cách nào khác, chìa khóa duy nhất dẫn đến manh mối về thế giới cũ của họ chính là vị hiền giả kia nên họ buộc phải đi tìm nhóm lớp mình và trở thành hiền giả.

“Tsk. Thường thì sẽ cần một khoảng phí để vào, nhưng trông mấy người chẳng có đồng nào đâu nhỉ. Mấy người may đấy, hiền giả đã dặn rằng cấm không được cản trở bất cứ ứng cử viên nào, chết tiệt, vô đi.”

“Cám ơn nhớ. À mà, nếu phải trả phí thì là bao nhiêu vậy?”

“Một ngàn en một người, miễn mặc cả.”

Cậu chắc chắn mang theo số tiền còn nhiều hơn cả đó, nhưng Yogiri sẽ sử dụng cái đặc ân này và đi vào cổng thành miễn phí.

“Cho tôi hỏi là mấy người tới trước chúng tôi đã đi đến thủ đô rồi đúng không, có cách nào chúng tôi đuổi kịp bọn họ không?”

“Không phải tôi nói sẽ không cản đường hai người là đồng nghĩa với việc sẽ giúp đâu, tự đi mà làm lấy.”

“Thế cảm ơn.”

Không còn gì để nói nữa, Yogiri đứng dậy khỏi ghế và rời đi.

“Ờ quên chứ, hai người đâu có tiền gì đâu đúng không? Thế em gái này, chỉ em thôi đấy, có muốn qua chỗ tôi ngủ không? Nhà tôi còn nhiều phòng đẹp lắm đấy.”

“Miễn đi.”

Cô lờ đi vẻ dâm tà trên khuôn mặt của tên kia, nắm lấy tay Yogiri và dắt cậu ấy đi mất. Khi ra khỏi bức tường thành cô mới dám dừng lại và bỏ tay Yogiri ra.

“Tớ thấy ý đó cũng hay mà, sao cậu lại từ chối?”

Cái cách mà cô ấy vội vã bỏ chạy khiến Yogiri không khỏi thắc mắc.

“À ừ, tớ chỉ không muốn thôi, nhưng cái tớ lo hơn là mạng sống của tên đó. Cậu biết đấy, lỡ như mà vì tớ, cậu giết tên đó thì cũng không hay đâu đúng không?”

“Thôi nào, tớ đâu phải là tên máu lạnh giết người đâu cơ chứ.”

“Đùa à, phải nói là cái cách mà cậu tự nói mình như thế làm mình có hơi bất ngờ đấy nhé.”

“Này này, tớ giết người không phải là do bọn họ làm tớ khó chịu hay gì cả. Hãy tự đặt mình vào vị trí người khác đi chứ.”

Yogiri cảm thấy hơi chút tổn thương. Cậu cảm thấy sốc khi tự dưng bị gán cho cái tội danh thích sát nhân hàng loạt, giết bất cứ thứ gì cậu ấy thích, dù nó có hại hay không.

“Nhìn kìa! Thị trấn này cứ như trong game vậy đấy! Aa! Thậm chí có người trông như con mèo nữa kìa! Người mèo à?”

Tomochika mãi cao hứng nhìn xung quanh thị trấn làm cô quên luôn cái cảm giác đau đớn của Yogiri.

Những ngôi nhà bằng đá được xây trên những còn đường bằng đá, dân số ở đây cũng không phải là thấp, nó cứ như Châu u ở nửa cuối thời Phục Hưng vậy.

“Đó là đèn điện sao? Chắc hẳn phải có chỗ sạc pin ở đây!?”

“Cậu chỉ lo cho cái máy game của cậu thôi à. Mà này, chúng ta sẽ làm gì ở đây?”

“Dù làm gì thì cũng nên làm trước trời tối đi, cậu có ý tưởng gì không?”

“Hãy cùng đi kiếm vũ khí nhé!”

Tomochika có vẻ rất vui vì cái ý tưởng của mình.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Họ không đọc được chữ ở thế giới này, nhưng may mắn thay là nhờ có những hình vẽ trên tấm biển hiệu mà họ đã không mất quá nhiều thời gian để tìm ra được cửa hàng vũ khí.

“Thật sự mà nói, tớ không thích dùng vũ khí để tự vệ đâu.”

“Nhưng thế còn đỡ hơn việc dùng năng lực của cậu để đi giết người đúng chứ.”

“Ừ thì đúng, nhưng mà việc bị giết do đi giết chỉ là “gieo nhân nào gặt quả đó” thôi mà, đó là một cách giải quyết đấy”

“Cậu nói cũng đúng, nhưng cậu không nghĩ người khác sẽ ít nhắm đến chúng ta hơn khi thấy mình có vũ khí sao?”

“Cậu nghĩ vậy à? Tớ chịu, thấy chẳng có gì khác cả.”

Nhưng vì Tomochika đã quả quyết đến vậy, cậu nghĩ thử chút cũng chẳng sao. Bên trong cửa hàng đầy ắp người qua lại, thế giới này rất nguy hiểm nên việc nhu cầu về vũ khí cao cũng chỉ là chuyện bình thường. Tất cả loại vũ khí đều được trưng bày ở đây và ở đâu trong cửa hàng cũng thấy đầy người đang lựa chọn. Có một cánh cửa nữa ở phía sau cửa hàng nhưng có vẻ nơi đó toàn là vũ khí cao cấp.

Vài khách hàng chắc chắn không phải là con người, từ những người trông như con người bình thường nhưng lại có tai mèo đến những người hoàn toàn bị che phủ bởi bộ lông hoặc thậm chsi là vảy, khác hẳn so với loài người. Họ đều tồn tại trong thế giới này.

“Cậu thấy sao?”

Tomochika đưa cho Yorigi một thanh kiếm ngắn, dài khoảng 30cm. Nó nhẹ hơn cậu tưởng và nằm gọn trong tay cậu, tạo cho cậu một cảm giác an toàn.

“Nếu dùng để đe dọa thì chẳng phải mấy thứ trông dữ tợn chút sẽ tốt hơn sao?”

“Ừ thì đúng vậy, nhưng cậu không định đi lòng vòng quanh thành phố với thứ gì đó như một thanh đại kiếm trên lung đấy chứ? Cậu không trông khỏe đến vậy đâu.”

“Tớ thì cái gì cũng được.”

“Được rồi, thế cái này thì sao?”

Tomochika hăng hái đưa ra hết cái này đến cái khác.

Cái cách mà cô ấy sử dụng chúng cứ như là đã quen từ lâu rồi vậy. Cuối cùng thì cô chọn một cây gậy cùng một cây cung.

“Độ cân bằng của nó có hơi…hmmm. Tớ muốn sử dụng hazuyari nhưng thứ này có vẻ không dùng được nó rồi, nhưng nếu mình thử độ lên một chút thì sao nhỉ…” (Hazuyari là một lưỡi dao gắn trên đầu cung cho việc cận chiến.)

Tomochika vừa mê mẩn nhìn cây cung vừa lẩm bẩm gì đó.

“Xin lỗi vì đã phá đám nhưng cậu nghĩ rằng chúng ta có thể thanh toàn đống này mà không dùng ngôn ngữ của họ à?”

“Thì cứ đưa đồ ra là họ sẽ tự biết rồi nói giá thôi mà.”

Vừa nói cô vừa đi đến quầy tính tiền cùng món vũ khí trong tay mình

“Xin lỗi, cậu có biết tiếng Nhật không?”

“Có! Tôi hiểu! Tiếng nhật, khách hàng quen thuộc.”

Tuy nó không trôi chảy nhưng chỉ dựa vào đó thôi bạn có thể nhận ra rằng người dân ở thế giới này đã quen với những người Nhật.

Tomochika đã thử ước tính xem tổng cộng hết bao nhiêu và đặt số tiền ấy lên bàn, và người bán hàng lập tức đứng hình. Rõ ràng số tiền này là quá nhiều, nhưng vì tiền họ không thiếu nên Tomochika hối người bán hàng ấy cứ nhận hết đi.

Và như không muốn lấy của bố thí của họ, người bán hàng vội chạy đi và lấy thêm cung tên và bao kiếm tặng cho Yogiri.

“Thật tốt khi chúng ta đã có vũ khí, nhưng chẳng phải cung khá khó dùng sao?”

“Không sao hết, tớ biết cách dùng nó mà.”

“Ồ, cậu là thành viên câu lạc bộ cung thuật sao?”

“Cũng không hẳn là một câu lạc bộ nhưng, ừ, dạng vậy đấy”

Họ cùng nhau ra khỏi cửa hàng sau khi đã tính tiền xong, rồi đột nhiên một cô gái với đôi tai mèo xuất hiện trước mặt họ, cứ như thể cổ đã chực chờ ở đó từ lâu rồi vậy.

“Hai người là nhường nhật sao nya? Lần đầu tiên tui thấy hai người ở đây đấy, có cần hướng dẫn không nè?”

Hai người đã bị một cô gái nói rất trôi chảy tiếng nhật, với đôi tai mèo và cách nói kì quặc.

Discord Facebook

Chương 12: Liệu chỉ có tao, hay tất cả người nhật đều như vậy

_____

Một cô gái đáng sợ với đôi tai mèo

Đó là ấn tượng đầu tiên của Yogiri khi nhìn thấy cô ấy

Chiều cao của cô gái ấy gần bằng Tomochika, cũng không hẳn là quá cao, và trên người cô là những miếng giáp nhẹ che chắn những bộ phận quan trọng trên cơ thể cô, hông cô có một thanh kiếm khiến cô trông như một bé nữ chiến sĩ.

Yorigi đã thấy cô gái này từ trước trong cửa hàng vũ khí rồi.

“Ooooh, tiếng nhật của cậu tốt thật đấy.”

Tomochika bày tỏ sự phấn khích của mình, cô hoàn toàn bị ấn tượng bởi điều đó, dù cho thứ khiến cô cảm thấy bất ngờ nhất chính là sự xuất hiện đột ngột của cô gái tai mèo này. Nhưng Yogiri lại nâng cảnh giác với cô, cậu không tin rằng cuộc gặp gỡ này hoàn toàn là trùng hợp.

“Đương nhiên rồi, nya. Con gái ở thành phố này ai cũng biết tiếng nhật hết đóa, nya.”

“Thật à?”

“Vì các chàng trai người Nhật đóa nya! Họ thế nào cũng có cả một tương lai xán lạn nên ai mà lại không muốn cưới họ cơ chứ, nya”

“Cô nói toẹt ra hết luôn à?”

“Ai cũng vậy mà, nên tui giấu hai người làm gì chứ, nya”

“Mà khoan, thế thì mọi người ai cũng phải vậy cơ chứ? Mấy người đàn ông ban nãy tôi thấy cũng đâu giỏi tiếng Nhật lắm đâu.”

“Con gái người Nhật đâu có thèm mấy người thường dân đâu, họ toàn lựa mấy anh quý tộc hoặc hoàng tử không thôi, nya. Thường dân có cố đến mấy cũng đâu làm được gì đâu nya.”

“Cái tư tưởng gì thế này….Mà tôi cũng hiểu lí do vì sao họ lại nghĩ vậy…”

“Thế, cô muốn gì?”

Yogiri bỗng chen ngang vào cuộc nói chuyện.

“Mhm! Tui nghĩ là hai người có thể đang cần giúp đỡ đấy nya. Tất nhiên là việc này cũng vì một tương lai hạnh phúc của chúng ta mà nya. Nhưng tui không định cướp đoạt bạn trai hay gì đó của người khác đâu, tui chỉ muốn tạo dựng một mối quan hệ với hai người và lan truyền những tin đồn tốt về tui thôi mừ, nya!”

“Hả, tôi không phải bạn gái của tên này hay gì đó đâu nhé! Mẫu chàng trai của tôi nó còn tuyệt vời hơn cái tên kì quặc này đấy nhé.”

“Người này sao, nya? Tui thấy cũng ổn mà, nya”

“Tại sao cô lại nghĩ rằng chúng tôi là người mới ở đây hử?”

Cảm thấy có vẻ như cuộc trò chuyện này sắp sửa lạc trôi thêm lần nữa nên Yogiri lập tức hỏi cô gái trước mặt cậu điều khiến cậu băn khoăn nãy giờ.

“À, thì chẳng phải nó đã quá rõ ràng rồi sao, nya? Khuôn mặt hai người hiện đầy ra hết cả kìa, nya”

Thật vậy, cách mà họ quan sát mọi thứ như thể mới lần đầu gặp rõ như ban ngày, không thể tiếp tục qua mặt cô ta được nữa.

“Cô nói cô muốn giúp tôi à?”

“Đúng! Thế tui sẽ dẫn hai người đi dạo một vòng quanh thành phố nhé, nya? Chắc hẳn hai người mới chỉ tới đây nên chưa biết gì đâu đúng không nè, nya?”

“Cái này là vì mối quan hệ của cô à?”

“Đúng rồi đóa, nya!”

“Cậu nghĩ sao?”

Yogiri hỏi ý kiến Toomochika.

Mọi chuyện xảy ra nãy giờ cực kì đáng ngờ, nhưng thậm chí nếu cô ta đang cố lừa bọn họ, không có vẻ gì cổ sẽ làm ngay

bây giờ. Thế nên Yogiri mới để quyền quyết định cho Tomochika.

“Tớ muốn đi, dù sao chúng ta cũng chưa biết gì về nơi này cơ mà.”

Chỉ riêng việc tìm được cửa hàng bán vũ khí thôi cũng gọi là may mắn lắm rồi đấy. Nếu như họ muốn đi đâu, tốt nhất là nên có người hướng dẫn.

“Được rồi ,nhờ cô cả đấy.”

“Cảm ơn cậu nhé, nya! Tên tui là Mireille. Tui từng là một kiếm sĩ nhưng giờ ở đây tôi chỉ là một cô gái dễ thương đang đi tìm chồng thôi, nya! Mà cho tui biết tên của hai người được không, nya?”

“Yogiri Takatou.”

“Tên tôi là Tomochika Dannoura, rất vui được gặp cô.”

“Yogiri và Tomochika, nhớ rồi nya.”

Họ trao đổi thông tin về nhau xong Yogiri liền hỏi một câu liên quan đến kế hoạch của cậu

“Thế có nơi nào chúng tôi phải đến không.”

“Cá nhân mình thì thích đi dạo đâu đó quanh đây trước khi trời tối có được không?”

“Thế thì tui sẽ dẫn các bạn đi tham quan quanh đây rồi sau đó đi ăn tối ở một nhà hàng gần đây nhé, nya.”

Và đó là những gì họ đã làm.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Sau khi dạo quanh hàng tá cửa hàng trong khu vực họ đi đến một quán ăn gần đó.

“Không thể tin là thế giới khác lại có thể thoải mái đến nhường này! Tớ còn chả thấy thứ gì khó chịu ở đây nữa luôn chứ.”

Tomochika vừa ăn vừa nói.

Thành phố này cực kì thoải mái, cứ như nó bị ảnh hưởng bởi văn hóa nhật bản ở mọi khía cạnh vậy, từ đồ ăn cho đến quần

áo rồi mọi thứ. Quá nhiều thứ quen thuộc đến mức mà Yogiri cùng Tomochika thậm chí nghĩ rằng họ có thể sống tiếp cuộc sống bình thường của mình ở đây. Đồ ăn nơi này cũng chả khác mấy so với ở Nhật bản nữa là.

“Chỉ có thành phố mới thế này thôi, nya. Nếu hai người đi ra xa chút nữa thì sẽ thấy mọi thứ ngày càng tệ hơn so với ở đây đấy nya.”

“Tệ hơn là sao?”

“Hiền nhân không thèm chú tâm đến việc bảo vệ mấy ngôi làng vô danh đây nya. Hơn nữa họ còn phải lo đến việc chống lại lũ quái vật nên không có thời gian để mà phát triển được, nya”

Thế giới này ngập tràn quái vật, dẫn đến sự khác biệt rõ rệt về vùng được bảo vệ và vùng không được. Những nơi có các hiền nhân bảo vệ thì cực kì an toàn trong khi những nơi khác thì tệ không còn chỗ nói.

“Sẵn nói về Hiền nhân, hai người không được nhận phước lành từ họ đúng không, nya?”

Hệ thống mà các hiền nhân đã cài đặt lên những người bạn cùng lớp của họ còn được gọi là “phước lành” trong thế giới này.

Phước lành có thể được kế thừa, đồng nghĩa với việc con cái có thể thừa hưởng phước lành của cha mẹ họ.

Có rất nhiều loại khác nhau, nhưng những phước lành được các Hiền nhân ban cho là thứ nổi hơn tất cả, và những người Nhật bản chính là những người như thế.

“Tại sao cô lại nghĩ vậy?”

“Dễ hiểu mà, nya. Thậm chí cấp độ thẩm định của cậu có thấp đi chăng nữa, cậu vẫn có thể biết rằng người đó có mạnh hay không, nya. Trường hợp của hai người được gọi là [Major Weak] đó, nya.”

Tệ rồi đây

Hanakawa nói rằng cấp thẩm định càng cao thì càng nhìn thấy nhiều trên bảng trạng thái của người khác, nhưng có ai ngờ

rằng cấp thấp cũng có thể biết được người khác mạnh hay yếu cơ chứ.

Yogiri cảm thấy đầu cậu bắt đầu nhức lên sau khi nghe xong.

“Aa, nya! Hay là hai người đang nhắm đến phước lành của Kiếm Thánh, nya? Thế thì tui hiểu, nya. Mà tui nghĩ chỉ riêng việc vào được nơi ở của Kiếm thành thôi đã là bất khả thi với những ai không có phước lành rồi, nya.”

Không tìm được câu trả lời nào tốt nên Yogiri đành im lặng và xử cho xong bữa ăn của mình.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

“Haizz, mình biết thế nào cũng như vậy mà.”

Yogiri và Tomochika đang bị kẹt trong một ngõ cụt. Lối ra duy nhất đã hoàn toàn bị chặn bởi những tên đàn ông người thú dữ tợn cao to đen hôi. Đây là kết quả của việc đi theo Mireille khi nghe cổ giới thiệu chỗ ngủ thoải mái.

“Ồ, mày biết từ trước rồi à, tao hiểu rồi—. Hmm—, thế cho tao xin lỗi nhé, bị dắt mũi bởi một cô mèo bé nhỏ, tụi mày sốc lắm đúng không!”

Tomochika bản đầu ngạc nhiên, rồi lập tức khuôn mặt cô tối xầm lại.

“Hề hề, thế giới này không tốt như hai người nghĩ đâu, nya.”

Mireille đứng đối diện họ, ngay bên cạnh những tên người thú kia như thể đó là chuyện bình thường.

Trời đã gần khuya, nhưng nhờ vào ánh trăng, họ vẫn có thể bị đột kích bởi những tên thế này.

Trước mặt họ là những tên người thú với đầy đủ giới tính, thể trạng và tuổi tác. Lãnh đạo bọn chúng có vẻ như là một tên con người, cách hắn ta cầm món vũ khí của mình chứng tỏ hắn đã rất quen với nó. Hắn cũng trông như đã quen với những chuyện thế này, Yorigi cảm thấy hắn cứ như một tên đại tội phạm vậy.

“Chúng ta nói chuyện được không?”

“Mày can đảm đấy ranh con, thế mày muốn hỏi gì nào?”

Tên con người bước lên phía trước và hỏi bằng giọng khinh bỉ, Cơ thể rắn chắc, tóc đen và mắt đen, hắn khoảng 30 tuổi. Hắn tạo cho người khác một cảm giác hung tợn, và dựa trên ngoại hình thì hắn có vẻ như là người Nhật.

“Mấy người theo bọn tôi vì tiền à?”

Mireille có vẻ như đã đánh hơi thấy mùi tiền từ hai người họ trong khi dẫn họ dạo quanh thành phố. Việc họ mang theo cả một gia tài đã bị lộ.

“Ồ, đúng là tụi tao có nhắm đến túi tiền của tụi mày, nhưng đó không phải là lí do mà tụi tao theo bọn mày đâu. Ưu tiên của bọn tao là lũ nhật bản vô năng tụi mày đấy, mày nên biết, những tên Nhật bản như bọn mày đã tàn phá thường thức thế giới này hơi bị nhiều nên bọn quý tộc khá là căm thù mấy đứa đó đấy. Nhưng tiếc thay, lũ ngu đó cũng chả làm được gì do người Nhật quá mạnh, và đó là lí do mà mấy tên tụi bây, mấy tên vô năng có đất diễn đấy. Cho bọn quý tộc giải tỏa căng thẳng.”

“Thế giới này nhiều người cục súc thật đấy.”

“Mày đang nói tao nhưng…liệu chỉ có tao, hay tất cả người nhật đều vậy.”

Yogiri chỉ có thể gật đầu đồng ý.

“Mà thôi, tôi hiểu cả rồi. Tôi sẽ giết tất cả các người ngay tại đây, chịu thua trước đi rồi sau này đỡ khổ.”

“Hoooh, thế mày định làm gì? Nhưng đừng lo, tụi tao không giết hết bọn mày ngay đâu mà, cái chết của tụi mày còn lâu mới tới cơ!”

Tên thủ lĩnh khiêu khích và cười chế giễu hai người họ, đám phia sau cũng nhanh chóng nổ ra những tiếng rống điếc tai.

Được rồi, mấy người đi chết đi.

Yogiri thầm nghĩ vậy.

Discord Facebook

Chương 13: Trước khi bắt đầu: Đám phía sau, chết

———

“Mireille! Cô vẫn còn có thể quay lại đấy! Chúng tôi sẽ bỏ qua cho cô mà! Đừng có mà xem thường Takatou-kun, cậu ta mạnh hơn mấy người nghĩ đấy! Mấy người không có cơ hội nào đâu!”

Tomochika biết rất rõ rằng những người ở trước mặt cô đây không phải là loại người sẽ dễ gì chịu lắng nghe người khác, nhưng cô cũng không thể cứ đứng yên nhìn người khác chết được

“Nyanya? Bộ cô nghĩ rằng mấy lời nói dối đó có tác dụng à? Phước lành là tất cả. Hai tên major weak các người làm được gì chứ hả, nya?”

“Chúng mày nên biết cấp độ thẩm định của tao rất cao, nên tụi mày đừng có mơ mà giấu giếm được cái *beep* gì!”

Trong khi Mireille và tên thủ lĩnh đứng đó đe dọa, năm tên người thú đã bao vây lấy hai người họ.

Yogiri để ý đến vũ khí của chúng

Hầu hết đều là kiếm cả. Có một tên đi tay không nên chắc đó là pháp sư. Còn có một tên thì cầm theo lưới, nói đúng hơn là một đống dây thừng được bện lại với nhau và đính thêm vài miếng tạ trên đó, có lẽ nó dùng để tóm bọn họ.

“Trước khi bắt đầu: đám phía sau, chết.”

Và tất cả chúng lần lượt gục xuống- ưu tiên đầu tiên của cậu là giảm số lượng của bọn chúng.

Đây thực chất là một cuộc thí nghiệm của cậu về việc nhẹ tay kẻ thù.

Trên đường đến thành phố, Yogiri và Tomochika đã bàn luận với nhau về sức mạnh của Yogiri, nhưng sau đó có quá nhiều thứ khiến Tomochika đau đầu nên họ đã quyết định chỉ sử dụng sức mạnh này để tự vệ.

Thế nhưng bởi cái sức mạnh này quá ư là khủng kiếp, nên họ tìm cách làm sao để xử lí kẻ thù một cách nhẹ nhàng hết sức có thể.

“Mày, cái đé—”

Không như Hanakawa và nhóm của hắn, những tên cướp này lập tức xác định được đó là do cậu làm.

Thường khi gặp những tình huống thế này thì người ta chắc chắn sẽ chọn phương án bỏ chạy, nhưng những tên này vẫn chưa thông về chuyện mới xảy ra. Bộ não của bọn chúng vẫn còn đang không biết nên phản ứng thế nào cho đúng.

Phương án tốt nhất có lẽ là quỳ xuống van xin tha mạng. Dù không có vẻ gì là chúng được tha, nhưng đó lại là cách tốt nhất để chúng được sống; nhưng xui thay, Yogiri đã quyết định sẽ xử lí toàn bộ dù cho chúng có chạy hay xông lên phản kháng rồi.

Còn lại sáu tên và Yogiri đã quyết định số phận của bọn chúng luôn rồi.

“Mày, chết một nửa đi.”

Chỉ ngón tay vào một tên người thú trông như con hổ và nói, lập tức hắn ngã gục xuống đất. Sát ý của cậu chỉ nhằm vào nửa dưới của hắn, đó là một trong những cách xử lí nhẹ nhàng mà cậu nghĩ ra.

Năng lực của Yogiri có thể buộc bất cứ ai phải chết, thế hắn nó cũng phải có tác dụng với một phần cơ thể của đối phương đúng chứ? Với Yogiri, cậu chưa bao giờ nghĩ đến những phương pháp khác để sử dụng thứ năng lực này, nên đây là điều khá mới mẻ với cậu.

“AaAAH—— @@@@@@@@@ # # #!”

Tên bán hùm đấy hét lên thứ ngôn ngữ gì đó cậu không biết. Hắn không chết ngay, nhưng cũng mất chút thời gian để hắn im lặng.

—Chà, bất ngờ thật đấy, ai biết rằng chết nửa dưới cơ thể thôi cũng là chí mạng rồi chứ

Không rõ chuyện gì đã xảy ra với tên người thú kia, nhưng nhìn sơ qua thì có vẻ như Yogiri đã làm hơi quá rồi. Cậu quyết

định chuyển sang mục tiêu khác.

“Này, vai phải, cút.”

Cậu thi triển năng lực lên một tên bán nhân cừu, nhưng nó thất bại. Cậu không thể tập trung hoàn toàn vào mục tiêu của mình nên nó đã bị lệch, và mục tiêu của cậu đã chết.

“Mày, vai trái.”

Đối tượng tiếp theo của cậu là một tên mặt cọp. Nó thành công, nhưng hắn cũng chết ngay không lâu sau đó.

Khi có sự bất thường đột nhiên xảy ra trong chức năng của một cánh tay, một số người vẫn có thể chịu được và sống sót, hoặc cũng có những người chết ngay lập tức do cơn sốc.

“Khó nhỉ…”

Yogiri lẩm bẩm chút gì đó rồi cậu lại tiếp tục quá trình thí nghiệm của mình

“Mắt này.”

Cậu dùng sức mạnh lên một tên người thú giống chó, và nó đã thành công.

Mặc dù nó còn khó ngắm hơn cả vai, nhưng có lẽ nhờ vào sự độc lập của nó trên cơ thể nên đã khiến nó trở thành chỗ dễ đánh dấu nhất.

“OooOO! @@@@@@@@@@!”

Tên người cho lăn lộn dưới đất với hai tay che mắt mình.

“Mũi, tai.”

Yogiri tiếp tục sử dụng sức mạnh của mình lên hắn. Nếu như hắn ta thực sự sở hữu khả năng của một con chó thì tốt thì tốt nhất là nên triệt tiêu thính giác và khứu giác của hắn trước. Tai và mũi của hắn đã hoàn toàn điếc hẳn. Tuy nhiên, phá hủy ba trong năm giác quan cũng chả thể gọi là thành công với cái gọi là “nhẹ nhàng xử lí” được.

“Ca-cái gì thế này! Nhươi, nhươi là cái *beep* gì thế!”

Mireille trở nên hoảng loạn.

Khi cô nhận ra, số lượng của họ đã giảm xuống chỉ còn ba người: tên thủ lĩnh Nhật bản, cô gái tai mèo Mireille và tên thằn lằn lưỡng tính. Một trong số chúng đang lộ sát khí.

Có vẻ như tên bò sát kia sẽ xông lên tấn công, nhưng Yogiri đã ra tay trước và hắn ta đã bay màu.

Còn hai tên

“Quan trọng gì à? Đằng nào mấy người cũng chết cả thôi, giải thích làm gì.”

Khác với khi đụng độ bọn Hanakawa, lần này không cần phải thu thập thông tin gì từ bọn này cả. Thế nên chẳng có lí do gì phải giải thích với đối phương.

Yogiri nhìn sang bên cạnh

Tomochika đang làm vẻ mặt đau đớn, nhưng không có vẻ gì sẽ cản trở cậu cả. Cô chắc hẳn đã chuẩn bị tinh thần cho việc này rồi.

“Cư-cứu với! Làm ơn cứu tôi! T-tôi bị buộc phải làm theo lời của bọn họ! Tôi vẫn còn em nhỏ đang đợi chờ tôi mang thức ăn về! Ch-cha tôi đã bỏ đi với con đàn bà khác để lại mẹ tôi đang ốm nặng ở nhà! Tôi buộc phải kiếm tiền!”

Những lời của cô có vẻ như là cách để mà cô dụ dỗ đàn ông, nhưng lẽ ra cô nên hiểu rằng, làm việc đó lúc này chỉ tổ phản tác dụng mà thôi.

Mục đích thực sự của việc đó, Yogiri đã quá mệt với mấy cái tiếng nya nya giả tạo đó rồi.

“Thật à?”

“Đ-đúng vậy! Thật cả đấy! Thế làm ơn—”

Phản ứng của cậu như một tia sáng hi vọng của cô. Cô nhanh chóng tách khỏi những tên cướp và đi về phía của những ứng cử viên hiền nhân kia.

“Thật là một trò đùa nhạt nhẽo.”

Nghe thấy điều đó, hi vọng rời bỏ khuôn mặt Mireille và sự tuyệt vọng thay thế cô. Chân cô trở nên bất động.

“Mày, mày thật chất là cái gì thế…một tên vô năng không thể nào….”

Khuôn mặt của tên thủ lĩnh co rúm lại vì sợ hãi trong khi miệng hắn lắp bắp từng câu chữ.

“Cái kiểu đánh này chẳng hiệu quả mấy nhỉ. Mình chả thấy ích lợi gì ở đây cả.”

Tất cả những gì cậu nhận được là nỗi kinh sợ, khác hoàn toàn với mục tiêu của cậu.

“Ch-chúng ta đều là người nhật phải không nào? Cậu bé? Thôi nào, hãy tha cho tôi nhé? Đâ-đây là cách duy nhất để tồn tại ở thế giới này mà!!”

“Xin đừng có đánh đồng tôi với mấy người được không?”

Dù đến chết, những tên này không có vẻ gì là hối cải cả, chúng thể nào cũng sẽ chứng nào tật đó thôi. Thế nên giết hết kẻo sau này gặp họa.

“Chết đi”

Cậu sử dụng năng lực lên bọn chúng, kể cả cậu có nương tay, thì thí nghiệm lẽ ra vẫn phải thành công.

Nhưng không có gì xảy ra cả.

“Haha, trượt rồi nhé!”

“Chạy ngay tên đần!”

Cả hai bọn chúng đều phóng đi mất dạng.

“Hả? Để hai người đó đi vậy có ổn không?”

Tomochika không định cổ vũ Yogiri giết người, nhưng cô hiểu sẽ có chuyện xảy ra nếu như cậu để bọn chúng sống.

“Ai nói tớ để bọn chúng đi?”

Hai người kia đã hoàn toàn biến mất trong những ngõ hẹp vòng vo như mê cung.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Mireille chạy thục mạng

Cô cúi thấp cơ thể xuống để chạy bằng cả bốn chi và dùng hết tốc độ lao từ ngôi nhà này sang ngôi nhà khác.

“Này! Đừng chạy trên đó—”

Tên thủ lĩnh kêu gì đó, nhưng Mireille không quan tâm. Không có lí do gì để cô phải dừng lại chờ hắn cả.

Cô đã rẽ qua hàng trăm ngã rẽ, đạp lên những bức tường để trèo lên cao, phóng như một cơn gió trên những mái nhà. Chỉ khi cô chắc chắn rằng mọi thứ đã ổn cô mới dừng lại

Cô ngồi khụy xuống trên một mái nhà nào đó, cô đã đẩy cơ thể mình vượt cả giới hạn khiến trái tim cô đập liên hồi.

“Cá-cái thể loại…quái vật…gì vậy?”

Những gì xảy ra vượt quá hiểu biết của cô

Yogiri chỉ nói một vài từ, nhưng mỗi lời cậu ấy thốt ra, là một người đồng đội của cô ngã xuống như một trò đùa. Khung cảnh diễn ra quá khủng khiếp để cô có thể bình tĩnh được, nhưng chỉ riêng việc cảm nhận cái chết sẽ đến với cô bất cứ lúc nào là đã khiến cô trở nên hoảng sợ.

Chúng lẽ ra phải là một lũ vô năng bình thường thôi chứ.

Không một chút năng lực, chúng đáng ra còn thấp kém hơn cả bọn nô lệ thôi chứ

Hơn thế nữa, chúng lại còn là người Nhật nữa.

Khi nhìn thấy họ ở cửa hàng, Mireille đã nghĩ hôm nay là một ngày may mắn của cô

Lẽ ra chúng sẽ phải bị tóm, bị cướp hết tiền và bị bán cho bọn quý tộc như một món đồ chơi thôi chứ.

Thế *beep* nào mọi chuyện lại thế này?

Dù có nhìn nó bao nhiêu lần đi chăng nữa, cô vẫn không thể chấp nhận sự thật.

Nhưng nó không còn quan trọng nữa

Cô đã thoát. Đó mới là quan trọng

—Trước tiên phải bình tĩnh lại đã.

Cô bình tâm lại, nhưng đó là khi cô nhận ra xung quanh cô quá yên ắng.

Không một âm thanh.

Không mất quá nhiều thời gian để cô nhận ra chuyện gì đã thực sự xảy ra, nỗi sợ hãi xâm chiếm cô khiến cô như muốn khóc.

Trái tim chỉ vừa mới còn đập như điên của cô, giờ đây đã hoàn toàn tĩnh lặng

“Aa…”

Cô rên rỉ, nhưng lại không thể phát ra chút âm thanh gì khi không còn không khí trong phổi cô nữa. Cô đã không còn thở nữa.

Trái tim cô đã dừng

Tầm nhìn cô tối sầm lại

Trong cơn tuyệt vọng, cô giương móng vuốt ra, cố gắng chụp lấy mái nhà như thể không chấp nhận sự thật đó, nhưng đó chỉ là một hành động vô nghĩa.

Dần dần, sức lực cô tiêu biến, ý thức cô phai đi

…Tiếp cận bọn chúng đúng là sai lầm mà…

Mireille đã chết.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

“Tớ nghĩ tớ đã nói từ trước rồi, không một ai có thể trốn thoát khỏi năng lực của tớ cả. Một khi đã thi triển là không thể ngưng lại, chỉ có cái chết chờ đợi bọn họ mà thôi.”

“Hmm, cũng đúng nhỉ.”

“Mọi thứ chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Chà, cũng không thể nói rằng đó là cách xử lí nhẹ nhàng được, thế nên tớ đã thử dùng chúng xem sao.”

“Có nghĩa là…”

“Mấy tên đó đã chết ở chỗ nào đó rồi.”

Quan điểm của Yogiri là thà xử lí tội phạm trước khi tội phạm xử lí mình.

Tomochika hiểu lí do phía sau của nó, nhưng cô vẫn chẳng thể nào vui nổi khi tận mắt chứng kiến mọi chuyện thế này.

“Mà thôi, tranh thủ trốn ra khỏi chỗ này nào. Chúng ta không có bằng chứng gì cả nên lỡ có ai nhìn thấy là rắc rối lắm luôn đấy.”

“À ừ! Lúc này chúng ta chẳng khác gì tội phạm cả đúng chứ?”

Họ rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Thế nên họ bắt đầu rời khỏi con hẻm này, nhưng đột nhiên một ai đó đã chặn đường họ

“Dừng lại nào!”

Một người lạ mặt bỗng nói tiếng nhật bằng giọng nghiêm nghị

“Có chuyện gì à?”

Yogiri làm theo lời của người đó và hỏi ngược lại

“Tôi là lính canh ở đây. Tôi có vài câu hỏi về chuyện này cho cậu đấy.”

Một người phụ nữ mang bộ áo giáp xuất hiện. Dựa theo những người lính khác theo cạnh cô có vẻ như cô là chỉ huy ở đây.

“Thế tôi không giúp được gì rồi. Tôi chỉ bị lạc vô đây và khi lúc ở đây thì đã thấy chuyện này rồi.”

Cậu nhìn quanh mình và trả lời.

“Nói dối”

Người lính gác nói bằng giọng phỉ báng và tiếp tục

“Tôi biết hết cả rồi, bởi tôi đã ở đây từ đầu đến giờ mà.”

Cô nói với giọng tự tin

‘’Thế là chúng ta đã thành tội phạm rồi đấy.”

Tomochika rên rỉ,

Discord Facebook

Chương 14: Không đời nào tớ chịu ở chung với tên đã từng đi khách sạn tình yêu đâu

Chết mịa rồi, bệnh lười tái phát rồi :<

———

“Thật ra…ủa mà khoan! Chẳng phải bảo vệ người dân là công việc của mấy người sao!?”

“Ừ, thì sao?”

Cô đội trưởng trả lời câu hỏi Tomochika bằng giọng chắc nịch như nãy. Tóc vàng, mắt xanh, khuôn mặt cao ráo, chắc chắn cổ không phải người nhật nhưng cô lại có thể nói trôi chảy được thứ ngôn ngữ đó.

“Còn hỏi nữa à!? Mấy người ở đó từ nãy giờ nên phải biết rồi chứ! Bọn tôi sắp bị bắt cóc mà mấy người còn đứng đó núp được à!?”

“Đó gọi là chiến thuật cả đấy cô gái. Có vẻ như cô vẫn không hiểu nhỉ, đây gọi là thả con săn sắt, bắt con cá rô đấy! Chúng tôi đang điều tra xem những tên quý tộc nào đứng sau các vụ phạm pháp gần đây, hiểu không?!”

“Thế cô muốn bọn tôi làm mồi à?”

Yogiri nói bằng giọng trịnh trọng, dù sao thì cậu cũng chẳng muốn phải gây ra sự thù địch không cần thiết với những người này.

“Chính xác! Nếu như tôi bắt bọn chúng ở đây, thì chúng sẽ không bao giờ chịu hé răng lời nào đâu. Tôi hiểu rất rõ điều đó, bởi vì tôi đã lặp đi lặp lại sai lầm đó hàng chục lần rồi!”

“Takatou-kun…thế giới này chả có ai có não nhỉ….”

Cậu chỉ có thể đồng ý, ậu nghĩ rằng cô gái trước mặt cậu chính xác hơn là một đứa đầu đất hơn là người xấu. Bỗng dưng khai ra hết kế hoạch, rồi lại còn tỏ vẻ tự hào nữa, đúng là không bình thường mà.

“Chà, thật tiếc khi bọn chúng tự dưng chết hết nhỉ, thôi chúng tôi đi được chưa?”

Yogiri tỏ vẻ ngây thơ không biết gì.

Sẽ dễ hơn nếu giết tất cả, nhưng những người ở đây có vai trò quan trọng trong việc ổn định thành phố. Nếu như họ có thể nói chuyện thì tốt hơn nhiều.

“Đừng có mơ! Nhìn sơ qua thì bọn chúng đúng là tự dưng chết thật, đó thật là bí ẩn. Nhưng hai người, hai người đã ở gần bọn chúng nhất trước khi chúng chết phải chứ, thế nên hỏi hai người là cách nhanh nhất để tìm hiểu gốc rễ đúng không.”

“Cô không sợ rằng bọn tôi sẽ làm gì đó sao? Tiếp cận bọn tôi sẽ rất nguy hiểm đúng chứ?”

Yogiri không phải loại người sẽ đi bới móc người khác nếu không cần thiết, nhưng cậu nghĩ chuyện này rất lạ và quyết định hỏi.

“Đúng vậy, rất có khả năng hai người là thủ phạm của chuyện này. Dù sao hai người cũng là nạn nhân cơ mà. Nhưng nên nhớ! Chúng tôi có phép bảo hộ của hiền giả! Những phước lành của người nhật cũng là từ hiền giả mà ra thôi, chúng không có tác dụng với bọn tôi đâu! Thấy thế nào hả! Nhìn mặt mấy người là biết không biết chuyện rồi chứ gì? Hmmm? Muốn khóc à, cứ khóc đi nheeeeeeeee!”

Cô cười tỏ vẻ đắc thắng, nghĩ rằng mình đã dồn được hai ứng cử viên hiền giả vào chân tường.

Nguồn gốc của những phép lành đến từ các hiền giả, thế nên cũng sẽ phải có các để hạn chế các phép lành đó. Càng nhiều người nhật nhận được phép lành, càng nhiều người bảo hộ để trông coi những người đó.

-Nghĩa là…chống lại hiền giả bằng sức mạnh được ban bởi họ là không thể à.

Yogiri nghĩ rằng cậu đã hiểu được đại khái mọi thứ rồi. Hiền giả triệu hồi những ứng cử viên để tạo ra hiền giả mới. Các hiền giả mới lại triệu hồi những ứng cử viên mới để tiếp tục tạo ra hiền giả mới nữa. Một vòng lặp vô hạn. Hẳn phải có một hệ thống nào đó để những người cấp bậc thấp không thể chống lại những người cấp bậc cao.

“Er, khóc gì chứ, ngay từ đầu bọn tôi còn chả có phước lành nào rồi.”

“Cái gì!? Oi, George! Thẩm định bọn họ nhanh!”

“Vâng- Thật vậy, họ không có phép lành nào cả. Tôi cũng không thấy dấu hiệu nào của ma thuật, thế nên khả năng mà họ gây ra chuyện này là rất thấp.”

Người đàn ông ở bên cạnh cô hiệp sĩ trả lời. Anh ta cũng sử dụng tiếng nhật.

“Thế bất nào!?”

Cô tròn xoe mắt nhìn Yogiri, người không chút hoảng loạn.

“Đừng hỏi tôi, đến tôi còn chả biết lí do vì sao đây này.”

“Thế tại sao cậu lại nói dối! Chẳng phải thế chỉ càng làm cậu thêm đáng ngờ thôi sao?”

“Tôi chỉ muốn tránh mấy câu hỏi như giải thích tình hình ở đây thôi. Xin lỗi, chúng tôi cũng chẳng biết chuyện gì đã xảy ra đâu. Bây giờ nếu tôi nói với cô rằng mấy người ở đây tự dưng ngã xuống và chết thì chẳng phải rất khó tin sao?”

“Khốn nạn! Được rồi, thích làm gì thì làm! Tất cả quay trở lại làm việc nhanh! Giám định tử thi ngay lập tức!”

Cáu giận như một đứa trẻ, cô hiệp sĩ kéo quân về phía con hẻm tối tăm kia.

“Xin lỗi hai đứa nhé. Hai đứa chắc phải bực lắm khi bị nghi ngờ thế này. Nhưng tin anh đi, cô ấy không phải người xấu đâu. Cô ấy chỉ là, à thì, rất tệ trong việc nhìn tổng quát sự việc thôi.”

Người đàn ông tên George đứng trước mặt Yogiri và xin lỗi cậu.

“Không sao đâu, hiểu lầm được giải quyết là tốt rồi. Nhưng cho tôi tò mò một chút là các người thực sự định để chúng tôi bị bắt đúng không?”

“Thật khó để thừa nhận nhưng, đúng vậy, bọn anh biết các em sẽ không bị giết ngay lập tức nên đã đứng đó quan sát chờ thời cơ.”

Anh ta trả lời, khuôn mặt còn đầy ăn năn hơn trước.

“À thì, dù sao thì chúng tôi cũng được cứu rồi phải không, thế nên anh không cần lo đâu.”

“Xin lỗi nhưng anh không thể cho các em về được. Phiền hai em tới trụ sở và làm nhân chứng cho chuyện này được chứ?”

“Được thôi, à mà đây không phải là về bồi thường gì đâu nhé, nhưng anh có thể giới thiệu cho bọn tôi chỗ nào đó để ở tối nay được không? Lẽ ra bây giờ chúng tôi đang ở nhà trọ thay vì ở đây mới đúng.”

“Để anh, việc này dễ mà.”

“Ê này! Vẫn còn một người còn sống! Một tên Cẩu nhân!”

Cô hiệp sĩ hét lên như thể cô vừa khám phá ra một định lí nào đó.

Nếu có một người còn sống thì sẽ dễ dàng hơn trong việc điều tra.

—Nên giết hắn ta trước khi có gì rắc rối xảy ra mới được.

Yogiri nghĩ vậy, nhưng một lần nữa, cậu tự nhủ rằng tên đó là kết quả duy nhất thành công của cậu. Và thế là vì chỗ ở mới, cậu quyết định sẽ tha cho hắn.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Sau khi hoàn thành xong hết đống giấy tờ, Tomochika và Yogiri rời đi mà không gặp rắc rối gì thêm.

Cậu đã lo rằng chuyện bị mời về nhân chứng chỉ là một cái cớ để bắt giữ họ, nhưng may mắn thay là không có chuyện gì xảy ra.

Người dân ở thế giới này tin hoàn toàn vào phước lành; nên đối với hai người vô năng như họ, thì sẽ chẳng có một ai đủ điên tin rằng họ đã gây ra rắc rối này.

Họ được giới thiệu cho vài chỗ ở tốt và họ lập tức chọn ngay chỗ cao cấp nhất

Những nhà trọ rẻ tiền thì sẽ không hợp vệ sinh, mặt khác lại còn là ổ tội phạm, với hai người họ, tiền không phải là vấn đề nên họ quyết định không nên keo kiệt.

“Ooooooohhh! Tuyệt ghê luôn đấy! Cứ như đang ở trong lâu đài vậy! Dù mình chưa tới đó bao giờ.”

Tomochika thể hiện sự ngạc nhiên của mình ngay khi đặt chân vào nhà trọ, dù trong đó có vài lời nghe như đang nói mỉa.

Khu sảnh rực sáng như ban ngày với đầy các thứ rực rỡ và chói sáng. Chỉ nhìn sơ qua thôi là đủ biết những món đồ nội thất ở đây toàn là đồ cao cấp, và chúng lại còn trông khá hài hòa với quang cảnh xung quanh. Nhân viên ở đây hẳn phải rất kĩ càng nhỉ, nơi này thậm chí còn chẳng có hạt bụi nào.

“Cứ như đang ở trong khách sạn tình yêu vậy.”

“Khoan…. cậu tới đó rồi à!?”

Tomochika há hốc mồm nhìn Yogiri.

“Một lần, nhìn cũng hao hao giống lúc này.”

“Không hiểu sao nghe xong tớ lại cảm thấy nơi đây nó mất giá thế nào ấy.”

“Thế cậu muốn chia phòng thế nào? Ở chung nhé?”

Dù là nhà trọ cao cấp, nhưng đây vẫn là thế giới khác, ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra cơ chứ. Vì lí do an toàn, Yogiri nghĩ rằng ở cùng nhau là tốt nhất.

“Nuh-uh— Tớ không muốn ở với người đã từng đi tới mấy chỗ đê tiện đó đâu.”

“Vậy tớ sẽ ở phòng bên cạnh nhé.”

Cậu không hề nghiêm túc khi đề xuất nó, và ở phòng cạnh nhau sẽ dễ hơn cho cậu bảo vệ cô.

Họ bước tới quầy lễ tân và đặt phòng. Không có vấn đề gì khi nói chuyện bằng tiếng nhật cả, đúng là nhà trọ cao cấp có khác. Cuối cùng, họ được bảo rằng sáng sớm mai xuống sảnh để gặp quản lí.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Sau khi sắp xếp xong phòng riêng cho mỗi người, Tomochika ngồi trên giường thẫn thờ.

Phòng cô được bày biện khá đẹp mắt. Ma thuật hay điện năng, một cái cho phép cô mở nó lên chỉ bằng suy nghĩ. Dù chỉ là

một căn phòng đơn, nhưng nó lại trông rất rộng rãi và sáng sủa. Chiếc giường của cô rất lớn, thậm chí cả cô và Yogiri có cùng nằm chung thì cũng vẫn còn chỗ.

“Umu…mình đang nghĩ gì vậy trời!?”

Từ đầu đến giờ, Tomochika đã hoàn toàn phụ thuộc vào Yogiri, nếu như không có cậu, thì cô đã gần như không thể đến được đây.

Bởi điều đó cô rất biết ơn cậu.

Và cũng vì điều đó, cô nghĩ sẽ rất khó để từ chối nếu như cậu có ý định làm gì cô trong tình huống này.

“Cậu ta đang nghĩ gì vậy chứ—. Không biết là cậu ta có thực sự thích mình không—. Hay chỉ là do ngực mình—”

Nếu chuyện đó thực sự xảy ra, cô sẽ cảm thấy rất ngại khi ấy, thế nên, hãy cứ từng bước mà làm, cái gì cũng phải từ từ….

Tomochika không thể chối bỏ được cái cảm xúc này, nhưng tình cảm ấy đột nhiên bay đâu mất trong chưa tới 1 giây. Có ai đó đang ở trong phòng cô.

“Ai đấy”

(“Dượng đây”) (Đây là lời của trans nhé :V)

Dù là ai đi chăng nữa, cô ta/hắn ta đang lơ lửng trên không.

Lập tức chạy ra khỏi phòng và giọ Yogiri có lẽ là ý hay nhất, nhưng cô đã quá bất ngờ đến mức còn chẳng đi được. Không phải vì sợ, mà là vì cô biết người đó.

“Chị hai!?”

Cô gái xuất hiện trước mặt cô có hình dáng trông y như người mà cô gặp hằng ngày, chị gái cô.

Discord Facebook

Chương 15: Linh hồn hộ vệ của tôi là nhất, có là thế giới khác cũng chả vấn đề

Bắt đầu chống bệnh lười nào :VVV

———————

Tomochika ngây người nhìn cô chị thân quen của mình đang lơ lửng trong phòng khách sạn.

Chỉ riêng việc đó thôi cũng đã gọi là bất thường rồi, mà không chỉ vậy, cổ còn đang ở thế giới khác nữa chứ.

“Có phải…chị không?”

Chẳng lẽ chị ấy cũng bị dịch chuyển sang đây luôn sao?

Hay chị ấy đã chết và dịch chuyển sang thế giới này dưới dạng hồn ma?

Hay chị ấy đã học được kĩ thuật giúp mình lơ lửng trên không?

Tomochika lướt qua tất cả những khả năng có thể xảy ra, chị gái cô, Chihara Dannoura, là một con người mà mấy lẽ thường thức chả là gì với cổ cả.

『Xin cô đừng so sánh tôi với cô ta!!』

Tiếng nói vang vọng khắp đầu Tomochika

Cô ấy nói rằng đừng so sánh với chị cô, nhưng cô chẳng thấy cái gì khác trong giọng nói của hai người ả.

“Không không không, không thể nào cô không phải chị của tôi được. Em có đủ bằng chứng cho thấy không ai khác đủ kì quặc như chị tồn tại đâu chị biết chứ?”

Nhỏ bé nhưng bự con, vượt xa khỏi khái niệm “mũm mĩm”, nằm ngay mức “tròn trịa”, đó là chị gái của cô. Chỉ nhìn qua cái bóng của chị ấy thôi cũng đã đủ biết đó là ai, không đời nào Tomochika có thể nhầm lẫn được.

『Cô nên gọi tôi là Mokomoko Dannoura! Vợ của người con cả đã sáng lập ra gia tộc Dannoura, được mệnh danh là cứu gia

của nhà Dannoura và là vị thần hộ vệ của tộc Dannoura; là tổ tiên của cô, là linh hồn hộ vệ kiêm vệ sĩ vô hình của cô!』

“Từ từ đã nào, đừng có tóm gọn tất cả vào một câu nói như thế chứ!? Em còn chưa hiểu đây này! Để xem nào, vợ con cả, cứu gia,….rốt cục nhà chúng ta đã trải qua những thứ gì thế này!?”

『Tsk tsk. Hoàn toàn vô vọng luôn đấy chứ! Dù cô có cố đến mấy, nó cũng chả có ích lợi gì!』

“Hình như mình vừa bị mắng bởi một con ma thì phải?”

Tomochika cuối cùng cũng nhận ra: có lẽ nãy giờ người đang nói chuyện với cô không thực sự là chị mình. Hành động ngớ ngẩn của chị cô khác hẳn với tính thẳng thắng của người này, cô sẽ không bao giờ có chút phàn nàn gì về câu đùa của Tomochika.

“Thế… cô thực sự không phải là chị gái tôi sao?”

『Tôi là Mokomoko Dannoura!』

“Vậy cô làm gì ở đây?”

Nếu cô ta thật sự là linh hồn hộ mệnh của cô, thì đáng lẽ cổ nên trốn đâu đó quan sát chứ.

『Đúng vậy, với vai trò là linh hồn hộ mệnh của cô thì trách nhiệm của tôi chỉ có ngồi đó và xua đuổi những tà linh bám theo cô. Nhưng bây giờ tình huống đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát, tôi không thể cứ đứng đó mà nhìn được, thế nên tôi quyết định sẽ chủ động giúp đỡ cô. Mà cô cũng không cần phải đứng đó nói chuyện đâu, bỏ hành lí qua bên đó và ngồi xuống nào.』

“Ừm, cảm ơn.”

Đáng lẽ ra việc một người lạ mặt như Mokomoko đột nhiên xuất hiện sẽ rất đáng ngờ, nhưng Tomochika lại cảm thấy không thể từ chối cô được. Có lẽ nhờ ngoại hình giống hệt chị gái mình đã tạo cho Tomochika cảm giác quen thuộc.

Tomochika đặt túi xuống và ngồi lên giường.

“Tôi có thể hỏi vài câu được không?”

『Bất cứ điều gì cô muốn!』

“Tại sao bây giờ cô mới xuất hiện? Chẳng phải có rất nhiều lúc cô nên xuất hiện ngay rồi phải không?”

『Tôi chờ đến khi chúng ta được ở một mình. Cậu trai đó khiến tôi sợ lắm biết không!』

“Cậu trai? À, Takatou-kun hả?”

『Đúng vậy. Nếu như tôi bất cẩn xuất hiện, tôi chắc chắn sẽ bị xóa xổ ngay lập tức, thế nên, à thì, tôi sẽ rất biết ơn nếu như cô giải thích giúp tôi về chuyện này.』

“Được thôi, nhưng mà…cô là ma đúng không? Bộ Takatou-kun có thể giết cô sao?”

Năng lực của Yogiri chắc chắn là rất tuyệt hảo, nhưng liệu nó có tác dụng với những thứ vô định hình như ma không? Tomochika nghi ngờ về chuyện đó.

『Là một linh hồn cấp cao, tôi có thể cảm nhận được thế nào là nguy hiểm thật sự. Và cậu trai đó khiến tôi như muốn “sống” khiếp.』(Zard: người thì sợ chết khiếp, ma thì sợ sống khiếp :)))

“Hmm, được rồi, tôi sẽ nói chuyện với cậu ấy và cô sẽ ổn thôi. Rồi tiếp, chuyện giúp đỡ tôi là sao?”

『Mhm, đúng vậy. Nếu tôi trả lời theo tiêu đề của một cuốn novel nổi tiếng nào đó, thì nó sẽ là「Linh hồn hộ vệ của tôi là nhất, có là thế giới khác cũng chả vấn đề!」』

“Cái cách giải thích vòng vo đó là sao?!”

Thật kì lạ khi mấy lời đó xuất phát từ một hồn ma thời Heian (794-1185)

『Chà, cô có thể hiểu rằng tôi là một linh hồn thuần khiết nhất. Tôi không có sức mạnh vật lí nên giới hạn giúp đỡ của tôi cao lắm cũng chỉ tới bảo hộ tâm linh. Và tôi cũng đã làm như vậy với cô rồi đấy. Nhớ hồi cái hệ thống hay gì đó xuất hiện không? Chính tôi đã ngăn không cho nó kích hoạt vào cô đấy.』

“Aha! Ra là cô! Cô chơi tôi đấy à!?”

『Oh? Thế cô thực sự muốn cái thứ đáng ngờ đó à?』

Tomochika không thể trả lời.

Nếu như hệ thống được cài vào cô, cô có thể sẽ không bị bỏ lại bởi những người bạn cùng lớp của mình, nhưng thực sự đó là điều tốt nhất sao?

『Nói thẳng ra, tôi không khuyến khích cô nhận cái thứ đó. Nó được thiết kế cho chiến tranh, chỉ bằng việc cài nó thôi mà sát ý của con người đã tăng lên, nỗi sợ chết giảm xuống và cảm giác tội lỗi khi giết người thì gần như là không còn. Cô khi đó như như lũ nghiện đánh nhau vậy đấy.』

“Huh… bạn tôi đâu có vậy đâu?.”

『Ban đầu thì có thể không có, nhưng nó sẽ dần dần bào mòn cơ thể họ. Sau tất cả, chỉ những kẻ mạnh mới có thể sống sót trong thế giới này.』

“Vậy nghĩa là những người không được cài đặt cũng có linh hồn hộ vệ sao?”

『Tôi chịu. Tôi là linh hồn hộ vệ duy nhất đến thế giới này cơ mà.』

Không có manh mối gì về chuyện này, nhưng hẳn là có lí do nào đó để hệ thống cài đặt thất bại lên bọn họ.

“Trước đó cô đã nói gì đó về thủ hộ gia của nhà Dannoura, thế tại sao lại là tôi? Chẳng phải Chihara hợp hơn sao?”

Người chị gái Chihara Dannoura là người nối nghiệp nhà Dannoura, thế nên người lẽ ra phải có linh hồn hộ vệ nên là chị ấy, Tomochika nghĩ vậy.

『Người đó chưa đáng làm người thừa kế, quá yếu. Thế nên tôi cần cô sống sót và trở về.』

“Tôi cũng muốn lắm chứ, tin tôi đi, nhưng bây giờ tôi toàn sống nhờ vào Takatou-kun không thôi đấy, tôi chả khác gì cục tạ cả….”

Cung thuật nhà Dannoura

Một bí thuật từ thời Heian, đó là sự kết hợp giữa chiến đấu bằng vũ khí tay đôi, được kế thừa qua từng thế hệ đến ngày nay. Tomochika đã quen với nó, nhưng trong thế giới nơi rồng bay, phép thuật bay, người cắn cỏ bay khắp nơi cùng những kĩ năng đặc biệt thế này, cô chẳng thấy có gì hữu dụng trong những kĩ thuật này.

『Đúng! Dù cho cô có thành thục kĩ thuật nhà Dannoura thế nào, cô cũng chẳng thể đi xa được với nó. Thế nên! Tôi sẽ dạy cô: Chân thuật Dannoura!』

Mokomoko làm một nụ cười độc ác và Tomochika có cảm giác xấu về chuyện này.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Vẻ bơ phờ của Tomochika hiện rõ lên mặt cô khi cô xuất hiện trên sảnh khách sạn.

“Chào buổi sáng. Không ngủ được à?”

Yogiri nói với vẻ mặt vui vẻ, đó là bằng chứng cho thấy cậu đã ngủ rất ngon đêm qua.

“À thì, có vài chuyện đã xảy ra ấy mà. Thế, kế hoạch hôm nay là gì? Thu thập thông tin và đuổi theo những người khác à?”

Mục tiêu lúc này của họ là gặp lại những người bạn cùng lớp của mình, những người đang đi đến thủ đô, thế nên bước đầu tiên nên là điều tra về hướng đi của bọn họ.

“À phải rồi, về chuyện đó. Tớ đã tính trước cả rồi.”

“Hả? Khi nào?”

“Tối qua”

“Từ, đừng nói là cậu tự đi và làm hết một mình đấy nhé!”

“Nah, làm gì có chuyện đó. Tớ hỏi người đằng kia kìa, cô nhân viên lễ tân đó đấy.”

Yogiri chỉ về phía một người phụ nữ mặc bộ com lê đang đứng cuối sảnh.

Khi Tomochika nhìn về phía đó, cô gái nhẹ nhàng cuối đầu.

Một vẻ đẹp hoàn mĩ, không lạ gì khi Tomochika trở nên choáng váng khi thấy điều đó.

“Cô ấy quan sát hướng đi của những người “bạn” của chúng ta và nói rằng sẽ mất vài ngày để đuổi kịp bọn họ. Cô ấy đã chuẩn bị sẵn cho chúng ta vài món để giải quyết vấn đề về ngôn ngữ và thậm chí còn giúp tớ sạc máy game nữa”

“Cô tiếp tân đó toàn năng quá nhỉ, chúng ta thậm chí chẳng phải động tay động chân gì luôn đấy.”

Gần như mọi vấn đề của bọn họ đều đã được giải quyết trong một đêm bởi một cô nhân viên khách sạn này.

Discord Facebook

Chương 16: Tất nhiên là cô có thể làm được bộ sạc rồi

Giờ coi chống chọi được bệnh lười trong bao lâu đây :V

———

Yogiri và Tomochika ngồi xuống trong một góc tiếp khách của sảnh.

Đối diện là cô phục vụ toàn năng kia và một chiếc bản đồ được trải ra trước mặt họ.

“Tên tôi là Celestina, nhân viên của khách sạn này.”

“À, phải rồi, xin chào.”

Bởi sự có mặt của Tomochika, Celestina giới thiệu bản thân một lần nữa.

“Được rồi, khoảng cách từ thành phố này, Kuenza, tới Valeria, tên thủ đô, là khoảng 140 km. nói dễ hiểu hơn, nó bằng khoảng cách từ Osaka đến Nagoya.”

“Tự nhiên nó trở nên dễ hiểu chưa kìa!”

Không chỉ riêng việc thuần thục tiếng Nhật, mà còn nhờ sự am hiểu về địa lí Nhật Bản đã khiến cô trở nên quen thuộc với bọn họ hơn.

“Osaka và Nagoya à… Tôi tự hỏi đâu mới là thủ đô đây?” (Zard: Osaka và Nagoya đều là hai thành phố thương mại lớn của Nhật, chi tiết xin liên hệ gg :V)

“Takatou-kun! Cậu có thể im đi được không!”

“Có rất nhiều tuyến đường đến thủ đô, nhưng tôi nghe nói rằng các bạn cậu đã lựa chọn cách đi bộ đến đó. Bởi mục đích phụ của họ chủ yếu là nâng level, nên tôi đã đề xuất đi con đường băng qua khu rừng cổ của Hakua.”

Yogiri nhìn qua bản đồ.

Nếu họ muốn đi đến thủ đô theo đường thẳng, thì họ sẽ phải băng qua khu rừng cổ Hakua, vực Garla và cuối cùng là đồng

bằng Meldo. Tuy nhiên, không có bằng chứng nào cho thấy họ chắc chắn sẽ gặp lại các bạn của mình ở đó.

Khi Yogiri nghĩ vậy, Celestia đưa ra một vài tờ giấy khác.

“Đây là bản đồ về lãnh thổ của từng loại quái vật ở Hakua, còn đây là về đặc tính, khả năng tiếp cận, chúng đều được ghi chép lại kĩ lưỡng bằng việc quan sát và nghiên cứu hệ sinh thái của nơi đấy. Cấp độ của những ứng cử viên có thể thấp nhưng họ vẫn mạnh hơn hầu hết các chiến binh; xin hãy nhớ kĩ lấy điều đó và xét từ lúc họ rời đi và cả thời gian nghỉ thì tôi đoán quý khách sẽ gặp họ ở đâu đó quanh đây.”

Celestia chỉ vào bản đồ, trên đó là biểu tượng nằm giữa rừng Hakua.

Có vẻ như nó khoảng 20km từ Kuenza, ít hơn Tomochika nghĩ.

“Thế à? Tôi nghĩ họ phải đi xa hơn chứ.”

“Rừng cổ Hakua là nơi rất nguy hiểm, thế này gọi là khá nhanh rồi đấy.”

“Có vẻ như chúng ta có rất nhiều cách để bắt kịp bọn họ, và cách mà Celestia đây đề xuất là đi bằng đường tàu đúng không?”

Yorigi sau khi nghe hết câu chuyện, bắt đầu giải thích thêm.

“Đúng vậy. Nếu sử dụng tuyến đường sắt băng qua khu vực Hakua và dừng lại ở ga Hayabusa, nơi đó nằm giữa Hakua và vực Garla, quý khách sẽ đến đó trước những đồng đội của mình. Nhưng vấn đề ở đây là lỡ như đồng đội quý khách gặp chuyện gì đó rồi thay đổi hướng đi của mình thì sẽ rất khó để mà đuổi kịp. Trong trường hợp đó thì cách tốt nhất là men theo đường đi của họ và thu thập thông tin dần dần, thế thì việc bắt kịp họ sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Tuy nhiên, đi vào rừng Hakua chỉ với hai người là cực kì mạo hiểm, tôi khuyên là nên kiếm thêm người đi chung và chuẩn bị đầy đủ vật dụng hết rồi hẵn đi.”

“Tôi nghĩ là chúng tôi thích đi tàu hơn. Dù gì nếu như không gặp họ thì chúng tôi cứ tiến đến thủ đô rồi sớm muộn gì cũng sẽ gặp nhau thôi phải không? Với lại, nghĩ đến việc phải cuốc bộ theo họ thôi cũng khiến tôi đủ mệt rồi.”

“Sao tớ có cảm giác [đủ mệt rồi] đấy mới là lí do chính nhỉ?”

Cuộc trò chuyện dừng lại một chút rồi Celestia lấy ra hai mảnh giấy đặt lên bàn.

“Đây là hai vé đến thủ đô, chỉ có hiệu lực trong hôm nay.”

“Thế bất nào cô có sẵn hay thế?”

“Khách sạn luôn sẵn sàng dịch vụ đặt trước chỗ ngồi cho quý khách.”

Kiểu này chắc mình mà nhờ đi kiếm đồng đội với trang thiết bị giùm thì cổ cũng xong ngay quá, Yogiri nghĩ thầm.

Và khi thấy việc du hành đã đâu vào đó, Celestia chuyển sang chủ đề tiếp theo, cô đặt hai chiếc vòng cổ lên bàn.

“Vì Takatou-sama nói rằng tiền không phải là vấn đề nên chúng có “hơi” mắc một chút, nhưng đây là thứ ngài yêu cầu. Đây là những thiết bị ma pháp có tích hợp khả năng thông dịch, nhưng dù vậy, dựa dẫm hoàn toàn vào nó đôi khi cũng gây ra một số bất tiện, thế nên tôi đề xuất cái này.”

Nói rồi cô lấy ra hai cuốn sách và đặt lên bàn

Tiện thể nói, tất cả những món đồ mà Celestia mang ra đều nằm trên cái kệ phía sau cô.

“Đây là từ điển Nhật—Thế giới khác. Cách phát âm được viết theo katakana, chúng sẽ rất có ích trong việc học tập. Tôi có thể dạy quý khách nhưng thời gian không cho phép, thực sự xin lỗi.”

“Không-không, không cần phải xin lỗi đâu mà——”

Tomochika hơi hoảng hốt khi thấy Celestia cuối người.

“Tiếp theo, những chiếc nhẫn này sẽ giúp che giấu trạng thái của quý khách, chúng được thiết kế để tự điều chỉnh thông tin hiện lên sao cho không gây rắc rối gì cho quý khách.”

Vừa nói cô vừa đặt hai chiếc nhẫn lên bàn. Chúng được thiết kế rất đơn giản chỉ với hoàn toàn một màu bạc.

“Bình thường chúng sẽ chỉ hiển thị một trạng thái giả, nhưng trong trường hợp của hai người tôi đã sử dụng hai lớp ngụy trang cho nó. Trong trường hợp bình thường thì trạng thái của

quý khách sẽ như một dân thường, nhưng nếu lớp đầu tiên bị nhìn thấu thì lớp thứ hai sẽ là trạng thái của những ứng cử viên."

"Tôi hiểu rồi, vậy nghĩa là chúng tôi sẽ trở thành hai ứng cử viên đang đóng giả làm thường dân đi thử lòng người khác đúng không. Và khi lớp đầu tiên bị nhìn thấu thì cũng khiến người khác tin hơn đúng không?"

"Dù vậy cũng không dễ gì qua được lớp đầu tiên đâu nhé, tôi chắc chắn với quý khách luôn đấy."

"Nghe Celestia-san nói cứ như nó không thể bị phá vỡ được vậy…."

"Quý khách cũng có thể thay đổi trạng thái được thể hiện. Nhấn vào chiếc nhẫn ba lần sẽ hiện ánh sáng màu đỏ thể hiện trạng thái hiền nhân (giả), nhấn tiếp ba lần nữa sẽ trở về trạng thái thường dân."

Sẽ có những người có thể nhìn thấu qua hai lớp trạng thái hoặc những người hoài nghi quá mức sẽ gọi họ bỏ nhẫn ra, nhưng nếu như đã nghi ngờ đến mức đó rồi thì hẳn họ đã biết ngay từ đầu.

Những chiếc nhẫn này sẽ giúp bọn họ tránh những rắc rối như chuyện đã xảy ra hôm qua.

"Và cuối cùng, thứ này đây."

Cô đặt một thứ hình vuông lên bàn

Dù nó là gì đi nữa, thì kích thước nó chỉ có 15cm, được làm hoàn toàn bằng sắt và có một tay quay gắn trên đó.

"Tôi không giỏi thiết kế lắm nên chỉ có thể làm được thế này, thực sự xin lỗi."

"Huh? Cái gì vậy? Là cô làm sao?"

"Có thể nói là vậy. Quay tay quay này sẽ tạo nên dòng điện. Xin hãy dùng thứ này để sạc máy game của cậu."

"Haizz…Tất nhiên là cô có thể làm được đồ sạc rồi nhỉ…"

Tomochika vừa kinh ngạc vừa thẫn thờ.

“Nam châm rất dễ kiếm thế nên việc tạo ra điện cũng chẳng khó mấy. Nhưng vấn đề duy nhất là ổn định và điều chỉnh dòng điện sao cho hợp với thiết bị. Vì giới hạn chỉ trong một đêm nên tôi chỉ có thể làm được thế này.”

Dựa theo vẻ thất vọng của cô thì có vẻ như cô còn muốn trang trí thêm vài món trên đó và làm nó nhỏ gọn hơn nếu như cô có thời gian.

“Thế còn dây cáp, cô lấy ở đâu thế?”

Sợi dây cáp trông như được làm từ trước, thế nên Yogiri hỏi về nó. Thật vậy, dù có là Celestia đi chăng nữa, làm một sợi cáp PVC vừa với máy game trong một đêm cũng gọi là bất khả thi.

“Nhờ vào những lần triệu hồi mà các sản phẩm Nhật Bản đều đã được phổ biến toàn thế giới dù nó còn hạn chế về mặt số lượng. Việc tìm kiếm dây sạc của nó có lẽ là cách tốt nhất, nhưng tôi không thể. Tuy nhiên, tôi lại có thể tạo ra sản phẩm hoàn chỉnh nhờ vào những mảnh mà tôi kiếm được. Xin lỗi, nhưng liệu thứ này có đáp ứng yêu cầu không thưa ngài?”

Mặc cho dáng vẻ cứng cỏi không thay đổi của cô, vẫn có chút gì đó không hài lòng phát ra.

“Thế này còn hơn cả đủ rồi, cảm ơn cô.”

Yogiri gửi lời cám ơn chân thành nhất của mình, và cô ấy đón nhận nó với nụ cười.

Đêm hôm qua cậu đã nhờ cô phục vụ giúp, nhưng cậu chưa bao giờ nghĩ rằng cô ấy sẽ đi xa đến thế này vì mình.

“Tớ từng nghe rằng phục vụ không bao giờ nói “từ chối”, nhưng nghĩ rằng nó cũng áp dụng lên cả thế giới này….”

Tomochika, mặc cho việc vẫn còn sốc nhưng giọng của cô thể hiện sự ngưỡng mộ trong khi Yogiri nhanh chóng đeo nhẫn và vòng cổ vào. Khi cậu chuẩn bị cắm dây sạc vào ổ thì cậu nhận ra nó đã đầy pin sẵn rồi. Không chút ngần ngại, cậu lấy ra tất cả những món giá trị nhất của mình và đặt bộ sạc vào.

“Này, Takatou-kun, cậu đang làm gì thế?”

“Không đủ chỗ chứa được chưa? Mà thật ra, hmm…Celestia, tôi có thể nhờ cô xử lí đống này giúp tôi được không?”

“Chắc chắn rồi. Đây là công việc của tôi mà.”

Thật may là Celesita không bận tâm gì về việc này.

“Chúng ta thực sự có thể trả nhiều vậy không? Ý tớ là, tớ vẫn còn một chút, nhưng thế vẫn không ổn đâu.”

“Tớ không lấy hết ra đâu, nên cậu đừng lo. À phải rồi. Cô có thể định giá giúp tôi đống đó luôn được không?”

Yogiri đột nhiên nghĩ đến điều đó và quyết định hỏi cô. Cậu có cảm giác Celestia sẽ thu được lợi nhuận từ việc này.

“Ngài chắc chứ? Tôi không đảm bảo sẽ thành công đâu đấy.”

“Dù cô có làm mất chúng cũng không sao, nhờ cô cả đấy.”

“Takatou-kun, thậm chí một nhân viên phục vụ cũng có giới hạn của họ đấy, cậu không thể tự nhiên mà hỏi–”

“Được rồi.”

“Cô thậm chí còn không phản đối luôn à!?”

Thậm chí Yogiri, người đột nhiên hỏi cô cũng trở nên bất ngờ.

Discord Facebook

Chương 17: Nhãn cầu hẳn không phải là vấn đề

Đã chiến thắng được bệnh lười hôm nay, mỏi tay quá, dài vler ra, không biết mai còn tiếp tục được không đây :VVV

——-

Ở một nơi nọ vào ban trưa, trong lúc Yogiri và Tomochika đang ở trên tàu, đội trưởng đội tuần tra thứ nhất George và Edelgard, thủ lãnh đội đấy, đã đến lâu đài của lãnh chúa.

Trên đỉnh tháp là một khu vực rộng lớn nơi anh, Edelgard và lãnh chúa đang chờ một vị khách. Hai người lính đều mặc bộ quân phục của mình, không áo giáp, trong khi đó thì lãnh chúa đang khoác lên người bộ đồ lộng lẫy nhất của ông.

“Tôi biết chuyện gì đã xảy ra tối qua, nhưng thực sự nó nghiêm trọng đến mức phải nhờ đến một Hiền Giả sao?”

Trong đầu Edelgard giờ đây chỉ có sự bực tức vì không tìm ra manh mối gì về những thế lực đứng đằng sau chuyện này.

Dù cho những tên tội phạm có cẩn thận thế nào, thì tất cả cũng là một lũ không não khi nhảy ra chặn đường những người vô năng Nhật Bản, thế mà cuối cùng lính canh lại không tìm ra chút manh mối nào cả.

“Giờ mà còn nói chuyện đó không quan trọng à? Ngài có thể chưa biết chứ đột nhiên cả một nhóm người lăn đùng ra chết trước mặt chúng tôi mà lại chẳng biết lí do vì sao.”

George ngây người nói

Trong lúc bọn họ đang điều tra, mười nạn nhân đột nhiên chết một cách bí ẩn. Liệu có thể gọi đây là một tai nạn sao?

“Dù sao bọn chúng cũng là lũ cặn bã ở mấy khu ổ chuột thôi mà”

“Vấn đề không phải là ai chết mà là tại sao lại chết. Lỡ như đây là một loại bệnh dịch hay khí độc nào đó xuất hiện thì sao? Tôi sẽ không mấy ngạc nhiên khi những người chịu trách

nhiệm của thế giới này, hay nói cách khác là những Hiền Giả xuất hiện vì vụ này đâu.”

“Tôi vẫn không tin việc một Hiền Giả sẽ đích thân tới đây. Một lần nữa, chúng ta lại lâm vào ngõ cụt rồi; làm sao mà người thường như chúng ta có thể biết được mấy cha Hiền Giả đó nghĩ gì cơ chứ!”

Edelgard ưỡn ngực nói, dù sao lí do mà cô nói vậy chủ yếu là để dìm hàng George.

“Hai ngươi, đừng có giỡn trò trước mặt Hiền Giả đấy biết chưa?”

Lãnh chúa cảnh cáo họ

Trên thực tế, trong hệ thống phân cấp không có mối quan hệ vua-tôi gì giữa lãnh chúa và binh lính. Lí do là các quân lính được dùng để cai quản những người Nhật, nghĩa là lãnh chúa, một người hầu Hiền Giả trong số những người Nhật, cũng không là ngoại lệ.

“Nói chứ, chẳng phải chỉ có hai người bọn tôi được yêu cầu trình diện thôi sao?”

“”Này này, nếu như Hiền Giả có tới, thì có chết tôi cũng phải đi đón tiếp ngài ấy chứ”

“Hmph. Thế à…”

Cuộc thảo luận lập tức ngừng lại và bầu không khí trở nên khó chịu, nhưng nó không kéo dài. Không lâu sau đó một chiếc đĩa xuất hiện trên bầu trời phía trên họ.

Bởi nơi ở của Hiền Giả là trên đỉnh của những lục địa trên không, nên đây cũng coi như phương tiện đi lại của họ.

Chiếc đĩa bạc đậu ngay trên nóc tòa nhà, cánh cửa sập bên dưới từ từ kéo xuống và từ đó, một phụ nữ trong bộ váy đỏ bước ra.

Hiền Giả Lain. Cô nắm giữ danh hiệu cháu chắt của Đại Hiền Giả cũng như là người cai trị của thành phố và khu vực xung quanh này.

“Rất cám ơn sự tiếp đón của các ngươi.”

Lain đón nhận lời chào của bọn họ bằng thái độ kiêu ngạo và đi đến trước mặt lãnh chúa.

“Lâu không gặp Masahiko? Vẫn ổn chứ?”

“Đã lâu không gặp thưa ngài Lain-sama. Vâng, mọi thứ đều ổn cả.”

Có vẻ như Lain và lãnh chúa Masahiko đã quen biết nhau từ hồi còn là ứng cử viên.

“Ngươi hẳn là Edelgard đúng chứ? Ta đã đọc qua báo cáo rồi. Đưa ta đến chỗ tên đó nhanh.”

“Vâng thưa ngài! Hắn ta đã được đưa đến đây rồi ạ.”

Edelgrad trả lời trịnh trọng và dẫn Lain vào trong.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Sau khi vào trong lâu đài, họ chuyển ngay đến căn phòng nơi chỉ có độc một chiếc giường, nằm trên đó là một tên người thú đang bị trói bằng dây thừng.

Tên duy nhất sống sót trong vụ đêm qua.

Không chút thương tổn nào trên người, nhưng mắt, mũi và tai hắn đã vĩnh viễn không còn sống nữa.

Vậy nên không có cách nào để họ hỏi cung được hắn ta.

Hiền Giả yêu cầu được gặp tên người thú xấu số này, thế nên George và Edelgard đã được hắn đến lâu đài

Lain bước đến chỗ tên khuyển nhân và thích thú quan sát.

“Nhìn hắn chẳng có vấn đề gì.”

Lain lại gần và mở banh mắt hắn ra. Mắt hắn vẫn ổn, không bị hư, nát hay gì đó.

Thế nhưng, khi cô đưa mặt hắn ra giữa ánh sáng từ cửa sổ, hắn vẫn không phản ứng gì

“Đúng vậy. Chúng tôi đã sử dụng rất nhiều cách để hồi phục nhằm tra hỏi hắn, nhưng vẫn chẳng có dấu hiệu gì là hiệu quả cả.”

“Trong báo cáo ta đọc nói rằng ma thuật chữa trị vô tác dụng đúng không?”

“Đúng vậy”

Nghe vậy, Lain đưa ngón tay vào mắt hắn và lập tức, cô dùng tay móc hẳn cái nhãn cầu từ trong hốc mắt hắn ra và quan sát nó.

“Hiền Giả-sama!?”

“Ta chỉ tin khi được chứng kiến tận mắt chứ không phải vào mấy cái lời nói vô giá trị của các ngươi đâu.”

Tên khuyển nhân vùng vẫy và kêu la đau đớn. Phản ứng của hắn không phải là lạ, dù sao thì Lain cũng đang chơi với cái nhãn cầu từng là của hắn như một quả bóng cơ mà.

“Câm mồm.”

Chỉ hai từ cũng đủ khiến tên khuyển nhân đó câm nín. Tai hắn vẫn chưa thể nghe được nhưng cơ thể hắn đã co quắp lại mà run rẩy, có lẽ hắn cảm nhận sự tàn bạo bằng chút bản năng còn lại của mình.

Lain giật hẳn cái nhãn cầu ra và đưa nó ra trước mặt cô.

Cô quan sát nó rất kĩ, nhưng nó chẳng khác gì cái nhãn cầu bình thường.

“Chả có gì đặc sắc. Masahiko, ngươi muốn thử cảm giác có mắt mới không?”

“O, -oi! Xin ngài đừng đùa kiểu đó.”

Khuôn mặt của lãnh chúa trở nên tái mét trong một lúc trước khi nhận ra đó là trò đùa. Chắc chắn những lời đó không phải là mệnh lệnh rồi.

Và thế, ông thở dài nhẹ nhõm. Dù cho cô ấy có đùa đi chăng nữa, tâm trạng cô vẫn chẳng thay đổi chút nào.

“Kệ đi, chắc nhãn cầu không phải là vấn đề rồi. Giờ mới chơi thật đây. Hồi phục”

Cô ném cái nhãn cầu đi và niệm phép hồi phục lên tên người thú.

Sự thay đổi lập tức diễn tra bên trong cái hốc mắt trống rỗng đấy: một nhãn cầu mới xuất hiện ngay trong cái lỗ đó.

Đúng vậy, đây chính là sức mạnh của Hiền Giả, đến mức có thể hoàn toàn phục hồi lại một bộ phận bị mất ngay trong chớp mắt.

Thế nhưng, cái mới đó trông vẫn chẳng khác gì cái cũ, không chút hình ảnh gì phản chiếu trên nó.

“Trông hắn chả có gì là nhìn được cả. Thế nghĩa là mặc cho bộ phận được phục hồi, thì chức năng vẫn mất sao. Thú vị đấy. Thế thử cái này xem nào.”

Lain mở miệng mình ra và từ trong đó, hai chiếc răng nanh của cô dần dài ra.

Và lập tức, cô đâm hai chiếc răng đấy vào cổ của tên người thú kia.

“Ngài đang làm gì vậy Hiền Giả-sama!?”

Hành động bất ngờ của Lain khiến Edelgard trở nên hoảng loạn.

“Hiền Giả Lain-sama là một vampire đấy, bộ cô không biết à?”

“Nhưng chẳng phải ngài ấy vẫn ổn khi ở ngoài trời sao?’’

Vampire thuộc một nhánh của undead, nghĩa là chúng yếu trước ánh sáng mặt trời. Đây là thường thức ở trên thế giới này.

“Chức nghiệp của Lain-sama là Chân Tổ. Loài cao nhất của nhánh undead, hay còn được biết đến với cái tên Nữ Hoàng Vĩnh Cửu hoặc Vị Vua Bất Tử. Ánh mặt trời cũng chả là gì với những người như thế đâu.”

“Ooh, cậu biết nhiều thật đấy! Thế mà tôi cứ tưởng Hiền Giả chỉ mạnh nhờ ma thuật thôi chứ.”

Trong khi Edelgard còn đang bất ngờ thì cô vampire kia hoàn thành quá trình biến đổi và tách răng ra khỏi cổ hắn ta.

Cơ thể tên khuyển nhân bắt đầu biến đổi ngay lập tức.

Móng tay hắn mọc dài ra, cơ bắp hắn cũng phình to ra và trên môi hắn xuất hiện hai cái răng nanh biểu trưng cho tộc vampire.

Khi hắn cử động chân tay, sợi dây đang trói hắn bỗng đứt ra như những sợi chỉ mỏng manh. Hắn quay người và ngã xuống giường.

“Quỳ xuống.”

Lain ra lệnh cho tên người thú quỳ xuống dưới chân cô.

Và đáp lại đó, là cảnh thuộc hạ mới của cô vung chân loạn xạ. Nó cho thấy việc hắn biết mình đã được nhận mệnh lệnh và đang cố hết sức để thực hiện nó, nhưng hắn lại chẳng biết mệnh lệnh đó là gì. Ít nhất, nó y như George vậy.

“Vậy là dù có biến thành nô lệ cũng chẳng có tác dụng gì à. Thú vị đây, ngay cả thần giao cách cảm cũng không được.”

Vampire là sinh vật có thể biến người khác thành nô lệ của chúng bằng cách hút máu họ, và từ đó sẽ thiết lập một mối liên kết giúp có thể liên lạc bằng ý nghĩ, nhưng nó lại không áp dụng được với tên người thú này.

“Mà kệ, giờ hắn là nô lệ của ta rồi. Ngươi có phiền không nếu ta mang hắn đi?”

“Đ-được ạ, chắn chắn rồi.”

Edelgard lập tức đồng ý

Nghe vậy, George cảm thấy nhẹ nhõm. Anh sợ rằng họ sẽ phải mắc kẹt với tên đó trong tình trạng như vậy.

“Mà ta phải thừa nhận, tình trạng của tên này khá thú vị đấy. Kẻ chịu trách nhiệm chuyện này là hai người Nhật Bản tên Yogiri Takatou và Tomochika Dannoura đúng không?”

“Không hẳn, nhưng theo tôi thấy thì họ là vô năng nên làm sao có thể làm được như vậy cơ chứ.”

“Cô bị ngu à Edelgard? Mười người đã chết và khi đó chỉ có hai người họ là còn sống. Không là họ thì còn ai nữa hả?”

“Th-thì đúng vậy, đúng như lời cậu nói, nhưng dù vậy chúng ta lại chẳng có manh mối nào cả. Làm sao tôi có thể vô duyên vô cớ đi nhốt người ta cơ chứ.”

Khi Edelgard trả lời, George đã chuẩn bị tinh thần cho cái chết.

Thật ra, Edelgard cũng cảm thấy như vậy, nhưng dù thế cô cũng không nên viện mấy cái lí do như vậy chứ.

Có nhiều thứ vượt ra khỏi tầm hiểu biết của cô. Cô không phải loại người khôn ngoan sẽ giấu đi cái sự thật hiển nhiên đó.

“Chắc ta đã nói điều gì đó thất lễ rồi, xin lỗi nhé. Thật ra về hai người ứng cử viên đó, ta đã có nghe qua về chúng.”

Nhìn thấy nụ cười của Lain, George bình tĩnh lại và nhận ra mạng sống anh không còn gặp nguy hiểm nữa, và Edelgard trả lời.

“Thật sao?”

“Một trong những người hầu của Hiền Giả Sion, Youichi Sudou, đã liên lạc với ta. Khi đó, hắn nói rằng hai người bọn họ đã giết hai người bạn cùng lớp của mình cùng với con rồng bằng phép tức tử hoặc thứ gì đó dạng vậy. Cả câu chuyện nghe rất hư cấu, nhưng nó lại khiến ta rất hứng thú. Và đó cũng là lúc ta nhận được báo cáo của các ngươi.”

“Tôi hiểu. Thế bây giờ chúng tôi nên đối xử với hai tên vô năng đó thế nào?”

“Mhm, về chuyện đó—”

Lain chuẩn bị nói cái gì đó, nhưng cả hai người lính đều không nghe được hết khúc sau.

Một tiếng nổ lớn vang lên và làm cả tòa lâu đài run lắc dữ dội.

George trở nên hoảng loạn, Edelgard cố bám vào anh và cả hai người họ đều bị ném trượt lên sàn nhà, họ lăn lộn đến khi đập vào một góc tường.

“Chuyện *** gì thế này—”

George hoảng loạn nói trong khi đứng lên, không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Kìa!”

Edelgrad chỉ về cánh cửa phòng, nơi có người đang đứng đó trong tư thế chuẩn bị vung kiếm, tư thế phòng thủ hoàn hảo không chút lỗ hổng.

Sàn nhà dưới chân tên đó xuất hiện những vết nứt.

Khó có thể tin được là những rung chấn ban nãy đến từ bước chân của tên kiếm sĩ này.

Một nửa cánh cửa đã bị cắt đôi một cách tuyệt hảo, nhưng trong căn phòng: Một đường thẳng màu đó chạy xuyên qua cơ thể Lain, chẻ đôi cơ thể cô theo chiều dọc.

Một thanh kiếm lẽ ra không thể vung xa đến nhường này, chưng George không thể phủ nhận được đòn đánh đã cắt đôi cơ thể Lain thành hai nửa bằng nhau.

“Anh hùng…”

George lập tức thẩm định hắn ta.

“Cái gì!?”

“Tôi mới vừa thẩm định xong, và đó là kết quả! Đừng hỏi tôi hắn là ai, nhưng hắn có class Anh Hùng!”

Bất ngờ, hoảng loạn và kinh hãi hiện rõ lên khuôn mặt của hai người lính khi họ đột nhiên chứng kiến sự xuất hiện của anh hùng.

Discord Facebook

Chương 18: Mokomoko-san đang nhìn kìa

Đm dài vler :VV

——

Bầu không khí căng thẳng xuất hiện giữa George, Edelgard và Masahiko.

Nhìn sơ qua thôi cũng đủ biết đây là trận chiến giữa hai người gọi là quái vật nhất của thế giới này, chúng diễn ra với tốc độ nằm ngoài khả năng quan sát của con người bình thường.

Thế nhưng, điều kì lạ ở đây là cán cân trận chiến trông như hoàn toàn nghiêng về một phía và trông như nó sẽ không kết thúc nhanh chóng đâu.

Cứ mỗi lần anh hùng vung kiếm, cả tòa lâu đài như run lên vì sợ hãi, những bức tường sụp đổ và sàn nhà sập xuống. Vô số những nhát chém được tung ra nhanh đến mức chúng như hòa làm một và chém cơ thể Lain thành nhiều mảnh, sóng xung kích đập vào bụng cô và thổi bay từng tế bào trên cơ thể cô, vô số tia sét đổ nhào xuống thiêu đốt cô dữ dội.

Cơ thể Lain giờ đây gần như không còn gì, nó tồi tệ đến mức tưởng chừng như chỉ có thể thấy trong mơ chứ đừng nói ngoài đời, thế nhưng chỉ một giây sau, cô lại đứng đối diện anh hùng như chưa có gì xảy ra.

Cô Hiền Giả trông hoàn toàn lành lặn, nếu như không nhờ bộ đồ tả tơi của cô thì hẳn không ai có thể nghĩ rằng cô vừa hứng phải vô số đòn tấn công hùng mạnh trước đó.

Bị thổi bay cả một cánh tay, bị cắt thành miếng thịt băm, bị thiêu rụi trong ngọn lửa địa ngục: Cô giờ đây đứng đó không một vết thương.

“Chuyện gì thế này…đây là cách Anh Hùng—, không, cách các Hiền Giả chiến đấu sao?”

Edelgard sợ hãi kêu lên, giọng cô pha lẫn vẻ kinh sợ và ngưỡng mộ. Hai người lính đang quan sát trận chiến trong một góc phòng.

May mắn thay, anh hùng trông có vẻ chỉ quan tâm đến Hiền Giả và không có dấu hiệu gì sẽ bừa bãi đi giết những người khác, họ hẳn đã chết từ nãy giờ nếu như cậu ta thực sự làm vậy. Dù vậy, họ vẫn phải gắng sức mà né những khối đá vụn bay tứ tán khắp nơi.

George trở nên thẫn thờ hết như Edelgard và trả lời.

“Cô gọi đây là chiến đấu đấy à ? Hiền Giả-sama còn chưa làm gì nữa kìa!”

“Lẽ nào cô ấy đã hủy bỏ phước lành của Anh Hùng?”

George như muốn nói “Cô nhìn sao mà thấy nó bị hủy bỏ thế”, nhưng sau khi tuyệt vọng quan sát thì anh cảm thấy lời giải thích đó cũng hợp lí, nhưng nó vẫn quá bất thường.

“Không, điều đó là không thể. Phước lành của Anh Hùng là từ Kiếm Thánh, thế nên Hiền Giả không có quyền can thiệp. Tôi nghĩ rằng Lain-sama thực sự đã hứng chịu tất cả và lập tức tái sinh lại.”

Phước lành vẫn luôn được kế thừa từ thế hệ này sang thế hệ khác và những người “quản trị viên” của chuỗi truyền thừa đấy có thể can thiệp và điều chỉnh nó. Thế nhưng với những người không có mối quan hệ gì với Hiền Giả như Anh Hùng, không ai có thể kiểm soát được họ.

Sự khác nhau về sức mạnh của họ được phân chia rất rõ. Nếu phước lành của Hiền Giả là về ma thuật thì của Kiếm Thánh thiên về mặt sát thương vật lí hơn. Anh hùng không phải là ngoại lệ, bởi vũ khí chính của anh là Thánh Kiếm.

Và trong khi hai người khán giả kia đang bàn luận, Anh Hùng đã ngưng tất cả cuộc tấn công của mình. Cậu có vẻ như nhận ra chiến thuật của mình không hiệu quả.

“Sao cậu không chịu bỏ cuộc và biến đi nè?”

Cô không chút thương tổn, và trước khi họ kịp nhận ra, bộ váy đỏ thẫm của cô đã hoàn toàn phục hồi.

“Con ** quái vật!”

Mặc cho cơn giận đang bùng nổ của mình, Anh Hùng vẫn nhận ra việc cứ điên cuồng tấn công bừa bãi thế này sẽ chẳng có tác dụng gì. Cậu lườm về phía cô gái.

“Nè, hay là chúng ta dừng lại một chút rồi nói chuyện nhé.”

Lain trông vẫn bình thản như thường, cứ như cô chẳng hề nhận ra cô vừa bị tấn công vài giây trước.

Anh Hùng không trả lời. Thế nhưng dù cậu vẫn không có ý định bỏ cuộc sau khi đã làm đến nhường này; cậu hẳn phải có thứ gì đóng vai một con át chủ bài cho tình huống này.

“Cậu là anh hùng đúng không nào, thế tại sao cậu lại đi tấn công hiền giả? Lẽ ra cậu phải đi làm mấy việc gì đó như là ăn hành quỷ vương mới phải chứ.”

Đó cũng là điều mà George đang nghĩ. Hiền giả là người cai trị thế giới này, là người đáng ra phải được nâng niu, bảo tồn, thế tại sao lại có người đi tìm giết họ cơ chứ?

“Đừng đùa với tao! Tụi mày mới là lũ côn trùng đi hại thế giới thì có!”

“Nè nè, đừng nói thế chứ, cá nhân ta mà nói thì ta thấy bọn ta đang làm rất tốt đấy chứ. Chúng ta đâu có can thiệp vào cái gì nhiều đâu, các ngươi vẫn sống tự do thích làm gì thì làm như nãy giờ đấy đúng không nào? Dù cho ngươi không nghĩ vậy, thì bọn ta vẫn là người bảo vệ của thế giới này. Ngươi nghĩ gì mà lại đi tiêu diệt một trong số chúng ta thế kia? Hãy để bọn ta yên nào.”

“Mày đừng có mở mồm về tự do! Mày nghĩ bao nhiêu người đã chết vì cái danh hiệu Hiền Giả chết toi của tụi mày hả!?”

“Thì sao hửm, họ chết vì họ muốn thành hiền giả, nhưng nếu không có bọn ta thì còn nhiều người chết hơn nữa đấy.”

“Thế mày đang nói rằng tao cứ nên nhắm mắt làm ngơ vì chuyện đó sao!?”

“Hmm, ta cứ nghĩ rằng anh hùng là tốt chứ, nhưng chắc ngươi là ngoại lệ rồi. Thế bộ ngươi có người quen bị giết bởi Hiền Giả à? Hay bị ntr? Hiếp dâm? Chê bé? Mà kệ đi, dù gì đi nữa, ngươi cũng lộn người rồi. Ta mới tới đây thôi mà.”

“Mày sẽ là người đầu tiên! Tao sẽ giết hết lũ Hiền Giả tụi mày!”

Nãy giờ đã câu đủ thời gian cho Anh Hùng tiếp tục chiến đấu lần nữa.

Cậu giương cao thanh kiếm lên trời và dùng hết sức lực chém mạnh xuống Hiền Giả, đập nát sàn nhà dưới chân Lain. Cậu không hề nhắm vào cô.

Cắm chặt thanh kiếm xuống mặt đất, thanh kiếm dần sáng lên và như thể trả lời cho luồng sáng đấy, xung quanh Lain sáng bừng lên: vô số lưỡi gươm nhỏ được ghim sâu dưới mặt đất dưới chân Hiền Giả— Anh Hùng hẳn đã cài sẵn chúng trong cuộc tấn công ban nãy— và phản ứng với lưỡi gươm sáng chói ấy, một tia sáng phát ra từ từng lưỡi gươm một.

Ngay trong tức khắc, tia sáng bắt đầu bùng nổ khắp căn phòng và uốn cong rồi nứt ra, kết nối với nhau tạo thành một vòng phép bao phủ khắp sàn nhà với cô Hiền Giả kia là trung tâm.

“Bộ mày nghĩ tao quan tâm đến chuyện mày bất tử à!? Để xem tao thiêu mày thành tro trước hay mày sẽ tái tạo xong trước!?”

Vòng phép run lên dữ dội, chúng tự mở rộng ra vô số lần từ bên trong và cuối cùng trở thành một khối rắn chắc. Trong nháy mắt, Lain đã hoàn toàn bị phong ấn bên trong.

Tay phải của Anh Hùng run rẩy giương lên phía trước trong khi tay trái giữ cho cân bằng.

Chắc chắn đây sẽ là đòn mạnh nhất của Anh Hùng, nhưng George và những người khác vẫn chỉ biết đứng yên. Cậu đang không phòng bị, nhưng sự chênh lệch như trời biển về sức mạnh của họ; chắc chắn chỉ cần nhúc nhích một chút thôi thì họ sẽ biến mất ngay trong chớp mắt.

“ĐCM CHẾT MỊA MÀY ĐI!!”

Anh hùng hét lớn và khối ngục anh sáng đấy trở nên sáng chói hơn bao giờ hết.

Thế nhưng, mọi thứ đã kết thúc chỉ trong một luồng sáng như vậy. Ánh sáng dịu đi và mọi thứ đã biến mất. Từ những lưỡi gươm nhỏ cậu đã dùng niệm phép, thánh kiếm huyền thoại của những bộ fantasy, tên người thú đang lăn lộn dưới sàn, và Lain, tất cả đều đã thành cát bụi.

Nhiệt độ hẳn phải rất lớn đến nỗi sàn nhà bắt đầu chảy ra thành dung nham.

“Ariel…cuối cùng…anh cũng đã trả thù được…”

Anh hùng lẩm bẩm gì đó và gục xuống như thể mất hết sức lực. Cậu đã dồn tất cả những gì còn lại vào đòn tấn công đó đến mức không còn đứng vững được nữa.

“Làm sao…chúng ta nên xử lí việc này thế nào?”

“Ý cậu là sao!? Tất nhiên là giết hại một Hiền Giả là tội trọng rồi! Chúng ta phải lập tức bắt hắn!”

Thói xấu của Edelgard là “làm trước, nghĩ sau, hậu quả để người khác chịu” khiến Geeorge muốn nằm xuống và cuộn tròn bên cạnh anh hùng.

Dù anh hùng đã suy yếu đến thế nào, thì họ vẫn chẳng có cơ hội để mà đối đầu với cậu. Geeorge nhìn về phía lãnh chúa với ánh mắt “Ngài là người hầu Hiền Giả đúng không, làm gì đó đi.” nhưng Masahiko mạnh mẽ lắc đầu. Câu trả lời hẳn là “Đếu!”

“Thế Ariel là người yêu ngươi hay gì?”

Nhưng George và Masahiko không cần phải làm gì.

Như nãy giờ đã làm, Lain đứng dậy từ như thể chưa có gì xảy ra.

Bình thản nắm lấy mặt của Anh Hùng.

“…Thế beep nào…mày thoát được…?”

“Ta đâu có. Tại sao ta lại phải né nó cơ chứ?”

“…Không thể nào…thậm chí Kiếm Thánh Kartena cũng không còn gì sau đòn này, lẽ ra mày cũng phải…”

Đúng vậy, Lain đã thực sự bị xóa xổ bởi đòn đó.

“Ta hẳn đã không gặp khó khăn nếu như có thể bị chết bằng cách đốt không còn gì. Ngươi có thể nghĩ rằng sự bất tử này là một lời nguyền, đến ta cũng chẳng biết khi nào chết nữa đây.”

“…Giết tao đi…”

Sau khi đã hoàn toàn bị đánh về mặt thể xác lẫn linh hồn, Anh Hùng đã rơi vào tuyệt vọng.

“Ngươi đang nói cái gì thế/ Tất cả những gì ngươi là là đốt ta đến chết thôi đúng không, ta đâu có lí do gì để giết ngươi.”

Cách Lain trả lời người anh hùng như thể cô chẳng hứng thú gì về việc đã xảy ra nãy giờ.

Có vẻ như việc bị giết với cô đã trở thành bình thường cả rồi, có vẻ như tâm trí Lain giờ đây đang bay bổng chỗ nào đó.

“Cứ xử lí hắn với pháp luật đi. Xâm nhập bất hợp pháp này, giết người này, phá hoại tài sản này, chừng đó chắc đủ rồi đúng không?”

“Ừ thì đúng vậy, nhưng bọn tôi không nghĩ mình có thể xử lí được anh hùng đâu.”

“Mhm, cũng đúng. Vậy thì làm thế này đi”

Lain nắm lấy tay anh hùng, quay về phía một cái lỗ trên tường và ném cậu đi như ném một cục rác.

“Cái–!?”

“Hai người không thể xử lí hắn đúng không, ta cũng không cảm thấy cần phải giết hắn chi. Giờ cứ quan tâm đến việc này thì mệt lắm nên hãy cứ coi như hắn chưa từng ở đây nhé.”

Cô ấy nói cô không muốn giết cậu, nhưng căn phòng họ đang đứng khá cao- đủ cao để khiến một người bình thường được gặp tổ tiên nếu như ngã xuống.

“Vâng ạ. Không ai khác ở đây ngoại trừ bọn tôi cả.”

Lời nói của Hiền Giả là tuyệt đối. Hơn nữa, cách xử lí này nhanh hơn nhiều cho cậu và Edelgrad.

“Vậy thì chúng ta sẽ gặp lại sau nhé. Tên chó kia đã thành tro cả rồi. Edelgrap, như ta đã nói khi trước, tìm hiểu Yogiri Takatou là ai và thông báo cho ta biết ngay khi ngươi xong.”

“Vâng thưa ngài.”

Mặc cho việc vừa gặp hết rắc rối này đến rắc rối khác, Edelgrad trông vẫn thật vui vẻ.

George chỉ có thể ngưỡng mộ rằng đầu đất đôi khi cũng có lợi.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Cùng lúc đó tại một nơi khác, Yogiri và Tomochika đang ở trên một chuyến tàu.

“Tại sao tớ lại là người phải làm việc này cho cậu trong khi lại đang bị ám bởi một con ma mập cơ chứ!?”

“Thì tớ sẽ không chơi được nếu không có cậu.”

『Tôi không chiếm chỗ cô nên đừng nói thế chứ? Tôi buồn đấy.』

“Nó…tôi không biết, đồ béo! Nếu thích thì cô đi mà ngồi bên Takatou-kun đấy!”

『Err, miễn đi, tôi không thích đâu. Cậu ta đáng sợ lắm.』

Tại một trong bốn chỗ ngồi, Tomochika và Yogiri đang ngồi đối diện nhau. Mokomoko ngồi cạnh chỗ bên Tomochika, nhưng vì cơ thể mập mạp của cô mà cô đã lấn hết nửa chỗ của Tomochika.

“Thế thì cứ bay đi chứ!”

Dù cô đã phàn nàn rất nhiều nhưng Tomochika vẫn cứ tiếp tục quay cái tay cầm của bộ sạc, và Yogiri, không chút gì là quan tâm, thoải mái ngồi chơi game.

『Không dễ như cô nghĩ đâu. Khi di chuyển bằng phương tiện tôi dễ bị mất phương hướng lắm! Tôi phải dính liền với cái tàu bằng cách ngồi đây, hoặc tôi sẽ bị bay đi đâu mất khi tàu chuyển hướng.』

“Cô thành ma rồi mà cũng rắc rối quá đấy! Biến đi!”

『Đâu phải tôi tự làm mình hiện ra đâu, cô tự thấy tôi mà.』

Tomochika hẳn có thể nhìn thấy ma ở một mức độ nào đó.

“Nhận ra mấy thứ này rắc rối thật.”

Yogiri tham gia cuộc trò chuyện của họ. Khi Tomochika nói cho cậu biết về Mokomoko thì cậu cũng có thể nhìn thấy được cô ấy.

『Chính xác! Giống như tự nhiên có ai đó nói cho cậu biết rằng tóc cậu bị rối mà cậu không biết và từ đó cậu chẳng để ý gì khác ngoài nó vậy!』

“Cái kiểu so sánh gì thế, bộ cô dễ chịu hơn tóc rối à!?”

『Ah, quên những gì tôi vừa nói đi. Chờ chút tôi sẽ lấy ví dụ tốt hơn cho!』

“Dù sao đi nữa, chỉ cần Dannoura-san chuyển chỗ là được đúng không?”

“Oh, phải rồi!”

Nếu chỉ có cô và Yogiri thì sẽ đủ chỗ rồi đúng không. Vì lí do nào đó mà cô cứ nghĩ hai người phải ngồi đối diện nhau.

Tomochika nhanh chóng thay đổi chỗ ngồi và đến kế bên Yogir rồi nhìn vào máy chơi game của cậu.

Vẫn tệ như mọi khi.

Thích chơi game khác với chơi game giỏi

——Waa, gần quá rồi!

Khi Tomochika nhận ra cô đã sáp lại gần Yogiri thế nào khi nhìn cậu ấy chơi game, Yorigi đột nhiên ngước đầu lên và nhìn cô

“À ừm, s-sao thế?”

Cô cảm thấy hoảng loạn khi đột nhiên bị nhìn chằm chằm, nhưng Yogiri ngơ nó đi và đè cô xuống.

“Cái—! Chờ đã! Cậu đang làm gì thế!? Tớ vẫn chưa sẵn sàng cơ mà! M-mokomoko-san đang nhìn kìa! “

『Đừng quan tâm đến tôi, tôi chỉ là một con ma vô hình thôi sẽ theo cô suốt cuộc đời thôi mà, cứ tiếp tục đi.』

“Thật ra, ủa mà chờ chút! Mokomoko-san, cô định ám tôi luôn đấy à!?”

CRASH

Trong lúc Tomochika còn đang hoảng hốt, thứ gì đó bỗng cắt ngang đầu họ.

“Huh?”

Cô nhìn qua vai Yogiri và thấy bầu trời. Như vậy có nghĩa là, trần tàu vừa bị thổi bay.

Nhưng không chỉ trần tàu, thậm chí cả thân tàu phía trước họ cũng bị nổ tung, và nếu như Yogiri không đè cô xuống thì cô hẳn đã chung số phận với nó rồi.

“Tớ nghĩ giờ là lúc giải thích rồi đấy!”

“Tớ cảm thấy sát ý.”

Nói là ‘Sát ý’ thì không đúng lắm; đe dọa đến mạng sống của Yogiri thì đúng hơn.

“Tớ tự hỏi chuyện gì đang xảy ra thế này, sẽ không vui đâu nếu như có người thực sự nhắm vào chúng ta đấy.”

Họ không biết đòn tấn công đó tới từ đâu, nhưng có vẻ như đoàn tàu đã bị hư hại nặng nề bởi thứ đó.

Đoàn tàu khẩn cấp dừng lại và rung chuông báo động.

Discord Facebook

Chương 19: Như Nobunaga Oda và Enchou Sanyuutei

Ngày 23/5- thứ 5 tuần sau, azur lane sẽ mở event bismarck. Từ giờ đến khi đó thì trans sẽ mỗi ngày 1 chap, đến event là sẽ quay về trạng thái "ngày có ngày ko" như lúc trước. Và nếu trans quay trúng bismarck thì…bom! :VV

Mong các bạn hiểu cho :))

———

『Thông báo đến toàn thể hành khách. Một Hiền Giả đang chiến đấu với một Aggressor gần đây. Theo điều khoảng chính thức trong chiến tranh, toàn bộ chuyến tàu ngày hôm nay sẽ bị hủy bỏ. Để hoàn tiền, xin vui lòng liên hệ đến văn phòng trách nhiệm nhà của nhà ga, xin cám ơn.』

Một giọng nói được truyền đi khắp đoàn tàu trước khi bị ngắt bởi một tiếng nứt.

"Chuyện gì đang xảy ra thế này…?"

Tomochika hỏi Yogiri, người nãy giờ vẫn còn đang nằm trên cô.

"Dù là gì đi nữa, tớ nghĩ cũng không liên quan đến chúng ta đâu."

"Họ còn không giúp chúng ta sơ tán luôn à?"

"Ừ thì cậu nghĩ xem, một trận chiến tự dưng xảy ra ngay trước mặt và chưa có dấu hiệu gì là kết thúc thì có ai rảnh mà đi lo cho người khác đúng không?"

"Mà trước đó, cậu làm ơn bỏ tớ ra được không? Làm thế này không giúp ích được gì đâu!"

Vào lúc này. tình hình trông như đã dịu bớt đi, Yogiri bỏ tay ra khỏi cô và nhìn quanh toa tàu. Dựa vào cách mà đoàn tàu bị phá hủy, hẳn đã có thứ gì đó đâm xuyên qua và phá hỏng vài phần của nó. Nhìn cảnh này làm cậu nhớ lại lúc một người bạn cùng lớp tên Higashida đã bắn một quả cầu lửa vào cậu.

Cả đoàn tàu đều bị thiệt hại nên hẳn phải xuất hiện vài thương vong, nhưng cảnh tượng hiện ra lại không ghê tởm như bạn nghĩ, bởi hầu hết những người chết đều đã tan biến theo toa tàu rồi.

Bây giờ, tất cả hành khách đều hối hả chạy ra khỏi tàu. Yogiri nhìn theo họ và lẩm bẩm

“Có chạy ra thì cũng chẳng ích gì nếu bị tấn công lần nữa? Mà kệ, có ở đây thì cũng chả khác gì, đi thôi nào.”

Đoàn tàu đã hứng chịu khá nhiều thiệt hại, có vẻ dù cho trận chiến có kết thúc thì nó cũng sẽ chẳng thể tiếp tục được.

Những người còn sống đã tập trung lại và thoát ra khỏi con tàu vỡ nát.

Do Mokomoko Dannoura là một hồn ma nên Yorigi chẳng chút bận tâm gì đến cô, dù sao thì có bị bỏ lại đi nữa thì cô thể nào cũng tìm ra bọn họ thôi.

Đoạn đường mà họ đang đi nằm ngay giữa rừng Hakua bên trái và vực sâu Garla bên phải.

Cậu nghi ngờ nhìn về phía vực Garla, cách chỗ cậu đứng một đoạn là ranh giới giữa cậu và một vực sâu hi hút, sâu bên dưới là một con sông đang cuồn cuộn chảy. Bước đến gần hơn là một vách đá thẳng đứng đầy nguy hiểm. Con sông bên dưới được chia thành nhiều nhánh tựa như một mê cung khổng lồ.

“Chính xác thì chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Tomochika nói rồi quay về phía Yogiri, và lập tức thắc mắc của cô được giải đáp.

Một tên khổng lồ.

“Robot kìa! Là robot thiệt kìa!”

Tomochika cứ như một đứa con nít được cho kẹo, cô hét lên phấn khích, thực sự, một thứ gì đó khổng lồ mang hình dạng con người đang bám vào ngọn núi đá.

Nổi bật nhất ở nó là bốn cánh tay và cái cách mà bộ khung xương kim loại ẩn nấp trong bộ giáp toàn thân. Hai tay nó đang leo lên ngọn núi và hai tay còn lại mỗi tay cầm một thanh kiếm hoặc chiếc khiên khổng lồ.

Một cái sừng khổng lồ được gắn trên đầu nó, và như thể bởi khối lượng của chính mình, cả cơ thể nó hơi khom xuống.

Tomochika nhận ra nó không hề có chút gì gọi là con người cả, như thể được làm hoàn toàn bằng kim loại

“Tớ đoán đây là Kẻ Xâm Lược đấy nhỉ. Thế ngài hiền giả của chúng ta đâu rồi?”

“Kia kìa.”

Khi nhìn về phía Tomochika chỉ, Yogiri loáng thoáng thấy một người đang lơ lửng trên không. So với kích thước khổng lồ của con robot thì người đó chỉ như một đốm nhỏ mờ nhạt mà thôi.

“Wow, công nhận nhìn ra được từ đây cậu cũng giỏi thật đấy.”

Cậu cực kì ấn tượng, khả năng quan sát của cô không còn bình thường nữa rồi.

『Đừng xem thường khả năng của nhà Dannoura. Như trong mấy bộ manga đánh nhau, dòng tộc Dannoura tự tự chứng tỏ bản thân mình bằng việc đánh bài rất nhiều kẻ nổi danh! Như Nobunaga Oda và Enchou Sanyuutei, vô số dòng máu anh hùng đang chảy trong huyết quản chúng ta!』

“Huh, tôi không biết luôn đấy…mà khoan, cô đang nói cái kiểu sức mạnh từ một nhà văn vậy?”

Tomochika ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên cô nghe về điều này.

『Cũng không có gì đâu nên cô đừng để ý làm chi.』

Trong lúc hai người còn đang tán gẫu, Hiền Giả và Kẻ Xâm Lược vẫn tiếp tục đánh nhau.

Sự tàn phá vẫn cứ tiếp tục diễn ra với một đòn sóng năng lượng từ Hiền Giả và bị phản lại bởi chiếc khiên và xóa xổ cả một ngọn núi và vách đá xung quanh ngay trong tức khắc.

Và đó cũng là thủ phạm đã phá hủy đoàn tàu.

Và để đáp trả, con robot vung mạnh thanh kiếm của mình. Dựa theo kích thước khổng lồ của nó thì khối lượng của nó hẳn phải không nhỏ, thế mà con robot đấy vung nó ầm ầm như

không, mỗi đòn con robot tung ra là cả một phần ngọn núi bị chẻ đôi.

Rồi đột nhiên, con robot biến mất.

Chỗ đá ngay dưới chân con robot bỗng sụp xuống và nó lập tức xuất hiện ngay bên chỗ núi khác— nó vừa nhảy lên.

Ở đó, nó dùng cánh tay phải rút thứ gì đó như một khẩu súng trường sau lưng mình và nã liên thanh về phía đối phương.

Từng vách đá sụp đổ và bay tung tóe như thác lũ, chỉ trong nháy mắt, hẻm núi đấy đã không còn gì.

Cả hai người đều không chút gì gọi là để ý đến xung quanh và tình hình lúc này chả thể cười được, vô số viên đạn lạc đang bay về phía họ và số hành khách trúng đạn ngày càng tăng.

“Chà, thoát được khỏi chỗ này cũng mệt là đấy.”

“Sao cách cậu nói chuyện nghe nó đơn giản thế nhỉ.”

Yogiri mở tấm bản đồ ra, tính từ lúc họ bắt đầu đi và địa hình quanh mình trên bản đồ thì họ hiện đã đi được khoảng mười cây số tính từ ga Hayabusa.

“Vừa đi vừa né đạn thì không ổn đâu, tốt nhất là ta nên tiến vào rừng Hakua thì hơn.”

Số hành khách còn sống sót được chia thành ba nhóm chính: nhóm chạy dọc đường ray đến Hayabusa,, nhóm chạy trốn vào rừng sâu và nhóm còn lại thì quá sốc nên chả làm được gì.

“Hả? Cậu không định xử lí hai tên đó sao?”

“Tại sao?”

“Huh? Thì…vì họ cản đường cậu?”

Tomochika không nghĩ mình sẽ bị hỏi ngược lại thế này

“Cậu biết đấy, khi mà cậu nói như thế thì nghe như chúng ta là hạng người sẽ đi giết người khác vì tội đi quá chậm trước mặt mình vậy.”

“Ý tớ là chẳng phải chúng ta vừa suýt bị giết hay sao? Như cậu thấy đấy, do thứ đó đột nhiên bay tới.”

“Ừ thì đúng nhưng mà nó đâu có nhắm vào chúng ta đâu. Chỉ là tấn công trượt thôi mà, cậu có thể gọi nó là bắn nhầm”

“Cái kiểu lạc quan gì vậy!?”

“Tớ nghĩ rằng nếu như mà không đặt ra ranh giới rõ ràng thì cậu chắc chắn sẽ trở thành một tên cuồng giết người chỉ vì họ làm phiền cậu khi nào không hay. Tớ thật sự muốn tránh điều đó đấy.”

“Ah, er, xin lỗi nhé. Tớ chắc việc này hơi quá sức với mình rồi.”

Tomochika trông khá chán nản

“Không sao đâu, tớ không trách cậu đâu.”

Yogiri nghĩ rằng cậu không cần phải giết ai nếu như họ chỉ đứng đây và né đạn lạc.

Một lí do khác nữa là việc giết người với cậu là quá đơn giản đến mức phiền phức.

“Mà kệ đi, né mấy cái này cũng dễ mà, chỉ cần cẩn thận—”

“—là chúng ta sẽ ổn thôi”. Trước khi cậu kịp nói hết câu, một tiếng nổ chói tai vang lên khắp khu vực xung quanh cậu và theo đó là một cơn bão cát mù mịt khắp nơi.

Ban đầu họ vẫn chưa hiểu việc gì đang xảy ra, nhưng khi thấy bóng tối đột nhiên xuất hiện họ đã nhận ra rằng: tên khổng lồ đã che mất mặt trời.

Khi bụi đã bớt đi, một tên khổng lồ đang đứng kế bên họ, một chân thì đang giẫm lên đoàn tàu và phá hủy mất vài toa tàu. Hắn cao khoảng tầm mười hai mét nhưng lại có thể dễ dàng tấn công bọn họ.

Chỉ một giây sau, Yogiri và Tomochika đã nhìn thấy bóng đêm của cái chết.

“Mịa, đừng chạy nữa coi, đậu xanh!”

Chỉ cách đó vài giây trễ, Hiền Giả cũng đã xuất hiện trước mặt họ, một cậu trai khá bảnh và nhỏ nhắn trong bộ đồ khá lớn so với cậu.

Lơ lửng trên không, cậu lườm tên khổng lồ trước khi đột ngột bắn một làn sóng từ tay mình.

“Lùi lại nhanh Dannoura-san!”

Yogiri nắm lấy tay Tomochika và lùi về sau vài bước— một chỗ lí tưởng để nhìn cái cột băng đã đâm sầm xuống chỗ họ vừa đứng vài giây trước. Và không chỉ một cái, ngay trước mắt họ, hàng trăm cây giáo băng to cả mét đang được hình thành, chúng lao xuống hung bạo như muốn hủy diệt cả vùng đất này.

Trông con robot chẳng có vẻ gì là đau đớn từ những cuộc tấn công này.

Thế nhưng với con người bình thường, chỉ một cột thôi là đủ chí mạng rồi. Kết quả là cả một vùng người không kịp thoát đã trở thành xiên que đẫm máu.

“Thật tàn bạo…tại sao? Không có lí do gì để làm điều đó cả!”

Tomochika không thể kìm chế giọng mình và hét lên với cậu trai đang lơ lửng đó.

“Kêu ca cái gì? Tao đang cố xiên hết tụi mày vì tội cản đường tao đây, ai bảo tụi mày dám ở đây cơ chứ?”

Trong khi đang để mắt đến tên khổng lồ, cậu trai hách dịch trả lời

“Tôi mới phải là người hỏi câu đó đấy. Tại sao cậu lại tấn công bọn tôi, chúng tôi chỉ là người qua đường thôi mà.”

Cậu trai đang chiến đấu với tên khổng lồ, không có lí do gì để mà cậu lại đi tấn công người dân trên con tàu cả.

“Mày dám trả treo với ông à? Ai cho tụi mày ngẩng đầu lên? Hạng như bọn mày thì cứ quỳ ở đó và cuối đầu cảm tạ Hiền Nhân bọn tao đi! Đó là bổn phận của mày đấy, tự biết mình đi thằng rác rưởi.”

Yogiri như được giải thoát.

Nếu như việc xảy ra chỉ đơn giản thế này, thì không cần phải kiềm chế nữa.

“Mày mới là đồ chướng mắt ở đây.”

Chỉ với những lời đó, Yogiri kích hoạt sức mạnh của mình

Cậu trai rơi xuống đất với tiếng ầm và có vẻ như cổ cậu ta đã bị trẹo khi phải tiếp đất bằng đầu, nhưng dù sao thì cậu ta cũng đã chết từ trước rồi.

“Huh? Cậu giết hắn rồi ư?”

“Ừ. Nói gọn lại là tức tử đấy.”

Không cần phải ngại gì với người có ý định giết cậu mà không lời giải thích.

Yogiri nhìn lên con robot

Không biết khi thấy tên Hiền Giả chết thì con robot sẽ phản ứng ra sao, nhưng ngay khi Yogiri nghĩ về điều đó thì con robot đột nhiên cất tiếng nói.

“C h ờ đ ã . T ô i k h ô n g c ó ý đ ị n h đ á n h n h a u v ớ i c ậ u.”

Một giọng nói trong trẻo cất lên, và có vẻ như đó là từ con robot

Discord Facebook

Chương 20: Con robot này quá tự biết mình rồi đấy

Ôi mai Azur Lane cập nhập UI mới rồi, chuẩn bị bộ nhớ nào :VV

———

Chiều cao của con robot ngang bằng một tòa nhà mười tầng, Yogiri đoán nó phải tầm 30 mét là ít.

“Không thể tin được, là robot thật này.”

Đến khi nhìn gần Tomochika mới dám chắc chắn.

Mặc dù nó trông như hoàn toàn bằng máy móc những nó vẫn mang chút gì là sinh vật trên người.

Một bộ giáp, bốn cánh tay mảnh khảnh bọc thép cùng một cột sống hơi cong khiến ta có cảm giác như khung xương của nó đã bị bẻ cong bởi chính trọng lượng của mình. Hơn nữa, trên đầu nó còn mọc một chiếc sừng lớn và trông như chỉ có một khe mắt nhỏ hơi sáng đỏ một chút.

“Thứ này làm tớ nhớ lại hồi con rồng.”

Trong khi Yogiri trả lời Tomochika, con robot bắt đầu từ từ ngồi xổm xuống. Có lẽ đó là trạng thái khi không chiến đấu của nó, nhưng thực sự, độ linh hoạt của nó rất ấn tượng. Không dễ gì để mà một con robot có thể làm vậy đâu.

“Thế, ngươi nói là không có ý định chiến đấu à?”

『Đ ú n g v ậ y. Tôi sẽ không đánh nếu như biết mình không thể thắng.』

Trước đó giọng nó còn nghe trịnh trọng, nhưng giờ xem ra nó đang dần từ từ về lại bình thường.

“Huh, thế thực sự là có phụ nữ đang lái ở trong đó sao?”

Giọng của tên người máy đã dần trở nên nữ tính hơn, và khi thấy ma thuật phiên dịch trên chiếc vòng cổ không được kích hoạt, họ chắc chắn con robot này đang nói tiếng Nhật. Có vẻ

như nó đã tự điều chỉnh lại một chút sau khi nghe hai người họ nói chuyện.

『Không có ai ở trong tôi cả. Hãy cứ coi tôi như một con robot tự động đi.』

“Thế cái giọng nữ đấy là sao?”

『Để tạo thiện chí giữa tôi và các bạn. Hệ thống của tôi đã phân tích và cho thấy giọng nói này sẽ dễ thuyết phục đàn ông nơi đây hơn.』

Giờ đến lượt Tomochika hét lên

“Cái đó mới đáng sợ đấy!”

『Sau khi mô phỏng khoảng vài trăm triệu trận giả chiến, hành vi khả thi nhất mà tôi có thể làm đó là tiếp cận các bạn càng hòa bình và nhân nhượng càng tốt.. Khi chia sẻ thông tin của tôi như thế này với các bạn cũng đều là vì thiện ý của tôi cả. Tôi sợ khả năng bị coi như một mối hiểm họa và bị các bạn đánh đuổi mà không giải thích được lời nào. Dành được sự đồng tình từ các bạn là điều bắt buộc trong nghĩa vụ của tôi.』

“Con robot này quá tự biết mình rồi đấy!”

Có lẽ vì là máy móc nên nó không có mấy cái kiểu ý nghĩ lạc quan như “nhân danh niềm tin và hi vọng, chúng ta sẽ thắng”, Yogiri nghĩ. Không phải ngày nào cậu cũng bị người khác thận trọng đến vậy; hầu hết mọi người lần đầu tiên nhìn thấy sức mạnh của cậu đều phủ nhận nó.

“Không phải đánh nhau là tốt rồi, ngươi có phiền nếu ta hỏi vài câu không?”

Sẽ chẳng sao nếu như họ cứ để con robot ấy đi, nhưng họ muốn tìm hiểu lí do vì sao Hiền Giả và nó lại đánh nhau ban nãy, Yogiri đã giết một Hiền Giả nên nó thể nào cũng gây ra rắc rối cho cậu.

『Nếu tôi có thể trả lời.』

“Tại sao ngươi lại đánh nhau với tên đằng kia?”

Yogiri chỉ về cái xác.

『Bởi vì hắn đã tấn công tôi. Tôi chắc hắn đang ảo tưởng rằng mình là người bảo vệ thế giới này; dù sao bọn chúng cũng gọi chúng tôi là Kẻ Xâm Lược màl.』

“Thế ngươi không định xâm chiếm thế giới thật à?”

『Nếu ý cậu là tìm đến một thành phố rồi biến nó thành của mình thì không. Tuy nhiên, tôi sẵn sàng chiến tranh nếu như nó liên quan đến nghĩa vụ của tôi. Tôi có thể hiểu lí do vì sao họ lại coi hành động của mình là tự vệ.』

“Thế nghĩa vụ của ngươi là gì?”

Tên người máy im lặng. Có vẻ như đó là thông tin tuyệt mật.

“Được rồi được rồi, nếu ngươi không muốn nói thì cũng không sao. Nó cũng chẳng liên can gì đến bọn ta cho lắm. Chúng ta cũng không có ý định đánh nhau với ngươi nên cứ đi làm mấy cái nghĩa vụ gì đó của ngươi đi.”

『Tôi muốn thương lượng: Nếu như có thứ gì đó tôi có thể giúp các bạn, tôi sẽ làm. Đổi lại các bạn sẽ không được tấn công tôi. Đồng ý chứ?』

“Hmm. Việc bỗng thả ngươi đi có vẻ thiếu tự nhiên nên ngươi đang cố kiếm thiện ý trước à?”

“Thật là một con robot thông minh! Nếu như tự dưng chúng ta được cho phép rời đi thì làm gì có ai dám làm cơ chứ!…Mà chờ đã, Tatakou-kun, cậu đang nói với mình là cậu thậm chí có thể giết robot luôn sao!?”

“Thế tớ hỏi lại cậu, cậu nghĩ tớ làm được không?”

“Huh? À thì, robot đâu thể chết đâu đúng không?”

Tomochika đã bị mất cảnh giác bởi câu hỏi đó.

“Chẳng phải robot cũng có sự sống sao?”

“Cậu giờ đang lên lớp mình đấy à!?”

“Ý tớ là, tớ không thể chứng minh cho cậu thấy nhưng nhìn thứ này đi.”

Yogiri chỉ về phía con người máy bên cạnh cậu, mắt nó đột nhiên chập chờn.

『Tôi không biết cậu thấy tôi ra sao nhưng cá nhân tôi tự thấy mình đang sống.』

“Rồi, một câu hỏi nữa. Nếu như ngươi là kẻ xâm lược thì ngươi đến từ đâu?”

『Từ bên ngoài thế giới này.』

“Thế ngươi biết cách để trở về không? Bọn tôi cũng là người bị triệu hồi đến đây!”

『Tôi xin lỗi, tôi chỉ có thể trở về lại thế giới của mình. Tôi không biết tọa độ thế giới của cô.』

Nếu như mà con robot này có thể gửi họ về nhà thì hay biết mấy, nhưng mọi chuyện có vẻ không đơn giản đến vậy

“Tọa độ à. Thế chỉ cần chúng tôi có nó là sẽ được trở về đúng không?”

『Đúng vậy.』

“Vậy được rồi, chúng tôi đã hỏi xong hết rồi. Cảm ơn”

Trở về thế giới cũ là mục tiêu quan trọng nhất của họ từ trước đến giờ, nhưng họ lại chẳng có chút manh mối gì về điều đó. Thế nên dù chỉ một mẩu thông tin nhỏ thế này thôi cũng gọi là giá trị lắm rồi, Yogiri nghĩ.

『Cậu chắc là chừng đó đủ chứ?』

“Ừ. Mặc dù bọn tôi thích ngươi đưa bọn ta trở về khi đã tìm thấy tọa độ của thế giới bọn tôi hơn.”

『Đã hiểu.』

“Dannoura-san, cậu muốn hỏi gì không?”

“À ừm, tớ chẳng biết robot sẽ cần gì khi trở về nên nó hơi khó trả lời…”

Cô chán nản nói, thật vậy, khó có thể tưởng tượng rằng một con robot từ chiều không gian khác sẽ sẵn sàng vâng lệnh họ đến như vậy.

『Aha, để nó cho tôi!』

Khi Tomochika còn đang phân vân không biết hỏi gì, thì đột nhiên, từ trong xác người, giọng của Mokomoko phát ra.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Edelgard, đội trưởng đội cảnh vệ thành phố, và George, thành viên đội đó, đang không biết phải phản ứng thế nào.

Sau khi nhận mệnh lệnh của Lain's họ đã xác định vị trí đường đi của tàu và lập tức hướng đến Hayabusa. Hiện giờ họ đang cách nơi đó tầm mười cây số, trước chỗ tai nạn.

Và ở đó, họ tìm thấy một cái xác người bị trẹo cổ.

"Có chuyện gì thế này!"

"Đó là Santarou-sama… phải không?"

Edelgard không thể kìm được cái thú tính của mình và George cũng chẳng khá hơn.

Một con tàu vỡ nát, hàng đống miếng tcơ thể bị cháy khét lẹt, hình dạng mới của hẻm vực; những điều đó vẫn còn trong phạm vi chấp nhận, khi các Hiền Giả chiến đấu thì mấy thứ này còn bình thường chán.

Thế nhưng, vị Hiền Giả lẽ ra phải chịu trách nhiệm cho việc đó giờ đang nằm dài trước mặt họ, Đầu hắn bị bẻ gãy ngoài mức con người bình thường có thể sống sót. Có vẻ như đây là nguyên nhân gây ra cái chết của hắn, nhưng George vẫn không tin vào mắt mình.

Hiền Giả là tuyệt đối.

Không thể nào có chuyện họ lại nằm đó và trở thành một trong những cái xác cạnh tàu kia.

"Cái khỉ gì vừa xảy ra thế này!"

Edelgard hét lên lần nữa, nhưng vẫn không ai trả lời cô.

Những người còn sống duy nhất bên cạnh cô chỉ toàn là các công nhân sửa chữa; mọi hành khách đều đã chết hoặc chạy đi mất.

"Ngài ấy hẳn đã phải chiến đấu với vài Kẻ Xâm Lược, nhưng đến thế này thì… lẽ nào là họ?"

Hai người lính này đã theo chân Yogiri Takatou và Tomochika Dannoura đến đây.

Thế nhưng, thay vì thấy hai ứng cử viên kia, họ chỉ thấy đoàn tàu đã chở hai người đó vỡ vụn nằm dài trên mặt đất, và thật sự, một cái xác của Hiền Giả.

Họ đã được dặn về năng lực của hai người kia nhưng nghĩ rằng nó đến mức này thì không thể tin được, họ chắc chắn rằng tất cả việc này đều do hai người vô năng kia làm.

“Dù là gì đi nữa, chúng ta vẫn lại chẳng có manh mối gì! Tôi sẽ báo cáo về lại cho Lain-sama!”

Việc này có hơi quá sức đối với hai người lính bình thường.

Discord Facebook

Chương 21: Không thể giết thứ không thể chết

Hôm nay Azur Lane cập nhập UI mới và theo ước tính của dev thì tầm 12h đêm sẽ xong, mà chắc cũng 11h-11h30 là xong rồi. Những ai chơi mà đọc được cái này thì nhớ bind acc đầy đủ đi nhé, phiên bản hiện tại đang chơi nghe nói mới là beta thôi nên nó thay đổi nhiều lắm đấy :VV

——-

Một con chim bồ câu đang nói bằng giọng của Edelgard

Bồ câu truyền tin, một quyến tộc đóng vai trò quan trọng trong mạng lưới thông tin ở thế giới này. Không như những phép truyền tin đường dài khác, bồ câu đưa tin không yêu cầu bất kì phép thuật cấp cao nào để sử dụng và rất phổ biến trong đời sống hằng ngày.

Ở nhà của Lain.

Trong phòng khách, hai vị Hiền Giả đang ngồi đối diện nhau qua một chiếc bàn, một người là chủ nhân của căn biệt thự, Hiền Giả Lain. Người kia là người chịu trách nhiệm cho việc triệu hồi Yogiri Takatou và Tomochika Dannoura đến thế giới này, Hiền Giả Sion. Chỉ nghe giọng của Edelgard thôi cũng đủ hình dung cô đã sợ hãi đến thế nào khi thấy làm báo cáo này, nhưng tin nhắn này chỉ nhằm thông báo một điều: Hiền Giả Santarou đã chết, và đó là do hai người vô năng kia làm.

“Đó là lí do mà tôi gọi cô đến đây.”

Hiền Giả phải chịu trách nhiệm cho những việc mà ứng cử viên mà họ triệu hồi đã làm, cũng có nghĩa là không Hiền Giả nào khác được phép can thiệp hay chiếm đoạt họ.

“Một Hiền Giả đã chết, chúng ta không thể để bọn chúng đi loanh quanh như vậy được, họ đã vượt quá giới hạn của một ứng cử viên rồi đấy. Và thậm chí đám bọ đó còn gây rắc rối trong lãnh địa của tôi nữa đấy, cô tính sao đây?”

Lãnh thổ của Santarou là thuộc địa phận vương quốc Mani, nhưng khi theo bắt Kẻ Xâm Lăng kia thì cậu đã vô tình lọt vào

chỗ của Lain. Việc một Hiền Giả xâm nhập vào lãnh địa của người khác khi tiêu diệt Kẻ Xâm Lược cũng không đáng để Lain phải bận tâm, nhưng việc một Hiền Giả vô tình chết trong lãnh thổ của cô thì đó không chỉ là vài câu hỏi nhỏ về ai làm đâu.

“Bằng chứng đâu mà cô nói vậy? Chẳng phải Santarou-san đã chiến đấu với một con robot khổng lồ sao, bộ không phải do thứ đó à?”

“Có thể. Nhưng chỉ riêng việc xuất hiện khả năng một ứng cử viên có thể giết được Hiền Giả cũng đủ lí do để xử lí chúng ngay lập tức rồi.”

Lain cảm thấy hứng thú về sức mạnh của hai người vô năng đó và định sẽ quan sát chúng lâu thêm chút, nhưng giờ tình hình không cho phép, cô buộc phải thay đổi kế hoạch. Không quan tâm đến sự bất mãn của Lain, Sion trả lời.

“Nếu như chúng thực sự có thể giết được Hiền Giả thì chúng sẽ không thực sự còn là ứng cử viên nữa phải chứ? Giờ cô nên xem chúng là Hiền Giả thì hơn đấy. Nhưng mà tôi cũng từng thấy hai đứa nó rồi và bọn đó chả có tiềm năng gì cả.”

“Thế cô nghĩ Santarou chết thế nào?”

“Thì Santarou-san có khả năng điều khiển mọi loại ma thuật đúng không? Số lượng ma pháp mà cậu ta có thể dùng dễ dàng là người nhiều nhất trong số Hiền Giả chúng ta. Và chắc chắn một điều là cậu ta cũng rất thành thạo những phép đó, nhưng nó cũng chẳng phải toàn năng gì. Thế nào cũng phải có cái giá nào đó cho những thứ đó. Cách cậu ta chết giống như đã tính nhầm cái gì đó thôi.”

“Đúng là không phải là không thể, nhưng Santarou lại chết không một chút thương tổn gì cô hiểu không? Cậu ta có bị gãy cổ nhưng đó là sau khi chết. Nguyên nhân gây ra cái chết lại không rõ, và theo những gì tôi đã nghe được từ người hầu của cô thì hai tên ứng cử viên đó có khả năng dùng ma pháp tức tử đúng không?”

“Nah, chỉ có Yogiri-kun mới đáng lo thôi.”

Sion thở dài, cô như muốn nói ‘cô đang mong chờ cái gì cơ chứ?’ và tiếp tục

“Cứ coi như chúng là thủ phạm đi, thế thì sao? Trên người Santarou-kun không có thương tích gì đúng không? Thế mục đích của chúng chắc chắn không phải đá triết gia rồi.”

“Đúng vậy, báo cáo không nói gì về việc bụng cậu ta bị khoét cả. Và chắc chắn sẽ rất lạ nếu như chỉ giết một Hiền Giả rồi để đó cho vui, không chút manh mối gì về mục đích của chúng cả. Tôi sẽ xử lí chúng trước khi mọi chuyện tồi tệ hơn. Không phải là tôi đang nhờ cô giúp, tôi chỉ muốn thông báo cho cô trước cho đỡ sốc thôi.”

“Xử lí chúng á? Chẳng phải cô là người không thích giết người sao?”

“Tôi không nhớ là mình đã nói vậy. Tôi khác những Hiền Giả khác ở chỗ là không giết người nếu như không có lí do. Nhưng thế cũng không có nghĩa là tôi sẽ ngần ngại nếu như tôi đã có lí do.”

“Được rồi, cô thích làm gì với bọn nó thì làm. Mà chắc cô không gọi tôi tới đây chỉ để bàn chuyện này đâu nhỉ.”

“Tại sao cô lại nghĩ vậy?”

“Là về Santarou-san, tất nhiên rồi. Tôi đang nói về Kurayami. Dù Santarou-san nói là đã lái nó đi nơi khác, nhưng nó vẫn nằm đâu đó trên thế giới này. Đó là cái mà tôi đang muốn nói đấy.”

“Vậy ai sẽ là người chịu trách nhiệm quản lí nó à?”

Santarou đã chết nên giờ đang có một chỗ trống trong bộ phận quản lí lãnh thổ của hiền giả đó. Người duy nhất phải chịu trách nhiệm về việc quản lí nó chỉ có Sion hoặc Lain. Lãnh thổ của hai người đều tiếp giáp với cái của Santarou.

“Ah phải rồi! Chẳng phải cô đang nợ tôi sao?”

Vui sướng với ý tưởng của mình, Sion vỗ tay mỉm cười. Không cần nói Lain cũng biết ý cô là gì.

“Được rồi, để tôi.”

Ai đó cần phải chịu trách nhiệm và Lain không có lí do gì để mà thoái thoát. Hơn nữa, nếu như chỉ có vậy thì mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

“Vậy tôi đi nhé.”

Như vậy, Sion đã xong việc của mình và rời đi.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

“Masayuki.”

Trong căn phòng trống, Lain đột nhiên gọi tên ai đó.

“Ngài gọi tôi ư?”

Và đột nhiên, một giọng nam từ phía sau cô đáp lại.

“Chuẩn bị quân đoàn bất tử và lập tức hướng đến Hayabusa. Ngươi hãy tìm hai người tên Yogiri Takatou và Tomochika Dannoura và xử lí chúng.”

“Khoan, cái gì cơ? Ngài muốn tôi phải tới đó chỉ vì hai tên Nhật Bản thôi à? Giỡn mặt nhau à?”

“Dù chỉ có hai tên, nhưng chúng lại rất nguy hiểm. Chúng có thứ gì đó như ma pháp tức tử, một quân đoàn bình thường sẽ chẳng có cơ hội đâu.”

“Ahh, được rồi, tôi hiểu. Vậy nên chỉ có bọn tôi là thích hợp nhất thôi nhỉ? Không thể giết thứ gì đã chết.”

Quân đoàn bất tử chỉ có khoảng 100 đơn vị, nhưng tất cả chúng đều là undead hoặc golem cả, một đội quân miễn nhiễm với ma thuật tức tử.”

“Mà này, cần gì đến cả một quân đoàn? Để mình tôi cân hết cho.”

Masayuki là một trong những thân cận của Lain— một huyết tộc vampire— và cũng là một undead cấp cao.

“Mình ngươi không đủ bắt chúng đâu. Thật ra, nếu ngươi cần thêm người thì cứ nói.”

“Oioioi! Này, này, nói nè nhé, ngài đang nói rằng tôi có thể toàn quyền xử lí cái Hayabusa gì đó nếu cần thiết đúng không, ý ngài là vậy đúng không?”

Masayuki nói với giọng đầy hạnh phúc, và chỉ một giây sau, hắn nhanh chóng nở nụ cười tàn ác.

“Nếu cần thiết thì cứ làm. Đừng có mà tự tiện làm gì đó đấy, ngươi nghe rõ không?”

“Ngài chớ lo! Tôi sẽ làm tốt mà, ngài cứ đi nghỉ và chờ đợi tin tốt đi!”

Lain cảnh cáo hắn nhưng Masayuki dường như không còn nghe được gì.

“Ta tính tự mình làm cơ, mà buồn thay còn vấn đề về cái Kẻ Xâm Lược kia nữa chứ.”

Xử lí kẻ giết hiền giả không phải là chuyện nhỏ, nhưng Kẻ Xâm Lược quan trọng hơn.

“Yeahhh, ngài sẽ không phải thất vọng đâu. Mấy việc như hút máu, giết người, xé xác là chuyên môn của tôi mà, ngài hãy cứ tin ở tôi..”

Masayuki và quân đoàn của chắc chắn đủ thông minh để làm việc này. Nếu hai người vô năng kia thực sự hoàn toàn lệ thuộc vào ma pháp tức tử của mình thì chúng chắc chắn sẽ chẳng thể làm gì nếu đối đầu với bọn họ.

—Tuy nhiên, nếu như đến cả quân đoàn bất tử cũng không thể xử lí được…

Đó chỉ là một phần triệu phần trăm cơ hội và cũng là hi vọng của Lain .

Discord Facebook

Chương 22: Chủ nhân vẫn tuyệt vời như mọi khi

Đm bảo trì nữa rồi :VV

———

Cách đoàn tàu bốn kilomet về phía nam

Sau hơn ba tiếng đồng hồ men theo đường ray, cuối cùng họ cũng đã đến được ga Hayabusa.

Tốc độ này phải nói là khá chậm so với hai học sinh trung học, và nguyên nhân của việc đó là thể lực của Yogiri.

“Đó thấy chưa? Đã bảo là nhờ con robot đó chở đi cho mà không nghe.”

Tomochika cúi đầu nhìn xuống Yogiri, người đang nằm dài thở lên thở xuống dưới một cái cây lớn. Cả hai người họ đều đeo trên người hai cái balo đầy nhóc nên lẽ ra họ đều phải mệt như nhau, nhưng Tomochika lại trông chả có vẻ gì là mệt mỏi cả.

“Tớ không nghĩ chúng ta nên thu hút thêm sự chú ý nữa đâu. Tưởng tượng xem chuyện gì sẽ xảy ra nếu như có người thấy ta đang bay xem.”

Người máy đó hay còn được gọi là Kẻ Xâm Lược, chỉ cái tên thôi cũng đủ hiểu rằng nó được coi như là kẻ thù của thế giới này rồi. Yogiri không muốn vậy chỉ vì cậu đồng hành cùng nó mà bị coi là kẻ thù theo.

“Tớ không hiểu sao robot lại bị ghét thế nhỉ. Mà nữa, tại sao thể lực cậu lại yếu vậy Takatou-kun? Lúc cậu đè tớ xuống trông mạnh mẽ lắm cơ mà.”

Tomochika hỏi Yogiri bằng giọng hơi chút mỉa mai.

“Tớ có tập thể dục nên cũng có gì đó là cơ bắp, nhưng mà ừ, tớ yếu lắm.”

Khi họ mới bắt đầu cuộc hành trình thì Yogiri là người hăng hái nhất đòi đi đầu, rồi sau đó cậu đi chậm dần rồi cuối cùng là còn đi nổi nữa và đòi nghỉ. Thanh kiếm hồi đầu cậu mua giờ đây đang nằm lăn lóc đâu đó trên đường tàu vì quá nặng. Với

cậu thì thanh kiếm đó hoàn toàn vô dụng, và thậm chí cái ý nghĩa biết đâu nó sẽ giúp ích trong tương lai cũng chẳng thể thay đổi quan điểm của cậu.

“Cậu nên rèn luyện thêm đi. Ai biết được thứ gì đang đợi chúng ta ở thế giới này cơ chứ.”

Nói đoạn Tomochika ngồi xuống cạnh Yogiri.

Cô cũng không mang theo vũ khí. Cái duy nhất cô mua ở Kuenza đã bị bỏ lại trên tàu; một phần cũng vì mang theo nó cũng rất bất tiện, và cô cũng đã có một món vũ khi mới tuyệt hơn, mạnh hơn cây cung cũ của cô, nó hiện đang ẩn đâu đó trên bộ đồ của cô.

Thứ vũ khí mới vốn là một bộ phận bên trong của con robot, một kim loại có khả năng thay đổi hình dạng của mình. Con robot đã sử dụng nó như cơ bắp của mình.

So với chất liệu cấu tạo nên bộ giáp của con robot thì nó khá mềm, nhưng khi biến thành vũ khí thì nó có thể trở nên cứng hơn bất kì kim loại nào khác.

“Lẽ ra chúng ta nên hỏi nó có thứ gì dạng như phương tiện đi lại không, chẳng phải chúng ta đang vội sao?.”

『Mhm, tôi đồng ý. Nếu cậu tham lam thêm một chút thì ta đã có thể kiếm được nhiều đồ hơn từ nó rồi.』

Tomochika hỏi và Mokomoko chen vào

“Sẽ rất nguy hiểm khi làm vậy, quá nhiều bọ đang theo dõi chúng ta. Chẳng phải tớ đã nói là tớ có thể cảm nhận được nguy hiểm và sự sống xung quanh mình sao?”

“Cậu nói cũng đúng. Cậu cứ như Morihei Ueshiba vậy?”

“Ai?”

“Ông ấy là một bậc thầy Akido huyền thoại, tương truyền rằng ông có thể né được đạn, thậm chí là cả đường đạn sẽ xuất hiện trước khi nó kịp bắn nữa kìa.” (Zard: Nghe như Kirito :VV)

“Chắc cũng dạng vậy đấy. Dù trong trường hợp của tớ là màn đêm cơ. Cả khu vực quanh tàu bỗng nhiên tối xầm lại và ngày càng đặc hơn. Giống như 30 phần trăm rủi ro thiên tai vậy.”

“Hmm, [30 phần trăm] chả nói lên điều gì cả, nó có giống dự báo thời tiết không?”

“Gần như vậy. Nơi này chỉ khoảng một phần trăm nên nó khá là an toàn.”

“Cách cậu nói như đang bảo rằng chúng ta cuối cùng cũng thoát khỏi chỗ nguy hiểm và đang ngồi tận hưởng bình yên vậy, mà rốt cục thì cậu cũng chỉ là muốn nghỉ ngơi thôi đúng không?”

“Này, ngồi nghỉ thì có sao đâu cơ chứ. Chúng ta đã đi lâu lắm rồi đấy.”

Hayabusa, một nhà ga nằm giữa một khu rừng cổ và một hẻm núi.

Họ được kể rằng thị trấn mà họ đang đến là một nơi ấm cúng và thưa thớt, nhưng nhìn cái thành phố khổng lồ trước mặt họ thì không hiểu nó thưa thớt chỗ nào.

“Chỗ này hình như không có tường nhỉ.”

“Cái đó khá là bất tiện cho một thành phố với đông tàu ra vào đấy.”

Yogiri trả lời trong khi quan sát tất cả đường ray xung quanh thành phố. Chỉ dựa vào mạng lưới phương tiện dày đặc thế thôi cũng đủ biết Hayabusa phát triển thế nào.

“Vậy là họ không cần phải lo về kẻ thù à?”

“Tớ cũng không biết. Cậu có thể thấy thế giới này tràn ngập ma thú luôn lởn vởn xung quanh, và nơi này có vẻ như được Hiền Giả bảo vệ.”

“Nhưng chúng ta đâu có gặp con nào trên đường đến đây đâu?”

“Vì tớ đã dọn sạch tụi nó rồi.”

“…Huh?”

Tomochika đang cố hiểu điều mà cậu vừa nói.

“Một đàn quái thú và cướp đã nhắm vào chúng ta.”

“Giờ cậu mới chịu nói à! Tớ thấy mình thật ngốc khi mà cứ nghĩ đường đến đây sao mà yên bình vậy cơ chứ!”

Bọn họ gần như đã bị phát hiện khi vừa bước chân vào khu rừng cổ.

Bọn quái vật thì đã đánh hơi được mùi bọn họ còn bọn tội phạm hầu hết là lũ cướp tàu quanh khu vực đó.

“Không có gì to tát đâu mà.”

“Tớ bắt đầu tự hỏi là mình có cần phải mang theo vũ khí không đây…”

『Mhm. Tôi đã cài cho cô vài hình dạng phòng nguy cấp, nhưng giờ tôi nghĩ nó cũng chả cần thiết nữa..』

Đột nhiên một thanh kiếm xuất hiện trên tay Tomochika. Thứ kim loại kì lạ đang ẩn mình trong bộ đồng phục của cô đã di chuyển lên tay cô và trở thành một thanh kiếm, việc đó xảy ra nhanh đến mức nó cứ như nó vừa được triệu hồi vậy.

“Mà còn nữa! Mokomoko-san, cô thực sự đến từ thời Heian à!? Thế bất nào cô lại có thể điều khiển một món vũ khí viễn tưởng dễ dàng đến vậy hả!?”

『Dù có ném vào địa ngục đi chăng nữa, nhà Dannoura sẽ vẫn sống sót và sẽ tiếp tục phát triển! Tôi đã nghiên cứu rất kĩ về tác chiến điện tử đấy, cô không biết à?』

“Tất nhiên là không! Đó thậm chí còn không phải là thứ mà một con ma nên làm nữa đấy!”

“Dù gì cũng cảm ơn cô vì điều đó. Mokomoko-san, cô có thể giúp tôi điều tra ‘hệ thống’ thực sự là gì không?”

『Về chuyện đó à? Tôi đã sử dụng một triệu xu từ con robot đó để mua lại bản quyền của một trong những phần mềm trung gian dùng trong Chiến Ca. Phần mềm của Chiến Ca được tạo nên từ một mã nguồn mở nên tôi có thể làm gì đó để đảo ngược nó, nhưng họ đã thay đổi rất nhiều bên trong, tôi phải tìm ra cách để biết được chính xác những gì mà họ đã điều chỉnh. Một khi tôi làm được điều đó là chúng ta có thể hiểu được cách mà thế giới này vận hành. Thậm chí là có thể chiếm quyền truy cập luôn đấy』(Zard: đừng hỏi tui, toàn là mấy cái chuyên môn :VV)

“Cái kiểu tổ lái gì thế này và tại sao tôi lại là người duy nhất bị gạt sang một bên cơ chứ!?”

Tomochika càng ngày càng trở nên mờ nhạt hơn.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Cả hai người đều đã nghỉ ngơi xong và bắt đầu đi về phía Hayabusa.

Không có một bức tường hay trạm kiểm soát nào ở đây cả; mọi người đều có thể thoải mái ra vào. Dù vậy, thành phố này vẫn có những chiếc cột dựng cách đều nhau, tạo nên một vòng tròn lớn. Chúng đóng vai trò như ranh giới bảo vệ của thành phố vậy .

Đường phố ở đây cũng hoàn toàn được lát đá sạch sẽ và cũng có những tòa nhà được xây từ những khối đá. Nơi này không khác gì Kuenza, thị trấn đầu tiên mà họ đến cả, nhưng Yogiri lại cảm thấy ở đây tràn đầy sức sống hơn nhiều.

“Vậy là chúng ta sẽ ở đây chờ mọi người đến đúng không?”

“Cậu muốn ngồi đây chờ hay vào trong đó tìm chỗ nghỉ ngơi trước rồi chờ bọn họ?”

“Chúng ta đi tàu nên hẳn là phải tới trước họ rồi đúng không? Tớ nghĩ nên chờ một chút rồi vào trong sau cũng không muộn.”

“Được rồi, trước đó phải tìm chỗ ở đã. Celestina có giới thiệu một khách sạn rất tốt đây, chúng ta nên ghé qua xem sao.”

“Được. Nếu là Celestia thì chắc chắn là tốt rồi.”

Có vẻ như Tomochika rất tin tưởng vào Celestina.

Họ đi theo bản đồ Celestina đã vẽ và tìm ra chỗ khách sạn đó ngay lập tức. Nơi đó cũng thật vô lí y như cái chỗ lúc trước của họ.

“Dannoura-san!”

Khi họ mới vừa bước chân vào sảnh chờ thì đột nhiên có ai đó gọi họ; ngay sau đó một cậu trai trung học người nhật với tóc đen và mắt đen tiếp cận họ. Yogiri không biết cậu ta, nhưng nếu như biết Tomochika thì hẳn đó phải là bạn cùng lớp của cậu.

Có vẻ như cậu ta đang đi dạo đâu đó cùng với một vài cô gái sau lưng mình.

“Hm? Oh, Tachibana-kun đó à? Cậu đến hồi nào thế?”

Bạn cùng lớp của họ đã đi xuyên qua rừng Hakua để đến đây, không lí nào mà họ lại có thể đến Hayabusa trước Yogiri và Tomochika đi bằng tàu hỏa được.

“Ơn chúa cậu vẫn an toàn. Tớ thì, à, không đi chung với mấy người đó. Tớ không có hứng thú gì với cách farm level thiếu hiệu quả đó cậu hiểu chứ?”

“Ah, ra vậy….không hẳn.”

Tomochika thả lỏng cảnh giác với bạn cùng lớp của mình và không biết phải trả lời thế nào

“Con đàn bà đó là ai hả?! Sao ngươi dám trả lời kiểu đó với Yuuki-sama hả!”

Và như vậy, một cô gái phía sau Tachibana đột nhiên nổi giận.

“Er, tôi hả?”

Nó quá bất ngờ đến nỗi Tomochika không biết phải phản ứng ra sao; cô không hiểu lí do vì sao mà mình bị ghét

“Em bình tĩnh lại nào Erika. Họ là bạn của anh.”

“Yuuki-sama…”

Erika miễn cưỡng lùi lại.

“Thật tuyệt vời, thưa chủ nhân! Thật là một trái tim độ lượng cho những kẻ thấp hèn thế kia! Ngài thật xứng đáng với ngôi vị đế vương!”

Lần này là một cô gái khác phía sau Tachibana nói.

“Takatou-kun… đang có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Sao cậu lại hỏi tớ?”

Dựa theo phản ứng của mấy cô gái đó thì hẳn là họ rất thần tượng Tachibana.

“Định mệnh hẳn đã đưa cậu đến đây, Dannoura-san. Cậu sẽ trở thành người yêu tớ chứ?”

Chỉ trong một khoảng khắc ngắn ngủi như vậy, thái độ của những cô gái phía sau đã chuyển từ thù địch sang thành muốn giết người.

“…Hả?”

Trong khi Tomochika càng ngày càng thêm bối rối về chuyện đang xảy ra, Yogiri đã chuẩn bị dùng sức mạnh của mình trước thái độ của các cô gái kia.

Discord Facebook

Chương 23: Chuyện bắt đầu vui lên rồi đây

Hôm nay nếu may mắn thì sẽ có thêm 1 chap bộ này hoặc thêm 1 thính bộ maid :V

———

Tại sảnh chờ ở một khách sạn cao cấp, ba học sinh đã có một cuộc gặp mặt bất ngờ.

Có vẻ như tên của cậu học sinh cao trung kia là Yuuki Tachibana. Vẫn khi mọi khi, Yogiri không nhớ Tachibana là ai trong lớp và nhìn cậu như thể mới gặp lần đầu.

Có ba cô gái đang theo sau Tachibana; dù chỉ mới là ngày thứ hai sau khi bọn họ đến thế giới này ấy mà cậu đã có những người bạn đồng hành của riêng mình.

“Erm, ai đó giải thích giúm tớ chuyện gì đang xảy ra thế này. Cậu đang tỏ tình tớ ư?”

‘Người yêu” không phải là thứ nên phát ra từ miệng của một học sinh. Ngay cả Yogiri, người không có nổi một người bạn cũng hiểu điều đó.

Không quan tâm đến phản ứng của cô, Tachibana tiếp tục.

“Cậu hãy quyết định nhanh trong hai phút đi nhé? Nếu mà cậu chứ chần chừ mãi thì cậu sẽ mất cơ hội trở thành người tình của tớ đấy.”

Thúc giục ai đó bằng cách đặt giới hạn thời gian, một chiêu cũ rích.

Nhưng dù vậy, chắc chắn sẽ không ai chấp nhận trừ khi có được lợi ích gì đó tốt khi trở thành người tình của cậu ta, có vẻ Tachibana đã khẳng định là có rồi.

“Tớ không cần, tớ muốn nghe lí do vì sao cậu ở đây hơn.”

Tomochika không ngần ngại từ chối cậu ta, điều đó chỉ càng làm cho các cô gái thêm muốn giết người.

Rõ ràng là có sát khí phát ra, nhưng nó vẫn chưa nhắm vào ai cụ thể cả; Yogiri quyết định chờ xem chút nữa.

“Cậu chắc chứ? Nếu sau này mà cậu đổi ý thì chỉ còn là nô lệ trung cấp thôi đấy? Cậu đang đánh mất cơ hội đổi đời đấy.”

“Nghe cậu nói xong tớ còn thấy lo hơn thì có?!”

Tachibana có vẻ như rất bất ngờ về chuyện đang xảy ra. Cậu hẳn đã nghĩ cô sẽ chấp nhận lời đề nghị của cậu.

Trong khi đó Yogiri thì lại nghĩ rằng có thể Tachibana cũng được triệu hồi lần hai như, Hanakawa và hai người kia. Đó là lời giải thích duy nhất cậu có thể nghĩ ra từ cái ảo tưởng ngu xuẩn kia của Tachibana.

“Yuuki-sama! Ngài không cần phải phí thời giờ với mấy tên này đâu! Chúng ta còn việc phải làm!”

“Nghĩ đến việc có người dám từ chối lời tỏ tình của chủ nhân! Thậm chí là nô lệ trung cấp cũng quá hào phóng rồi, ta không tin!”

“…Yuuki… …em giết chúng nhé?”

Từng cô gái phía sau Tachibana thể hiện sự thù địch của mình, nhưng Tachibana chỉ cần giơ một tay lên là cả ba lập tức im lặng.

“Chúng ta sẽ dời việc đi khám phá dungeon sang lần sau. Nhưng Tomochika cậu thực sự nghiêm túc đấy chứ. Ah, cậu đang lo cho Takatou à? Tớ chỉ nhận nô lệ nữ nhưng nếu cậu muốn thì tớ có thể cho cậu ta làm nô lệ cấp thấp đặc biệt. Cậu ta dù gì cũng là bạn chúng ta mà.”

“…Ban đầu nó còn khá phiền, nhưng giờ tự dưng chuyện này nó buồn cười thật đấy.”

Chỉ trong một khoảng khắc Tomochika gần như mất vẻ lạnh lùng của mình, nhưng đó chỉ là những gì cô lẩm bẩm

“Yeah… cái kiểu tỏ tình này ai mà không cười được cơ chứ.”

Yogiri lặng lẽ gật đầu đồng ý với Tomochika. Cuộc trò chuyện với Tachibana bằng cách nào đó đã chuyển từ phiền phức sang thú vị.

“Xin lỗi nhưng dù cậu có nói vậy thì bọn tôi cũng không thể theo cậu được. Cậu có thể nói cho tôi biết cậu đến Hayabusa để làm gì không?”

“Nếu cậu đã vậy thì thôi. Được rồi, tớ sẽ nói. Nhưng giờ tớ mà nói thì thể nào cậu cũng phải hối hận vì đã từ chối tớ.”

Yogiri cố gắng bẻ lái câu chuyện và Tachibana cũng theo cậu. Có vẻ như cậu đã nói xong điều cậu cần nói.

“Các em đi trước nhé.”

Bước chân của những cô gái đồng hành của Tachibana có chút gì đó miễn cưỡng và rời khỏi khách sạn trước.

Không nói thêm lời nào, cậu rời khỏi chiếc bàn đang ngồi và theo họ. Dựa vào phản ứng của cậu thì có vẻ như cậu chưa tính đến chuyện sẽ không có ai theo cậu đi cùng.

“Ah, Takatou-kun. Cậu có nghĩ rằng Tachibana-kun là do thứ gì đó như là hệ thống hay bị điều khiển không?”

“Có à?”

“Ừ. Cậu ấy luôn suy nghĩ trước khi làm bất cứ việc gì, mà giờ tớ cũng chẳng hiểu cậu ta bị sao nữa.”

“Huh.”

Yogiri cảm thấy hơi chút ngạc nhiên.

“Tự luyến và tự phụ. Mà chắc nhờ vào vẻ đẹp trai của mình nên cậu ta thành ra như vậy nhỉ.”

“…Cao trung có vẻ thú vị hơn mình nghĩ.”

Sau khoảng thời gian này, Yogiri bắt đầu nghĩ đến việc không ngủ trong lớp nữa.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Ở một góc bàn phía sau sảnh khách sạn.

Yogiri và Tomochika đang ngồi đối diện Tachibana.

“Đầu tiên, giải thích dễ hiểu thôi nhé. Hai người còn nhớ hồi cô Hiền Giả kia nói rằng sẽ vắt kiệt ma lực của chúng ta như gia súc nếu như trong vòng một tháng không ai trở thành hiền

giả mới không ? Điều đó sẽ không xảy ra đâu bởi tớ sẽ trở thành hiền giả.”

“Chưa thấy ai mà tự tin như cậu!”

Nhưng lời tsukkomi của Tomochika đều đã bị gạt đi bởi sự tự tin của Tachibana.

“Thế nên dù cho hai cậu có vô năng đi nữa thì tớ sẽ đảm bảo an toàn cho hai cậu. Mà này, dù cậu có là bạn của tớ thì cũng không có gì là miễn phí cả. Đúng không?”

Một lớp học bị triệu hồi sẽ được coi là một nhóm, một “hội,” và nhiệm vụ của họ là phải có ít nhất một người trở thành hiền giả. Nếu thành công, hiền giả mới sẽ được phép thu nhận những ứng cử viên kia trở thành người hầu của họ.

Thế nhưng trở thành hiền giả cũng không có nghĩa là tất cả bọn họ sẽ sống sung sướng. Nhằm sàng lọc những kẻ vô dụng, những ứng cử viên không có năng lực sẽ phải đi nịnh bợ hay thậm chí là phải hi sinh cho những người có năng lực, và đó phải xảy ra trước khi một hiền giả mới được sinh ra.

“Thế nghĩa là chúng tôi phải trở thành nô lệ và tình nhân của cậu à?” (Zard: Ai là nô lệ, ai là tình nhân (͡° ͜ʖ ͡°))

Yogiri không có ý định khiêu khích cậu ta, cậu chỉ hỏi những gì mình muốn.

“Hm? Đúng vậy, mà cũng không sao đâu. Dù gì thì tớ cũng chỉ định có một người vợ mà thôi. Tớ là người chung thủy mà đúng không? Kế hoạch của tớ là sẽ tìm một ý trung nhân nào đó trong tương lai. Và khả năng cao đó sẽ là một ai đó trong số những nô lệ vĩnh cửu của tớ, có lẽ là một nô lệ cấp cao hoặc một tình nhân, mà theo tớ thì bắt đầu từ tình nhân sẽ tốt hơn. Vậy nên Dannoura-san, cậu có đồng ý lấy tớ không?”

Câu trả lời Yogiri nhận được có chút manh mối gì đó. Có vẻ như Tachibana không giỏi lắng nghe lắm thì phải.

“Làm giúp tớ một việc đó là tự xem lại cái ‘lòng chung thủy’ của mình giùm cái.”

Tomochika trả lời và thở dài mệt mỏi.

Cô có nói rằng cậu ta đã thế này từ trước, nhưng cô lại không nghĩ rằng nó tệ thế này.

“Và nữa, tại sao tớ lại phải tin cậu? Cậu đã không theo những người bạn của mình còn gì?”

Ba người bạn cùng lớp khác của họ cũng đã nói một câu y chang vậy khi trước. Cũng như Yogiri, Tomochika bắt đầu coi Tachibana là một kẻ trở về.

“Tớ không cần mấy cái tăng level đó. Chức nghiệp của tớ là Kẻ Thống Trị, là người sẽ đứng trên tất cả.”

Với Tachibana thì có vẻ như nó là cái gì đó vĩ đại lắm, nhưng với Yogiri thì nó cũng chỉ là một phần vô lí của cái hệ thống kia.

Discord Facebook

Chap 24: Chẳng phải chức nghiệp hỗ trợ quá op hay sao

Zard: Iwae, đế vương tàn bạo của nhân loại, sẽ là kẻ thống trị mọi loài trên thế giới này, tên của ngài là Yuuki Tachibana, hãy chứng kiến thời khắc khai sinh hoành tráng và ăn hành cũng hoàng tráng không kém không lâu sau đó của ngài bởi vì ngài đếu phải là main!

———-

Quay trở lại lúc những người bạn cùng lớp của Yogiri đến Kuenza

Với số tiền nhận được trong nhiệm vụ đầu tiên, 1 triệu en mỗi người, họ tập trung trong một quán rượu nơi họ thường đến để thảo luận về những chuyện đã xảy ra. Người chỉ đạo của nhóm trong nhiệm vụ đầu tiên ban đầu là Thống Lĩnh Yazaki, nhưng khi mọi thứ đã ổn định thì bắt đầu xuất hiện một số học sinh không hài lòng về cách cậu tự làm mọi thứ.

Trong khi cuộc thảo luận diễn ra, Yuuki Tachibana ngồi tại một chiếc bàn trống khác, tách biệt với những người còn lại.

Lí do cho việc đó là vì chức nghiệp của cậu: Kẻ Thống Trị.

Trong cuộc họp chiến lược của nhiệm vụ đầu tiên, mọi người đều đã biết về chức nghiệp của nhau.

Tuy họ vẫn chưa nắm rõ hoàn toàn được khả năng của họ, nhưng chỉ riêng tên chức nghiệp của cậu đã nói lên tất cả và điều đó khiến mọi người tránh xa cậu.

Cũng dễ hiểu thôi, Kẻ Thống Trị là một trong số những chức nghiệp mạnh nhất, nó không chỉ cho phép người dùng trị vì con người, mà ngay cả động vật hay quái thú cũng không ngoại lệ. Thế nhưng vẫn có những yêu cầu nhất định để có thể thống trị một sinh vật.

Nó không đơn giản kiểu chỉ cần đi lên và kích hoạt kĩ năng là xong, nhưng vì việc bạn bè của Tachibana không hiểu rõ điều đó mà đã khiến cậu bị cô lập.

Bị triệu hồi đến một thế giới mới, không biết gì về thế giới này và bị ruồng bỏ bởi bạn bè của mình, hẳn ai cũng phải trở nên hoảng sợ trong tình huống đó, thế nhưng Tachibana không chút quan tâm gì đến việc đó.

Yuuki Tachibana đã luôn được xem như là một người đặc biệt, một kẻ nằm ngoài luật lệ. Và vì điều đó nên suy nghĩ cậu lúc nào lạc quan bất thường.

Lí do của việc đó là vì cậu chưa bao giờ phải trải nghiệm thất bại trong suốt cuộc đời của mình. Cái ý tưởng mình gặp nguy hiểm là một thứ gì đó rất xa vời với cậu. Và lúc này cũng vậy, không thể khiến cậu nhụt chí.

Chẳng chút mảy may quan tâm đến tương lai của mình, cậu lặng lẽ ngắm nhìn những người phụ nữ địa phương qua lại qua khung cửa sổ. Hầu hết bọn họ đều có khuôn mặt hơi giống của người phương tây, nhưng lúc này cậu đột nhiên lại nhìn thấy một người Nhật. Trong khi mải đắm chìm vào cảm giác hạnh phúc khi nhìn thấy một người phụ nữ Nhật Bản trong đám đông ngoại quốc, một người bạn cùng lớp tiếp cận Tachibana.

“Chào, cậu rảnh chứ?”

“Ừ, có gì không?”

Người tiếp cận cậu là Haruhito Ootori.

Cùng là một người nổi tiếng với bọn con gái, Yuuki và Haruhito đều ở một đẳng cấp khác hoàn toàn với những người bạn cùng lớp của họ. Khác với Yuuki và nét mặt hoàn mĩ không tì vết của cậu, Haruhito nổi tiếng nhờ sự tri thức và vẻ mộng mơ của cậu.

Như không có vẻ gì chấp nhận sự từ chối, Haruhito đã ngồi xuống trước mặt Yuuki trước khi cậu kịp trả lời.

“Tôi muốn cho cậu chút lời khuyên ấy mà.”

“Hm? À phải rồi, chức nghiệp của cậu mà nhỉ, thế chuyện gì?”

Yuuki cố nhớ lại tên chức nghiệp của Haruhito, nhưng tất cả những gì cậu nghĩ ra là chuyên đi giải đáp cho mọi người.

“Là Quân Sư. Chức nghiệp này chủ yếu là cung cấp những thông tin cần thiết trong một vấn đề nào đó.”

“À phải rồi, Quân Sư. Thế cậu định cung cấp cho tôi gì đây?”

“Tôi có thể giúp cậu vận dụng được hết khả năng của chức nghiệp Kẻ Thống Trị. Cậu vẫn chưa biết cách dùng nó phải chứ?”

“Đúng vậy, nhưng tôi là loại người thích thực hành hơn là lí thuyết. Rồi tôi sẽ tự tìm ra cách nhanh thôi.”

Đây không phải là cách cậu giữ thể diện của mình, mà đó hoàn toàn là suy nghĩ thật của cậu. Sự lạc quan của cậu như vô cùng tận.

“Tôi biết chứ, nhưng tôi đến đây chỉ để nói cậu rằng lời khuyên của tôi cũng khá hữu ích đấy.”

“Cứ nói đi. Tôi sẽ xem sau.”

“Năng lực của Kẻ Thống Trị phụ thuộc vào những kẻ mà hắn đã thống trị, thế nên đầu tiên cậu cần phải có thật nhiều người dưới trướng cậu cái đã. Thế nhưng lại có hai điều kiện khác để khiến họ trở thành của cậu. Cấp độ không được cao hơn cậu và họ phải chấp nhận bị cậu chi phối.”

Yuuki biết về hai điều kiện đó, và đó cũng là lí do mà cậu từ bỏ và chưa có nô lệ nào. Dù sao thì cậu cũng mới cấp 1, và không phải sẽ có người tự nhiên chạy tới van xin để bị nô dịch. (Trans: có 1 thằng đấy :VV)

“Và lời khuyên của tôi đây: Điều kiện thứ hai có một lỗ hổng. Cậu không cần phải có sự đồng ý của đối phương. Đừng ngạc nhiên đấy, bởi nếu vậy thì ngay từ đầu làm sao cậu có thể chi phối bọn quái vật nếu như cậu không thể khiến hầu hết bọn chúng có đồng ý hay không được phải không nào?”

“Hm? Trong phần mô tả không nhắc tới việc đó.”

Hệ thống có chức năng trợ giúp, nhưng Yuuki không nhớ đã đọc qua thứ gì như vậy,

“Mấy điều như vậy không phải lúc nào cũng có đâu. Tôi đoán cậu phải tự khám phá về chức nghiệp của cậu và tìm ra nó, giống như chơi game vậy đấy. Thế nghe này: Đầu tiên cậu phải đập ai đó cho đến khi hắn gần chết, rồi sau đó giẫm lên đầu hắn. Làm vậy và thế là hắn sẽ trở thành quân của cậu.”

Yuuki chẳng buồn thắc mắc vì sao Haruhito lại biết về việc đó. Cậu ta tự gọi mình là Quân Sư và thế là đủ giải thích rồi.

“Giờ cậu phải đến khu buôn bán nô lệ và kiếm nhiều nô lệ cấp 1 nhất có thể. Mấy tên khuyết tật đó cao lắm cũng chỉ tới mười ngàn en thôi. Không cần quan tâm chúng tàn tạ hay sắp chết thế nào.”

“Thế Kẻ Thống Trị liên quan gì?”

“Cậu có thể biến nô lệ thành cấp dưới của cậu ngay tức khắc. Chúng dù sao cũng bị chẳng quyết định được việc bị bán hay không bán mà, mua chúng cũng được coi như là đồng ý rồi.”

“Tôi hiểu, cách đó được đấy. Rồi sao nữa?”

Yuuki không nghĩ mình hiểu hết được kế hoạch và tiếp tục để Haruhito nói.

“Chia chúng ra thành nhóm năm người rồi cho chúng đi săn ngoài thành phố, cậu chỉ cần ngồi đây ra lệnh mà thôi. Dù chúng có ngu cỡ nào đi nữa thì cũng phải làm theo lời cậu. Dù chúng có gần chết thì chúng vẫn có thể cản trở lũ quái vật, và nếu cậu có thể bắt chúng phải liều cả mạng sống để đi săn thì thế nào cậu cũng kiếm được con gì đó gần chết và thống trị nó. Dù chúng có lỡ giết cũng chẳng sao, thế giới này cũng bị tàn phá bởi quái vật và luôn có mức tiền thưởng cho chúng cả, thế nên cậu vẫn là người có lợi.”

“Khoan, tôi không cần phải giẫm lên đầu chúng à?”

“Đúng vậy, đó là điều tuyệt vời ở Kẻ Thống Trị: Nô lệ của cậu sẽ trở thành một phần của cậu. Đó là lí do nửa số kinh nghiệm săn quái của chúng sẽ trở thành của cậu.”

“Hm, thế là chỉ cần mua nô lệ rồi ném chúng đi săn là tô có thể kiếm được tiền và kinh nghiệm trong khi quân đội ngày càng

lớn…Hay đấy.”

Yuuki đứng dậy, nghĩ về việc cậu nên mua nô lệ thế nào.

Người Nhật bình thường sẽ cảm thấy khó chịu khi mua nô lệ, nhưng Yuuki lại chẳng thấy vấn đề gì. Với cậu, bất kì con người nào khác ngoài cậu cũng chỉ là nhân vật phụ mà thôi.

“Cậu nên đi đến Hayabusa sau khi xong chuyện ở đây. Đấy là một trung tâm mua bán quanh đây nên nơi đó cũng có rất nhiều nô lệ cho cậu lựa chọn, và cách đó không xa thì lại là một di tích đầy quái vật. Một thành phố hoàn hảo để tăng cấp và tăng số lượng nô lệ,”

“Nghe tuyệt đấy. Mà này, tại sao cậu lại nói cho tôi? Cậu đâu được lợi gì đâu phải chứ?”

Không phải Yuuki không tin Haruhito, cậu đã quen với việc mình là trung tâm của thế giới rồi. Cậu chỉ đang thắc mắc mà thôi.

“Tôi chỉ thấy cơ hội trở thành Hiền Giả của chúng ta giờ chẳng tốt mấy nên tôi quyết định giúp một người hứa hẹn như cậu và nâng cao tình bạn của chúng ta thôi. Không có gì hơn đâu.”

“Vậy được rồi, cậu nhờ đúng người rồi đấy. Nhờ tôi là một quyết định đúng đắn.”

Với sự tự tin thái quá như thường, Yuuki rời khỏi quán rượu

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

“Chức nghiệp hỗ trợ chẳng phải quá mạnh trên thế giới này sao!?”

Sau khi Yuuki hoàn tất việc giải thích của mình, Tomochika là người đầu tiên lên tiếng, cô gần như hồi tưởng về cô nhân viên Celestia kia.

“Thế là cậu tăng cấp và tăng số lượng nô lệ từ đó đến giờ à?”

Thấy vẻ tự tin của Yuuki, Yorigi chỉ còn biết nó là sự thật.

“Yup. Mà dù cấp của tớ cao nhưng mà khả năng chiến đấu thì lại không cân xứng, thế nên tớ thật ra đến đây để đến khu di tích và đánh quái thôi.”

Mặc dù đó không phải là ý kiến hay sức mạnh thật sự của cậu, Yuuki vẫn tràn đầy tự tin khi nói điều đó.

“Thế cậu nghĩ sao, Dannoura-san. Cậu chắc đang hối hận vì đã từ chối lắm đúng không? Đã quá muộn để trở thành tình nhân của tớ rồi, nhưng cậu vẫn có thể trở thành nô lệ tru—”

“Không đâu, cảm ơn.”

Tomochika lập tức trả lời trước khi Yuuki kịp nói hết câu và tiếp tục.

“Ý tớ là, ba cô gái này đã rất xinh đẹp rồi. Hà cớ gì lại là tớ cơ chứ?”

“Cậu nói không sai, nhưng tớ đã quyết định cả rồi…. Tớ thích cơ thể của cậu. Ngay cả trước khi chúng ta đến thế giới này.

“Đây là câu tỏ tình kinh khủng nhất tớ từng nghe đấy!!”

“Cậu nổi tiếng quá nhỉ.”

Yorigi nói, cậu cảm thấy hơi phục cô.

“Ahh, được rồi, cậu chả khác gì ba tên đó cả…”

Tomochika nhớ lại nhóm của Hanakawa và mệt mỏi rũ vai; cứ như mọi người quanh cô đều toàn là lũ người vô liêm sỉ vậy.

“Chắc cậu phải rất khó quyết định khi chuyện đột ngột thế này nhỉ. Cũng may cho cậu tớ là người độ lượng đấy, hãy tiếp tục nói chuyện sau nhé. Tớ mong chờ một lời đáp hợp lí từ cậu.”

Nói xong Yuuki đứng dậy với vẻ mặt hơi chút phức tạp. Có vẻ như cậu bối rối bởi lời đáp của Tomochika và để cô tự quyết định lại một lần nữa

“Cuối cùng nó lại kết thúc nực cười thế này đấy.”

Khi Yuuki rời khỏi khách sạn, Tomochika mệt mỏi nói.

“Kệ đi, miễn là cậu ta không có ý thù địch với mình thì chúng ta cũng chẳng phải quan tâm làm gì”

Yogiri không nghĩ đến chuyện sẽ vô tình gặp lại bạn mình ở thành phố này, nhưng nếu Yuuki không có ý hãm hại bọn họ thì cậu để họ thích làm gì thì làm.

“Mà nói chứ trở thành cấp dưới của cậu ta cũng đâu có tệ đâu đúng chứ? Ít nhất là an toàn hơn ở cùng tớ.”

“Tatakou-kun, cậu làm tớ buồn đấy.”

“Tớ không có ý đó, Xin lỗi nhé.”

Cô ấy trông buồn thật sự, nên Yogiri xin lỗi trước phòng ngừa

“Tớ chẳng biết nói sao với cậu nữa, mà hãy nghĩ kĩ đi, bảo tớ đi với một tên thẳng thắn thừa nhận theo đuổi cơ thể tớ nó—”

Tomochika đang nói rồi đột nhiên dừng lại, cô nhận ra điều gì đó.

“Ủa mà hình như tên này cũng vậy mà nhỉ!”

Cuối cùng Tomochika cũng nhớ lại mục đích mà họ đi cùng nhau.

——

Zard: Ẩn thân tiếp hẹn ngày 27 gặp lại cùng tràn bom chúc mừng đế vương thời gian và không gian, kẻ cai trị các rider, tên ngài là Grand Zio lên được form cuối :VV

Discord Facebook

Chương 25: Hãy để cậu ta âu yếm và sờ mó một chút

Tình hình của một số bạn trong những ngày qua:

-Ngày 1: *Bủm…bủm…*, nước mát vler, ồ, có cái lá gì đang trôi nè

-Ngày 2: Kiến thức ko tự sinh ra hay mất đi mà chỉ chuyển từ tai này sang tai khác

Ca + Fe ->CaFe

Học sinh khi thi có 4 cái tay, 6 con mắt và 0 bộ não

Ngày 3; Đây là ai? Ta là đâu? Chỗ này là chỗ nào thế này?

Và một thông báo khác là em gái trans đã đậu vào lớp 10 rồi, thế nên….bom!! :))

———-

Hai ngày đã trôi qua từ khi họ đến khách sạn.

Yogiri dành cả ngày để ngủ trong khi Tomochika thì sống khép kín trong phòng, thật là hai ngày bình yên.

Căn phòng khách sạn luôn ở trong một nhiệt độ thoải mái, ánh sáng có thể tùy ý điều chỉnh và thậm chí thức ăn cũng phục vụ đến tận phòng chỉ bằng một cú gọi.

Mặc khác, khi cả Hayabusa đều được trang bị một mạng lưới di động riêng, việc liên lạc đến thành phố khác là bất khả thi. Thế giới này vẫn chưa phát minh ra sóng vô tuyến.

Hơn nữa, nhà tắm ở đây có bồn cầu xả nước, ống nước ở đây không bị rỉ và thậm chí còn có cả giấy vệ sinh. Tự nhốt mình trong căn phòng thế này trong một thời gian sẽ có thể khiến cô quên mất rằng mình đang ở thế giới khác.

“Không biết mình sống thế này được bao lâu đây”

Tomochika độc thoại một mình trong khi hướng tầm mắt ra bên ngoài.

Phòng của cô tuy nằm tận tầng 5, nhưng bởi các tòa nhà cao tầng khác mà đã chắn hầu hết không gian bên ngoài phòng. Dù cho có thoải mái tiện nghi đến mấy, dành cả ngày trong phòng kín thế này thì cũng có hơi chán một chút.

『Cho đến khi cậu trai đó dậy, chắc vậy.』

Mokomoko, bóng ma đang lơ lửng cạnh cô trả lời.

“Cô có thể kiểm tra xem cậu ấy đã dậy chưa được không? Cô đi xuyên tường được mà đúng không?”

『Tất nhiên là được rồi, có gì khó đâu chứ. Nhưng miễn nhé, ở đó đáng sợ lắm.』

“Cô chỉ cần ngó qua một chút thôi mà cũng sợ à?”

『Dĩ nhiên, nhất là khi ngủ ấy, cậu ta cực kì đáng sợ luôn đấy. Có điên tôi mới dám tự tiện đi sang phòng cậu ta, ai biết chuyện gì sẽ xảy ra cơ chứ.』

“Đâu phải tôi kêu cô gọi cậu ấy dậy đâu.”

『TIn tôi đi, tốt nhất là nên chờ cậu trai tự dậy. Người ta hay bảo rằng hãy để con chó ngủ yên, đừng đánh thức đứa trẻ sắp ngủ mà.』

“Nhưng giờ đâu có gì làm ngoài việc chờ cậu ấy dậy đâu.”

Họ đến thành phố này là để gặp lại những người bạn cùng lớp của họ, và vì thế họ không còn việc gì khác để cô giết thời gian trong lúc chờ.

『Oh? Thế cô định làm gì với cậu ấy khi chỉ có hai người trong phòng một mình thôi à?』

Mokomoko bay lại gần cùng một nụ cười dần trở nên thiếu đạo đức, và Tomochika đỏ mặt trả lời

“C-cô đang nói gì vậy hả! L-làm sao bọn tôi làm…ca-cái đó được!”

『Tôi mới là người nên hỏi cô đang nói gì đấy, chẳng phải cô nên chủ động tiến tới sao, chờ lâu quá là coi chừng cậu trai chia tay với cô luôn bây giờ.』

“Chia tay cái gì cơ chứ, bọn tôi đâu có hẹn hò đâu…”

Ngay cả Tomochika cũng không biết phải giải thích sao về mối quan hệ hiện giờ của họ.

『May là cậu ta đã có hứng thú với ngực của cô rồi đấy. Để bắt đầu thì, để cậu trai sờ mó và la liếm một chút nhé.』

“Dừng lại đi đồ ngốc!”

『Hm? Chẳng phải quyến rũ cậu trai bằng cơ thể mình là cách đơn giản nhất sao? Như vậy thì cậu ta sẽ có thêm động lực để bảo vệ cô đúng không nào?』

“Không không không, không phải là tôi đang cố để khiến cậu ấy bảo vệ tôi. Chắc chắn phải có cách nào đó khác mà tôi có thể giúp được…chắc vậy.”

『Tin tôi đây, có một cách cực kì đơn giản luôn đấy.』

“Tôi mừng là tôi không thể nhìn thấy suy nghĩ của cô được!”

『Tại sao cô phải cứ làm khổ mình thế? Nói cho cô biết, tôi ngày trước đã từng dành rất nhiều thời gian lẻn vào giường của người khác để tìm kiếm những dòng máu mạnh mẽ cho gia tộc mình đấy』

“Chẳng phải cô hơi bị ngược đời sao! Giờ tôi thấy thương cho tổ tiên mình rồi đấy!”

Tomochika không thể làm gì ngoài cảm thấy tiếc thương cho toàn thể cánh đàn ông trong dòng họ mình.

Bị một người phụ nữ đầy đặn như Mokomoko lẻn vào phòng và bị *** **** hẳn phải rất đáng sợ.

『Nếu đây là lần đầu của cô thì đừng lo. Khổ trước sướng sau, tôi sẽ luôn bên cạnh cô mà.』

“Giờ tôi ước gì mình có được chức nghiệp “Làm cách nào để trừ khử linh hồn hộ vệ của mình” ở thế giới này đấy!”

Một hình ảnh gì đó xuất hiện trong đầu Tomochika nhưng cô nhanh chóng gạt nó đi.

『Cô chắc chắn sẽ cần đến sự trợ giúp của tôi khi hai người ở một mình đấy.』

“Bộ bảo cô để tôi yên khó lắm à!?”

『Làm sao một linh hồn hộ vệ như tôi sẽ bỏ rơi cô trong những phút bốc đồng thế này cơ chứ?』

Tomochika càng ngày càng thấy cuộc nói chuyện chẳng đi đến đâu cả và đứng đập đầu vào cửa sổ thở dài.

“Haizz, ở yên một chỗ hoài cũng không tốt lắm, tôi nghĩ mình sẽ đi dạo một chút vậy…ủa mà, cái gì kia?”

Thứ gì đó vừa xuất hiện bên ngoài

Con đường chính bên dưới cửa sổ phòng Tomochika đột nhiên trở nên ồn ào và tất cả các xe ngựa lập tức lách sang hai bên.

In ỏi và dữ dội, người đi bộ bên dưới hỗn loạn chạy sang hai bên đường chật cứng. Tất cả đều quay đầu nhìn về hướng mà họ đang né sang, và khi Tomochika nhìn qua, cô bỗng thấy một số phương tiện đang phóng ào ào trên đường.

“Huh? Kia là xe tải ư?”

Ba cỗ xe khổng lồ đang chạy dưới con đường mà không quan tâm gì đến những chiếc xe ngựa vẫn đang ở giữa đường, vài chiếc bị thổi bay như thể dính phải trận lở tuyết và đâm sầm vào những tòa nhà trên đường. Vài người dân không kịp chạy thoát đã bị ép chặt giữa những chiếc xe và bức tường.

『Chúng cứ như mấy chiếc xe bọc thép chuyên chở quân đội vậy』

Ba chiếc xe chạy ngang qua tòa khách sạn và tạo nên âm thanh lớn đến nỗi như sắp làm ô nhiễm tiếng ồn. Tomochika không biết bên trong mấy chiếc xe đó là gì nhưng dựa vào hình dáng cứng cáp và thứ gì đó cứng cáp mang hình dáng quân đội thì hẳn không phải là thứ tốt đẹp gì.

『Cái đó… mệt rồi đây. Đầy mùi chết chóc.』

“Không cần nói cũng biết.”

Không chút cảnh bảo, cả con đường trở thành một địa ngục sống

Những chiếc xe bọc giáp ấy mang cái chết đến cho mọi nơi chúng đi qua trên con đường của mình

『Dù là gì đi nữa, thứ bên trong chúng càng biến mùi chết chóc của mấy chiếc xe đó thêm nực cười.』

“Có chuyện gì với cái thế giới này vậy! Nó quá bất thường, con người ta cứ chết như không vậy!”

Cô chỉ biết rằng thế giới này đơn giản nguy hiểm nhiều hơn thế giới cũ của cô, nhưng thế này thì quá lắm rồi. Cứ như hồi lúc ở chỗ tàu vậy, tính mạng con người chẳng là gì cả.

『Việc này hẳn phải liên quan đến bọn Hiền Giả. Dù cho xe bọc giáp không phổ biến ở đây, nhưng chắc chắn người đã đưa chúng tới có liên quan đến thế giới của chúng ta.』

Tomochika kéo rèm cửa lại và ngồi bịch xuống giường

Càng tiếp tục nhìn thêm cảnh đó chẳng làm tình hình tốt lên chút nào cả, nó chỉ khiến cô thêm sầu thôi.

『Ah, chẳng phải cô nói muốn ra ngoài sao?』

“Cảm ơn nhưng thôi, tôi ổn. Ahh, căn phòng này tiện lợi thật đấy, tôi đã nói mình có thể sống ở đây suốt đời rồi đúng không?”

Sau khi phải chứng kiến cảnh tượng kinh hãi đó thì cảm giác muốn ra ngoài của cô cũng tiêu tan.

『Đó cũng là một hành động khôn ngoan đấy, mà kệ đi.』

Cách nói của Mokomoko không có vẻ gì là đồng ý với Tomochika.

“Hả? Cô đang cố làm phiền cuộc sống khép kín của tôi ư?”

『Tôi mong cô nhận ra rằng cô không thể sống thế này mãi được』

“Không không không không, chúng ta đang sống trong một thế giới rất chi là tàn nhẫn đấy biết không!? Cái kiểu tàn bạo gì khi chỉ mới ra ngoài thôi đã bị xe tải cán chết?”

『Ah, thế cô dám khẳng định mấy chiếc xe đó không đâm vào đây không?』

“Tôi không muốn phải nghĩ đến cảnh đó đâu….”

『Mà, nó cũng chỉ là ví dụ mà thôi, mà biết đâu có người thực sự đang hăm he xử cô một khi cô vừa mở cửa.』

“Hả, cái gì!? Tại sao? Chúng ta đã làm gì à?”

『Rất nhiều là đằng khác. Đi lòng vòng giết bạn cùng lớp, cướp, hiền giả, cướp tàu, quái vật, rồng,… cả đống thế này mà không có ai nhắm vào cô thì cũng hơi bị lạ đấy.』

Mokomoko trả lời, giọng cô có chút khó chịu.

Tomochika hầu như không thể tự chống lại kẻ thù nhắm vào cô được, nhưng không đời nào sẽ có người để tâm đến mấy chuyện đó và đi mai phục cô bên ngoài cả.

“Cô biết đó là ai không?”

『Tôi có thể nói đó là đàn ông hay đàn bà bên ngoài cửa, nhưng cụ thể là ai thì không.』

“Cô thấy được người ta nhưng lại không biết là ai à?”

『Đường nhiên, với tư cách là một linh hồn hộ vệ của cô tôi khá là nhạy cảm với sát ý nhắm vào cô đấy. Tôi không biết rõ được như cậu trai nhưng tôi có thể phát hiện kẻ nào sẽ tấn công bất cứ lúc nào. Tôi đang nghĩ rằng có nên hành động nếu như chỉ bị theo dõi, nhưng có vẻ như tên đó hết kiên nhẫn rồi. Hắn sẽ tới đây nhanh thôi.』

“Tôi nên làm gì nếu như nó thực sự xảy ra đây!? À! Tôi sẽ gọi Tatakou-kun dậy!”

Khả năng cao cô sẽ bị tấn công nếu như cô rời khỏi phòng đánh thức cậu ấy, và nếu như đối phương không vô hình bởi ma thuật hay tạo tác gì đó thì Tomochika vẫn có thể chống cự lại một chút. Thế nhưng tốt nhất là cô nên để Yogiri xử lí việc này.

Cô liền chụp lấy điện thoại và gọi sang phòng kế bên.

“Alo?”

“Nhanh quá đấy, cậu dậy rồi à!”

“Mới dậy thôi. Có gì đó bên ngoài khá ồn làm tớ không ngủ được.”

Tomochika nhanh chóng tóm tắt mọi chuyện lại cho cậu

“Rồi tới hiểu. Được rồi, chờ đó tớ qua liền.”

“Erm, tớ biết tớ là người gọi cậu sang bên đây, nhưng cậu có chắc là an toàn không?”

“Nếu chúng không thấy ta thì ổn cả thôi.”

Không có vẻ gì là cậu đã có kế hoạch, nhưng chỉ nghe vậy cũng khiến Tomochika nhẹ nhõm

Discord Facebook

Chương 26: Ngăn chặn khung cảnh phạm tội.

——

Sau khi cuộc gọi kết thúc, điều đầu tiên Yogiri làm là uống một cốc nước.

Dù gì thì cậu cũng đã ngủ suốt mà không ăn uống gì từ hồi họ đến phòng mình rồi. Cậu cũng cảm thấy hơi đói một chút, nhưng nhờ vào việc ngủ cả ngày mà cậu trông không thay đổi gì. Sau khi uống cạn cốc nước, cậu rời khỏi phòng và đi ra chỗ cánh cửa trống.

Thế nhưng nơi đó hoàn toàn chẳng có gì.

Yogiri tập trung giác quan của mình về phía sau cánh cửa và phát hiện một làn khói đen ở đó, hình dạng của nó tạo nên đường thẳng hướng về phía phòng của Tomochika.

Tuy không có sát ý hay nhắm vào Yogiri, nó chỉ đơn giản là hiện ra trước cậu, nhưng cậu có thể nói rằng thực sự có ai đó đang phục kích ở phía trước.

Dù là ai đi nữa, nó vẫn không di chuyển mặc cho Yogiri đã rời khỏi phòng, nó chỉ tiếp tục nhắm sát ý vào phòng của Tomochika. Hắn thậm chí gần như chẳng nhận ra rằng mình đã bị phát hiện.

Yogiri sử dụng sức mạnh của cậu.

Thud

Thứ gì đó rơi xuống và ngay sau đó một cô gái xuất hiện.

Không để tâm đến cổ, Yogiri gõ cửa phòng Tomochika.

“Tớ đây”

Cánh cửa lập tức mở tung, để hiện ra khuôn mặt bối rối của Tomochika.

“Nhanh lên, vào đây!”

Cô có vẻ như vẫn đang cảnh giác kẻ thù và Yogiri nhanh chóng đáp lời hối của cô và vào phòng.

“Có ai đó ngoài cửa phòng cậu đấy, một người phụ nữ.”

Vừa nói Yogiri vừa ngồi xuống chiếc ghế trong phòng

“Hả, cậu thấy được cổ sao?”

“Không phải là tớ thấy được, nhưng tớ dựa vào luồng sát ý đến từ đó. Nó không xa phòng cậu lắm đâu, tầm hơi xuống chỗ cửa cạnh tường đối diện đây thôi. Có vẻ như cô ta không phải nhắm vào tớ, thậm chí còn không thèm để tâm đến việc tớ rời khỏi phòng.”

“Ah, Mokomoko cũng nói y vậy, cái sát ý đó nhắm vào tớ. Nhưng mà thật sự tớ không hiểu tớ đã làm gì mà để người ta truy sát tớ cả.”

Thật vậy, gần như toàn bộ kẻ họ đối mặt đều bị Yogiri giết.

『Đừng ngốc thế, làm sao người khác biết được ai trong số hai người đã đi giết người hả.』

“Nhưng chẳng phải cũng rất lạ khi nó chỉ nhắm vào Dannoura-san sao. Nó cứ như trả thù hay gì đó vậy.”

Cậu nghĩ đến vài trường hợp có thể xảy ra, nhưng vẫn chưa chắc chắn được gì cả.

“Mà thôi, may là cậu cũng đã tới rồi. Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?”

『À rồi rồi. Được zồi được zồi, tôi có vẻ như không cần ở đây đâu nhỉ, hai người cứ vui vẻ đi nhé.』

“Tôi không nói cái đó!”

“?”

Yogiri vẫn chưa hiểu điều gì đang xảy ra và nghiêng đầu nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Tomochika.

“Q-quên việc đó đi. Thế giờ sao?”

Cô tuyệt vọng lảng tránh và cố gắng quay trở lại chủ đề cũ.

“Mhm, được, trước đó tớ cần gọi điện đã.”

Yogiri đứng dậy, đi đến chỗ chiếc điện thoại phòng và gọi xuống quầy tiếp tân.

“Có một cô gái đang bị ngất trước cửa phòng tầng năm, tôi cần người giúp.”

Cậu nhanh chóng giải quyết vấn đề và quay lại chỗ ngồi.

“Hả, cái gì? Chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

“Tớ nghĩ sẽ khá khả nghi nếu như tớ vờ như không biết gì. Đâu phải tớ có thể tự nhiên nói rằng mình không thấy cái xác nào trên đường tới đây đâu.”

Không hề có ai khác ngoài cậu và cô gái đang ẩn nấp đó trên đường đến chỗ phòng Tomochika, nhưng tùy tình hình mà cậu có thể bị nghi ngờ, thế nên cứ hành động như bình thường là tốt nhất.

“Xác chết?”

“Ừ, cổ chết rồi.”

“Cậu đùa à!?”

“Thế cậu không muốn xử ai đó đang ẩn nấp và định phục kích cậu à?”

Dù có là gì đi nữa, thì loại người đó vẫn quá đáng ngờ. Thế nên Yogiri nghĩ cứ chăm sóc cổ trước rồi tính sau.

“Ừ thì không, nhưng bộ cậu không thắc mắc vì sao cổ lại làm vậy à?”

『Nếu như đó là ai đó ở thế giới ngầm muốn tiếp cận chúng ta thì hay đấy, nhưng lỡ như mà bị một tổ chức nào đó nhắm đến thì mệt đấy.』

“Cậu nói thì dễ lắm nhưng giết là thứ duy nhất tớ làm được. Tớ dở nói chuyện lắm.”

Có một lần cậu thử nương tay với đối phương, nhưng khi cậu làm theo cách cậu có thể khai thác thông tin từ người khác thì nó cũng rất khó khăn. Muốn đe dọa ai đó thì sẽ cần đến ví dụ và lời giải thích cụ thể, nhưng với cậu thì chỉ cần cho ai đó vài ví dụ thôi là họ hết hi vọng luôn rồi.

Hơn nữa, ngay cả khi cậu có thể dọa cô ta với phép tức tử, thì đối phương vẫn là người có khả năng che dấu hiện diện- ai biết được cổ còn năng lực gì đang giấu nữa chứ.

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, xử cổ là cách tốt nhất.

“Mà…tớ nghĩ cũng rất bất thường khi ai đó lờ đi cái xác đang nằm trên sàn.”

Và cứ như vậy, Yogiri đi ra phía hành lang và Tomochika cũng lẻo đẻo theo sau cậu.

Nhân viên khách sạn vẫn chưa đến, và cô gái đấy vẫn nằm yên trên sàn.

Khi Tomochika thấy mặt cô, cô lập tức kêu lên.

“Huh, nhìn y như là cổ đang bị ngất vậy.”

“Cậu biết đó, tớ không đáng để nói điều này nhưng mà, cậu trông bình tĩnh nhỉ?”

『Ai rồi cũng phải chết cả thôi. Đừng nghĩ rằng con gái của một gia tộc chiến binh lại có thể bị bất ngờ bởi mấy thứ nhỏ nhặt thế này.』

“Không phải là tớ quen nhìn thấy xác chết hay gì đó đâu, mà thực ra phải nói là tớ khá sốc đấy chứ… Hm? Nè, cậu nghĩ chúng ta có nên nhìn qua mặt cô ấy chút không?”

Có vẻ như Tomochika đã nhận ra điều gì đó sau khi quan sát cái xác, Yorigi lập tức tiến lại gần, cúi người xuống và lật cái xác lên.

“Erm, tớ nghĩ là không nên chạm vào cổ đâu, cậu biết đấy, lỡ như để lại chứng cứ gì đó thì mệt lắm.”

“Thì cứ nói chúng ta đang giúp đỡ người bị ngất.”

Cô gái ấy có một mái tóc vàng và khuôn mặt trẻ trung với nét đẹp tự nhiên. Sau khi lật cô ấy lên, Yogiri cũng nhận ra điều gì đó: họ đã từng gặp cô rồi, và Tomochika còn nhớ rõ đó là ở đâu.

“Chẳng phải đó là một trong những đồng đội của Tachibana-kun sao, hình như cô ấy tên Erika thì phải?”

“Cậu có nghĩ Tachibana có liên quan đến vụ này không? Mà dù thậm chí là không phải, thì việc này cũng đủ khiến cậu ta nghĩ chúng ta đang thách thức cậu rồi”

Có thể nói rằng họ mới là người bị dính líu, nhưng rồi cuối cùng lại kết thúc bằng việc gây thù với cậu ta.

『Tôi không biết năng lực Kẻ Thống Trị của tên đó là thế nào, nhưng chắc chắn hắn phải nắm rõ được tình trạng của những người bị hắn thống trị.』

“Tachibana cũng ở khách sạn này phải không? Chúng ta tốt nhất nên rời khỏi đây thôi.”

Trong khi Yogiri đang bàn kế hoạch thì nhân viên khách sạn cuối cùng cũng đến cùng với vài người trong như bác sĩ. Họ đặt Erika lên cáng và nhanh chóng mang cô đi. Tình hình vẫn chưa có gì là giống hiện trường vụ án cả nên vẫn chưa có anh cảnh vệ đẹp trai nào xuất hiện.

Và cứ như vậy, hai người ứng cử viên lặng lẽ bỏ trốn.

Discord Facebook

Chương 27: cấp ta cao hơn tận mười lần

___

Chức nghiệp Kẻ Thống Trị cho phép người sở hữu biết về tình trạng của các nô lệ ra sao, nhưng không phải tất cả đều xảy ra đồng thời- quá nhiều thông tin tới sẽ không tốt. Thế nên chức năng của Kẻ Thống Trị chỉ cho biết tình hình chính mà thôi.

“Hm? Liên lạc với Erika đột nhiên biết mất?”

Yuuki Tachibana sử dụng kĩ năng thông báo của Quản Lí Nô Lệ trong khi đỡ một đòn tấn công bằng vuốt. Ngay lúc này, Yuuki đang phải đối mặt với một con quái vậy chỉ có thể miêu tả như côn trùng bốn chân lai người.

Cơ thể con quái vật cao khoảng ba mét và được bọc trong lớp vỏ màu ánh đen, sức mạnh của nó đủ để xé đôi cơ thể của người bình thường một cách dễ dàng, nhưng giờ đây nó còn chả có tác dụng gì với Yuuki.

“Đúng như mong đợi từ chủ nhân! Quái vật tầng trăm cũng chả là gì với ngài!”

Cậu hiện đang ở tầng sâu nhất của di tích cách không xa thành phố cậu đang ở. Kẻ địch ở đây đáng lẽ phải là bài tập trải nghiệm thực chiến của cậu, thế nhưng bởi khoảng cách sức mạnh quá chênh lệch nên cậu cũng chẳng học được gì nhiều.

Người đang chúc mừng cậu bên cạnh là Stefanie, một nữ nô lệ cao cấp. Yuuki rất thích nước da ngăm đen và nét mặt dễ thương của cô nên cậu luôn để cô theo mình.

“Ôi trời, thứ này cấp 1000 đúng không? Đương nhiên sức mạnh từ người còn gấp mười lần chúng là phải thế chứ.”

Cấp của Yuuki đã đạt đến mốc 10000. Một người bình thường sẽ ở mốc khoảng từ 1 đến 5, những chiến binh săn quái kì cựu thì sẽ là khoảng tầm 50, và nếu ai đó cật lực luyện tập suốt đời thì sẽ đạt cấp 99, giới hạn của một con người, và để vượt hơn mốc đó thì sẽ cần phải sở hữu những chức nghiệp đặc biệt; và Kẻ Thống Trị là một chức nghiệp như thế.

Yuuki đã đạt được cấp cao chừng này mà chẳng cần cố gắng mấy. Cậu sai nô lệ đi săn quái, nhận ké kinh nghiệm và tiền thưởng và cứ mua thêm nô lệ. Cậu thành lập một nhóm cướp, đem chúng đi cướp hàng hóa và đột kích bất cứ ngôi làng nào cậu phát hiện được ở ngoài vùng bảo hộ của Hiền Giả.

Bất cứ khi nào xuất hiện một con quái gần chết thì nó lập tức trở thành nô lệ của cậu, và cậu cứ cử bọn chúng đi gia tăng số lượng cho đến khi cậu thống trị từ động vật đến cả côn trùng. Tất cả công đoạn đều diễn ra tự động, nghĩa là số lượng nô lệ của cậu lúc này cũng vẫn đang tăng với tốc độ khủng khiếp.

“Trả lời ta, ngươi là gì!”

Con quái nhân bọ hung cố gắng lùi lại giữ khoảng cách với cậu và hét lên bằng chất giọng đầy nỗi sợ hãi. Hắn như không thể tin vào việc một con người bình thường có thể đỡ đòn của hắn không chút xây xác.

“Ồ, quái vật cũng có loại biết nói cơ à?”

“Thưa chúa tể. Sau khi đạt đến một cấp nhất định nào đó thì quái vật sẽ có được chút trí khôn và sẽ có khả năng tiếp thu được ngôn ngữ loài người.”

Người đang nói lần này là Euphemia, một cô gái tóc bạc khác đứng cạnh Stefanie mà cậu mang theo trong trận đánh lần này. Euphemia là một bán quỷ; Yuuki có được cô trong một lần cậu phá hủy một ngôi làng trong rừng cổ Hakua. Cậu đã biến cô thành nô lệ cao cấp bởi cô rất đẹp so với những bán quỷ khác.

“Ra vậy, cho hắn thành nô lệ hạ cấp cũng được đấy.”

Yuuki phân nô lệ của cậu thành bốn cấp bậc: cao cấp, trung cấp, hạ cấp và phụ cấp. Tự mình quản lí được hết toàn bộ là quá sức với cậu nên cậu đã ra lệnh cho nô lệ cấp cao quản lí những nô lệ cấp thấp.

Tuy nhiên giờ đây số nô lệ của cậu đã vượt mốc có thể quản lí chỉ với bốn tầng lớp nên việc sắp xếp lại hệ thống này chỉ là vấn đề thời gian.

“Nô lệ! Ngươi nói gì cơ! Sao người dám hả tên con người yếu ớt kia!?”

“Để xem, Flare Boom. Đúng không nhỉ?”

Yuuki niệm một câu phép, ít nhất là trông như vậy.

Chức nghiệp Kẻ Thống Trị không chỉ cho cậu khả năng quản lí số nô lệ của mình, mà thậm chí còn cho phép cậu sử dụng những kĩ năng của nô lệ của cậu. Nghĩa là, Yuuki có thể dùng bất cứ kĩ năng nào nô lệ cậu có.

Và như thế, vụ nổ lan sang khắp cơ thể con bọ, một lỗ lớn xuất hiện trên thân nó. Cả chân lẫn tay nó đều bị thổi bay chỉ để lại một cái đầu và phần thân trên còn sót lại, nó rớt xuống đất một cái bịch.

Yuuki từ tốn lại gần và giẫm lên đầu hắn, hoàn tất quá trình nô dịch.

“Extra Heal.”

Stefanie sử dụng ma thuật chỉ ngay sau đó cơ thể con bọ đã được hồi phục. Một công việc quá dễ dàng với trị liệu sư như cô, cộng thêm sức mạnh cường hóa của Yuuki.

“Chỗ này có bao nhiêu tầng.”

“Thưa ngài là 150.”

Con quái vật bị nô dịch trả lời với giọng vâng phục.

“Được rồi, đi đến tầng cuối và kiếm thêm nhiều thứ đồng hành như ngươi. Một khi ngươi đến được tầng 150, đi đến Hakua và tiếp tục.”

“Vâng thưa ngài.”

Không mất chút thời gian con bọ lập tức thi hành theo mệnh lệnh của Yuuki và di chuyển. Nếu mệnh lệnh cho nô lệ quá mơ hồ thì họ sẽ tự quyết định mọi thứ.

“Chỗ này đáng lẽ phải là nơi luyện tập của mình, thế mà nó chả ra sao cả.”

Nếu cậu cứ liên tục tăng cấp mà không tự luyện tập thì một ngày nào đó cậu có thể phải đối mặt với những nguy hiểm không lường trước được trong tương lai. Với ý nghĩ đó cậu đã đi đến khu di tích này và cuối cùng lại chẳng nhận được gì nhiều. Lúc đầu cậu còn hào hứng bởi khu di tích này vốn là do một tộc người cổ đại đến từ thế giới khác bỏ lại, thế nhưng sau vài ngày khám phá thì cậu bắt đầu thấy mệt với nó.

“Chúa tể, chẳng phải ngài còn nhận được một thứ tuyệt vời hơn là kinh nghiệm thực chiến sao? Em tin rằng chỉ việc tỏ ra uy quyền của một đế vương vĩ đại như định mệnh của ngài đã là điều tuyệt vời nhất rồi ạ.”

“Mà nghĩ lại, chuyện gì đã xảy ra với Erika vậy nhỉ?”

Euphemia lên tiếng nhưng Yuuki lại đang lơ đễnh đâu đó.

Cậu đã xếp những nô lệ ưa thích của cậu vào trong nhóm vệ sĩ riêng, hai người đang đi cùng cậu lúc này cũng thuộc nhóm năm nô lệ đặc biệt đó. Ba người kia thì đang chờ lệnh ở khách sạn, Erika là một trong số đó.

Thắc mắc về chuyện đã xảy ra, cậu thử lướt qua những hành động cuối cùng của cô và nhìn thấy cảnh cô đang trang bị vũ khí ẩn, rời khỏi phòng trên tầng cao nhất của khách sạn và đi về phía phòng của Tomochika Dannoura ở tầng năm và phục kích gần cửa phòng bạn cậu. Kĩ năng mà cậu đang dùng, Action Log (Nhật Kí Hành Động?) không cho cậu biết về mục đích của cô nhưng cậu có thể đoán được rằng cô đang chờ Tomochika rời khỏi phòng. Erika dành khá lâu đứng đó chờ, ngay cả khi Yogiri Takatou rời khỏi phòng. Kí ức của cô dừng lại ngay sau đó.

“Mình không hiểu, tại sao cô ấy lại chết? Cổ bị đánh lén à?”

Kĩ năng Action Log chỉ cho phép cậu nhìn thấy những gì nô lệ của cậu thấy được, thế nên cậu không thể biết chuyện gì đã xảy ra phía sau Erika khi đó. Khả năng cao là cô ấy bị dính một đòn đánh lén nào đó nhưng không có thứ gì trông như vậy ở chỗ cô cả.

“Chắc chắn đây là một trò hèn hạ nào đó. Làm sao mà một sát thủ rừng rậm như Erika, người thậm chí còn được gia tăng sức mạnh từ ngài, Chúa Tể lại có thể mất cảnh giác được. Ngay cả thực sự có người may mắn có thể làm cô ấy bất ngờ đi chăng nữa thì em cũng không thể tưởng tượng được cảnh cô ấy bị ám sát.”

Sát thủ sở hữu kĩ năng Phát Hiện giúp họ có thể nắm được từng vị trí của người xung quanh họ. Không thể nghĩ rằng Erika lại bất cẩn không kích hoạt khả năng đó khi tiến hành ám sát.

“Có thể, mà ta cũng muốn biết vì sao cô ấy lại đi ám sát Dannoura-san vì chuyện gì.”

Nô lệ luôn bị trói buộc bởi bất kì mệnh lệnh nào từ chủ nhân họ, nhưng khi không có mệnh lệnh nào đưa ra thì họ có thể tùy ý hành động. Họ luôn hành động vì lợi ích của chủ nhân mình, nhưng lại không ai biết được họ đang nhắm đến cái “lợi ích” gì.

“Em có thể nêu ý kiến được không ạ?”

Euphemia trả lời lần nữa, cách nói của cô vẫn cứng đờ như thường lệ.

“Nói đi.”

“Đây chắc là vì ngài bảo rằng muốn Dannoura-sama trở thành tình nhân của ngài.”

“Và tại sao việc đó lại khiến Erika ám sát cô ấy?”

“Khả năng cao có thể là cô ấy nghĩ rằng cô ta không xứng với tình yêu ngài thưa chủ nhân. Thế nên có lẽ Erika đã định bắt cóc cô ta về cho ngài.”

“Hmm. Nhưng chẳng phải nô lệ luôn hành động sao cho không gây rắc rối cho chủ nhân mình sao, thế tại sao cô ấy lại đi ám sát người ta thích?”

“Em không thể trả lời nếu như chưa tự mình nhìn thấy Dannoura-sama ra sao, nhưng em nghĩ Erika hẳn phải có lí do gì đó giải thích cho việc này.”

“Thế à, vậy nghĩa là khi ta không ra lệnh cho nô lệ dừng việc gì đó thì họ sẽ có thể tự mình hành động dù cho nó có gây rắc rối cho chủ nhân mình à, ta vừa biết thêm điều mới rồi.”

“Vâng. Việc bọn em nghĩ là đúng cũng chưa hẳn là tốt nhất cho chủ nhân.”

Vậy là không có cách nào đảm bảo họ sẽ luôn làm theo ý mình à, Yuuki quyết định sẽ nhớ lấy điều đó.

“Thôi kệ đi, không có cách nào biết vì sao cô ấy lại chết cả. Chán thật, cô ta mắc tiền lắm đấy.”

“Nếu như ngài muốn có thêm người rừng, có một chỗ định cư gần đây có thể tiến đánh được.”

“Chỗ ở như của cô à? Cô đang cố nói gì à?”

“Thưa không. Em chỉ nói những gì mình biết.”

“Vậy được rồi, cũng chả sao. Ta nghĩ ta sẽ để Lisa và Chelsey thực hiện di nguyện của Erika và có được Dannoura-san.”

Lisa và Chelsey là hai người vệ sĩ khác ở khách sạn.

Yuuki lập tức ra lệnh cho họ, với cảnh một người chết ngay trước phòng cô thì khả năng cao Tomochika đã rời khỏi khách sạn.

Không quan trọng là phải dùng đến thủ đoạn gì, Yuuki đã quyết phải có được Tomochika Dannoura. Không đời nào có chuyện cậu, một Kẻ Thống Trị, lại không thể có được người phụ nữ của mình. Thế nhưng ép buộc một phụ nữ thì lại chẳng giống phong cách của Kẻ Thống Trị. Đó là lí do mà cậu đã không đi xa hơn khi cô từ chối cậu, nhưng giờ Erika đã chết, cậu không phải lo về điều đó nữa. Một đế vương như cậu lẽ ra phải được vây quanh bởi những cô gái tuyệt nhất, không phải như vài ngày trước đó, giờ buộc phải kiếm người thay thế chỗ của Erika.

“Có thể nào Dannoura-sama là thủ phạm không?”

“Không biết, nhưng một khi ta có được cô ta là mọi thứ sẽ rõ cả thôi. Trước đó phải mang cô ta ra khỏi thành phố đã.”

Hayabusa nằm dưới sự bảo hộ của hiền giả, nó giới hạn những sức mạnh được ban bởi họ. Thống trị cũng nằm trong giới hạn đó, không thể thống trị người trong thành phố được.

Yuuki tiến về phía thang máy ra khỏi khu di tích

Cậu không nghi ngờ gì đến việc một khi cậu ra khỏi đây, Tomochika đã nằm trong tay vệ sĩ của cậu

————-

Zard: Có tham vọng của mấy thằng main đấy nhưng xin lỗi vì mày đếu là main :)))

Discord Facebook

Chương 28: Ý cậu giết băng là sao!? Bộ cậu lại triết lí gì nữa à!?

——

Ngay khi trở về phòng Tomochika lập tức gói ghém hành lí của mình. Đồ đạc của cô không nhiều, vừa đủ để chứa hết trong chiếc balo nên không mất nhiều thời gian để cô xong việc.

『Chúng ta có thể nói chuyện một chút không?』

Khi Tomochika vừa định rời khỏi phòng thì linh hồn hộ vệ của cô, Mokomoko lên tiếng.

“Chuyện gì? Tôi đang vội, không thể để Takatou-kun chờ được.”

Yogiri gần như chẳng cần tốn nhiều thời gian lắm và họ sẽ gặp nhau tại lối vào một khi đã sẵn sàng.

『Đừng lo về chuyện đó, cứ bảo cậu trai là cô cần thêm thời gian vì là con gái và tôi đảm bảo cậu ta sẽ không hỏi gì thêm đâu. Nó không mất nhiều thời gian lắm đâu.』

“Được rồi.”

Nếu như Mokomoko bỗng muốn nói chuyện trong khoảng thời gian cấp bách thế này thì hẳn đó phải là chuyện quan trọng, thế nên Tomochika đồng ý và ngồi xuống giường.

『Chúng ta không biết họ đang theo đuổi việc gì, nhưng lần này thực sự đã có người để ý đến cô. Đúng là cậu trai có khả năng nhìn thấy sát ý nhưng đó cũng là một điểm yếu nếu như nó không nhắm vào cậu ta. Có thể nói tôi cảm nhận nguy hiểm của cô còn tốt hơn cả cậu trai nữa đấy.』

“Ừm, tôi cũng biết chỉ vì Takatou-kun an toàn khỏi nguy hiểm cũng không có nghĩa là tôi sẽ như vậy.”

『Còn một vấn đề khác nữa là không có gì đảm bảo hai người sẽ luôn ở cạnh nhau. Cái mà tôi đang muốn nói ở đây là cô cần có khả năng tự chống chọi lại thế giới này một mình.』

“Ừ thì đúng nhưng tôi lại không có gì để được như cô nói cả, phải chứ?”

Tomochika không sở hữu bất cứ năng lực nào từ hệ thống thế giới này hay khả năng đặc biệt như Yogiri. Đẳng cấp sức mạnh đó không phải là thứ mà một con người bình thường có thể nhận được chỉ bằng luyện tập.

『Tôi cũng đã nhắc đến chuyện này từ trước rồi, nhưng thật vậy, không có cách nào để cô có thể mạnh lên ngay tức khắc được. Thế nên trong thời gian này cô sẽ phải tự thân mà vận động.』

“Dù cô có nói vậy đi chăng nữa thì…tôi đã đủ mạnh cho việc đó chưa?”

Tomochika khá quen với những kĩ thuật chiến đấu nhờ vào việc gia đình cô có mối liên hệ mật thiết với chúng, nhưng cô cũng chỉ mới luyện tập chúng với người nhà. Nhật Bản ngày nay không có nhiều cơ hội để cô có thể thử chiêu thế nên cô cũng chẳng biết mình mạnh yếu ra sao.

『Cô có thể dễ dàng hạ gục một tên chỉ biết dùng sức mạnh, thậm chí dù hắn có quơ dao loạn xạ cũng chẳng vấn đề gì. Còn nếu như phải đối đầu với những bậc thầy chiến đấu thì tôi muốn cô có thể câu chút thời gian và tìm đường thoát.』

“Nó…nghe tuyệt đấy.”

『Trong thế giới của cô, ừ, đồng ý. Thế nhưng kĩ thuật nhà Dannoura sẽ không làm được gì mấy với hệ thống thế giới này và kĩ năng và nhiều thứ nữa.』

“Được rồi, thế tôi nên làm gì bây giờ? Cô nói chuyện này là vì cô biết cách thay đổi nó đúng không?”

『Chúng ta sẽ giải ấn cho cô』

“Tự dưng nghe nó ảo ảo sao ấy!…N-nhưng được đấy, tiếp tục đi.”

Cô chần chừ trong một lúc nhưng rồi nỗi tò mò của cô đã chiến thắng cảm giác bị trêu chọc. Nếu thực sự có khả năng bí mật nào đó đang ngủ say trong cô, cô có thể sẽ không còn vô dụng nữa.

“Thế, chuyện gì sẽ xảy ra khi tôi được giải ấn? Liệu tôi có nhận được sức mạnh gì không? Nếu là tôi ngày xưa thì tôi sẽ cảm thấy điều này như một trò đùa, nhưng sau khi thấy sức mạnh của Takatou-kun thì tôi nghĩ cô hắn đang nói thật.’

『Mhmm, tự dưng phải đập tan hi vọng của cô tôi thấy tệ ghê cơ chứ. Nhưng cô sẽ không thức tỉnh cái gì đâu, chỉ là tâm trí cô sẽ không chần chừ khi phải giết người nữa thôi.』

“Chỉ vậy thôi à!?”

Sự nhẫn tâm khi giết người cũng được xem như là một loại sức mạnh, nhưng cái mà Tomochika hình dung lại cao hơn cái này cơ, thế nên nỗi thất vọng của cô cũng tỉ lệ thuận với độ cao đó.

『Đừng có mà “chỉ vậy thôi á?’, khả năng không nhân nhượng tấn công người khác đã rất mạnh rồi đấy. Một người bình thường dù có cố đến mấy cũng chẳng được như thế đâu. Một phần trong họ luôn khiến cho mọi đòn tấn công trượt khỏi chỗ hiểm.』

“Đó chẳng phải chỉ là do thần kinh phản kháng thôi sao? Thế cái phong ấn để làm gì cơ chứ?”

『Cô đã nghe về những huyết thống tsukimono rồi phải không? Nhà Dannoura cũng tương tự vậy: Hậu duệ của họ đều được sinh ra với một linh hồn chiến sĩ. Cô cũng vậy đấy.』

(Lineage tsukimono là chỉ những dòng dõi giàu có nhờ có tổ tiên phù hộ., dạng vậy :V)

“Tôi bắt đầu mất hứng rồi đấy.”

Cả câu chuyện có vẻ hơi khó tin với Tomochika. Quả đúng là gia tộc cô có truyền thống lâu đời về võ thuật nhưng ai lại nghĩ rằng nó ảo đến chừng này cơ chứ…

『Bộ cô có thể nói vậy sau khi xé toạc mắt bố mình ra hồi năm mười tuổi à? Nếu cô hỏi tôi thì tôi phải thừa nhận điều đó càng chứng tỏ cô hứa hẹn hơn cả chị cô đấy.』

“Tôi chắc rằng mắt bố tôi không bị sao cả!”

『Erm, à thì, cô biết đấy, ông ta sở hữu mắt tạo tác từ lâu rồi..』

“Đó chắc chắn là nói xạo! Cô đang cố chống chế đúng không hả?”

『Mhm, tôi cứ nghĩ làm vậy sẽ khiến cô trở nên phù hợp với câu chuyện ‘con thú dữ bên trong mình’ chứ, có vẻ không được rồi.』

“Bộ có người thèm quan tâm đến câu chuyện đó à!?”

『Mà được rồi, tóm lại là thay vì cứ dựa dẫm vào vũ khí hay kĩ năng, cô hãy cứ cố gắng điều khiển sức mạnh bẩm sinh của mình, như vậy là cách tốt nhất rồi đấy.』

“Được rồi, thế làm sao để giải ấn?”

Trở nên tàn bạo hơn không phải là thứ mà Tomochika muốn, nhưng giờ vã lắm rồi, có còn hơn không.

『Phong ấn dựa trên một câu lệnh. Để giải nó cô cần một câu thần chú.』

Và câu chú đó là:

Tam giới cuồng nhân cuồng bất tri

Tứ sinh manh giả manh bất thức

Bao kiếp được sinh trong u tối

Bấy kiếp chết trong cõi u minh

“Đây chẳng phải là thứ mà người ta gọi là chuunibyou à?”

『Đấy là một đoạn trong Hizou Kuron của Không Hải đấy được chưa? Diễn ra rất nhiều trong giới võ thuật, phải niệm vài câu chú cổ truyền. Mà thôi, cứ đọc lại nó đi.』

“Nó khá dài đấy, trông chả dễ dùng trong mấy trường hợp khẩn cấp chút nào…Thôi chết, Tatakou-kun đợi chúng ta nãy giờ rồi đấy!”

Tomochika lẩm bẩm câu chú trong khi đứng dậy. Trông cô như chẳng thay đổi gì sau khi đọc cả nhưng có lẽ thế là tốt nhất

Cô rời khỏi phòng và đi đến chỗ hẹn với Yogiri.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Yogiri và Tomochika, cùng với tất cả tư trang vật dụng của mình, đã cùng nhau bỏ trốn về lối thoát hiểm. Lúc này họ đều đã đồng ý ở lại khách sạn là quá nguy hiểm nên phải rời hỏi đây ngay lập tức, còn việc bỏ trốn đến đâu thì họ vẫn chưa biết.

『Tôi biết cầu thang thoát hiểm an toàn hơn thang máy, nhưng chẳng phải kẻ thù sẽ phát hiện ra chúng ta sao? Hay là nhảy ra khỏi cửa sổ đi, tôi chắc không ai thấy đâu』

“Đây là tầng năm đó má!?”

Ý kiến của Mokomoko có hơi quá vô lí với Tomochika.

『Tôi nhớ có ông nào đó ở thế giới mình cũng nhảy xuống từ độ cao này mà có sao đâu.』

“Bộ ổng có còn là con người không vậy?”

“Hẳn phải có thứ gì đó như đường trượt khẩn cấp ở đây, nhưng chúng ta không có thời gian để mà tìm đâu. Hơn nữa cách kia cũng quá nổi bật, không hợp với việc lẩn trốn đâu.”

“Ừ, thang bộ là được rồi.”

Khách sạn được xây theo hình chữ L. Ngay bên phải phòng họ là chiếc thang máy và góc cua ở bên trái. Sau khi đi tới chỗ góc cua đó và qua khỏi cổng là một cầu thang bộ.

Hai người họ đến chỗ cổng và để ý đến nhất cử nhất động xung quanh, nhờ vậy mà họ phát hiện ra tiếng bước chân đang đến gần.

Một người xuất hiện ở góc cua và chắn trước mặt họ.

“Ara ara, xem chúng ta có gì này?”

Người phụ nữ nói cùng nụ cười dịu dàng, khoác lên người một chiếc váy trắng phất phơ và đang mang theo một cây trượng quá mức lòe loẹt. Yogiri vẫn chưa cảm thấy sát ý nào từ cô nhưng xuất hiện đúng lúc thế này thì hẳn phải có liên quan đến người đang nhắm vào họ. Không quan tâm kính ngữ, Yogiri hỏi cô ngay lập tức.

“Thế cô là ai?”

“Chỉ là một vệ sĩ qua đường…Ấy nhầm, Lisa của đội vệ sĩ của Yuuki-kun, đừng để vẻ ngoài của ta đánh lừa nhé cậu bé, ta thực ra là trưởng nhóm đấy.”

Người phụ nữ kia trả lời với vẻ điềm đạm. Thế ra cô ta thực sự là người của Yuuki— không phải là người mà Yogiri lẫn Tomochika đã từng gặp trước đây.

“Thế cô đến đây làm gì?”

Cô ta trả lời họ ngay tức khắc, dù đó chỉ vỏn vẹn hai từ: Ngục băng. Lập tức họ bị bao quanh, bị cô lập bởi những— trụ băng mỏng cả bốn phía tạo nên một chiếc lồng.

“Yuuki-kun đã ra lệnh cho ta mang cô bé Tomochika kia về cho cậu ấy, hãy cứ ngoan ngoãn và mọi chuyện s–”

Yogiri đá thanh băng, nó liền vỡ tan để lại một lỗ trống vừa đủ cho một người chui qua.

“Huh? Nó dễ gãy vậy sao?”

Tomochika vô ý chạm vào trụ băng và lập tức thụt tay lại và hét lên như thể chỗ ấy vừa bị đập đầu vào tường.

“Lạnh quá! Cậu đã làm gì vậy!? Nó siêu cứng nữa chứ!”

“Tớ chỉ giết đống băng mà tớ đá thôi, có vẻ như thành công rồi nhỉ.”

Thì ra sức mạnh của Yogiri cũng hoạt động được trên phép thuật.

“Ý cậu giết băng là sao hả!? Bộ lại triết học nữa à!?”

Tomochika, dẫu sốc nhưng cũng phải đi theo Yogiri ra khỏi lồng.

Lisa chỉ có biết ngây người nhìn họ, việc họ thoát được không nằm trong tính toán của cô.

Yogiri giờ đây đã biết cô là sát thủ do Yuuki gửi đến nên việc giết cô là dĩ nhiên, nhưng làm vậy thì họ sẽ lại đâm vào đường cụt một lần nữa.

“Chuyện gì vừa xảy ra thế!?”

Lisa hoảng hốt hét lên trong lúc chĩa gậy vào Yogiri và Tomochika. Đỉnh đầu cây gậy bắt đầu phát sáng và tạo nên

một trụ băng khổng lồ lơ lửng trên không. Cô gần như định ném nó nào họ, mũi nhọn cùng với khối lượng của cột băng sẽ dễ dàng biến họ thành đống thịt vụn.

Yogiri đang lo đến việc không biết phải tra khảo cô thế nào và đã không để ý đến thời gian. Câu chú đã được hoàn thành và giờ dù cậu có giết cô pháp sư đó đi chăng nữa thì khả năng cao cục băng đó vẫn phóng tới họ. Với suy nghĩ vậy Yogiri sử dụng năng lực của mình không phải lên cô pháp sư mà là trụ băng.

Không chút chậm trễ, nó bắt đầu nứt ra, vỡ vụn và tan biến trước khi kịp chạm đất.

“Hii-!”

Lisa rít lên sợ hãi trong khi chậm rãi lùi lại.

Cô đã tấn công họ trước nên giờ sẽ chẳng mấy ai nói gì nếu như Yogiri giết cô, nhưng cậu lại để mắt tới cây trượng trên tay cô. Nó trông khá lộ liễu nhưng có lẽ nó cần thiết để thi triển ma thuật. Thế nên thay vì giết cô cậu lại xử cây trượng của cô trước.

Cậu dùng năng lực và tách, cây trượng nứt ra thành đôi, mất hết ánh sáng và vỡ vụn, viên pha lê có tác dụng làm đẹp rơi xuống đất.

Chứng kiến cảnh đó, Lisa ngã khụy xuống, đôi mắt cô đầy vẻ sợ hãi. Dù đã quá muộn nhưng cô cuối cùng cũng nhận ra kẻ trước mặt cô vượt xa những gì cô đã đối đầu.

“Cô có xài được ma thuật nếu không có gậy không?”

“Kh-không, tôi không thể.”

Cô lập tức trả lời— một lựa chọn đúng đắn ngay lúc này bởi Yogiri đã định giết cô nếu như cô còn ngoan cố.

Discord Facebook

Chương 29: Rốt cục gia đình mình định tham gia trận chiến thế nào vậy…

———

“Hm? Nhưng pháp sư cuối cùng mà bọn tôi gặp làm gì có trượng.”

Cậu đã quên mất tên người đó nhưng Yogiri lại nhớ rằng có một lần bạn cùng lớp của cậu đã phá hủy cả một chiếc xe buýt mà không cần đến thứ gì như trượng.

“T-tôi là Trượng Pháp Sư, tôi có thể truyền dẫn ma lực từ trượng hoặc gậy phép nhưng để thi triển ma thuật mà không có chúng là bất khả thi.”

Lisa sợ hãi trả lời cách rụt rè nhưng những gì cô nói đều là sự thật.

Chức nghiệp của cô ấy cho phép niệm những câu chú mạnh mẽ cách nhanh nhất, nhưng đó là trong trường hợp cô có dụng cụ để thi triển.

“Có vẻ như chúng ta có thể vô hiệu hóa kẻ thù nếu như họ quá phụ thuộc vào vũ khí nhỉ, mà tớ nghĩ chuyện đó hiếm xảy ra lắm.”

Không phải lúc nào trong tương lai kẻ địch cũng phụ thuộc quá vào vũ khí; Yogiri nghĩ lần này là họ gặp may.

『Những người thế này thường giấu vũ khí đâu đó nữa đấy, để cô ta sống là không an toàn đâu.』

Yogiri quay mặt về phía Mokomoko và trả lời, không để tâm đến phản ứng kì lạ của Lisa, người không thể nhìn thấy Mokomoko khi thấy cậu tự nói chuyện một mình.

“Nếu tôi mà cứ tự tiện đi giết người chỉ vì họ trông nguy hiểm với tôi thì sau này sẽ chẳng còn ai sống sót đâu cô biết chứ.”

Cậu không thích giết người, chỉ là do việc cậu dùng sức mạnh để tự vệ mà làm đối phương phải chết thôi. Cậu không ngại giết người, nhưng cậu cũng không thích trở thành kẻ sát nhân.

Yogiri quay lại nhìn Lisa.

“Có thể cô cũng đã đoán được phần nào rồi, nhưng tôi sẽ nói rõ luôn: tôi có thể giết người chỉ bằng suy nghĩ. Nếu cô định giở trò, cô chết, vậy thôi, đó là vị trí hiện giờ của cô đấy. Nếu cô hiểu rồi thì tôi sẽ hỏi cô vài câu nhé, được không?”

“Được rồi.”

Giọng của Lisa đầy sợ hãi, khí phách xem thường mấy đứa nhóc trước mặt cô đã biến mất hoàn toàn. Một sai lầm nhỏ thôi là cô sẽ chết, và cô có thể cảm nhận nó bằng cả cơ thể mình.

“Nếu như cô là Trượng Pháp Sư thì nghĩa là cái trượng lúc nãy không phải là cái duy nhất đúng không? Cái còn lại đâu?”

Trả lời cho điều đó, Lisa lấy một chiếc gậy bằng cỡ cây bút ra từ khe ngực của mình và đặt nó lên sàn.

“Bộ cô hết chỗ giấu rồi hay sao vậy!? Còn Takatou-kun nữa, đừng có lợi dụng mà nhìn vào cổ nữa!”

Dù mọi chuyện có nghiêm trọng thế nào thì Tomochika vẫn luôn như thường lệ

“Tớ chỉ cảm thấy ấn tượng ở cách cô ấy cất đồ thôi mà.”

『Nhưng nếu cô ta có thể giấu một cây bút nhỏ đến vậy thì hẳn sẽ còn đầy ở những chỗ khác. Ta có nên lột đồ cổ ra không?』

“Tôi chưa từng thử điều đó nhưng giết quần áo của cô ta cũng dễ thôi.”

“Không không không không, cậu đùa tớ đấy à!?”

Có vài thứ Tomochika không thể tin được lúc này.

“Cậu không nói gì khi thấy tớ giết người, thế mà tại sao lại phải đối việc tớ lột đồ?”

Yogiri không thể hiểu nổi quan điểm của cô, nhưng cậu lại quyết định bỏ qua nó và tiếp tục công việc của mình.

“Được rồi, câu hỏi tiếp theo. Cô nói rằng cô được ra lệnh là phải bắt Dannoura-san đúng không, trông cô như đã từ bỏ rồi, chẳng phải mệnh lệnh là tuyệt đối sao? Tôi nhớ là tôi có nghe

chuyện gì đó như là nô lệ sẽ điên cuồng và sẵn sàng hi sinh mạng sống mình để hoàn thành nhiệm vụ phải chứ?.”

“Chỉ bọn nô lệ phụ cấp mới làm vậy, chúng không có tác dụng gì cả, chúng sống chỉ để như vậy thôi. Nô lệ cao cấp như bọn tôi rất có giá trị, đến mức họ luôn quan tâm từng li từng tí đến điều kiện sống và đặt bọn tôi lên hàng đầu.”

“Thế còn đồng bọn của cô đâu? Nếu cô là lãnh đạo của nhóm vệ sĩ thì tôi đoán không phải chỉ có mình cô đâu nhỉ?”

“Đương nhiên, tất nhiên là có nhiều hơn rồi.”

Cùng với những lời đó, bỗng có thứ gì đó đột nhiên rơi xuống từ trần nhà. Thứ đó trông cũng nhắm đến Tomochika, nhưng thay vì phải đáp xuống sàn: ngay lập tức, Tomochika đã bắt lấy nó trên không và đập mạnh nó xuống đất.

『Mhm. Mới đó đã có tác dụng rồi à.』

Thứ gì đó rơi xuống từ trần nhà và đập đầu xuống mang hình dạng của một cô bé với cổ đã bị gãy đến mức chí tử. Kĩ thuật mà Tomochika vừa dùng bao gồm việc ôm lấy cơ thể cô bé với một tay ngay khí quản cùng một ngón tay chọt vào hốc mắt rồi sau đó đâm đầu cô bé xuống sàn.

(Zard: Do not bully loli :<)

“Rốt cục gia tộc mình đinh tham gì trận chiến kiểu gì mà tạo nên cả kĩ thuật chiến đấu trên không thế này…”

『Luôn sẵn sàng cho mọi tình huống có thể xảy ra là phong cách nhà Dannoura!』

Thế nhưng cô bé đã bắt đầu đứng dậy mặc cho cái cổ gãy của mình, khi đó hình dáng của cô khi đó hiện rõ ra, đấy không phải con người mà là một con rối được thiết kế rất tinh xảo.

Thực chất ngay lúc này cả Yogiri lẫn Tomochika đều đã bao vây bởi những món đồ chơi như: thú nhồi bông, tượng gỗ, búp bê sứ và nhiều loài khác với đủ kích thước khác nhau.

Không lâu sau đó cả chỗ cửa đều bị bịt kín bởi những món đồ chơi cả trước lẫn sau, ngay cả bức tường lẫn trần nhà cũng đều đầy ắp chúng.

“Ồ ra vậy, thảo nào tôi cứ tự hỏi vì sao cô lại ngoan ngoãn đến vậy.”

Tự biết mình không thể thắng nên cô đã chờ viện binh tới giúp, cô chưa bao giờ quên nhiệm vụ của mình cả.

“Thế mà ta cứ nghĩ mình có thể tự lo liệu được chứ.”

Lisa trả lời với nụ cười ngạo mạn và chết.

Yogiri đã sử dụng năng lực từ khi nhận thấy không cần phải để cô ta sống khi mà kẻ thù cứ ngày càng tăng thế này.

『Người khiển rối à?』

Tuy chúng trông chả mạnh lắm nhưng có vẻ chúng định đè bẹp Yogiri và Tomochika bằng số lượng của mình.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Một cô bé trong bộ váy đen diềm ren đang ngồi dưới một trong những bậc nghỉ của cầu thang thoát hiểm. Như thể khoe về sở thích của bé, xung quanh bé chỉ toàn là thú nhồi bông và búp bê. (Zard: I see a loli :)))))))))

Chelsea, một vệ sĩ của Yuuki (Zard: loli là để thị…yêu thương, ko phải để đánh nhau :<)

Theo như kế hoạch thì lẽ ra bé sẽ không phải hành động, cả bé lẫn Lisa đều nhất trí rằng chỉ cần một trong hai người là hơn cả đủ để xử lí hai người vô năng kia. Lisa, trưởng nhóm vệ sĩ của Yuuki sẽ chiếm hầu hết màn trình diễn trong khi Chelsea chỉ đến để đề phòng trong nhiệm vụ lần này, nhưng mọi chuyện bắt đầu vượt khỏi tầm kiểm soát: ma thuật của Lisa đã trở nên vô dụng.

Mặc cho sự rối bời của mình, Chelsea đã lập tức hành động, bé tin rằng các búp bê của bé sẽ có thể tóm được hai người ứng cử viên kia.

Dù cho búp bê của cô có bị phá hủy thì cũng chẳng sao cả.

Năng lực của cô là sức mạnh nhập hồn— đặc biệt là đưa mảnh linh hồn vào đồ vật- và mảnh đó sẽ chỉ cần di chuyển đến một con búp bê khác khi cơ thể cũ của nó bị phá hủy. Thậm chí tất cả các con búp bê trước cửa của bé có bị hủy diệt hết đi chăng nữa thì mọi thứ bé cần làm chỉ là đưa chúng một cơ thể mới.

“Cái dì! Làm sao một cô gái lại có thể tàn bạo đến vậy cơ chứ!”

“Cô ta giỏi hơn mình nghĩ.”

Chelsea hét lên trả lời con búp bê sống to lớn bên cạnh cô. Con búp bê đó là con đã điều khiển con vừa bị Tomochika đập nát. Hệ thống nhập hồn được chia ra thành nhiều nhánh với trung tâm là linh hồn mẹ do Chelsea quản lí.;

Họ đến với suy nghĩ sẽ bắt cóc Tomochika và kết thúc nhiệm vụ cách nhanh chóng, thế nhưng có vẻ mọi chuyện không dễ như vậy.

“Moru~! Phải giết người tên Yogiri kia trước moru~!”

Con gấu bông dễ thương đang nằm trong vòng tay của Chelsea nói những lời chẳng chút đáng yêu gì của nó.

“Ý hay đấy, dù cho chúng giỏi đến đâu chúng cũng thể chặn được hết đâu”

“Gehehe, tại sao chúng ta không đi lên và chặt một hay hai cái chân tay gì của ả nhỉ? Chỉ là để cho cô ta khỏi trốn thôi mà.’’

Giờ đến lượt con búp bê nam nói, huơ huơ cái dao cùng nụ cười hiểm độc.

“Tất nhiên, chuyện đó dễ thôi mừ. Dù xao đi nữa, bắt cóc ả ta cũng là nhiệm vụ của chúng ta mà.”

Chelsea nói với vẻ buồn bực khi hiểu được ý đồ đằng sau nhiệm vụ mà họ được giao cho.

Nhìn vào cơ thể bé thì ai cũng phải nói rằng bé rất đáng yêu, vẻ dễ thương của bé không hợp với những việc “người nhớn”. Khi nghĩ đến việc không thể có được tình yêu của Yuuki với cơ thể này bé trở nên ghen tị với Tomochika. Erika hẳn cũng phải rất ghen tị giống cô.

“Đi đi.”

“Bắt cô ta nào moru~”

Thú nhồi bông, búp bê, robot và nhiều thứ khác lũ lượt tấn công Yogiri và Tomochika. Thế nhưng chúng đều dừng lại giữa không trung và bay ngược trở lại với tiếng swish và què quặt đáp xuống đất.

Điều đó vẫn trong tầm kiểm soát.

“Được rồi, tiế— huh?”

Đột nhiên cảm thấy bất an, Chelsea nhìn chằm chằm về con gấu bông mà bé đang ôm và thứ mà bé nhìn thấy chỉ là: một con gấu bông bình thương.

Bé hoảng sợ lắc món đồ chơi của mình, nhưng con thú ấy vẫn cứ im lặng.

“Jennifer! Jacky!’’

Con búp bê nữ cạnh cô ngã xuống và lặng lẽ rơi xuống từng bậc tam cấp, trong khi con dao trên tay búp bê nam thì rơi xuống và đứng yên.

“Không…không! Chuyện gì thế này!? Morulun, Jennier, Jacky! Di chuyển đi! Các cậu bị sao thế này!?”

Tất cả những con búp bê đó đều rất quan trọng, chúng như không thể thay thế với Chelsea. Và đột nhiên tất cả chúng đều bất đông từng con một khiến Chelsea trở nên hoảng sợ.

Dùng những con búp bê vẫn còn di chuyển được để quan sát, tất cả những gì bé thấy là Yogiri đang sải bước về phía cầu thang. Những con búp bê đã tấn công cậu theo lời cô lần lượt ngã xuống mỗi khi chúng đến gần cậu.

Và rồi cánh cửa thoát hiểm mở ra và Yogiri đang đứng trước mặt Chelsea (Zard: and then they…. :<<)

Tất cả những con búp bê còn duy chuyển được lập tức chuyển sang trạng thái tấn công nhằm bảo vệ Chelsea.

“Dừng lại! Làm ơn dừng lại đi mà! Đừng giết nữa! Em xin lỗi, em xin lỗi mà!!!!”

Chelsea cuối cùng cũng ra lệnh cho búp bê của cô dừng lại, dù cho nó khó có thể coi là mệnh lệnh bởi giọng đầy sợ hãi của cô.

“Takatou-kun này… là do tớ hay là chúng ta thực sự giống kẻ xấu ở đây nhỉ?”

“Này này, tớ vừa bảo vệ chúng ta đấy.”

Bé khiển rối và búp bê của bé trở nên im lặng và thứ duy nhất có thể nghe được là cuộc trò chuyện đầy phức tạp của hai người kia.

Tiện nói thêm, khi mà họ đến đây thì số lượng búp bê còn sống của Chelsea đã giảm xuống một con số khủng khiếp.

Discord Facebook

Chương 30: Ta chỉ cần giết hắn trước khi hắn kịp sử dụng

trans: Zard

——-

Bên dưới khu di tích- tầng một.

Khi đang trên đường đi đến lối ra thì đột nhiên Yuuki cảm nhận được cái chết của Lisa.

“Có chuyện gì ư chủ nhân?”

Hai người vệ sĩ cạnh Yuuki, Euphemia và Stefanie, lập tức nhận ra vẻ khác thường của chủ nhân mình.

Lờ đi hai người họ, Yuuki lướt qua nhật kí hoạt động của Lisa và chứng kiến cảnh ma thuật của cô bị phá vỡ một cách bí ẩn và rồi cô chết. Tiếp ngay sau đó là Chelsea tham chiến chỉ để khiến những con búp bê của em trở nên vô dụng và mất hết ý chí chiến đấu sau đó. Em vẫn còn sống nhưng đã khai hết cho hai người bạn cùng lớp của cậu về việc em làm theo lời Yuuki.

“Mà mình cũng không yêu cầu họ phải giữ bí mật.”

Khả năng điều khiển tâm trí trên những người vệ sĩ của cậu là cực kì thấp, bởi vì một lí do rất đơn giản là cậu không hứng thú với những con búp bê suốt ngày chỉ biết vâng dạ. Hơn nữa, Yuuki cũng chẳng bận tâm đến việc khả năng của chức nghiệp Kẻ Thống Trị bị lộ. Không hề có điểm yếu nào đối phương có thể chống lại, mà chúng càng biết thêm về chức nghiệp này chúng sẽ chỉ càng thêm tuyệt vọng thôi.

Thế nhưng tình hình lúc này lại chẳng tuyệt chút nào. Ban đầu cậu chỉ coi việc bắt cóc Tomochika là phụ, nhưng giờ đây cậu sẽ dốc toàn lực cho chuyện này.

Cậu ra lệnh cho toàn bộ côn trùng xung quanh khách sạn tìm kiếm Yogiri và Tomochika, chúng nhanh chóng phát hiện ra hai người họ đang trên đường chạy xuống cầu thang thoát hiểm. Yuuki quyết định sẽ để mắt đến bọn họ mọi lúc để dù họ có chạy đi đâu thì cũng sẽ vẫn có hàng vạn con mắt đang quan sát họ.

“Hắn ta bảo rằng có thể giết người chỉ bằng suy nghĩ, ngươi nghĩ sao?”

Yuuki kể cho Euphemia về chuyện đã xảy ra và hỏi ý kiến của cô. Cậu vẫn chưa nắm rõ về cách mà thế giới này hoạt động, thế nên mỗi lần có thắc mắc gì là cậu sẽ đều hỏi những người vệ sĩ của cậu.

“Điều đó khá ngớ ngẩn nhưng em nghĩ sẽ khả thi nếu như có ai đó quyền lực đã nhúng tay vào. Khả năng cao là sự can thiệp của một thực thể nào đó cao cấp hơn cả hệ thống phước lành của Hiền Giả.”

Hệ thống, hay còn được biết đến như là phước lành của Hiền Giả theo quan niệm ở thế giới này, được kế thừa từ thế hệ này sang thế hệ khác bắt nguồn từ những con người đầu tiên của thế giới. Những di sản này về căn bản tương tự như những gì được áp đặt lên học sinh, họ sẽ thức tỉnh được sức mạnh mới nhưng ngược lại cũng sẽ trói họ vào một hệ thống quan hệ sức mạnh khiến họ không thể hơn được những Hiền Giả đã ban phước cho họ.

“Thế nó cũng liên quan đến cách Hiền Giả giới hạn kĩ năng của ta à?”

“Vâng đúng vậy. Một khi đã nhận được phước lành của Hiền Giả là ngài cũng sẽ bị thiết lập một giới hạn khiến ngài không thể chống lại họ. Giới hạn đó còn cho phép họ vô hiệu hóa một kĩ năng hoặc thậm chí làm khả năng kháng phép tức tử của một người giảm còn không. Thế mới nói em nghi cấp bậc của bọn chúng còn cao hơn cả Lisa và Chelsea trong hệ thống phân cấp.”

“Ừ, dù cho chúng có nói dối là vô năng thì ta nghĩ cao lắm cũng chỉ ngang ta mà thôi. À khoan, có thể nâng cấp phước lành của mình lên được không vậy?”

“Có thể đối với những người đã đủ điều kiện, nhưng em không nghĩ rằng ai đó sẽ nâng chúng lên trên cả Lisa hay Chelsea đâu.”

“Được rồi, thế lí do còn lại là gì?”

“Một khoảng cách level cực lớn. Trong trường hợp đó, biến trận đấu như thể ma thuật của đối phương bị vô hiệu hóa và

giết họ khiến nó trông như phép tức tử. Thế nhưng ngoài sức mạnh đã nhận thêm được từ ngài ra thưa chủ nhân, em không nghĩ chúng sẽ có thể hơn được Lisa cấp 70 và Chelsea cấp 56 đến mức đó đâu."

"Ừ, không dùng cách nâng level như ta thì còn khuya mới lên nhanh thế được."

Cấp độ của một người cũng biểu thị cho toàn bộ số ma lực mà họ nắm giữ.

Ma lực là thứ cần thiết để vận hành hệ thống và hấp thụ bằng cách giết những sinh vật cũng đã được cài đặt hệ thống. Nghĩa là, muốn tăng sức mạnh nhanh thì hãy cứ đi tìm xử mấy thằng mạnh càng nhiều càng tốt.

Không đời nào Yogiri và Tomochika lại có thể làm như vậy cả, thế nên việc họ lên level cao hơn Lisa và Chelsea chỉ trong vài ngày là bất khả thi. Họ giỏi lắm cũng chỉ lên được một phần rất nhỏ trong con số đó thôi.

"Khả năng thứ ba là năng lực ẩn, em nghĩ đây là lời giải thích hợp lí nhất."

"Nó nghe ảo thật đấy nhỉ?"

"Ngài nói đúng, nhưng chẳng nó cũng là một lí do hợp lí để ngài từ bỏ Dannoura-sama đấy. Ngài không nên đối đầu với thứ sức mạnh mà chúng ta không biết. Trong trường hợp này thưa chủ nhân, chúng ta không nên tiếp xúc với bọn chúng thì hơn."

"Ngươi đang bảo ta hãy trốn khỏi một tên vô năng á? Đừng có mơ"

Dù Yuuki đang nói bằng giọng bỡn cợt, sâu bên trong cậu vẫn cảm thấy hơi tức giận. Đây không phải là điều mà một kẻ thống trị nên làm, cậu tin vậy.

"Dù hắn ta có năng lực mạnh đến cỡ nào đi chăng nữa, ta chỉ cần giết hắn trước khi hắn kịp dùng là được. Thế, có ý tưởng gì không?"

"Hm, trong trường hợp của Lisa là cô ấy chết vì quá phụ thuộc vào ma thuật, còn của Chelsea là vì đống búp bê của em ấy.

Dù sao thì thể chất của họ chẳng hơn người bình thường là mấy.

Em nghĩ rằng gửi ai đó với chức nghiệp thiên về cận chiến sẽ tốt hơn nhiều, ai đó cỡ cấp 50 để có thể di chuyển nhanh hơn cảm quan của con người.:

“Không dễ có đâu.”

Ngay lúc này gần như toàn bộ đội quân của cậu đều đang bận việc đi săn. Ưu tiên cao nhất với cậu là thu thập tài nguyên và cậu vẫn tin đó là hành động đúng đắn. Dù sao thì tương lai cũng phải chiến đấu trong thành phố mà.

“Chắc ta sẽ yêu cầu ai đó hữu dụng đến thành phố trước. Mà ta có cần phải nhờ đến một tên giỏi cận chiến không? Tại sao ta không cứ thổi bay mịa hắn với ma thuật tầm xa nhỉ?”

“Bên trong vùng bảo hộ sẽ rất khó để thi triển ma thuật diện rộng, nhưng nếu như ta có thể dụ chúng ra bên ngoài thì được. Thế nhưng sẽ có khả năng Dannoura-sama sẽ cũng phải chịu đòn đó đấy ạ.”

“Eh, ta không muốn vậy đâu. Được rồi, hãy cứ chơi trò mèo vờn chuột với chúng chút nào, chúng sẽ chịu thua nhanh thôi.”

May mắn thay, số lượng nô lệ của cậu là gần như vô tận, nếu như có một người chết thì cậu có thể kiếm thêm hai người như vậy. Thậm chí Yogiri có thể giết người bằng suy nghĩ thì cũng phải có một giới hạn nào đó. Với số lượng này cậu ta sẽ chết nhanh thôi.

“Mệnh lệnh đến tất cả cá nhân trong vùng Hayabusa. Giết Yogiri Takatou và bắt Tomochika Dannoura về đây.”

Trong cả cuộc đời mình Yuuki Tachibana chưa bao giờ phải hối hận bởi cậu chưa bao giờ phải nếm mùi thất bại thực sự.

Dù cho vẫn có lúc thăng trầm nhưng tất cả đều cũng rồi như cậu muốn.

Đó là nguồn gốc của sự lạc quan của cậu: sự thành công liên tiếp đã khiến cậu tự tin vào tương lai, ở nơi mà cậu sẽ là kẻ chiến thắng.

Niềm tự kiêu rằng cậu không bao giờ thua, tuy không có bằng chứng cụ thể nào nhưng đó lại trở thành một lí do cho thành

công của cậu, càng tăng thêm niềm tin của cậu vào định mệnh của mình.

Đó là lí do mà cậu đã xem thường sức mạnh của Yogiri

Cậu chắc chắn rằng chỉ cần giữ khoảng cách an toàn với họ, và thậm chí dù cho kế hoạch của cậu thất bại cậu vẫn có thể sửa chữa và lập một cái mới- với ý nghĩ đó Yuuki đã ra lệnh giết Yogiri.

Người ta có thể nhìn vào chỉ trích cậu. Đã không đánh giá được mức độ nguy hiểm của tình hình mà còn ra lệnh đi bắt người khác lại còn coi linh tính của mình là chiến thuật.

Và đó là một sai lầm chết người

Cậu hành động với sát ý, và cái sát ý đó đã tạo nên một con đường kết nối cậu và Yogiri.

Thế nhưng Yuuki đã không còn có thể kịp nhận ra sai lầm của mình được nữa. Đến cuối cùng cậu vẫn không thể nếm thử cảm giác hối hận đầu tiên trong cuộc đời.

Phản ứng của Stefanie là một bằng chứng cho bản năng đơn giản của cô, cô òa khóc khi chứng kiến cảnh tượng xảy ra trước mặt mình và mất một lúc cô mới hiểu được ngụ ý của việc này:

Một tồn tại nhẫn tâm phá vỡ thường thức của họ tại thế giới này đã xuất hiện.

Ngay lúc này người duy nhất nhận ra điều đó và run rẩy sợ hãi là Euphemia

——-

Đôi điều về hệ thống (by trans eng)

Như chúng ta đã biết, có hai cách để tiếp nhận hệ thống:

1. Con cái kế thừa từ cha mẹ

2. Được hiền giả/kiếm thánh cài đặt.

Trong trường hợp được kế thừa từ cha mẹ thì chúng ta sẽ có chung cấp bậc với cha mẹ mình, cũng đồng nghĩa với việc cha mẹ không thể quyết định chỉ số hay kĩ năng của con cái. Nó chứng minh qua việc từ xa xưa hiền giả đã cài đặt hệ thống lên

con người và qua hàng thế hệ, tất cả loài người đều có chung một cấp bậc và đều nằm dưới hiền giả.

Trường hợp được hiền giả ban cho thì sẽ cho bạn cấp bậc trên hay thậm chí là dưới cả người bình thường. Như trước đã có nói thì lí do mà hiền giả hay chọn người nhật là vì họ có độ tương thích cao với hệ thống, nghĩa là xác xuất cho người nhật thức tỉnh chức nghiệp mạnh là rất cao.

Lên thêm nữa sẽ khá rắc rối, nhưng nói chung là có ý kiến cho rằng hiền giả có thể điều khiển tất cả người bình thường, nhưng trong số hiền giả vẫn có phân cấp như thủ lãnh hay người hầu

Phước lành kiếm thánh cũng tương tự vậy nhưng nó lại có thứ bậc riêng, liệu việc cấp bậc cuối cùng của hai phước lành này có giống nhau không thì vẫn là một ẩn số.

Sẽ có một arc riêng của kiếm thánh sẽ làm rõ hơn về điều này.

Discord Facebook

Chương 31: Cuộc sống mà

——

“Aaaaah!”

『Biết là hỏi câu này có hơi kì nhưng cô có thể khiến hét của mình dễ thương hơn chút được không?』

Sau khi hoàn thành xong việc tra khảo Chelsea, Yogiri và Tomochika đang vừa xuống khỏi tầng hai khách sạn thì đột nhiên Tomochika hét lên thảm thiết.

“Ồ, một con giá—!”

“Cấm cậu nói từ đó! Nếu bây giờ tớ mà nghe hết là tớ sẽ không còn bình tĩnh được nữa đâu đó!”

Chưa kịp nói hết câu, Yogiri đã bị Tomochika điên cuồng cản lại.

Thật vậy, hiện giờ đang có một con gián đang bò trên bức tường cạnh họ và theo đó là hàng đống con côn trùng khác đang vây xung quanh. Cách mà chúng đứng yên trên tường không chút cử động khiến chung như thể đang chờ đợi thứ gì đó.

“Hình như Tachibana có nói là cậu ta có khả năng thống trị cả bọn côn trùng lẫn động vật nhỏ thì phải, tớ đoán chắc cậu ta đang dùng bọn này để quan sát chúng ta.”

Vừa nói Yogiri vừa nhìn bọn côn trùng dính trên tường. Cậu không biết mắt chúng đang nhìn vào đâu nhưng cậu bằng cách nào đó biết chúng đang nhìn cậu.

“Cậu có thể làm gì với chúng được không!?”

“Tớ có thể xử hết bọn chúng, mà nếu vậy th—”

“Làm ngay đi! Đây là lúc để cậu dùng sức mạnh rồi đấy!”

Tông giọng của Tomochika lên thêm một mức độ, từ hoảng sợ sang điên cuồng.

“Tớ giết thì cũng không sao, nhưng cậu muốn thấy cảnh chúng rớt hết từ trần đến tường xuống đất không.”

Giết chết thứ gì đồng nghĩa với việc sẽ có xác chết xuất hiện, và khả năng cao nó sẽ trở thành trở ngại cho chính mình. Yogiri không ngại việc phải giẫm lên chúng nhưng cậu không nghĩ Tomochika cũng cảm thấy vậy.

“Như thế còn tệ hơn nữa, miễn đi!”

“Cậu chắc chứ? Chúng có thể bay tới đớp chúng ta bất cứ lúc nào đấy. Với số lượng chừng này thì chẳng bất ngờ gì nếu như chúng có thể giết chết một con người đâu.”

‘Không không không không, không! Nghĩ đến việc bị mấy con này giết thôi đã đủ kinh tởm rồi!”

“Chừng này là có thể đấy. Cậu biết đấy, như là bò vào miệng cậu và chui hết cả vào thực quản cậu, hay là đục khoét người cậu và nhâm nhi từng miếng nội tạng của cậu, nhiều cách lắm.”

“…Yuuki Tachibana…Ngươi đi chết đi!”

Cơn giận của Tomochika ngày càng tăng trong khi cô cố gắng không tưởng tượng về mấy cảnh kia.

“Mà nếu chỉ bị quan sát thôi thì không sao, cứ đi như bình thường đi.”

“Lỡ như chúng bay đến chúng ta thì sao?”

“Tớ sẽ giết chúng, nhưng tớ không nghĩ làm vậy sẽ khiến chúng dừng bay giữa chừng đâu.”

“Nếu điều đó thực sự xảy ra là tớ chết luôn đấy!”

Hai người họ cứ tiếp tục đi xuống như vậy và đúng như dự đoán, lũ bọ chầm chậm bám theo họ, càng khẳng định hơn cho giả thuyết bị theo dõi của Yogiri. Chúng vẫn chưa có vẻ gì là sẽ tấn công.

“Tớ nghĩ tớ sẽ giết Yuuki Tachibana”

Vừa nghĩ về điều đó Yogiri vừa nói, cậu đi đến kết luận đó sau khi đã tổng kết mọi điều cậu biết về Yuuki.

“Mhm, được, tớ không cản đâu.”

Bất ngờ thay, Tomochika không hề phản đối cậu- có vẻ như lũ bọ đã khiến cô không còn suy nghĩ gì được nữa. Yogiri lập tức

giải thích lí do của mình.

“Cái chức nghiệp Kẻ Thống Trị đó rắc rối lắm đấy, cứ kiểu này thì không sớm thì muộn, cả thế giới sẽ trở thành kẻ thù của ta mất.”

Sau khi tra hỏi cô bé khiển rối kia họ đã hiểu thêm về cách chức nghiệp Kẻ Thống Trị hoạt động: số lượng nô lệ của Yuuki cứ càng lúc càng tăng liên lục và cậu ta có thể điều khiển từng người một trong bọn họ. Hơn nữa cậu ta còn có thể hấp thụ sức mạnh từ những nô lệ của mình khi đi săn và thậm chí còn dùng được bất cứ kĩ năng nào của họ.

Không chỉ riêng Yogiri và Tomochika, Yuuki thực sự là một hiểm họa của cả thế giới. Với chức nghiệp của cậu ta thì rất có thể hội đồng thế giới cũng phải trở thành tay chân của cậu. Yogiri không có ý định bảo vệ thế giới này, nhưng nếu như cậu định giết Yuuki thì nên tiến hành càng sớm càng tốt, bởi cậu càng đợi lâu, cái chết của Yuuki sẽ càng ảnh hưởng đến thế giới này.

“Tachibana-kun đang đợi chúng ta bên ngoài thành phố đúng không? Sao ta không đến gặp cậu ấy luôn?”

“Nếu mọi chuyện xảy ra đúng như tớ nghĩ thì việc đó không cần thiết đâu.”

Khi họ vừa đến tầng giữa của tầng một và tầng hai thì tình hình bắt đầu thay đổi, lũ côn trùng bắt đầu bắt đầu trở nên lao xao.

“Làm ơn nói rằng cậu cũng cảm thấy như vậy!”

Sát ý, Yogiri có thể thấy rất rõ chúng đang xuất hiện từ lũ bọ, vô số đường màu đen đang hướng đến cậu. Cảm giác như chúng đều xuất phát từ một ý nghĩa, bảo rằng chúng hãy bình tĩnh đợi tín hiệu.

“Cảm giác như đang bị một con thú săn mồi nhắm vào vậy.”

“Đúng không!? Tớ không quan tâm nữa đâu, làm ơn hãy giết hết bọn chúng đi mà! Tớ chắc chắn mình sẽ chết nếu như bị chúng ào vào đấy!”

“Ừ, tớ cũng chả thích bị lũ này đè bẹp chút nào.”

Yogiri không còn lí do nào để ngần ngại sử dụng sức mạnh nữa.

Tình hình hiện tại tuy không thực sự nguy cấp, nhưng nếu như họ cứ bỏ qua chuyện này thì trong tương lai họ sẽ phải luôn cảnh giác với mọi thứ xung quanh mình. Tuy không phải là điều bất khả thi với khả năng nhìn thấy sát ý của Yogiri nhưng như vậy cũng rất rắc rối.

Thêm nữa, tầm sức mạnh của Yuuki càng lớn họ lại càng bị giới hạn hoạt động hơn. Chẳng bao lâu rồi họ cũng sẽ chẳng còn có thể tự do tìm kiếm cách trở về ở thế giới này nữa, và thậm chí việc hội lại với đám bạn cũng càng bất khả thi.

“Chết đi.”

Và thế là cậu dùng sức mạnh

Thế nhưng, lũ côn trùng cũng chỉ lạo xạo một chút.

“Đừng có nói là nó trượt đúng lúc này nhe!”

Ngay cả vị cứu tinh Yogiri cũng không thể cứu cô lúc này- ý nghĩ của Tomochika hiện rõ qua giọng tuyệt vọng của cô.

“Tớ không chắc chắn là sẽ không bao giờ hụt, nhưng từ đầu đến giờ cậu có thấy nó xảy ra lần nào chưa?”

“Thế sao chúng chưa chết!?”

“À thì, nếu như mọi chuyện theo đúng hướng thì Tachibana vừa mới chết.”

“Hả, cậu nói gì?”

Tomochika không nghĩ rằng Yogiri sẽ nhắc đến Yuuki, người đang không ở đây lúc này và bối rối trong một lúc.

Tất cả những gì Yogiri đã làm là tập trung vào nguồn gốc của tất cả sát ý đang nhằm vào cậu. Thế nhưng, năng lực của Yogiri không thực sự là giết bất cứ ai chỉ vì họ muốn giết cậu. Ví dụ như nếu có người gửi tay chân của mình đến ám sát cậu thì cậu không thể giết kẻ chủ mưu mà chỉ là kẻ được sai đến thôi.

Chức nghiệp Kẻ Thống Trị là một ngoại lệ.

Về bản chất thì chức nghiệp này là để xây dựng một quân đội cho riêng mình. Lấy Yuuki làm đầu và nô lệ là tay và chân. Đó là lí do mà cậu có thể gia tăng số lượng nô lệ của mình chỉ bằng những nô lệ cũ: họ cũng là một phần của cậu. Mối liên kết giữa cậu và nô lệ của cậu cũng là một lí do để đường sát ý cuối cùng lại trực tiếp dẫn về chỗ Yuuki, một mối liên kết có thể bị truy đến tận cùng.

“Thì Tachibana định dùng bọ giết chúng ta nên tớ giết cậu ta trước, đơn giản vậy thôi.”

“Cậu đang bảo rằng sức mạnh của cậu hoạt động dù cho không biết về vị trí mục tiêu á!?”

“Ý tớ là, nếu như cậu ta có thể thấy tớ thì tớ cũng sẽ thấy lại cậu ta. Cuộc sống mà, hại người hại mình thôi.”

“Chẳng phải chỉ riêng cuộc sống của cậu đã đủ thoải mái rồi sao!?”

“Tớ chịu, cuộc sống ở Nhật Bản đâu có dễ đến vậy đâu”

“Ahh, tớ không quan tâm nữa, mà mấy anh chàng này đang động đậy lại đúng không vậy!?”

Trong lúc cả hai người đang bận tám nhảm thì lũ bọ xung quanh họ bắt đầu hỗn loạn di chuyển. Yogiri không nhìn thấy sát ý nào từ bọn chúng và cho rằng đó chỉ là cách phản ứng lũ bọ bình thường.

“Có vẻ như do việc Tachibana chết mà chúng không còn bị tẩy não nữa.”

Yogiri nhẹ nhõm khi thấy điều đó. Cậu đã nghĩ đến một khả năng về mệnh lệnh cuối cùng của bọn chúng trước khi được tự do, nhưng có vẻ như khi Kẻ Thống Trị chết là mọi thứ sẽ sụp đổ.

“Tớ không thích đâu!”

Tomochika thét lên khi chứng kiến hàng đống con bọ trải loạn xạ và bay tung tán khắp nơi. Buồn thay, việc được giải thoát của chúng không tăng thêm chút thiện cảm nào cho chúng cả.

“Ừ, ra khỏi đây thôi.”

“Cậu không định giết chúng à!?”

“Giết thứ gì đó chỉ vì chúng kinh tởm có hơi không hợp với tớ.”

“Tại sao câu nào cậu nói lúc nào cũng có lí trong mấy tình huống thế này vậy!?”

Trên con đường cầu thang dài đằng đẵn, hai người ứng cử viên (cùng lũ bọ) đang vội vã chyaj xuống và cuối cùng, họ cũng đã đến được lối ra.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Khi bước qua khỏi cánh cửa thoát hiểm họ phát hiện họ đang ở một con hẻm cạnh khách sạn. Bóng của những tòa cao tầng khiến mọi thứ trông thật ảm đạm dù vài tiếng nữa măt trời mới lặng.

Tomochika nhanh chóng đóng cửa lại, cố gắng thoát khỏi lũ bọ phía sau cô. Rồi cô nhận ra không phải con côn trùng nào cũng thích tấn công người khác, thật ra cũng chẳng có lí do gì để vội vàng như thế cả.

“Giờ nghĩ lại, chúng ta còn lí do gì để chạy khỏi đây không nhỉ?”

Tomochika lên tiếng sau khi đã hồi phục hoàn toàn khỏi đám bọ đó.

“Ý cậu là vì việc Tachibana chết à? Tớ chịu, biết đâu tay chân của cậu ta sẽ bám theo chúng ta để trả thù thì sao.”

Hẳn phải có người trong số những nô lệ của Yuuki đã tự nguyện trở thành của cậu ta mà không cần đến Kẻ Thống Trị. Với ý nghĩ đó Yogiri quyết định rằng sẽ tốt hơn nếu họ cứ tiếp tục trốn thế này, thậm chí dù chỉ là đổi khách sạn.

“Được rồi, vậy là vẫn phải chạy chứ gì?”

“Ừ, mà thật ra giờ chúng ta cũng nên bắt đầu đi đến thủ đô đi là vừa.”

Cách đó nghe có vẻ sẽ giúp họ tránh được hầu hết rắc rối với đám tay chân của Yuuki thế nên họ đều nhất trí, và sau khi quyết định sẽ đi đến thủ đô ngay lập tức Yorigi và Tomochika đi ra đường chính của Hayabusa, nơi mà tàn dư của những chiếc xe bọc thép khủng kiếp đó để lại.

Vài xe hàng đã bị lật và thậm chí còn có vài hành khách bên trong, họ bị kẹt trong đống đổ nát và không thể thoát ra. Chiến dịch giải cứu bọn họ đã đang bắt đầu.

“Tớ nghĩ tớ biết lí do của chuyện này. Không biết mới nãy cậu có nhìn thấy không nhưng có vài chiếc xe tải khổng lồ đã thổi bay rất nhiều người và xe hàng khi chúng ngang qua đây.’

『Mhm, chúng ta cũng không nên ở đây. Tốt nhất là nên tìm đường khác.』

Khi họ vừa định nhanh chóng rời khỏi khi đột nhiên một giọng to lớn phát ra

『Nè, có ai nghe thấy ta không? Ừ, ta đang nói tất cả các người đấy. Ta, Masayuki đây, học việc của hiền giả Lain và đội trưởng đội Tử Binh Battalion. Biết là có hơi đột ngột nhưng ta đang tìm kiếm một người lúc này và mong các ngươi vui lòng hợp tác giùm ta cái.』

Giọng nói trông có vẻ như được phát ra từ đài phát thanh, dựa trên tiếng rè của nó

『Chuyện là ta đang kiếm một thằng nhóc tên Yogiri Takatou và một đứa con gái tên Tomochika Dannoura gì đó. Gì nữa nhỉ…à đúng rồi, chúng khoảng 17 tuổi, là mấy đứa nhóc ranh người nhật ấy, rồi tóc đen, mắt đen. Mang chúng đến quảng trường cho ta, sống chết gì cũng được. Mà ta biết các ngươi đang nghĩ gì ấy nhé, “thằng này đang xàm cái gì vậy?” chứ gì. Ừ mà tiện nói luôn là ta vừa gửi một vài quân Tử Binh của ta đi giải trí với vài người các ngươi giết thời gian đấy, vậy nên nếu không muốn gặp ông bà thì mau mau giao nộp bọn ranh đó cho ta đi.』

“Sao mọi thứ lại cứ đột ngột thế này!?”

“Hắn ta có vẻ hơi lập dị nhỉ.”

Phản ứng của Tomochika với tin báo kia là hoàn toàn hợp lí.

『Giờ các ngươi hẳn đang nghĩ rằng chỉ cần chạy khỏi đây là được chứ gì, để ta nói luôn nhe, ta đã được phép khóa tất cả bọn ngươi bên trong thành phố này rồi. Giờ ta thách đứa nào chạy qua được cái rào bảo vệ đấy. Còn nữa, trong khi ta còn ở

đây là bất cứ ai chết bên trong rào chắn này sẽ đều trở thành undead cả đấy. Đây hẳn phải là một ngày may mắn cho các người bởi đội Tử Binh đang tuyển người đấy, aye! Dù trẻ hay già, là nam hay nữ, tất cả đều được chào đón!』

“Giờ hắn ta lại còn định biến cả thị trấn thành undead nữa chứ, và chúng ta cũng chẳng thể chạy đâu được! Mà khoan, chẳng lẽ hắn bị điên à?”

Tomochika nói lên suy nghĩ của mình. Thật vậy, nếu như Masayuki đã đoán được cô và Yogiri đang ở Hayabusa thì hẳn hắn phải có kế hoạch nào đó, nhưng nếu hắn chỉ tiến hành một cuộc săn người mà không có chứng cứ gì cho việc họ ở đây thì chỉ có thể là bị não mà thôi.

『Vậy nên, chúc may mắn nhé.』

Và với một tiếng bíp, loa phát thanh đã im lặng.

“…Giờ sao?”

Bối rối bởi điều vừa xảy ra, Tomochika nhìn sang Yogiri, người nãy giờ vẫn chưa nói câu nào.

“Chạy không?”

Dù là đường nào đi nữa, khu quảng trường thành phố đã trở thành vùng nguy hiểm.

Họ quyết định sẽ quay trở lại con hẻm ban nãy, nhưng trước khi họ kịp làm vậy một chiếc xe ngựa đột nhiên bay ngang qua. Ngớ người về chiếc xe bay họ tiếp tục nhìn nó cho đến khi nó đáp xuống đất bằng tiếng vỡ tan và tan xác.

Ở chỗ chiếc xe bay mới nãy xuất hiện một người đàn ông lạ mặt.

Với cái đầu đã bị dập nát thì có vẻ dù nhìn thế nào đi chăng nữa thì hắn ta cũng đã chết từ lâu rồi, nhưng dù vậy hắn vẫn đang đứng trước mặt hai người — toát lên một bầu không khí khác thường. Hắn trông như là người đã tiễn chiếc xe đó bay đi và như thể bắt chước theo hắn, hàng loạt chiếc xe khác bay lên khắp con đường, và chuyện đó cũng xảy ra trên khắp thị trấn.

“Tớ cảm giác như chúng ta vừa đi từ một hành trình viễn tưởng sang một đại dịch zombie vậy.”

Những người đáng lẽ là cần giải cứu đã bắt đầu tấn công những người đang giải cứu họ.

Discord Facebook

Chương 32: Và thế là đã đến Ngày Zombie!

Và thế là kết thúc đợt bom, em gái mình thật tuyệt zời :))

———

Lãnh chúa của Hayabusa, Ryouta, là một trong những trung thần của người trị vì thế giới này, các hiền giả.

Thế nhưng điều đó cũng không có nghĩa anh là fan của họ.

Có một lí do đơn giản để anh che đậy lòng bất bình của mình với họ, một lí do rất khó để bỏ qua với anh, người luôn xem họ là những tồn tại cấp cao: khá nhiều tên trong số họ là lũ khốn.

Và dù cho anh có suy nghĩ thế nào về họ và những hành động của họ, thì thực tế họ cũng là người đã đẩy lui rất nhiều thảm họa từ thế giới khác.

Ngay lúc này, một tên khốn như vậy đang ngồi trước mặt anh nhâm nhi miếng trà. Masayaki, người hầu của hiền giả Lain và đội trưởng binh đoàn Tử BInh, đang ngồi đối diện phần rìa của chiếc bàn chân ngắn, hai chân của hắn banh ra choáng hết cả ghế nhìn chả ưa nổi.

“Mày có biết mày đã gây ra bao nhiêu thảm họa trên đường tới đây không hả!?”

Ryouta đấm tay xuống bàn.

Căn phòng họ đang ở là một phòng trong tòa nhà mà Ryouta thường dùng để làm việc, cùng một phòng mà anh đã khiếp lên khi nghe báo cáo về những thảm kịch đã xảy ra trong thị trấn, khi mà đột nhiên tên chịu trách nhiệm cho những việc đó đi vào.

“Cái này chỉ là đi tuyển quân thôi chú hiểu không? Zombie khá cần phải thay thường xuyên đấy.”

“ĐỪNG ĐÙA VỚI TAO!”

Cả thị trấn đều rơi vào hỗn loạn tất cả chỉ vì cuộc tàn sát mà Masayuki và cái quân đoàn nhỏ đó của hắn đã làm.

Người hầu được phép sử dụng vũ lực với những kẻ cản đường trong nhiệm vụ của họ, nhưng dựa theo báo cáo gửi tới Ryouta thì những chiếc xe bọc thép đó đã càng cố tông nhiều người nhất có thể trên đường tới đâu - hành động này rõ ràng là hắn chỉ muốn chơi đùa.

“Mày rốt cục đến đây làm cái quái gì hả!? Tao là người được ngài Lain giao nhiệm vụ quản lí thị trấn này, màyi có quyền gì mà can thiệp hả thằng khốn!?”

“Ui ui, bình tĩnh nào anh bạn. Chúng ta chẳng phải đã từng là anh em vào sinh ra tử à, làm gì gắt thế?”

“Vào sinh ra tử, đùa tao à? Màyi chẳng phải đã chết từ lâu rồi sao!? Đi kiếm một cái quan tài nào đó rồi chui vào chết đi thằng ***!”

Tuy có phải thừa nhận, định mệnh của họ có vẻ nối kết với nhau. Từ hồi họ còn là ứng cử viên họ đã cùng chiến đấu dưới trướng của Lain, và giờ đây khi đã trở thành học việc họ lại gặp nhau thêm lần nữa.

“Ôi trời ạ, tao chỉ đang đi kiếm người thôi, chú hợp tác thì chết ai à?”

Không mảy may tới thái độ như muốn đánh nhau của đối phương, Masayuki lập tức chuyển sang chủ đề chính

“Miễn!”

“Nah, đây là yêu của của ngài Lain đấy, đ*o có chuyện từ chối ở đây đâu.”

Ryouta câm nín, nếu những lời Masayuki nói là sự thật thì không còn lựa chọn nào khác ngoài tuân lệnh.

“Hai người tao đang kiếm là người Nhật ấy, chúng đều là ứng cử viên cả.”

“Nếu họ thực sự là ứng cử viên thì sao không đi nói với hiền giả trông coi họ đấy!”

“Aizzz, được vậy thì tao đã làm rồi, chúng là lũ vô năng cả mà. Hệ thống không cài đặt lên chúng nên tao cũng chả dùng Theo Dõi được.”

“Thì sao? Bộ mày nghĩ tao biết từng người Nhật ra vào thành phố này à?”

“Này, tao không nói cái thị trấn này kiểm soát người dân ra vào, mà tao cũng chả mong mày biết chúng ở đâu.”

“Thế mày kêu tao hợp tác làm gì cơ chứ!?”

“Về cơ bản không phải là mày mà là người dân của mày, chúng sẽ giúp chúng ta đi săn đám ranh Nhật đó. Nếu chúng thực sự ở trong thị trấn này thì sẽ chẳng mấy nhiều thời gian đâu.”

“…Hả, mày vừa nói gì? Mày thậm chí còn không rõ chúng có ở Hayabusa không ư!?”

Ryouta cảm nhận được cơn giận đang bùng nổ bên trong anh. Dĩ nhiên là anh không nghĩ rằng Masayuki sẽ làm thứ gì đó ngu ngốc như đi kiếm người Nhật mà lại chả biết họ ở đâu.

“À thì cách đây không xa có một chỗ tai nạn tàu phải không? Tao khá chắc chắn chúng đã ở trên con tàu đó và khả năng cao chúng sẽ không còn nơi nào khác để đi ngoài cái thị trấn gần nhất cả.”

“Mày quậy cả thị trấn của tao tất cả chỉ vì lí do đó à!?”

“Ê này, đây là mệnh lệnh của ngài Lain đấy được chưa? ‘Tìm kẻ tên Yogiri Takatou và Tomochika Dannoura và xử chúng’, như vậy đấy. Chỉ cần nó có liên quan đến nhiệm vụ của tao là mọi thứ đều hợp pháp cả phải không?”

“Bộ mày thực sự nghĩ người dân sẽ giúp mày làm nhiệm vụ à?”

“Đội Tử Binh của tao mang đến đây đâu phải để trưng. Chỉ một mệnh lệnh là chúng sẽ sẵn sàng đồ sát tất cả.”

“…Cái gì?”

Ryouta điếng người. Từ đầu đến giờ Masayuki chỉ nhắc đến việc tìm kiếm hai người Nhật, nhưng rồi hắn lại đột nhiên bàn đến chuyện tấn công người dân của anh; Ryouta mong rằng anh chỉ đang nghe nhầm.

“Thôi nào, làm gì có ai thực sự giúp chúng ta với câu “bạn gì kia ơi, giúp bọn tớ với” phải không? Mày phải làm cho họ cảm

nhận cái chết trước rồi sau đó đe dọa sẽ tàn sát toàn bộ nếu như họ không chịu làm.”

“Mày giỡn mặt đấy à? Ai quan tâm đến trò săn người của mày trong tình cảnh này cơ chứ!?”

“Nếu chúng không làm thì chết, vậy thôi. Chúng sẽ phải mò từng ngõ ngách trong khi chạy trốn khỏi đám undead. Và rồi khi mọi người đã chết thì cũng coi như là săn người thành công phải không nào?”

Cách nói giỡn bợt của hắn không thể nghe nổi, cái ‘vì nhiệm vụ nên ta mới phải làm vậy’ chỉ là cái cớ, sự thật thì hắn cũng chỉ muốn thả quân đoàn của mình làm loạn mà thôi.

Thế nhưng Ryouta cũng chỉ biết nghiến răng. Chỉ cần hắn còn nói là làm việc dưới danh nghĩa của Lain thì anh chỉ có thể im lặng chịu đựng.

“Mà nào, đưa chìa khóa cho tao đi.:

“…Ngài Lain thế nào rồi?’

Rào chắn của Hayabusa là do Lain dựng lên, và trách nhiệm quản lí nó được giao cho Ryouta. Một chiếc chìa khóa là không thể thiếu trong việc điều khiển, nó có thể giải trừ rào chắn, cường hóa nó hay thậm chí có thể chặn phước lành Hiền Giả. Đấy không phải là thứ mà có thể trao đi dễ dàng.

“À, ngài Lain đang bận xử lí chuyện của ngài Santarou. Cũng chẳng ngạc nhiên nếu như ngài ấy xuất hiện ở đây lúc này, dù sao lãnh địa của ngài Santarou cũng chẳng xa chỗ này lắm. Đừng nhìn tao kiểu ‘có mơ mày mới có được nó mà không được ngài Lain cho phép’ nhé, tao đã nói là tao được ngài ấy toàn quyền rồi mà.”

Masayuki không đời nào dám dùng tên của Lain để trêu đùa cả, biết lấy điều đó nên Ryouta lấy chiếc chìa khóa và miễn cưỡng đặt nó lên trước mặt hắn.

“Chết tiệt! Mày có biết tao phải cực khổ thế nào để đưa thị trấn này về lại ban đầu không!?”

Một khi binh đoàn của Masayuki hành động thì đó không đơn thuần là một cuộc săn người nữa; hình ảnh Hayabusa trở thành cát bụi thoáng qua tâm trí anh. Tất cả những gì anh có thể làm

bây giờ là cầu mong sao cho Masayuki tìm thấy họ càng sớm càng tốt.

“Đừng có nhìn tao bằng ánh mắt đấy chứ, chẳng phải cũng có mấy thảm cảnh trong game SimCity mày chơi hồi trước sao? Tao khá chắc đại dịch zombie cũng là một trong số đó đấy! Mà này, chẳng phải phần vui nhất bắt đầu khi mày xây dựng lại thành phố sao? Còn nữa, không thể dùng mấy cái cheat gian lận trong game kinh dị sinh tồn phải không nào?”

Đội trưởng đội Tử Binh đập nhẹ vai Ryouta khi bình thản bước ngang qua anh.

“Tao đã chơi bản 2013 lần nào đâu sao tao biết được? Thật… móa nó!”

‘Chắc hết hi vọng cho đô thị mười triệu dân rồi’, Ryouta nghĩ trong khi gục đầu buồn bã.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Một cơ thể mục rữa đang khập khiễng bước đi bên trong con hẻm

Tuy có thể đi ngang qua nó mà không vấn đề gì nhưng Yogiri lại không muốn mạo hiểm.

Cậu sử dụng sức mạnh, khiến cho cái cơ thể đó dừng cử động ngay tức khắc. Rồi với tiếng bụi nó ngã xuống, trở lại trạng thái vốn có của một cơ thể không sự sống.

“Tất nhiên rồi nhỉ, làm sao có chuyện cậu lại không thể giết được zombie nhỉ, haha”

Trông có vẻ Tomochika đã quen với năng lực của Yogiri lúc này.

『Oi, cô trông thoải mái quá nhỉ? Lo để ý xung quanh đi chứ.』

Không hài lòng với vẻ vô tư của cô, Mokomoko nhắc nhở cô nên thận trọng.

“Không phải lỗi của tôi mà là do Tatakou-kun đã xử lí mọi chuyện luôn rồi còn gì. Nhìn xem, thậm chí cả đại dịch zombie giờ trông cũng chẳng tệ thế này.”

“Thì với cái tốc độ rùa bò của lũ này thì cũng chẳng nguy hiểm lắm đâu.”

“Đúng là vậy nhưng chỉ riêng khả năng xử lí chúng ở khoảng cách xa đã là rất tuyệt rồi. Không biết cậu thế nào chứ tớ là không thích phải lại gần bọn chúng đâu.”

Cơ thể vừa ngã xuống ban nãy đã đang trong quá trình phân hủy, khó có thể tin rằng thứ này chỉ vừa di chuyển vài phút trước với dáng vẻ như thế này.

“Bây giờ thật sự chúng ta vẫn chưa biết đi đâu cả. Nếu ra khỏi thị trấn này rồi đi đến thủ đô thì được thôi nhưng nếu đi bộ thì đó là cả một quãng đường dài đấy.”

Yogiri nói trong khi đang di chuyển bên trong con hẻm, sử dụng bóng tối để ẩn nấp.

May mắn thay cuộc tìm kiếm vẫn chưa đi đến đâu cả, người dân thì quá bận đến việc phải xử lí với thảm họa zombie này. Thế nhưng dù cho họ không phải lo về việc bị tóm thì cũng chẳng còn con đường nào để họ thoát khỏi Hayabusa.

“Hmm, đi tàu cũng không được, nhất là trong tình hình thế này.”

Tomochika nói lên suy nghĩ của mình. Trước đó họ đã định thoát khỏi nô lệ của Yuuki bằng đường tàu hỏa đến thủ đô, nhưng tình hình bây giờ đã thay đổi.

“Ừ, tớ không nghĩ là tàu sẽ vẫn còn hoạt động lúc này. Và chúng ta sẽ càng dễ bị bắt hơn ở nơi công cộng như thế.”

“Mà này, tại sao chúng ta lại bị xem như là tội phạm thế này?”

“Thì, chúng ta đã giết một Hiền Giả. Chúng chắc chắn không để yên vụ này đâu.”

Thế nhưng Yogiri vẫn coi lần đó như là tự vệ và không chút hối hận gì về hành động của mình. Mà dù cho cậu có hối hận hay không thì nó cũng chỉ càng làm tăng khả năng họ dính líu đến những vụ hỗn độn mà thôi.

Khi Yogiri vừa nghĩ nên làm gì tiếp theo thì một thông báo mới vang lên

『Đã đến ngày zombie rồi! Vẫn còn sống chứ các công dân yêu quý? Đúng là bọn zombie cũng có chút cơ bắp đấy nhưng với cái cơ thể gần như phân hủy của tụi nó và còn tự rơi ra trên đường đi cùng cái tốc độ siêu chậm chạp thì tụi nó cũng chẳng đáng sợ mấy phải không nào? Sẽ không có chuyện các người sẽ chết vì mấy thứ đó đâu phải không? Hehe, tốt nhất là không đi bởi vì các ngươi đang trong buổi săn người đấy, đã đến lúc để săn người Nhật rồi! Lũ zombie đó sẽ ngừng tấn công một khi ta có được chúng. À mà còn nữa, các ngươi không phải lo gì về việc tụi nó có mấy cái phước lành gian lận đâu, ta đã chặn hết cả rồi. Chẳng phải đây là lúc cho tụi nó thấy những gì tụi nó đáng phải nhận sao? M-à n-è, trong một tiếng nữa chúng ta sẽ đến tiết mục Skeleton! Mấy anh chàng này còn nhanh hơn bọn zombie rất nhiều đấy, và đừng bắt ta phải nói về sức mạnh của chúng! Hãy nhanh lên đi bởi đây là giờ cuối cùng để các ngươi sống sót đấy. Vậy thôi nhé, bái bai.』

Như lần trước, tiếng nói lập tức ngưng với tiếng vỡ.

“Umm…”

『Mhm, giờ chúng ta nên nghiêm túc đi là vừa rồi đấy.』

“Nghe như chỉ có chúng ta thực sự bị bắt ở trong này vậy.”

Yogiri và Tomochika đã thấy vài người nhật khác ở trong thành phố này, nhưng họ đều khác so với bình thường và lược bớt ra thì chỉ có vài người là ở độ tuổi khoảng 17.

Không như ban nãy, họ giờ đây sẽ phải cảnh giác xung quanh, nhưng trước khi Yogiri kịp nói lên suy nghĩ đó với Tomochika thì đã quá muộn.

“Tôi thấy chúng rồi! Hai tên người Nhật đang ở đây này!”

Một đám đàn ông vũ trang xuất hiện xung quanh con hẻm.

Tất cả họ đều dính đầy máu, nhưng dựa nào tình trạng của họ thì không biết đó là của họ hay của ai khác: đôi mắt họ đỏ ngầu và bầu không khí xung quanh cũng tàn bạo không kém.

Yogiri đã cố tránh khung cảnh thế này, nhưng chỉ tiếc là đời không như mơ. Với luồng sát ý mạnh mẽ thế này thì không cần dùng đến sức mạnh của mình Yogiri cũng biết họ định làm gì.

“Chết đi.”

Yogiri dùng sức mạnh và hàng người trước cậu ngã xuống từng người một. Thế nhưng có vẻ sự hiện diện của cậu đã khiến càng nhiều người tập trung đến đây, nhìn vào những khuôn mặt mới xuất hiện cậu có thể đoán vậy.

“Bộ chúng thực sự nghĩ tớ không dám giết người dân à? Nghe nản thật đấy.”

Dù cậu đã ra tay với những người trước mặt, nhưng tất cả bọn họ đều vẫn tỉnh táo nhất trí tấn công cậu và Tomochika, Yogiri không cảm thấy vấn đề gì khi phải giết một người-đáng-lẽ-tấn-công cả. Và với những người vô tội khác thì cậu cố hạn chế không giết họ.

Và cứ như vậy, Yogiri bắt đầu bực mình về kẻ chịu trách nhiệm cho việc này.

Discord Facebook

Chương 33: Chắc phải làm vài thí nghiệm mới biết được

Đêm hôm thế này up mới vui :))

——

Yuuki ngã xuống

Stefanie, người có tài trong ma thuật phục hồi, cố gắng chữa trị cho cậu nhưng cậu vẫn nằm đó.

Dù cho mới trước đó không một thương tích, cậu không nói không rằng đột nhiên gục xuống đất - không ai xung quanh họ có thể hãm hại cậu, không ai làm gì cả

Và cậu đã tự nhiên chết như thế.

Không chấp nhận sự thật ấy, Stefanie ôm chặt lấy cơ thể cậu và kêu la, cố gắng gọi cậu dậy nhưng bất thành, cô khóc lóc thảm thiết.

Với cô, được Yuuki lựa chọn là một điều may mắn nhất cuộc đời cô dù đó là trở thành nô lệ của cậu. Cô luôn thốt lên những lời khen ngợi vô nghĩa như "đúng như mong đợi từ chủ nhân!", nhưng với cô, những từ đó thực sự xuất phát từ trái tim cô. Với những điều đó, nỗi đau khổ khi chứng kiến cảnh người chủ nhân Yuuki của cô chết hoàn toàn là sự thật.

Mặt khác Euphemia thì vẫn run rẩy trong sợ hãi, nhưng cô cuối cùng cũng lấy lại bình tĩnh. Cô đã hoảng sợ khi nhìn thấy cái chết đột ngột của chủ nhân cô, nhưng điều đó cũng cho thấy Yogiri không định giết những nô lệ của Yuuki.

Cố gắng lấy lại hết sự bình tĩnh của mình, Euphemia tập trung tâm trí bằng chính bản thân mình và nhận ra: cô không còn bị điều khiển nữa. Dù cho cô có nhìn vào xác của Yuuki thì cô cũng chỉ nghĩ rằng "đáng đời".

Nhưng cũng có điều kì lạ về lượng ma thuật khổng lồ đang chảy trong cơ thể cô, tăng trọng lượng của linh hồn cô — với cái chết của Yuuki, linh hồn cậu rã ra và hấp thụ vào trong cơ thể hai cô gái gần cậu. Hầu hết linh hồn cậu đều đã bị phân rã ra bên ngoài, nhưng dù cho chỉ là một mảnh linh hồn của cậu

cũng đã mang một lượng lớn năng lượng và nó không khác gì một phước lành cực mạnh cả.

— Giờ thì, mình nên đi đâu đây?

Không hài lòng về hình phạt của cậu không hơn gì ngoài cái chết, Euphemia liếc nhìn cơ thể Yuuki. Phần lớn trong cô muốn xé nát cơ thể cậu và moi móc từng phần nội tạng bên trong cậu lúc đó, cô muốn phá hủy cơ thể cậu cho đến khi nó không còn như hình dạng ban đầu nữa.

Đó là điểm đặc trưng của bộ tộc nơi Euphemia sinh ra, một bộ tộc không thương cảm cho xác chết. Đào mộ kéo xác kẻ thù và băm vằm cơ thể chúng chỉ để cho thế giới biết được mối hận thù im lặng mình thế nào.

“Cứ làm đi, cô có thể có nó.”

Thế nhưng chắc chắn Stefanie sẽ không ngồi yên nhìn cô phá hủy cái xác với tính cách của mình. Dù sao thì họ cũng là nạn nhân và Euphemia không có lí do gì để ghét hay đánh nhau với cô cả.

“…Cái gì?”

Stefanie choáng váng nhìn Euphemia. Có vẻ như cô mặt khác thì lại mong Euphemia cũng sẽ đau buồn với cái chết của Yuuki như cô.

“Cô hẳn đã nhận ra rồi nhưng chúng ta đã hoàn toàn được giải thoát. Tôi không còn lí do gì để trung thành với tên này nữa, Cô thì sao tôi không biết chứ tôi đi đây.”

“Tôi…”

Stefanie hoàn toàn bất ngờ trước tình huống này, nhưng Euphemia không có lí do để ghét cô cũng như phải quan tâm cô ấy nghĩ thế nào.

“Thế, tạm biệt.”

Cô thẳng thừng ra đi về phía lối thoát để lại Stefanie đang ngồi bối rối phía sau. Sẽ không có chuyện gì nếu để cô ấy ở lại đó cả; cô ấy thừa sức để tự mình xử lí cả tầng đầu của khu di tích này.

Và trong lúc đang tiến về lối thoát, Euphemia nghĩ về tương lai của mình

Điều đầu tiên là phải họp lại với bộ tộc của mình và phục hồi lại làng của cô. Chỉ cần những đồng tộc của cô còn sống, cô có thể tin tưởng họ trở về ngôi làng của mình. Nhờ vào khả năng vật lí tuyệt vời của bộ tộc cô mà Yuuki đã gần như không biến họ trở thành những con tốt vô dụng thế nên vẫn có khả năng cao họ còn sống đâu đó. Nghĩ về việc đó Euphemia nhận ra cô không cần phải hoảng sợ làm chi, cô và bộ tộc mình hoàn toàn có thể bắt đầu lại từ đầu.

Càng nghĩ về những điều cô cần phải hoàn thành cô càng mong được thoát khỏi khu di tích này, nhưng ngay trước khi cô có thể vận hết tốc lực mà chạy cô đột nhiên nhận ra điều gì đó kì lạ xung quanh cô.

Cổ họng cô khô rát

Không chỉ vậy, Euphemia còn sớm nhận ra rằng toàn bộ xung quanh cô đều đã khô héo cả. So với khi cô vừa bước chân vào khu di tích, khi tất cả đều ẩm thấp như mong đợi từ một kiến trúc tận sâu trong rừng rậm, độ ẩm lúc này phải nói là cực kì thấp. Nhìn xuống chỗ đất trước cô thậm chí còn có cả vài chỗ cát mới được hình thành.

Khi cô đi đến chỗ cầu thang lên phía trên và nhìn thấy ánh sáng mặt trời cô khẳng định một điều: không đời nào có chuyện ánh nắng lại có thể chiếu sáng cả tầng một qua hai tòa nhà khổng lồ chỗ cầu thang được.

Một cơn gió khô thổi qua cổng vào

Hẳn phải có chuyện gì đó đang xảy ra phía trên, nhưng cô vẫn cần phải thoát ra khỏi đây và trở về nhà.

Khẳng định quyết tâm của mình, Euphemia bước lên cầu thang và khi lên đến đỉnh, cảnh tượng trước mắt cô đúng như cô lo sợ: không còn gì cả. Cả khu vực đều đã trở thành sa mạc, không còn dấu hiệu gì là khu di tích giữa rừng rậm nữa cả.

“Chuyện gì thế này?”

Quá nhiều chuyện đột ngột xảy ra khiến cô vẫn chưa hiểu được gì.

Mong muốn tìm thấy ai đó có thể trả lời cho những câu hỏi của mình cô nhìn xung quanh và lập tức nhìn thấy một cái bóng khổng lồ phía xa.

Dù nó là gì đi nữa, nó hoàn toàn là một màu đen và không có hình dạng rõ ràng, cứ như một đám sương mù đang cố tập hợp lại thành hình dạng con người vậy. Với tốc độ khủng khiếp chúng đang hướng về phía Hayabusa, tạo nên một cảm giác chết chóc cho bất cứ ai nhìn thấy nó. Nhìn về một hướng khác quanh cô, Euphemia nhìn thấy sự xói mòn của khu rừng này đi theo một đường thẳng. Có vẻ như cái bóng khổng lồ ấy là thủ phạm cho những hiện tượng lạ thường quanh cô.

Kẻ Xâm Lược.

Không ai biết nó là gì, nó ở đâu hay lí do mà nó xuất hiện ở thế giới này. Những kẻ ấy khiến cả thế giới này đều phải sợ hãi khi gặp chúng nhưng Euphemia lại thực sự cảm thấy khuây khỏa bởi kẻ đó không nhìn thấy cô. Có vẻ như nhờ việc trốn dưới tầng đất đã cứu sống cô và khi tên đó chỉ đang từ từ tiến về thành phố thì tất cả những gì cô cần làm là chạy về phía ngược lại.

“Ồ, ngươi từ đâu đến thế? Có vẻ như ta vừa tìm được một kẻ sống sót của Kurayami nhỉ.”

Bị bắt bởi một giọng nói bí ẩn Euphemia lập tức quay người lại và đối mặt với một người phụ nữ trong bộ váy đỏ thẫm. Và cô nhận ra: cô không còn cơ hội trốn nữa.

Với Euphemia, chỉ một cái nhìn là đủ. Đủ để biết rằng người trước mặt cô là kẻ thù tự nhiên của cái yếu, một thực thể đáng sợ như một mãnh thú săn mồi, một kẻ khiến linh hồn phải run rẩy sợ hãi.

“Mhm, trông ngươi chẳng có vẻ gì là mạnh nhỉ. Mà ngươi thấy đấy, ta thực sự không biết gì về thứ đó cả. Để xem ngươi có thể nói cho ta biết được gì không nào.”

Đánh nhau là điều không thể hỏi. Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, Euphemia bắt buộc phải có thể trốn khỏi đây.

Thế nhưng khoảng khắc cô bắt gặp ánh mắt của người phụ nữ kia cô đã không còn có thể cử động.

Cô đã bị dính Mê Hoặc, một kĩ năng có thể tạm thời điều khiển linh hồn cô và khiến cô không thể chống cự.

Người phụ nữ trong bộ váy đỏ thẫm kia từ từ bước lại gần cô, trả lời cho việc đó là Euphemia ngoan ngoãn ngước cổ lên, và ngay sau đó cô cảm thấy thứ gì đó mềm mại đang chạm vào môi cô.

Như vậy, Euphemia đã nhận ra người trước mặt cô không ai khác ngoài Lain, một Hiền Giả và cũng là một Chân Tổ.

* * * * *

Thứ đó thật khủng khiếp.

Đó là điều mà Lain có thể nói ngay lập tức khi lần đầu tiếp xúc với Kurayami. Nó quá mơ hồ với một thực thể, cô không biết nơi nó bắt đầu cũng như nơi kết thúc. Cô không biết thứ thực thể đó là gì, thậm chí cô còn không biết thứ đó có đủ trí khôn để được gọi là thực thể sống không.

Tấn công nó thì cũng chẳng khác gì đang tấn công một đám sương mù, và thậm chí còn làm mọi thứ tồi tệ hơn ở phần tiếp xúc với nó sẽ lập tức trở nên khô héo. Nó đầu tiên sẽ héo đi, rồi nứt ra và cuối cùng là trở thành cát bụi. May mắn thay cơ thể bất tử của Lain không dễ gì bị phá hủy bởi những đòn như thế, nhưng lớp phòng thủ tuyệt đối của cô không làm gì khác ngoài việc giúp cô đứng dậy và quan sát nó.

Cô là một vampire, một cá thể có khả năng thu nhập thêm những kẻ dưới trướng mình. Cô có năng lực phục hồi tuyệt vời, cô có thể mê hoặc người khác chỉ bằng một cái nhìn và với khả năng biến hình cô có thể tự do bay khắp nơi, và đó vẫn chưa phải là toàn bộ sức mạnh của cô. Không một điểm yếu nào cho đối thủ tận dụng, và cô lại chẳng có thể đánh bại được Kurayami.

Trong quá khứ Santarou có thể sử dụng mọi thuộc tính ma thuật và bằng cách nào đó có thể cân được nó. Dù sao thì hắn cũng sở hữu khả năng cho phép thổi bay nó một lần. Lain tuy có lượng ma năng mạnh mẽ nhưng phép chú của cô không có gì đặc biệt, hầu hết chúng đều là ma thuật trị liệu và rào chắn của hiền giả. Ngoài những thứ đó ra thì cô cũng chỉ biết vài phép tấn công đơn giản.

Thế nên dù cố đến mấy, Lain cũng không thể chặn đứng được Kurayami khỏi di chuyển. Thậm chí còn có khả năng Kurayami chẳng thèm để ý đến cô.

Và trong tình huống vô vọng đó, Lain phát hiện một cô gái tóc vàng phía sau đường đi của Kurayami, cô ta chỉ đứng đó ngây người nhìn.

Như bình thường thì Lain sẽ chẳng thèm để tâm đến cô, nhưng với tình trạng không chút xây xát gì của cô ở một nơi như thế này đã khiến Lain trở nên tò mò.

Lain quyết định sẽ biến cô ta trở thành huyết tộc của mình.

Mê Hoặc là đủ để cô khai hết ra nhưng khả năng suy nghĩ của người bị quyết rũ quá mơ hồ cho việc bị thẩm vấn. Cứ biến cô thành huyết tộc sẽ dễ hơn nhiều.

Thế nhưng điều duy nhất mà cô ta, Euphemia biết là khi cô ta còn ở dưới lòng đất trong lúc Kuraami đi qua. Nó tuy hơi thất vọng với cô nhưng sau vài câu hỏi cô nhận ra cô đã gặp một trong những ứng cử viên của Hiền Giả Sion, và thậm chí cô còn đã tiếp xúc với Yogiri Tatakou.

“Vậy là cậu ta có thể giết người dù cho không gặp nhau à, thông tin hay đấy.”

Giờ đây khi Euphemia đã trở thành huyết tộc cô không thể nói dối Lain, thế nên chắc chắn những lời cô nói ra là sự thật.

Và nếu là vậy, nghĩa là Yorigi có thể giết người ở khoảng cách xa.

“Từ đây đến đó cũng phải 10 cây số nhỉ.”

“Đúng vậy ạ.”

“Hmm, vậy ít nhất cậu ta cũng có thể đạt đến khoảng cách này.”

Lain suy nghĩ về những gì Euphemia đã nói.

Theo như Yogiri đã nói khi trước, cậu ta có thể giết người chỉ bằng cách suy nghĩ. Hơn thế nữa khả năng của cậu không chỉ giới hạn ở con người mà còn là bất kì thứ gì được tạo thành bởi ma thuật và thứ như linh hồn trong búp bê.

Hầu hết mục tiêu cậu nhắm vào đều phải trong tầm ngắm của cậu, thế nhưng giờ đây cậu còn có thể giết người đang ẩn nấp hoặc nơi xa xôi như trong lòng đất. Khả năng cao là cậu sở hữu năng lực trinh sát gì đó.

Tất nhiên chỉ năng lực tức tử của cậu đã đủ nguy hiểm rồi, thế nhưng Lain tin rằng có thêm khả năng phát hiện sẽ khiến nó trở thành một rắc rối thực sự. Tuy không có bằng chứng gì là Yuuki lập tức chết ngay sau khi ra lệnh cho nô lệ của cậu ta giết Yogiri. Cậu hẳn có cách nào đó phát hiện ra được mệnh lệnh của Yuuki. Thực chất thì sức mạnh của Yogiri còn khó đối phó hơn so với một phép tức tử thông thường.

“Chắc phải làm vài thí nghiệm mới biết được, ta muốn xem hắn có thể làm được gì.”

Lain bắt đầu nghĩ đội Kháng Tử Binh không thực sự có thể xử lí cậu ta, cũng như việc càng gửi thêm sát thủ chỉ càng tốn thời gian và tài nguyên. Thế nhưng dù cho họ có đơn giản là bị giết, cô cũng phải nhất định sử dụng nó để chứng kiến sức mạnh của Yogiri.

Phạm vi của nó, mối đe dọa của nó, sức mạnh của nó

Tính cách của cậu. Cậu thích gì, cậu ghét gì, và cậu không quan tâm thứ gì.

“Và quan trọng hơn, liệu cậu ta có thể giết mình hay không.”

“Xin thứ lỗi, tôi không hiểu điều đó.”

Như thể phô bày khả năng lắng nghe tuyệt vời của mình, Euphemia lập tức trả lời cho tiếng lầm bầm của Lain. Tuy chỉ có hai người họ ở đây nhưng Lain vẫn tự khiển trách bản thân về sự vô ý của mình.

“Không có gì. Cả cái cuộc điều tra về tên Yogiri này cũng chỉ là vô ích thôi.”

Kẻ xâm lược Kurayami vẫn đang trên đường tiến tới Hayabusa, nơi Yogiri đang ở.

Nếu nó cứ tiếp tục tiến tới thế này thì không sớm thì muộn sẽ không còn ai có thể sống sót được nữa. Sẽ không là vấn đề nếu như lồng bảo hộ của Hiền Giả có thể đẩy lùi nó, nhưng dù gì thì cái rào đó cũng không là gì ngoài một miếng thuốc đuổi

quái vật. Việc nó có thể chặn được Kurayami hay không vẫn là một câu hỏi lớn.

“Chắc ngoài khuôn mặt của Masayuki khi đó ra thì chẳng còn gì nữa nhỉ.”

Cô đã quan sát đủ để biết cứ tiếp tục theo đuôi Kurayami cũng sẽ chẳng thay đổi được gì.

Không hài lòng với chuyện này, Lain bắt đầu nghĩ đến việc nhờ những Hiền giả khác hỗ trợ

Discord Facebook

Chương 34: Hãy cùng là đồng minh công lí thêm chút nữa đi nào

Phải nói nhóm dịch mới bên eng đọc nó khác hẳn bên nhóm dịch cũ, đọc nó chuối vler :V

———

Ban đầu, Yogiri đã nghĩ rằng họ có thể an toàn lặng lẽ trốn thoát khỏi thị trấn này, thế nhưng việc đó giờ đây đã hoàn toàn bất khả thi khi mà họ đã hoàn toàn bị phát hiện.

Và bởi một tiếng hô lớn khi có người tìm ra họ, người người lũ lượt đổ về nơi họ.

Thế nhưng, không một chút phản đối gì, họ đều tin rằng Yogiri cũng là người bình thường giống như họ.

“Tiến thêm một bước nữa là tôi xử các người liền đấy”

Yogiri thẳng thừng truyền đạt ý định của cậu và làm đúng như những gì cậu nói.

Từ phía sau con hẻm đến đường chính. Cậu cứ tiếp tục thẳng tiến trong khi giết hàng người định bắt lấy cậu.

Tiếng kêu la ngày càng to hơn, họ vây lấy Yogiri trong khi số lượng người tập trung vào đây ngày càng nhiều hơn.

“Tụi mày làm cái *beep* gì vậy! Lên và giết tụi nó đi chứ!” (Người dân 1)

“Mày nhìn đi rồi hẵn nói! Hễ lại gần chúng nó thì…” (Người dân 2)

Không nắm được tình hình phía trước, vô số người mất bình tĩnh hung hãn đẩy lên và phá vỡ vòng vây

Và như thể họ vừa bước qua ranh giới của cái chết, bọn người ngu ngốc đó ngã xuống.

“Đây là lần đầu tiên tớ thấy có người ăn nói kiểu kinh tởm đến vậy đấy!”

Vừa nói Tomochika vừa nhìn vào những cuộc tấn công tự sát trước mặt cô.

“Dù cho mấy người này cứ xông lên với sát ý, thật buồn cười khi mà họ lại nghĩ rằng tớ không dám giết họ cơ đấy.”

“Không không không không, họ không nghĩ rằng sẽ bị giết chỉ bởi xông lên thì có!”

Yogiri nghĩ rằng cậu không có nghĩa vụ gì phải giải thích thêm. Thật ngu ngốc khi mà cứ tiếp tục thế này mà chẳng chịu quan sát tình hình.

『Vậy mà cô lại chẳng lay động chút nào cơ đấy.』

“Đó là vì phong ấn đã được gỡ bỏ rồi chứ bộ!”

『Đừng có đổ lỗi cho thứ khác. Đây không phải là Nhật Bản hòa bình đâu. Lẽ ra cô nên cảm thấy lo sợ vì bị truy nã và sốc không nói nên lời khi thấy người chết mới phải.』

Về phía Yogiri, cậu nghĩ rằng Tomochika đã chẳng thay đổi gì nhiều về chuyện này hay chuyện kia ở thế giới khác ngay từ đầu rồi. Vẫn còn chỗ cho cậu phản biện.

“Mà có chuyện gì với đám người này vậy?”

Dòng người đến để bắt giữ Yogiri không hề có ý định bỏ chạy hay tấn công.

Hàng trăm người bao vây cả bốn phương tám phía xung quanh cậu, tạo nên một vòng tròn lớn với đường kính khoảng 10m.

“Họ có vẻ không định để yên cho chúng ta nhỉ.”

Bộ họ không nhận ra rằng họ có thể giương nắm đấm xuống, hay sự thật rằng họ đã thấy một thứ đáng sợ. Cậu không hiểu gì về độ nhây của mấy người này, cậu không thể tiến tới hay lùi lại, họ cứ liên tục giữ khoảng cách với cậu.

Thế nhưng có vẻ họ đã bắt đầu cảnh giác hơn về việc ngu ngốc đi theo nhóm và dần dần bình tĩnh lại.

“Này, chỗ quảng trường mấy người định mang bọn tôi tới ở đâu thế?”

“À phải. Nhóc cứ đi thẳng là sẽ tới. Nhưng, nhóc định làm gì?” (Người dân 3)

Ở cánh phải, một người đàn ông trung niên trả lời trong khi bước định và cố định vị trí của mình so với cậu.

“Tôi hỏi để tới đó.”

“Này này…nếu thế thì sao không làm ngay từ đầu đi cơ chứ! Nếu vậy thì đã không có quá nhiều người phải chết rồi!” (Vẫn là người dân 3)

“Tại sao đó lại là vấn đề của tôi khi mà mấy người cứ xông xông lên đòi giết tôi thế chứ?”

Yogiri đã bị khóa chặt bên trong thị trấn trong tình huống như vậy, chỉ vì bị nhắm đến vì lí do nào đó.

Ví dụ, giả sử nếu đó thật là lỗi của Yogiri vì cậu bị nhắm đến, đó cũng là do Masayuki đã biến thị trấn thành ra thế này, thế nên cậu cũng gần như muốn bảo rằng sao không đi mà phàn nàn ở đó đấy.

“Nếu vậy ra khỏi thị trấn luôn phải tốt hơn không? Tớ nghĩ cậu có thể làm được gì đó với cái rào chắn phải không?”

Tomochika nghĩ rằng sẽ tốt hơn nếu trốn thoát khỏi đây mà không cần phải đến dinh thự hay gì đó nếu như cậu không quan tâm đến người dân thị trấn này.

『Hmm. Vậy họ sẽ phải tiếp tục chịu đựng cái lí do ngu ngốc ban đầu đã thúc đẩy họ.』

“Dù cho tớ nghĩ tớ có thể làm vậy, thế chúng ta sẽ làm gì tiếp theo sau khi đã rời khỏi đây? Đừng nói là cậu định cuốc bộ từ đây sang thị trấn khác nhe?”

『Cậu nói chí phải. Tôi nghe nói rằng dốc đá sẽ kéo dài từ đây sang Thủ Đô lận đấy. Không có tàu là không được đâu.』

“Vậy chúng ta bằng cách nào đó phải cho tàu hoạt động lại.”

Vì lí do đó, tốt nhất là nên đi gặp Masayuki người đã gây ra chuyện này.

“Nó….thật. Tôi nghĩ tôi đã sai vì đã tấn công các cô cậu mà không suy nghĩ. Nhưng chính xác thì cậu định làm gì?” (Vẫn là người đàn ông trung niên.)

Không biết vì căng thẳng hay sao mà người đàn ông ấy đã trả lời trước, ông trông như đại diện cho những người ở đây vậy.

“Tôi sẽ nói chuyện một chút.”

“Đối phương là một trong những cấp dưới của Hiền Giả-sama đấy,với những việc hắn đã làm thế này thì tôi không nghĩ cậu có thể khiến hắn nói chuyện đàng hoàng được đâu.”

Không biết cậu đã rõ vị trí của mình hay chưa, người đàn ông trung niên giải thích cho cậu.

“Tuy biết giải quyết đơn giản quá cũng không tốt, nhưng tôi sẽ xử lí hắn. Nếu như không thể nói chuyện thì tôi không còn cách nào khác ngoài coi hắn như vật cản.”

Yogiri và những người khác cuối cùng cũng đến được quảng trường trong khi cậu trả lời những điều như thế.

Ở nơi đó bình thường sẽ là một nơi để mọi người tụ tập lại nghỉ ngơi và thư giãn

Thế nhưng giờ đây chỉ có lũ quái vật kinh tởm ở đó nháo nhào xung quanh, không còn chút gì là vẻ yên bình khi trước nữa.

Những thứ từng là con người, thương tích, thối rữa và vặn vẹo đang lang thang xung quanh, những cái xác lòi hẳn bộ xương tạo nên những tiếng lạo xạo trên đường đi. Lũ Gargoyle vỗ vỗ đôi cánh trên bầu trời và những kẻ khổng lồ bằng đá đang quan sát xung quanh. Bọn chúng chính là ‘Bất tử Đoàn’.

Khi hai người đi thẳng tới trung tâm của quảng trường, những người dân theo sau họ đã biến đi từ khi nào. Họ đã không còn theo cậu từ khi đến được cổng vào.

“Hahaha~, trong tất cả những thứ mà chúng ta gặp được từ đầu đến giờ thì đây là thứ đúng nghĩa ‘thế giới song song kì ảo’ nhất đấy! Dù biết đây không phải là điều đáng mừng….”

Tomochika tuy đang cố tỏ ra cứng rắn nhưng giọng cô đầy sợ hãi.

Ở một mặt khác, những cỗ xe bọc thép Tomochika thấy khi trước đang xếp thẳng hàng.

Nhìn qua thì thứ đó trông không thể chứa hết được đám quái vật này nên hẳn bọn chúng được tạo ra tại thị trấn.

“Chúng ta chôm chiếc xe đó nhé?”

Chiếc xe trông vẫn còn mới. Có lẽ nó sẽ đi đến được Thủ Đô bằng cách nào đó nếu đủ nhiên liệu.

“Cậu biết lái sao Takatou-kun?”

“Tớ từng lái trong Mari◯ Kart rồi”

“Uwa~. tớ không muốn để cậu chở đi đâu….”

Phía trước những chiếc xe bọc thép ấy chỉ toàn là người Nhật

Thế nhưng gần như tất cả bọn họ đều đã chết.

Có vẻ như những người Nhật bị bắt lại mặc cho giới tính hay độ tuổi và bị giết tại đây. Xác họ chất đống không theo trật tự gì.

Chỉ duy nhất hai người Nhật là còn sống

Một người đàn ông trong bộ com-lê đứng cạnh núi xác, anh bình tĩnh đứng đó mặc cho tình huống thế này.

Và người còn lại đang ở trên đỉnh núi xác

Ngồi lên một xác chết với hai chân banh rộng ra, mặc nửa cái áo khoác đen tuyền trên bộ da nhợt nhạt trong khi tỏ vẻ kiêu ngạo nhìn quanh quảng trường.

Nhìn qua là biết hắn chính là Masayuki. Hắn trông thực sự có ý thức không như bọn undead. Dù cho mục đích của hắn có thể nói là tệ nhất khi hắn là người đã phá hủy những xác chết.

“Ối chà chà~ hai nhóc đến đây để chết phải không nào? Nhóc hẳn sẽ nói ‘chẳng phải là vậy sao’ đúng không, này! Hay ta nên nói rằng hai nhóc định trở thành anh hùng cho cái thành phố này à.”

Masayuki cúi mặt xuống ngạo nghễ nhìn cậu. Hắn có vẻ hài lòng vì mục tiêu của hắn đã đến nhưng hắn lại chẳng trông chào đón họ lắm.

“Lí do gì vui thế.”

“Không không không, cậu đừng có mà phủ định nó liền cơ chứ! Hãy cùng là đồng minh công lí thêm chút nữa nào!”

Tomochika nói trong khi hoảng loạn ngăn cản Yogiri, nhưng đó không phải là ý định của Yogiri làm cho thành phố này.

“Ngươi muốn nói chuyện không?”

“Đ*o. Có cái *beep* mà tao làm vậy. Nếu mày chết thì tao biết giải thích sao cho ngài ấy về trò chơi tiếp theo của tao đây

hả. Để thế này thì tao sẽ vẫn giữ được lời hứa dù mọi việc có ra sao. Trò chơi này sẽ kết thúc nếu tao giết mày mất.”

Biểu cảm của Masayuki trông không vui khi trả lời cậu. Nhưng khi hắn nói về lời hứa thì có rất nhiều điều cần giải thích. Có vẻ như ngài Hiền Giả tối thượng kia đã bảo hắn có thể làm bất cứ việc gì để có thể giết Yogiri. Giả thiết đó có vẻ chính xác bởi nó trông chẳng thể vô lí hơn.

“Bọn tôi muốn tới Thủ Đô bằng tàu lửa, ông làm ơn sửa cái rào chắn sao cho bọn tôi tới nhà ga được không?”

“Clgt?…”

Masayuki ngớ mặt ra, não hắn vẫn chưa kịp hiểu những gì Yogiri vừa nói.

Sau đó, hắn cần thêm chút thời gian để có thể tiếp tục cử động, và Yogiri bình tĩnh đứng đó đợi.

“Ê ê ê, ê ê êêê~! Mày đang nói cái *beep* gì thế hả? Sao mày có thể nói mấy lời vô lí đến vậy cơ chứ! Mày có hiểu gì về cái vị trí hiện giờ của mày không mà dám yêu cầu kiểu đó hả! Nếu không hiểu thì dùng cái đầu của mày đi nhãi con! Mày bị ngu à? Mày ngu đến vậy cơ à!?”

“À đúng rồi nhỉ, muốn nhờ ai thì cần phải có phần thưởng trước nhỉ. Thế này đi, tôi sẽ làm gì đó cho ông như là bỏ qua lời thô lỗ của ông và để ông có thể sống tiếp nhé. Đây là thỏa thuận tốt nhất nếu ông chịu bỏ rào chắn ra rồi đấy.”

Masayuki lại tiếp tục ngớ người ra. Não hắn vẫn cứ tiếp tục chưa hiểu hết thái độ thờ ở của Yogiri, chỉ có má hắn là đang giật giật.”

“Mày giỡn mặt tao đấy à! Mày làm tao bực rồi đấy! Chết đi ranh con! Aah-!?”

Masayuki giận dữ đứng dậy. Không rõ đó có phải là tín hiệu hay không nhưng những undead bắt đầu tụ tập lại quanh Yogiri trong khi gầm gừ.

“Chết đi”

Thế nhưng khu quảng trường lập tức thay đổi chỉ bằng một lời nói của Yogiri.

Những xác chết đang rên rỉ bắt đầu ngã xuống với bụi. Những con Gargoyle đang bay lượn trên trời rơi xuống ầm ầm và trở lại thành những bức tượng đá vụn nát bình thường, những tên khổng lồ bằng đá thì vỡ tan và đè bẹp một số undead

Tại nơi này, trừ tên thủ lĩnh, 'bất tử đoàn' đã hoàn toàn bị xóa xổ

—

Trans đi chơi với em gái đây, khi nào về thì chưa biết, hên xui thì tuần sau :))

Discord Facebook

Chương 35: Ta quyết định cái chết là thế nào

Đi chơi mà ngoài buổi sáng với chiều ra thì toàn ở lì trong khách sạn, tối lại chả ngủ được sẵn có lap nên ngồi làm cho đỡ buồn :V

Ai có nhạc gì hay hay cmt cho mình biết được ko :))

———

Chỉ còn lại bốn người ở khu quảng trường.

Yogiri Takatou vẫn đang đứng đó không hề hấn gì, Tomochika Dannoura thì đang quay người quan sát xung quanh.

Người thanh niên trẻ tuổi mặc bộ com-lê hoàn toàn giơ hai tay đầu hàng, còn Masayuki thì vẫn đang chết đứng không hiểu chuyện gì trên núi xác.

“Tôi chỉ là lãnh chúa cai trị khu vực này, tên tôi là Ryouta Takahashi. Mọi chuyện là do tên này tự gây ra chứ tôi không liên quan gì hết!”

Người thanh niên mặc com-lê, Ryouta lập tức giới thiệu bản thân mình. Hành động khi đó của lãnh chúa thật quá ranh ma, chơi đổ hết mọi tội lên cho bạn mình.

“Cái…gì thế này? Chuyện đ*o gì thế này!”

Masayuki hét lên như thể đang cố trốn tránh sự thật trước mặt,

“Mày đùa bố đấy à thằng ***! Thế đ*o nào mà undead lại có thể chết được? Thế *beep* nào mà thứ đã chết lại có thể chết tiếp được!”

“Chúng là undead hả? Dù ông có nói là đã chết thì làm sao tôi biết được. Chẳng phải chúng vẫn còn di chuyển được sao?”

Không hề có ý mỉa mai, Yogiri thật lòng hỏi hắn.

Khi hắn nói xác chết có thể di chuyển, thì nó hẳn phải sống mới có thể di chuyển được. Đó là thường thức của Yogiri.

“Cậu tự mình xử hết bọn chúng mà lại chẳng thèm để ý chúng luôn cơ à! Mà chỉ riêng cụm từ ‘xác chết biết đi’ đã rất mâu

thuẫn rồi!”

Có vẻ như Tomochika đã thực sự không quan tâm về chuyện đó.

“Giờ quân của ông đều đã chết cả rồi. Ông định làm gì nữa?”

“Chết tiệtttt! Lain! Bà—, bà biết về chuyện này rồi phải không!? Ma pháp tức tử hả-? Bà nhìn thế đ*o nào mà ra thế này!”

Masayuki chửi rủa trong khi nhìn lên bầu trời. Có vẻ như hắn đang nói Lain, nhưng người đó hiện giờ đang không ở đây.

“Đây không phải lúc để mà đi phàn nàn về chuyện đã xảy ra đâu. Tôi đang hỏi là ông định làm gì tiếp theo? Ông thấy tình hình lúc này rồi đây, phải tập sử dụng cái đầu đi chứ.”

“Ah, hắn vừa bảo cậu ‘sử dụng cái đầu đi’ vài phút trước thế mà giờ đây hắn lại…”

Masayuki nhảy xuống khỏi núi xác.

“Mày là cái khỉ gì thế! Đó không phải là phước lành hiền giả, cũng không phải là của Kiếm Thánh, mày cũng không thuộc long tộc, nhưng thế *beep* nào mày làm vậy được hả!? Làm sao mày có thể giết thứ đã chết hả!?”

Masayuki vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, hắn chỉ biết rằng nguyên cả đội quân undead của hắn vừa bị chết.

“Tôi là kẻ quyết định thứ gì sẽ chết. Nếu nó di chuyển, nó sống, nếu nó nằm yên, nó chết, vậy thôi. Tôi không quan tâm ông nghĩ thế nào.”

Hỗn độn, kinh hãi, khó chịu.

Khuôn mặt của Masayuki lộ ra vô số những cảm xúc pha trộn lẫn nhau, và cuối cùng là vẻ giận dữ.

Sát ý lập tức bung ra từ phía Masayuki, nó lan ra khuấy động xung quanh như thể chướng khí.

Một người với tinh thần yếu chắc chắn sẽ chết ngay khi vừa tiếp xúc với nó.

Cảm xúc hung bạo của Masayuki mạnh mẽ lan ra khắp bề mặt cơ thể hắn

Nanh mọc, vuốt duỗi.

Áo khoác trên người lập tức hòa làm một với cơ thể hắn và trở thành đôi cánh, cả cơ thể hắn biến đổi khoác lên một bộ lông đen cứng cáp bên ngoài.

Tất cả đều xảy ra khá nhanh.

Thế nhưng Masayuki đã có một quyết định cực kì sai lầm, hắn không nên biến đổi.

Tấn công chớp nhoáng là cách duy nhất để chiến thắng. Nhưng thứ có thể vượt qua khả năng suy nghĩ của Yogiri, chỉ có thể là chúa.

Cuối cùng, đây là thất bại của Masayuki khi quyết định đối đầu với cậu mà không một kế hoạch cụ thể.

Yogiri phản ứng với sát ý.

“Ít nhất để hắn biến hình xong đã chứ!?”

Tomochika nói trong khi nhìn Masayuki gục xuống. Hắn đã chết với hình dáng không hoàn thiện không rõ người hay thú.

“Tại sao tớ lại phải chờ?”

“Này, nhìn đi, đó là luật đấy! Nhưng bộ cậu không định thương lượng sao? Thế rào chắn phải xử lí thế nào đây?”

“Người này là được rồi, phải không, Takahashi Ryouta-san?”

“Vâng!”

Ryouta mạnh mẽ giơ hai tay làm tư thế đầu hàng rồi gật đầu.

Cậu vẫn có thể thương lượng với lãnh chúa sau chuyện này, việc này sẽ còn dễ hơn nữa. Ryouta hẳn đã phải tính đến chuyện tự giới thiệu bản thân mình vì mục đích này. Nói tóm lại, anh đã thành công xử lí Masayuki ngay từ giây phút đó.

“Tôi không giỏi đánh nhau lắm đâu. Tôi không nghĩ mình có thể bình tĩnh nói chuyện khi mà chưa biết khi nào mình sẽ chết đâu.”

“Chúng tôi chỉ làm vậy để tự vệ mà thôi, nếu anh không có vấn đề gì thì hãy cứ yên tâm.”

“Không không, chắc chắn tôi không có rồi! Cho phép tôi lấy lại chiếc chìa khóa của rào chắn nhé? Masayuki đang giữ nó.”

Yogiri gật đầu, Ryouta cảm thấy thứ gì đó trên cơ thể hắn khi lại gần và cúi xuống cạnh Masayuki rồi lấy ra một chiếc chìa khóa,

“Mà nói tôi nghĩ vẫn còn vài con zombie hay một số thứ dạng vậy trong thị trấn này đấy, anh định sẽ xử lí thế nào?”

“Về chuyện đó-, Masayuki đã thiết lập một năng lực gọi là ‘tử binh’ lên rào chắn nay. Thế nên bây giờ người chết sẽ không trở thành undead sau chuyện này nữa đâu…. À thì, chắc tôi sẽ làm gì đó. Có rất nhiều cách để xử lí bọn zombie lạc đàn. Thị trấn cũng sẽ được phục hồi khi rào chắn đã trở về bình thường. Tôi mong cậu hãy đợi thêm một thời gian cho tình hình ổn thỏa thì tàu mới có thể tiếp tục hoạt động được.”

“Vậy cũng được, thế anh có biết chuyện này là sao không?”

Thủ phạm gây ra vụ này đã chết, thế nên vẫn còn vài điều cần được làm rõ.

“À, chuyện này đấy à, cậu đừng giận nhé. Masayuki được hiền giả Lain ra lệnh phải ‘giết cậu’. Thế nên tên đó đã trở nên hơi điên loạn, hắn đến đây vì mục đích đó đấy. Tôi không muốn thành phố phải trở thành đống đổ nát, nhưng cậu không thể từ chối mệnh lệnh của ngài Hiền Giả đúng không?’’

“Thế anh không định thi hành mệnh lệnh đó à?”

“Dù cho tôi có là học việc của ngài hiền giả và cũng là đồng cấp với Masayuki, tôi vẫn chưa nhận được mệnh lệnh trực tiếp nào cả. Thế nên việc giảm thiểu thiệt hại hết mức có thể mới là ưu tiên hàng đầu của tôi.”

“Hmm? Hiền giả đó tên là Shion phải không?”

Tomochika nghiêng đầu hỏi. Cô có vẻ như vẫn còn nhớ người hiền giả đã gây náo loạn trên xe buýt tự gọi mình là Shion.

“Ngài Shion cũng là một hiền giả, nhưng quyền hạn của cô ấy khác so với của chúng tôi. Nơi này nằm dưới quyền của ngài Lain, và tôi là người được ngài ấy ủy thác cho.”

“Nhưng chúng tôi được triệu hồi bởi người tên Shion đó cơ mà, thế tại sao họ lại muốn giết những ứng cử viên bọn tôi?”

Sẽ rất sai khi lại giết Yogiri và những người khác khi họ được triệu hồi đến đây với tư cách là ứng cử viên nhằm tăng số

lượng hiền giả. Thế nhưng theo quan điểm đó, thì khả năng cao Yogiri sẽ bị nhắm tới vì tội làm giảm số lượng hiền giả.

“Tôi không biết bởi tôi chưa được thông báo gì về chuyện đó cả. Tôi thề là tôi sẽ không cản trở cậu đâu, trái lại tôi sẽ còn kiếm ai đó hữu dụng cho cô cậu nữa.”

Anh trông không có vẻ có mưu kế hủy diệt gì như đội Tử Binh đã làm.

Mọi chuyện đáng lẽ ra phải xong xuôi lúc này, thế nhưng Yogiri vẫn không tỏ vẻ gì là vui mừng.

“Sao thế? Có chuyện gì à?”

“Tớ ban đầu cứ nghĩ nguồn gốc chuyện này là do đám Tử Binh kia, thế nhưng không phải rồi. Đám sương mù cứ ngày càng dày đặc hơn, thứ đó vẫn còn nhởn nhơ ngoài kia.”

Cậu đã cảm thấy nó trên đường tới đây, khi họ vừa tách khỏi con robot. Nó tuy đã giảm khi họ gần đến và gần như không còn khi họ đến thị trấn này, thế nhưng giờ đây nó lại xuất hiện rõ nét hơn.

“Eh- cậu ta là người dự báo hiểm nguy à?”

“Nó đã hơn 50% và bắt đầu tăng nhanh.”

“Nếu là dự báo thời tiết thì nghĩa là trời sẽ có mưa đúng không?”

Tomochika nhìn quanh hoảng loạn.

“…Nhưng…khô quá…?”

Không có gì khác ngoài cảm giác khó chịu, nhưng đó không phải ý cậu muốn đề cập đến.

Không khí xung quanh ngày càng khô dần, không chỉ vậy, cô còn cảm nhận được không khí như đang rung chuyển.

“Cái gì kia!?”

Tomochika bối rối chỉ về phía bầu trời.

Nếu cố gắng nhìn kĩ về hướng mà cô chỉ sẽ thấy một thứ gì đó khổng lồ màu đen mang hình dáng con người đang hướng chầm chậm về phía thị trấn này.

“…Không thể nào…Kẻ Xâm Lược đó…Kurayami!?”

Ryouta ngây người khi nhìn thứ đó.

“Anh biết nó sao!? Kẻ Xâm Lược đó cũng là robot sao?”

“Kurayami là một con quái vật thường xuyên xuất hiện. Tôi nghe nói rằng Santarou-sama đã chống cự với nó…chết tiệt! Ra đây là thứ mà ngài Lain phải lo!”

Tiếng hét vang lên ngày một nhiều.

Người dân khắp thị trấn hoảng hốt chạy về phía khu quảng trường.

Kurayami bước qua rào chắn cách dễ dàng. Rào chắn không gây chút ảnh hưởng gì lên Kurayami. Hình dáng to lớn của Kurayami hấp thụ tòa nhà chọc trời trước mặt nó, cả tòa nhà lập tức biến mất

“Bố tổ sư! Hết do zombie rồi lại tới Kẻ Xâm Lược!? Mình nên làm gì bây giờ! Mình biết chạy đâu bây giờ!”

Ryouta càm ràm hét lên.

Dù mang hình dạng to lớn chậm chạp thế nhưng thứ đó di duyển phải nói là khá nhanh so với một người bình thường, sẽ không đủ thời gian di tản dù cho có báo động liền bây giờ.

Bóng đêm của sát ý cứ ngày càng dày đặc hơn, báo hiệu rằng nơi Kurayami đang đến chính là khu quảng trường này.

Discord Facebook

Chương 36: Cậu làm ơn đừng có lợi dụng thỏa mãn với cơ thể tớ lúc này được không?

Dài vler :V

Còn 2 chap nữa sẽ kết thúc vol 1, lúc đó trans sẽ nghỉ 1 tháng để tịnh dưỡng tâm hồn ngày càng…hơi đen đen của mình, xin cám ơn :))

——

Lain sau khi đã xác nhận sự diệt vong của đội Tử Binh qua đôi mắt của Masayuki liền cắt đứt liên kết giữa cô với hắn.

Cô làm vậy là để chắc chắn, bởi đã có một Kẻ Thống Trị nào đó đã bị giết từ khoảng cách xa. Không có gì khẳng định là sử dụng sức mạnh lên Masayuki cũng sẽ không ảnh hưởng đến cô.

“Xin thứ lỗi nhưng tôi nghĩ điều ngài đang làm là rất nguy hiểm thưa chủ nhân. Không có gì chắc chắn rằng không có tác dụng phụ dù cho ngài chỉ đang quan sát hắn.”

Euphemia đứng bên cạnh khuyên cô, có vẻ như cô không hề đánh giá thấp Yogiri.

“Euphemia, ngươi dựa vào gì mà lại đánh giá hắn như thế?”

“Một thực thể vượt xa Thánh Linh, Kiếm Thanh và cả Hiền Giả. Tốt nhất chúng ta đừng nên dây dưa gì với Yogiri Takatou. Ngay lúc này, hắn chỉ đơn giản là chưa quan tâm đến chúng ta mà thôi.”

“Nói theo cách khác là chạy trốn ấy à? Ta không thể chấp nhận yêu câu đó được.”

Hệ thống điều khiển của thế giới này được lập trình dựa trên các Hiền Giả, cũng đồng nghĩa với việc Hiền Giả là một tồn tại bậc nhất. Không bất cứ thứ gì có thể đe dọa mạng sống họ và họ cũng chưa bao giờ nghĩ rằng một con người bình thường lại có khả năng ấy.

Gần như tất cả hiền giả đều nghĩ như thế, Lain cũng là một trong số đó.

Nếu cô cứ đi theo cái suy nghĩ đó thì sớm muộn gì cô cũng sẽ chết, chạy khỏi Yogiri trước khi cậu để ý đến cô là lựa chọn nên làm nhất bây giờ. Thế nhưng cô lại không chấp nhận, một lựa chọn ngu ngốc đến chết người.

“Ngài có thể bảo tôi ngu ngốc, đần độn… nhưng xin ngài đừng hướng sát ý đến Yogiri Takatou.”

“Tất nhiên rồi. Có vẻ như đó là cách thứ đó hoạt động.”

Một vài thứ trong đội Tử Binh cũng thuộc quyến tộc của Lain. Thông qua đôi mắt của chúng, cô có thể thấy sự lạ thường trong sức mạnh của Yogiri.

Yogiri giết những người dân xông vào tấn công cậu, và không chỉ có người tấn công trực diện mà cậu còn giết những người tấn công bằng ma thuật và cung tên ở khoảng cách xa. Nói cách khác, nó là thứ gì đó như dự báo trước đòn tấn công.

“Vậy thì nếu ta không trực tiếp nhắm vào Yogiri Takatou thì sao?”

Ví dụ như một viên đạn lạc hoặc bị cướp cò. Không có hành động nào trong đó là có ý định giết Yogiri.

Hoặc một đòn tấn công nào đó mà cậu sẽ bị dính dư chấn xung quanh, hay cô còn nghĩ đến việc sử dụng cả bom hẹn giờ.

“Nhưng giờ vẫn còn đủ thời gian cho những thủ đoạn ấy sao?”

“Đúng vậy. Nếu ta chỉ cần phải giết hắn mà không có sát ý thì ngươi thấy kĩ thuật này thế nào?”

Euphemia bất ngờ trố mắt ra trước cảnh tượng trước mặt cô. Lain đã trở thành hai người trong nháy mắt.

Hai người giống y như đúc. Không hề có dấu hiệu gì là có một tấm gương đặt ở đó cả.

“Ta có khả năng phục hồi đến mức có thể tự động cấp tốc tái sinh dù cơ thể này bị thiêu đến không còn gì. Và nếu ta vận dụng khả năng đó trong thực chiến là ta có thể tạo nên một bản thân khác.”

“N-nó, tôi hiểu sức mạnh tuyệt vời của Chủ Nhân… thế nhưng kia là gì?”

“Đúng rồi đó. Ta cũng muốn biết đây này.” (Lain B)

Tuy không có khác biệt gì về hình dáng, nhưng dựa vào cách nói cô có thể biết được đây là người vừa xuất hiện.

“Hả? Có lẽ ta gọi đây là Lain B hay gì đó? B là một phân thân của ta nhưng kí ức kết nối với cơ thể cũ thì hoàn toàn không có. Ta đã thử xác nhận rồi, và điều đó cũng đồng nghĩa với việc sẽ không có sát ý hay gì đó trực tiếp nhắm đến hắn.”

“Hmm, tôi không hiểu lắm nhưng tôi đoán ngài làm vậy là có lí do nhỉ.”

“Ngươi, bay lên và đợi lệnh, hủy diệt thị trấn đó bằng tất cả sức mạnh của ngươi ngay khi có tín hiệu.”

Lain B liền bay lên như lời cô nói. Đó là những gì cô tự nói với bản thân mình, có vẻ như nó không nghi ngờ gì cả, mà thậm chí có thì nó cũng chẳng biết lí do.

Lain liên tục tạo ra những phân thân và lần lượt chúng đều bay cả lên trời. Cả đội quân vượt quá một trăm người, khung cảnh hàng trăm cô gái xinh đẹp trong bộ váy đỏ thẫm nhảy múa trên không thực sự rất mãn nhãn.

“Err, tại sao ta không dùng ma thuật hay gì đó để tấn công? Như vậy chẳng phải tốt hơn sao?”

Euphemia thắc mắc hỏi, có vẻ như cô coi đây là một phương pháp thiếu hiệu quả.

“À, ma thuật không phải thế mạnh của ta, cứ dùng toàn lực thế này sẽ mạnh hơn nhiều.”

Đây là một chiến thuật sử dụng toàn bộ những khả năng đặc biệt của Lain.

Tốc độ bay của Lain còn nhanh hơn cả vận tốc âm thanh. Một người bình thường sẽ không kịp phản ứng trước nó. Thậm chí cô vẫn ổn dù cho cô có tấn công cảm tử và ngẫu nhiên đập phá xung quanh bằng sức mạnh vật lí của mình, một sức mạnh của tất cả vampire. Thậm chí dù không trúng mục tiêu thì cô cũng vẫn có thể phá hủy cả thị trấn.

Quyến thuộc của Lain đang sống trong thị trấn này và họ đang ở nơi mà Yogiri và những người khác sẽ không thể tìm ra.

Và rồi, cô quan sát.

Ngay khi Yogiri sử dụng sức mạnh lên Kurayami, chiến dịch của cô sẽ bắt đầu.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Trong cơn gió mang đầy cát bụi, người dân đang vội vàng tập trung về khu quảng trường.

Một số quảng trường trong thành phố được thiết kế như hầm trú ẩn khẩn cấp.

Và tất nhiên một lí do khác nữa là những nơi ấy không nằm trên đường đi của Kurayami.

Thế nhưng không phải ai cũng may mắn vậy. Những người sống ở trung tâm thành phố họ không còn lựa chọn nào khác ngoài nơi này.

“Takatou-kun này…cậu, có thể làm gì với thứ đó không?”

Tomochika vừa hỏi vừa sững sờ nhìn Kurayami

Yogiri và những người khác vẫn còn đang ở trung tâm quảng trường.

“Tớ nghĩ là được.”

“Ngay cả cậu nữa ư? Thôi chết rồi, giờ phải làm gì đây…ủa mà cậu mới nói gì!?”

Trước câu trả lời đơn giản nhanh chóng của Yogiri, Tomochika giật mình phản ứng.

“Thật ư! Vậy tôi xin cậu! Tôi sẽ làm bất cứ thứ gì cho cậu! Vậy nên làm ơn!”

Ryouta khóc lóc bám vào người cậu. Anh có vẻ là người công dân viên chức tốt của Hiền Giả và anh cũng rất quan tâm đến người dân của mình.

“Làm ơn hãy nhanh lên nhé!”

“Tôi nói trước là những gì anh thấy tiếp theo đây có thể sẽ không hay lắm đâu. Mà chắc tôi cũng không thể cứ bỏ qua

được.”

Cậu không cảm thấy mình có nghĩa vụ phải cứu giúp thị trấn này, thế nhưng nếu vì thế mà khiến cho đường tàu bị trì trệ thêm một thời gian do thị trấn bị phá hủy thì không hay.

Yogiri nhìn Kurayami.

Một thứ thực thể màu ánh đen mờ nhạt. Có lẽ nó không có hình dạng cố định, có lẽ nó chỉ là tập hợp của vô số sinh vật li ti mà thành. Thế nhưng mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nếu như tất cả chúng cấu thành nên một cá thể độc nhất.

“Chết đi”

Đưa tay ra trước Kurayami, cậu giải phóng sức mạnh.

Cùng lúc đó, một đợt xung kích mạnh mẽ lan ra khắp thị trấn.

Những sợi chỉ báo hiệu nguy hiểm lập tức tỏa ra khắp nơi như mạng nhện

“Cúi xuống!”

Yogiri ôm chặt lấy Tomochika và đẩy cô xuống để tránh khỏi đường chỉ đó, Ryouta thấy vậy cũng vội vàng cúi người ôm đầu xuống sàn.

Ngay sau đó, một thứ gì đó sượt qua đầu Yogiri và bọn họ, rồi tiếng hét vang vọng xung quanh.

Đấy là tiếng hét từ những người còn sống sót.

Thứ mà họ nhìn thấy, là cảnh tượng một thứ gì đó đã đâm xuyên qua một cơ thể nào đó, tan nát, vỡ vụn, một “thứ” đã từng là con người.

“Cá- cái gì thế này!? Là do Kurayami sao?”

“Không, Kurayami đã chết rồi.”

Yogiri chỉ về phía Kurayami.

Dù cho Kurayami ngay từ đầu đã vốn mờ nhạt, thế nhưng tình trạng nó lúc này thậm chí còn nhạt nhòa hơn. Nó đang tan rã. Nó không còn nguy hiểm nữa, nó giờ đây chỉ còn là thứ gì đó đang gần như phân tán chờ tiêu biến.

“Eh? Tôi thấy nó có khác gì đâu?”

“Có đấy. Có thứ gì đó đã tấn công chúng ta ngay khi Kurayami vừa chết.”

Nó đâm xuyện qua những tòa nhà, đâm sầm xuống đất và nhiệt tình để dư chấn phá hủy mọi thứ xung quanh.

Và rồi cái thứ đó cứ lần lượt rơi xuống từ trên trời, như thể nó đang bắt ép cả thị trấn rơi vào hủy diệt.

Một đợt tấn công với tốc độ vượt xa khả năng quan sát của con người. Rắc rối hơn là thứ đó không nhắm vào Yogiri.

“Cái này, nó đang nhắm vào chúng ta sao!?”

“Vừa có vừa không, mục tiêu của nó có vẻ là tớ, nhưng có vẻ như đã xong rồi thì phải.”

Yogiri và những người khác đang là mục tiêu của cuộc ném bom nhưng bọn họ đều không rõ mục đích thật sự của việc này là như thế nào. Dù cậu có thể xử lí những mảnh vỡ bay tứ tung xung quanh, nhưng trận công kích này hoàn toàn ngẫu nhiên và dường như nó đã kết thúc.

“Thế cậu định làm gì?”

“Ừ thì tớ vẫn có thể xử lí những mảnh đá nên tớ nghĩ tốt nhân là chờ cho đến khi cuộc khủng bố này kết thúc vậy.”

“…Umm, mà nè, cậu có thể thôi ôm tớ được không, an toàn rồi mà.”

“À, tớ đang nghĩ rằng ‘thứ gì mềm thế’ ấy mà.”

Thái độ của Yogiri không hiểu vì sao vẫn không đổi.

“Cậu đừng có mà lợi dụng thỏa mãn cơ thể tớ trong tình huống này được không!?”

“Đừng có mà tình tứ với nhau như trong mấy bộ phim Hollywood nữa, hai người làm gì đó đi chứ?”

Ryouta cúi người di chuyển trong khi la lên giận dữ.

“Bọn tôi tình tứ hồi nào hả! Là do tên này cả đấy!”

Tomochika đỏ chín mặt hét lên phản đối.

“Dù anh có bảo tôi nên làm gì thì tôi cũng chịu, tôi thậm chí còn không biết bay nữa là.”

“Nè, tớ biết điều này hơi khó tin nhưng xin cậu đừng cười tớ nhé?”

“Chuyện gì?”

“Những thứ đang rơi xuống là phụ nữ váy đỏ.”

“Cậu thấy à?”

Yogiri cảm thấy khá ấn tượng. Không chỉ có khả năng quan sát vật tĩnh tuyệt vời, mà ngay cả những vật động cũng không thể thoát khỏi mắt của Tomochika.

“Chúng ta đứng dậy được chưa?”

“Giờ chắc ổn rồi đấy.”

Rất nhiều nơi trong thành phố đã bị tàn phá nặng nề, nhưng cuộc công kích vào những vùng lân cận chưa có dấu hiệu gì là kết thúc.

Yogiri đứng dậy khỏi Tomochika.

Tomochika cũng đứng dậy theo và chỉ về một hướng.

“Chúng tới từ đó.”

“Tớ vẫn không hiểu.”

Cậu không hiểu đối phương đang nghĩ gì, nhưng dựa vào những gì đã xảy ra thì đây hẳn là một cuộc tấn công nhằm vào Yogiri.

Nếu như là do ai đó tạo nên, cậu có thể lập tức xử lí người đó.

Thế nhưng cậu lại không thể làm gì nếu như cậu bị tấn công bởi những thứ vượt quá khả năng quan sát của cậu. Dù sao đi nữa, người tấn công cũng đã chết ngay khi vừa đáp đất.

“Chết tiệt! Váy đỏ sao, có vẻ như đó là ngài Lain! Chuyện khỉ gì thế này! Nữa à! Ai đó giải thích lí do giùm tôi cái!?”

Ryouta liên tục càm ràm chỉ bởi không nhịn được nữa. Có vẻ như mối quan hệ nhân viên-ông chủ của họ không được tốt lắm.

“Tất cả đều là Lain sao?”

“Nói đúng hơn là một phần cơ thể của ngài ấy! Lain-sama có khả năng tái sinh cấp tốc nên ngài ấy có thể tự liên tục nhân

bản chính mình!”

“Tôi hiểu, ra là cách đó à?”

Những gợi ý của Ryouta đang giúp ích cho Yogiri. Có vẻ như anh muốn phản bội cô, người đã tàn nhẫn phá hủy cả thị trấn mà anh đã dày công chăm sóc.

“Không có cách nào để xác định mục tiêu cả. Nếu như nó nhắm vào tôi thì sẽ dễ hơn nhiều.”

Dù cho cậu có thể phản công nếu như bị trực tiếp nhắm đến, nhưng có vẻ đối phương đã tính đến khả năng này và nghĩ ra cách xử lí nó.

“Vậy nghĩa là cậu chỉ cần biết được người đang nhắm vào chúng ta thôi đúng không?”

Ryouta cắn răng cười, anh có vẻ như đã nghĩ ra cách gì đó.

“Chức nghiệp của tôi là Thị Trưởng. Tôi sẽ giải thích về nó sau, nhưng đây là quang cảnh của cả thành phố với góc nhìn trên cao. Tôi đã nghĩ đến chuyện này từ trước nhưng có vẻ trận công kích này đi theo một quy luật. Nó không tấn công lại cùng một chỗ liên tục hai lần.”

Nó có vẻ như là do vô thức mà ra. Dù con người có cố ngẫu nhiên làm gì đi chăng nữa thì vẫn sẽ có một quy luật nào đó xuất hiện.

“Tôi hiểu rồi, vậy anh có thể xác định được vị trí tấn công tiếp theo dựa vào quy luật này phải không? Thế nhưng dù có biết thì chúng ta cũng chẳng thể chạy tới đó liền được.”

“Không sao, tôi có thể dịch chuyển đến bất kì đâu trong phạm vi thành phố mà tôi quản lí. Tôi cũng có thể dịch chuyển cùng lúc vài người.”

“Vậy thì tốt quá! Nhưng chẳng phải như thế thì anh có thể trốn khỏi đây bất cứ lúc nào sao?”

Anh có thể dịch chuyển ra rìa thành phố và chạy trốn. Anh hẳn có thể thoát khỏi trận khủng bố này một mình.

“Chẳng nhẽ anh không thể bỏ mặc thị trấn sao?”

“Tôi cũng có lòng tự trọng của riêng mình dù chỉ là công chức Hiền Giả nhé.”

Họ lập tức quyết định thực hiện kế hoạch này

Họ lập tức dịch chuyển đến vùng chưa bị tấn công bằng năng lực của Ryouta.

Nơi đó là vùng dân cư.

Họ hẳn đã di tản xong cả, không một bóng người ở đó.

Yogiri và Tomochika nắm lấy tay nhau và đứng dựa vào nhau. Ryouta đã dịch chuyển đến nơi khác an toàn. Anh sẽ lập tức quay lại và dịch chuyển họ đến nơi khác nếu như mục tiêu tấn công bị thay đổi.

“Mà tớ thấy dẫn Mokomoko-san theo cũng chẳng để làm gì. Tớ có thể tự lo việc này, bằng cách nào đó.”

“Tớ có thể nhìn thấy được bọn chúng nên xác xuất thành công sẽ cao hơn đúng không nào?”

『Tôi cũng có khả năng cảm nhận đấy nhé.』

Cuộc công kích xảy ra trong khoảng từ vài giây đến mười giây.

Chắc chắn sẽ có dấu hiệu gì đó lập tức xuất hiện.

Tomochika vẫn đang nhìn lên bầu trời, nắm chặt lấy tay Yogiri.

Đó chính là tín hiệu.

Tomochika di chuyển, Yogiri cũng theo cô. Cả hai người lao về phía trước.

Dốc toàn lực để chạy. Yogiri lập tức cảm thấy thứ gì đó đang ở phía sau họ. Một màn đêm vĩnh cửu, tạo nên một bóng ma sát ý. Họ đang hướng về phía tử thần.

Yogiri giải phóng sức mạnh ngay khi cảm thấy nó đang bay về phía cậu.

“Ngay lúc này, Mokomoko-san!”

『Ok!』

Từ trong bộ đồng phục của Tomochika, thứ gì đó đồng loạt phóng ra. Nó tạo nên một mái vòm che chắn hai người, thứ gì đó va đập vào mái vòm khiến nó rung lên dữ dội và rồi im bật.

“Tấn công kiểu này sao mà đau tim quá đi mất…”

『Hmm. Tôi biết là nó rất chắc, nhưng tôi chưa bao giờ thử nó cả.』

Dù cho họ có thể giết Lain, người đang cố giết họ đi chăng nữa thì cơ thể cô ta vẫn sẽ đâm sầm vào họ.

Thứ đã bảo vệ Yogiri và cô là vật liệu lấy từ Kẻ Xâm Lược robot kia.

Có vẻ nó là thứ gì đó trông như cơ bắp tạo tác của con robot, họ được bảo rằng nó khá giòn so với vỏ ngoài của con robot nhưng có vẻ nó đủ chắc để bảo vệ họ khỏi cơ thể đang lao xuống với tốc độ siêu âm.

『Nhưng chẳng lẽ chỉ được một thứ này thôi sao?』

Câu hỏi của Mokomoko là hoàn toàn hợp lí, chừng này chả thấm tháp vào đâu so với khả năng phân thân liên tục của kẻ thù cả.

“Tôi nghĩ là ta an toàn rồi.”

Thế nhưng Yogiri chỉ bình thản đáp lại.

Trận công kích tiếp theo vẫn chưa đến dù họ đã đứng đây được một lúc.

Có vẻ như sức mạnh của Yogiri đã chạm đến được kẻ thù.

Discord Facebook

Chương 37: Có vẻ như chỉ có tớ đang vui thôi nhỉ

_____

Những Lain B đang chờ ở trên không đột nhiên mất hết sức mạnh và rơi xuống

Cô không biết rõ chuyện gì đã xảy ra bởi cô không có liên kết gì với họ cả.

Thế nhưng cô biết, cô biết Yogiri đã sử dụng sức mạnh tức tử lên những Lain B ấy.

Bởi nếu không thì sẽ chẳng có cách nào để một vampire bất tử như cô có thể chết cả.

Đâm sầm xuống mặt đất đầy cát, Lain B xấu xí vỡ nát và lập tức biến mất. Cô đã thiết lập trong những Lain B để có thể tự loại bỏ những phần không cần thiết.

“Umm…người này…”

Chứng kiến khung cảnh con người rơi xuống và dập nát, Euphemia rụt rè nói.

“Có vẻ như Lain B đã chết rồi. Tất cả bọn họ đều được cấu thành từ một thiết lập chung, nên nếu Yogiri giết một người thì tất cả cũng đi theo.”

“Đúng như tôi nghĩ, ngài lẽ ra không nên tiếp cận Yogiri Takatou!”

“Ngươi nghĩ vậy thật sao? Nếu hắn đã nhớ mặt ta thì lần sau ta chỉ cần phân thân thành hình dạng khác là được. Nếu như thế thì không cần lo về một người chết sẽ kéo theo tất cả đi chung.”

Dù cho Lain B có thật sự chết đi chăng nữa, Lain cũng vẫn sẽ không hề hấn gì. Có vẻ tầm sức mạnh của Yogiri cũng có giới hạn.

Thậm chí với khả năng phản ứng với sát ý của cậu, vẫn có chút gì đó khác biệt tùy vào tình huống. Có lẽ đó là chìa khóa để bắt được Yogiri

Cô là loại người có thể sẽ khám phá ra được tất cả nếu cố gắng chịu tìm hiểu. Thế nhưng Lain lại cảm thất vọng về việc này.

Đến cuối cùng, Yogiri vẫn không thể giết được một Chân Tổ bất tử.

— Chẳng cần quan tâm đến hắn làm chi.

Lain mất hứng thú với Yogiri.

Dù cho cậu có là kẻ phản bội với Hiền Giả, đó cũng không phải là thứ Lain phải bận tâm. Dù cho bọn cậu có không được tha thứ, thì cứ để những Hiền Giả khác lo.

— Cậu ta có vẻ như có thể xử lí được Kurayami. Thôi thì cứ để cậu ta sống sau này có gì dùng vậy.

Giá trị tận dụng của cậu cao bởi cậu có thể xử lí Kẻ Xâm Lược. Có lẽ xem cậu ta là thứ gì đó như Hiền Giả cũng không sao.

Nhưng cô sẽ nghĩ về việc đó sau, dù gì Kurayami giờ đây cũng đã chết, việc của cô ở đây đã xong.

Lain cố gắng quay trở lại và nhận thấy thứ gì đó bất thường.

Euphemia đã không di chuyển dù chỉ một ngón tay từ nãy đến giờ.

Hệt như bị đông cứng, cô thậm chí không chút cử động.

Và rồi Lain nhận ra ngay cả chính cô cũng không thể cử động.

— Chuyện gì thế này!?

Lain bối rối bởi chuyện đột ngột xảy ra. Có lẽ đây là lần đầu tiên từ khi đến thế giới này cô cảm thấy ngạc nhiên đến vậy.

Cô bây giờ như thể bị đông cứng, và cũng bởi lí do này, một sự thật khó tin xuất hiện trong đầu Lain.

Bản thể của cô đã chết.

Ngay lúc này, Lain cũng chỉ là một phân thân của bản thể chính của cô như Lain B. Thế nhưng cô không phải một con rối không suy nghĩ như Lain B, cô được liên kết chia sẻ kí ức với bản thể thật của mình.

Đây là bản chất thật sự của năng lực bất tử.

Bản thể thật của cô, trốn ở một nơi nào đó an toàn và liên tục phân thân. Dù phân thân của cô có bị thiêu thành tro hay bị phá hủy đến không còn gì, cô vẫn có thể được tạo ra từ nơi khác.

Thế nhưng liên kết đã bị phá hủy. Nếu cô không sớm kết nối lại với bản thể của mình, cô sẽ không thể hoạt động.

Vì lí do đó, Lain nơi này vẫn đang cố gắng tìm hiểu.

Thế nhưng cô không có nhiều thời gian để suy nghĩ, Lain nơi này tồn tại được là nhờ việc cô được thiết kế sao cho kết nối trực tiếp với bản thể của mình.

Cơ thể này sẽ không hoạt động được nếu như liên kết không còn, và cô sẽ sớm tan biến. Cô không thể làm gì bởi phân thân là những tồn tại sống phụ thuộc vào bản chính.

Lain lúc này cũng chỉ như một ảo ảnh vậy, hay có thể nói rằng cô chỉ là một thứ gì đó không có ý thức, một tồn tại tạm bợ chỉ xuất hiện trong chu trình liên kết.

Những hình ảnh liên tục xuất hiện trong đầu cô như đèn kéo quân, Lain suy nghĩ về thời khắc này.

— Cậu ta có thể chạm được vào cả bản thể từ Lain B cơ à…?

Lain khán phục rồi lại trở nên nhẹ nhõm.

Lain B và bản thể cô không hề được liên kết với nhau, thế mà Yogiri Takatou vẫn có thể giết được bản thể cô ở chiều không gian khác.

Cô không biết nguyên nhân vì sao, thật quá vô lí, một sức mạnh vô lí đến lố bịch.

Nhưng có lẽ như thế

Có lẽ thứ vô lí đó sẽ cứu được đứa trẻ ấy.

Trước giây phút tan biến, Lain thầm nguyện cầu.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Một ngày sau chuỗi sự kiện đã xảy ra.

Yogiri và những người khác hiện đang ở trung tâm khu quảng trường

Lượng lớn lều đã được chuẩn bị cho những nạn nhân trong vụ khủng bố và Yogiri cũng đang tạm trú tại đây

Hết bị thảm họa zombie thì lại tới bị Kurayami tấn công, rồi sau đó lại là bị khủng bố diện rộng bởi Hiền Giả.

Anh không biết nên bắt đầu từ đâu, và tuy mọi thứ đang trong tình cảnh tuyệt vọng, Ryouta vẫn bình tĩnh nhanh tiến hành cứu trợ người dân.

Anh tính toán những vùng bị thiệt hại và yêu cầu sự giúp đỡ từ những thị trấn xung quanh. Anh giải cứu những nạn nhân, thu thập những vật liệu cần thiết và cung cấp nơi trú ẩn cho những người mất nhà cửa.

“Tớ dậy rồi này, cậu sao rồi?”

“Còn hơi buồn ngủ chút, nhưng chắc không sao.”

Yogiri và Tomochika đang đi về phía tòa nhà được xây như chỗ trú ẩn khẩn cấp.

Họ bước vào bên trong và đến chỗ Ryouta, người đang đóng vai trò như quản lí của phòng trú ẩn này.

“Không, thực sự cám ơn hai cô cậu. Nhờ hai người mà ngày hôm qua được cứu đấy!”

Đúng như dự đoán, khuôn mặt của Ryouta cũng đầy mệt mỏi bởi anh đã không ngủ từ đó đến giờ, thế nhưng anh vẫn mỉm cười chào đón Yogiri và Tomochika, có vẻ như anh thật lòng muốn cảm ơn họ.

“Err, dù cho anh có nói cám ơn đi chăng nữa, anh không sợ Hiền Giả à? Bọn tôi đã lỡ giết cổ mất tiêu rồi….”

Tomochika bối rối đáp lại. Anh vốn là một công chức Hiền Giả, cô đã nghĩ rằng đáng lí ra anh sẽ phải nổi giận hơn mới đúng.

“Không sao không sao. Giờ tôi đang cố để không chửi đây, kính trọng một người hết sức rồi sau này lại bị ăn bom cảm tử thể này đấy.”

Ryouta bực tức nói.

“Nhưng thành phố vẫn sẽ an toàn nhờ rào chắn phải không? Anh chắc chắn không sao chứ?”

“Sớm muộn gì nơi này cũng sẽ có một Hiền Giả mới thôi. Cho đến khi đó chúng tôi sẽ dựng tường thành và cố gắng chống cự vậy. Mong là nó sẽ có tác dụng. Nhưng tôi cũng xin lỗi các cậu, dù tôi đã nói rằng mình sẽ làm bất kì điều gì có thể, nhưng các cậu có thể chờ một thời gian để tình hình lắng xuống được không?”

“Ừm. Nhưng chúng tôi nghĩ chúng tôi sẽ đi ngay bây giờ.”

Đó là lí do mà Yogiri dù đang cố ngủ nướng cũng chịu dậy.

Tomochika đã ra sức thuyết phục cậu rời khỏi nơi này.

Tomochika lo về chuyện cậu đã giết người dân, dù cho Yogiri chỉ phản kháng lại bọn họ nhưng chắc chắn cũng sẽ những người sống sót cũng sẽ phàn nàn. Thậm chí có khi là trả thù.

“Được thôi, nhưng tàu vẫn chưa hoạt động được đâu đấy.”

“Không sao, bọn tôi lấy một chiếc xe tải ở quảng trường được chứ?”

“Một trong những tài sản của Tử Binh à? Tất nhiên rồi, đúng thật là các cậu có thể đi đến thủ đô bằng thứ đó nhưng cô chắc chứ?”

“Ừm. Bọn tôi chỉ cần nhiên liệu thôi. Thế giới này có xăng không nhỉ?”

“Phương tiện thế giới này chủ yếu hoạt động bằng ma lực. Nhưng nhờ có ma thạch thì các cậu cũng không nhất thiết phải tự dùng ma lực của mình. Tôi hiểu rồi. Xin hãy chờ một chút, chúng tôi có chút quà muốn gửi các cậu.”

Nó đã trở nên như thế đấy.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Sáng sớm hôm sau, khi Tomochika và Yogiri đi đến chỗ chiếc xe tải, một lượng lớn hàng hóa đang được chất trên đó.

Chiếc xe có dạng hình chữ nhật thô nằm trên sáu bánh xe. Đây là sản phẩm của thế giới này dựa trên kiểu mẫu của xe bọc thép quân sự.

“Anh chắc chứ? Thành phố chẳng phải cần nó hơn chúng tôi hay sao?”

Với cảm giác tội lỗi, Tomochika hỏi Ryouta, chỉ huy của đội vận chuyển.

“Không sao cả. Nếu không có hai người thì thị trấn này sẽ còn chết hơn nữa.”

“Nhưng nếu chúng tôi không đến thì đã không thế này.”

“Có ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra đâu đúng không nào? Ngay từ đầu đã không có lí do để Hiền Giả-sama hành động rồi, thế nên chắc gì đã là lỗi của hai người đâu nào. Mà dù không do hiền giả thì nơi này có khi còn bị Kẻ Xâm Lược tiêu diệt nữa đấy chứ.”

Yogiri đồng ý với luận điểm đs.

“Được rồi, việc chất hàng đã xong cả rồi đấy. Tất cả những thứ cần thiết đều ở trên đây hết, số ma thạch dư trên xe chắc cũng đủ để hai người đến được thủ đô đấy.”

Ryouta giải thích về số hàng hóa và nhiên liệu của chiếc xe. Yogiri nhanh chóng leo lên và Tomochika cũng quyết định đi theo cậu.

“Cảm ơn anh vì mọi thứ”

“Không có gì đâu, Cẩn thận đừng rơi xuống núi nhé.”

Ryouta giơ tay ra, hai người bắt tay nhau và lên đường.

Tomochika leo lên xe và nhìn thấy cảnh Yogiri đang ngồi ghế trước và chơi game

“Cậu không lái à!? Cậu nói cậu giỏi chơi Mari◯ Kart lắm cơ mà!?”

Tomochika trước giờ chỉ nghĩ rằng lái xe là công việc của đàn ông.

“Đâu ra. Tớ chỉ nói tớ từng chơi vài lần. Tớ rất hay đâm vào tường khi cua đấy, cậu chắc muốn tớ lái chứ?”

“Cậu không biết dậm thắng à!?”

Không thể để tên Yogiri này lái được.

Leo qua khỏi người Yogiri, Tomochika ngồi lên ghế vô lăng.

“Tớ chưa bao giờ chạm vào đồ thật cả, không biết có được không đây-”

『Sao? Bây giờ cô sẽ có thể thậm chí lái cả một con tàu lớn bởi tôi sẽ dạy cô…Kĩ thuật lái xe của nhà Dannoura』

“Cô làm ơn đừng có gán từ ‘Dannoura’ lên tất cả mọi thứ nữa được không?”

Trùng hợp thay, có một kĩ thuật gọi là Lấy Thịt Đè Người Nhà Dannoura và đó cũng là độc kĩ của chị cô.

『Tôi đảm bảo với kĩ thuật này thì dù cô muốn lái xe tăng hay trực thăng gì cũng được! Đừng bao giờ xem thường nhà Dannoura!』

“Nhà của tôi ơi, rốt cục mấy người định làm gì vậy…”

Như thể vừa nhận ra một khả năng tồi tệ, Tomochika lập tức không nghĩ về nó nữa.

Cô khởi động máy theo hướng dẫn của Mokomoko. Có vẻ như ma thạch được đặt trong buồng nhiên liệu, đồng hồ đo và hệ thống điều khiển cũng không khác gì so với xe bình thường.

Cô từ từ nhấn ga và chiếc xe bắt đầu di chuyển chầm chậm.

“Được rồi, đi nào!”

Tomochika giơ một tay lên reo vui mừng

“…Lẽ ra phải có ai đó hoặc thứ gì đó đáp lại chứ!? Cứ như tớ đang tự mừng mình vậy!”

“Cố lên nhé.”

Yogiri nói mà không rời mắt khỏi máy chơi game của cậu.

“Ừ ừ, chắc chắn rồi.:

Họ quyết định sẽ đi đến vách núi trước, và sau đó đích đến sẽ là Thủ Đô.

Discord Facebook

Phần kết- Thứ cô đang thấy bây giờ chỉ là bản thu lại

Thế là đã xong vol 1, trans cũng đang trên đường trở về nhà sau chuyến đi chơi, ai trên tàu gặp trans thì cười cái nhe :))

Và một bé loli đã xuất hiện :)))

———-

Một cô bé đang nằm mơ hồ nhìn lên trần nhà.

Cô đã như thế này được bao lâu rồi, cô thực sự không biết. Từ khi tỉnh dậy cô đã thế này.

Cô có vẻ vẫn còn buồn ngủ.

Cô nghĩ về những gì đã xảy ra trước khi cô trở nên thế này trong một lúc, thế nhưng những kí ức cứ đến và đi.

Không thể làm gì được nữa, cô bé ấy ngồi dậy.

Sau đó, cô nhận ra mình đang ở trong một chiếc quan tài, một cỗ quan tài sang trọng được đóng lại bởi một tấm nắp nhựa. Kích thước cỗ quan tài ấy quá to so với cơ thể nhỏ nhắn của cô.

“Mình cứ như vampire ấy nhỉ.”

Cô bé bất ngờ bởi giọng nói của mình. Một chất giọng trẻ vượt xa những gì cô nghĩ.

Thử chạm vào cơ thể mình, cô nhận ra mình đang nắm một thứ gì đó trong tay. Cô đang nắm một viên đá tròn, nhưng cô lại không biết tại sao mình có nó.

Cô chạm vào khuôn mặt và cơ thể mình. Không thể nói rằng cô là một người lớn được, cô đang khoác lên người một bộ váy nhỏ nhắn màu hồng viền ren.

Thật vậy, cô chỉ là một đứa trẻ. Cả căn phòng chầm chậm sáng bừng lên trong khi cô nghĩ vậy.

Một căn phòng đúng nghĩa chỉ dành cho những cô bé với con thú bông và những món vật dụng dễ thương chất đầy bên trong. Thứ duy nhất khác biệt ở đây là cỗ quan tài.

Khi mọi thứ đã trở nên sáng sủa, một người phụ nữ trong bộ váy đỏ thẫm đột nhiên xuất hiện

『Nếu cô nhìn thấy hình ảnh này thì có nghĩa là kế hoạch của chúng ta đã thành công. Tôi đã chết và cô được sống.』

Nhìn thấy người phụ nữ ấy, cô bé trở nên nhẹ nhõm. Cô đã nghĩ rằng mình sẽ gặp rắc rối nếu chuyện này cứ tiếp diễn.

『Hãy để tôi giải thích về danh tính thật của cô trước nhé, tôi là cô..』

Cô bé nghiêng đầu, cô không hiểu ý người phụ nữ ấy là gì.

Như thể biết được điều đó, người phụ nữ tiếp tục giải thích.

『Tên tôi là Lain Tendou. Tôi là một Hiền Giả của thế giới này.』

Cô bé biết về hiền giả và thế giới này, cô tuy có những kiến thức như thế nhưng lại không biết về bản thân mình.

『Và, cô là một bản thân khác của tôi. Cô là một sản phẩm hoàn thiện, một bản thể độc nhất mà tôi đã dành hết tâm trí vào, cô không sở hữu bất kì kí ức nào với bản thân tôi cả.』

Không chỉ kí ức của cô mà thậm chí cả cơ thể cô cũng khác hoàn toàn người ấy.

『Kế hoạch này mục đích để tạo ra một nhân dạng cùng một cơ thể mới. Có lẽ sẽ khiến cô khó chịu nhưng tôi đã tạo ra cô giống với sở thích của mình. Cô là người mà tôi luôn khao khát trở thành. Cô biết không, tôi luôn bị coi là lạnh lùng và khó tính, nhưng chưa từng có ai khen tôi dễ thương cả. Từ khi còn nhỏ, đôi mắt của tôi đã luôn tệ và mọi người dần nói nó kinh khủng khi tôi bắt đầu giết người.』

Cô đã là người thế nào khi nói vậy, nhưng cô lại bỏ qua và tiếp tục.

Đoạn ghi này có lẽ sẽ không bao giờ phát lại nữa, thế nên cô phải thật chăm chú lắng nghe bản thân mình.

『Nếu cô muốn biết tại sao tôi lại tiến hành kế hoạch này, thì đó là để phòng ngừa đòn tấn công của Yogiri Takatou.』

Yogiri Takatou

Ngay từ khi nghe cái tên ấy, trái tim cô bé trở nên ồn ào.

Người ấy, cô biết sức mạnh của hắn.

Và rồi, cô gần như hiểu ra kế hoạch này của Lain.

『Tiếp theo tôi sẽ nói về nơi này. Đây là một căn hầm ẩn dưới lòng đất. Cả căn phòng lẫn cỗ quan tài này đều là của tôi cả, nhưng bây giờ chúng là của cô. Với tất cả tài sản nơi này, cô có thể đi bất cứ đâu, làm bất kì điều gì mình thích. Cô và tôi

giờ đây là hai tồn tại hoàn toàn khác nhau; tôi không có quyền gì để bắt ép cô cả.』

Cô bé không còn cách nào khác ngoài chấp nhận với những lời như thế

Cô chỉ là một sản phẩm, cô không hề có một kí ức nào. Cô không thể hiểu lí do vì sao mọi thứ sẽ ổn, thậm chí dù cô có được bảo cô có thể sống theo những gì cô thích, cô cũng không biết phải làm thế nào.

『Nếu như cô đã hiểu mọi thứ, tôi có thể nhờ cô một chuyện được chứ?.』

Đấy không phải một mệnh lệnh, nó nghe giống như một lời khuyên để cô không đi vào vết xe đổ của Lain.

Cô sợ phải đối đầu với sức mạnh của Yogiri

Lain nói ra yêu cầu của mình.

“Tại sao, thật không công bằng.”

Cô nói lên điều mình nghĩ.

Nhưng không hề có một mục đích hay mục tiêu gì trong cuộc sống của mình với một cô bé chỉ vừa mới thức dậy, cô không biết nên coi điều đó là xấu hay tốt. Nếu cô được nhờ một việc gì đó trong trường hợp này, cô không còn cách nào khác ngoài chấp nhận.

“Được rồi, tôi chấp nhận, tôi sẽ đi gặp Yogiri-san.”

Trong cô, chỉ có những cảm giác sâu nặng với Yogiri Takatou.

Đó chỉ mới là một trong những cách để tránh khỏi sức mạnh của Yogiri.

Thế nhưng với một cô bé chưa từng trải nghiệm cuộc đời, tình cảm ấy là thứ quan trọng nhất với cô.

Có lẽ Lain cũng đã tính đến điều đó.

Nhưng cô không quan tâm.

Cảm xúc của cô với Yogiri Takatou

Chỉ duy mỗi thứ cảm xúc ấy bừng sáng trong cô.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Thanh gươm găm vào bả vai và chém thẳng xuống.

Con quái vật mang hình dạng con người nhanh chóng bị cắt đôi.

Nội tạng và máu tung tóe khắp nơi, con quái vật rơi xuống và chết.

Quá trình phân tán linh hồn lập tức diễn ra và cô gái tóc dài đã chém con quái vật và giết nó, Ryouko Ninomiya đã hấp thụ hầu hết chúng.

Những người khác cũng nhận được những gì còn sót lại, nhưng lượng dư đó chẳng bỏ bẽn gì.

“Thôi nào Ryoukoooo~. Cho tớ nhận thêm điểm kinh nghiệm ddiiiii~”

Asuha Koriyama phồng má nói. Cô nắm vai trò là một điều phối viên xinh đẹp.

Nơi này nằm giữa khi rừng cổ, những người đang chiến đấu ở đây đang trên đường đến Thủ Đô trong khi tăng cấp, chính là những người bạn cùng lớp của Yogiri.

Họ lập một đội bốn người và đi săn tăng cấp.

Chiến thuật của họ rất đơn giản.

Người mạnh nhất đội Ryouko sẽ được phù phép Quyến Rũ lên người, những con quái vật đang nổi giận sẽ bị thu hút đến đây và cô chỉ việc cắt đôi từng con một như ban nãy.

Bằng cách này, những người khác ngoài Ryouko cũng có thể an toàn hưởng ké kinh nghiệm.

Điểm kinh nghiệm phụ thuộc vào chất lượng của linh hồn và độ hấp thụ tỉ lệ thuận với khoảng cách. Thế nhưng cấp của Ryouko, người chiến đấu nhiều nhất lại ngày càng tăng ít đi.

“Hôm nay thế là đủ rồi. Tớ nghĩ Quyến Rũ cũng sắp hết thời gian rồi.”

Ryouko nhẹ vung kiếm.

Máu và mỡ văng hết ra chỉ với hành động đó. Không chỉ riêng kiếm của cô, Ryouko còn sở hữu một sức mạnh điên rồ, nhưng

tất nhiên, phần lớn khả năng đó cũng là nhờ vào chất lượng vũ khí của cô.

“Vậy được òiii. Nếu chúng ta cứ thế này thì trời sẽ tối mất. Mọi người đồng ý chứ?”

Asuha hỏi ý kiến của hai người còn lại. Những người nãy giờ không chiến đấu nhiều không thể từ chối và bọn họ quyết định trở về trại.

Một lượng lớn trại được dựng lên ở một khu đất trống bên trong khu rừng cổ.

Hầu hết những người bạn cùng lớp đều đã trở lại đây.

Họ chia tay nhau và trở về lều của mình, và khi Ryouko đi vào…

“Chào cậu! Ryouko!”

Một vị khách không mời đang ở trong đấy

Thế nhưng nơi này là lều cá nhân chỉ dành cho những người có cấp độ cao. Người ngoài không được phép vào đây.

“Cậu đừng tự tiện đi vào nữa được không?”

Với đôi mắt xanh và mái tóc vàng, cô trông không hề giống người nhật chút nào. Carol S. Lain, cô là người nước ngoài, điều đó cũng đã được nói qua dáng vẻ và tên của cô.

Cô đến nhật bản đúng vào kì thi tuyển sơ trung, cô đã được vào cùng lớp với Ryouko trong suốt hai năm liên tiếp.

Cô đang cầm một chiếc smartphone trong tay mình và đang đùa nghịch với nó.

Thứ đó, lẽ ra phải là thứ đã mất vài hôm trước đó, đó là điện thoại của Ryouko.

“Ehehe, tớ xin lỗi nhé. Tớ đã tìm thấy nó đấy, tớ xấu quá nhir~”

Ryouko lập tức bình tĩnh lại. Cô đã cứ nghĩ lí do mà cậu ấy tự tiện đến lều của mình, ra là để trả chiếc điện thoại. Thế nhưng dù vậy, cô vẫn không thể chịu nổi thái độ của cô ta.

“Thôi. Thôi. Cậu. Đừng. Giận. Nhé.”

“Đừng nói ngắt chữ kiểu đó nữa. Nó nghe khó chịu lắm.”

“Thật à? Vậy thôi, tớ không nói nữa.”

Carol có thể nói tiếng nhật rất trôi chảy. Nói ngắt chữ kiểu này là sở thích của cô.

“Cái này, cậu thấy nó ở đâu thế?”

“À, tớ tìm ra nó đấy, hay nói đúng hơn, tớ đã lén lấy nó đấy! Đây này, trả cậu nhé.”

Nhìn cái cách cô trả chiếc điện thoại cùng khuôn mặt cười ngây thơ vô số tội, Ryouko ngớ người ra.

“Ehehe, tớ đến trả vì có vẻ tớ đã lỡ dùng hết pin luôn cả rồi.”

Cô lập tức mở điện thoại lên, lượng pin còn lại chỉ còn dưới 5%.

“Tại sao?”

Cô không thể hiểu nổi mục đích của cô ta. Điện thoại hoàn toàn vô dụng ở thế giới khác như thế này, và dù cô ta có lấy nó đi nữa thì cũng chẳng để làm gì.”

“Chuyện này ấy à, chỉ là tớ muốn thử xem hệ thống giám sát thôi. Nó không hoạt động lâu được nên tớ mang đến trả vì tớ không thể làm gì với lượng pin yếu thế này được. Nè, cậu cho tớ xem ‘cậu ta’ đang đi đâu được không?”

Hệ thống giám sát. Một ứng dụng độc nhất được cài đặt trên điện thoại, và có rất ít người biết về sự tồn tại của nó.

“…Ngươi, ngươi là ai?”

“Một kẻ theo dõi Takatou-kun, giống như cậu vậy đấy.”

Hệ thống giám sát Yogiri Takatou được tạo ra từ những thế lực lớn nước ngoài.

Chỉ chừng đó là đủ hiểu. Đủ hiểu rằng không một ai được rời mắt khỏi một sự tồn tại như Yogiri.

“Tôi không quan tâm cô là ai. Chúng ta dù gì cũng ở thế giới khác rồi, không cần thiết phải quan sát Takatou-kun nữa.”

Đó là suy nghĩ thật sự của Ryouko.

Nếu họ không thể trở về Nhật Bản được nữa, thì cô cũng không cần phải quan tâm đến việc giám sát cậu ta làm chi. Ưu

tiên hàng đầu bây giờ của cô và những người bạn cùng lớp của mình là cố gắng sống sót.

“Đúng vậy, tớ hiểu những gì Ryouko nghĩ. Nhưng quan sát cậu ta thì cũng đâu có sao đâu đúng không nào? Cậu không cần phải giấu giếm những thứ như thế đâu.”

“Nếu cô cũng là một người giám sát Takatou-kun thì cô cũng phải có thứ tương tự vậy chứ.”

“Fufufu, chúng tôi đã chuẩn bị tất cả những gì cần thiết như vệ tinh theo dõi Takatou-kun cả rồi, cậu ta lúc nào cũng trong tình trạng được giám sát 24/24 hết đấy. Chúng ta đến đây cũng chẳng để làm gì nhưng mà, Nhật bản đã luôn theo dõi cậu ta ngay từ đầu rồi phải không nào, thế nên chẳng phải sẽ có những thiết bị theo dõi tình trạng của cậu ta đúng không? Đó là thứ trên tay cô đấy.”

Ryouko liền mở điện thoại.

Cô nghĩ là nếu cô ta muốn xem thì cứ để cô ta xem.

Cô nhập mật mã và khởi động hệ thống giám sát.

Ngay sau đó, tình trạng lúc này của Yogiri lập tức hiển thị.

Tuy không thể dò được vị trí của cậu do không có GPS, thế nhưng khoảng cách và đường đi vẫn xuất hiện. Có vẻ như Yogiri đang trên đường đến Thủ Đô dựa theo hướng đi của cậu. Nói cách khác, cậu đã đi trước Ryouko và những người còn lại.

“Biết ngay mà, cậu ấy còn sống kìaaaa~~”

“Nhưng… Takatou-kun đang trong tình trạng bị phong ấn… cái này… phong ấn thứ nhất đã được mở…”

Cô run rẩy sợ hãi. Không phải là Ryouko đã được trực tiếp nhìn thấy nó, nhưng cô đã được cảnh báo về những gì thứ sức mạnh hủy diệt đó đã gây ra.

“Có lạ gì đâu chứ~. Cậu ấy tự phong ấn chính mình thì cũng có thể tự giải ấn thôi đúng không nàoooo? Ehehe, không cần cảm ơn đâu.”

Cô xong việc của mình bằng câu nói đó và cố gắng rời khỏi lều.

“Carol. Cô đang định làm gì?”

Ryouko lập tức gọi phía sau Carol.

“Không gì cả. Tớ chỉ muốn được gặp cậu ấy mà thôi.”

“Cô… không sợ sao?”

Dù cho Nhật Bản đã để mắt đến điều này, cái chết vẫn luôn hiện hữu đâu đó trên thế giới lúc này. Thế nhưng giờ đây phong ấn đã được gỡ bỏ, mối nguy họa ấy càng trở nên nghiêm trọng hơn.

“Sợ ư? Ôi, không biết còn có cách nghĩ nào khác không nhỉ? Lẽ nào, cậu nghĩ Takatou-kun là một con quái vật sao?”

“Đúng vậy!”

Giết người chỉ bằng ý nghĩ.

Thứ đó không khác gì một con quái vật cả. Cô thậm chí còn không giữ được bình tĩnh dù cho cậu ta đang trong tình trạng phong ấn, cảm giác của Ryouko khi còn ở Nhật Bản như đang nằm trên một chiếc giường đầy gai nhọn vậy.

“Thật vậy. Tớ nghĩ cậu nói vậy cũng dễ hiểu thôi. Một tồn tại thống trị cái chết và mọi sinh vật sống. ‘Đó’ là gì?”

‘Không thể nào…”

Quá đơn giản, nhưng chỉ suy nghĩ câu trả lời đó thôi cũng đủ khiến Ryouko run rẩy.

“Chúng ta đều biết sự tồn tại của ‘ngài ấy’ là thế nào, và kết quả là chúng ta đều phải rời bỏ đức tin của mình. Mà, về cơ bản là vậy đấy.”

Carol nói rồi bỏ đi.

Đức tin mới này, nó không phải là thứ dễ dàng thay đổi dù họ có đến thế giới khác.

Với Ryouko, người đã bị thổi bay bởi tình huống này, vẻ vô nghĩ của cô ta thật đáng ghen tị.

Discord Facebook

Vol 2 Chương 1: Ta không hiểu tại sao đầu óc các ngươi lại đơn giản thế

Trans đã cumback và ăn hại hơn xưa :V

———-

Khu rừng ma thú.

Bên trong khu rừng được cai quản bởi Vua Thú, một cô gái trẻ đang bước đi.

Cô gái ấy có dáng vẻ trông như một cậu trai cùng mái tóc ngắn. Thế nhưng cô vẫn sẽ không thể che giấu thân phận hoàn toàn nếu như muốn giả trai, bởi lẽ cô vẫn chưa thể giấu đi được những nét phụ nữ của mình.

Cô gái thong thả bước đi dưới những tia nắng len lỏi qua hàng cây. Cô không trang bị thứ gì ngoài một con dao đang vắt bên hông, cô thậm chí cũng không mang theo thứ hành lí gì trên người.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy sẽ khiến những người biết về khu rừng này nghi ngờ về tính nguy hiểm của nó.

Bề mặt khu rừng này không quá dốc, những hàng cây thì thưa thớt đầy ánh sáng, và cả mặt đất cũng vậy. Thế nhưng đây là nơi sinh sống những con ma thú cực kì nguy hiểm. Một nơi bạn sẽ không bao giờ thấy được bóng dáng con người nếu lỡ sa chân vào. Tất cả con người tại đây đều gần như đã bị cắn xé đến chết.

Dù vậy, cô gái trẻ vẫn cứ tiến lên mặc cho những lời đồn thổi ấy.

“Tại sao chúng lại ở một nơi khỉ ho cò gáy như thế này?”

『Bọn chúng bảo rằng không muốn gặp rắc rối trong vùng ngoại bang, hay ngươi có thể hiểu rằng đám đó muốn được sống yên bình lặng lẽ bên trong khu rừng này.』

Thật phiền phức. Giọng nói đáp lại với cô gái trẻ như muốn nói vậy.

Không một ai xung quanh ngoài cô cả.

Giọng nói ấy phát ra từ con dao treo trên hông cô.

“Ý ngươi là tên hôm trước ấy à? Hắn bảo ‘xin lỗi vì đã làm phiền’ trong khi bận chăm lo cho cái biệt thự trong lãnh địa của mình với giọng trang trọng. Dù không hiểu ý hắn là gì nhưng nếu hắn đã xin lỗi như thế thì thôi.”

『Nhưng quả thật nơi này rất hợp để trốn đấy, con người dù sao cũng chẳng dám mạo hiểm đến đây..』

“Thế sao chúng sống được trong rừng thế này?”

『Dễ thôi, ma thú sẽ không tấn công những người mạnh hơn chúng.』

Cả khu rừng ngập tràn sự hiện diện của ma thú.

Thế nhưng bọn chúng chỉ đứng đằng xa quan sát cô gái.

Một vùng rộng lớn xuất hiện sau khi cô gái đi được một lúc.

Một cánh đồng lúa rộng lớn đập vào mắt cô.

Phía xa xa kia, những bông lúa chín vàng đang đung đưa trọng ngọn gió.

“Chỗ ngu ngốc này không có trên bản đồ!”

『Ta đoán nơi này mới được tạo ra thôi. Thế nhưng vậy cũng có nghĩa là hắn sở hữu một khả năng tuyệt vời nếu không liên quan gì đến lũ ma thú.』

“Ta sẽ bảo rằng mình hiểu nhưng ta không quan tâm. Mà kệ đi, vậy cũng được. Đây là thứ được gọi là cơm của người Nhật đúng không?”

Không chỉ có đồng lúa tại đây mà còn có những đồng cỏ và ruộng. Có vẻ những người đã làm nên nơi này thực sự có ý định sống tự lập.

Một người bình thường sẽ không thể tự trông coi cả một khu đất lớn thế này, phía xa xung quanh cô xuất hiện những bóng người như đang làm nông ở đây.

“Tại sao tất cả đều là phụ nữ? Hơn nữa lại còn là elf?”

Không còn ai khác ngoài những người phụ nữ xinh đẹp ở đây. Phần lớn bọn họ có vẻ là elf, nhưng cũng có những người có tai thú trên đầu và cũng có những người với cánh dơi mọc sau lưng.

『Chắc đây là sở thích nhỉ.』

“Từng người một ở đây ai cũng chọn elf làm vợ cả. Có chuyện gì vậy, bọn chúng có ổn không thế?”

『Ta nghĩ cô đẹp hơn nhiều.』

“Cảm ơn nhé. Mà thôi cứ kệ nó đi. Này cô, ai là chủ của nơi này?”

Cô gái hỏi một elf ở gần mình.

“Eh? Uh…làm sao cô đến được nơi này?”

Cô gái elf giật mình và nói liên thanh. Có vẻ như cô không nghĩ rằng sẽ có người đến được đây.

“Tôi đi bộ. Tôi nghĩ phải có vài người tới đây ít lần rồi chứ?”

Con đường hay thứ gì đó bên trong khu rừng đầy rẫy ma thú không được sửa sang gì nên không ai có thể sử dụng phương tiện đi lại ở đây.

“Tôi không rõ lắm nhưng cô có việc gì với Chủ Nhân à?”

“Yup, đó là công việc của tôi. Cô có thể gọi cậu ta ra đây không? Hoặc cô chỉ cần cho tôi biết cậu ta ở đâu là được rồi.”

“Được, đi theo tôi.”

Cô gái người elf dừng công việc của mình lại và quyết định dẫn cô ấy đi.

Dựa vào đường đi có thể thấy họ đang hướng đến căn biệt thự lớn phía đằng xa, có lẽ việc dẫn đường thế này thực sự không cần thiết cho lắm.

“Này, dù tôi có nói vậy cơ mà bộ cô không chút nghi ngờ gì sao? Cô đang dẫn một người lạ mặt đột nhiên xuất hiện đến gặp chủ nhân cô đấy.”

“Đúng vậy, tôi không nghĩ ngài ấy sẽ gặp rắc rối đâu. Bởi không một ai có thể làm hại chủ nhân.”

Cô gái elf nở một nụ cười tự tin. Có vẻ như cô ấy rất tin tưởng vào chủ nhân mình.

Sau khi đi được một lúc, họ đã đến được căn biệt thự.

Ngay sau đó, cánh cửa liền mở ra trước khi họ kịp gọi, và một cậu trai xuất hiện.

“Ta đã bảo cô đừng làm vậy bao nhiêu lần rồi? Cô ta là một hiền giả phải không? Xin lỗi nhưng mời cô đi cho, tôi không muốn gặp rắc rối.”

Cậu ta là một người Nhật. Cậu là một người bình thường với vẻ ngoài trung bình, nằm giữa xấu và tạm ổn. Quần áo cậu không chút gì gọi là có thẩm mĩ, một thanh kiếm đang treo trên hông cậu.

Có vẻ như cậu cảm thấy có người xâm phạm lãnh địa của mình nên đã chuẩn bị trước.

“Ta chẳng phải đã nói đi nói lại nhiều lần rồi sao, ít với với ngươi là ba lần đấy. Ta đến đây vì thông báo cuối cùng của ngươi đấy. Ngươi có muốn nói chuyện không?”

“Được rồi. Nhưng tôi vẫn không thay đổi ý kiến dù cô có nói gì đâu đấy. Mà nói xong thì làm ơn cô về nhanh giùm luôn nhé.”

“Đầu tiên là việc xác nhận, ta nghĩ ngươi hẳn là Saito Rikuto-kun.”

“Đúng, thế cô hẳn là Aoi Hayanose. Heehh, hiền giả cuối cùng cũng chịu ra mặt rồi à?” (Zard: người này xưng bằng boku nhe)

Có vẻ như cậu ta vừa nhìn lén qua trạng thái của cô, nhưng Aoi nghĩ không nên tốn thời gian cho việc này. Cô ngay từ đầu đã biết cậu ta có thể làm thế rồi.

“Dù lí do ta đến đây là để mời ngươi, nhưng ta sẽ tạm bỏ qua nó bởi thế nào cũng sẽ như trước. Trước đó hãy cùng nói về điểm khác biệt giữa lần này và ba lần trước nhé, nếu ngươi từ chối thì ta sẽ xử lí ngươi ngay lập tức.”

Aoi được giao trách nhiệm tìm kiếm những Hiền Giả Vô Danh.

Hiền Giả Vô Danh, dù họ có sở hữu sức mạnh của một Hiền Giả nhưng họ lại không muốn trở thành Hiền Giả. Với sức mạnh nhận được họ đã đến thế giới này và sống ích kỉ lặng lẽ.

Bọn họ đều được mời trở thành hiền giả nhưng hầu hết tất cả đều từ chối.

Những hiền giả khác lo sợ về những hiểm họa tương lai có thể xảy ra nếu cứ để yên như thế nên đã quyết định sẽ xử lí những ai đã từ chối quá ba lần.

"….Nhưn~ ahahahahahaha!"

Không thể chịu được nữa Rikuto bật cười thành tiếng. Cậu liên tục cười cho đến khi ho khan.

"Xử lí kìa, buồn cười quá Leila nhỉ. Lâu lắm rồi ta mới được giải trí đến vậy đấy."

Sau khi cậu cười được một lúc, Rikuto bảo cô gái elf đứng cạnh cậu đồng tình.

"Không, em không thể cười được…còn cô! Cô đang nói gì thế hả!? Xin lỗi ngài ấy nhanh! Cô không muốn làm Rikuto-san giận đâu!"

"Hm? Ta chỉ tới để xác nhận thôi, nhưng ngươi có chắc là từ chối không? Với tình hình thế này ngươi sẽ bị xem như kẻ địch đấy."

Bỏ qua Leila, Aoi chắc chắn lần nữa với Rikuto. Dù mọi chuyện đã rõ rõ ràng ràng thế kia nhưng cô vẫn muốn biết câu trả lời của cậu.

"Tôi từ chối"

"Được rồi."

Aoi mỉm cười. Cô đã định giết cậu ta ngay từ đầu và cô nghĩ sẽ rất phiền nếu cậu đột nhiên đổi ý trở thành hiền giả bây giờ.

"Ayy, chờ đã nào. Cô có vẻ, hmm, không thể thắng được tôi đâu. Cô có hiểu sự khác biệt ở đây là gì không? Tôi nhận được năng lực mạnh nhất từ chúa và đến đây."

“Nếu ngươi nói về trạng thái, thì đúng là ta có hơi yếu.”

Aoi là một hiền giả, cô có sức mạnh vừa đủ để đánh đuổi quái vật. Thế nhưng cô lại thuộc diện khá yếu trong số những hiền giả.

“Mà để tôi đoán nhé, dù câu trả lời thế nào thì cô cũng vẫn sẽ tấn công tôi đúng chứ, cô đã tính đến chuyện đó ngay từ đầu rồi phải không? Những thứ bị quyết định từ trước thế này thật rắc rối mà. Hay cô định thế nào khác? Cô muốn vào harem của tôi không? Hầu hết những người ở đây cũng đều định giết tôi cả đấy.”

“Đúng là ta cũng cảm thấy nó khá phiền, thế nhưng đây vẫn là công việc của ta.”

“Mà làm gì thì chứ đừng chơi trò bắt con tin đấy nhé. Nó chỉ càng làm tôi thêm bực thôi.”

Rikuto liếc sang Leila.

“À, ngươi không cần phải lo đâu. Ngươi là mục tiêu duy nhất của ta. Ta không định kéo người vô tội vào chuyện này đâu. Thế nên Leila-kun này, cô đi chỗ khác được không?”

Rikuto chạm mắt với Leila.

Cậu lặng lẽ gật đầu và Leila liền đi ra xa họ.

“Mà ta không nghĩ việc này sẽ lâu đâu. Sự tự tin đó là do chức nghiệp Thuần Hóa Sư của ngươi à? Đó là lí do mà ngươi nghĩ ngươi mạnh à? Ta thì nghĩ nó thật vô dụng. Một chức nghiệp tầm thường và tệ hại. Ta từng thấy nó trước khi đến đây rồi. Khi mà ngươi đang cày cấp ấy, Thú Vương trị vì khu rừng cổ, hiện thân của Long Vương, và Quỷ Vương đúng không?”

Rikuto bắt đầu cảm thấy tức giận trước thái độ thờ ơ của Aoi.

“Dù vậy thì ngươi cũng chưa chắc đã là mạnh đâu. Mà thôi, cứ cãi nhau thế này cũng chả được gì, bắt đầu chứ?”

Rikuto đã từ chối lời mời lần thứ ba, cứ tiếp tục nói chuyện thế này cũng chỉ thêm vô nghĩa.

“Ta nghĩ chỉ trừng phạt ngươi gần chết là được rồi nhỉ.”

Vừa dứt lời, thứ gì đó bỗng phóng lên vây quanh Aoi.

Những thứ gì đó màu da hơi trong mang hình dạng mảnh dài. Lớp da chúng ánh lên bởi lớp nhầy và chất dịch đang tiết ra từ đó.

“Bắt đầu bằng xúc tua à, đúng thật là một trò kinh tởm.”

Có vẻ như hắn định khóa chuyển động của Aoi và bắt cô bằng thứ đó.

“Thế giới tàn khốc nơi chỉ những kẻ chăm chỉ được hưởng sung túc [Cán Cân Sức Mạnh]”

Aoi niệm phép của mình.

“Cái gì!?”

Rikuto tròn mắt kinh ngạc

Aoi đang bước về phía hắn với vẻ điềm tĩnh, ngó lơ tất cả những xúc tu xung quanh.

Chúng không hề di chuyển.

Một cái xúc tu khác cũng phóng lên theo cách cũ tạo hình mũi nhọn nhưng rồi cũng lập tức bất động.

Rikuto cứng người. Chưa bao giờ hắn thấy ai có sức mạnh áp đảo thế này. ‘Làm sao thế được’, hắn ngập ngừng không dám tiến lên.

“Dù ta đã nói là muốn giải quyết cho nhanh, nhưng bọn họ lại bắt phải dạy ngươi một bài học.”

“Đừng giỡn mặt với tao!”

Rikuto lấy sức giương hai lòng bàn tay về phía cô.

Một tia sáng chói lòa phóng ra từ đó. Lượng nhiệt bên trong nó đủ để biến mọi thứ ra tro.

Hành động của hắn không chút gì là chần chừ, hắn có vẻ không nghĩ về sự an toàn của những đầy tớ phía sau.

Aoi cũng đưa tay ra giống hắn.

Một tia sáng nhỏ phóng ra, và Aoi đã cân bằng với kĩ thuật của Rikuto một cách dễ dàng.

“Ta không hiểu tại sao mình lại phải bảo vệ người hầu của ngươi cơ đấy. Cảm giác cứ như ngươi lấy họ làm con tin với ta

thì đúng hơn.”

Aoi nói với vẻ ngạc nhiên, Rikuto ngớ người nhìn cô.

Hắn có vẻ không thể tin vào chuyện này. Cô có thể chém bay đầu hắn ngay lúc này nhưng cô vẫn đứng đó tỏ vẻ ngạc nhiên.

Cô đang nghĩ hắn ra cũng thuộc loại này.

Loại này có những nét mà gần như tên nào cũng có.

Chúng đầu tiên sẽ được cho một sức mạnh khổng lồ rồi cảm thấy sợ hãi với sức mạnh đó. Rồi sau này có đánh nhau thì chỉ tung ra vài phần đơn giản yếu ớt, rồi dần dần chẳng ngại ngùng gì phóng ra toàn bộ, chúng bắt đầu trở nên kiêu ngạo và nghĩ rằng đó là sức mạnh thật sự của mình. Và với cái sức mạnh nhặt được đó, chúng lại đi dè bỉu những người thực sự cố gắng.

“Ta không hiểu sao tên nào các ngươi đầu óc cũng đơn giản thế nhỉ. Đây là sức mạnh ngươi được ban cho. Bộ ngươi không nghĩ người khác cũng sẽ có nó à?”

“…Chuyện đ*o gì thế này…. Ông ta bảo sẽ cho tôi sức mạnh mạnh nhất thế giới cơ mà…”

“Sức mạnh của ta nó cũng tương tự vậy thôi, ta chỉ không chấp nhận nó mà thôi.”

“Im mịa đi! Nhận lấy! Hỏa Ngục!”

Rikuto cố gắng thi triển thứ gì đó. Thế nhưng không có gì xuất hiện.

“Tại sao không được!? Rết Đen! Buổi Lễ Trăm Năm! Hắc Yết!…chuyện gì thế này!?”

Như thể hiểu hắn đang trong tình huống thế nào. Giọng Rikuto bắt đầu run rẩy.

“Để ta hỏi nhé, đây là sức mạnh ngươi nhận được đúng không? Vậy ngươi có bao giờ nghĩ đến chuyện nó đột nhiên biến mất chưa?”

“Không thể nào….”

“Sức mạnh của ta cũng tương tự thế đấy. Nhưng ngươi cũng đâu cần phải sợ hãi đến vậy. Thứ sức mạnh sau cùng này

không thể tác dụng lên người khác được. Nhưng bọn ta vẫn có sức mạnh của chính bản thân mình. Nếu ngươi không quá đắm chìm vào thứ ảo giác kia, có lẽ ngươi đã không thua một cô gái yếu đuối như ta."

Trong khi áp sát Rikuto, Aoi rút con dao duy nhất bên hông mình ra.

"Ha, haha~! Phải rồi, mình còn nó mà nhỉ!"

Nhìn thấy con dao của Aoi, Rikuto lập tức nhớ đến thanh kiếm đang lủng lẳng bên hông mình và rút nó ra.

Rikuto có vẻ như đã lấy lại được sự bình tĩnh của mình. Thanh kiếm trên tay hắn trông khá đặc biệt, có vẻ như nó khá sắc.

"Đúng rồi đó, vũ khí của ngươi chắc chắn sẽ không biến mất hay phản bội ngươi trước năng lực của ta, không như thứ sức mạnh ảo tưởng kia."

Ngay tức khắc sau đó, cổ Rikuto đứt ra một đoạn.

Aoi đã ra sau hắn, ôm lấy hắn từ phía sau và đưa lưỡi dao chạy quanh cổ hắn.

"Nhưng thế cũng chả để làm gì nếu ngươi yếu cả."

『Có nhất thiết phải dùng tôi không?』

Rikuto ngã xuống, và giọng nói không hài lòng phát ra từ con dao đầy máu.

"Giờ thì. Những người hầu nhỉ… có vẻ hắn không nổi tiếng như hắn nghĩ nhỉ."

Xung quanh không một ai dám tấn công kẻ thù của chủ nhân họ, mà nói đúng hơn là tất cả những người làm việc ở đây đều đã biến mất cả.

"Mà cứ để chúng tự lan truyền cái chết của hắn như lời cảnh báo đi cũng được."

Ngươi không thể chống lại hiền giả.

Đó là một trong những nghĩa vụ được giao cho Aoi.

『Thôi thì…Tôi biết việc này không nên nói khi cô vừa xong nhiệm vụ, nhưng đây là nhiệm vụ kế tiếp của cô. Mục tiêu tiếp

theo là hai người Nhật tên Yogiri Takatou và Tomochika Dannoura, và, kì lạ thay, chúng là những ứng cử viên.』

Con dao ấy có thể giao tiếp bằng ma thuật. Khoảng cách càng lớn lượng ma lực cần càng nhiều, nhưng phải nguy cấp lắm mới cần dùng đến nó.

“Hm? Ý họ là sao? Nếu chỉ là ứng cử viên thì đâu nhất thiết phải gọi đến ta.”

『Đi nào. Đến Hayabusa trước, chi tiết nhiệm vụ này sẽ được giao tại đó.』

“Geez, này, tôi thậm chí còn chưa được nghỉ nữa đấy.”

Trong khi Aoi vẫn còn đang phàn nàn, tiếng chân đột nhiên phát ra từ bên trong căn biệt thự.

“Trong này vẫn còn người à?”

Trong khi cô còn đang đoán xem ý định của họ, một cậu trai mập mạp chạy ra từ bên trong biệt thự.

Aoi lùi lại nhìn cậu, cậu ta liền trượt xuống và quỳ lạy ngay khi vừa bước chân ra khỏi căn biệt thự.

“Tôi là Hanakawa Daimon! Tôi đã cố gắng sống sót trong khu rừng cổ cho đến khi được một tên ranh con cheat harem kinh tởm Rikuto nhặt được, nhưng khi ngài đã giết Rikuto, tôi cũng không làm gì được nữa! Xin hãy đưa tôi đi theo! Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài cái chết cả!”

“Cái gì thế này?”

『Một tên kì dị.』

Aoi bối rối nhìn người trước mặt mình.

Discord Facebook

Chương 2: Cứ như là đang phun thuốc trừ sâu ấy nhỉ…

——-

Hẻm vực Galura.

Một nơi quanh co hiểm trở, với trọng tâm nằm ngay trên con sông Galura đầy nhánh, một vùng được tạo nên từ những thung lũng và vách đá phức tạp.

Từng mảng đá đỏ phô ra khắp nơi và bạn có thể thấy hàng hàng lớp lớp đá đang xếp chồng lên nhau. Một vùng đầy ắp những hiểm nguy khiến gần như không ai muốn đặt chân đến đây.

Nơi này thậm chí chỉ mới được phát hiện ra khi con đường liên kết giữa Hanabusa và Thủ Đô hoàn thành. Cho đến giờ vẫn chỉ có duy nhất một con tàu băng qua khu vực này, thế nên vẫn chưa ai biết được hình dạng hoàn chỉnh của hẻm vực là thế nào.

Trong quá khứ có vẻ như nơi ấy từng có một đất nước nào đó, và cũng còn thứ gì đó sót lại như những con đường. Trong quá trình xây dựng đường sắt họ cũng đã tu sửa một ít cho nơi ấy, và Ryouta, lãnh chúa vùng Hanabusa đã giới thiệu cho Yogiri và Tomochika con đường đi đến Thủ Đô băng qua hẻm vực này.

“Hết đường rồi…”

Nhìn lên phía trước trong một lúc, Tomochika thở dài trên ghế lái của cỗ xe bọc thép.

Con đường trên vách đá đã hoàn toàn bị cắt đứt. Có vẻ như họ đang đi đúng hướng bởi vẫn còn dấu vết của thứ gì đó từng là cây cầu, nhưng như thế chẳng giúp được gì cả.

“Nè, tớ tưởng chúng ta đang đi đến Thủ Đô chứ?”

“Cậu còn nói vậy được à!? Mà dù câu hỏi đó có thật đi chăng nữa, tại sao anh ta lại không nói gì về chuyện này hả!”

Yogiri cảm thấy mệt mỏi bởi tình huống này và bắt đầu nói gì đó nghe như đang phàn nàn, Tomochika liền phản ứng lại bằng cách kêu lên giận dữ.

“Giờ chúng ta hãy cùng xem lại chuyện này nào. Ta không thể đi qua đây đúng không?”

“Đúng vậy. Nhưng Ryouta đã bảo sẽ không vấn đề gì cơ mà.”

“Tớ nghĩ anh ta đã không dùng con đường này từ khi đường sắt xây xong rồi. Ảnh không biết cũng phải thôi.”

Tuyến đường sắt đã được thiết lập ngay đây khá lâu về trước. Ngay cả anh cũng không biết có thể sử dụng con đường năm xưa kia nữa là.

“Mục tiêu của chúng ta là trở về Nhật Bản, thế nên ta cần phải gặp được Hiền Giả đã. Dù cho lúc này chúng ta nên tăng tốc hàng động cùng những người bạn của mình trước, thế nhưng tại sao bọn hiền giả đó lại chưa đến gặp chúng ta?”

“Eh? Thế thì ta cứ vờ như sơ xuất trong thị trấn để dụ họ không được à?”

“Tớ cũng đã tính đến chuyện đó, thế nhưng cậu có chắc không? chắc gì bọn chúng chịu tới và nói chuyện bình thường, có khi còn đột nhiên xông lên tấn công chúng ta nữa đấy.”

Và đối phương sẽ chết ngay khi cậu phản công, chờ bị tấn công quả là một ý tưởng tệ.

“Hơn nữa bọn chúng cũng đâu quan tâm gì đến người dân phải không? Tớ thì không sao nhưng còn cậu, Dannoura-san?”

“Ừ…”

Như thể vừa nhớ lại thảm họa xảy ra ở thị trấn trước, Tomochika rũ vai.

“Mà chắc chúng ta vẫn có thể nói chuyện nếu như đó là Shion. Dù sao thì ta cũng được triệu hồi bởi hiền giả đó và trở thành ứng cử viên cơ mà.”

Yogiri và những người khác được triệu hồi đến thế giới này bởi một người phụ nữ tên Shion, và cô ấy ra lệnh cho cậu hoặc bạn cậu phải trở thành hiền giả.

Thế nên việc cần làm ở đây là phải hoàn thành hết nhiệm vụ để trở thành hiền giả theo ý cổ, biết đâu họ sẽ có thể gặp được cô ta trên đường thì sao. Họ có thể thu thập thêm thông tin trở về thế giới cũ. Yogiri và những người khác đều có chung một mục tiêu như vậy.

Tất nhiên, bọn họ cũng không đặt cược tất cả vào kế hoạch này. Nếu như họ có thể khai thác thông tin từ những hiền giả khác là đủ. Còn nếu không thể hỏi chuyện Shion thì họ sẽ lại phải nghĩ ra kế hoạch khác.

『Tôi vừa đi xem thử phía trước, nếu ta cứ đi tiếp thế này sẽ gặp đường cụt đấy.』

Người vừa nói điều đó là linh hồn hộ vệ của Tomochika, Mokomoko Dannoura.

Nhờ vào cơ thể linh hồn của mình, cô có thể di chuyển đến mọi nơi bỏ qua địa hình. Cô vừa ra ngoài thám thính nhưng có vẻ mọi chuyện chẳng khả quan mấy.

“Ra là thế nhỉ, trời ạ, tớ có linh cảm chúng ta chẳng bao giờ tới đó được đây…À đúng rồi! Này! Chẳng phải chúng ta vẫn có thể đi đến những đất nước gần đó sao!”

“Hoặc, chúng ta sẽ chạy trên đường ray? Dù tàu có tới ta cũng không sao đâu.”

Tomochika nhìn tuyến đường sắt trên cây cầu mà Yogiri nói như thể vừa nhìn thấy thứ gì đó tuyệt vời.

“Uu… nhưng chắc gì tàu đã tới chứ! Cậu không nhìn thấy thị trấn nó thế nào à?”

“À, à. Vậy nếu như tàu đột nhiên hoạt động lại thì tớ sẽ giết con tàu để tự vệ. Tớ tự hỏi khi đó sẽ như thế nào nhỉ, tớ không nghĩ nó sẽ là thứ gì đó hay ho đâu.”

“Rồi tớ hiểu rồi! Tốt nhất là ta nên vòng lại và tìm đường khác ngay bây giờ!”

Tomochika chầm chậm lùi xe lại

Bỗng nhiên một tiếng *thud* lập tức phát ra phía sau và chiếc xe không thể di chuyển, họ đã đụng phải thứ gì đó.

“Eh?”

Không có thứ gì hiện ra trên kính chiếu hậu, và họ cũng sẽ không thể đi đến đây nếu như thực sự có thứ gì cản đường ngay từ đầu.

“Chuyện gì vậy nhỉ?”

Tomochika cảm thấy có gì đó không đúng, cô mở cửa và ngoái ra phía sau.

“Có- có thứ gì đó ở đây! Nó vừa dài lại vừa mỏng nữa! Giống như cái đuôi của thứ gì đó đấy!”

“Cái gì vậy?”

Yogiri cũng mở cửa và nhìn ra phía sau.

Một khuôn mặt khổng lồ đang quay về hướng này. Một sinh vật sống với khuôn mặt tựa như chim lai bò sát.

Đôi mắt nó đang nhìn thẳng vào Yogiri.

“Một con rồng. Con này giống với con đã tấn công xe buýt. Không hiểu tụi này thích “làm tềnh’ chiếc xe hay gì mà sao cứ gặp miết thế này.”

“Cậu đã kể chuyện cười về thói quen này của chúng rồi! Cậu mau làm gì đi chứ!”

“Tại sao tớ phải làm vậy? Nếu như đây là tổ rồng thì chẳng phải chúng ta vừa xâm phạm đến lãnh địa của nó sao? Đi giết một thứ như th-”

Cỗ xe bọc thép rung lắc dữ dội khi cậu định nói vậy. Con rồng đang ‘hiếp’ đột kích họ.

Tuy chiếc xe bọc thép này có sức phòng thủ cao, thế nhưng nơi này vẫn là một con đường nằm cạnh đỉnh dốc. Họ chắc chắn sẽ rơi xuống nếu như chuyện này tiếp tục.

“Không phải lúc để nói vậy đâu!”

“Haizz, chẳng còn cách nào khác nhỉ.”

Yogiri giết con rồng. Thế nhưng họ cũng vẫn chẳng di chuyển được vì cái xác vẫn nằm đó.

Trong khi Yogiri nghĩ nên làm gì, một tiếng gầm lớn vang vọng khắp hẻm núi.

Như thể lấy đó làm tín hiệu, thứ gì đó bắt đầu lao tới.

Một con rồng

Làn da màu đỏ nâu tựa mảng đá trên vách núi, nó có vẻ như cùng chủng với con rồng họ đã giết trước đây.

“Rất nhiều ‘thứ đó’ đang đến kìa!”

Số lượng rồng ngày càng tăng trước mắt họ, đến mức chúng đủ để che phủ cả khung trời cạnh vách núi.

Mồm chúng mở to và bên trong cái ấy hiện lên những ngọn lửa phừng phực. Chúng định sẽ phun lửa từ khoảng cách đó. Chúng đang chuẩn bị chiến tranh.

“Hoài niệm thật… mà dù sao chúng cũng không phải thứ ta có thể nói chuyện.”

Yogiri giải phóng sức mạnh

Thậm chí chưa kịp phun lửa, những con rồng đồng loạt rơi xuống đáy vực.

“Nhìn cứ như vừa xịt thuốc trừ sâu ấy nhỉ…”

Những sinh vật khổng lồ với tổng chiều dài gần 20 mét mất đi sức mạnh và đang rơi xuống như ngả rạ. Một cảnh tượng tuyệt vời.

Và rồi hẻm núi lại trở nên im lặng như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Tớ không muốn tưởng tượng chuyện gì đang xảy ra phía dưới đó đâu.”

“Làm vậy cũng chẳng giúp chúng ta di chuyển được đâu.”

“Bây giờ ta phải tìm cách di chuyển con rồng này trước nhỉ.”

『Hả? Tại sao cô không sử dụng vũ khí của mình, cô có thể cắt nhỏ nó và ném chúng đi, hoặc thậm chí là dùng đòn bẩy đẩy nó xuống vực này!』

Tomochika đã sử dụng thứ vũ khí có được từ Kẻ Xâm Lược biến nó thành quần áo của cô.

Món vũ khí này cũng có thể thay đổi hình dạng của mình, nó có thể trở thành một con dao bén, hoặc nếu muốn thì cũng có thể dùng nó như thiết bị xây dựng.

Tomochika và Yogiri ra khỏi xe.

Họ xác nhận thi thể con rồng. Có vẻ nếu họ mở rộng món vũ khí đến khoảng trống giữa con rồng và khe núi, nó sẽ biến mất.

“Eh? Chẳng phải chúng ta có thể làm một cây cầu với thứ này sao?”

『Vậy nên tôi mới nói ta không thể đi tiếp được nữa. Ngay trước chỗ này đã sụp một khoảng lớn rồi. Nó không đủ chắc để ta có thể đi qua bằng thứ này đâu.』

“À thì chắc cũng phải có chỗ có thể dùng món vũ khí này để đi qua chứ nhỉ…thứ gì đó đang đến nữa kìa!”

Nó đến từ bầu trời.

Tuy có dáng vẻ trông như bọn wyvern dạng rồng, thế nhưng họ lập tức nhận ra điểm khác biệt lớn giữa nó và đám kia.

“Thứ gì đó như rồng sấm vàng đang tới kìaaaa!”

Con rồng ánh lên màu vàng kim.

Một thứ như thể đang khoác lên những ánh sét khiến nó càng trở nên như một vị thần.

——

Tóm tắt chương tới: I see…a loli :))

Discord Facebook

Chương 03: Có vẻ đây là motif thường gặp ở dị giới

———

Trên con đường cạnh vách núi, Yogiri và Tomochika đang đối mặt với con rồng.

Con rồng hoàng kim vẫn còn lơ lửng chầm chậm đập cánh trên không.

Với đôi cánh khổng lồ và cặp chân, thứ đó là một con rồng dạng wyvern.

Cơ thể bọc sấm sét của nó to hơn bất kì con rồng nào mà họ gặp ban nãy rất nhiều. Móng vuốt nó tựa như những con chim săn mồi, trông dễ dàng cắp lấy cỗ xe bọc thép của họ.

Đôi đồng tử của nó đang nhắm vào Yogiri và Tomochika, bầu không khí xung quanh thứ đó cực kì đáng sợ.

“Nó chắc chắn đang để ý đến chúng ta!”

Giọng Tomochika kêu lên với vẻ sợ hãi.

Con rồng ấy có thể tấn công Yogiri và cô bất cứ khi nào nó muốn. Thế nhưng không có vẻ gì nó sẽ tấn công lập tức như những con ban nãy cả.

“Ta có nên đứng lại và xem không? Mà nếu nó đã không làm gì thì chúng ta đi bây giờ cũng đâu sao đâu đúng không?”

“Không không không, không được đâu! Thứ đó ấy, cứ như chỉ đang trực chờ chúng ta di chuyển để mà phóng sét vậy!”

Dù Tomochika có nói vậy, họ cũng chẳng thể đọc được biểu cảm trên khuôn mặt bò sát của nó.

Thêm nữa là Yogiri không hề cảm thấy sát ý. Sẽ luôn có một chút sát ý phát ra nếu như ai đó định tấn công. Nói cách khác, Yogiri bây giờ đã an toàn nhưng cậu vẫn tò mò về lí do mà con rồng đến đây.

Vậy nên cậu quyết định sẽ ở đây đợi thêm một lúc.

Thế nhưng, không có chuyện gì xảy ra.

Con rồng chỉ ở đó lơ lửng quan sát Yogiri với Tomochika.

Tomochika vẫn đang đứng đó hoảng sợ cũng bắt đầu cảm thấy khó hiểu và nghiêng đầu.

Và khi Yogiri chuẩn bị nghĩ có nên đi ngay không, con rồng bắt đầu lên tiếng.

“Ngươi đỗ.”

Con rồng phát ra giọng trầm và nặng nề.

Và rồi nó dồn thêm sức vào cánh và mạnh mẽ vỗ đôi cánh khổng lồ ấy chuẩn bị rời đi.

“Eh, chúng ta đỗ là sao? Mà kệ đi, dù tớ không hiểu chuyện gì nhưng cũng may là nó sắp đã đi.”

Tomochika nhẹ nhõm, có vẻ như cô không bận tâm về những việc khó hiểu thế này.

“Chờ đã.”

Thế nhưng Yogiri lại gọi con rồng đang sắp sửa bay đi.

“Tại sao cậu lại kêu nó hả!? Cứ để nó đi thì tốt hơn không!?”

“Tớ biết tớ đã nói là cứ đi đừng động chạm gì đến nó, thế nhưng sẽ là chuyện khác nếu nó hiểu tớ nói gì.”

“Eeh? Cậu biết đấy, tớ nên nói gì nhỉ, đừng hành động như thể cậu vừa gặp chúa!”

Dù cho Tomochika có phàn nàn gì, Yogiri vẫn tiếp tục gọi thêm lần nữa.

“Ta nghĩ ngươi sẽ biết chuyện gì xảy ra nếu như ngươi đã quan sát bọn ta từ trước. Ngươi mà đi là ta sẽ giết ngươi ngay lập tức.”

Đây chỉ là lời đe dọa, cậu không thực sự định giết nó dù cho thậm chí nó có chạy đi mất.

Thế nhưng con rồng ngừng cử động và đứng yên trên không.

“Cái cặp cánh đó chỉ để làm cảnh thôi à!”

Tomochika vặn lại.

Thứ đó vẫn đang lơ lửng dù cho đôi cánh nó không hề đập, cảnh tượng đó thực sự trông khá hư cấu.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

“Hổng chịu âuuuuuu! Lẽ ra mình cứ nên im lặng mà bay đi thì tốt hơn hôngggggg! Tui cứ nghĩ nói gì đó sẽ ngầu lắm chứ, đúng là sai lầm màààààà!”

“Tôi cũng nghĩ tôi sẽ để cô đi nếu như cô cứ im lặng bay đi.”

“Umm, Takatou-kun này, sao cậu nói cứ như không có gì thế?”

Trước mặt Yogiri và Tomochika, một cô bé đang lăn lộn kêu gào.

“Thế bất nào một con rồng có thể hóa thành hình người thế này?”

“Tớ chịu, đừng hỏi tớ.”

Con hoàng kim long sấm sét, theo như cách gọi của Tomochika, đã hóa thành một cô bé nhỏ nhắn.

『Đây có vẻ như là kiểu motif thường thấy trong những bộ di giới, sói và rồng sẽ luôn lập tức trở thành loli.』

Mokomoko, linh hồn đang lơ lửng phía sau Tomochika, âm thầm gật đầu đồng ý. Yogiri vẫn không hiểu ý cô khi nói thường thấy là như thế nào.

Bé rồng có lẽ cũng tự cảm thấy lo khi cứ mãi lăn lộn thế này, cô bình tâm lại và ngồi thẳng dậy trong tư thế seiza.

“Không, không phải đâu. Do khi nói chuyện với một tên đàn ông thì tui nghe nói ổng thích tui ở hình dạng này.”

“Cô nghe nó ở đâu thế hả!? Con người ở thế giới này bị gì vậy!”

Quả thật, con robot ở chỗ đâm tàu cũng nói gì đó như vậy.

“Mà này, tại sao lũ kia lại tấn công chúng tôi? Là do cô xúi lũ rồng đó đúng không?”

“Đó là thử thách của Kiếm Thánh.”

“Kiếm Thánh?”

Những từ mà cô rồng vừa nói, Yogiri nhớ đã nghe đâu đó rồi.

“À, nếu tôi nhớ không nhầm thì bà người mèo lúc trước có nói qua chuyện đó. Thế còn phước lành Kiếm Thánh hay gì đó thì

sao?”

“Hả!? Cậu định tới gặp ngài Kiếm Thánh à?”

Cô bé rồng nhỏ nhắn tròn mắt kinh ngạc.

“Uwah. Tự dưng nó thành cái gì đó hay thật.”

“Tôi chỉ tính đi qua đây để tới Thủ Đô thôi.”

“…Um, ngài Kiếm Thánh sống ở thung lũng này, nếu cậu muốn nhận phước lành thì phải đi gặp ngài ấy. Người đến đây nhiều vô số kể nên ngài ấy phải chuẩn bị sẵn thử thách trước.”

“Vậy lũ rồng đó là để người ta không thể an toàn tới gặp ổng đấy à?”

“Nếu chỉ vì đám đó mà bỏ cuộc thì đừng mơ được gặp ngài Kiếm Thánh!”

Cô bé bỗng nhiên trở nên tự kiêu vì lí do nào đó.

“Mà nếu chỉ có vậy thì bọn tôi cũng chẳng liên quan gì. Chúng ta đi nhé?”

“Ừ.”

Nói xong, Yogiri và Tomochika liền trở về xe. Ngay sau đó, cô bé rồng lập tức đứng dậy và chặn đầu họ.

“Ehhh? Tui đã nói là hai người đậu rồi mà!? Hai người không định đi gặp ngài Kiếm Thánh à!?”

“Không hẳn. Chỉ là do bọn tôi cứ nghĩ ai đó định tấn công thôi, có vẻ như không phải rồi.”

Cậu sẽ nghe chuyện của họ nếu như đó là kẻ thù, còn nếu không phải thì không cần.

“Không được! Err, cậu đậu rồi, đừng có mà rắc rối đến thế! Ngài ấy bảo tui phải đưa những người vượt qua thử thách đến gặp ngài ấy!”

“Nhưng chẳng phải ban nãy cô vừa định chạy đi sao?”

“Cậu có thấy ai phải chứng kiến cảnh cấp dưới của mình bị tàn sát trong một nốt nhạc mà có gan ở lại chưa?”

“Vậy cô còn tới đây làm chi?”

“Khi cậu đang sợ hãi vì sắp sửa bị cấp dưới của tui thiêu rụi thì nhiệm vụ của tui là xuất hiện để làm cậu thêm tuyệt vọng! Vậy mà cậu lại đi giết hết tụi nó khi tui vừa mới tới, cậu biết cậu ác lắm không, với lại nếu tui chỉ vừa mới xuất hiện mà lại bỏ chạy như thế thì sẽ chẳng ngầu chút nào cả! Vậy nên tui mới lại đây để thông báo cho cậu biết là cậu đậu đấy.”

“Tôi biết cô là một con ngốc rồi, thế nhưng bọn tôi gặp Kiếm Thánh làm gì? Bọn tôi có được lợi gì không?”

Yogiri và Tomochika đã trở thành những kẻ bất tài vì họ không nhận được phước lành đáng với tiêu chuẩn thông thường ở thế giới này.

Trong thời gian này, họ sẽ che dấu nó và vờ như là một người bình thường. Tuy làm vậy cũng chẳng thay đổi được việc họ gần như bất tài.

“Tui không đánh giá cậu bằng sức mạnh của phước lành cậu được ban cho. Thế nhưng, à thì, cậu đã giết hết cấp dưới của tui rồi đó, vậy nghĩa là cậu đủ khả năng để làm vậy.”

“Nhưng tôi thực sự chả muốn gặp Kiếm Thánh chút nào.”

“Đó là Kiếm Thánh đó! Ngài ấy là một tồn tại có thể sánh ngang với Hiền Giả đó! Bộ cậu không muốn được trải nghiệm một phần của thứ sức mạnh đó sao?”

“Cậu có muốn không?”

Yogiri hỏi Tomochika.

Tomochika lắc đầu.

“Tớ không hẳn là muốn gặp người đó cho lắm. Dù ta có đang đi lạc đi nữa thì tớ cũng không muốn phí thời gian vào việc đó.”

“Ra là vậy! Được rồi, tui đã hiểu hết rồi! Tui sẽ chở các cậu đi tới đó! Các cậu sẽ không thể thoát khỏi đây và an toàn đến được Thủ Đô đâu. Cũng không hẳn là tệ phải không!? Nếu hai người chịu đi gặp ngài Kiếm Thánh thì tui sẽ cho hai người quá giang đến Thủ Đô!”

『Hmm. Cũng không hẳn là tệ nhỉ? Dù sao nếu cứ đi tiếp thì thể nào chúng ta cũng sẽ càng lạc thêm thôi?』

Mọi thứ đã được quyết định như thế đó.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Vào trong xe cùng với bé rồng, bọn họ di chuyển theo chỉ dẫn.

Hẻm vực này cấu tạo như một mê cung khổng lồ, nếu không có hướng dẫn thì có vẻ sẽ rất khó để thoát khỏi nơi này. Yogiri nhận ra ý tưởng vượt qua hẻm vực và đi thẳng đến Thủ Đô quả là một ý tồi.

Cả một rừng cây xuất hiện sau khi họ đi được một lúc.

Có vẻ việc này khá bất ngờ với Yogiri, người nãy giờ chỉ mới thấy mặt đất và những mặt đá màu nâu nhạt. Thậm chí nơi hẻm núi khô cằn này cũng có chỗ ẩm ướt.

Và họ cứ tiếp tục mặc sức tiến lên phía trước qua khỏi rừng cây, họ cuối cùng đã đến một chỗ đất trống. Vài bông hoa đang mọc ở đấy thế nhưng ngoài chúng ra thì không còn gì khác ở đây.

“Eh? Làm sao!?”

Thế nhưng Tomochika thốt lên ngạc nhiên khi nhìn thấy khu đất này. Hàng đống người đang tập trung tại đây.

Cô đã nghe về thử thách của Kiếm Thánh nên chỉ đoán rằng tầm vài người đến được đây. Thế nhưng lúc này có hơn không ít một trăm người. Việc này cũng khá bất ngờ với Yogiri.

Đầy đủ thể loại người ở khu đất này và không có vẻ gì họ là một nhóm cả. Thế nhưng có lẽ mục tiêu của họ đến đây cũng là vì Kiếm Thánh.

“Bộ ông Kiếm Thánh này nổi tiếng lắm à?”

Yogiri hỏi cô bé rồng đang ngồi trên đùi cậu. Cô có lẽ hiểu rõ chuyện này.

“Vậy là cậu không biết rồi, cậu thực sự chỉ đi ngang qua thôi nhỉ… đúng rồi đó, số người cố gắng nhận được phước lành của Kiếm Thánh là vô hạn. Thế nhưng điều đặc biệt hôm nay mà mọi người tập trung đến đây là vì một trong số họ sẽ được lựa chọn trở thành Kiếm Thánh đời tiếp theo.”

“Này này, cô đang định kéo bọn tôi vào cái rắc rối gì thế này? Cô phải giữ lời hứa của mình chứ.”

Thế nhưng khả năng của Yogiri lại chẳng thể làm lung lay cô trong tình huống này. Cậu không thích hợp để đe dọa chút nào.

Dừng xe ngay trước đám đông, Yogiri và Tomochika đi xuống.

“Này! Sao cậu dám đến đây bằng chiếc xe đó hả!? Cậu phải dùng chính sức của mình chứ!”

Một người đàn ông đội mũ trùm liền kêu lên khi thấy vậy.

“Dù ông có nói gì đi nữa thì tôi cũng không đến đây vì cái thử thách đó đâu.”

“Ha~! Ngươi tưởng ngươi đến được đây là xong à, ngươi không đủ tiêu chuẩn đâu! Tệ quá nhỉ!”

Tên đó nói với vẻ xem thường họ, thế nhưng Yogiri lại không để tâm đến chuyện đó. Không việc gì phải nóng cả.

“Ta không nhớ là đã đặt ra thử thách hay cái gì cả, không có chuyện không đủ tiêu chuẩn ở đây. Ta chỉ bảo mang người thích hợp đến. Mà dù cho những anh chàng ở hẻm núi kia là cấp dưới của ta, thế nhưng chúng cũng toàn tự làm theo ý mình không thôi.”

Đột nhiên một giọng nói phát ra từ phía sau Yogiri và Tomochika.

Chủ nhân của giọng nói ấy đi ngang qua đám đông và đến giữa khu đất trống/

Đó là một ông già.

Ông ấy trông có vẻ lớn tuổi với khuôn mặt nhăn nheo và đang đánh giá những người xung quanh Yogiri, nhưng cách di chuyển đó thật không phù hợp với độ tuổi của ông chút nào.

『Hmm. Ông ta khá đấy. Đó là Kiếm Thánh đấy à?』

Cô có vẻ như cảm nhận được sự chuyên nghiệp trong cách di chuyển đó, Mokomoko lên tiếng thừa nhận.

Nhưng trên người ông lão ấy chỉ có độc một bộ kimono và không hề mang theo thanh kiếm nào cả.

Khi đã đến giữa đám đông, ông lão nhìn quanh.

“Nhiều thật đấy nhỉ.”

Ông lão lẩm bẩm.

Và rồi ông tiếp tục nói sau khi im lặng suy nghĩ một lúc.

“Các ngươi, hãy tiêu diệt lẫn nhau cho đến khi ta kêu dừng. Ta sẽ chọn ra người Kiếm Thánh kế tiếp trong số những người còn lại.”

“Tớ cứ nghĩ ông ta sẽ tốt hơn mấy người lúc trước chứ. Tớ đúng là đồ ngốc mà!”

Tomochika kinh ngạc hét lên.

Xung quanh Yogiri và cô ngập tràn sát khí ngay khi cô vừa nói vậy.

Discord Facebook

Chương 4: Anh ta trông có vẻ là người tốt đấy, nhưng tớ không tin đâu

Đồng bào chú ý, phát hiện máy bay cách đây 6 ngày theo đường chim bay, đề nghị mọi người hãy cẩn thận.

———

Vô số người tập trung xung quanh Kiếm Thánh, người đang ở giữa khu đất. Số người ở đây dễ dàng vượt qua con số một trăm. Còn Yogiri và Tomochika thì đang ở ngoài rìa đám đông.

Mọi người đều đang cảnh giác. Thế nhưng không một ai di chuyển.

Vài người sẽ chỉ đứng ngoài quan sát, vài người thì lại nghĩ Kiếm Thánh vẫn chưa nói xong.

“Cho tôi hỏi chút nhe? Nếu tôi giết hết người ở đây thì tôi sẽ trở thành Kiếm Thánh đời tiếp theo phải không?”

Trong bầu không khí đầy căng thẳng ấy, một giọng nói tự tin vang lên.

Đó là từ người đàn ông mặc áo đen phía trước Yogiri và Tomochika.

Áo đen, quần đen cùng một chiếc măng tô màu đen. Một bao kiếm màu đen nằm phía sau lưng và ngay cả cán kiếm cũng độc một màu đen.

“Ta không biết. Nhưng nếu đây là buổi phỏng vấn xin việc, thì ngươi đã trượt.”

“Cái…!?”

Không rõ là vì câu trả lời nằm ngoài dự đoán của ông, người mặc đồ đen cứng người.

“Vậy thôi. Đừng hỏi ta gì cả. Nhớ phải nghĩ kĩ trước khi hỏi. Có khả năng các ngươi sẽ trượt vì tội hỏi ngu đấy.”

Kiếm Thánh trông có vẻ rất rạch ròi. Những người nghe điều đó càng trở nên cảnh giác hơn.

“Umm. ông ta cũng tốt đấy nhỉ?”

Tomochika bảo, thế nhưng Yogiri lại không nghĩ vậy.

“Người tốt không bao giờ nói về việc giết lẫn nhau cả đâu. Tôi hỏi điều này được không?”

Yogiri giơ tay gọi Kiếm Thánh. Những người xung quanh lập tức tập trung ánh nhìn vào cậu.

“Chuyện gì, cậu không nghe thấy lời ta à?”

Hành động của cậu đến mức Kiếm Thánh cũng phải sốc.

“Dù tôi có trượt đi chăng nữa thì cũng chả sao. Chúng tôi chỉ tình cờ đi ngang đây thôi và không định giết ai cả, vậy chúng tôi đi được không?”

“Ca- cái gì!?”

Cô bé rồng đứng cạnh cậu, đối diện Kiếm Thánh trông có vẻ khá sốc.

“Bọn tôi đã gặp Kiếm Thánh như lời hứa rồi phải không? Giờ hãy đưa bọn tôi ra khỏi đây nhanh nào. Thế có được không?”

Yogiri hỏi cô bé rồng, và nhận được một câu trả lời từ Kiếm Thánh.

“Hou? Vậy là cậu vô tình đến đây à? Có vẻ như cậu không phải vì sợ nên nói vậy nhỉ, nhưng nếu ta chấp nhận điều đó thì sẽ mệt lắm…vậy thì thế này, ta đoán mình sẽ làm vậy. Nếu bất cứ người nào ra khỏi chỗ này thì coi như tất cả đều trượt. Cùng quyết định vậy đi.”

“Này, tự dưng chơi kì vậy.”

Có vẻ như Yogiri và Tomochika đã bị gộp chung với những người tham gia thử thách lúc này.

“Ôi trời nhìn kìa, nhìn kìa. Ta đoán chia rẽ và bất hòa là công việc của Kiếm Thánh nhỉ. Nhưng mà ta cũng không rảnh để mà coi các người đi phỏng vấn kết hôn nhau đâu. Vậy nên ta sẽ giới hạn thời gian 10 phút kể từ giờ vậy. Nếu vượt quá một nửa thời gian sau 10 phút đó, tất cả các người đều trượt.”

Những lời đó như châm ngòi cho những việc xảy ra tiếp theo.

Người đàn ông đôc một màu đen lập tức rút thanh kiếm sau lưng ra.

Chưa một ai chuẩn bị gì, chỉ duy nhất mỗi tên đó đã rút kiếm, và anh chàng đứng cạnh hắn lập tức bị chém đôi từ bả vai trước khi kịp hiểu gì.

Lưỡi kiếm xuất phát từ vai trái và nhanh chóng chạy ra ở sườn phải. Có lẽ bởi xung chấn từ đòn ấy, anh ta bị cắt đôi và lập tức văng đi.

Một phần của anh chàng ấy bay tới chỗ Tomochika.

“Uh oh.”

Tomochika bước lùi lại và tránh khỏi phần cơ thể bị cắt lìa ấy.

『Cô đã quen với việc này rồi phải không?』

Mokomoko nói với vẻ nể phục.

“Với tầm này thì tôi chẳng còn có thể hét kyaaa kyaaa sau những việc đã xảy ra nữa…”

Tiếng hét giận dữ bắt đầu vang lên xung quanh ngay khi cô vừa nói vậy. Mọi người bắt đầu lao vào đấu đá lẫn nhau.

“Aah!”

“Có chuyện gì thế?”

Đột nhiên Yogiri bất ngờ kêu lên, Tomochika liền hỏi cậu.

“À không, tớ chỉ nghĩ là thanh kiếm của tên kia cũng đen từ đầu đến cuối luôn thôi.”

“Đúng thật nhỉ, đen ghê luôn đấy… mà giờ đâu phải lúc nói chuyện đó!”

“Vậy giờ ta nên làm gì đây? Muốn thoát thì dễ thôi.”

Trong trường hợp đó, thể nào cũng sẽ có thứ gì đó cố cản đường bọn họ. Và ngay khi cậu vừa nói xong, cái trường hợp đó lập tức trở thành hiện thực.

Là do họ định chạy trốn? Hay là do họ trông dễ đối phó? Vài người bắt đầu chĩa kiếm về phía Yogiri.

Nếu thế thì, giết thôi.

Vào lúc Yogiri quyết định vậy, một kiếm sĩ trong bộ giáp bạc đứng chắn trước Yogiri và Tomochika như thể đang muốn bảo vệ bọn họ.

Dù đó là cả một bộ giáp toàn thân, thế nhưng nó không có vẻ gì là cồng kềnh cả, cứ như một bộ đồ vậy. Mỗi phần đều được gia công vừa vặn và rắn chắc, và đó hẳn cũng là một lí do khiến anh không đội mũ giáp.

“Đừng sợ, hãy để tôi bảo vệ hai người.”

Anh chàng kiếm sĩ quay mặt nở nụ cười trấn an với Yogiri và Tomochika rồi liền quay lên.

“Các người thật ngu ngốc làm sao. Bộ các người vẫn chưa hiểu được ý định thật sự của ngài Kiếm Thánh à!? Không đời nào ngài Kiếm Thánh lại tha thứ cho những hành động giết hại lẫn nhau như thế cả! Các người có tinh thần chiến sĩ không, đó mới là bài kiểm tra thật sự!”

“Tuy vẫn còn vài chỗ khá bất hợp lí, anh ta có vẻ như là người tốt nhỉ…mà tớ không tin dễ dàng vậy đâu!”

Dựa vào những việc anh ta đã làm, thì liệu anh có phải người tốt hay không thì vẫn chưa biết.

Tomochika luôn thầm nghĩ vậy.

『Việc này sẽ nhanh thôi. Tuy tập trung ở đây đều là những người mạnh mẽ nhắm đến “kiếm thánh”, thế nhưng người này hơn họ một bậc.』

Anh chàng kiếm sĩ dễ dàng xử lí vài người đang tấn công anh ta cùng một lúc chỉ bằng kiếm và khiên của mình.

Năng lực của những người nên này trông kém đến mức như chỉ làm nền cho người kiếm sĩ ấy, thậm chí anh ta còn dễ dãi với họ.

Thế nhưng dù có mạnh đến đâu đi chăng nữa, anh cũng chỉ là một kiếm sĩ.

Anh không thể đối phó với những người đang sử dụng ma thuật và vũ khí tầm xa đang nhắm vào mình và Yogiri cùng Tomochika.

Ngay khi Yogiri cảm thấy sát ý, cậu lập tức kích hoạt sức mạnh.

Gần 10 người gục xuống cùng một lúc.

“Mu? Chuyện gì thế này?”

Trước cảnh tượng kì lạ ấy, anh chàng kiếm sĩ bác dừng nhịp đấu của mình lại một lúc.

“Đó, nó là, ummmmm…”

“Ra là vậy, đây là sức mạnh của ngài Kiếm Thánh! Ngài không cần rút kiếm và thậm chí cũng chẳng cần di chuyển luôn, chỉ với chừng này thì làm sao làm khó được ngài Kiếm Thánh cơ chứ! Vậy ra đó là cách mà bọn người xấu bị trừng phạt!”

Tomochika cố tìm cách lừa anh ta, nhưng có vẻ bây giờ không cần lắm.

Và những người tấn công trước cảnh tượng bí ẩn cùng khả năng của anh chàng kiếm sĩ kia đã lập tức bỏ cuộc.

“Hmm. Tôi nghĩ bây giờ ổn cả rồi đấy. Hai người thực sự rất xui xẻo nếu chỉ vô tình lọt đến đây đấy, nhưng ngài Kiếm Thánh cũng không đùa đâu. Tôi có thể nhờ hai người ở cùng tôi một lúc nữa được chứ?”

Nếu bất kì ai trốn thoát dù chỉ một người, tất cả đều sẽ trượt, vậy nên anh nhắc nhở họ. Tuy Yogiri không hiểu ý của ông Kiếm Thánh kia cho lắm nhưng cậu cũng không muốn phá luật.

“Được rồi, thế thì tôi sẽ chỉ đứng đây quan sát một chút thôi vậy.”

“Cám ơn cậu. Chỉ cần cậu giữ lời và tôi hứa sẽ đảm bảo an toàn cho hai cô cậu.”

Họ đồng ý về việc sẽ tiếp tục đứng đây quan sát và chờ đợi trong thời gian này.

Ngay lúc này không còn thứ gì nhắm đến Yogiri hay Tomochika nữa, và xung quanh cũng đang dần dịu bớt đi, thế nhưng đột nhiên một giọng nói yếu ớt từ đâu vang lên.

“…uuu…cứu….”

Yogiri và Tomochika quay mặt về phía giọng nói.

Đó là anh chàng đã bị chém đôi khi nãy.

Với nhát chém chéo đó mà giờ đây anh ta chỉ còn mỗi phần nửa phần thân cùng một cánh tay phải và cái đầu. Làm sao mà

anh vẫn còn sống thì không ai biết.

“Thật…đáng tiếc.”

Chàng kiếm sĩ bạc lắc đầu. Có vẻ như điều này nằm quá tầm giúp của anh, Yogiri cũng có cùng ý nghĩ như vậy.

“Đừng mà, um, đừng bỏ cuộc dễ dàng thế chứ… err, cô gái kia ơi, đến giúp tôi với!”

Không biết có phải là vì anh đã trút hết từng hơi sức mạnh cuối cùng của mình hay không, anh chàng tuyệt vọng kêu lên.

『Hmm. Dù phổi bị thương mà cậu nhóc nói cũng tốt đấy chứ.』

“Umm. Tớ nên làm gì bây giờ?”

“Không có sát ý phát ra nên tớ nghĩ sẽ không có chuyện gì đâu.”

“À- ừm. Vậy tớ chỉ cần chăm sóc cho ảnh….”

Tomochika lại gần anh chàng bị chém đang nằm đó.

“À, ừm, anh còn sống chứ? Nếu anh muốn, tôi có thể nắm tay anh cho đỡ sợ nhe…”

“…err, chúng ở đó, hãy nhặt hòn đá cầu vồng ấy…”

Màu cầu vồng, những hòn đá chói rọi đang nằm rải rác khắp nơi. Chúng có vẻ như là của anh ta làm rơi khi bị chém.

Tomochika nhặt lấy một viên đá cầu vồng.

“Đây là gì vậy?”

“Nó là…hòn đá tạ lỗi…”

“Tha thứ? anh định làm gì với thứ này?”

“…Hãy để tôi cầm lấy nó….”

Tomochika làm theo lời anh.

Lập tức bàn tay phải anh ta sáng lên rực rỡ.

Và, anh chàng ấy đã hoàn toàn hồi phục.

Như thể chưa từng bị chém, anh ta trông rất hoàn hảo. Nhìn sơ qua cơ thể thì đây là một anh chàng khá cao và gầy.

“Heh?”

“Ôi trời ạ, mình được cứu rồiiii! Thế mà cứ sợ nó không hoạt động chứ!”

Cả cơ thể anh đã trở lại trạng thái trước khi bị chém. Thậm chí cả quần áo cũng y chang không hề có một vết rách.

Yogiri nhìn quanh, phần thân dưới ban nãy của anh đã biến mất. Có lẽ đó cũng là lí do anh ta có thể hồi phục hoàn toàn.

“Phải vậy chứ. Đây là một vật phẩm gọi là “pha lê tinh tú”, một thứ dùng để tạ lỗi. Thứ này rất đa dụng đấy, cô có thể dùng nó để chơi gacha hay hồi phục những vết thương lớn”

“Bộ đây là trò chơi truyền hình à!? Rốt cục ai, cái gì mà anh phải tạ lỗi!?”

“Dừng lại.”

Khi Tomochika còn đang bối rối, Kiếm Thánh hét lên bằng chất giọng như sấm nổ.

Tất cả mọi người ở khu đất đồng loạt đứng yên.

“Chừng này là được rồi. Vậy thì giờ ta sẽ thay đổi địa điểm. Đi theo ta.”

Nói đoạn, Kiếm Thánh nhanh chóng đi ra khỏi khu đất.

Ở phía sau, cả một núi xác thảm thê đang nằm đó. Chỉ còn khoảng 30% số người sống sót.

“…Ông ta nói về cách ứng xử phù hợp với Kiếm Thánh, nhưng có vẻ ổng chỉ muốn giảm số người tham gia thôi…”

“Không hẳn, hẳn phải có lí do sâu xa nào đó. Người thường chúng ta không thể hiểu được suy nghĩ uyên thâm của ngài ấy đâu.”

Chàng kiếm sĩ bạc không hề lung lay trước những hoài nghi của Tomochika.

“Thử thách đầu tiên? Bọn tôi đâu cần phải theo cô nữa đâu đúng không? Dẫn bọn tôi ra khỏi đây nào.”

“À, ùm,cậu biết đấy, bây giờ mà cho các cậu về thì…”

Cách cô bé rồng nói chuyện có gì đó kì lạ ở đây. Có vẻ như cô nghĩ rằng đưa những ứng cử viên ra về sẽ rất rắc rối.

“Tôi hiểu rồi. Vậy tôi sẽ nói chuyện với Kiếm Thánh, xong là chúng ta sẽ ra về bình an phải không?”

Yogiri cảm thấy việc này khá phiền phức, thế nhưng rất khó để rời khỏi hẻm núi này mà không có cô ta.

Yogiri chấp nhận số phận phải đi cùng họ cho đến khi cậu được tự do.

Discord Facebook

Chương 5: Dù cho người nổi tiếng có được phép ra ngoài, họ cũng phải biết giữ bí mật đấy!?

Giờ, bắt đầu nào!

———

Kiếm Thánh đi về hướng khu rừng bên ngoài khu đất trống. Những người còn sót lại nhanh chóng đi thành nhóm phía sau Kiếm Thánh.

Yogiri chậm chạp theo sau từ tận dưới cùng.

Nếu ai đó thực sự nhắm vào danh hiệu Kiếm Thánh, họ nên có một tình thần quyết tâm mạnh mẽ và không bao giờ được đánh mất nó. Thế nhưng với Yogiri thì cậu chỉ cảm thấy phiền phức, cậu không hứng thú với Kiếm Thánh hay thứ gì đó tương tự cả.

Tomochika thì vẫn như bình thường đi bên cạnh Yogiri. Kế bên cô là một anh chàng cao ráo nắm giữ 'hòn đá tạ lỗi'. Chàng kiếm sĩ trong bộ giáp bạc đi cạnh anh chàng ấy. Cô bé rồng nhỏ nhắn đi hơi tiến lên về phía trước như đang dẫn đường cho nhóm Yogiri.

"Từ nhỏ đến giờ tôi toàn bị vận xui ám cả đấy. Không hiểu sao tôi vẫn còn sống được đến sơ trung mới hay chứ. Bây giờ tôi còn không nhớ mình đã được mấy anh xe bự con lao tới hun bao nhiêu lần rồi. Đến mức mà tôi bị gọi là 'Xui xẻo giả tạo-chan' luôn đấy chứ. Mà dù tôi có nhận được thứ đó, nói sao nhỉ, nó như tiền bồi thường ấy, thì tôi cũng chả được lợi gì cả. Tất cả số đó đều đi theo câu nói 'để ba mẹ giữ giùm cho nghe' và xong."

Anh chàng đá đang kể cho Tomochika nghe câu chuyện về cuộc đời mình. Không biết có phải vì anh được cô cứu hay không mà anh ta gần gũi đến lạ thường."

"Rồi cuối cùng, tôi bị một tổ chức tôn giáo nào đó bắt cóc và làm vật tế cho một buổi lễ bí ẩn nào đó."

"Xui quá nhỉ…"

“Và thế là tôi nhận được hòn đá tạ lỗi này.”

“Nhanh quá rồi đó!”

Khi anh nghĩ rằng “mọi thứ đã kết thúc” thì đột nhiên một người nào đó tự xưng là nữ thần xuất hiện và khuỵu xuống nâng anh ta lên. Và có vẻ như cuộc đời đau đớn của anh vẫn sẽ tiếp tục dù anh có được sinh ra thêm lần nữa, vậy nên anh được bà ấy tặng cho món vật phẩm gọi là ‘pha lê tinh tú’ thay cho lời xin lỗi.

“Nhưng chẳng phải những người chúa ấy có thể điều khiển vận mệnh của con người sao?”

Tomochika lẩm bẩm bên cạnh.

『Nếu theo như quan điểm của loài người thì việc đó vẫn chưa ai biết được. Còn riêng với những người có linh hồn hộ vệ như tôi, thì cũng có một số người đã được ‘chúa’ quyết định cả rồi.』

Mokomoko trả lời. Không ai khác có thể thấy được Mokomoko.

“Vậy ra đó là câu chuyện “anh có thể chơi gacha bằng hòn đá thứ lỗi” phải không? Um, tóm lại là…”

Tuy đây là một chủ đề thô lỗ, nhưng có vẻ cô vẫn chưa thỏa nỗi tò mò của mình.

“À, cô có thể nhận được thứ gì đó như đồng đội hay vật phẩm tuyệt vời nào đó từ gacha, nhưng tại sao cổ lại làm vậy cơ chứ! Bộ không biết vận may của tôi cực kì thấp à!?”

“Không hiểu sao tôi lại cảm thấy đồng cảm với anh nhỉ…”

Rốt cục những món đồ ngon sẽ gần như chẳng bao giờ rơi ra.

“Vậy nên bây giờ tôi đang tích thêm đá tạ lỗi! Nếu quay một lúc 10 lần thì sẽ có một phần trăm cơ hội nhỏ có được hàng hiếm!”

“Err, cố lên nhé.”

Có vẻ như Tomochika không biết phải phản ứng thế nào trước hệ thống bí ẩn như gacha.

“À phải rồi. Chúng ta đã biết nhau thế này rồi, thế nhưng không biết tên ai thì cũng kì nhỉ.”

Khi đã đến đoạn họ tạm dừng cuộc nói chuyện lại, chàng kiếm sĩ bạc liền chớp lấy thời cơ đề xuất bọn họ nên tự giới thiệu lẫn nhau.

Trước khi họ kịp nhận ra, thì họ đã lập thành một nhóm 5 người và có vẻ không ai ý kiến gì về chuyện đó cả.

“Vậy tôi trước nhé. Dù vẫn còn nhiều điều chưa biết về nhau, nhưng các cậu có thể gọi tôi là Rick”

Chàng kiếm sĩ bạc, Rick, vừa nói vừa nháy mắt một cái.

“Dù cho người nổi tiếng có được phép ra ngoài, họ cũng phải giữ bí mật đấy!?” (Zard: ai nhở?)

Sẽ rất phiền phức nếu coi chuyện này là bình thường. Tomochika phản ứng như thế nhưng có vẻ Rick không hề để tâm.

“Tôi là Rainier. Tôi thực ra cũng chẳng hứng thú với việc trở thành Kiếm Thánh đâu, là do bạn tôi cứ nằng nặc bắt tôi đi cho bằng được thôi…”

Anh chàng cao ráo, Rainier gãi đầu tỏ vẻ rắc rối.

“Thế bạn anh đâu?”

“Chắc cô ấy nghĩ tôi đã chết nên đi trước rồi…”

Bằng cách nào đó, anh chàng này thực sự rất xui xẻo.

“Tui là Atila. Tui là người đã làm ra nơi này đó.”

Cô bé rồng nói, có vẻ cô không định lộ ra danh tính thật của mình

“Tôi là Yogiri Takatou. Tôi chỉ vô tình bị kéo vào chuyện này thôi.”

“Tôi là Tomochika Dannoura. Bọn em đang trên đường đến Thủ Đô thì bị kéo vào thế này đấy.”

Mà tự giới thiệu của họ đã kết thúc, và khi họ nhận ra, không còn ai khác ở nơi này.

“Hm? Họ bỏ rơi chúng ta rồi à? Nếu vậy thì ta không cần đi nữa rồi.”

Yogiri nhanh chóng chuẩn bị bỏ cuộc.

“Chờ chút đã! Đây này! Đi tới thêm chút nữa đi!”

Alita cản cậu và chỉ về phía trước. Thế nhưng nơi đó chỉ có rừng, không có dấu hiệu gì của con người.

“Ở đó có gì à?”

“Có một cái kết giới ở đây làm cho người ngoài không thể nhìn vào bên trong.”

Quả thật làm sao cả lượng lớn người như thế lại có thể đột nhiên biến mất không chút dấu vết được. Khi họ tiếp tục đi về phía đó thì Alita dừng lại.

“Tui sẽ không theo các người nữa từ giờ.”

“Thế còn chuyện đưa bọn tôi tới Thủ Đô thì sao?”

“Một khi các cậu hoàn thành nhiệm vụ ở đó, hãy gọi tên tui. Tui sẽ xuất hiện ngay lập tức.”

Bỏ lại Alita phía sau, nhóm bốn người tiếp tục tiến lên.

Họ vượt qua làn ranh, và lập tức, một tòa tháp đột nhiên xuất hiện.

“Heh?”

Có vẻ như Tomochika đang rất bất ngờ. Những người còn lại cũng không thể giấu vẻ ngạc nhiên trước sự xuất hiện của tòa tháp bí ẩn. Bầu không khí xung quanh đã hoàn toàn thay đổi.

Không thứ gì khác kì lạ ngoài tòa tháp kia.

Thế nhưng Yogiri lại cảm thấy thứ gì đó lạnh lẽo thoảng qua người cậu.

Dòng người phía trước xuất hiện trở lại. Họ đang đi đến tòa tháp, có vẻ như đó là đích đến mà ông Kiếm Thánh đã nói.

『Chết thật! Hai người rời khỏi đây ngay! Đừng quan tâm đến Kiếm Thánh hay gì đó nữa!』

Chỉ duy nhất một người ngạc nhiên vì lí do khác họ, Mokomoko trông như vừa nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ.

“Huh, có chuyện gì thế? Tôi biết nó khá bất ngờ nhưng đó chỉ là một tòa tháp thôi phải không nào?”

『Tôi không nói về chuyện đó! Cô không cảm thấy nó à!? Thứ chướng khí dày đặc bao phủ nơi này! Tại đây! Thứ gì đó xấu xa đang ngự trị tại đây!』

Tomochika liên tục nhìn quanh khu vực này, có vẻ như cô không cảm thấy gì cả.

Thế nhưng Yogiri lại cảm nhận được dấu hiệu cái chết đang lơ lửng trong này. Như thể ánh nắng ngày càng tối đen.

“Obooo!”

“Rainier-san!?”

Đột nhiên cơ thể Rainier gập xuống và anh bắt đầu nôn mửa

Không chỉ riêng anh mà rất nhiều người ở đây cũng trong tình trạng như vậy.

『Họ bị nhiễm chướng khí rồi.』

“Chướng khí? Nhưng tôi đâu bị sao đâu.”

『Đó là bởi tôi đang bảo vệ cô, và tôi nghĩ cậu trai cũng đã có cách nào đó rồi.』

“Chướng khí à? Với tôi thì chừng này chả hề hấn gì đâu, nhưng có vẻ như Rainier-san đang cố chống cự nó nhỉ.”

Khi cậu nhìn anh ta với vẻ ‘anh có ổn không?’ thì đột nhiên cơ thể Rainier sáng lên.

“Fuu, hên là có hòn đá tạ lỗi, anh ổn rồi!”

“Dù chỉ đến mức nôn mửa thôi mà anh cũng dùng nó à!?”

“Nhưng không làm vậy nó khó chịu lắm.”

Chi tiết về hòn đá tạ lỗi đó vẫn chưa rõ, nhưng có vẻ Reinier đã có thể kháng lại được chướng khí.

“Vậy ta nên làm gì bây giờ? Mokomoko nói không khí nơi này có gì đó rất lạ.”

Tomochika khẳng định nó với Yogiri.

“Đúng vậy, có chút sương mù xuất hiện ngay khi chúng ta vừa đi vào ‘kết giới’ này. Trong mắt tớ thì nơi này khá tối đấy.”

Thế nhưng không có chuyện gì xảy ra cả, và theo cách cậu nói thì không biết ý cậu có phải là nên quay về hay không.

Nếu thực sự họ phải quay lại, họ sẽ một lần nữa lang thang trên hẻm núi đó. Có lẽ mọi chuyện sẽ ổn nếu như không có gì xảy ra.

“Mà chắc cũng không sao đâu. Bây giờ cũng chưa có gì nguy hiểm xảy ra cả.”

『Cô nữa đấy, dù biết cô có thể xử lí bằng cách nào đó nhưng làm ơn hãy chú ý vào.』

“Có chuyện gì vậy?”

“À, tôi chỉ đang ngạc nhiên thôi. Chúng ta nên đi thôi.”

Rick hỏi nhưng Yogiri phũ phàng lờ anh đi và tiến lên phía trước.

Đấy là một tòa tháp hình trụ.

Với đường kính khoảng tầm 50m, thậm chí khi cậu có nhìn lên thì chỉ thấy lờ mờ đỉnh tháp. Có vẻ nó trông khá cao.

Và cánh cửa khổng lồ phía trước đang mở toang, họ đi vào bên trong theo dòng người.

Bên trong căn phòng tối tăm ấy, có một cánh cửa khác ở bên cạnh. Bên trong đấy là Kiếm Thánh cùng những người khác.

“Các ngươi chậm quá đấy. Còn nữa là ta sẽ không chờ nữa đâu.”

“Tôi không quan tâm.”

Mặc kệ Kiếm Thánh đang phàn nàn, Yogiri và những người khác đi vào bên trong.

Lập tức cánh cửa tự động khép lại, cả căn phòng đột nhiên rung lắc dữ dội.

Có vẻ như căn phòng này thực chất là một thang máy và họ đang đi lên đỉnh.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Từ trên đỉnh tháp, họ có thể thấy được toàn bộ khung cảnh của hẻm vực.

Một thế giới nơi chỉ có đất đá khô cằn kéo dài vô tận. Có vẻ như ngoại lệ duy nhất ở đây là vùng xanh xung quanh tòa tháp này.

Kiếm Thánh đi ra rìa của đỉnh tháp và chỉ xuống. Những người theo sau ông bỗng chứng kiến một cảnh tượng kì lạ.

Hẻm núi đã bị sụp xuống.

Hãy hình dung về một đường tròn bán kính tầm 10km, đó chính là độ lớn của nơi vừa bị biến mất.

Và ngay giữa tâm đường tròn ấy.

Tomochika với tầm mắt vượt trội của mình nhìn thấy hai bóng hình người ở giữa tâm hố ấy.

Cô tự hỏi có phải bọn họ đang đánh nhau, nhưng không một ai trong số họ chuyển động, và thứ gì đó, cứng như những bức tượng đang lơ lửng trên không.

“Đây là kết thúc của thế giới. Những tên này sẽ không dùng toàn lực mà chỉ để ở mức giải trí cho chúng. Không có Kiếm Thánh nào cả, chỉ có những kẻ bảo vệ mà thôi.”

“Ta biết điều đó lâu rồi!”

Từ trong hàng người, một cô bé trong bộ đồ lòe loẹt bước lên.

“Bởi ta đến đây là để kết thúc trận chiến ngàn năm này!”

“Hou, cô tự tin quá nhỉ.”

“Vai trò của lão sẽ kết thúc ở đây! Lão giờ nên tìm chỗ nào đó mà dành phần đời còn lại sau chuyện này đi là vừa!”

Cô bé giơ một tay lên.

Một lượng lớn nhiệt tập trung khiến không khí xung quanh như bị khuấy động.

Và từ lượng nhiệt khổng lồ ấy, một quả cầu ánh sáng xuất hiện trên bầu trời, ở nơi bàn tay cô bé ấy giương lên.

Không quá khó để hiểu, thậm chí với một người không biết gì về ma thuật như Tomochika cũng biết, thứ năng lượng chứa trong đó cực kì khủng khiếp. Quả cầu khổng lồ ấy sáng chiếu như một phiên bản thu nhỏ của mặt trời.

Cô bé vung tay xuống.

Quả cầu lập tức biến mất. Nó bắn về phía kết giới với vận tốc cực cao.

Cô bé tỏ vẻ tự hào. Hẳn cô đã chắc chắn về phần thắng của mình. ‘Dù là gì đi chăng nữa, không sinh vật nào có thể sống sót sau đòn đó’, Tomochika cũng nghĩ vậy.

Thế nhưng một sự việc kì lạ đã xảy ra khi quả cầu đập vào kết giới.

Ánh sáng của quả cầu chầm chầm biến mất và chuyển động của nó cũng dừng lại sau đó.

“Hể?”

Cô bé đơ mặt ra, có vẻ cô không thể tin vào cảnh tượng trước mắt mình.

“Thời gian bên trong kết giới đó khác với ngoài này. Có vẻ như càng vào sâu cô sẽ càng chậm đi. Và khi đến giữa trung tâm nó sẽ gần như không chuyển động nữa. Với cái tốc độ đó thì chắc hàng trăm năm nữa nó mới tới nhỉ, vậy lão già này cũng không phải tìm chỗ để mà dành phần đời còn lại rồi.”

Kiếm Thánh nói như đang cà khịa cô.

“Mà được rồi, ta chỉ muốn cho các ngươi thấy kết giới mà thôi. Các ngươi đã thấy cả rồi chứ? Vậy thì tiếp tục vòng loại nào. Ta sẽ chờ các ngươi ở tầng một của tòa tháp này, vậy nên hãy xuống nhanh đi. Nhưng tuyệt đối không ai được dùng thang máy, hãy tự tìm cách mà đi đi.”

Kiếm Thánh bước lên thang máy và cánh cửa đóng lại. Nó đi xuống và không trở lại.

Phản ứng của mỗi ứng cử viên Kiếm Thánh rất khác nhau.

Đa số đều hành động ngay lập tức, nhưng cũng có vài người không làm gì hoặc chỉ đứng đó nhìn kết giới

“Err, người mà đã ép tôi đi cùng ấy, đó là cô bé sử dụng ma thuật ban nãy…:”

Cô bé vẫn đứng như trời trồng ở đó. Có vẻ cô không thể hết choáng váng bởi việc này.

“Cậu cũng nên lại gặp cô ấy chứ.”

“Đợi chút đã, nó đáng sợ lắm… ai mà biết được nhỏ sẽ làm gì nếu hồi phục lại lí trí cơ chứ….”

Khi Rick khuyên anh thì Rainier lại trả lời với giọng sợ hãi.

“Rốt cục cô ấy đến đây làm gì nhỉ, cổ có nói ác quỷ hay thú gì đó thì phải. Nó ở kia sao?”

“Đúng vậy. Có vẻ như đã có một trận chiến kinh thiên động địa ở thế giới này từ hàng ngàn năm về trước—”

Rick có vẻ biết gì đó về Ác Ma. Thế nhưng Tomochika lại đang lo về chuyện gì đó khác.

“Đúng rồi! Nếu là Takatou-kun thì —”

Quỷ cũng phải chết!

Tomochika lập tức dừng lại ngay khi cô định nói vậy.

— Không có lí do gì để giết nó cả. Cậu thể nào cũng sẽ nói như thế.

Họ vẫn chưa biết con quỷ ấy là người thế nào. Sẽ thật ngớ ngẩn nếu như giết nó chỉ vì nó trông nguy hiểm. Tomochika vẫn đang đàn áp sự vô lí của mình và bình tâm lại, cô nhìn về phía Yogiri người đang làm vẻ khó chịu.

“Có chuyện gì thế?”

Tomochika nghiêng đầu. Phản ứng của Yogiri thật không bình thường.

“Con quỷ là nó đấy à? Thứ chướng khí dày đặc này, tớ lỡ giết nó mất rồi”

“…À ré?”

Yogiri chỉ về phía trung tâm kết giới.

“Không hiểu sao tớ lại có cảm giác đó ngay từ đầu rồi. Xin lỗi nhé”

Rick vẫn đang nhỏ nhẹ huyên thuyên về trận chiến giữa Ác Ma và Thánh Hậu đã kéo dài hàng ngàn năm.

Cậu biết cậu chỉ vô tình làm vậy, thế nhưng cậu lại không muốn nói ra trong tình cảnh thế này.

Discord Facebook

Chương 6: Không có viên đá tạ lỗi này, mình đã chết rồi.

——-

Với một ‘kẻ’ ban phước lành

Nó nhận lấy lời nguyện cầu của con người và ban cho họ những thứ họ đáng được nhận.

Nó không quan tâm đến lợi ích của mình, hay bản thân người cầu nguyện ấy là tốt hay xấu. Công việc của nó chỉ có ban phước lành dựa theo sự cống hiến của người đó.

Nó chu du quan sát thế giới loài người và tiếp tục ban những điều ước cho những kẻ nguyện cầu.

Và chính vì điều đó, con người bắt đầu chiến tranh nhằm cướp lấy nó cho riêng mình.

Không thể giữ nó ở một nơi mãi được, con người đã quyết định sẽ tạo nên một nơi sống cho nó.

Dù cho không nhận được phước lành, những kẻ khác cũng không thể làm lơ về những người đã độc quyền nó.

Con người liên tục đấu tranh và những tín đồ lại càng nhận thêm những thứ họ mong muốn.

Không bao lâu, số lượng con người chỉ còn một nửa.

Và nếu cứ vậy, con người sẽ hoàn toàn bị xóa sổ.

Khi nhân loại nhìn thấy được vận mệnh ấy, họ cuối cùng cũng đã nhận ra sự ngu ngốc của mình. Họ nhận ra ‘nó’ không phải là thứ nên động vào, một thứ nằm ngoài tầm với của con người.

Những người sống sót đoàn kết với nhau chống lại nó.

Khi ấy, không ai biết nó nghĩ gì, thế nhưng nó đã hướng sự thù địch của mình đến con người và giương nanh với họ.

Và từ đó, con người đã bị đẩy đến bờ vực tuyệt chủng.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Rick thuật lại trận chiến nghìn năm trước cho Rainier.

Yogiri và Tomochika đang thì thầm đằng xa cũng lắng tai nghe.

“Cậu giết nó hồi nào thế?”

“Ngay khi chúng ta bước vào kết giới thì phải? Khi cậu nói gì về chướng khí ấy.”

“Ít nhất cậu cũng phải xác nhận đối phương đã chứ!”

“Tớ biết, nhưng đây chỉ là vô ý mà thôi, xin lỗi mà.”

“M-mà, nếu cậu đã hiểu rồi thì thôi vậy. Cậu cũng có thể tự mình giết nó nhỉ.”

Không rõ vì cô đã la mắng cậu nhiều quá, Tomochika bắt đầu nói gì đó để an ủi Yogiri.

“Làm sao thế được? Tớ chỉ nghĩ rằng con người cần phải trả giá cho sai lầm của mình. Thứ này, con quỷ ấy chắc gì đã xấu.”

“Nếu cậu đã nói vậy.”

“Tớ chỉ không thích nguồn chướng khí ấy thôi. Tớ nghĩ rằng ‘nếu vậy thì giết nó cũng chẳng sao’”

“Ra là vẫn có thứ làm cậu khó chịu nhỉ Takatou-kun.”

“Đúng vậy. Tớ cũng không biết vì sao nữa. Nếu tớ giết thứ tớ nghĩ là có hại, thì có cảm giác như tớ đang bảo vệ những loài có nguy cơ bị tuyệt chủng, nhưng mặt khác lần này tớ đã vô tình phá hủy một di sản văn hóa không mấy tốt đẹp rồi.”

Yogiri cảm thấy thứ gì đó như gánh nặng lịch sử,

Nơi này mang đậm dấu ấn lịch sử của hàng ngàn năm, và thậm chí còn có những người bảo vệ suốt ngần ấy thời gian. Họ hẳn đã nghĩ rằng sẽ không ai có thể dễ dàng đối đầu với họ.

“Mà thôi giờ có nghĩ cũng chả làm được gì. Hãy cứ im lặng đừng nói với ai chuyện này nhe.”

“Cậu phục hồi nhanh quá rồi đó!”

“Nếu nó có hại, thì tớ không còn cách nào khác ngoài giết nó.”

Chắc chắn kết giới sẽ vẫn tồn tại ở đó như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nếu thế thì khả năng ai đó ngoài họ biết được ‘Ác Quỷ đã chết’ sẽ rất thấp.

Hẳn sẽ rất vô nghĩa nếu cứ tiếp tục phong ấn một con quỷ đã chết thế này, nhưng thế thì cũng chẳng khác gì trước giờ. Yogiri nhanh chóng quên đi hết những gì đã xảy ra.

“Mà giờ ta nên xuống khỏi đây thôi. Tớ muốn nói chuyện rõ ràng với Kiếm Thánh và nhanh chóng tới Thủ Đô.”

Ngay lúc này gần như không còn ai trên đỉnh tháp.

Người duy nhất còn sót ở đây với Yogiri và những người khác là cô bé bạn của Rainier.

Đúng như mong đợi, cô bé ấy không mất quá lâu để vượt qua cơn sốc. Khi cô cuối cùng cũng nhận ra rằng Rainier sắp rời đi, và lập tức tiến về phía Yogiri và những người khác.

“Ngươi có hòn đá phải không? Đưa đây nhanh!”

Cô bé đưa tay ra như thể đang trấn lột cậu.

“À, ừm, cô định làm gì?”

Rainier khiếp lên khi nhìn thấy dáng vẻ hống hách của cô bé. Nhìn từ ngoài vào cũng biết, đây không phải là thứ như quan hệ đồng đội gì cả.

“Nó phục hồi ma lực mà phải không? Vậy nên ngươi cũng có thể tự cường hóa bản thân mình đúng chứ? Giờ đưa ta để ta có thể dùng toàn lực đập nát thứ đó coi.”

“Umm, tôi nghĩ tôi đã nói chuyện này rồi, nhưng hòn đá tạ lỗi chỉ cho phép tôi dùng nó mà thôi…”

“Hả!? Vậy ngươi đi theo ta làm quái gì cơ chứ!?”

“…Là do cô ép tôi thì có…”

“Ngươi đúng là đồ vô dụng! Biến đi!”

Cô bé ra khỏi đây với vẻ giận dữ, chỉ còn lại bốn người đang ở trên đỉnh tháp.

Trên đỉnh tháp có vài tháp nhỏ để đi xuống dưới.

Lựa chọn một trong số đó cũng có vẻ như là một thử thách.

“Vậy thì, lối này.”

Yogiri chỉ vào cánh cửa cô bé không vào.

Không hề có vật cản gì ở đó.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

“GYAAAAA!”

Một ngọn giáo phóng ra từ trên tường và đâm vào bụng Rainier

Một cái bẫy.

Có vẻ như vận xui của anh lại một lần nữa phát huy.

Yogiri có thể nắm được vị trí của những cái bẫy. Hầu hết số đó đã được kích hoạt hoặc bị những người đi trước vô hiệu, thế nhưng không hiểu sao Rainier lại vô tình bước vào cái bẫy cuối cùng còn chưa được kích hoạt.

Tiến vào cánh cửa bên dưới tháp nhỏ, họ lập tức xuống một cầu thang.

Và không một lời báo hiệu, chuyện này liền xảy ra.

“Rainier-san!?”

Tomochika đang hoảng loạn. Rick rút kiếm ra và chém ngọn giáo còn dính trên tường.

Rainier mất hết sức lực, anh ngã xuống sàn, ôm bụng tuyệt vọng kìm hãm cơn đau.

Rồi sau đó, cơ thể Rainier lại sáng lên.

Và, anh đứng dậy như chưa từng bị thương. Ngọn giáo trong bụng anh văng ra và rơi xuống sàn. Và y như hai lần trước: thậm chí cả quần áo anh cũng hoàn toàn bình phục.

“Fuu, không có hòn đá tạ lỗi này, mình đã chết rồi.”

Rainier quệt mồ hôi trên trán với vẻ vui mừng pha lẫn biết ơn.

“Bây giờ tớ sẽ tập để không quan tâm đến Rainier-san nữa!”

Dù sao thì với viên đá tạ lỗi, anh ta có thể vượt qua gần như tất cả mọi thứ. Lo cho anh ta chỉ tổ phí công.

“Em đừng nói thế chứ, nơi này dù sao rất nguy hiểm đấy. Bởi nếu anh không giữ hòn đá tạ lỗi trong tay thì anh cũng không thể sử dụng nó.”

“Thế sao anh không cầm nó sẵn luôn đi?”

“Ồ! Cám ơn em nhé! Anh chưa nghĩ đến cách đó luôn đấy!”

Rainier nói và cầm lấy hòn đá.

“Nhưng anh vẫn thấy lo. À phải rồi, em có thể kiếm gì đó cột tay anh lại được không? Với anh đây thì thể nào cũng làm rớt cả thôi!”

“Haa, được rồi…”

Tomochika cột lấy bàn tay trái của anh bằng vòng tay của mình. Nếu cô cột chặt vậy thì sẽ không cần phải lo nó rớt.

“Um, nó là pha lê tinh tú à? Tôi vẫn chưa biết gì nhiều về nó cả, nhưng nó để làm gì? Theo tôi thấy thì đây hẳn là thứ gắn liền với mạng sống của Rainier-san nhỉ. Tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu chúng ta hiểu thêm về nó đấy.”

“Ồ phải rồi! Đến tôi dù nói nó là pha lê tinh tú thì các cậu hẳn cũng chưa hiểu gì về nó đúng không?”

Rainier trả lời cho câu hỏi của Rick.

“Có hai cách sử dụng pha lê tinh tú. Một là để phục hồi hoàn toàn, dù cho nó là kiểu thương tích nặng thế nào, nó cũng sẽ chữa trị được và đồng thời hồi lại ma lực cho tôi. Còn một cách nữa là để cường hóa. Tất cả chỉ số của tôi sẽ tạm thời được tăng mạnh lên. Và cũng nhờ khả năng đó mà tôi có thể kháng lại được chướng khí.”

“Anh nói ‘tạm thời’ thì nghĩa là bao lâu?”

Tomochika thắc mắc hỏi.

“Khoảng tầm 30 phút…oái!”

Yogiri cũng nhận ra. Đã ba mươi phút trôi qua từ lần cuối anh dùng nó. Cậu tuy đã tiêu diệt nguồn cơn chướng khí, nhưng nơi này dù sao vẫn là nơi của cuộc chiến ngàn năm. Thế nên chướng khí hẳn vẫn chưa biến mất.”

“Và tôi còn có thể quay gacha bằng thứ này nữa! Chỉ cần đặt nó vào tay tôi thế này và tôi sẽ triệu hồi đồng đội… b-bây giờ, tôi sẽ quay!”

“Tại sao lại là lúc này!?”

Rainier thọc tay vào trong túi phải của mình và lấy ra ba viên pha lê tinh tú.

Ba viên đá ấy phát sáng và biến mất, và thứ gì đó bụp ra và rơi xuống đất trước mặt Rainier. Một cái bàn chải.

“Ummm…đây là bàn chải thần kì à?”

“Không. Đây chỉ là một cái bàn chải bình thường. Bàn chải đã sử dụng 1 năm!”

Anh ta trông khá xui xẻo.

“M-mà dù sao, tôi cũng đã có được vật phẩm giúp ta vượt qua tình huống này!”

“So với vận xui của người này thì có vẻ pha lê tinh tú cũng chẳng giúp được gì cả…”

Khi chỉ còn lại ba viên pha lê, cũng đó là lúc Rainier nhận được “Vòng tay cổ đại”.

Discord Facebook

Chương 7: Bộ đồ này chỉ là sở thích thôi

———-

Con đường vẫn cứ tiếp tục kéo dài thẳng phía trước.

Sau khi hầu hết tất cả các bẫy đều đã được kích hoạt, một lượng lớn nạn nhân nằm la liệt trên đường đi.

Lẽ ra mọi chuyện sẽ gần như không còn nguy hiểm nữa, nhưng nếu tính thêm vận xui của Rainer vào thì họ bây giờ đang nguy hiểm hơn bao giờ hết.

Và vì lí do đó, Yogiri đã bí mật phá hủy những cái bẫy. Có vẻ như cậu có khả năng phát hiện vị trí của những cái bẫy gây chết hoặc thương thích. Và cậu lập tức giết tất cả bọn chúng ngay khi vừa cảm nhận được.

“Giờ anh chỉ còn ba viên thôi đấy, vậy có sao không?”

Tomochika lo lắng hỏi. Anh chỉ còn được phép bị gần chết ba lần nữa mà thôi.

“Một khi đồng hồ điểm mười hai giờ, số lượng của thứ này sẽ được phục hồi tỉ lệ với lượng vận xui mà anh đã gặp hôm nay. Vậy nên chỉ cần anh qua được nửa đêm là được!”

“Chẳng ổn chút nào cả!? Nếu anh mà cứ chết liên tục thế này thì em không nghĩ anh trụ được tới nửa đêm đâu!”

Trong lúc họ đang nói chuyện, họ đã đến cuối con đường. Một cánh cửa cùng một dòng chữ xuất hiện.

『Chỉ một người có thể thoát khỏi đây.』

Tomochika vẫn chưa hiểu rõ về chữ viết của thế giới này lắm nên Yogiri đọc to chúng lên, cậu đã đọc quyển từ điển dịch thuật thế giới có được từ cô tiếp tân và đã gần như thuộc lòng nó.

“Tôi cảm thấy có ma lực trên cánh cửa này. Đây hẳn là một thử thách, vậy thứ này có nghĩa là…”

“Đơn giản thôi. Nếu chỉ một người ra, thì chỉ một người vào.”

Khi Rick còn đang đoán nội dung cuộc thử thách, Rainier trả lời cách dễ dàng.

“Thật không đây?”

“Vậy đầu tiên hãy cứ để tôi vào trước. Nếu là tôi và hòn đá tạ lỗi thì dù có chết cũng chẳng sao hết!”

“Nhưng chỉ còn ba viên thôi đấy, anh chắc chứ?”

“Không sao không sao. Nhìn đi, thứ này được Tomochika-san cột mà!”

Rainier nói, rồi đưa ra bàn tay trái đã bị Tomochika cột quanh.

“Uwaaa, cái vẻ tự tin thế này cũng là một điềm đấy…”

Tomochika bắt đầu cảm thấy hơi sợ Rainier. Dù biết anh có thể hồi sinh bằng pha lê tinh tú, thế nhưng anh vẫn quá vô lo về mọi thứ xung quanh, và có vẻ như còn không biết quý trọng mạng sống nữa.

“Vậy nên hãy cứ để đó cho tôi! Dù tôi có chết thì cũng chẳng phiền đến ai đâu!”

Rainier mở cửa, một bức tường xuất hiện ngay trước mặt và một lối đi hướng sang bên phải.

Rainier hứng hở đi vào và cánh cửa lập tức đóng lại.

“Anh ta đi vào một mình cũng được thôi nhưng mà, đây chẳng phải là một lối thoát ở chỗ này sao, làm sao chúng ta biết được ảnh có anh toàn rời khỏi đó không? Thêm nữa là nếu Rainier có thể tự xử lí xong trong đó hết, vậy làm sao chúng ta tiếp tục thử thách được nữa? Kế hoạch này, chẳng phải có quá nhiều lỗ hổng hay sao?”

“A”

Yogiri nói cũng có lí, thế đó chưa phải là điều đáng lo ở đây.

“GYAAAA!!”

Tiếng hét của Rainier bỗng lập tức vang lên, nói cách khác, thứ bên trong đấy không hề an toàn.

“Vào thôi.”

“Cuối cùng để anh ấy vô cũng chẳng để làm gì cả…”

“Em đang nói gì vậy, nghe cứ như cậu ta vừa gặp chuyện gì đó nguy hiểm…”

Nhưng đó cũng là một bằng chứng thuyết phục bởi vận xui đầy vô vọng của Rainier.

Họ mở cửa và ba người cùng tiến vào. Khi họ đi hết con đường bên phải, lối đi lập tức rẽ sang trái, và một căn phòng lớn đang ở phía trước.

Mùi máu lan tỏa khắp nơi. Xác chết vung vãi đầy bên trong. Không chỉ một hay hai người. Hàng chục người đang nằm trên vũng máu không thể cứu chữa được nữa.

“Rainier-san!?”

Cánh tay trái của Rainier đang nằm lăn lóc ngay lối vào của căn phòng. Không thể nhầm được, vòng tay trang trí của Tomochika đang quấn quanh nó.

—Không thể nào, như vậy thì…!

Tomochika nhanh chóng nhìn quanh căn phòng, ở một nơi hơi xa họ, Rainier đang ở đó quằn quại. Có vẻ như anh chỉ mất một cánh tay, nhưng may mắn của anh chỉ đến vậy bởi cánh tay bị mất là cái giữ pha lê tinh tú, rốt cục may mắn đó cũng chẳng để làm gì.

Rick rút kiếm ra và chĩa nó về một người đang đứng giữa căn phòng.

Một cô gái trong bộ hầu phục chẳng hợp với cô chút nào. Thậm chí có gì đó đáng sợ ẩn chưa bên trong dáng vẻ quý tộc ấy. Với Tomochika, cô không thể nghĩ gì khác ngoài việc cô gái đó đang đợi mình.

“Là cô phải không?”

Rick cảnh giác hỏi, giọng anh đầy căng thẳng đến lạ thường.

“Đúng vậy. Thế nhưng ta nghĩ anh không có quyền gì để mà chỉ trích tôi đâu. Anh có biết quy chế của căn phòng này là gì không? Thử thách sẽ bắt đầu khi hai hoặc nhiều người bước vào phòng, và cửa vào sẽ không thể mở ra từ bên trong. Sau đó cửa ra sẽ mở khi chỉ còn lại một người. Nói cách khác, chúng ta buộc phải tàn sát lẫn nhau.”

“Có lẽ là vậy. Nhưng cô chẳng phải ở trong phòng này suốt thời gian đó rồi sao? Nếu vậy sao cô chưa rời khỏi đây?”

“Đúng. Thử thách đã kết thúc và cánh cửa đã mở. Vậy nên anh có thể tự do ra khỏi đây.”

“Nói cách khác ‘tôi không định để ai thoát’ phải không?”

Cô gái đứng chặn trước cánh cửa. Mục tiêu của cô đã rõ.

“Ta nghĩ điều tên màu đen ấy nói cũng không chỉ là sai nữa. Ngài Kiếm Thánh đã đưa ra gợi ý cho rồi, thế nhưng tại sao tên đó lại nói lại thêm lần nữa? Sau tất cả thì chỉ kẻ mạnh nhất mới có thể trở thành Kiếm Thánh. Và điều đó sẽ chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.”

Người kiếm sĩ màu đen khi trước đã hỏi ‘liệu tôi có thành Kiếm Thánh nếu giết hết mọi người ở đây không?’. Cô có vẻ vì điều đó mà chờ ở đây, chờ để đối đầu với anh ta.

“Nếu tiêu chuẩn là chỉ có sức mạnh, thì ngươi chỉ cần lựa ra một Kiếm Sư mạnh nhất. Còn không, sẽ cần một điều kiện gì đó để trở thành Kiếm Thánh!”

Trước cô gái trong bộ hầu phục đang trong tư thế chờ kia. Rick liền chuẩn bị thanh kiếm của mình. Thế nhưng dáng vẻ ấy khá tương phản.

Tư thế của anh, đầy nỗi sợ hãi. Cách Rick vung kiếm bây giờ như thể anh chỉ đang muốn tạo nên một bức tường cô lập anh với cô gái.

Với Tomochika, nó hoàn toàn như vậy.

“Thật không may Tomochika-san nhỉ. Phải nói là tệ nhất luôn đấy.”

“Cô ấy là người quen à?”

Theo như chuyện đã xảy ra nãy giờ, Tomochika cảm thấy vậy.

“Không ai là không biết về người đang nhắm đến Kiếm Thánh này. Cô ta là Teresa. Cô là một cựu hoàng tộc và là một kiếm sĩ chức nghiệp kiếm hoàng.”

“Um, em không rõ lắm về chức nghiệp, nhưng cô ta mạnh lắm sao?”

Tomochika vẫn chưa hiểu lắm trong chuyện này, tuy nghe có vẻ gì đó tuyệt vời nhưng vẫn chưa đủ chuyên nghiệp để cô có thể hiểu hết.

“Kiếm Hoàng, nếu em xếp nó trong bảng phân cấp kiếm sĩ thì nó ở bậc ba. Nhân tiện chức nghiệp của anh là Kiếm Vương bậc bảy. Nói cách khác, đây không phải loại đối thủ anh có thể thắng.”

“Cựu hoàng tộc mà lại trong bộ dạng đó sao? Cô ấy gặp chuyện gì à?”

“Em lo chuyện gì thế…?”

Rick nói bằng giọng mệt mỏi. Ngay sau đó, Teresa liền trả lời câu hỏi của Tomochika.

“Chỉ là ta thích thôi.”

Cô rõ ràng chỉ nói nhỏ, vậy mà cô ta vẫn nghe được cuộc nói chuyện. Nếu vậy họ sẽ không thể âm thầm bàn chuyện trốn thoát được nữa.

“Ta đã chuẩn bị xong cả rồi, các ngươi đừng hòng bước qua cánh cửa này.”

Teresa nói như thể cô có thể đọc suy nghĩ của Tomochika. Tomochika nhìn phía sau và nhận ra lối thoát của họ cũng đã bị chặn lại.

“Rick-san cẩn thận! Khắp nơi giăng đầy những sợi cước mỏng đấy!”

Khả năng quan sát của Tomochika cũng phát huy tác dụng của nó thậm chí ở đây. Cô đã phát hiện ra những sợi cước cực kì mỏng không thể quan sát bằng mắt thường đang giăng khắp căn phòng.

“Phải, phong cách chiến đấu của cô ta là sử dụng những thanh kiếm bằng sợi cước mỏng.”

“Chẳng phải khái niệm ‘kiếm sĩ’ có hơi lạc rồi không thế!?”

Dù nhìn thế nào đi chăng nữa, cô ta rõ ràng là Người Khiển Cước

“Hứm, nếu ngươi nhân nhượng chỉ vì ta là phụ nữ thì ngươi cũng sẽ khiến ngài Kiếm Thánh phải xấu mặt. Hãy cứ tung hết

tất cả ra hoặc ít nhất cố mà né những đòn tấn công của ta đi!”

Không khí như rung chuyển khi cô nói và khi Rick giơ kiếm lên, một âm thanh đầy lạnh lẽo của kim loại phát ra.

Người bình thường sẽ không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng Tomochika đã nhìn thấy khoảng khắc Rick chặn sợi cước đang phóng xuống anh.

Thanh kiếm của Rick liên tục vung trái rồi phải, và âm thanh kim loại ấy cứ vang lên, thậm chí không một khoảng nghỉ giữa chúng. Rick liên tiếp chống cự lại những sợi chỉ phóng từ vô số hướng đấy.

Là do trình độ điêu luyện của Teresa, hay nhờ vào chất lượng tuyệt vời đã tạo thành món vũ khí ấy, không một sợi chỉ nào bị đứt, dù chúng có bị chặn nhưng lập tức chúng thay đổi hướng đi và tấn công lại lần nữa.

“Kuu! Để việc cầm chân cô ta lại cho anh! Hai đứa nhanh tìm đường thoát đi!”

Đối diện với vô số những sợi cước tấn công với tốc độ cao, những lời của Rick đầy tuyệt vọng.

Tomochika cũng nhận ra điều đó.

Teresa chỉ đang chơi đùa mà thôi. Có lẽ cô đang tận hưởng trò chơi của mình, hoặc kiềm chế sao cho Rick có thể đỡ được những đòn tấn công của cô.

Rick hẳn cũng tự nhận thức được mạng sống của mình như bước đi trên một lớp băng mỏng. Teresa không chỉ nắm được khả năng của anh, mà còn bắt anh phải tung hết sức. Nếu anh chỉ cần mất tập trung dù chỉ một giây, nếu anh không sử dụng toàn bộ sức mạnh của mình, tất cả sẽ kết thúc.

Thế nhưng vẫn còn hi vọng trong lời nói chỉ thử anh của cô. Chắc chắn anh sẽ thoát nếu như đáp lại được kì vọng của cổ.

“Chết đi”

Thế nhưng trận chiến đã kết thúc chỉ bằng một lời của Yogiri.

Rick chống cự và cắt đứt những sợi cước. Teresa ngã xuống bất động.

“Biết là tập trung vào trận đấu là một điều tốt, thế nhưng hai người quên mất Rainier-san rồi à?”

Yogiri nói với vẻ khán phục.

“À phải rồi! Anh ấy không thể dùng đá tạ lỗi được! Rainier-san, anh có sao không?”

Tomochika chạy về phía Rainier.

“…Clgt…?”

Với vẻ mặt há hốc mồm ra, Rick đang nhìn chằm chằm vào cơ thể bất động của Teresa.

Discord Facebook

Chương 8: Cái kiểu game chết tiệt gì thế này, đây là thế giới khác đấy!

——-

‘Mình nên giải thích năng lực của mình thế nào đây?’, Yogiri đã nghĩ về nó trong một lúc.

Nếu đó là kẻ thù, cậu sẽ không bận tâm dù cho chúng có biết đi chẳng nữa, bởi đằng nào chúng cũng sẽ chết cả thôi, việc chúng nghĩ thế nào, cậu không quan tâm.

Cậu cũng không phiền nếu phải nói cho Tomochika biết. Bởi dù có muốn hay không thì cậu cũng đã chuẩn bị để trở về thế giới cũ cùng vô. Hơn nữa là không thể cứ giấu chuyện này cho người sẽ cùng đi với mình suốt hành trình, và nó cũng khá phiền phức.

Thế nhưng nếu đó là người họ chỉ tạm ở cùng thì lại là chuyện khác.

Cậu đã phô ra sức mạnh của mình, và chính vì điều đó đã khiến cậu không thể cứ im lặng về chuyện này, nhưng cậu nên giải thích thế nào mới là vấn đề. Đối phương sẽ phản ứng thế nào khi họ biết được, Yogiri hiểu cảm giác khó chịu đó.

“Tôi, cực kì may mắn. Ờm…đối lập với Rainier-san? Dạng vậy đấy.”

Việc sử dụng vận may để làm cái cớ thật quá sơ suất, nhưng nó tốt hơn là bảo rằng giết kẻ thù chỉ bằng suy nghĩ.

“…Eh? Thế chuyện khi nãy là…?”

Rick hoang mang đứng đó và tỉnh lại.

“Đúng vậy, chắc hẳn đó là nguyên nhân làm cô ta đột nhiên ngất đấy. Chuyện này cũng có lợi cho tôi nên chắc cổ bị đau tim hay gì đó tương tự, chắc vậy.”

“Đau tim!? Làm gì có chuyện ngớ ngẩn như thế. Một Kiếm Hoàng mà lại bị như th—… cũng hợp lí, nếu anh nhớ không nhầm thì cô ta đã bị cách li trong thời gian dài. Anh nghĩ rằng

có lẽ cô ta bị mắc bệnh gì đó, nhưng có lẽ là một loại bệnh bẩm sinh nhỉ…”

—Anh ta tin thật à…

Nếu như bình thường thì chuyện này hẳn sẽ rất khó tin, thế nhưng không hiểu sao lại có một sự tin tưởng không hề nhẹ trên khuôn mặt của Rick.

Vận may cực hạn như Rainier. Trên thực tế, chứng kiến Teresa chết, cộng thêm hoàn cảnh trước đó của cô mà anh không hề biết. Có vẻ như anh đã xâu chuỗi chúng lại với nhau và đi đến kết luận này.

“Rainier-san, anh vẫn còn sốngggg”

Giọng nói vui sướng của Tomochika vang lên, cô có vẻ đã rất lo từ đầu đến giờ.

“Trời ạ, thậm chí anh đã cầm sẵn viên đá tạ lỗi rồi, thế mà anh vẫn chẳng thể làm gì nếu hai tay bị chặt mất cả!”

“…Nếu anh không thể dùng hai tay thì chắc đó là endgame rồi nhỉ….”

Rainier có vẻ gặp khá nhiều khó khăn trong việc lấy một viên đá khác trong túi anh, thế nên Tomochika liền giúp và anh đã có thể vượt qua khó khăn lúc này.

“Bây giờ hãy ra khỏi đây thôi.”

Yogiri bảo.

Tất nhiên, không một ai từ chối cả. Đó là bởi căn phòng này, xác chết vung vãi khắp nơi, máu me ngập tràn thế này, không ai muốn phải tiếp tục ở trong căn phòng thế này nữa.

Khi họ ra khỏi cánh cửa do Teresa canh, lại một cầu thang khác xuất hiện.

Lần này không có cái bẫy nguy hiểm nào. Yogiri đứng đầu nhóm và di chuyển xuống cầu thang. Một cánh cửa đang đóng cùng một dòng chữ phía cuối chân cầu thang.

『Khu vực an toàn』

Dù không rõ ý nghĩa thực sự của dòng chữ này, thế nhưng Yogiri không cảm thấy nguy hiểm gì từ bên trong liền mở cửa

ra.

Một cô gái trong bộ hầu phục đang đứng ở đó.

“UwaAH!!”

Người hét lên là Rainier.

Hẳn anh nhớ lại kí ức nơi anh bị giết bởi một cô hầu gái tương tự.

“Tất cả ứng cử viên. Đầu tiên, tôi có lời chúc mừng các bạn vì đã sống sót. Tại tầng này, đánh nhau là bị cấm. Thế nhưng dù tôi có nói vậy, cũng không có thứ gì cản các bạn cả. Nó như kiểu ‘tùy tâm mỗi người’. Và tất nhiên, nếu phát hiện ai có hành vi vi phạm, bạn sẽ bị loại ngay lập tức, vậy nên xin hãy cẩn thận.”

Đấy là một con búp bê mặc đồ hầu gái. Không ai biết nó được thiết kế thế nào, thế nhưng có vẻ nó hoàn toàn tự động.

“Bây giờ chúng ta có vẻ an toàn rồi, tôi có chuyện muốn nói. Mọi người có thể đừng đi cùng chúng tôi nữa được không?”

Lẽ ra Yogiri phải kêu gọi họ đi cùng nhau, nhưng đó lại là một câu chuyện khác bởi thử thách quá khó.

Họ đã phải tàn sát lẫn nhau khi họ bước vào căn phòng ban nãy vài phút trước. Và nếu độ khó cứ tiếp tục thế này, thì tốt nhất họ không nên thân thiết với nhau bây giờ.

“Được, thử thách trông khó hơn anh nghĩ, nhưng thế có sao không?”

“Bọn tôi ổn cả.”

“Tôi cũng vậy, mà, dù gì đây cũng là ‘khu vực an toàn’ mà, tôi có thể hồi lại đá tạ lỗi nếu cứ đợi qua đêm ở nơi này.”

“Rainier-san, em không nghĩ thế là ‘anh sẽ ổn cả’ đâu, nhưng…”

Tomochika có vẻ vẫn còn lo lắng, còn Yogiri lại đang nghĩ rằng Rainier-san quá vô tư. Anh đã có một trải nghiệm về cái chết không mấy hay ho trước mắt mình, thế mà anh ta chỉ coi cái chết của mình như một thứ gì đó…tầm thường.

Tất nhiên họ có thể tiếp tục đi tiếp nếu cậu ‘giết’ toàn bộ thử thách. Mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn cho mọi người nếu cậu làm vậy, thế nhưng Yogiri lại nghĩ rằng mình không có trách nhiệm phải làm thế.

Tất cả là vì sự an toàn của Tomochika.

Nếu chỉ có mỗi cậu, cậu chắc chắn có thể tự bảo vệ mình. Thậm chí nếu có thêm Tomochika cũng không thành vấn đề.

Thế nhưng nếu có thêm người ngoài, nguy hiểm lại càng gia tăng. Nếu buộc phải bảo vệ tất cả thì cậu sẽ không thể tập trung cho sự an toàn của Tomochika được nữa. (Zard: Đm thính :V)

“Anh hiểu rồi, vậy anh sẽ đi trước em ha?”

Nếu anh nghiêm túc nhắm đến sức mạnh Kiếm Thánh, thì anh không nên nghỉ ngơi lâu ở một nơi thế này.

Nhưng bởi Kiếm Thánh không nói gì ngoài ‘đi xuống tháp’, nên nếu nghĩ kĩ thì độ nguy hiểm sẽ càng tăng khi đi xuống.

“Mong là chúng ta sẽ không gặp lại nhau trong thử thách sau chuyện này.”

“Anh cũng mong vậy. Thế thôi, chúc may mắn”

Rick nhanh chóng rời đi và Yogiri cùng những người khác quyết định ở lại tầng này.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Hiền Giả Aoi đang trên đường ra khỏi Khu Rừng Ma Thú.

Ở phía sau, một cậu bé mũm mĩm mập mạp tên Hanakawa Daimon đang lẽo đẽo theo cô.

“Vì lí do đó, tên nhãi ranh Rikuto đó gọi tôi là heo-kun. Hẳn cô đang nghĩ tại sao tôi đã được cứu mà lại đi phàn nàn chứ gì!? Cô thử nhìn đi, thậm chí đến bé elf đáng yêu đó cũng gọi tôi là heo, hỏi thế có bực không chứ!”

Dù cho cô ấy nói mình sẽ tha cho cậu, thế nhưng cô không hề nói sẽ cho cậu đi theo, thế mà Hanakawa lại tự tiện theo sau Aoi như thế.

Ban đầu, cô nghĩ chuyện đó cũng không quan trọng. Cùng lắm họ cũng chỉ lên tàu bay và rời khỏi khu rừng này. Cho đến khi đó, cô sẽ không ngại dùng cậu ta để xua đuổi quái vật.

Thế nhưng cô không thể bỏ qua cậu được nữa khi hai cái tên 'Yogiri Takatou' và 'Tomochika Dannoura' xuất hiện trong câu chuyện của cậu. Bởi đó là hai mục tiêu tiếp theo của cô.

"Ngươi được lệnh phải chờ trong rừng đúng không? Thế có sao không đó?"

"Gufufufu~"

Hanakawa nở một nụ cười trông cực-kì-khó-ưa. Aoi, mặt khác đã hơi chút nghĩ rằng có nên giết cậu ta bây giờ không bởi trông cậu quá tởm.

"Làm gì có chuyện đó! Xin nói thật với ngài, cái vòng cổ nô lệ này ấy hả! Nó chỉ thiết lập để chức năng nô lệ kéo dài chỉ trong ba ngày mà thôi! Nó đến mức 'bạn cần phải liên tục ra lệnh' đấy! Trong ba ngày, tôi sẽ nhận đủ thứ lệnh ngu xuẩn nào đó! Đó là một phần của kết hoạch 'một khi họ đã hoàn toàn tin tưởng tôi, tôi sẽ giết họ khi đang ngủ'! Ai ngờ rằng chúng yêu cầu tôi phải chui vào khu rừng này cơ chứ!"

"Heehh. Ta chỉ nói trước thôi, nhưng đừng có mà giở trò đó với ta nghe chưa?"

"Kh-không đâu ạ, làm sao mà thế được, tôi còn chưa từng nghĩ đến chuyện nữa là!"

Có vẻ như cậu ta thực sự nghĩ đến chuyện đó.

"Mà kệ, khi ngươi rời khỏi khu rừng này rồi đấy, ngươi có muốn đi cùng ta không?"

"Vâng? Eh, không đâu, umm, với tôi thì, con gái mà xưng (boku) ta thì không phải kiểu người của tôi. Bây giờ tôi chỉ cần ra khỏi khu rừng này là được rồi."

"Ta chỉ cần biết về hai người mà thôi. Nếu ngươi đã từng chứng kiến khả năng của tên đó, thì ta buộc phải lôi ngươi theo."

"Err, nếu ngài chỉ cần như thế thì tôi xin kể hết bây giờ luôn cho! Khi trước Takatou có giải thích khả năng của tên đó nhưng khá mơ hồ, nó kiểu kĩ năng bị động vậy, sức mạnh của

nó biết đâu sẽ còn mạnh hơn trong tương lai, với cái thứ tà ma như thế, không có chuyện 'tôi muốn đi cùng cô đâu'! Hay nói cách khác, tôi nghĩ tôi sẽ chết nếu gặp tên đó thêm lần nữa!"

"Yup. Nó có thể sẽ mạnh hơn. Nhưng ta là một hiền giả. Gần như mọi thứ đều thuộc về ta."

"Vậy, tôi không cần theo ngài nữa đúng không!?"

"Ta sẽ tới chỗ của tên đó sau chuyện này. Vậy nên hãy kể cho ta tất cả những gì ngươi biết."

Họ ra khỏi khu rừng trong lúc nói chuyện.

Đồng cỏ xanh mướt trải dài trước mặt.

Nơi này được gọi là Thảo Nguyên của Rồng, và đây cũng là nơi hiền giả Shion triệu hồi những học sinh sơ trung trong chuyến đi chơi của họ đến từ thế giới khác.

Trên thảo nguyên, một tàu bay hình đĩa dẹp đang đậu ở đó.

Cửa sập mở ra khi Aoi đến gần và cầu thang chạy xuống.

"Thế, lên không?"

"Khôngggggggggggggg! Tất nhiên là không, tôi sẽ bị giết mất! Tôi không muốn gặp lại tên đó đâuuuuuu!"

Aoi chĩa dao vào Hanakawa đang la hét.

"Fufufufufufu! Ngài nghĩ thế này là dọa được tôi à!? Tôi là một trị liệu sư đấy, con dao nhỏ thế này thì làm được gì!"

"Thế ngươi chưa thấy cách ta chiến đấu à? Ta có thể vô hiệu hóa năng lực của ngươi đấy, muốn thử không?"

"Tại sao tên nào xuất hiện trước mặt mình cũng đều là lũ cheat khốn nạn thế vậy!? Cái kiểu game chết tiệt gì thế này, đây là thế giới khác đấy! Sao họ không nghĩ đến cân bằng game vậy!!"

"Nếu ngươi có thể hiểu được ta, thì cân bằng cũng chỉ là một thứ bình thường mà ai cũng có thể đạt được."

"Ngài nói thì dễ lắm, ngài có khả năng vô hiệu hóa năng lực của tôi cơ mà, thế cần tôi theo để làm gì!?"

"Như thế không có nghĩa là sức mạnh của ta là tuyệt đối; càng biết thêm về đối phương, ta càng có thể tìm cách triệt hạ

chúng. Vậy nên nhanh cái chân bước lên coi.”

Sau khi ép được Hanakawa lên tàu bay, cô bắt đầu cất cánh.

Nơi đến là hẻm vực Galura, cũng là nơi Yogiri và Tomochika đang ở.

Discord Facebook

Chương 9: Hãy cứ nghĩ đây như là một câu chuyện ma trong căn nhà cũ đi.

Một con thuyền đang trôi~~

___

Đi vào bên trong căn phòng anh được chỉ, Rainier nhìn quanh.

Nơi này chỉ là một căn phòng chật hẹp với độc một chiếc giường lớn. Điều đặc biệt ở đây là tuy trông có vẻ không có ai thường xuyên sử dụng nhưng nơi này lại trông rất sạch sẽ.

Anh kiểm tra thời gian đang luôn hiển thị ngay góc mắt của anh.

23:50

Chỉ thêm chút nữa thôi là sẽ qua ngày mới, thế nhưng anh vẫn không thể thoải mái được. Nếu ngay từ đầu anh chỉ tự nhốt mình trong căn phòng ấm áp ở nhà, anh đã không phải trải nghiệm quá nhiều cái chết ở đây.

Từ khi anh bắt đầu cuộc thử thách của Kiếm Thánh này, anh đã chết tổng cộng mười lăm lần. Cứ mỗi lần như thế anh lại trở về thủ đô và phải trải qua rất nhiều khó khăn mới đến được đây.

Thế tại sao anh lại quyết định đến đây dù biết rằng mình sẽ chết? Lí do đơn giản thôi: bởi dù có ở lại thủ đô anh cũng sẽ chết.

Rainier đang là mục tiêu của ai đó, và anh chắc chắn sẽ chết dù có cố trốn đi đâu nữa.

Thế nhưng, có vẻ rào chắn ở nơi này có khả năng ngăn chặn hiện diện, và anh có thể sẽ không bị chúng giết nếu như chạy đến đây.

“Làm ơn cập nhập lại điểm hồi của tôi cho đàng hoàng giùm cái nhé…”

Rainier không có quyền gì trong chuyện này, việc quyết định điểm hồi chỉ toàn là trò đùa của nữ thần.

Anh ngồi lên giường và chờ đợi.

00:00. Một ngày đã trôi qua và biểu tượng lá thư xuất hiện ngay góc tầm mắt của anh.

・【Tạ lỗi】- trạng thái kì lạ ảnh hưởng nặng nề đến độ cân bằng game.

Anh mở hòm quà mà không thèm đọc, dòng chữ đó đã quá quen thuộc với anh.

Bên trong đấy chứa tận một trăm pha lê tinh tú.

Rainier nghiêng đầu. Bởi số lượng phục hồi lúc này là quá không đúng với số lần xui xẻo hôm nay.

Khi anh kiểm tra hộp thư, một thông báo khác xuất hiện.

・【Thông báo】Lễ kỷ niệm 20 năm ngày bắt đầu dịch vụ gửi quà tạ lỗi bắt đầu!

Có vẻ như đã hai mươi năm trôi qua kể từ ngày anh được tái sinh đến thế giới này.

Khi anh đọc và nhìn vào bức thư, tám viên pha lê tinh tú được đính kèm bên dưới lá thư ấy.

Một event đảm bảo trúng được hàng UR đã xuất hiện, và Rainier quyết định sẽ thử vận may một lần. Nhân tiện, độ hiếm của các vật phẩm được xếp theo thứ tự sau: C, R, SSR, UR.

Anh không thể lấy hết tất cả ra một lần bởi nó quá phiền nên anh chỉ lấy năm viên- số lượng cần thiết- từ hộp quà của mình và chúng liền xuất hiện trên tay anh.

Anh nắm chặt lấy chúng và âm thầm cầu nguyện, và không gian trước mắt anh bắt đầu bùng sáng.

Rainier nhắm mắt bởi cường độ ánh sáng quá mạnh. Đây tuy là lần đầu tiên của anh, thế nhưng, chắc chắn, đây chính là sức mạnh của UR.

Khi anh sáng giảm bớt đi, một người phụ nữ đang đứng trước mặt Rainier.

Mặc cho cơ thể cô khoác lên bộ quần áo tuyệt đẹp, thế nhưng cô vẫn có thể phô ra những nét quyến rũ, khiêu gợi của mình.

Cả cơ thể cô toát lên những tia sáng vàng chói, thậm chí còn có những thứ hiệu ứng bí ẩn gì đó, chúng đang rơi xuống như thể đang khiêu vũ, đong đưa xung quanh cô..

Có lẽ đây chính là 'thế giới của những món UR'.

Thế nhưng với Rainier thì anh lại chẳng cảm thấy 'ban phước' gì từ cô ta cả.

"Aah…mùi hương ngọt nào này…như thể mình đang được người đó ôm vậy…"

Đó là bởi cô ta hoàn toàn quên mất sự hiện diện của Rainier, và thêm cái biểu cảm ngất ngây không hiểu vì sao của cổ nữa.

Không chỉ vậy, anh vẫn còn nhớ người phụ nữ ấy. Cô ta, chính là bà nữ thần đã biến vận may của Rainier thành ra thế này.

"Umm…."

Như thể cảm thấy mình sẽ càng bị bơ nếu cứ im lặng thế này, Rainier rụt rè lên tiếng.

"À, ta xin lỗi nhé. Ta có hơi thích ngửi mùi này quá nên lỡ theo nó mất."

Nữ thần, thở một hơi dài và quay về phía Rainier.

"Thế tại sao cô lại xuất hiện?"

Anh đã từng gặp một lần nữ thần khi anh mới chết, và anh đôi khi cũng được cho vài lời khuyên để sống sót, thế nhưng mối quan hệ của họ cũng chỉ tới nhiêu đó.

"À! Đơn giản thôi, ta chỉ muốn tới đây chơi chút ấy mà. Ta sẽ về ngay thôi.:

"Umm, thế còn món đồ UR của tôi thì sao…"

"Xin lỗi nhé~. Anh vui mừng hơi bị sớm rồi đó. Đây chỉ là một cơ thể nhân tạo mà thôi, vậy nên nó gần như không hề có sức mạnh. Thêm nữa là ta đã sử dụng hầu hết nguyên liệu để ra mắt rồi ahihi"

"Cái màn ra mắt đó là đống *lấp lánh lấp lánh* kia, hay là đống *lơ lửng bông bông* như lông vũ kia… mà thôi, thế không sao, nhưng ít nhất hãy giải thích cho tôi trước đã chứ…"

“Cần phải có sự cho phép của hệ thống để vào đây. Nếu ta mà cứ tự tiện vào, chúng sẽ phát hiện ra ngay lập tức, và mọi chuyện sẽ bị lộ. Nhưng nếu là do ngươi triệu hồi, ta có thể có hình dạng cụ thể và tránh được nhiều thứ phiền phức.”

Anh tuy không hiểu lắm nhưng cũng chấp nhận.

“Chắc chắn không có ai lại dám mò tới đây mà không hiểu gì đâu, nhưng tôi nên làm gì sau chuyện này đây?”

“Thì cứ làm những gì ngươi thích thôi. Ta đã ban cho ngươi sức mạnh rồi, thế tại sao không dùng nó mà đi tận hưởng cuộc sống ở thế giới khác đi?”

“‘Sức mạnh’ à, có phải kiểu mệt quá nên làm cho có không? Này, nơi này nó khác mấy lần trước lắm đấy, kiến thức khi trước của tôi cũng chẳng làm gì được cả. Thậm chí lần này những người đi chung với tôi cũng khác nữa.”

Pha lê tinh tú không là gì khác ngoài món đồ dùng để xin lỗi thay cho cái vận xui tệ hại của anh. Năng lực mà Rainier có được, chỉ là ‘làm lại’ khoảng thời gian ít lâu trước khi anh chết.”

“Tất nhiên cũng có kiểu kĩ năng ‘lặp đi lặp lại một chuyện’. Nhưng nếu ta mà cho ngươi năng lực này thì ngươi có chắc là mình sẽ muốn nó không? Ta nghĩ thế này là được rồi. Nếu ngươi cứ sống đi sống lại thế này thì thể nào ngươi cũng sẽ gặp được chuyện tốt và sống sót thôi.”

“Um, vậy người bảo ‘hãy đến nơi này’ là cô phải không?”

“Không hẳn? Ta chỉ cho ngươi gợi ý mà thôi, quyết định ra sao là của ngươi cả.”

Anh tự hỏi có thật vậy không. Ngay cả một người vô lo như Rainier cũng bắt đầu nghĩ rằng ‘gợi ý của nữ thần’ không thực sự là chỉ dẫn.

“Mà nếu ngươi đã gặp đủ rắc rối để tới đây rồi thì tại sao không nhắm tới Kiếm Thánh luôn đi?”

“Miễn đi. Nếu phải vậy thì tôi thà chết thêm lần nữa còn hơn. Chẳng phải ở trong kết giới này còn nguy hiểm hơn nhiều sao?”

Tất nhiên không có chuyện anh bị người khác giết, thế nhưng dù vậy thì độ khó của tòa tháp này vẫn chẳng thay đổi gì nhiều. Thậm chí còn phải nói nơi hạn chế thế này chỉ càng khiến vận xui của anh phát huy thêm tác dụng mà thôi.

“À bây giờ thì không được nữa đâu. TÌnh hình lúc này có muốn cũng chẳng thay đổi được đâu. Hay nói cách khác, điểm lưu tiếp theo sẽ là ở căn phòng này.”

“Đùa nhau à…”

Rainier trở nên lo lắng. Điều này cũng đồng nghĩa với việc anh đã bị kẹt trong tòa tháp này.

“Vậy thôi nhá. Ta sẽ rời khỏi cơ thể này. Nó sẽ biến mất sau vài giờ, mà cho tới lúc đó, ngươi thích làm gì nó cũng được.” (Zard: *cười trong sáng*)

“Ý cô là sao?”

“Không khó để trao đi thứ gì đó đến thế giới này, thế nhưng cũng không dễ gì để lấy lại nó. Thế nên ta chỉ đang điều khiển cơ thể này từ xa thôi. Mà, dạng vậy đấy.”

Sau đó, cơ thể nữ thần ngã xuống như một con rối bị cắt đứt dây.

Nó không có vẻ gì là đã chết, cũng không trông như nữ thần còn ở trong đó cả. Chỉ còn là một cơ thể trống rỗng sót lại mà thôi. (Zard:*cười*, giá như bà nữ thần là loli :)))

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

“Takatou-kun này. Tớ sẽ chỉ nói trước đề phòng thôi nhé, nhưng không chỉ có hai ta nơi này đâu. Mokomoko-san cũng ở đ…Mokomoko-san đâu rồi!?”

Bên trong căn phòng mà cô búp bê hầu gái ấy dẫn họ vào.

Sẽ có rất nhiều vấn đề xảy ra nếu như tách nhau ở một tòa tháp bí ẩn thế này, vậy nên Yogiri và Tomochika đều ở cùng một phòng.

Đây là một căn phòng nhỏ với chỉ một chiếc giường lớn.

“Cô ta không có ở đây.”

“Thế bất nào cổ lúc nào cũng lảng vảng xung quanh chúng ta đến phát mệt vậy mà lại biến mất đúng lúc thế này hả!?”

Tomochika hoảng hốt nhìn quanh phòng.

Cô ta kia ròi

Mokomoko đang chìm nửa thân người vào bức tường.

“Cô đang làm cái quái gì vậy!”

『Hmm. À cái này ấy à, tôi nghĩ đây là điều tôi nên làm nhất lúc này. Tôi cứ nghĩ mình sẽ biến mất một chút để cô có thể bày tỏ cảm xúc của mình ấy chứ, nhưng mà do tôi tò mò quá đi, thế nên tôi mới nghĩ đến chuyện lẻn vào đây nhìn thử xem sao.』

“Đồ nửa vời!”

『 y ây ây, đừng để ý đến tôi mà. Nhìn này, cứ tưởng tượng đây chỉ là câu chuyện ma trong một căn nhà cũ là được rồi.』

“Để ý hay không là chuyện của tôi! Mà sao cậu lại cởi áo ra hả Takatou-kun! C-cậu, thế là nhanh quá rồi đấy!?”

Trong khi cô còn đang bận cãi nhau với Mokomoko, Yogiri đã vào phòng và đang cố cởi bộ đồng phục ra.

“Hmm? Tớ chỉ định thay đồ ngủ thôi mà.”

Tomochika và cậu đều đi tay không đến đây.

Đồ ngủ và thậm chí đồ lót đã chuẩn bị sẵn trong phòng.

『Hohou~? Phản ứng như thế mà bảo tôi không tin sao được~? .』

“Cái gì!?”

『Cô bảo là ‘nhanh quá’ kìa. Ui ui, vậy bé cưng muốn phải chầm chầm, từng bước và dinh dính để cưng có thể hưởng thụ đúng không nào? Đúng không hửm?』

“Cô im giùm tôi cái!?”

『Mà nếu tôi có lỡ làm phiền hai người thì cho tôi xin lỗi nhé~ .』

Mokomoko chỉ lên giường.

Yogiri sau khi đã nhanh chóng thay đồ và leo lên giường, đang nằm đó ngáy ngủ.

“Tên này bị gì thế…rốt cục hắn có thực sự thích mình hay không đây…”

Tomochika cảm thấy mình như một con ngốc khi đã làm ầm chuyện này lên.

Như thể không chịu được việc tiếp tục đứng trước cửa phòng thêm chút nào nữa, Tomochika liền lại gần giường mà mạnh mẽ nằm xuống.

Chiếc giường lắc dữ dội thế mà Yogiri vẫn còn ngủ được.

『Để chuyện đó sang một bên đi, tòa tháp này có gì đó quá đáng ngờ ở đây.』

“Ừm, tôi cũng thấy vậy.”

『Cứ như đây là một thiết bị gì đó vậy, nhưng không chỉ có vậy. Để tôi nói cho cô biết, từ khi chúng ta đến đây, tòa tháp này đã có cướp lấy tôi!』

“…Không biết nó lấy cô về làm gì nữa…”

Mokomoko nói trong khi múa máy khắp nơi, nhưng đây là lần đầu tiên Tomochika cảm thấy hứng thú về việc này.

『Nói vậy cô có lo không?』

“Umm, tôi nghĩ chuyện này cũng không quan trọng mấy, nhưng mà, Mokomoko-san đi rồi thì tôi sẽ buồn lắm đấy.”

『À ừm, c-cô nói phải nhỉ. Chắc nơi này đang cố thu thập những linh hồn lảng vảng quanh đây ấy nhỉ.』

“Eh? Thật à?”

Để chuyện Mokomoko sang một bên, nếu thực sự ý định của nơi này là vậy, nghe cứ như Tomochika vừa lọt vào hang ổ xấu xa nào đó.

『Riêng tôi thì cô không cần phải lo, nhưng nơi này đầy rẫy những thứ khả nghi đấy, cô nhớ phải cảnh giác đấy.』

“Cô không cần phải nói.”

Dù cô có nói vậy thì nó cũng quá mơ hồ, cô vẫn chưa biết mình nên làm gì lúc này.

Cô nhìn qua Yogiri. Nhìn khuôn mặt ngây thơ không phòng bị khi đang ngủ của cậu, Tomochika cảm thấy nó khá đáng yêu.

“Để chuyện đó sang một bên…”

Dù cho Yogiri có đang ngủ lúc này, Tomochika bắt đầu lo rằng liệu cô có thể thay đồ ngủ bây giờ được hay không.

Discord Facebook

Chương 10: Gặp chuyện thế này, triệu hồi ả ta để làm vậy cũng phải thôi

———

Cô búp bê hầu gái đang nhìn chằm chằm vào bức tường đang phát ra ánh sáng mờ nhạt và cúi đầu.

Không có vấn đề nghiêm trọng gì xảy ra trong quá trình chọn lọc Kiếm Thánh, và cũng không có thứ gì cần cấp bách xử lí. Thế nhưng, không hiểu vì sao lại xuất hiện những điểm kì lạ trong lần này. Dù không đến mức phải bận tâm nhiều về chúng, nhưng nếu chúng cứ xuất hiện quá nhiều thì sẽ là cả một vấn đề.

Nơi đây là tầng hầm của tòa tháp.

Một căn phòng bằng đá hình vuông rộng khoảng chừng 10m với một mặt rỗng. Đứng ở đây, bạn có thể quan sát toàn cảnh hẻm vực, cũng như tên Ác Ma và quyến thuộc của nó. Căn phòng này tọa lạc ngay trên vách núi.

Ánh trăng chiếu qua bức tường soi sáng lờ mờ căn phòng tối tăm. Ánh sáng mờ mờ huyền ảo từ một khung ảnh phát ra trên bức tường soi chiếu cả khu vực quanh nó. Mọi thông tin về bên trong tòa tháp và kết giới đều được hiển thị trên ấy.

Nơi này chính là trung tâm điều khiển của toàn bộ tòa tháp đồng thời cũng là trụ cột của kết giới phong ấn Ác Ma.

“Có chuyện gì à?”

Tại nơi ấy, một ông lão- Kiếm Thánh- xuất hiện.

“Quá trình chọn lọc vẫn diễn ra đúng như dự kiến. Thế nhưng cái điểm kì lạ ở đây. Nhất là tình hình bên trong kết giới. Hướng đi của vài người đã được theo dõi trong này. Chi tiết cụ thể vẫn chưa biết.”

Kết giới đầu tiên là một kiến trúc lớn bao phủ cả tòa tháp, nó dùng để che dấu tòa tháp và con quỷ. Không cách nào để bên ngoài có thể phát hiện được bên trong, và xung quanh nơi này có cả một đội giám sát thường trực.

Búp bê tự động được thiết kế dưới dạng hầu gái búp bê rải rác khắp nơi, nhưng không ai rõ về chuyện này ngoài việc tòa tháp này luôn có người lảng vảng xung quanh.

“Hãy cứ tiếp tục quan sát tình hình, có lẽ chỉ là ai đó đi ngang qua thôi.”

Nhưng ai lại rảnh mà đi đến một hẻm vực đầy nguy hiểm, lại cách xa khu dân cư cơ chứ? Có gì đó rất đáng ngờ ở đây.

“Tiếp theo là bên trong tòa tháp: Số người bị loại trong ngày đầu tiên nhiều hơn dự kiến. Phần lớn chuyện này là do ngài Teresa- Kiếm Hoàng gây ra.”

“Nếu cô ta mà tham gia vào chuyện này thì đó cũng bình thường thôi. Nhưng với tình hình này thì việc tất cả đều chết chỉ còn là vấn đề thời gian.”

“Tại sao ngài không giết tất cả luôn ngay từ đầu?”

Cô hầu gái búp bê hỏi điều cô đã thắc mắc bấy lâu.

Để duy trì tòa tháp này cần rất nhiều linh hồn, hơn nữa là cần có người chết bên trong tòa tháp để có thể hấp thụ linh hồn. Nếu ông không còn ý định gì khác thì lẽ ra ông đã phải tàn sát tất cả kể từ khi họ bước chân vào tòa tháp này.

“Câu trả lời cũng đơn giản thôi. Buổi chọn lọc Kiếm Thánh này là thật, sẽ có rất nhiều người phải bỏ mạng trong vòng lọc này phải chứ, cứ dùng chúng để duy trì nơi này. Thế còn gì nữa không? Ta nghĩ ngoài chuyện đó ra thì cũng chẳng còn gì hơn nữa phải chứ?”

“Ngài Teresa đã chết.”

“Hoh? Ngươi bình thường đâu quan tâm ai chết đâu đúng không?”

“Đúng vậy. Nhưng trận đấu có gì đó rất bất thường. Không phát hiện ra ngài Teresa trong số những linh hồn bị hấp thụ.”

“…Hmm. Nếu cô ta thực sự đã chết, nhiều khi cổ đã trở thành ma trước khi tòa tháp hấp thụ cổ.”

Nếu coi linh hồn là năng lượng để cơ thể hoạt động, thì bản ngã là thứ để điều khiển linh hồn. Cả hai đều phân hủy sau khi

chết, nhưng bản ngã có cơ may vẫn tồn tại, điều này thường xảy ra với những pháp sư cấp cao hay Kiếm Sĩ.

“Xác của ngài Teresa đã được thu thập, thế nhưng vẫn chưa biết nguyên nhân cái chết là gì.”

Tất cả tình hình diễn ra trong tòa tháp đều được hiển thị bên trong căn phòng này, thế nhưng nó không cho ta biết những đã xảy ra trước đó.

“Ngay lúc này ta đang dư một lượng lớn linh hồn cần thiết để duy trì kết giới. Nhưng nếu chuyện tương tự cứ tiếp tục xảy ra thế này, ta có thể sẽ gặp rắc rối.”

Những linh hồn chất lượng tốt có thể gia cường rất nhiều cho những linh hồn khác. Đây là một trong những yếu tố cần thiết để duy trì kết giới.

“Với chừng này thì ta sẽ đủ dùng cho vài năm. Bây giờ chẳng có gì to tát cả,”

“Nói đúng hơn, vấn đề lúc này là yorishiro. Nó sẽ sớm tới giới hạn không lâu nữa. Dù đây không phải là điều ‘cần thiết’ lúc này, nhưng lượng dư kia đã gây chút ảnh hưởng với ba người kia.”

“Hmm. Giờ nghĩ lại, chẳng phải có một kẻ dùng ma thuật khá giỏi phải không, ta dùng ả ta được chứ?”

Người mà Kiếm Thánh đang nói tới là cô gái đã dùng ma thuật để tiêu diệt con quỷ ở tầng thượng.

Cô hầu gái búp bê kiểm tra vị trí của cô.

Cô ấy đang ở tầng 80, tòa tháp này bao gồm 100 tầng, cô vẫn còn đang ở xa tầng 1, thế nhưng cô ta có vẻ sẽ là người hoàn thành thử thách này.

“Ngài muốn làm gì?”

“Hãy cứ tiếp tục quá trình chọn lọc, nhưng hãy hồi phục ả ta nếu như ả trông sắp chết. Để ả sống sẽ tốt hơn. Vậy thôi, ngươi còn thắc mắc gì nữa không?”

“Vâng. Có một ‘con chuột’ đã lẽ vào đây trong quá trình triệu hồi.”

“Nghe có vẻ nghiêm trọng đấy, thế có vấn đề gì không?”

“Vâng. Người được triệu hồi là cơ thể của một ả phụ nữ yếu đuối, và tên đã triệu hồi cô ta đang sử dụng cổ để ‘giải tỏa căng thẳng’”

“Chúng hẳn phải mệt lắm trong này nhỉ. Nếu như vậy thì triệu hồi ả ta cũng phải thôi.”

Kiếm Thánh nói với vẻ chấp nhận. Phép triệu hồi không hề đơn giản, nó cần rất nhiều ma lực để thi triển. Ông không nghĩ rằng nó còn được dùng để cho mấy chuyện kiểu đó.

“Còn một điều quan trọng nữa ở tòa tháp này. Chủ Nhân là một trong số những ứng cử viên.”

“Hmm? Ta là chủ nhân của ngươi mà.”

“Không. Là ngài Đại Pháp Sư Igleshia, đấng đã sáng tạo ra tôi.”

“Người đó, ông ta là người đã chiến đấu với quỷ hàng ngàn năm về trước rồi phải không? Ông ấy vẫn còn sống à?”

“Tôi không chắc, nhưng có một điều tôi đảm bảo là tôi không bao giờ có thể nhận lầm chủ nhân của mình với ai khác.”

“Ta không bảo ‘ta từ chối’ với những người đến đây. Nhưng họ biết đây là buổi chọn lọc Kiếm Thánh phải không?”

Kiếm Thánh nói với vẻ kinh ngạc.

Từ những gì cô hầu gái búp bê nói, những người có thể được gọi là ‘thiên tài kiếm thuật’ chiếm phân nửa trong số những ứng cử viên. Nếu họ thực sự có khả năng, thì dù thân phận họ có thể nào cũng không sao, nhưng chuyện sẽ khác nếu họ không thể dùng được kiếm, dù cho họ có hạ được Kiếm Thánh đi chăng nữa.

“Cuối cùng, là quyến thuộc của tên Ác Ma. Những cá thể độc nhất đang cố phá hủy kết giới, dự đoán chúng sẽ thoát ra trong vòng ba ngày nữa.”

Thứ đang phong ấn Ác Ma là kết giới thứ hai, và tại trung tâm, nơi Ác Ma bị giam cầm là nơi hiệu ứng mạnh nhất. Càng ra xa khỏi trung tâm, phong ấn sẽ càng yếu đi, việc bọn quái vật xung quanh sẽ thoát ra ngoài chỉ còn là vấn đề thời gian.

Vì lí do đó, Kiếm Thánh đã không rời khỏi tòa tháp trong một thời gian dài. Bởi nhiệm vụ của Kiếm Thánh là tiêu diệt bọn chúng khi vừa xuất hiện.

“Ta có nên để những tên ứng cử viên lo chuyện này không nhỉ? Để chúng thể thử giết bọn quái đó và ảo tưởng mình là Kiếm Thánh một chút xem sao.”

“Nghe có vẻ phiền phức.”

“Ta có nhiều người mà, tội gì không dùng cơ chứ!?”

“Tôi có cần làm gì không?”

“Coi chừng những tên hữu dụng chết.”

Kiếm Thánh đi đến một lối đi lớn. Cô hầu gái búp bê đứng cạnh ông.

Thứ mà Kiếm Thánh đang nhìn, là nơi hẻm vực bị lún sâu xuống. Tại trung tâm, là nơi Ác Ma đang chiến đấu với Nữ Vương.

Và xung quanh đấy, là bọn quái vật quyến thuộc của Ác Ma

Chuyển động của chúng tuy không thể quan sát bằng mắt thường, thế nhưng chúng chắc chắn đang di chuyển.

“Loại hình người à? Phiền rồi đây.”

Kiếm Thánh lẩm bẩm.

Thứ đó, nó đang cười.

Nó, đang ở rất gần đây, một thứ gì đó mang dáng hình người.

Discord Facebook

Chương 11: Tớ không phải kiểu con gái vô ý đến mức đi phàn nàn về cách người khác cứu mình đâu

Con thuyền ngày càng trôi mãnh liệt~~

—

Thế này sao mà ngủ được cơ chứ!

Tuy nghĩ vậy, thế nhưng Tomochika đã ngủ khi nào.

Và, trước khi cô nhận ra, Yogiri đang ôm lấy cô.

“Ehhh!?”

Cô lập tức tỉnh giấc nhưng không thể giữ bình tĩnh.

Chắc chắn cô đang nắm rất rõ tình hình lúc này, hiện giờ, cô nhận thức được rằng Yogiri đang vùi mặt cậu vào bộ ngực khá đầy đặn của mình, và không cách nào cô có thể giữ bình tĩnh trong tình huống này được cả.

Tomochika biết vài kĩ thuật trong trường hợp bị đeo bám thế này. Cô có thể sẽ gây cho Yogiri vài đau đớn và tự giải thoát cô.

Yogiri vẫn còn ngủ. Nói cách khác, cậu ta chỉ vô thức làm vậy, hoàn toàn không có ý đồ bệnh hoạn hay ý muốn được…ba chấm gì cả.

Chắc chắn chỉ vì do nó mềm nên cậu ta mới vùi mặt vào đó.

Khi cô tự trấn an mình vậy, cô lại ngại phải gọi cậu dậy.

Dưới ánh sáng yếu ớt, cô lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt Yogiri.

Vẫn là khuôn mặt thờ ơ như thường lệ, nhưng nhìn trông càng lúc càng ngốc hơn với tiếng thở trong lúc ngủ đó.

Hơn nữa, Tomochika có cảm giác rằng Yogiri, dù có đang ngủ say đi chăng nữa, cũng có thể sẽ sử dụng sức mạnh của cậu, hay nói cách khác, cô sẽ được an giấc ngàn thu.

Vậy nên nếu cô có thể sử dụng cơ thể mềm mại của mình để giúp Yogiri thì cũng chẳng sao hết đúng không? Cô từ khi nào

đã đi đến kết luận đó, nhưng khi cô đảo mắt nhìn quanh, ánh mắt của cô va vào thứ gì đó.

“KYAAAAAAAAAAA!”

Thứ gì đó đang dính vào trong bức tường. Khi cô bắt đầu la hét sợ hãi, thứ đó bỗng lên tiếng gọi cô.

『Là tôi đây! Đừng có mà cái gì cũng giật mình chứ!』

“Mokomoko-san hả? Cô ở đó từ đầu đến giờ đấy à!?”

『Dạng vậy.』

“Hm…?”

Không rõ có phải vì cô đã quá ồn ào, Yogiri bắt đầu tỉnh dậy. Tomochika hoảng hốt bật ngược khỏi giường.

“Đùa nhau à! Cô có nhìn mình bây giờ không thế, cô sẽ làm người khác chết khiếp với cái vẻ nửa trong nửa ngoài kiểu đó đấy, dừng lại giùm cái đi!”

『À, thực ra, tôi không thể ra khỏi đây được.』

“Ý cô là sao?”

『Hửm, cô còn nhớ khi nãy tôi có nói nơi này đang cố hấp thụ những linh hồn như tôi không?』

“À phải rồi. Chẳng phải lúc đó cô tự tin nói rằng ‘tôi sẽ ổn thôi’ sao.”

『Có vẻ như tòa tháp này hấp thụ linh hồn qua những bức tường hoặc sàn của nó. Không hiểu sao mấy bức tường này có sức hút mãnh liệt ghê gớm luôn đấy, vào rồi là có muốn cũng chẳng ra nổi. Ban nãy tôi đã nghĩ rằng mình ra khỏi đây khi nào chả được, nhưng mà giờ thì tôi bắt đầu cảm thấy ‘thôi xong rồi’.』

“Dù thời gian đồng hành với cô tuy không nhiều, nhưng tôi hứa sẽ không quên cô đâu. Mà dù có muốn tôi cũng chẳng thể quên cô đâu, hỡi tổ tiên đáng kính của tôi.”

Tomochika chắp tay trước Mokomoko. Dù cho cô đôi khi cũng có giúp ích được gì đó, thế nhưng cô cũng chỉ như một ảo ảnh

tồn tại quanh cô một thời gian. Cô dù gì cũng không cảm thấy gắn bó đến vậy.

『Cô đừng có mà bỏ rơi tôi như vậy!』

“Nhưng tôi thì làm được gì đâu cơ chứ? Đến cô còn bảo ‘thứ này hấp thụ linh hồn’ hay gì đó cơ mà.”

『Vẫn còn cậu trai kia đúng không? Cíu tôi!”』

“Hm…?”

Có vẻ Yogiri vẫn còn chưa tỉnh ngủ.

“Phải rồi! Tớ chắc cậu sẽ làm gì đó được đúng không?”

Đúng như dự đoán, lương tâm của cô không cho phép cô bỏ rơi tổ tiên mình, Tomochika giải thích cho Yogiri nghe về chuyện đã xảy ra.

“Ra là vậy…Tớ nghĩ mọi chuyện sẽ xong ngay nếu như tớ giết cái chức năng gì đó là được. Mà tớ nghĩ phải có lí do gì đó trong chuyện này, với lại tự tiện làm thế cũng có hơi…”

Yogiri nhìn Mokomoko, cậu có vẻ như đã quyết định xong.

“Mà thôi kệ đi, Mokomoko quan trọng hơn đám người ở trong này.”

“Cậu làm được không?”

“Tớ không phải là mục tiêu nên cũng hơi khó để lần ra nguyên nhân…”

Yogiri đặt tay lên tường.

“Thật vậy, quả đúng là có cảm giác như linh hồn bị kẹt trong này. Vậy thì, thế này thì sao?”

Vừa nói xong, Mokomoko lập tức bay ra khỏi tường.

『Oou! Cứ tưởng chết rồi chứ』

“Cô chết lâu rồi mà.”

『Cô lạnh lùng với tổ tiên của mình quá rồi đấy!』

“Giờ mệt rồi đây…”

Yogiri trông có vẻ khó chịu.

“Có chuyện gì thế?”

“Chúng ta không chỉ giết tên Ác Ma, mà tớ lại còn phá hủy một phần hệ thống của tòa tháp. Giờ tốt nhất chúng ta nên rời khỏi đây trước khi ai đó phát hiện ra.”

“Cậu nói phải. Chúng ta ở đây chỉ vì lời hứa đó, nhưng cũng không nên ở lại quá lâu.”

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặt trời đã bắt đầu mọc. ‘Hi vọng mình sẽ xong mọi chuyện và đi trong hôm nay’, Tomochika nghĩ thầm.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

“Giờ chúng ta đều đã ổn cả rồi, cậu có muốn bàn luận về chuyện này không?”

“Thật à? Cùng nằm trên giường quay mặt vào nhau như thế mà cậu gọi là ổn à?”

Tomochika nói với vẻ bất mãn.

Nhưng dù cô có nói vậy, sự thật là họ đã có một đêm say giấc bên nhau và bây giờ đầu óc họ đều đã tỉnh táo hơn trước, và với Yogiri thì đây là thời điểm thích hợp nhất để bàn về kế hoạch tương lai.

“Thôi vậy. Cậu muốn ‘bàn luận’ chuyện gì?”

“Đầu tiên, là mục tiêu quan trọng nhất của chúng ta. Phải trở về thế giới cũ. Ít nhất, là hai chúng ta.”

Khi cậu nói ‘ít nhất’, Yogiri lại nghĩ ‘chỉ cần Tomochika có thể trở về’. Nhưng Tomochika hẳn sẽ phản đối nếu cậu nói vậy.

“Ưu tiên tiếp theo là tìm cách trở về thế giới của mình.”

“Chúng ta đi đến Thủ Đô cũng vì chuyện đó phải không? Chẳng phải ta sẽ gặp hiền giả Shion để hỏi cô ta về việc này đúng chứ? Vậy nên chúng ta đang nhắm đến việc gặp lại mọi người cũng vì mục tiêu đó luôn đúng không? Cậu bảo ‘dù chỉ hai chúng ta’, nhưng cậu sẽ làm gì nếu mọi người đều có thể trở về?”

Những người bạn cùng lớp của họ đang cố hoàn thành những nhiệm vụ được hiền giả Shion giao cho. Nếu họ có thể thực hiện tốt nhiệm vụ, Shion chắc chắn sẽ đến.

Shion chính là người đã triệu hồi Yogiri và những người khác đến đây. Nên hẳn sẽ có khả năng cô biết cách trở về.

“Tớ không muốn chỉ vì việc ‘không thể bỏ họ lại’ mà cản đường chúng ta. Không nhất thiết phải theo ‘vì chúng ta là bạn’. Đó là lí do tớ đến đây.”

“Eh? Tại sao?”

“Không có gì chắc chắn rằng chúng ta sẽ gặp được một tên Hiền Giả nào cả, và cũng chắc gì chúng ta đã có thể nói chuyện được với cổ. Thêm nữa là dù cô ta là người đã triệu hồi thì cũng chưa hẳn là biết cách trở về. Vậy nên để không gặp vấn đề gì sau này, tốt nhất là nên đi thu thập thông tin về thế giới này trước đã. Tớ cứ nghĩ ngài Kiếm Thánh nổi tiếng gì đó ở đây hẳn sẽ có manh mối.”

Yogiri trước khi đến đây đã nghe rằng Kiếm Thánh là một thực thể có thể nói là ngang bằng với hiền giả. Cậu đã nghĩ rằng ‘mình nên đến gặp ổng’, nhưng thứ chờ đợi cậu lại là màn tàn sát của những vị Kiếm Thánh đời tiếp theo. Cậu bắt đầu nghĩ rằng mình nên rời khỏi đây luôn cho rồi.

“Vậy có được không? Ta chẳng phải cần hướng dẫn để rời khỏi hẻm vực này à?”

“Chuyện này cũng không cần phải lo lắm. Tớ đã nắm được đại khái khu vực quanh đây khi quan sát hẻm vực từ trên đỉnh rồi. Thế còn cô thì sao, Mokomoko-san?”

『Tôi cũng vậy. Tôi có thể bay lên đến tận trời để quan sát. Tôi khá chắc mình nắm được đường ra khỏi đây.』

“Eh? Đừng nói là chỉ có mình tớ là đứng như trời trồng ở trên đó nhé?… À đúng rồi, chẳng phải con robot bảo rằng ta cần phải biết tọa độ hay gì đó để trở về hay sao?”

Tomochika nói như thể đang cố che giấu vẻ ngạc nhiên của mình.

『Muốn trở về thế giới cũ thì không chỉ có tọa độ mà cần thêm cả năng lượng nữa. Con robot đó đã để lại một phần cơ thể mình như một mỏ neo ở thế giới này. Vậy nên nó có thể trở về chỉ với một ít năng lượng, chúng ta không có thứ đó. Giờ lấy ví dụ đơn giản là hay hình dung nơi này như là tận cùng

sâu thẳm của thế giới đi, tận cùng của biển cả luôn. Chìm xuống thì dễ nhưng muốn đi lên thì cần một lực đẩy cực lớn.』

“Thứ gì đó như một mỏ neo thuyền phải không? Nó dùng dây để kết nối với nhau phải chứ?”

Tomochika nói ra suy đoán của cô.

Cách nói của cô có hơi khó để hình dung.

『Phải, cách nói này có hơi ẩn dụ một chút, nhưng con robot đó hẳn có thứ gì đó như đường sinh mệnh của mình ở thế giới của nó. Và cũng nhờ thứ đó mà nó có thể trở về dễ dàng.』

“Năng lượng à? Cô có nói vậy thì cũng…”

Họ không biết cần phải tiêu tốn lượng bao nhiêu cũng như cách để chuẩn bị nó.

『Có lẽ sẽ có gợi ý gì đó trong tòa tháp này. Tôi không chỉ tự chôn mình vào bức tường chỉ vì thấy thích đâu nhe, khi đó tôi còn đang dò theo dòng chảy năng lượng nữa đấy.』

“Eeeh? Cô có biết là cộng thêm cái phần sau là nghe nó đáng nghi lắm không?”

『Cô nhiều chuyện quá đấy! Nói chung là vậy đấy. Có vẻ như linh hồn của những người đã chết đều được tập trung vào một nơi. Họ hẳn sẽ được dùng để duy trì kết giới này. Tôi không biết Ác Ma hay đồng bọn của nó mạnh thế nào, nhưng có lẽ phải dùng cả một lượng lớn năng lượng thế này để khiến dòng thời gian trong kết giới ngừng lại và giữ chúng bên trong.』

“Nhưng tôi không muốn tự tiện giết người chỉ để lấy mấy thứ đó.”

Thế nhưng nếu như có cách khác để thu thập hay tích trữ giống vậy, hẳn nó sẽ có ích sau này. Yogiri khắc ghi điều đó trong đầu.

“Đúng như mình nghĩ…”

“Vậy nên, mục tiêu kém quan trong nhất bây giờ là gặp lại mọi người trong lớp, dù họ cũng đang đến Thủ Đô như chúng ta, nhưng tốt nhất là ta nên ra khỏi đây đã.”

“Chắc chắn rồi.”

“Vậy nên tớ muốn cậu phải chuẩn bị. Từ giờ tớ sẽ lập tức giết bất cứ kẻ nào trông như kẻ thù mà chúng ta gặp, hiểu chứ?”

“Thế khác gì bình thường đâu!?”

Những lời nói thẳng thường trên khuôn mặt ngẩn ngơ của Tomochika làm trái tim Yogiri cảm thấy hơi chút đau đớn.

“Tớ sẽ cố để không gặp đâu giết đó. Nhưng những người đang nhắm vào Kiếm Thánh trong tòa tháp này đều bừng bừng sát khí với người khác đấy cậu biết không? Chỉ một giây chần chừ là cậu sẽ chết.”

“Giờ nói vậy làm gì!. Còn về phần chuẩn bị à, tớ đã xong từ lâu rồi. ‘Nếu Takatou-kun lại sử dụng sức mạnh, thì cứ coi như mình làm đi.’. Tớ đã nghĩ vậy ngay từ đầu đấy.”

『Phải vậy chứ! Đừng bao giờ xem thường con gái của một samurai!』

Lần này đến lượt Yogiri làm mặt ngớ ngẩn. Không đời nào cậu nghĩ rằng cô đã chuẩn bị đến nhường này.

“Cậu là người đã cứu tớ, tớ không phải kiểu con gái vô ý đến mức lại đi phàn nàn cách cậu cứu tớ đâu được chứ? Mà, tớ nghĩ tớ sẽ tập thích ứng với điều đó.”

‘Nhưng mà nhớ kiềm chế thôi đấy’, Tomochika bồi thêm một câu phía sau nữa

“…Giờ mới nhớ, tớ đói rồi. Hôm qua đến giờ chưa có gì bỏ bụng cả.”

‘Vậy là cậu ấy tin mình à?’ Yogiri trở nên xấu hổ và cố nói gì đó đáng trống lảng.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

“Umm, ngài có bao giờ nghĩ rằng đi tìm một ai đó mà không chút manh mối gì về họ có hơi vô lí quá không?”

Khi mặt trời bắt đầu ló lên những tia nắng đầu tiên. Hanakawa Daimon đang bước phía sau Aoi, người đang đầy tự tin đi về phía trước.

Dù cho đã khai ra hết những gì về Yogiri Takatou và Tomochika Dannoura bên trong con tàu bay, cậu vẫn chưa được cô ta thả.

Con tàu đậu ngay giữa hẻm vực, và ở đấy là hai con người đang bước đi.

Cô biết việc Yogiri và người còn lại ấy đã đi đến hẻm vực này qua thị trấn Hanabusa, nơi mà họ chỉ tình cờ dừng lại trên đường tới đây. Cô biết cậu sẽ ở đây bởi vẫn chưa quá lâu từ khi cậu rời đi.

Thế nhưng dù biết vậy, địa hình khu hẻm vực này vẫn cực kì phức tạp. Đến cả đứng trên tàu bay cũng không tìm nổi một manh mối nhỏ nhất từ đây.

“Ổn cả mà. Chuyện gì xảy ra với nơi này cũng giống như đang xảy ra với ta vậy, thế nên chớ lo, ta biết đường mà.”

“Cái câu chuyện bịa đặt khốn nạn gì thế! Đầu ngài có bị sao không đó!?”

『Oi. Đừng có mà hỗn nhãi ranh.』

Giọng nói phát ra từ trên hông Aoi, con dao bên trong đang nói.

“Fufufu! Bị đe dọa bởi một con dao, chả sợ chút nào!”

“Mà dù ngươi có bảo ‘bịa đặt’, thì cứ nghĩ vậy đi. Ta có thể nhìn vào vận mệnh. Nói cách khác, nếu ‘thế giới này như một bộ phim’, thì ta có thể nhìn vào kịch bản.”

“Không không không không, vậy thế thì ngài lôi tôi theo làm gì chứ!”

“Nó không đơn giản như ngươi nghĩ đâu. Nếu so sánh việc này với một bộ phim, ta đoán chuyện này sẽ giống như có nhiều nhân vật chính vậy, và thêm cả đống vấn đề hỗn loạn như cả đống cảnh xảy ra đồng thời cũng một lúc. Ta không thể đọc và hiểu đơn giản như thế được, và khung cảnh cũng sẽ thay đổi tùy theo tình hình, Đấy, mới nói xong.”

Aoi chỉ về phía bầu trời. Một đốm sáng mờ mờ xuất hiện và chỉ duy nhất nơi đó là phát sáng.

Một con rồng khổng lồ màu sét đang bay đến đây.

“Cái gì thế kia!? Thứ đó rõ ràng là ‘bóng dáng kẻ mạnh’ mà!”

Hanakawa nhận thức được sự khác biệt trong chỉ số của thứ ngay trước mắt cậu.

Không cách nào để thắng cả.

Nó chỉ cần thở dù chỉ một hơi, mọi thứ sẽ kết thúc. Dựa vào ngoại hình của thứ đó thì có lẽ sẽ là đòn tấn công bằng sét. Cái đó càng không thể né, và với chỉ số phòng thủ của Hanakawa, cậu chắc chắn sẽ thành heo nướng ngay lập tức.

“Chạy ngay đi! Sức mạnh của ngài Aoi cũng không thắng được thứ đó đâu!”

Với khoảng cách gần thế này thì việc chạy thoát gần như là không thể. Và ngay cả Aoi cũng không cách gì có thể chiến đấu với kẻ thù đang lơ lửng trên không.

“Eh? Tại sao ta không thể thắng?”

“Với sức mạnh của ngài thì không thể thắng được sinh vật hùng mạnh như vậy đâu!”

Hanakawa đã chứng kiến sức mạnh của Aoi khi còn ở Khu Rừng Ma Thú.

Aoi đã sử dụng sức mạnh giống tên khốn gian lận Rikuto, và thậm chí còn có thể vô hiệu hóa nó.

Thứ sức mạnh đó dùng để đối đầu với những năng lực được ban cho, không phải để chiến đấu với những kẻ vốn dĩ đã mạnh từ ngay từ khi được sinh ra.

“À, có vẻ người đang hiểu nhầm gì đó rồi thì phải. Con thằn lằn này cũng dễ thôi.”

Và rồi Aoi nói tiếp.

“Thứ khổng lồ thế này vốn dĩ đã không thể bay ngay từ đầu rồi, phải không nào?”

Khi cô vừa nói xong, con rồng bỗng nhiên rơi xuống. Ngay cả chính nó cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Con rồng lượn qua lượn lại và đâm vào vách núi. Có vẻ như nó đã làm gì đó để không rơi xuống khỏi chỗ đó.

“Năng lực của ta cũng đơn giản thôi. Cán Cân Sức Mạnh là một năng lực cho phép ta thay đổi bất cứ sự kiện gì theo niềm tin của ta.”

Hanakawa không thể nghĩ gì khác ngoài một năng lực vô lí. Nếu thật vậy, đây có lẽ là sức mạnh tối thượng của thế giới này.

“Không hẳn, những thứ ta không tin thì không thể thành sự thật được.”

“T-thật đấy à? M-mà, dù sao thì liệu ngài có thể đánh bại được tên đó không?”

Hanakawa lại gần con rồng.

Cơ thể to lớn của nó bằng cách nào đó đang chắn trước cả con dốc.

Dù với cái đầu siêu to siêu khổng lồ có thể nuốt chửng cả người Hanakawa chỉ với một đớp, nó lại đang đảo mắt nhìn cậu, miệng nó mở to và cố lè lưỡi ra.

“Fufufun. Ngươi bây giờ chẳng khác gì một con thằn lằn to xác nhỉ.”

“Này, đứng gần nó cũng nguy hiểm lắm đấy.”

Cạp.

Con rồng đột nhiên ngỏm dậy và ngậm miệng.

Và đi theo nó chính là phần tay phải của Hanakawa.

“GYAAA! C-cái gì thế này!”

Thế nhưng Hanakawa cũng đã quen với mức độ thương tích thế này. Hành trình trải nghiệm cái chết với một trị liệu sư như cậu không phải để trưng.

Cậu nhanh chóng phục hồi cánh tay và chạy ngược về.

“Như ngươi đã nói khi nãy đấy. Nó chỉ còn là một con thằn lằn to xác, nhưng ta thấy chỉ cái phần ‘thằn lằn to xác’ đó thôi cũng đủ nguy hiểm rồi.

“Vậy sao ngài không làm gì cả vậy!?”

“Ta không thể. Ta nghĩ rằng ‘chuyện một con thằn lằn lớn đến vậy cũng là bình thường thôi.’. Ta không thể phủ nhận nó.”

“Vậy ngài định làm gì!?”

“Còn gì khác ngoài chiến đấu đâu. Mà kệ đi, ta mạnh mà, thế này cũng dễ thôi.”

Nói đoạn, Aoi rút con dao ra.

Cậu không rõ cô mạnh thế nào, nhưng Hanakawa cảm thấy cô sẽ không thua.

Thế nhưng Hanakawa vẫn chưa bao giờ được thấy sức mạnh của cô.

Tất cả chỉ bởi khi Aoi vừa rút dao ra, đầu con rồng đã bay đi từ khi nào.

“Eh? Um, ngài vừa làm gì vậy?”

“Không phải ra. Thế này không ổn rồi. Chính xác hơn là cực kì tệ với ta.”

Thứ gì đó đang đứng ngay nơi đầu con rồng vừa ở, và nó đang trưng ra cơ thể đầy máu me tàn bạo của nó.

Thứ đó trông rất lạ.

Nó tuy mang hình dạng con người, nhưng cơ thể ướt đẫm máu của nó lại được bọc trong lớp kim loại đen bóng, và thứ gì đó trông không phải kim hay lưỡi dao đang nhô ra từ những khớp nối trên cơ thể nó.

Thật khó tưởng tượng có người đang ở trong cơ thể thon gọn đấy. Nói cách khác, nó là một vật thể sống.

“Tên Nhím…”

Aoi lẩm bẩm.

Thứ đó chính là một tồn tại được biết với cái tên ‘Kẻ Xâm Lược’.

Discord Facebook

Chương 12: Tôi chiến đấu theo chiều ngang

———

Một tồn tại tàn bạo như một tên sát nhân.

Những lưỡi gươm mọc trên cơ thể nó hẳn chỉ dùng để chém giết.

Hanakawa không thể rời mắt khỏi nó, thứ mang vẻ đẹp đến mức hãi hùng. Cậu không thể làm gì khác ngoài nhìn chằm chằm vào nó, cậu có cảm giác nếu như cậu chỉ cần rời mắt khỏi nó dù chỉ một chút, cậu sẽ chết ngay lập tức. Cậu bị nhấn chìm bởi dòng suy nghĩ vô lí đấy.

“Thứ đó chẳng phải sẽ diết tấc xả những gì n-nhó thấy sao! Mình nên l-làm gì bây giờ! Phải rồi! Có ngài Hiền Giả ở đây cơ mà! T-thứ này chả là cái thá gì với ngài phải không…Aoi-sama!?”

Hanakawa vẫn đang dán mắt vào dáng vẻ kì dị đó, cậu đột nhiên nhận ra rằng Aoi đã biến đâu mất.

“Tại sao nó lại nhắm đến con rồng nhỉ? Nó trông như muốn giết người vậy nhỉ? Nhưng chắc ta hay heo-kun không phải mục tiêu đâu đúng không?”

“Tại sao ngài lại trốn sau tôi cơ chứ! Còn nữa, từ khi nào ngài biết gọi tôi là heo-kun vậy!?”

“Ta nghĩ mình nên trốn sau chỗ nào đó bự bự có thể che được ta thôi.”

“Giỡn mặt nhau à! Tôi biết là tôi mập rồi được chưa!? Thấy cứ như tôi đang phải làm khiên thịt cho ngài vậy!

Aoi đang trốn đằng sau Hanakawa.

Nhưng nếu cô thực sự có ý định lấy Hanakawa làm khiên chắn thì thà chạy đi còn hơn. Bởi chỉ cần một vuốt từ con quái vật trước mặt đó là cậu đủ biến thành thịt băm.

“Huh? Hình như nó không có mắt phải không? Không biết nó nhìn bằng cách nào nhỉ?”

“Giờ mà ngài còn quan tâm đến chuyện đó àààààà! Chắc cũng như cảm biến vậy thôi, nó có thể nắm được mọi thứ xung quanh vậy đấy!”

Phần đầu nó hơi cong xuống, nhưng vẫn tạo nên hình con người. Hai đốm sáng nhỏ ánh lên trên đấy nên đó hẳn là phần mắt nó. Trên đấy còn có cả thứ gì đó trông như mũi và tai gắn lên như để trang trí.

Tuy không rõ nó có miệng không nhưng có một vệt mỏng ngay dưới mũi nó, có lẽ cũng chẳng bất ngờ nếu như thứ đó đột ngột mở ra.

“Có vẻ như nó không đến để giết chúng ta lúc này. Mà nói chứ nó cũng có thể giết chúng ta bất cứ khi nào nó muốn cơ mà.”

Nếu nhìn xuống chân thứ đó sẽ thấy dấu vết như đang bị lún xuống đất, nó có vẻ như đã nhảy lên từ vách núi và đáp xuống giết con rồng.

Hành động đó nhanh vượt tầm mắt, ngay cả Aoi và Hanakawa cũng không thể quan sát được nó.

“Ngài có thể làm gì nó không!? Phải rồi, nó cũng nằm trong tầm năng lực của ngài Aoi mà phải không? Sao ngài không bảo ‘nó không ở đây’ như cách ngài đã làm với con rồng ấy!”

“Ngươi nói thì dễ lắm, ta không làm được. Khi nhìn thứ đó ta chỉ toàn nghĩ ‘nếu có vậy thì mình cũng làm được’ không thôi.”

“Sao lúc cần thì nó lại vô dụng thế!? Cái năng lực chết tiệt!”

“Ừ, nhiều khi ta cũng thấy nó khó xài thật.”

Khả năng cao họ sẽ bị phát hiện nếu như di chuyển. Vậy nên tốt nhất là hãy giữ nguyên tình trạng thế này, Hanakawa tuyệt vọng nghĩ.

“Hmm. Không hiểu vì sao ta thấy nó trông như đang bối rối thì phải?”

“Ý ngài… là sao? Tôi thấy đâu phải đâu…”

Thứ đó đang trong tư thế hơi nghiêng người về phía trước và đứng bất động trong vũng máu.

Cứ như một cỗ máy vô hồn, nó im lặng như thể chính mình cũng không biết vì sao con rồng lại chết.

“Mà chúng ta nên đứng đây bao lâu nữa vậy?”

“Đến khi nó rời đi, ta nghĩ vậy.”

Dù thế nào cũng phải quan sát tình hình trước đã.

“Phải rồi.” Hanakawa tự trấn an mình, và thứ đó bỗng bắt đầu di chuyển.

Họ im lặng, không chút cử động, như thể mạng sống mình phụ thuộc vào đó.

Nó chỉ tiến lên vài bước, Hanakawa đã quan sát thứ đó từ đầu đến cuối, nhưng chính cậu cũng tự hỏi nó đã di chuyển chưa.

Có vẻ như mục tiêu của nó là con rồng đang bất động ấy, Và trước khi cậu nhận ra, nó đã đến cạnh phần đầu bị cắt đứt và bay ra xa của con rồng.

Và, nó dùng tay ấn vào đầu con vật đó. Bàn tay mang hình dạng lưỡi gươm ấy từ từ đâm xuyên xuống không chút chần chừ.

“Tên đó, nó đang làm gì vậy!”

“Con rồng đã chết rồi, hắn cũng trông không như là đang kết liễu nó. Hắn đang lấy thông tin từ não con vật đó sao?”

“Đừng có mà nói vậy! Như thế thì hai người khác ở đây cũng có não chứ bộ!?”

Hanakawa và cô không rõ mục đích thật sự của nó là gì.

Thế nhưng, nhìn cảnh cái thứ đáng ngờ kia đang thọc tay vào trong đầu con rồng rồi mắt chuyển đỏ thế kia, cậu nghĩ cậu xong rồi.

“Ngực! Nếu tôi phải chết, hãy cho tôi chạm vào ngực ngài! Dù tôi không thích ‘con gái-ta’! Nhưng giờ thì quan trọng mấy cái đó chi nữa!”

“Mơ đi”

“A,aaaah, tôi sẽ dogeza đấy!? Đây là hành động bày tỏ thành ý của người nhật đúng không!?”

Hanakawa đã hoảng đến mức lập tức quỳ xuống và đập đầu xuống đất.

Thế nhưng vẫn có một giới hạn cho cậu có thể rời mắt khỏi thứ đáng sợ kia. Hanakawa không còn có thể chịu được nữa liền ngẩng mặt lên và nhìn xung quanh

Thứ đó đã biến mất.

“Eh?”

“Nó đi rồi.”

“Cái gì? Lẽ nào đây là kế hoạch ‘tấn công khi ta đang lơ là’ sao!?”

Hanakawa lập tức ngoái ra đằng sau, nhìn lên trời, rồi lại ngó xuống vách núi. Thứ kì dị đó không còn ở đây.

“Chúng ta…đã an toàn rồi sao?”

“Lúc này thôi. Mà, theo vận mệnh, ta không nghĩ mình sẽ chết dễ dàng ở đây đâu.”

“Lẽ nào, ngài Aoi đây cũng cực kì lo lắng saooooooooooo!?”

Cậu không rõ là do Aoi không muốn thừa nhận rằng cô đang cố giữ bình tĩnh hay không, nhưng Aoi hoàn toàn lờ đi Hanakawa và chỉ về phía xa kia.

“Ban nãy, dù chỉ thoáng qua, nhưng ở đó có một tòa tháp rất lớn.”

“Ở đó có gì đâu?”

Toàn mây là mây trên bầu trời trong xanh.

“Đã bảo là chỉ thoáng qua thôi mà. Mà có vẻ con quái vật đó cũng hướng đến đó thì phải? Mà thôi ,giờ cứ tới đó đi.”

“Ngài bị não à! Chúng ta chỉ vừa thoát khỏi thứ đó đấy!”

“Khi con rồng xuất hiện là ta thấy có flag gì đó rồi, nhưng tên đó đã phá hủy nó luôn rồi, giờ manh mối tiếp theo không còn gì khác ngoài nó.”

“KHÔNGGGGG! Cho tôi về đi màààààà!”

Aoi nắm lấy gáy Hanakawa kéo đi mặc cậu còn đang vùng vẫy.

‘Sao mà cổ mạnh quá vậy!’, Hanakawa đang bị kéo lê trong khi không thể kháng cự.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

“Cái này…giỡn hay đấy nhỉ?”

“Tớ hơi bực rồi đấy.”

Lại thêm một ngõ cụt.

Một chiếc hộp bằng sắt được đặt ngay trước mặt Tomochika và Yogiri.

Nó rộng khoảng bằng một người ôm, và phần nắp có hình trụ hơi tròn: hay nó còn được biết đến với cái tên ‘hộp kho báu’.

Cả hai người họ đều là game thủ, vậy nên họ đã rất trông mong vào thứ này, dù ít hay nhiều, với chiếc hộp phía trước mặt họ, thế mà bên trong chỉ có mỗi một đồng vàng.

“Đây chắc là thiết lập của mỗi thử thách nhỉ…”

“Nếu thật vậy, thì hẳn sẽ có mấy thứ kiểu này trong hòm nhỉ…:”

Nơi đây chính là tầng 50 của tòa tháp.

Đỉnh tháp là tầng 100, và ở tầng 90 là nơi họ chạm trán với Teresa. Tại tầng 89, tầng ngay dưới ấy chính là vùng an toàn, và từ nơi đó họ bắt đầu đi xuống tiếp tục.

Không hề có vùng an toàn nào khác kể từ tầng 80, thế nên có khả năng họ sẽ bị những người khác tấn công, thế nhưng họ vẫn an toàn đi đến giờ.

“…Tớ không định theo Kiếm Thánh gì hết, chúng ta chỉ vô tình bị ép phải tham gia thử thách này. Vậy mà không hiểu sao, dù chỉ một chút, thật sự chỉ chút xíu thôi, tớ lại cảm thấy có lỗi với nơi này.”

Nếu theo như bình thường, không nhất thiết phải leo xuống nhiều tầng đến vậy chỉ để thấy một chiếc rương báu.

Trên đường đi, vô số những là phòng khóa, lối đi đầy bẫy, và cửa với hàng đống thiết bị gắn lên đấy.

Để đến được đây, người bình thường cần phải tìm ra những món đồ và những manh mối nhằm giải các câu đố bên trong

tòa tháp.

Vậy mà Yogiri lại chỉ đơn giản tiến lên trong khi giết tất cả những thứ đó.

May mắn thay, những đường đúng lại khá đơn giản. Và nhờ vậy, họ đã đến được tận đây chỉ nhờ tiến lên mà không làm gì.

“Cậu thích giải đố à?”

“Không, không phải là tớ muốn, nhưng tớ cảm thấy sao mà tội lỗi khi cứ tiếp tục thế này quá…. Ahh, thôi quên đi! Tiếp tục tiến lên nào!”

“Các ngươi trông sung quá nhỉỉỉỉ?”

Giọng nói phát ra từ lối thoát của con đường, Tomochika quay đầu lại.

Một người đàn ông đang chầm chậm bước đi trên hành lang chật hẹp.

Người đàn ông ấy khoác lên mình bộ da của một con vật, có lẽ ông ta là một người thú.

Dựa trên hình dáng ấy, có lẽ phong cách chiến đấu của ông ta dựa theo loài thú. Bộ móng vuốt dài trên tay ông đang chĩa về phía Yogiri và Tomochika.

“Ngươi đã kiếm được chìa khóa chủ rồi phải không nào? Đưa đây ngay, còn nếu không, con ả đó—”

“Chết đi.”

Tên người thú ngã xuống bất động

“Đến cả tên này còn không có tư cách làm ‘Kiếm Thánh’ nữa là!”

“Có cách giải quyết trận đấu thế này, hắn cũng khá thú vị đấy nhỉ.”

Yogiri vẫn vô lương tâm như thường lệ, nhưng có vẻ như cậu cũng đang làm theo lời của Tomochika ‘nhớ kiềm chế thôi đấy’.

Lúc này cậu sẽ chỉ hành động sau khi đã đánh giá tình hình.

“Không biết cái kiểu ‘Thánh’ của Kiếm Thánh là cái gì đây. Đám người này chả đáng chút nào cả!”

Ánh mắt Tomochika nhìn về một nơi xa xăm.

Những người đã tấn công họ lúc này chỉ toàn là một lũ lưu manh với ngoại hình kì lạ. Có lẽ dù không hiểu trọng trách của Kiếm Thánh là gì, nhưng tỉ lệ tầm 1 phần 10000, những tên này hẳn đã nghĩ rằng 'ta có khả năng trở thành Kiếm Thánh".

"Tớ từng nghe bảo rằng trong quá khứ có mấy tên điên được tôn làm thánh đấy. Và nhìn tấm bản đồ của tên này đi, nó có dính máu này, hắn chắc chắn đã cướp nó."

Yogiri ngồi cạnh tên người thú và lục túi đồ hắn.

Không có gì quan trọng ngoài đống giấy vụn. Yogiri sau khi đã 'mượn' đồ xong, đứng dậy và trở về chỗ họ vừa đi.

Tomochika theo sau cậu.

Họ ra khỏi hành lang chật hẹp ấy và đi đến một ngã rẽ. Đúng như cậu nghĩ, con đường vừa hẹp, vừa kín kia hẳn không phải là đường đúng. Có vẻ như họ nên thẳng ra đường lớn.

Một ngã rẽ xuất hiện bên trái hành lang lớn trước mắt họ. Tomochika thử đi lên, nhưng bỗng thứ gì đó rơi thụp xuống trước cô.

Lại một người đàn ông khác trong bộ áo xanh đậm.

"Ông là ninja đúng không? Đùa à! Tại sao ai cũng nhắm đến Kiếm Thánh vậy!"

『Đây chắc là kiểu thời trang nào đó nhỉ.』

"Tớ không thấy hắn đâu cả, hình như hắn đã trốn trên trần thì phải."

Xung quanh tên đàn ông, những cây gậy nhỏ, nhọn rải rác khắp nơi. Tomochika nhận ra món vũ khí ấy, chúng là bo shuriken.

"Mà đúng hơn, tại sao hắn lại đi tấn công chúng ta cơ chứ! Bộ hắn không biết đi xuống hay sao thế? Có cần phải đánh nhau không hả!?"

Yogiri lẽ ra đã không cảm nhận được sự xuất hiện của tên ninja nếu như hắn cứ trốn trên đó. Thế nhưng hắn đã bị giết bởi hắn có sát ý

“Chắc là có điều kiện gì đó kiểu ‘tập hợp những chiếc chìa khóa’ nhỉ? Theo như những gì tớ thấy trên tấm bản đồ này thì có vẻ đường đi của chúng ta ngày càng thu hẹp lại rồi đấy. Sẽ có vài rương báu xuất hiện nên khả năng bắt gặp những ứng cử viên khác cũng tăng theo. Tớ đoán nơi này được thiết kế như vậy đấy.”

“Nàyyyy. ‘Những kẻ xuống nhanh nhất sẽ được chọn’, chẳng phải ổng nói vậy sao?”

“Nếu tớ nhớ không nhầm thì ông ta không nói gì khác ngoài ‘xuống đi ta chờ’ thì phải.”

Thế nhưng họ vẫn chưa rõ điều kiện hoàn thành là gì, ưu tiên lúc này của họ là xuống tầng trệt càng nhanh càng tốt.

Hai người đâm xuyên qua hành lang lớn.

Sau khi họ đi được một lúc, lại một cánh cửa khác xuất hiện. Nhìn trông nó như bị khóa, thế mà Yogiri lại mở ra cách dễ dàng. Một căn phòng lớn hiện ra bên trong, và lại thêm một cánh cửa nữa phía đối diện. Theo như những gì họ đã thấy ở những tầng khác, hẳn sẽ phải có một cầu thang đi xuống tầng tiếp theo phía sau đó.

“Vậy là chúng ta đi được một nửa rồi này. Chúng ta đi có hơi nhanh quá không?”

“Là do ngươi đi tắt quá thì có. Ta nghĩ mấy món đồ chơi của ta chẳng có tác dụng gì rồi.”

“Heh?”

Khi họ vừa định đến tầng tiếp theo, Tomochika đột nhiên bối rối bởi giọng nói bất ngờ phát ra.

“Ông từ đâu ra thế!?”

Một tên đàn ông đang đứng giữa căn phòng.

Ông mang dáng vẻ đầy thần thái, trên người khoác một chiếc áo choàng bằng vàng cùng một sợi dây thắt lưng cũng bằng vàng.

Cổ ông trang hoàng những sợi dây chuyền đính đầy đá quý, không chỉ vậy, hàng đống chiếc nhẫn lòe loẹt đeo trên từng ngón tay ông.

Chỉ mới liếc qua, ông ta mang dáng vẻ dễ khiến người khác nghĩ rằng ‘ổng làm bằng vàng à?’.

“Ta là đấng sáng tạo của tòa tháp này. Vậy nên ta thích xuất hiện ở đâu là quyền của ta.”

“Ông chơi bẩn thế!?”

Tomochika bắt bẻ lời nói của ông ta.

“Thì dù sao ta cũng đang tham gia với tư cách một ứng cử viên Kiếm Thánh cơ mà, mà ta mới nên là người nói câu đó đấy. Làm sao ta có thể làm ngơ trước hành động của mấy người hả? Jeez…cô có hiểu cảm giác của người vượt qua hàng đống câu đố hại não như ta không vậy?”

Ông thở dài với vẻ cường điệu. Một thái độ thật không phù hợp với ngoại hình ông ta.

“Chúng tôi không có ý định trở thành Kiếm Thánh. Bọn tôi chỉ muốn rời khỏi đây thật nhanh thôi, thế không được sao?”

“Cô có bao giờ nghĩ đến cảm giác của người vừa mới thức dậy lần đầu trong suốt một ngàn năm, và nhận được một cái món quà kiểu khốn nạn kiểu này chưa? Không đời nào cô chấp nhận đúng không? Ta không biết cô đã giở trò gì, nhưng ta buộc lòng phải—”

“Chết đi.”

Ông ta liền ngã rập xuống.

“Eh? Không không không không, chờ đã nào!? Bộ cậu không thấy ổng trông như người quan trọng gì đó sao!?”

“Tớ không biết. Tớ chỉ hành động trước khi ông ta giết tớ thôi.”

Không rõ có thật Yogiri không hề quan tâm đến bản chất thật sự của ông ta, cậu nhanh chóng đi về phía cánh cửa trông như lối thoát.

Cô tuy vẫn cảm thấy bất bình nhưng cô chỉ có thể *guzuguzu* phồng má phàn nàn bởi câu nói ‘tớ sẽ cố làm quen’ khi trước của cô.

Tomochika nhanh chóng ổn định tinh thần và chạy theo Yogiri.

Discord Facebook

Chương 13: Nếu nó đã lỡ xảy ra rồi, thì cứ tranh thủ tận hưởng đi

——-

Cả tòa tháp trở nên hỗn loạn.

Chính xác hơn, hệ thống linh thể nhân tạo điều hành việc duy trì kết giới đang phải đối mặt với một tình huống chưa từng xảy ra.

Đầu tiên là khu phân loại linh thể.

Tòa tháp lấy năng lượng từ cả 'linh hồn' và 'bản ngã', và sử dụng nó để duy trì kết giới.

Hai nguồn năng lượng chảy bên trong tòa tháp, tạo nên những con đường phức tạp.

Và nơi đó đã vỡ. Phần trung tâm, nơi kết nối vô số nhánh năng lượng, đột nhiên dừng hoạt động.

Đây là một điều bất khả thi.

Nơi ấy được gia cố cực kì rắn chắc, đến mức khả năng nó có thể bị vỡ là gần như bằng không, và thậm chí dù cho nó bị vỡ thật thì nó cũng phải tự lập tức hồi phục, thế nhưng lần này khu trung tâm lại hoàn toàn bất động.

Tất nhiên, Ác Quỷ sẽ không hồi sinh chỉ với chừng này. Kết giới là pháo đài cuối cùng của nhân loại, vô số những biện pháp an toàn đã được tiến hành trước đó, và dù chuyện này là lần đầu tiên xảy ra, một nhánh phụ đã lập tức được thiết lập để phòng những rắc rối có thể xảy ra sau đó.

Thế nhưng, như vậy cũng không có nghĩa là đã ổn.

Rào chắn đầu tiên có chức năng che dấu tòa tháp.

Dù chỉ trong thoáng chốc, nhưng không ai dám chắc rằng không có người nhìn thấy nó.

Trên thế giới có những kẻ lang thang luôn tìm cách phục sinh Ác Ma, như là những kẻ thờ Quỷ hay tay chân của Ác Ma. Khả năng chúng đã phát hiện ra nơi này không phải là thấp.

Thế nhưng vấn đề bên ngoài kết giới nằm ngoài tầm kiểm soát của tòa tháp. Đó là bởi tòa tháp chỉ quan tâm đến việc tiếp tục duy trì kết giới, và chỉ cần kết giới được an toàn, mọi vấn đề khác sẽ không sao.

Tòa tháp lập tức hoạt động trở lại bình thường, thế nhưng chỉ một lúc sau, thông báo hệ thống lỗi lại xuất hiện.

Cánh cửa đã mở và đóng hệ thống.

Tuy rằng hệ thống chỉ sử dụng lượng năng lượng còn dư, nhưng vậy cũng không thể dễ dàng bị phá hủy được.

Cửa, bẫy, và thiết bị lần lượt dừng hoạt động.

Tòa tháp đã bắt đầu kiểm tra nguyên nhân và tìm thấy nó ngay lập tức.

Đó là do hai người- một nam và một nữ. Khi hai người đó lại gần, một phần của tòa tháp lập tức dừng hoạt động. Có thể dễ dàng đoán được họ đã làm gì đó khiến hệ thống dừng hoạt động.

Tòa tháp đã cố giết hai người.

Sau đó, đột nhiên một phần linh thể nhân tạo ngừng hoạt động.

Và, nó trở nên choáng váng.

Cả tòa tháp bắt đầu tìm kiếm lỗi, và khi đã tìm ra được nguyên nhân bất thường bên trong tòa tháp. Nó nhận ra hai người- một nam, một nữ- là lí do của chuyện này và cố xử lí họ, rồi sau đó lại rơi vào tình trạng lỗi lần nữa.

Tòa tháp chầm chậm mất đi hệ thống của chính mình.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

“Tớ biết việc này chỉ là tự nhận thôi, mà hình như ai cũng thích nhắm vào tớ thì phải?”

Tomochika nói trong khi nhìn người đàn ông đang giấu mặt sau bộ đầu lâu.

Ông ta gục xuống trước mặt Tomochika và Yogiri ngay sau khi xuất hiện tỏ thái độ bố đời, và để rồi trở thành cái xác không hồn thế kia.

“Tớ cũng nghĩ vậy. Bọn họ ai cũng đều bảo ‘để con ả đó lại’ ở câu thứ hai.’

Nơi đây là tầng 3 của tòa tháp. Tất nhiên, trên đường đi đến tầng 2, cũng có vài người đã ngã xuống đằng sau và trước bọn họ. Việc này đã trở nên bình thường từ lúc nào.

“Trời ạ…..! Thế khỉ nào bọn họ lại nhắm đến Kiếm Thánh cơ chứ!?”

『Kiếm Thánh mà, có lẽ họ không cần phải ‘là một người lịch thiệp’. Cũng có vài người tự nhận mình là Kiếm Thánh ở Nhật Bản đấy, mà thực ra chúng chỉ là một lũ cô hồn mà thôi.』

Tầm di chuyển của họ ngày càng nhỏ lại theo từng tầng đi xuống, khiến mọi việc thuận lời hơn cho những ứng cử viên chơi bẩn. Và Tomochika cùng cậu đã bị tấn công khá nhiều lần.

Họ không rõ năng lực của những ứng cử viên Kiếm Thánh khác thế nào. Họ không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu như họ chiến đấu. Họ lẽ ra phải cẩn thận hơn khi di chuyển, thế nhưng bọn chơi bẩn đó cứ thích chăm chăm lao đầu vào họ.

Và kết quả là tất cả đều đã đi gặp ông bà.

Cậu đã cố nói chuyện với họ hết sức có thể, và tránh những trận chiến có thể tránh.

Thế nhưng, kết cục có thể nói là ‘một đống xác chết’.

Tất cả chỉ vì mọi người họ gặp đều có thái độ xem thường và không ai chịu nghe cậu nói,…

“Mấy tên này, tớ đoán họ rất tin vào cái ‘trạng thái’ nhỉ…”

“Thì dù không có cái trạng thái gì đó, chúng ta cũng trông đâu mạnh lắm đâu.”

“Nhưng nếu cậu thực sự có não đấy, thì cậu phải nghĩ được gì đó như ‘chúng đã đến được tận đây, hẳn chúng không bình thường’ mới phải chứ? Vậy nên mới nói, mấy người kia đúng là ngu ngốc.”

『Gắt đấy. Nhưng đúng là nếu chúng không biết suy nghĩ, chúng chắc chắn sẽ chết.』

“Ừm, tớ cũng nghĩ vậy. Mà, ummm, mà tớ quyến rũ lắm hay sao thế, nói sao nhỉ, họ thích ‘tấn công’ tớ.”

Cô đã thắc mắc điều này từ lâu nên tranh thủ hỏi luôn lúc này. Bởi cô có cảm giác, kể từ khi đến thế giới này, ai ai cũng thích nhắm vào cô cả.

“Đó là sự thật đấy. Nhìn đi, bây giờ và biết đâu trong tương lai cũng có thứ tương tự vậy thì sao? Tớ đã nghĩ rằng ‘tớ trông đâu có gì đâu’, nhưng nếu đó thực sự là sai lầm, tớ nghĩ từ giờ sẽ gặp rắc rối rồi đây. Mà thôi vậy, chắc lũ người ở đây toàn là lũ kì quặc thích nói những thứ kì lạ.”

Trước đây Tomochika đã từng nghe về chuyện ‘động vật khi trong tình thế nguy hiểm sẽ tự đánh thức bản năng sinh tồn của chúng’. Cô cứ nghĩ cô không có gì, nhưng có vẻ sự thật nằm ngoài tầm kiểm soát của cô.

“Thì đúng rồi, cậu vừa cuốn hút lại vừa dễ thương. Cơ thể cậu cũng rất hoàn hảo nữa. Tớ có thể hiểu được cảm giác của lũ đàn ông muốn tấn công cậu.”

Tomochika đứng hình bởi câu nói thẳng thừng không chút ngại ngùng gì của Yogrii.

Yogiri thắc mắc nhìn phản ứng của Tomochika.

“Đừng lo, tớ sẽ không tấn công cậu đâu. Asaka-san bảo rằng ‘cưỡng bức là không tốt’.

“Vậy nếu tớ đồng ý thì sao?”

“Thì lúc đó liêm sỉ làm gì nữai.”

“O, ou…. à, mà này! Hồi trước ấy, khi mà cậu cứu tớ trong cuộc khủng bố của Hiền Giả ở thị trấn đấy, tớ có cảm giác hình như cậu đã vùi mặt mình và ngực tớ trong khi đè tớ xuống thì phải!”

“Tình thế ép buộc thôi, mà nếu đã lỡ rồi thì cứ việc tận hưởng thôi.”

“Cậu sao mà lạc quan về hành động của mình thế hả!?”

『Chà, lần đầu tiên tôi thấy có tên biến thái nào may mắn đến vậy đấy.』

Mokomoko khoanh tay gật đầu lơ lửng trên không, cô trông như đang ấn tượng việc gì đó.

『Và tôi cũng ấn tượng về hậu duệ của mình thật đấy, trong tình cảnh đầy xác chết thế này mà cũng bắt đầu một câu chuyện rom-com được. Cô thực sự rất bạo đấy.』

“G-giờ, đi thôi nào!”

Tomochika xấu hổ bắt đầu đi tiếp trong khi né những cái xác.

Yogiri cũng nhanh chóng theo sau cô và lên cạnh cô. Đúng như họ nghĩ, đường này có vẻ là đường đúng, và sau một lúc thì một cánh cửa lớn xuất hiện.

Khi họ mở cánh cửa thông đến tầng 2, một căn phòng nhỏ hiện ra bên trong. Nơi đó chỉ vừa đủ cho hai người, và lại một cánh cửa khác trông như lối thoát nằm phía đối diện.

『Chúc mừng đã đến được đây. Hai người là người thứ 55 và 56 rồi.』

Vừa bước vào phòng, một giọng nữ đâu đó vang lên.

『Từ giờ, những ứng cử viên sẽ hoạt động với con số mình được gọi, vậy nên đừng quên nó nhé.』

Có vẻ như Yogiri, người đầu tiên vào là số 55 còn Tomochika là số 56.

“Tớ cứ nghĩ mình đi nhanh lắm rồi, ra là vẫn có người tới trước nhỉ.”

“Thì, chúng ta ĐÃ ngủ cùng nhau cả đêm rồi mà.”

『Phía trước đây sẽ là hệ thống tính điểm. Để mở cửa xuống tầng 1 sẽ cần 100 điểm.』

‘Eeehhh? Đã đến được đây rồi mà còn có hệ thống tính điểm nữa à!?”

“Nghe chán thật phải chứ? Không biết có phải họ định đưa số lượng ứng cử viên về thế cân bằng nếu số lượng giảm ít hơn họ nghĩ không nhỉ?”

『Ngươi nhiều chuyện quá đấy!』

Đây có vẻ như không phải đoạn ghi âm, thực sự có người đang nói chuyện với họ lúc này.

『Thôi kệ, sao cũng được. Từ nơi này, hai người có thể giết những ứng cử viên khác để cướp lấy điểm họ. 'Ra là thế, những thử thách khi trước là cho việc này cả!', kiểu vậy đấy, điểm của hai người sẽ được tính dựa theo hành động của cô cậu trong suốt quá trình vượt tháp. Số năm mươi lăm, 0 điểm! Số năm mươi sáu, cũng 0 điểm!…hả?』

Không rõ cách tính điểm là thế nào, nhưng bởi phong cách vượt tháp bằng cách đi tắt, sẽ không có gì lạ nếu như họ được bảo 'không thể tính điểm'.

『Ummm… có gì đó sai sai ở đây, nhưng 0 điểm vẫn là 0 điểm.』

"Cũng chẳng đáng lo mấy."

Những gì Yogiri làm sẽ không thể thay đổi.

Cậu chỉ đơn thuần xuống tháp trong khi giết tất cả vật cản.

Cánh cửa mở ra, hành lang lại chia ra thành 3 hướng- trước, trái, và phải.

Cậu không có bản đồ của những tầng dưới, và độ lớn của từng hành lang lại khác nhau, không chút manh mối gì ở đây cả, thế nhưng Yogiri lại cứ thẳng tiến lên hành lang phía trước.

Tomochika hiểu.

Chọn đường mệt quá nên Yogiri chỉ đơn thuần đi đường dễ nhất.

Discord Facebook

Chương 14: Tớ không nhớ chúng ta đã bàn về chuyện này!

——-

Thứ hiện ra trước mắt Theodosia là một căn phòng với hình dạng đặc biệt.

Căn phòng có dạng hình tròn với đường kính khoảng chừng 20m, và sàn được phủ đầy đất đá.

Đây là tầng 2 của tòa tháp, nên có lẽ nó được chuẩn bị đặc biệt hơn.

Nơi này trông như được thiết kế dựa theo một đấu trường với những hàng ghế ngồi cùng cầu thang lên xuống.

Phía đối diện nơi cô bước vào là thứ gì đó trông như lối ra.

Đó là cánh cửa thông xuống tầng 1, nơi sẽ là thử thách cuối cùng để tính điểm, nhưng phía trước đó là một tên đàn ông và 3 người phụ nữ đang ở đó chờ đợi.

Theodosia như không tin vào mắt mình.

Tên đàn ông đang ngồi trên một chiếc ghế lớn như ngai vàng, và những người phụ nữ xung quanh thảm thương như thể đang làm nền cho hắn ta.

Dù cô nghĩ rằng ‘một lũ ngốc’ nhưng Theodosia lập tức lấy lại sự tập trung của mình.

Cô nhìn quanh kiểm tra những người khác.

Vài người đang ở trên phía khán đài.

Thế nhưng họ cũng chỉ là những cái xác vô hồn bị ném đi như một đống rác.

Có vẻ như chỉ những người ở trước cửa kia là còn sống

“Cô đến được đây thì hẳn cũng phải mạnh đấy, cô cũng đi thu thập điểm à?”

Khi Theodosia lại gần, tên đàn ông trên ngai vàng liền gọi cô.

Dù cho Theodosia có cảm thấy ngu ngốc khi ngồi trên một chiếc ngai vàng giữa sàn đấu như thế, nhưng theo một khía cạnh khác, có được thứ như vậy ngay bên trong tòa tháp này, hắn cũng không phải dạng vừa đâu.

Chiếc áo khoác trắng lông xù trên người hắn ta hoàn toàn sạch sẽ không tì vết.

Thứ đó trông không có vẻ gì là pháp cụ cả, nhưng thế càng nói lên thực lực của tên đàn ông này.

“Dăm ba cái thu thập. Cứ ngồi đây chờ phải nhanh hơn không?”

Hắn ta nghĩ rằng không cần phải thu thập điểm.

Hắn chỉ cần phục kích ngay tại lối ra này và săn từng ứng cử viên một đến đây là đủ. Từ thiết kế của căn phòng này, có vẻ như mục đích của nó chỉ có vậy.

“Chính xác. Ta đã xong việc của mình rồi. Tất cả chúng đều đã tập trung ở đây. Mà phụ nữ à. Nói chứ ta cũng không muốn giết phụ nữ chút nào…?”

Hắn ta nhìn chằm chằm vào cô như thể đang đánh giá.

Cô sở hữu mái tóc đen và đôi mắt mang sắc thái bình thường cùng làn da trắng nõn. Tuy cô có thể cao nhưng những đường nét trên cơ thể cô lại chẳng chút gì là quyến rũ.

Chiếc áo choàng sát cánh mỏng và bẩn thiểu trên người cô càng khiến cô trông kém xinh đẹp.

Theodosia cũng tự nhận thức bản thân không hấp dẫn với đàn ông.

“Mà giết ai là quyền của ta, thôi kệ vậy…”

Có vẻ như hắn ta đã lộ rõ ý định của mình

Thực sự hắn đã coi cô không đáng vào dàn harem của hắn.

“Cô sẽ đấu với cô nhóc này, tên nó là Shiro.”

Hắn ta vừa dứt lời, một trong những cô gái phía sau lẽn bẽn đi lên.

Một nữ người thú.

Đôi mắt cô màu đỏ, và giữa mái tóc dài trắng tinh ấy, đôi tai dài duỗi ra tỏ vẻ thiếu tự tin.

Cô ta có lẽ thuộc Thố Tộc.

Khoác lên người bộ lông dài trắng mướt như thể đồng phục chiến đấu, cô là một hiện thân của màu trắng.

“Oh, err. Nếu ngài Masaki không đấu thì sẽ vô dụng cả thôi.”

“Vô dụng là sao?”

“Vâng ạ. Khi ngài Masaki bị dồn vào bờ vực cái chết, em sẽ chỉ ra can lại mà thôi.”

Shiro đang run rẩy nhưng vẫn cố trả lời.

“Hmmm, thật à? Ê, cô ta nói đúng không?”

Hắn bỗng dưng độc thoại.

『Đúng vậy. Đây là thử thách để đánh giá sức chiến đấu của mỗi người. Dù đây có nằm ngoài khả năng của cậu hoạt động đi chăng nữa, ta cũng không thể cho điểm cậu nếu chỉ dừng lại như thế được.』

Giọng nói ở lối vào tầng 2 phát ra.

Theodosia chưa từng nghĩ đến chuyện này, nhưng có vẻ nó sẽ trả lời nếu như cô hỏi.

“Vậy được rồi. Chơi luật đổi người nhé. Giờ sẽ là 1 vs 1”

Hắn ta nói với Theodosia.

“Không đời nào cô có thể chiến thắng lại số lượng áp đảo này đâu.”

Người tiếp theo sẽ lên ngay khi cô đánh bại người thứ nhất.

Tóm lại, cô sẽ không thể thoát trừ khi đánh bại tất cả.

“Nếu cô có thể thắng được người trước mặt cô đây, cô có thể qua.”

Cô không rõ liệu hắn ta có đang nghiêm túc hay không.

Thế nhưng nếu chúng định chơi 1 chọi 1, cô có thể lợi dụng nó.

Đây là cơ hội để giết ba người kia trước.

Theodosia rút thanh kiếm một lưỡi trên áo choàng của mình.

“Không thèm nói gì luôn à. Sao cô cứ im im thế?”

Theodosia cảm thấy không muốn trả lời.

Cô không đinh làm thân với kẻ giết người, và cô cũng không có sở thích nói tên trước khi giết.

“Aizz, cô biết đấy. Ít nhất thì khi ai đó nói chuyện với cô, thì cô cũng đáp lại vài câu đi chứ. Thế mà cô cứ…Mà kệ đi, cô không muốn thì thôi, ta tên là Kadzuno Masaki. Ta chẳng không quan tâm đến Kiếm Thánh gì đâu.”

Theodosia lờ đi Masaki và tập trung vào Shiro.

Có lẽ bởi vì cô là một thố nhân, khiến cô run rẩy với tiếng buruburu.

Sẽ là cả một vấn đề nếu như hành động đó chỉ là mồi nhử, nhưng thế đứng của cô y chang người nghiệp dư.

“Phải rồi ha. Cô không có vũ khí thì cũng mệt đấy.”

Nói đoạn, Masaki ném thanh kiếm dài cho Shiro.

“Kyaaa~! Nữa à! Ngài làm ơn đừng có mà đột ngột thế chứ!”

Shiro né một cách điêu luyện và thanh kiếm cắm ngay vào mặt đất chỗ cô.

Shiro chết sống chết giở nắm lấy thanh kiếm.

Như thể đang muốn tạo ra phân thân của thanh kiếm, cánh tay cầm kiếm của cô run rẩy dữ dội.

“Thưa ngài! Em thực sự phải dùng thứ này sao? Em nghĩ mình không dùng thì tốt hơn đấy!”

“Đây là thử thách của Kiếm Thánh. Hãy cho ta thấy thế nào là một Kiếm Sĩ đi.”

Theodosia vẫn điềm tĩnh đối mặt với Shiro.

Masaki di chuyển và dựa người khoanh tay vào bức tường.

Những người phụ nữ vẫn trông ảm đạm như thường.

Hắn có vẻ như sẽ chỉ là khán giả, chiếc ghế trông như ngai vàng ấy cũng đã biến mất.

Và Masaki chắc chắn cũng không mang thanh kiếm dài ban nãy.

“Ngươi…là người của bọn Hiền Nhân sao?”

Chứng kiến cảnh tượng thất thường này, Theodosia như không tin vào mắt mình.

Rất nhiều kẻ mạnh tồn tại trên thế giới này, và Hiền Giả là những người tạo ra những kẻ mạnh ấy.

“Không hề, ta chẳng hứng thú gì với Hiền Giả hay Kiếm Thánh cả. Nó quá mạnh so với ta. Ta chỉ tham gia cái này vì thích thôi.”

Không cần phải đấu nếu đó là kẻ thù của Kiếm Thánh.

Nếu thả người đó đi, Theodosia nghĩ rằng sẽ đạt được mục đích gì đó, nhưng có vẻ như không phải.

Vậy đầu tiên là phải đập con thỏ này trước.

Theodosia đi đến kết luận đó.

Dù sao đi nữa, đây cũng là trận đấu 1 chọi 1, và cô cũng không thể thoát khỏi đấu trường này.

Không có nhiều cách khả thi.

Vậy nên, phải thắng trước.

Theodosia liền áp gần cô và vung kiếm

Don!

Thanh kiếm chém xuống như muốn cắt đôi cả đấu trường.

Dư chấn tạo ra dưới áp lực của lưỡi kiếm tạo nên một đường thẳng trên mặt đất.

Shiro không kịp phản ứng và lãnh một đòn ngay giữa cơ thể.

“Cái gì vậy! Chơi gì ác thế! Đồ chơi bẩn!”

Nhưng Shiro vẫn không bị gì.

Mặc cho bị lãnh một đòn trực tiếp giữa thân như vậy và bị thổi bay đi, cô chỉ đơn giản đứng dậy trong khi xoa trán.

Tuy Theodosia đã nhẹ tay với cô, thế nhưng cô cũng không lường trước chuyện này.

Cô đã định kết thúc trận đấu trong 1 đòn.

—Dù vẫn chưa tung hết sức, nhưng có vẻ nó không có tác dụng rồi…

Có vẻ không nên dồn toàn lực mà đánh, giờ sẽ cần một kế hoạch khác.

“Shiro, cô có hiểu không? Đòn tấn công đó chả là gì cả. Đừng có sợ.”

“Oh, cái này, lẽ nào, em cũng làm được sao?”

“Cứ làm đi. Poripori poripori, ta vừa ăn một hạt giống rồi.”

Shiro vụng về lại gần.

Cô vừa đi vừa cố giữ lấy thanh kiến trên đầu. Thấy vậy, Theodosia bình tĩnh đứng yên vung kiếm.

Nhưng cô vẫn không hề hấn gì.

Quần áo thì có rách, nhưng mọi thứ chỉ có vậy, trên người cô không một vết trầy.

Không làm gì như đòn tấn công của Theodosia, Shiro vung kiếm.

Thanh kiếm vung không theo thể thống gì, một đòn nghiệp dư.

Cô không sử dụng ma lực lên lưỡi kiếm, vậy nên thứ đó không hề nguy hiểm.

Thế nhưng Theodosia lại bất giác nhảy lui lại.

Thanh kiếm chém đứt sàn đá, lưỡi kiếm dễ dàng cắm sâu xuống đất.

“Nè! Đừng có né chứ!”

Đòn tấn công của cô ta mang sức mạnh không bình thường

Chặn đòn cũng không được, chỉ cần ăn một chém là xong đời.

Và lúc này, trận đấu đầy vô vọng của Theodosia đã bắt đầu.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Có người bên trong.

Khi nghe Mokomoko nói vậy, Yogiri nhẹ hé cửa và ngó vào.

Có 5 người lẫn đàn ông và phụ nữ, và 2 trong số họ đang chiến đấu một cách kì lạ.

Một bên là người phụ nữ tóc đen gợi lên hình ảnh của một chiến binh trong bộ áo choàng lấm bẩn.

Cô đang lặp đi lặp lại những đòn tấn công giữ khoảng cách trong khi liên tục di chuyển khắp căn phòng.

Người còn lại là một cô gái với đôi tai dài như thỏ mọc giữa mái tóc trắng dài, và cô ta đang vung kiếm qua lại không theo thể thống gì trong tình trạng bán khỏa thân.

“Lần đầu tiên tớ thấy kiếm sĩ đánh nhau trong tòa tháp này đấy!”

Bởi do thử thách của Kiếm Thánh, mà hai người họ toàn bị tấn công bởi những ý đồ xấu xa, vậy nên khung cảnh lúc này có phần thú vị.

Thế nhưng, có điều Yogiri đáng quan tâm hơn trận đấu này.

“Kia có phải người thỏ không? Cậu biết đấy, đuôi bôngi?”

Quần áo của nàng thỏ kia đã trở nên tả tơi.

Phần hông của cô gần như rách nhiều nhất, và cái đuôi trông như đuôi thỏ lộ ra.

“Tớ không quan tâm được chưa!? Mà này, cậu đừng có mà nhìn chằm chằm kiểu đó!”

Nàng thỏ đang vung thanh kiếm dài một vô tội vạ.

Không rõ thanh kiếm ấy có nặng hay không, nhưng cơ thể nàng quay theo nó mỗi lần vung kiếm.

Tất nhiên nó không dính cái nào cả, và người phụ nữ áo choàng phản công từ điểm mù nơi thanh kiếm vừa đủ chạm vào cô ta.

Quan sát trận đấu thì ngay cả dân nghiệp dư như Yogiri cũng hiểu được sự khác biệt về trình độ của hai người.

Thế nhưng, điều kì lạ ở đây là trận đấu không có vẻ gì sẽ kết thúc cả, như thể không có gì thay đổi từ nãy đến giờ.

Nàng thỏ thì không chút thương tổn mặc cho bị dính rất nhiều đòn, và nàng ta cũng chẳng thèm bận tâm.

Còn người phụ nữ trong bộ áo choàng chiến đấu lão luyện kia thì như đang cố gắng trong tuyệt vọng.

“Giờ tớ nói thật nhé, cô người thỏ ấy, tớ nghĩ cổ không đáng để cậu bận tâm đâu.”

“Không không không, trừ tai và đuôi ra thì cô ta gần như là người rồi còn gì.”

“Thì sao? Tớ không muốn nói nhưng cậu thấy người nào mọc tai và đuôi chưa, và tớ không cảm thấy hứng thú gì với cổ cả.”

“Nhưng cô ta có ngực! Chúng siêu bự luôn kìa!”

“Có thì tốt thôi. Nếu chỉ có ngực thì không sao, nhưng nếu thứ đó là của người thỏ thì phải xem lại.”

“Cái kiểu con nít gì vậy! Được rồi, cổ đẹp được chưa!”

“Con gái có xinh mà lại có mấy thứ không cần thiết cũng dẹp.”

“À phải rồi nhỉ, cậu cũng phản ứng như thế khi chúng ta gặp đám con nít có tai mèo.”

『Ừ. Mà bỏ chuyện đó qua một bên, hai người định đã có kế hoạch gì để ra khỏi đây chưa?』

Việc này cũng khiến cô phải bực mình, vậy nên Mokomoko lên tiếng đánh lái câu chuyện.

“Không, chúng ta cứ đi như bình thường thôi.”

“Chắc chắn là không rồi, nhưng tớ không thể đi qua trong tình trạng này được. Cậu giết mấy người đó được không?”

Một bên là cô nàng thỏ đang vung kiếm vô tội vạ, còn bên kia là cô gái trong bộ áo choàng đang chạy lòng vòng khắp nơi trong khi chém bằng thanh kiếm nhỏ của mình

Yogiri và cô có thể bằng cách nào đó vượt qua nơi này nếu không có ai, nhưng buồn một chỗ là đòn đánh của hai người toàn nhiều khi toàn tạo ra xung chấn xung quanh.

Không còn nơi nào an toàn cả, vậy nên họ không thể lẻn ra đến cửa từ phía khác được.

“Tại sao tớ phải giết họ? Cứ chờ một chút có sao đâu?”

Dù cho đó là vật cản với cậu, thế nhưng Yogiri sẽ không giết những ai không thù địch với cậu.

『Nhưng việc này sẽ còn lâu đấy. Nhìn cô nàng áo choàng đi, cổ tấn công chính xác vào từng điểm chí mạng, vậy mà cô thỏ kia vẫn chẳng hề hấn gì. Thậm chí ngay vào mắt cũng chả sao. Ấy, mới nói xong, ngay cả vào chỗ hiểm đó cũng còn chưa chết nữa.』

Cô gái áo choàng đưa thanh kiếm xuống giữa hai chân nàng thỏ, và chém lên từ bên dưới.

Cô hẳn nghĩ chỗ nhạy cảm thế sẽ có tác dụng.

Thế nhưng thanh kiếm hoàn toàn bị chặn lại ngay khi vừa chạm đến chỗ đó. (Zard: chai cmnr :V)

“Cô có đang nghiêm túc không thế? Tại sao chúng ta không kết thúc chuyện này nhỉ? Giờ đâu phải lúc để che dấu sức mạnh đâu phải không?”

Masaki gọi cô ngay khi cô vừa lùi lại.

“Ta sẽ không tha cho bất cứ ai khi đã biết được bí mật này.”

Không khí xung quanh cô thay đổi.

Trông cô như đang bừng cháy nhiệt huyết vì đã bị sỉ nhục, nhưng Yogiri lại thấy cô như đang nhận thêm sức mạnh.

Không chỉ riêng không khí quanh cô, mà ngay cả ngoại hình cô cũng thay đổi.

Mái tóc đen dần hóa bạc.

Làn da trắng hóa thành nâu.

“Ái chà. Cứ nghĩ cô đang giấu gì, ai ngờ cô lại là bán quỷ cơ chứ…”

Cô vung kiếm như ban nãy sau khi đã biến đổi xong.

Cùng lúc đó, cánh tay của nàng thỏ rơi xuống.

“Kyaa! Ngài Masaki ơi! Nó đau quá! Nó đau quá đi mất”

Nàng thỏ vừa hét vừa ôm lấy cánh tay bị thương nghiêm trọng đó.

“Nếu ngươi đã nhìn thấy hình dạng này, thì từ lúc này sẽ chỉ còn là trò chơi sinh tồn mà thôi. Hãy chuẩn bị đi!”

Cô giương kiếm và đặt nhiều ma lực hơn vào nó, như thể cô đang muốn kết thúc trong một đòn.

Thanh kiếm của cô dần được bọc trong làn khói màn đêm.

Lưỡi kiếm bóng đêm tàn bạo ấy đã trở nên gấp đôi kích thước ban đầu của nó, cô giải phóng tất cả sức mạnh của mình.

Áp lực hắc ám chạy dài trên đất, phá tan tạo thành một đường thẳng dọc đấu trường.

Dưới sức mạnh áp đảo đấy, cô nàng thỏ đã bị cắt làm 2.

Đó là theo Yogiri nghĩ, nhưng thực tế lại không như vậy.

Nàng thỏ đã biến mất, để lại thanh gươm dài.

“Cái gì!?”

Cô ta có thể đỡ được, là cố tình hay chỉ do trùng hợp?

Cô nàng thỏ đưa tay chéo ngang ngực, nàng đã đỡ đòn tấn công của cô gái áo choàng.

Tất cả những gì xảy ra với nàng là chỉ bị đẩy lui vài bước, nàng đã hoàn toàn chặn được sóng áp lực.

Thế nhưng, từ lúc này, vị thế của cô gái và nàng thỏ đã đổi chiều.

Với cánh tay gãy và ném đi thanh kiếm, nàng thỏ bắt đầu di chuyển với một tốc độ kinh người.

“Việc này sẽ không kết thúc nhanh đâu.”

Tomochika nói trong khi làm mặt rắc rối.

“Chắc rồi. Nhưng giờ chúng ta cần tìm cách nói chuyện với họ về việc này..”

Cậu không thể giết ai, và cậu cũng không muốn im lặng chờ đợi mãi.

Vậy nên Yogiri nghĩ rằng cậu cần nói chuyện.

“Tớ không nhớ chúng ta đã bàn về chuyện này!?”

Trong khi Tomochika còn đang ngây người sốc, Yogiri mở cửa ra.

“Xin lỗi, hai người có phiền cho tôi chạy qua cái không?”

Yogiri, người vừa bước vào, đã kêu lớn như thế cho mọi người cùng nghe.

“Takatou-kun, cậu có bị sao không vậy! Nghĩ gì mà lại đi hét to như thế hả!? Trận đấu chết người này còn chưa xong mà!”

Tomochika nắm lấy vai Yogiri từ phía sau lắc cậu bằng cả tấm lòng.

Mọi người trong phòng dừng di chuyển và hướng mắt về phía hai người.

Discord Facebook

Chương 15: Ngài đã khiêu chiến với nhầm người rồi

———

Tất cả đều đang hướng ánh nhìn về phía Yogiri và Tomochika.

Hiện đang có năm người bên trong căn phòng.

Hai người đang chiến đấu ban nãy, nàng thỏ với cơ thể độc một màu trắng và cô gái với làn da nâu cùng bộ tóc bạc, người đàn ông trong chiếc áo khoác màu trắng đang quan sát từ phía bức tường, một cô gái với bộ trang phục quân đội, và cuối cùng là một bé gái mặc bộ váy sang trọng.

Tất cả bọn họ đều trông có vẻ nhận ra có người đến, và hai cô gái đang chiến đấu ngừng cử động hướng ánh nhìn về phía Yogiri.

“Làm sao nhóc vào đây được?”

“Mới nãy bộ ông không nhìn thấy cánh cửa này mở và bọn tôi đi vào à?”

Cậu thấy rằng người đàn ông đấy đang không rõ chuyện gì đã xảy ra, thế nên cậu đã giải thích hành động khi nãy của mình, như thể cậu nghĩ việc này thật ngớ ngẩn.

‘À, ra vậy, ta đúng là ngốc quá nhỉ. Sức mạnh của tòa tháp không liên quan gì đến việc này. Hay nói cách khác, ý nhóc là nhóc vừa phá cánh cửa mà ta đã tự tay làm ra à?”

Thế nhưng tên đàn ông đã lập tức thừa nhận.

Yogiri cũng nhận ra khi hắn nhắc đến.

Cánh cửa dẫn đến nơi này có gì đó khác so với những cánh cửa cậu đã đi qua.

Và tất nhiên là kiểu cửa gì thì cậu cũng sẽ giết tất nếu gặp trên đường.

Một cánh cửa ngăn chặn xâm nhập,

Vậy nên việc cậu có thể đi qua nó cũng là bình thường nếu như nó đã chết.

“Mà gì cũng kệ đi. Như ban nãy đã nói, tôi chỉ muốn đi qua đây thôi. Trận đấu có vẻ đã dừng lại rồi nhỉ, vậy cảm ơn nhé.”

Nói đoạn, Yogiri liền lặng lẽ mạn phép băng qua giữa căn phòng. Tomochika cũng bắt đầu theo sau cậu.

“Ê, ê, ê. Đứng lại cái coi.”

Khi hắn còn đang chưa hiểu gì bảo, Yogiri lập tức dừng lại theo lời hắn.

“Chuyện gì vậy? Mấy người đang bận đánh với người này phải không? Tôi nghĩ tôi cứ qua không đụng chạm gì là được rồi. Tôi hứa không làm phiền gì ông đâu. Mà nói đúng hơn là tôi lỡ làm phiền mấy người đang đánh mất rồi.”

“Giỡn mặt nhau à. Nhóc có muốn tham gia cùng chúng không? Bọn ta đang thu thập điểm đây này. Mấy người của ta vẫn chưa đủ điểm, vậy nên có thêm mấy nhóc nữa là đủ 3 người rồi.”

Yogiri nghĩ đó hẳn là vấn đề.

Nếu mọi người đều cần vượt qua đây, cậu đoán sẽ có phục kích tại nơi này.

“Có đánh cũng chẳng làm được gì đâu. Bọn tôi làm gì có điểm để mà cho mấy người, tôi 0 điểm đây này.”

“Không đánh mới là vô ích đấy!”

Không hiểu sao, hắn ta lại hét lên.

“Đùa bố à? Ê này! Điểm của mấy thằng này là nhiêu vậy?”

Hắn đột nhiên ngước mặt nói đâu đó.

『Tôi không thể tiết lộ điểm của người khác.』

“Cứ nói cho ổng đi, bọn tôi không quan tâm đâu.”

『Vậy tôi xin nói nếu như cậu đã cho phép. Số 55, 0 đi-đi-đi-đi-đi.』

“Đi?”

Giọng nói thông báo của tòa tháp dần trở nên kì lạ.

『Đi-đi-đi-đi-ểmm-đi-đi-đi-đi-ể-ỉm-ỉm-ỉm-ỉ-ỉ.』

Và rồi giọng nói đột nhiên dừng lại.

“Thấy chưa? Dù có hơi sai nhưng nó nói là 0 phải không?”

“Hỏi tao!? Mày bị gì vậy!?”

Dù cho hắn ta có gọi cỡ nào, giọng nói của tòa tháp cũng không đáp lại hắn.

“Bọn tôi không hứng thú gì với Kiếm Thánh đâu, chỉ là tôi bị con nhóc nào đó vô tình kéo vào đây thôi. Thế nên tôi cũng không định thu thập điểm gì cả, vậy cho tôi đi được chưa?”

Yogiri nói với tên đàn ông và cô gái tóc bạc.

“Ê này, làm như muốn qua thì qua à. Đây là thử thách gì gì đó đấy, tao không biết mày làm sao để phá hủy mấy cánh cửa đã bị phong ấn đó hay qua tầng. Thế nhưng đây là trò chơi thu thập điểm và tao đang rất hưởng thụ cái luật chơi đó. Tao không cho phép mày tự tiện phá game đâu.’’

“Cô thì sao?”

Yogiri lần nữa hỏi cô gái tóc bạc

“Ta không quan tâm các ngươi thế nào. ĐIểm ta đã thu thập xong vậy nên không có lí do gì để ta chiến đấu cả.”

Cậu đã nghĩ rằng cô phải khó chịu bởi cậu ngáng đường cô, thế nhưng trông không phải vậy.

Cô có vẻ chỉ là người ngoài, vậy nên nếu có thể thoát khỏi chuyện này càng tốt cho cô.

“Thế tôi phải làm gì?.”

Yogiri nghĩ chuyện này thật phiền phức.

Họ lẽ ra có thể ra khỏi đây bởi trận đấu đã dừng lại, và họ cũng không cần phải đấu bởi họ không có điểm nào.

Thế mà tên đàn ông trước mặt lại không cho họ qua.

Đây có vẻ không phải tình huống có thể giải quyết bằng phương pháp hòa bình.

“Hãy tập sử dụng đầu của mày đi chứ, giờ là 3 chọi 3 đấy.”

“Bọn tôi không có điểm nào mà.”

“Tao không quan tâm. Tình trạng của tòa tháp trông có vẻ tệ lắm rồi, và trò chơi này sẽ chỉ là trận chiến thời gian thôi. Kẻ thắng sẽ được quyền đi tiếp.”

Nói xong, hắn cử hai cô gái còn lại cạnh hắn lên sân.

“Cô thỏ đó là Shiro. Còn người cao to này là Gelaruda. Người ngầu nhất này là Ema. Tất cả đều là thuộc hạ của ta. Ta cũng sẽ làm việc ở đây. Nếu mày có thể thắng những cô gái này, ta sẽ để ngươi qua.”

Kế bên nàng thỏ trắng, Gelaruda và Ema đang đứng cạnh cô.

Trước khi họ nhận ra, cô gái tóc bạc cũng đã đến cạnh Yogiri và Tomochika, vậy nên nó trông như bọn họ đang đối mặt với nhau theo quy tắc 3 chọi 3 như tên đàn ông nói.

“Tớ bắt đầu nghi ngờ khả năng thương lượng của Takatou-kun rồi đấy! Tình huống gì thế này!?”

“Hắn là thế mà. Hắn ta là loại người kiêu ngạo và không chịu lắng nghe người khác.”

“Tớ đã biết điều đó từ khi nhìn thấy hắn rồi mà! À, ôi, tớ xin lỗi, chuyện này bỗng trở nên kì lạ.”

Tomochika phàn nàn với Yogiri, và rồi cô gái tóc bạc cũng lên tiếng với họ.

“Không. Nếu là gì ấy, thì đó là hai người mới đến kia kìa. Nếu chúng bằng, hoặc hơn con thỏ đó, thì cơ hội thắng của chúng ta sẽ rất thấp. Ta còn không biết liệu tên đó có cho chúng ta qua nếu thắng không đây.”

“Ừ ừ. Shiro là đứa yếu nhất. Dù nhóc ta có cứng thật, nhưng cũng chỉ là một đứa tân bình. Thế nhưng Ema rất giỏi kiếm thuật còn Gelaruda thì chuyên về ma thuật.”

Như thể trả lời câu hỏi của cô gái tóc bạc, hắn lên tiếng.

“Mà thật ra, ta cũng không quan tâm đến việc qua hay không qua đâu. Shiro đúng thật là tệ, nhưng đây đều là thuộc hạ do chính tay ta tự huấn luyện. Nếu chúng mà nghiêm túc thì trận đấu này sẽ xong ngay thôi.”

“Em không tệ! Shiro mạnh!”

“Nhóc, trước đó, gắn tay vào lại đi. Còn nữa, ta biết nhóc yếu khi dùng kiếm, vậy nên lần này không cần dùng.”

“Sư phụ. Ý ngài ban nãy là gì? Hình như ngài bảo rằng không nên nghiêm túc à?”

Cô gái quân sự, Gelaruda hỏi.

“Ta không bảo nương tay, nhưng nếu các ngươi mà tung hết sức thì thậm chí một mảnh vụn cũng chẳng còn. Tập đọc bầu không khí đi chứ. À mà cô nàng áo choàng đằng kia hẳn sẽ trở nên xinh hơn nếu bỏ cái lớp ngụy trang đó ra đấy, vậy nên không được giết cô ta. Cô gái đằng kia chắc cũng là một người Nhật. Ta lâu rồi không được thấy cô gái Nhật Bản nào xinh như vậy, vậy nên hãy giữ cô ta lại.”

“Thầy lại bộc lộ cái tính xấu đó rồi… Vậy thì chúng ta chỉ giết thằng nhóc kia thôi đúng không? Em muốn được dùng cậu ta vào mục đích riêng hơn…”

Cô bé nhỏ nhắn Ema tỏ vẻ thất vọng.

“Lúc nào anh đẹp trai cũng phải chết cả.”

“Ta hiểu. Thế nhưng ta không muốn nhóc nghĩ rằng phụ nữ được đối xử tốt hơn.”

“Thầy ghen à? Mà em nghĩ để cậu ta sống cũng không hại gì, vậy nên em sẽ dừng lại vậy.”

Cuộc nói chuyện kết thúc ở đó và tên đàn ông dựa lưng nghỉ trên bức tường và khoanh tay nhìn.

“Giờ làm gì đây Takatou-kun?”

Trong tình cảnh đột ngột thế này, Tomochika trở nên hoang mang.

“Làm gì là làm gì, thì cứ như cách chúng ta thường làm thôi.”

Nếu như mệnh lệnh không phải là giết, mọi chuyện hẳn đã khác.

Thế nhưng chỉ có một việc Yogiri sẽ làm với những ai hướng sát ý về mình.

“Chết đi.”

Ba cô gái ngã xuống.

Họ ngã gục về phía trước và dừng cử động.

‘Vậy thôi, giờ đi được rồi đấy. Lời hứa là vậy mà.”

Cô gái tóc bạc trông có vẻ vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng cô đã lập tức trong thế thủ.

Cô đã nghĩ đó là kiểu chiến thuật gì đó trong khi nhìn những cô gái đang nằm.

Tên đàn ông há hốc lẫn mồm và mắt.

Trước cảnh tượng bất ngờ đó, hắn tự hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Có vẻ như tâm trí hắn đã hoàn toàn trống rỗng.

Yogiri bắt đầu bước đi.

Dù Tomochika cũng kinh ngạc, cô lập tức theo sau trong khi nghĩ rằng chuyện này là bình thường.

Đến trước lối ra, Yogiri đá vào cánh cửa,

Cánh cửa dễ dàng mở toang.

Và ngay cùng lúc âm thanh đá cửa của Yogiri vang lên, tên đàn ông đứng dậy.

Hắn ta đã bắt đầu di chuyển.

Bóng đêm sát ý bao trùm khắp xung quanh.

Lần đầu tiên từ khi đến đây, Yogiri mới cảm nhận được sự khát máu mạnh mẽ đến thế này.

“Đúng là đồ nói láo.”

Yogiri quay về phía tên đàn ông và giải phóng sức mạnh.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Gelaruda là một cô gái đến để giết Masaki.

Masaki đã giết chết Quỷ Vương, thế nhưng vì hắn vẫn cứ ở lại lâu đài Quỷ Vương, hắn bị lầm thành Quỷ Vương.

Masaki hoàn toàn rảnh khi đó.

Hắn chỉ ở đó chờ tên anh hùng tiêu diệt quỷ vương ngu xuẩn đến để đánh nhau với hắn.

Và Gelaruda đã đến.

Sau khi hắn đánh bại cô quang minh chính đại và bảo cô rằng hắn không phải quỷ vương, cô bảo với Masaki rằng cô thừa nhận sức mạnh của hắn và mong được trở thành học trò của hắn.

Masaki nghĩ rằng nuôi dạy những học trò cũng không hẳn là tệ.

Bạn sẽ chỉ càng trở nên tự phụ và thêm chán nếu cứ mãi chiến thắng dù là trong lĩnh vực gì.

Vậy nên, hắn cảm thấy hứng thú với việc huấn luyện những người học trò để có thể chiến đấu bằng sức mạnh đã được kiềm chế của mình.

Nhưng cuộc vui nào cũng có lúc tàn, hắn lại cảm thấy chán và đã quyết định tăng thêm số lượng học trò của mình.

Hắn chu du khắp thế giới tìm kiếm những thiên tài bẩm sinh.

Và rồi, hắn đã gặp Ema.

Cô bé tuy còn nhỏ, nhưng tài năng của cô lại vượt xa Gelaruda.

Thế nhưng, hắn cũng cảm thấy chán bởi cô bé có quá nhiều tài năng.

Vậy nên lần này hắn quyết định sẽ huấn luyện kẻ nào trông có vẻ yếu ớt.

Và cô nàng trông yếu nhất, được lựa từ tộc yếu nhất của thố nhân, Shiro đã đến.

Mong ước được làm gì đó giết thời gian của Masaki đã dần được đáp lại.

Mỗi người họ đều có một tính cách riêng, và tất cả đều đáng với công sức mà hắn đã bỏ ra. Được ngắm nhìn sự trưởng thành của từng đứa học trò là một thứ gì đó rất giải trí với hắn.

Thế nhưng cả ba người họ đều đã ngã xuống.

Masaki không thể lập tức hiểu ý nghĩa của chuyện này.

Hắn đã nghĩ ‘đây hẳn là một trò đùa.’

Dù những học trò của hắn có nghiêm túc cỡ nào, hắn cũng đã trải nghiệm việc này không ít lần.

Vậy nên hắn cố để cười, nhưng rồi hắn nhận ra họ không hề di chuyển.

Kích hoạt năng lực con mắt cổ vật của hắn, hắn xác nhận tình trạng của 3 người.

Tất cả đều đã chết.

Việc này quá phức tạp, hắn không thể hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Nghe thấy âm thanh của cánh cửa bị va đập, Masaki đã lấy lại sự bình tĩnh của mình.

Là do thằng đó!

Hắn nghĩ.

Giết chết những người học trò mà hắn đã dày công chăm sóc, đôi mắt hắn đỏ lên cùng hàng loạt những cảm xúc hung bạo hướng về phía kẻ đã giết hết những công sức của mình

Và rồi, thời gian dừng lại.

Trạng thái hiện giờ của Masaki gọi là Chế Độ Chỉ Huy.

Dù đây không phải năng lực cho phép hắn di chuyển khi ngừng thời gian, nhưng hắn sẽ có khả năng gia tốc suy nghĩ của hắn với tốc độ cực nhanh và có thể tính toán về những hành động tiếp theo của mình.

『Monado! Lập tức phân tích tình hình!』

『Ồ! Đã lâu lắm rồi ngài mới gọi đến tôi đấy!』

Monado được Masaki tạo nên với tư cách hệ thống năng lực kiến tạo phụ, một công cụ phân tích thông tin.

Dù nó tuy không phải là toàn năng, nhưng nó có thể truy cập vào lượng lớn thông tin của thế giới này và đưa ra những giải pháp tối ưu nhất.

Thế nhưng, dù chính hắn là người đã tạo ra nó, hắn gần như không hề sử dụng đến nó bởi những trận đấu của hắn không có gì là khó khăn cả.

『Chào cái khỉ khô! Ta đang hỏi chuyện gì đang xảy ra!』

『Hmm… ôi xin chia buồn, học trò của ngài bay màu cả rồi. Tất cả là do người đằng kia, Takatou Yogiri. Cậu ta cũng là một người Nhật như ngài, cậu được triệu hồi bởi hiền giả.』

『Hắn không phải được triệu hồi bởi nữ thần sao?』

『Ồ, vậy ra ngài được nữ thần triệu hồi cơ đấy à, nhưng lịch sử hệ thống quản lí kĩ năng của nữ thần không nhắc gì đến cậu ta.』

『Hắn ta là ai!? Hắn đã làm gì!?』

『Tôi cũng không rõ cậu ta là người thế nào. Theo như lời giải thích của cậu, cậu ta có vẻ như có sức mạnh tức tử!』

『Đừng có đùa! Bộ ngươi nghĩ ta không nhìn thấy sao?! Khả năng chống lại năng lực tức tử không thiếu!』

『Ngài biết à?』

『Bà nội nó! Chết tiệt! Ta bực rồi đấy, nhưng cũng may là ta vẫn còn có thể thu thập thêm học trò. Nhưng nói gì thì nói, thằng nhóc đó phải chết!』

Hắn không biết phép tức tử là gì, nhưng nếu hắn tiến hành kế hoạch tiếp theo trong trạng thái kế tiếp của Chế Độ Chỉ Huy, nó sẽ lập tức phát huy tác dụng.

Và đó cũng là lúc Masaki sẽ bị giết ngay tức khắc.

『Này này này, chẳng phải ngài bảo rằng họ có thể qua nếu như đánh bại được hết học trò của mình à? Khả năng đó khá là thấp đấy!』

『Khoan đã! Có chuyện gì với ngươi khi nãy vậy? Có gì đó không ổn ở đây.』

Monado rõ ràng đã có những lời lẽ xúc phạm ban nãy.

Thế nhưng đó không phải là thứ mà nó sẽ làm.

『Ấy da, hình như ngài nhầm lẫn gì đó rồi. Tính cách của tôi không phải do ngài tạo nên. Ngài thấy đấy, ngài muốn sự toàn năng, và khi nhận được tôi, người chỉ gần đạt đến ngưỡng đó.

Ngài đã nghĩ rằng ngài cảm thấy tôi là một thất bại, và khi đó chính ngài đã buộc miệng nói ra.』

『Ngươi!? Ý ngươi là sao……』

『Ngài đã khiêu chiến với nhầm người rồi. Tôi đã luôn tự hỏi sao ngài không cứ ngu ngốc mà sống một cuộc đời hạnh phúc và bình yên bằng cái cheat thế giới khác của mình đi chứ!』

『Ngươi đang nói cái *** gì thế! Mấy chuyện thế này, mọi thứ sẽ cháy rụi trong giây phút tiếp theo! Dù là gì đi chăng nữa, ngươi cũng có thể khiến cả tòa tháp biến mất cơ mà!』

『Gyahahahaha! Vậy nên, vậy nên mới không còn thứ gọi là tiếp theo nữa đấy! Vĩnh viễn không còn! Mọi thứ đã kết thúc cả rồi! Takatou Yogiri đã chuẩn bị kích hoạt sức mạnh của hắn! Tôi không bao giờ sai cả! Kuwawawawawaha! Nếu ngài không muốn tin thì cũng không sao. Ngài đừng nghĩ mọi thứ sẽ luôn theo ý mình!』

『Cách đối phó! Nhanh! Ngươi ở đây là vì việc này cơ mà! Dự đoán tương lai nhanh! Ta biết chắc hẳn có cách thoát khỏi tương lai đó!』

『Sẽ không còn tương lai nào nữa! Chúng ta đã hết hành động rồi! Ấy à! Vẫn còn 1 cái đấy!』

『Nói nhanh!』

『Ngài hãy ở trong trạng thái này, vĩnhhhhh viễnnnnnn~! Có lẽ không tới chừng đó những ngài chắc cũng được 3 năm so với thời gian thực~!』

Tuyệt vọng bao trùm.

Dù chậm rãi, thế nhưng Masaki vẫn đang từ từ hiểu được tình cảnh mà hắn đang trải qua.

『Mày nói láo…Khoan đã! Tao chết thế beep nào được!』

『Con người ai cũng phải chết cả thôi.』

『Tao… tao khác chúng nó! Tao đã giết Chúa! Tao đã cướp sức mạnh của chúng! Đúng vậy…tao chính là Chúa! Tao là kẻ

bất tử! Tao không thể chết ở đây được!』

『Ấy này này này. Ngài nghĩ ngài giết được Chúa, một thực thể bất tử là ngài nghĩ ngài ngon à? ? Để tôi thông cho ngài hiểu nhé. Takatou Yogiri là thứ gì đó còn vượt xa nhân loại cơ! Tôi không quan tâm ngài định làm thế nào. Thế nhưng nếu động đến Takatou Yogiri, dù là bất kì kẻ nào thì cũng phải chết! Kuwawawa, nghe hay đấy phải không? Tôi không cần ngài phải tin đâu. Chọn mệnh lệnh cho xong đi rồi kết thúc Chế Độ Chỉ Huy nào. Ấy dà, không biết là cậu ta sẽ giết mình hay là bỏ qua cho đây nhỉ?』

Việc bị đánh bại và giết chết thật quá ngớ ngẩn với hắn

Masaki đã luôn tin rằng hắn là một tồn tại hoàn hảo.

Và thực thể mà hắn đã tạo ra lại thông báo cho hắn về cái chết sắp đến của mình.

Nếu ngươi cố lờ đi lời tuyên cáo về cái chết của mình, thì nghĩa là ngươi chưa hoàn hảo, một tình cảnh khiến hắn phải nghi hoặc thậm chí về sự tồn tại của chính mình.

Thật đáng tiếc cho Masaki

Hắn đã có nhiều thời gian như hắn muốn

Thế nhưng khi hắn đã có thể thông suốt, hắn đã chẳng còn nhiều thời gian nữa.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Dosari.

Tên đàn ông ngã xuống và phát ra âm thanh đấy.

Cô đoán Yogiri đã sử dụng sức mạnh của mình

Tomochika không hỏi gì thêm.

Nếu Yogiri đã giết tên đó, thì nghĩa là hắn có sát ý.

“Eh? Tên này trông như vậy sao? Nhìn hắn hơi khang khác ban nãy.”

Tomochika đến gần tên đàn ông và chạm vào cổ hắn.

Cô đã nghĩ hắn ta khi trước trông ngầu hơn, thế mà bây giờ hắn lại trông khá già.

“Kệ đi. Tớ cũng chả để ý hắn ra sao.”

Thậm chí không thèm liếc qua một cái, Yogiri liền rời đi.

“Xi-xin chờ một chút!”

Cô gái tóc bạc vội vã chạy theo.

“Là do cậu làm sao?”

“À…”

“Tôi xin lỗi vì đã có những lời không hay ban nãy, nhưng xin cậu hãy giúp tôi!”

Cô cúi đầu trước cậu.

‘‘Eh, tôi đã làm gì?”

Yogiri chuẩn bị ra khỏi đây đột nhiên trở nên bối rối bởi tình huống này.

Cô gái trông khá yếu khi cúi đầu.

Cậu nhìn Tomochika bằng khuôn mặt rắc rối

“Đừng có mà như thế chứ…được rồi, tôi sẽ nghe thử xem…”

Dù cậu cũng muốn được ra khỏi đây nhanh, thế nhưng Tomochika nghĩ rằng lờ đi cô gái không phải ý hay

Discord Facebook

Chương 16: Cái thứ đó mang cảm giác ‘trùm cuối’ hơi bị nhiều đấy!

——

Trong khi nhờ Mokomoko thám thính xung quanh, Tomochika và những người còn lại di chuyển đến khán phòng bên trong đấu trường.

“Đầu tiên là tên tôi, tôi là Theodosia.”

Theodosia đang khoác lên người bộ áo choàng bụi bặm.

Có vẻ như cô cũng mặc bộ bộ giáp nhẹ bên trong đấy.

Cô là một cô gái xinh đẹp với mái tóc bạc cùng làn da nâu, tạo nên cảm giác như của một chiến binh lão luyện.

“Tôi là Yogiri Takatou, còn đây là Tomochika Dannoura. Chúng tôi đang trên đường đến Thủ Đô thì vô tình lạc vào thử thách khi đến nơi này.”

“Tớ không biết chúng ta có thật sự bị lạc vào không đây… Chúng ta phải bị kẹt lòng vòng ở đây từ lúc đó thì có…”

Vì lời hứa với cô bé rồng mà họ mới phải đến đây, Tomochika nghĩ rằng cậu đã có thể tự chối khi đó.

“Vậy cô muốn bọn tôi làm gì? Chúng ta có đang nói về thứ liên quan đến cái thử thách Kiếm Thánh này không vậy?”

Cô đã chiến đấu với nhiều ứng cử viên trong màn thử thách Kiếm Thánh này.

Dù cho cô chỉ đang trong mối quan hệ đồng minh tạm thời, cô cũng không nên nhờ họ giúp.

“Hai cô cậu là người thế giới khác, ở đây những người thô lỗ thường gọi chúng tôi là bán quỷ cả.”

“Nah, tôi chả quan tâm gì về thế giới này đâu, giờ cô có giải thích thường thức ở đây thì tôi cũng có làm được gì đâu cơ chứ.”

“Đó là những từ xúc phạm ở thế giới này, thế nhưng bọn tôi được chia ra theo từng bộ tộc. Các cậu muốn gọi tôi là bán quỷ

như tên gọi chung cũng không sao. Đặc điểm của chúng tôi là tóc bạc, da nâu và lượng ma lực khổng lồ."

"Vậy nghĩa là cô có thể sử dụng những ma thuật mạnh mẽ với lượng ma năng của mình sao? Thanh hắc kiếm ban nãy cũng là nó phải không?"

"Chẳng phải đó chỉ là kiếm thuật thôi sao?"

"Giống chỗ nào cơ chứ!?"

Cái kiếm thuật này khác xa so với cái mà Tomochika biết, vậy nên nó khiến cô cảm thấy mông lung.

Cô muốn hỏi thêm Mokomoko về chuyện này.

"Hơn nữa, tôi không hề có tài năng gì trong ma thuật cả. Hầu hết các tộc đều nghĩ rằng ma thuật là một món quà vô dụng. Nhưng dù vậy, nó cũng vẫn là một món quà được ban cho chúng tôi, vậy nên vẫn có những người muốn nó. Ma thuật có vẻ như cũng khá dễ sử dụng cho những ai đã tập luyện và sở hữu ma lực."

"Vậy rốt cục nó có liên quan gì đến Kiếm Thánh không?"

Trong một khoảng khắc, Tomochika không hiểu Yogiri đang nói về chuyện gì.

Thế nhưng nếu không phải cô muốn được giúp trong thử thách Kiếm Thánh, thì hẳn Theodosia phải có việc gì đó với tòa tháp này.

Từ câu chuyện của cô, tộc của Theodosia hình như đang bị nhắm đến vì thứ gì đó.

Yogiri đoán rằng Kiếm Thánh đang có chuyện gì đó với tộc bán quỷ.

"Chuyện là, đồng bào của tôi đang bị giam cầm trong này. Tôi cũng đang tìm kiếm đứa em giá đã mất tích của mình."

"Bạn cô thì có thể ở đây, nhưng chắc gì em gái cô cũng vậy?"

"Tôi có thể biết được vị trí của những người đồng hương của mình, Họ đang ở dưới đây, có lẽ là sâu trong lòng đất. Tuy nhiên tôi vẫn chưa biết đó là ai."

"Vậy ý cô khi nhờ tôi giúp đó là giải cứu bạn bè cô đấy à?"

“Đúng vậy, bởi lớp vỏ bọc của tôi đã biến mất, tôi không còn có thể hoạt động tự do trong tòa tháp này được nữa. Chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi tôi bị bắt, và khi đó tôi cũng sẽ nhận lấy sự tuyệt vọng như đồng hương của mình. Thế nhưng, nếu có sự trợ giúp của Takatou-dono thì…”

Hẳn có lẽ cô nghĩ những điều cô đang nói thật quá ích kỉ, giọng cô dần yếu đi.

“Mà nói gì thì nói chứ tôi nghĩ cái vỏ bọc đó chả sao đâu. Tôi không nghĩ hệ thống quan sát của tòa tháp còn hoạt động nữa…”

Hệ thống giám sát của tòa tháp đã không còn nữa, nó đã bị hai người nào đó phá hỏng trên đường đi.

.”Cô không thể giấu mình nữa sao?”

“Lúc này thì không bởi vì tôi đang dò người đồng hương của tôi bằng thuật thức. Ma lực hiện giờ của tôi hoàn toàn được dùng cho thuật thức đó cả rồi.”

“Aizz, vậy đành chịu thôi. Nhưng tôi nói trước là coi chừng tôi sẽ càm ràm nếu cô bảo tôi phải đi bắt một tên bán quỷ đấy.”

“Vậy là cậu đồng ý ư?”

Có vẻ như Yogiri đang nói bóng gió sẽ đồng hành cùng cô.

Theodosia trở nên bối rối.

“Yup, cậu thấy sao? Chúng ta có thể ra khỏi đây chậm hơn chút đấy.”

Yogiri hỏi Tomochika.

Có vẻ như cậu không thể tự quyết định mọi thứ được.

“Thì…cô ấy cũng trông không phải người xấu. Mà tớ không nghĩ Takatou-kun cũng chịu làm mấy chuyện phiền phức thế này cơ chứ.”

“Có gì đâu. Chẳng phải khi cậu được ai đó nhờ giúp, thì cậu thường sẽ giúp họ sao.”

Yogiri nói trong khi bĩu môi.

“Hể! Chỉ là tớ chưa từng thấy ai nhờ chúng ta cái gì cả thôi. Cậu biết đấy, hầu như ai ở đây cũng bất thình lình hiện ra và

tấn công chúng ta, có ai mà chịu ngồi yên nói chuyện đâu cơ chứ!”

Ngay từ đầu, Yogiri là người duy nhất sẵn lòng giang tay giúp đỡ Tomochika khi họ đến thế giới này.

Không hề có chút động lực và mọi thứ đã xảy ra đều thật rắc rối, vậy nên việc cô nghĩ như thế cũng là bình thường.

“Đó là lí do tôi nhờ các cậu giúp, nhưng đi cùng tôi cũng đồng nghĩa với việc trở thành kẻ thù của Kiếm Thánh….”

Theodosia nói cách ngại ngùng.

Có vẻ kế hoạch của cô là sẽ xâm nhập vào bên trong tòa tháp cùng những ứng cử viên khác, rồi từ đó sẽ tìm bạn cô rồi nhanh chóng thoát khỏi đây.

Thế nhưng cô đã gần như thất bại kể từ khi vỏ bọc của cô bị lộ.

Vậy nên không còn cách nào khác ngoài tấn công trực diện, nhưng cách đó chắc chắn sẽ phải đối đầu với Kiếm Thánh.

“Chắc vậy, nhưng dù sao tôi cũng đã là kẻ thù của ổng rồi. Tòa tháp này đã hư hại quá nặng rồi.”

“Lỡ như chúng ta bị bắt phải đền thì sao đây…”

Tomochika cũng trở nên tuyệt vọng trên đường đi.

“Cậu sẽ không nhận được phần thưởng gì đâu đấy! Cậu có giúp tôi thì cũng không nhận được gì cả! Cậu có hiểu được mối nguy khi trở thành kẻ thù của Kiếm Thánh không hả!?”

Cô hẳn không nghĩ mình sẽ được chấp nhận đến vậy.

Kiếm Thánh là hiểm họa lớn nhất với Theodosia, cô không nghĩ rằng có người sẽ sẵn sàng đối đầu với ông ta vì cô.

“Tuy không có phần thưởng gì, nhưng cô ấy có vẻ đang gặp rắc rối thiệt kìa.”

“Ừ, mà cũng không hẳn là không có…nhìn ngực cô ấy kìa!”

Tomochika hướng mắt vào ngực Theodosia.

Tuy nó đang được giấu trong chiếc áo choàng, nhưng nếu nhìn kĩ, chúng trông thực sự khá lớn.

“Ngực? À! Nếu phần thưởng cậu muốn là cơ thể tôi thì dễ thôi. Xin hãy làm bất kì điều gì cậu thích.”

“Tôi tự hỏi cô có thể THÔI NGAY CÁI TRÒ ĐẶT CỌC ĐÓ ĐƯỢC KHÔNG!? Bọn tôi còn chưa quyết định đó sẽ là cơ thể cô nữa là! (liếc sang Yogiri) “Phải không?’

“Cậu nói phải, tớ cũng có gu riêng của mình mà.”

Thế nhưng, Tomochika không quan tâm đến việc Yogiri có cách hành xử khi tiếp nhận những lời khuyên của phụ nữ.

“Mà nói chứ, tớ cũng không thể hoàn thành việc này chỉ với những lời Theodosia-san nói được. Tớ sẽ tùy cơ ứng biến sau. Được chứ?”

Sẽ có khả năng mọi chuyện sẽ theo hướng Kiếm Thánh, hoặc đồng hương của Theodosia là người xấu.

Chỉ với câu chuyện của Theodosia, cậu không thể nói rằng Kiếm Thánh là ác quỷ được.

“Cô ấy đã đến mức phải hạ mình cầu xin như thể sắp chết rồi. Giờ có nói cũng làm gì cơ chứ.”

“Thì mục tiêu là giúp bạn của Theodosia-san và ra khỏi đây. Chúng ta sẽ đi đến tầng hầm trước, và nếu có tên nào phiền phức, ít nhất, tớ cũng sẽ thử nói chuyện.”

Có lẽ Tomochika đã quên, nhưng Yogiri không giết người bừa bãi.

Cậu cao lắm cũng sẽ chỉ tự vệ, mà cái tự vệ đó cũng chỉ đủ khiến đối phương chầu ông bà thôi.

“Yup, tớ có thể tưởng tượng đến cái nói chuyện có thể không bao giờ xảy ra đó!”

Theodosia hẳn đã nhờ Yogiri như một con bài chống lại Kiếm Thánh.

Và, có lẽ chỉ là nó có thể thành công.

Cô không rõ Kiếm Thánh sẽ thế nào, nhưng Yogiri sẽ giết được ông ta.

Dù ông ta có quan trọng trong thế giới này đến đâu, thì cũng không việc gì đến Yogiri.

“Tớ mong Kiếm Thánh là người biết nói chuyện giùm cái….”

Tomochika đang trên bờ vực chuẩn bị bỏ cuộc.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Cuộc nói chuyện kết thúc, và cả ba người rời khỏi đấu trường.

Họ đi đến một cầu thang và nó nhanh chóng dẫn họ xuống cánh cửa tầng một.

Trước khi mở cánh cửa đó ra, Theodosia trùm kín đầu lại bằng mũ của của áo choàng và che dấu khuôn mặt cùng mái tóc của cô.

Dù tệ nhưng còn hơn là không có gì.

Họ mở cửa và đi vào bên trong.

Một nơi quen thuộc.

Nơi này chính là tầng thang máy mà họ lần đầu đặt chân vào tòa tháp này.

Khoảng vài chục người đang ở bên trong, và họ đều đang xếp thành vòng tròn.

Có vẻ như họ đang bao vây giữ khoảng cách với thứ gì đó.

“A, Rick-san và Rainier-san cũng ở đây nè. Họ cũng đã hoàn thành rồi kìa.”

Đấy là hai người mà họ đã đồng hành từ tầng thượng.

Từ bầu không khí quanh đây, có lẽ họ đã gặp nhau trên đường.

Và một người khác, cô gái đã tấn công với ma thuật siêu to siêu khổng lồ trên tầng thượng cũng ở với họ, vậy có vẻ như cả ba người đã hợp tác cùng nhau.

Yogiri và cô cùng tham gia vào đám đông và nhìn vào trong.

Kiếm Thánh đang tung một cú đá cao.

“Vậy, chuyện gì đã xảy ra với thanh kiếm rồi?”

Thứ bị đá bay đi chính là thanh niên kiếm sĩ màu đen.

Đó là người đã dè bỉu Tomochika và những người khác khi còn ở bãi đất trống của khu rừng.

『Ừ. Thì cũng có mấy loại kiếm dành riêng cho những đòn túc kĩ mà.』

“Thế tại sao không dùng kiếm cơ chứ!? Ổng là Kiếm Thánh mà phải không?!”

『Không có tác dụng gì đâu. Dạng vậy.』

“Um, xin lỗi, có chuyện gì xảy ra ở đây thế?”

Tomochika hỏi Rick

“Dannoura-san đấy à! Em vẫn ổn đấy ư!”

“Vâng, hoàn toàn ổn ạ. Vậy, có chuyện gì ở đây thế?”

“Tên đen đó khiêu chiến với Kiếm Thánh ấy mà.”

Kiếm sĩ đen trở nên bất động.

Có lẽ hắn đã bị choáng, nhưng Tomochika cũng không thể nói vậy từ khoảng cách cô đang đứng.

“Đây cũng là thử thách à?”

“Nếu theo lí thuyết thì nếu em có thể đánh bại được Kiếm Thánh thì em cũng sẽ trở thành một phần của Kiếm Thánh, còn nếu em nói về thử thách thì anh không nghĩ có người sẽ vượt qua được đâu.”

“Ấy dà, giờ thì mấy đứa sẽ làm gì nào?”

Kiếm Thánh nói đoạn và nhìn quanh.

Như thể ông ta chỉ đang nhẹ tay nãy giờ, ông không chút gì là mệt mỏi.

Không một ai dám đứng ra tiếp tục trận đấu.

“Này. Mấy thằng khác thì sao hả? Chỉ còn mấy thằng thế này sót lại thôi đấy à?”

Tiếng của Kiếm Thánh vang vọng khắp nơi.

Thế nhưng không một ai dám trả lời.

Khi Kiếm Thánh vẫn còn đang ngạo nghễ, những cô hầu búp bê đột nhiên hoảng hốt chạy vào.

“Kiếm Thánh-sama! Tòa tháp lúc này đã trở nên câm lặng! Không thể hiểu được tình hình hiện giờ!”

“Kiếm Thánh-sama! Theo quan sát, có điểm bất thường trên kết giới! Việc duy trì kết giới đầu tiên cũng đã trở nên khó khăn.”

“Kiếm Thánh-sama! Sự dao động đã xảy ra bên ngoài rào chắn thứ 2. Theo dự đoán, thời gian còn lại để sự dao động xuyên qua kết giới của—”

Và rồi, tòa tháp rung chuyển với những tiếng gầm.

Rung chấn mạnh đến mức rất khó để đứng, vậy nên Yogiri đã vô thức cúi người xuống.

“Chuy-chuyện gì vậy!?”

Tomochika cũng hoảng loạn không kém bởi cơn chấn, nhưng cô trông có vẻ vẫn giữ được thăng bằng.

Đột nhiên mọi thứ xung quanh sáng bừng lên, Yogiri ngước lên trời.

Hình ảnh bầu trời xanh cùng ông mặt trời đỏ chói hiện ra.

Phần đỉnh của tòa tháp đã hoàn toàn biến mất.

“Hmm. Ta cứ nghĩ kết giới sẽ tiêu biến nếu ta hủy diệt cái tòa tháp này chứ, có vẻ không đơn giản vậy rồi.”

Giọng nói hung bạo vang vọng khắp xung quanh.

Nó tới từ đâu? Mọi người đều lập tức nhận ra.

Không ai có thể lờ đi thứ chướng khí dày đặc của nó.

Nó đến từ trên không, và nó đang nhìn chằm chằm vào những người bên trong tòa tháp.

Đó là một thứ gì đó hình người vừa xinh đẹp, lại rất nguy hiểm, hắc ám, và có 6 chiếc cánh phía sau lưng.

“Thế mà ta cứ nghe là tận 3 ngày nữa cơ. Mà thôi kệ. Đây cũng là một thử thách. Tiêu diệt nó. Nếu nó không bị tiêu diệt, đây sẽ là kết thúc cho loài người!”

Kiếm Thánh nở một nụ cười không hợp với hoàn cảnh chút nào.

“Được rồi. Giờ tìm đường xuống tầng hầm thôi.”

Yogiri tranh thủ thời cơ.

Bây giờ Kiếm Thánh đã không còn là vấn đề cậu cần bận tâm về chuyện bán quỷ nữa.

“Chờ chút đã!? Chúng ta thực sự sẽ cho qua nó sao! Cái thứ đó mang cảm giác ‘trùm cuối’ hơi bị nhiều đấy!”

“Không đáng đâu. Giờ mà tớ đánh bại nó, thì lão Kiếm Thánh đó sẽ càng thêm chú ý đến chúng ta mà thôi, chi bằng cứ để ổng tự lo đi để còn xong việc nữa.”

“Eh!?”

Tomochika trong vẫn chưa bị thuyết phục, cô lờ đi Yogiri và nhìn quanh.

Một cái hố lớn.

Lối vào của chiếc thang máy khổng lồ đã lộ ra, nhưng không chỉ vậy, vài cánh cửa xuất hiện trên bức tường phía đằng xa.

Bất cứ cái nào cũng có thể kết nối đến tầng hầm.

“Tôi đồng ý. Đây không phải lúc để lo mấy chuyện thế này.”

Theodosia gật đầu.

Yogiri cùng cô bắt đầu chạy đến cánh cửa gần nhất.

Discord Facebook

Chương 17: Tớ tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu tớ giết không gian

——

Tòa tháp đột nhiên xuất hiện.

Chỉ mới đây, nó còn mập mờ chỉ xuất hiện trong tức khắc.

Đấy không phải ảo ảnh, nó đang đứng sừng sững cao lớn ngay lúc này.

“Cái thứ bự như thế mà còn tàng hình được, đúng là lố bịch mà….”

Aoi và Hanakawa đang cùng đứng trên đỉnh đồi.

Họ đang nhìn vào tòa tháp tại phía trung tâm và hơn nữa bên trên phía trước là một con quái vật biết bay với cơ thể đầy gai góc

Tòa tháp cực cao đột nhiên xuất hiện đấy tọa lạc ngay giữa thảo nguyên với không bất kì cổ vật nào khác xung quanh.

Aoi đoán rằng thứ đó ít nhất cũng cao cỡ tầm 500m.

“Hình như có loại kết giới nào đó quanh đây. Tòa tháp này được phủ trong một kết giới rất lớn, xử lí được nó là cả một vấn đề đấy. Mà, dù gì đây cũng là địa phận của Kiếm Thánh, chúng ta không nên lại gần.”

“Kiếm Thánh có vấn đề gì à? Nghe nói ổng thường huấn luyện các anh hùng.”

“Thì Kiếm Thánh trông cũng đâu khác gì một thằng anh hùng đâu. Theo như những gì ta nghe được, hắn đôi lúc sẽ đi thu thập những ứng cử viên tiềm năng và từ đó sẽ tiến hành thách và huấn luyện những kẻ sống sót. Mà, Hiền Giả cũng làm tương tự vậy thôi.”

“Ồ nhắc mới nhớ. Tôi cũng bị kêu phải trở thành Hiền Giả khi trước.”

“Ai kêu?”

“Là người nào đó tên Shion.”

“Ồ, xin chia buồn nhé.”

Dù Aoi đã luôn xem Hanakawa như một tên béo ú thô thiển, nhưng giờ đây đột nhiên cô lại rủ lòng thương với cậu.

“Ê từ từ đã! Sao tự dưng tôi có cảm giác như mình đang bị nhìn bằng ánh mắt như thể thấy một con bọ đang dũng dạn lê lết dưới đất thế kia!”

“Ngươi có biết Shion là kiểu người không hay tất cả không. Cô ta chả có khái niệm ‘nuôi dạy đệ tử’ gì đâu. Dù việc này cũng không hẳn là chắc chắn nhưng sau khi các người đạt đến độ tuổi thành niên, thì các ngươi cũng sẽ chả thể tự cứu mình dù cho đã sống sót lâu như thế đâu! Nó khá là rắc rối. Vậy nên ta nghĩ bây giờ ta nên tập nhìn ngươi tội nghiệp đi là vừa.”

“Tôi nghĩ bây giờ tôi chịu đủ rồi ó nhe! Ngài nhẽ ra phải giúp tôi, một kẻ lầm đường lạc lối đến đây cơ chứ. Ngài nhìn đi, chúng ta đã ở bên nhau suốt bao ngày qua, tạo nên biết bao mối liên kết, và giờ ngài lại dễ thương như gì ấy! Đây là kiểu hội chứng stockholm thường gặp cơ mà!!”

Cậu nói xong, Aoi cẩn thận xoi sét Hanakawa.

Chịu thôi.

“Oops. Xin lỗi nhé. Không được phép can thiệp vào những ứng cử viên của các Hiền giả khác.”

“Nếu vậy thì làm ơn cho tôi cho tôi về được không!? Tôi hứa tôi sẽ cố hết sức cho mục tiêu hiền giả mà!”

“Không sao đâu. Ngươi sẽ học được nhiều hơn nếu ở bên ta.”

“Cái tôi học được duy nhất đó là dù tôi có chọn gì tôi cũng đều phải chết sớm cả! Tôi đã đặt một bước vào mộ mình rồi ư? Giờ sao đây, đuổi theo con quái vật đó à?!”

“Thứ đó chỉ tình cờ xuất hiện khi ta đến đây mà thôi. Thế nhưng ta không muốn phải chiến đấu với nó. Mục tiêu của ta là Yogiri Takatou, hắn mới là kẻ duy nhất nên bị giết.”

“Không không, nó đó. Như tôi đã nói khi trước, nếu người ngài ngắm vào là Takatou, thì tôi thực sự không cần thiết!”

“Ta hiểu. Ta quên giải thích chứ. Hmm, giờ lấy thử Oda Nobunaga làm ví dụ đi.”

“Vâng?”

“Ngươi có biết ông ta không? Oda Nobunaga ấy?”

“Hohou?‘Làm sao mà tôi không biết được thiên vương đời thứ 6 cơ chứ hả? Đừng xem thường tôi nhé!”

“Takatou Yogiri cũng như ông ta vậy, ngươi không thể giết một tồn tại được vận mệnh che chở như thế. Hắn sẽ không chết dù cho bị bắn bởi Sugitani Zenjubo, hắn cũng không chết dù cho có chiến đấu hàng tiền tuyến cùng những binh sĩ khác, và hắn cũng sẽ không chết dù ngươi có liên tục tấn công ở hẻm vực này đi chăng nữa. Nếu theo quan điểm của kẻ thù, thì đó quả là một cái cheat. Nhưng vẫn tồn tại cách để giết hắn mặc cho chuyện đó.”

(Zard: Sugitani Zenjubo là một ninja được gửi tới để ám sát Nobunaga nhưng thất bại và ông đã ẩn trốn nhưng bị phát hiện và bị xử tử.)

“Nó giống như tai nạn Honnoji đấy à?” (Zard: tình cảnh Nobunaga bị phản bội và bị bắt phải seppuku bởi tướng samurai của ông)

“Đúng vậy. Để có thể giết được kẻ được vận mệnh che chở, ta phải sử dụng đến số phận. Cứ giết hắn cách rành rành thế kia là không được. Vậy nên, nếu hắn chết ở đây, mọi thứ sẽ càng trở nên kích thích và khuấy động hơn rất nhiều. Vận mệnh thích những tình huống kịch tính. Ta sẽ tạo nên một khung cảnh nơi cái chết của hắn sẽ trở nên cực kì thú vị hơn rất nhiều.”

“Thế, đó là lí do để mang tôi đi theo đúng không?”

“Phải. Mọi chuyện chẳng phải sẽ cao trào hơn khi hắn gặp lại bạn cùng lớp của mình đúng không?”

“Nhưng, nó sẽ càng dễ hơn nếu Aoi-san dùng năng lực để phong ấn khả năng của Takatou lại! Chẳng phải chuyện sẽ thế sao?”

“Ta vẫn chưa có nhiều thông tin về Takatou Yogri nên vẫn chưa nói gì được. Sau cùng, thắng thua cũng tùy vào định mệnh cả thôi. Ta sẽ dẫn đưa nó theo chiều hướng có lợi cho ta để biến thứ số phận này thành một kịch bản. Mà, đây là thứ cần làm với thứ gì đó hữu ích-”

Cô không hi vọng gì nhiều vào Hanakawa.

Aoi đã cố nói những lời đó, nhưng rồi lại ngưng bởi tiếng gầm bất ngờ vang lên.

“…Mà cái tòa tháp đó giờ lại biến mất nữa, đây cũng như bị kết giới che dấu à?”

Cậu không thực sự nghĩ vậy và cậu cũng ngại để hỏi.

“Nhìn nó giống bị phá hủy thì đúng hơn.”

Cả tòa tháp đã hoàn toàn biến mất

Nhưng không chỉ mỗi tòa tháp đó.

Cả hẻm vực và khu rừng xung quanh cũng đều đã bốc hơi.

Và, thứ tồn tại đã làm điều đó đang lơ lửng trên không.

Nhìn xuống từ trên trời, nó phát ra thứ gì đó, và nó đã hủy diệt mọi thứ từ trên không theo một đường thẳng.

“Cái thứ này còn hơn cả vô lí rồi đấy! Nó đến mức mà cả địa hình thay đổi luôn kìa!”

Hanakawa hét lên bằng giọng the thé.

“Mệt rồi đây. Nếu Takatou Yogiri ở trong tòa tháp, ta sẽ không thể xác nhận rằng hắn còn sống hay đã chết.”

Với người đã nhận hợp đồng như cô, việc mục tiêu của mình đột nhiên chết quả là thứ rất phiền phức.

“Thôi kệ, nếu hắn chết bởi thứ kiểu này, thì cũng chẳng cần ta phải động tay làm gì.”

Aoi bắt đầu hướng đến nơi đã từng là tòa tháp trong khi kéo lê Hanakawa đang cố chạy trốn.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

“Ể? Nè!”

Khi anh nhìn thấy Yogiri, Tomochika cùng một người phụ nữ khác đang nhanh chân bỏ chạy, Rainier trở nên bối rối.

Câu hỏi đặt ra với anh là giờ anh cũng nên bỏ chạy, hay anh sẽ ở lại và chiến đấu đến cùng.

“Rainier-san! Đây không phải lúc để cậu quan tâm đến Dannoura-san và những người khác đâu!”

Khi nghe Rick hét lên, Rainier liền quay lại với họ.

Và rồi, anh nhận ra trốn thoát là vô ích.

Đối phương là một con quái vật có thể dễ dàng phá hủy gần 100 tầng của tòa tháp này.

Không nơi nào để trốn cả.

Không những thế, thứ đang lơ lửng trên không đấy thậm chí còn được xem như đứa trẻ của Ác Ma.

Nếu họ không chặn nó ngay tại đây, kết giới sẽ vỡ, và Ác Ma sẽ tái sinh, và nhân loại sẽ sớm bị hủy diệt.

“Đừng có mà hèn nhát kiểu đó chứ! Giờ thì nó đã ra khỏi kết giới rồi! Lần này, bà sẽ cho mày ăn đủ!”

Cô giương cao cây trượng, đó là cô nàng giàu có đã mời gọi (ép) Rainier đến thử thách Kiếm Thánh này, Frederica.

Tất cả tài năng của cô đều vượt xa người bình thường, nhất là ở khoảng ma thuật, chỉ riêng lượng ma năng của cô đã gấp 10000 lần so với người thường.

Và theo những gì anh biết, cô ấy là người mạnh nhất, vậy nên Rainier, trong lúc khốn khó, đã chui ra núp phía sau cô.

“Đây không phải là Ác Ma. Hình như đây chỉ là một trong những quyến tộc của nó thôi.”

“Ta ít nhất cũng biết cái đó rồi! Giờ coi ta dễ dàng cho nó bay màu đây!”

“Rainier-san, cậu hãy chuẩn bị sẵn đá đi.”

Rick rút kiếm ra.

Những người ứng cử viên khác cũng bắt đầu bước ra chặn đầu thứ đó.

Tên quyến thuộc lơ lửng trên không ấy chầm chậm đáp xuống trước mặt Kiếm Thánh.

Cô ta trông có vẻ như là quyến thuộc của tên Ác Ma, thế nhưng hình dáng của cô lại gần như trông y hệt con người.

Nếu nói về điểm khác biệt, đó chính là ba cặp cánh phía sau lưng cô.

Không những vậy, lượng chướng khí khổng lồ mà thứ đó đang tỏa ra càng khiến cô ta không giống con người chút nào.

Cô là một thực thể cấp cao, một tồn tại đến từ thế giới khác.

“Giờ thì làm sao để phá bỏ cái kết giới phiền phức này hả tên con người kia? Nếu như ngươi chỉ ta, ta đảm bảo sẽ không giết ngươi.”

Một giọng nói đủ khiến cho những kẻ yếu ớt nghe thấy sẽ lập tức quỳ khập xuống.

Ngay cả lúc này, lượng ma lực ẩn chứa trong giọng nói đó và của chiếc vòng kháng ma lực mà Rainier đang đeo cũng đang triệt tiêu lẫn nhau.

“Ngươi cũng nhân từ đến vậy cơ đấy. Ngươi vừa phá nát cái tòa tháp kia kìa.”

“Lí do ta phá cái cột dơ bẩn này là vì ta nghĩ khả năng cao kết giới sẽ biến mất nếu ta làm vậy. Thế nhưng có vẻ như ta cần một phương pháp khác bởi nó không có tác dụng.”

Đúng như những gì mong đợi từ Kiếm Thánh.

Ông không bất cẩn trả lời câu hỏi của tên quyến thuộc quỷ đó.

Tên quyến thuộc hẳn cũng đã đoán rằng Kiếm Thánh sẽ không có ý định trả lời hắn.

Cô chỉ tay vào một trong những người ứng cử viên sống sót.

Đầu ngón tay cô sáng lên trong một chốc, và tia chớp đen tựa một sợi chỉ mỏng manh đâm xuyên trán của người ứng cử viên ấy.

Một phép tức tử. (Zard: Tất nhiên ko phải phép tức tử thiệt :V)

“Ta không rảnh ngồi đây nhây với các người đâu. Giờ ta sẽ giết từng thằng một các ngươi, nếu ngươi cảm thấy muốn nói thì cứ kêu ta.”

“Ta không để ngươi làm vậy đâu!”

Một người đàn ông nhảy xuống chắn giữa Kiếm Thánh và tên quyến thuộc.

Người đàn ông ấy gồm sáu người, và mỗi người đều chém xuống cùng một lúc.

Sáu đòn tấn công đồng thời từ sáu hướng khác nhau.

Nhưng dù những đòn đó mang sức mạnh thừa sức giết chết bất cứ ai, chúng vẫn không là gì với tên quỷ.

Tên quyến thuộc lắc tay trong khi cảm thấy bị quấy rối.

Vài lưỡi kiếm đã chạm đến cô.

Thế nhưng, chúng vẫn không đủ để làm cô đau, và cuối cùng, sáu cái xác bị phân cắt từ trên xuống dưới đã được tạo ra.

“Nếu ngươi nghĩ nó là dư ảnh, thì ta xin nói đây là thật đấy.”

“Hể… ta làm sao có thể đánh bại một tên nhiều chuyện như vậy chứ.”

Frederica ấn tượng trước cảnh đó và nói với Rainier.

Về phần Kiếm Thánh, ông ta đã phóng giữ khoảng cách với tên quyến thuộc đang bay đó.

Ông đứng đấy đợi thời cơ, ông vẫn chưa động gì đến thanh kiếm của mình.

“Nếu đây không có kết giới, thì hãy nhận lấy đi này!”

Frederica giương cây trượng đang phát ra ánh sáng nhẹ trên đỉnh đầu của mình

Thứ đó ngày càng sáng lên, năng lượng đang tỏa ra từng chút một, tạo nên một quả cầu ánh sáng cực lớn.

“À, ùm, bây giờ chúng ta có thể thôi được chưa!? Tôi thấy nó to quá rồi đấy!”

Quả cầu thậm chí còn lớn nhiều so với cái mà cô đã tạo ở trên tầng thượng.

Như thể một mặt trời thứ hai, nó phóng cao ra khỏi tòa tháp và ngày càng vượt xa kích thước bên trong của tòa tháp.

“Hết sức luôn! Bà đây không sợ!”

“Không, nhưng kéo theo tất cả thì có–”

Thế nhưng sự lo lắng của Rainier hoàn toàn vô ích.

Quả cầu ánh sáng như đang che phủ cả bầu trời ấy bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại.

Xung quanh quả cầu xuất hiện những chớp sáng mờ ảo.

Quả cầu ánh sáng chứa đựng nguồn ma lực khổng lồ giờ đây đã bị nén đến cực đại.

Nhưng, chuyện gì sẽ xảy ra khi thứ đó đáp xuống đây?

Cơ thể Rainier bắt đầu run lên từng chút một bởi linh cảm tồi tệ đó.

May mắn thay, tên quyến tộc không hề chú ý đến Frederica.

Cô ta chỉ lặng lẽ chầm chậm tàn sát từng người một xung quanh.

“Nhận lấy!”

Frederica vung cây trượng về phía tên quyến tộc.

Quả cầu ánh sáng được nén chỉ còn bằng kích thước nắm tay lao thẳng xuống về phía tên quyến tộc với tốc độ cực nhanh.

Nhưng tên đó thậm chí còn không thèm nhìn quả cầu, và nhẹ nhàng vẫy tay.

Cô ta nắm lấy quả cầu ánh sáng và không chuyện gì khác xảy ra.

“Cái gì!?”

Frederica cứng người.

Tâm trí của cô vẫn chưa theo kịp với những gì đã xảy ra.

Lần này, đây chính là đòn tấn công mạnh nhất từ trước đến giờ của cô, cô đã nghĩ nó sẽ dễ dàng nghiền nát con quái vật ấy.

“Tôi nghĩ cái thứ đó khá mạnh so với một con người đấy. Không biết chị đã tính đến chuyện nó sẽ thiêu cháy tôi khi nó đáp xuống chưa-”

Giọng nói đến từ một cậu bé trước mặt Frederica.

Trước khi họ nhận ra, cậu bé đã đang nhìn chằm chằm vào Frederica với hai tay sau lưng.

“Mà, nếu ngươi không thể vượt qua được cái rào chắn không gian thì vô dụng cả thôi.”

“Cái gì?!”

Frederica theo phản xạ vung trượng vào cậu.

Cậu bé chụp lấy nó bằng bàn tay trái của mình.

Rainier như không tin vào mắt anh.

Frederica tuy không mạnh đến vô lí, thế nhưng đòn đập đủ để nghiền nát đầu một con rồng lại dễ dàng bị chặn lại bởi cánh tay nhỏ nhắn của cậu bé đấy,

“Yu~up. Tôi xin lỗi nhưng có vẻ như chị gái đây không hợp để chiến đấu với chúng tôi rồi. Chị còn không biết phải làm gì lúc này phải không?”

“Thằng nhãi!”

Frederica như trông định rút lại cây trượng, cậu bé đẩy ngược nó về.

Frederica ngã xuống phía sau theo đà quán tính.

Thế nhưng cây trượng vẫn nằm trong tay cậu bé, và cánh tay của Frederica vẫn đang bám lấy cây trượng.

Cánh tay phải của Frederica đã hoàn toàn bị đứt lìa từ phần khủy tay.

“Ôi trời ạ, chị gái có thích những thứ ngọt ngào vì mình là con gái không? Tôi đã nghĩ mình cũng nên ngọt ngào một chút, thế mà chị thì sao?”

“Kh-không thể nào! Chuyện gì thế này!”

Cánh tay phải của Frederica dần hóa nâu.

Như thể một miếng bánh được nướng kĩ càng, nó thật thô và cứng.

Cậu bé đã cướp lấy cánh tay phải đang bám lấy cây trượng, và từng mảnh của nó bắt đầu rơi xuống theo mảng lớn.

Frederica như mất hết ý chí khi nhìn thấy cảnh đó, và Rick liền lao lên chém lấy cậu bé bằng thanh kiếm của mình.

Cậu bé nhảy lùi khỏi tầm đánh và đã né được.

“Yup. Ông anh già đó vẫn có thể chiến đấu. Thanh kiếm và bộ giáp đó tốt đấy. Tôi không biết anh lấy ở đâu nhưng nó có thể

chạm đến chúng tôi.”

“Rainier-san! Frederica-san nhờ cậu cả đấy!”

“Eh, à, được!”

Dù Rainier vẫn còn ngớ người về những sự kiện bí ẩn đã xảy ra, nhưng anh đã nhanh chóng trở về hiện thực khi Rick gọi tên anh.

“Kiếm Thánh-sama! Những cá thể độc nhất bắt đầu đã xuất hiện cùng một lúc!”

Cô búp bê hầu gái chậm chạp gửi thông báo cho ông.

“Đừng gọi bọn tôi là cá thể độc nhất cơ chứ. Chúng tôi cũng có tên đấy. Tôi là Lute. Cô nàng có cánh này là Orugein. Mà, dù có lẽ chỉ là mối quan hệ ngắn ngủi, nhưng hãy giúp đỡ bọn tôi nhé.”

Cậu bé tự giới thiệu mình là Lute cúi chào họ trịnh trọng.

“Tệ rồi đây. Chưa từng có trường hợp hai cá thể cùng lúc xuất hiện.”

Sự mất kiên nhẫn xuất hiện trên khuôn mặt của Kiếm Thánh.

Quyến thuộc của tên Ác Ma thường thích chui ra khỏi kết giới, và Kiếm Thánh có nhiệm vụ là tiêu diệt bọn chúng.

Thế nhưng, chỉ duy nhất một con xuất hiện trong từng thời điểm.

“Rainier! T-tớ phải làm sao đây, tớ phải làm gì đây, tớ phải làm thế nào đây!? Tớ không chữa trị được! T-tớ đã trở thành đồ nướng mất rồi!”

Frederica đang trong trạng thái hoảng loạn.

Cô đã chưa từng bị thương từ khi cô được sinh ra trên thế giới này.

Và vết thương đầu tiên cô nhận phải cũng quá bất thường: cánh tay phải của cô đã trở thành kẹo ngọt và vỡ nát thành từng mảnh.

Với cảm giác thế này, cô không tài nào giữ được bình tĩnh.

Cô cũng đã rất giỏi trong ma thuật trị liệu, và cô đã cố gắng tuyệt vọng sử dụng nó, thế nhưng không một hiệu ứng nào dù

là nhỏ nhất xuất hiện.

Đứa trẻ Ác Ma với đôi cánh, Orugein, đang chầm chậm giết từng người một lúc này.

Và kẻ mang hình dạng của một cậu bé, Lute, thì lại đang né đòn trong khi cười nhạo những đòn tấn công của Rick.

Sợi dây mà họ đang phải dựa vào lúc này, Kiếm Thánh, lại không chút động tĩnh gì.

Ông ta chỉ đang ngồi không trong khi đặt tay lên cán kiếm, có lẽ ông đang có kế hoạch nào đó, nhưng ngay lúc này thì ông lại chẳng hữu dụng chút nào.

Rainier chỉ có thể đứng đấy mà im lặng nhìn thảm họa trước mắt mình.

Chỉ bởi vì Rainier yếu đuối.

Anh ngay từ đầu đã không có chút tài năng nào cả.

Tất cả những gì anh làm từ đầu đến giờ chỉ là tàn phá cơ thể của một cô gái yếu ớt đến từ lần triệu hồi ấy, và không những vậy, anh đã lặp đi lặp lại điều đó rất nhiều lần.

Không còn nhiều pha lê tinh tú nữa, anh không thể triệu hồi bất kì một thực thể tàn bạo nào nữa.

Anh thậm chí còn không thể nghĩ rằng anh sẽ có làm được gì đó nếu liều mạng khiêu chiến với hai tên quyến thuộc kia một lần nữa.

Anh không thể làm được gì.

Rainier cố gượng cười, nhưng cùng lúc đó, anh nhận ra thứ gì đó đang nhấp nháy ngay góc mắt anh.

Một tin nhắn đến từ nữ thần.

Anh xác nhận nó trong khi cảm thấy như thể anh đang cố bám vào một sợi rơm mỏng manh.

・【Thông báo】Một lần nữa, event UR gacha sẽ được tổ chức!

Rainier quyết định sẽ đặt cược tất cả vào thứ này

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Trong khi đó…

Yogiri cùng những người khác đang đi xuống cầu thang dẫn đến tầng hầm.

Khi họ đã đến được căn phòng nhỏ đầu tiên, không có gì cần phải tìm kiếm ở đây, nhưng một vấn đề mới nảy sinh.

Cầu thang dẫn đến tầng hầm này như dài đến vô tận.

Một cảnh tượng kì lạ.

Tòa tháp này tọa lạc trên ngay bên trên vách đá.

Nếu cầu thang vẫn kéo dài đến nhường này, họ hẳn đã bị thổi bay khỏi vách núi.

Thế nhưng họ cũng không thể dừng bước trước cảnh tượng bất khả thi này.

Cả ba người tiếp tục tiến xuống dưới.

Thế nhưng họ vẫn không cảm nhận được chút gì là sẽ kết thúc mặc cho họ đã đi được rất lâu

Và như thể họ đi lên cầu thang căn phòng nhỏ ban đầu lại xuất hiện.

“Mình tự hỏi ở đây có cái kết giới nào không nhỉ…”

Yogiri nói trong khi đi xuống cầu thang một lần nữa.

『Hmm. Nếu thực sự có kết giới can thiệp vào, thì đây chắc là kiểu kết giới không gian nhỉ? Kiểu như kéo dài khoảng cách xuống lòng đất đấy.』

“Phía bên kia cũng có thứ này, vậy nếu đây thực sự là nơi điều khiển kết giới, thì việc bảo vệ nó là bình thường thôi.”

Đây là một thử thách của tòa tháp.

Nó không cho phép ai đột nhập vào đây cách dễ dàng.

“Hình như phía trước có người thì phải?”

“Không sai đâu. Sự hiện diện của bọn chúng ngày càng rõ hơn.”

『Hmm. Có vẻ như sự hiện diện vẫn có thể cảm nhận được mà không bị gián đoạn bởi kết giới. Phiền thật đây.』

“Có lẽ là người anh em của tôi đã tạo ra kết giới này.”

.『Ra vậy. Tôi cứ nghĩ linh hồn chỉ sử dụng để duy trì kết giới, nhưng nếu đã có một bán quỷ như một nguồn cung năng lượng, thì đương nhiên không tội tình gì mà chúng lại không nâng cấp cái thứ kết giới này cả.』

“Thật tốt nếu đã biết cách nó hoạt động. Vậy giờ ta nên làm gì đây? Cứ đi tiếp sao?”

Không rõ cô có theo kịp câu chuyện không, thế nhưng những lời Tomochika nói nghe thật chán chường.

“Tớ đoán là vậy, mà nghĩa là sẽ có một lối đi cho chúng ta tiếp tục xuống dưới, mà giờ làm thế nào đây?”

“A đúng rồi. Takatou-un nè, cậu không định giết nó sao? Cái thứ kết giới này ấy?”

Yogiri tự hỏi cậu nên đáp lại thế nào.

“Khó đấy. Mà tớ sẽ giết thứ gì cơ chứ?”

“…Không gian?”

“Tớ không hiểu không gian nghĩa là gì?”

“Tớ cũng không hiểu lắm nhưng cậu đã giết băng, và cậu cũng đã giết cửa nữa rồi đúng không?!”

“Giờ lấy ví dụ nhé, nếu cái kết giới này định bẫy tớ, thì tớ có thể nhận định kết giới này là một mối nguy và giết nó. Nhưng lúc này chỉ là tớ không thể tiếp tục tiến lên, nó khác với kiểu tớ sẽ chết nếu không thể đi hiểu chứ?”

Để giết một thứ gì đó. Yogiri cần phải xác định được mục tiêu, thế nhưng không gian là thứ gì đó quá trừu tượng.

Bất kì thứ gì cũng có thể được coi như mối họa cái chết dù cậu có không dò được mục tiêu, thế nhưng lần này thì khác.

“Tớ không rõ chuyện gì sẽ xảy ra nếu như tớ giết không gian, nhưng nếu như không có chuyện gì xấu xảy ra, thì tớ nghĩ tốt nhất không nên làm vậy.”

Trong trường hợp tệ nhất, cả thế giới có thể bị hủy diệt.

Đấy thực sự là một trong những chiến thuật cấm.

“Vậy cô thì sao hả Mokomoko-san? Trước đó cô đã ngăn không cho tòa tháp hấp thụ linh hồn phải không. Cô có thể phá nó với cảm giác đó được không?”

“Cái này thì, cậu biết nguồn gốc của kết giới này là từ đồng hương của Theodosia-san ra đúng không? Nếu cội nguồn kết giới mà bị phá hủy thì cũng coi như người chúng ta cần giúp đỡ cũng sẽ chết, vậy nên làm thế cũng chẳng ích lợi gì.”

『Có thể tôi qua được. Tôi dù gì cũng không có cơ thể mà.』

“Mình thực sự chả hiểu nổi linh hồn…”

Khi Mokomoko còn đang hành động cùng Yogiri và những người khác, cô đã bị nhận diện bởi sự dao động trong không gian.

『Có vẻ như những sự hiện diện có thể vượt qua khỏi đây. Vậy nên tôi sẽ đi trước và kiểm tra tình hình. Theodosia hãy tạo một con đường nếu cô dò được nguồn gốc của kết giới này, và hai đứa hãy giết những nơi mà kết giới sẽ ngăn không cho chúng ta đi qua nhé.』

“Ờm, bởi vì tôi không hiểu ý cô là gì, Mokomoko-san, hãy cố lên nhé.”

『Hmm. Vậy thì…ớ?』

Mokomoko nghiêng đầu.

“Sao thế?”

『Không hiểu sao, tôi lại cảm thấy như đang bị ai đó lắc.』

“Tôi có cảm thấy gì đâu?”

『Nói sao nhỉ, nó như đang có chấn động trong tim tôi vậy.』

“Cô đang nói gì thế—”

Roooooooooooou!

Họ nghe thấy một tiếng gầm đinh tai.

Và rồi, không gian trở nên xoắn lại.

Yogiri nhận định tình hình như thế.

Một đường thẳng chạy vuông góc trong không gian với cầu thang, chạy lên xuống rồi lại trái phải.

Dù chỉ là trong một khoảng khắc, nó đã lập tức trở lại bình thường, thế nhưng hiện tượng đó đã tạo nên thay đổi phía cầu thang.

Cầu thang thẳng tắp giờ đây đã bị uốn cong, nhưng đích đến vẫn không hiện ra.

Đây chính là hình dạng thật của chiếc cầu thang, một cầu thang xoắn ốc chạy dọc bên trong tòa tháp.

『Hả? Kết giới đã biến mất rồi ư? Thế là sao……』

“Kệ đi, ít ra nó cũng giúp tôi đỡ phải động tay, nhưng giá như chúng ta vẫn không cần phải đi xuống thì hay biết mấy.”

Khi Yogiri tiếp tục đi xuống cầu thang, một cơn gió thổi lên từ bên dưới.

Tomochika lập tức bám lấy cánh tay của Yogiri.

“Sao thế?”

Tomochika đang run rẩy.

“Thứ gì đó…thứ gì đó màu đen vừa phóng qua đây…một con quái vật với những lưỡi dao nhọn…”

Nó hoàn toàn hiện hình trước Tomochika.

Thế nhưng cô tự hỏi Yogiri và những người khác sẽ thế nào.

Yogiri ngoái ra đằng sau.

Không dấu gì là có một sinh vật vừa ngang qua.

Thế nhưng, có vẻ thực sự có thứ gì đó đang hướng thẳng lên mặt đất.

Discord Facebook

Chương 18: Vận may của ngươi đúng là tệ của tệ mà

Kết thúc đợt bom :))

———

Triệu hồi đồng đội bằng pha lê tinh tú.

Rainier đã làm việc này rất nhiều lần khi trước, thế nhưng hầu hết thứ xuất hiện chủ yếu là động vật nhỏ như chuột hoặc sóc.

Đôi khi vẫn có những con như chó hoặc sói.

Và cũng có lúc xuất hiện con người, nhưng họ đều không thuộc diện chiến binh, họ chỉ là những người dân bình thường không phù hợp với việc chiến đấu.

Thậm chí lần này dù có nói là gacha UR giới hạn thì điều đó vẫn chẳng thay đổi.

Đó là bởi lần trước anh cũng đã thử một lần triệu hồi UR, và thứ triệu hồi ra chỉ là một phân thân của nữ thần, một cô gái chỉ được cái xinh đẹp chứ không có sức mạnh gì cả.

Và lần này có khả năng cũng sẽ y như lần đó.

Thế nhưng, Rainier đã tìm thấy hi vọng trong lượng pha lê tinh tú cần thiết.

Thay vì là 5 như lần trước, ở đây lại yêu cầu tận 20 viên pha lê.

Của cải bù nhân phẩm.

Ý nghĩa trong sự khác biệt về số lượng không thể thấy ở nơi nào khác.

Nếu thật sự có một chiến binh với sức mạnh hạng UR xuất hiện, họ chắc chắn sẽ có thể vượt qua tình thế khó khăn này.

Và NẾU khả năng đó có tồn tại, thì nó cũng xứng với cái giá 20 viên pha lê mà anh đang có trên tay.

Thế nhưng anh cũng phải suy nghĩ cho thật kĩ.

Anh cần tiết kiệm pha lê nếu như anh còn muốn sống.

Tốt nhất là nên dùng những viên pha lê tinh tú này để hồi sinh.

Dù là kiểu vết thương nặng đến đâu, anh cũng vẫn có thể được chữa lành bằng chúng, và vận may của anh cũng không ảnh hưởng gì đến việc này cả.

Giá trị của những thứ này thật quá tuyệt vời cho ngài Rainier may mắn đây.

Rainier nhìn qua tình trạng của Frederica, người đang ngồi gục xuống.

Từ phần bả vai trên cánh tay phải của cô đã bị biến đổi.

Đây chính là hậu quả của việc bị kéo đứt một cách đột ngột.

May mắn thay, đây không phải một vết thương nghiêm trọng, nhưng cô hiện cũng đang trong tình trạng không thể làm gì.

Nếu họ cứ mãi ở đây, họ sẽ bị giết.

—Đây không phải lúc để mà mình chịu thua được!

Rainier vung hai tay lên trước như thể anh đang kết hợp tất cả những viên pha lê tinh tú lại.

Và rồi, anh cầu nguyện.

Anh mường tượng về loài sinh vật mạnh nhất và cầu xin bằng cả tấm lòng mình.

Những viên pha lê lập tức biến mất, và phần không gian trước mắt anh bắt đầu tỏa sáng rực rỡ.

Giây phút tiếp theo, thứ gì đó như những vì sao lấp lánh rực rỡ xuất hiện và bắt đầu phân tách, bay lượn khắp xung quanh.

Anh có linh cảm xấu về điều này.

Anh nhớ lại chuyện lần trước đã như thế nào.

Thế nhưng, Rainier tự nhủ rằng mọi cấp UR nào cũng đều như vậy.

Ánh sáng dần mờ đi và ai đó xuất hiện.

Rainier bấu chặt vào đùi mình.

Một người phụ nữ đã xuất hiện.

Khoác lên người bộ quần áo đầy rực rỡ và kiểu cách, cô phô ra làn da đẹp đẽ lại vừa hở hang của mình.

Một bên tay phải cô là thanh kiếm báu dài tuyệt đẹp, và trên bàn tay trái cô là những chiếc nhẫn mang đầy vẻ thần thánh, thiêng liêng, nhưng chỉ tiếc là anh chẳng hiểu chúng để làm gì.

Vũ khí của cô không chỉ có vậy, một chiếc rìu, một ngọn thương, một con dao, một thanh kiếm, và một chiếc khiên đang lơ lửng xung quanh cô gái ấy.

Quanh cô đầy rẫy những cánh hoa đang nhảy múa như thể đang chào đón cô, những vì sao lấp lánh, và một cơn gió nhẹ lặng thổi bên cô.

Những khúc ca chúc lành vang lên từ đâu đó, và anh thậm chí còn nghe được âm vang của niềm vui và hạnh phúc ở cô.

Đây thực sự phải nói là rất tốt, thực sự hợp với một UR.

Thế nhưng Rainier lại không thể giấu được nỗi thất vọng.

Bởi cô gái đấy không ai khác chính là người nữ thần đáng kính đã gửi anh đến thế giới này.

Hay nói cách khác, nó chả khác mịa gì lần trước cả. (Zard: Vỗ tay….)

“Kh-khoan đã nào! Tại sao tôi lại bị nguyền rủa đến kiểu này vậy hả trời, tất cả đã kết thúc rồi! Nhìn nó y chang khuôn mặt má trẻ đó luôn kìa!”

Rainier bây giờ đang thể hiện khuôn mặt đầy tuyệt vọng.

Nữ thần chỉ vừa mới xuất hiện mà đã bị ăn chửi.

“Mình đã trực tiếp dùng hết tài nguyên của mình thế mà, ra thứ gì thế này!”

“À ngươi đừng lo. Ta đến bằng cơ thể thực của mình mà.”

“Hmmm, vậy, lần này thì sao?”

“Giờ ta có thể sử dụng tất cả sức mạnh của mình rồi! Quyến thuộc Ác Ma á? Cái thứ hạ cấp đó thật quá hạ cấp với ta. Nó không khác gì một con cá nhỏ cả!”

“Ooh! V-vậy, cô lên đi!”

“Fufufu. Giờ coi ta đây. Mọi chuyện sẽ kết thúc nhanh thôi!”

Rainier nhẹ nhõm khi nghe điều đó.

Lần này có vẻ đã ổn cả rồi.

Dù sao đi nữa, cô ta vẫn là một nữ thần.

Dù đối phương có khó nhằn đến đâu, tất cả cũng đều chỉ là đầy tớ của Chúa mà thôi.

Việc họ phải cúi đầu trước vị Chúa toàn năng của họ cũng là lẽ tự nhiên.

Cô nữ thần từ tốn bước đến tên quyến thuộc.

Hắn cảm nhận được một sự hiện diện với cấp bậc khác biệt xuất hiện, và chúng lập tức dừng trận đấu và nhìn về phía nữ thần.

“Rainier-san, chuyện gì thế này?”

“Tôi làm được rồi! Cô ấy là nữ thần đấy! Tôi đã thành công triệu hồi một nữ thần! Giờ ta đã an toàn rồi!”

“Tôi không rõ cô ta là loại nữ thần gì, nhưng quả thật cổ có một nguồn năng lượng thánh linh rất khủng đấy.”

Rick cảm nhận được thứ sức mạnh tỏa ra từ cô.

Vẻ toàn năng của nữ thần cũng đã được truyền đến anh.

“Hmm. Có lẽ như vậy vết thương của Frederica cũng có thể được chữa đấy!”

Rainier mỉm cười với ý nghĩ mọi thứ đã ổn cả rồi.

Nữ thần đứng trước Orugein, tên quyến thuộc có cánh.

Và rồi, Orugein quỳ một chân xuống trước vị nữ thần trong khi nhẹ cúi đầu.

“Ể! Chuyện gì thế này! Không cần đánh cũng thắng luôn à!?”

Rainier vui mừng khôn xiết.

Mọi thứ chưa bao giờ đi xa đến như vậy.

Và những phút cuối cùng, anh đã có thể dính được một phát jackpot quá hay và giúp cho sự diệt vọng của loài người về lại thế cân bằng, có lẽ vận may của anh cũng đâu tệ lắm đâu nhỉ.

Tin người vcl, vận may của anh vẫn cực kì tệ.

“Vahanto-sensei, tại sao cô lại ở một nơi thế này?”

“Hmm?’

Tình hình hiện giờ bỗng trở nên rất lạ.

Thái độ của tên quyến tộc Ác Ma ấy không có vẻ gì là của kẻ chống lại nữ thần công lí cả.

Ban đầu, anh nghĩ rằng liệu có phải do hắn sợ bởi thực thể tối thượng trước mặt mình và cầu xin sự tha thứ không.

Thế nhưng, bọn chúng lại như thể đang vui mừng chào đón vị vua của mình.

“Ồ! Là Vahanato-sensei kìa! Có chuyện gì vậy ạ? Em tưởng phải chờ chút nữa để kết giới hoàn toàn—”

Tên quyến thuộc shota, Lute, đang vây quanh cô như một chú cún con, Rainier liền chen vào hỏi nữ thần người mà anh còn không biết tên, Vahanato.

“Hả? Chuyện gì thế này?”

“À phải rồi. Theo như ta đã quan sát từ đầu đến giờ, cái vận may của ngươi đúng là tệ của tệ đấy!”

“Ể, cô nói vậy là sao…”

“Đây là kết thúc của loài người, mà làm rồi mới nói có được không nhỉ?.”

Vahanato lập tức trả lời, đẩy Rainier vào hố sâu tuyệt vọng.

Có lẽ mọi chuyện đã tốt hơn nếu như anh không triệu hồi cô.

Tất cả những gì Rainier làm chỉ càng kéo thêm nhiều tai họa đến đây.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Họ đi xuống cầu thang và đến một căn phòng nằm sâu dưới lòng đất.

Khủng khiếp.

Chỉ có thể miêu tả nó như vậy, căn phòng được làm bằng đá, nhưng tường, sàn, và trần nhà đều ngổn ngang sụp đổ khắp nơi.

Tomochika tự hỏi việc này liệu có phải là do bàn tay con người làm ra không.

Dấu cắt rất sâu, và tất cả đều tả tơi sụp đổ.

Thế nhưng, đây ban đầu chỉ là một căn phòng trống, cũng như không có gì đặc biệt.

Thứ duy nhất nổi bật ở đây là một lối đi đang nằm lồ lộ một bên.

“Đằng trước vẫn còn đi tiếp được.”

Ở đây có vẻ có một cửa sổ và hình ảnh hẻm núi hiện ra sau nó.

Trông như thứ này được dùng để kiểm tra trung tâm kết giới nơi phong ấn con quỷ, thế nhưng giờ có tới xem cũng chẳng để làm gì.

Ở đây còn có một cánh cửa như dùng để dẫn sang phía đối diện.

Cánh cửa tuy đã bị khóa, nhưng Yogiri dễ dàng mở nó ra.

Có lẽ cánh cửa này đã được yểm vài phép phong ấn mạnh mẽ, nhưng dù nó có khó nhằn đến đâu, chỉ cần nó gặp Yogiri, thì giết nó chẳng việc gì khó cả.

Yogiri đi qua và tiếp tục thẳng tiến về phía trước.

Bên trong hoàn toàn phủ một màn đêm.

Cả căn phòng không hề có một cửa sổ nào.

“Cứ kệ nó đi, nếu cô không còn đủ ma lực thì khỏi thắp sáng nó cũng được.”

“Tôi biết tôi có nói mình không rành lắm về ma thuật, nhưng với mấy cái này thì đơn giản thôi.”

Theodosia sau đó nói gì đó và một quả cầu ánh sáng nhỏ xuất hiện trên lòng bàn tay cô, Tomochika lên tiếng khán phục.

Quả cầu chỉ to cỡ một đấm tay, nó bay vút lên dừng lại gần thiên đang (?)

Khi Theodosia di chuyển vào bên trong căn phòng, quả cầu cũng bay theo sau đầu Theodosia và mờ nhạt thắp sáng gần như cả khu vực xung quanh.

Ngay phía trước là những ống hình trụ bằng kính đang xếp thành hàng.

Cũng như căn phòng khi trước, chúng cũng đều trong tình trạng đổ vỡ.

Và cả căn phòng kế tiếp nữa, mọi thứ cũng đều trở nên tả tơi lộn xộn.

“Cậu chờ ở đây nhé Dannoura-san.”

Yogiri đẩy Tomochika, người đang chuẩn bị tiến vào căn phòng sang một bên.

“Huh?”

“Cậu không nhìn thì tốt hơn.”

Những cái xác đã bị băm vằm phía trước, cậu không muốn phải để cô phải thấy cảnh tượng như vậy.

『Hmm. Nghe lời cậu bé đi.』

Mokomoko cũng đồng tình với cậu.

Tomochika quyết định sẽ ở chỉ đứng ngoài.

“…Cô biết mấy người này là ai không?”

“…Họ có lẽ là…”

Theodosia chỉ vào một trong những ống trụ.

Nó đã bị vỡ, nhưng phần chất lỏng vẫn còn sót lại bên dưới nó.

Một con người đang lơ lửng bên trong.

Họ đều có mái tóc bạc cùng làn da nâu, cậu đoán họ hẳn là bán quỷ.

Thế nhưng, họ không có vẻ gì là giống một con người.

Tất cả ống trụ bên trong đều trong tình trạng như vậy.

“Nói tôi cảm thấy vui khi nhìn mấy người đồng hương của mình trong tình trạng kiểu này nghe cũng tàn nhẫn thật ấy nhỉ.”

Theodosia, sau đã đã xác nhận xong tất cả các ống trụ, nói như thể đang tự giễu cợt mình.

“Em gái-san của cô không ở đây à?”

Những đặc điểm cơ thể vẫn còn nguyên, vậy nên vẫn có thể xác định được danh tính của từng người.

“Ah. Mà giờ tôi nên làm gì với họ đây? Cậu có thể dùng sức mạnh của mình được không Takatou-dono.”

Vài người đã chết khi bị con quái vật tấn công, nhưng cũng vẫn còn vài người đang thoi thóp bên dưới đống đổ nát đấy.

“Tôi nghĩ tốt nhất là nên để họ được thanh thản. Mà, đó là nếu như cô tin vào sự an bình của linh hồn.”

“…Cậu nói đúng. Tôi sẽ thật đáng trách nếu để người ngoài làm việc này.”

Theodosia lặng lẽ rút kiếm.

Yogiri ra khỏi phòng trước.

Và một lúc sau, Theodosia cũng ra theo cậu.

“Thế giờ cô định làm gì?”

Tomochika hẳn cũng đã phần nào đoán được chuyện xảy ra bên trong.

Cô trông thật dịu dàng.

“Hãy cứ trở lại trước đã, rồi tùy theo tình hình mà chúng ta sẽ tính tiếp.”

“Ra vậy! Là trùm cuối à! Mà tớ tự hỏi ông Kiếm Thánh chết chưa ta…”

“Kiếm Thánh thì sao?”

Yogiri cảm thấy hơi phiền phức.

Chiến đấu có lẽ là điều cần thiết để bảo vệ thế giới này.

Thế nhưng, dù là bất kì lí do gì, cậu cũng không nghĩ nó đáng để dẫm đạp lên giá trị của người khác cả.

“Tôi luôn được dạy phải biết xóa tan hận thù. Nhưng đây không phải là thứ có thể áp dụng lên người khác. Vậy nếu cô muốn giết Kiếm Thánh, tôi hứa sẽ không cản cô.”

“Đã hiểu.”

Nếu cô vẫn còn trong tình trạng thế này, cô hẳn sẽ đồng ý nếu cậu ngỏ lời muốn giúp đỡ cô.

Thế nhưng nếu cô giết Kiếm Thánh chỉ bởi sự phẫn nộ, lòng oán hận của cô có thể sẽ biến mất.

Và khi điều đó xảy ra, sẽ không còn có thể quay lại được nữa.

—Nếu ông Kiếm Thánh đó định giết mình, thì sẽ không còn rắc rối gì nữa.

Yogiri thoáng nghĩ điều đó.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Tình hình trận đấu một lần nữa đã trở nên êm dịu hơn nhờ sự xuất hiện của nữ thần.

Tất nhiên, vẫn có những người đang cố xác định danh tính của đối phương, thế nhưng tất cả họ đều vô thức quỳ xuống trước quyền năng của nữ thần.

“Quỳ xuống.”

Chỉ bằng duy nhất hai từ.

Thế nhưng, bởi đó là lời nói của nữ thần, chúng chứa đầy quyền năng bên trong.

Chỉ mỗi Kiếm Thánh, Rick, và Rainier là có thể kháng cự.

Hay nói cách khác, bây giờ chỉ còn lại ba người có thể chiến đấu, thế nên đây không phải lúc để mà mù quáng xông lên.

May mắn thay, cô nữ thần ấy vẫn còn đang bận chào đón những người bạn cũng của mình, vậy nên cô vẫn chưa chú ý đến Kiếm Thánh và những người khác.

Rainier ngây người trước hoàn cảnh trớ trêu hiện giờ, và Kiếm Thánh đột nhiên tiến lại gần anh.

“Ah, cái đó…tôi…”

“Đừng nói với ta đây là lỗi do ngươi. Ta không nghĩ ngươi có thể làm gì khác.”

Làm sao ông ta có thể tha lỗi cho anh?

Thế nhưng, Kiếm Thánh không nói gì thêm về chuyện này.

“Tình hình bây giờ đang là rất tệ. Nhưng vẫn có thứ ngươi làm được. Ta sẽ trao cho ngươi danh hiệu Kiếm Thánh, nhưng chỉ lúc này thôi.”

“Cá-, đưa nó cho người như tôi sao?!”

Rick hoảng loạn trả lời.

Anh tự hỏi anh có phản ứng hơi quá khích không.

“Việc có thể di chuyển trong hoàn cảnh thế này với ngươi là đã quá đủ rồi. Ta chỉ nói để phòng ngừa, nhưng chỉ duy nhất một Kiếm Thánh được tồn tại trên thế giới này. Hay nói cách khác, khi ta chết, ngươi sẽ trở thành Kiếm Thánh đời tiếp theo. Ngươi nên biết Kiếm Thánh không phải chỉ đơn thuần là một danh hiệu đâu, mà, ta nghĩ ngươi sẽ hiểu khi thời điểm đến thôi. Mà nói, đây không có ý rằng ta sẽ chết dễ dàng như vậy đâu.”

“Chúng tôi…nên làm gì?”

“Tranh thủ khi bọn chúng vẫn chưa có động tĩnh gì. Ta sẽ hấp thụ năng lượng đã được tích trữ trong tòa tháp ngay bây giờ. Thậm chí chúng ta có thể vượt qua cả nữ thần khi hấp thụ đến một giới hạn nào đó.”

“Để làm vậy thì ngài cần thời gian nhỉ. Vậy thì, chỉ có một việc cần làm thôi!”

Rick có vẻ như đã bình tâm lại.

Và, Rainier nhận ra không một ai kì vọng gì vào anh cả.

Chắc chắn, anh không thể tự mình làm bất cứ việc gì.

Thế nhưng, chính anh là kẻ đã gây ra chuyện này.

Anh không thể cứ đứng đấy mà nhìn được.

—Nếu mình tự sát thì…

Năng lực của Rainier, ngẫu bộ hành, sẽ cho phép anh có thể làm lại chuyện này một lần nữa.

Thế nhưng, nếu anh được hồi sinh, thì đó sẽ là ngay trên tầng thượng của tòa tháp.

Mặt khác, nếu tên quyến thuộc Ác Ma đấy vẫn đến, thì dù cho anh có triệu hồi nữ thần hay không, cái chết của anh vẫn chẳng thể thay đổi.

“Nè- Nè nè!! Nữ thần-sama! Ngài có muốn nói chuyện một chút không?”

Vậy nên Rainier nghĩ rằng anh vẫn có thể làm gì đó tại đây.

Nữ thần chính là người đã cho Rainier đến thế giới này.

Anh thậm chí còn không biết tên cô.

Nếu tất cả chỉ là câu thêm thời gian, anh nghĩ mình sẽ có thể nói chuyện lâu một chút.

"H~ả?"

Cô có vẻ cũng trông bất ngờ với sự đột ngột này, vậy nên nữ thần Vahanato hỏi đáp lại.

"Nà, này, dù tôi chẳng rõ lí do là gì, nhưng chuyện beep gì đang xảy ra thế? Tôi là người đã triệu hồi cô phải không? Vậy sao cô lại đi trò chuyện với kẻ thù như không thế hả?"

"Ồ, ngươi muốn nghe à? Ta nên làm gì đây~, ta có nên nói cho ngươi không đây~"

"Được rồi~. Ý ngươi là thế nào? Mà, dù gì ta cũng có hơi kết thân với ngươi rồi mà nhỉ, tự nhiên giết ngươi mà không nói gì cũng nghe khá tệ. Được rồi, ta sẽ nói."

Nữ thần dễ bắt chuyện đến lạ kì.

—

Zard: Chào mừng các bạn đã đến với kênh forrbiden loli novel translation, hay các bọn có thể gọi là anh Zard Nlog, hôm nay nhân ngày sinh nhật mình mình xin mang đến cho các bạn một trái bom, siêu to siêu khổng lồ.

Quào, đã 23 nồi bánh chưng rồi mình mới thấy trái bom to đến vậy, các bạn thấy thích thì hãy ủng hộ mình ít kinh phí để có thể chăn em gái, và lấy sức để có thể chế tạo thêm những trái siêu to không lồ thế này nhé.

Ủng hộ mình trên ví momo: 0833636631

Xin cảm ơn vì đã ủng hộ mình đến tận bây giờ :))

Discord Facebook

Chương 19: Chẳng phải ngươi bảo ngươi là kẻ thù của thế giới sao?

Cứ vào đầu mỗi năm học là lại khổ, học phí đóng mệt tổ bà :V

Các bạn độc giả ai có lòng hảo tâm xin hãy ủng hộ trans để trans có sức nuôi em gái và dịch truyện :<

—-

“Giờ thì. Đầu tiên là, ta tự hỏi mình nên bắt đầu từ đâu đây. Nói chung thì, mục tiêu cuối cùng của bọn ta là mang Alubagaluma-sama trở về, nhưng bọn ta lại không rõ vị trí của anh ấy đâu cả.”

Khoảng khắc anh nghe thấy cái tên đấy, một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng Rainier.

Đó chính là cái tên của Ác Ma kinh hãi và bạo tàn nhất đến mỗi không một ai dám nhắc đến nó.

“Không biết có phải Darling vô tình bị lạc đâu đó không nhỉ. Mà như thường lệ, anh ấy không có ở đây. Ta không nghĩ anh ấy sẽ trở lại dù cho ta có đợi lâu đến mấy đi chăng nữa đâu.”

“Hai người cưới nhau rồi à?”

Anh buộc phải kéo dài cuộc trò chuyện để có thêm thời gian.

Rainier không thực sự có chút hứng thú gì nhưng anh cố tỏ vẻ mình đang cảm thấy tò mò.

May mắn thay, khi anh nói chuyện, những tên quyến thuộc có vẻ cũng trở nên im lặng.

“À, xin lỗi, tôi nói hơi quá thân thiết à?”

“Không. Dù cho ngươi chỉ là một giống loài thấp kém, nhưng ngươi vẫn là người quen của ngài Vahanato. Dù ta cũng chẳng ưa gì chuyện này.”

Orugein, người vẫn đang quỳ gối, trịnh trọng trả lời anh.

“Hmm. Chắc ta giống một người vợ bám đuôi nhỉ? Mà, không như con người, kết hôn với bọn ta cũng không phải thứ gì hợp pháp cho lắm, vậy nên nếu họ có đồng ý, thì nghĩa là không

sao. Mà nói chứ, ta tự hỏi việc này có quá ngu xuẩn không, Darling dù gì cũng là một người nhút nhát cơ mà."

"Ra vậy…"

Rainier có cảm giác cô nữ thần có hơi trống trải.

"Thế nên ta nghĩ việc này có hơn bất thường, và ta đã ra đi để tìm anh ấy. Ta nghe nói ảnh hình như đã chạy trốn sang một thế giới khác, vậy nên sau khi gửi đi tin nhắn của ta đến vô số những thế giới kia, ta cuối cùng cũng đã tìm thấy anh ấy ở đây. Và thế là ta đã định đi khám phá thế giới này, nhưng nó quá lâu, bởi sao ta cũng đâu thể trực tiếp điều khiển thế giới này được. Chỉ có tí ti hay chút gì đó thông tin từ những người đã chết mang đến mà thôi. Việc điều tra đúng thật là đau đớn mà."

Không rõ có phải là vì cảm giác khuây khỏa khi được nói chuyện về nỗi khó khăn của mình hay không, Vahanato nói một cách hơi bị liên thanh.

"Haizz, mà, bây giờ cô có vẻ dính líu đến việc này nhỉ."

"Nó thực sự phức tạp lắm đấy. Hệ thống pha lê tinh tú đã được bổ sung thêm vào thế giới này. Cộng thêm việc ngươi là người ở đây, thế là đã đủ các yếu tố thích hợp, nhưng để can thiệp, ta đã tự thêm mình như một quản trị viên của chức năng này. Thế nên, ta có thể trao đổi thông tin, và lấy hình dạng khi mà ngươi đã triệu hồi, ta đã có thể đến được đây. Mà, Darling chắc chắn đang ở đây, cũng như việc phong ấn có thể bị hủy bỏ dù cho ta cũng không thể làm việc đó nhiều lần được. Không biết anh ấy có chịu hợp tác bỏ trốn theo kế hoạch này không đây?"

"Mà dù gì đi nữa! Phải vừa tiến hành kế hoạch trong khi biết anh ấy đang bị phong ấn tại thế giới này và bị tên Kiếm Thánh kia cai quản, ta khi đó đã định sẽ xử lí tên Kiếm Thánh đó, nhưng mọi thứ bỗng trở nên cực kì tệ ở đó. Ta không thể thắng được hắn mặc cho bất kì hoàn cảnh hay người nào ta đã gửi xuống."

Vahanato liếc sang Kiếm Thánh như thể cô đang rất căm thù ông. Rainier không rõ đã bao lâu từ khi nữ thần gửi thông báo, nhưng đó có lẽ là câu chuyện của một ngàn năm về trước.

Cô hẳn nghĩ cô sẽ thành công ở nơi này.

“Thực sự, khi ngươi là kẻ gánh vác vận mệnh của nhận loại, thì vận mệnh đúng thật là một thứ ngu ngốc! Ta không thể nào thắng nổi mặc cho ta là một cá thể tối thượng!”

“Err, cho tôi nói chút được không?”

“Cái gì?”

“Để chống lại một người mạnh như thế (Kiếm Thánh), tại sao tôi không sử dụng bước đi ngẫu nhiên? Bộ tôi không thể thắng dù có lặp đi lặp lại việc này à?”

“À, điều đó là bất khả thi. Một anh hùng sở hữu nhiều vận mệnh không thể chết chỉ bằng cách bắt đầu lại như thế được. Nghe tuyệt lắm phải không? Đó là thứ đã khiến lũ sâu bọ rác rưởi đó trở nên đặc biệt.”

“Sâu bọ rác rưởi….”

Rainier cảm thấy hơi chút thất vọng.

“À, tất nhiên ta không phải một con ngốc. Sau cùng, ngươi là kẻ có vận mệnh xui xẻo nhất cơ mà, thế nên nó mới thành công. Dù gì, thậm chí có cho ta gửi một kẻ thù mạnh đến, thì nó cũng chẳng đập nổi tên Kiếm Thánh đó. Đấy thể nào cũng là một kẻ thù của nhân loại và tên Kiếm Thánh thì lại sở hữu sức mạnh đặc biệt để chống lại kẻ thù kiểu đó. Vậy nên ngươi thấy đấy, nếu ta thay đổi kế hoạch, chuyện gì sẽ xảy ra nếu ta cho ngươi, một đồng minh của nhân loại, nhưng lại là kẻ có vận mệnh xui rủi nhất sẽ chết nếu như bị bỏ rơi?”

“Không thể nào…”

“Hay nói dễ hiểu hơn, vì ngươi là kẻ xui xẻo nhất, cộng thêm việc ngươi là đồng minh của nhân loại, kết quả cuối cùng dẫn đến sẽ là sự diệt vong của loài người! Về cơ bản, viễn cảnh tệ nhất sẽ xảy ra, phong ấn sẽ bị phá hủy và Ác Ma sẽ phục sinh!” (Zard: Cảm thấy hợp lí vler :)))

“Không không không, ý tôi là, tôi dù gì cũng chết sớm mà phải không? Kế hoạch kiểu đó sẽ không thành công đâu…”

Thế nhưng, anh chợt nhớ ra.

Anh sỡ hữu cuộc sống ngẫu nhiên và pha lê tinh tú chỉ vì lí do này.

“Ngươi đã có thể xoay sở để sống sót mặc cho cái vận mệnh xui tổ bà của mình. Thế nên, định mệnh chắc chắn sẽ giết ngươi. Và thậm chí dù cho ngươi có không bị giết, mọi chuyện sẽ tăng tiến nhưng chầm chậm tồi tệ hơn, và khi lên đến đỉnh điểm, ngày tận thế sẽ diễn ra. Và, thì, là vậy đấy. Mọi chuyện đến đâu rồi nhỉ, tuy ta không rõ phong ấn đã bị phá vỡ chưa, nhưng với cái vận xui của ngươi, mọi chuyện sẽ sớm trở nên tồi tệ cả thôi, cũng như hàng loạt các chuỗi chồng chất nhau quá nhiều vậy.”

“Ý-ý cô là gì, đấy…”

Rainier ngã khụy xuống.

Anh đã tự nhận thức được vận xui bẩm sinh của mình.

Thế nhưng, anh chưa bao giờ nghĩ rằng nó lại tồi tệ đến mức mang lại sự diệt vong cho nhân loại.

“Vậy nếu, nếu như ta tự tử ngay tại đây…”

“Không được đâu, ngươi sẽ chỉ phí mạng mà thôi! Bởi đây chính là tương lai mà ta mong muốn. Ta đã quyết định rồi, ta sẽ hủy bỏ năng lực của ngươi chỉ để phòng ngừa. Nhưng dù gì ngươi cũng chết mà phải không, sao không nán lại một chút để xem Darling của ta tái sinh nhỉ?”

“Tôi, tôi không hiểu! Từ góc nhìn của tôi, tôi sẽ chỉ chết và sẽ trở về ban đầu! Chỉ với người ngoài thì họ mới thấy trông như tôi đã chết mà thôi!”

“Ngươi biết không, bởi thần có tồn tại. Viên xúc xắc sẽ cứ tiếp tục lăn cho đến khi có được kết quả như mong muốn, và có người sẽ chấp nhận và ngươi sẽ có cảm giác tốt. Mà, ta thấy cố giải thích cảm giác này cho con người cũng chẳng để làm gì.”

Anh đã định kéo dài thời gian, thế nhưng Rainier giờ đây đã mất hết ý chí để có thể tiếp tục nói.

Dù cho anh không hề làm gì cả, đơn giản là chỉ bởi vận xui của mình, mọi thứ giờ đây sẽ sắp sửa phá hủy thế giới mà anh đang sống.

Rainier gục xuống, và khi anh nhìn xuống sàn nhà, anh nghe thấy âm thanh của thứ gì đó đang sắp sửa đổ sập.

Anh chầm chậm ngước mặt lên và nhìn về phía trước.

Một khung cảnh tựa như địa ngục hiện ra.

Anh đang chằm chằm nhìn vào đội quân đầy những con quái vật kì dị, và chúng đang lần lượt đến đây từng con một.

“Ta tự hỏi có phải là kết giới đã bị phá hủy ngoại trừ phần trung tâm không nhỉ. Chắc là phải cần thêm chút nữa nhỉ, quả thật phần cần thiết nhất lại chả dễ thực hiện chút nào.”

Kẻ mang dáng vẻ một cậu bé, Lute, nói.

Tay chân của tên Ác Ma đã thoát khỏi kết giới và tập trung lại đây

“Giờ chúng ta chỉ cần chờ anh ấy đến nữa thôi nhỉ. Ta sẽ đi coi thử chút xem sao”

Vahanato nói đoạn, cô thể hiện vẻ suy nghĩ trong khi đặt tay lên trán mình.

Điệu bộ ấy thật giống như của một con người bình thường.

Và sau một lúc khi nữ thần làm vậy, cô đột nhiên bật cười thành tiếng.

Trong khi giữ vẻ như thể cô không thể kiềm chế được tràn cười của mình, cô liếc sang Rainier với đôi mắt đẫm nước.

“Ngươi, trời ạ, ngươi thật sự có vận xui tuyệt hảo nhất luôn đấy. Ta không còn lựa chọn nào khác ngoài đứng đây cười cả. Ngươi biết không, đây là một sự thật thú vị đấy, kẻ sáng tạo nên cái kết giới đang đến đây. Và khi người đó đến, ngươi có thể phục hồi lại kết giới về trạng thái ban đầu.”

Thế thì có gì đáng cười sao? Rainier không hiểu ý cô.

“Dù thứ đó có tồn tại hay không, vận mệnh đã mang tất cả lại với nhau, tại đây! Nhưng tên đó đã chết! Ta không biết gì cả! Và, kẻ giết nữ thần cũng đang đến đây! Hắn ta là một tên tội phạm khá tuyệt đấy. Chúng đều cảnh giác cả, nhưng tên đó sẽ có thể giết ta nếu ta bất cẩn, vậy nên ta sẽ chết. Sugoine-kun, ta không nghĩ ngươi sẽ đến đây. Chẳng phải ngươi bảo ngươi là kẻ thù của thế giới sao?”

Rainier không biết phải nói gì.

“Vậy, kết giới thế nào rồi thưa ngài?”

Lute hỏi trong khi vẫn đang quỳ không biết mệt,

“Ah, tất cả đều đã bị phá hủy và lõi của kết giới đã xuất hiện.”

Nữ thần ném đi hai thanh kiếm trên tay mình, và đôi kiếm lơ lửng tham gia cùng hàng đống binh khí khác phía sau cô.

Rồi, cô duỗi bàn tay phải của mình ra.

Không gian trở nên biến loạn như những cơn sóng trên mặt nước, và bàn tay cô cũng đã biến mất bên trong nó.

Và sau khi cô trông như đã tìm thấy thứ gì đó, cô liền rút tay về.

Một khối gì đó màu đỏ tím vẫn còn đang đập xuất hiện trên tay cô.

Rất nhiều những ống dẫn rách tả tơi xung quanh nó, và từ đó rơi ra một thứ chất lỏng hắc ín.

Từ lời nói ban nãy của cô, có lẽ đây chính là phần lõi quan trong của kết giới.

“Ngài lấy nó làm chi thế? Sao không phá nó luôn đi.”

“Hãy nhìn đi. Kết giới đã biến mất từ hồi nào rồi. Đấy là nhờ những tên bảo vệ quá đỗi thảm hại này. Và dù gì chúng ta cũng đã chờ đủ lâu rồi, ta nghĩ ta sẽ cho các ngươi được chứng kiến khoảng khắc mà Darling yêu quý được phục sinh.”

Rainier nhìn về phía Rick và Kiếm Thánh đang đứng cạnh anh.

Cả hai người họ đều có biểu hiện như bị thổi bay bởi tuyệt vọng.

Kiếm Thánh đã từng nói họ có thể phản công nếu như ông hấp thụ sức mạnh của tòa tháp.

Thế nhưng, ông ta có nói như vậy với cả một binh đoàn Ác Ma không?

Dù ông có đã tích tụ được bao nhiêu đi chăng nữa, lõi kết giới giờ đây cũng đã nằm trong tay kẻ thù.

Hay nói cách khác, ngay từ khi nữ thần xuất hiện, họ đã không còn có thể làm được gì.

“Ngài định làm gì với Thánh Nữ? Ngài có khi sẽ phải chiến đấu cùng với Chúa Tể đấy. Chẳng phải cô ta mạnh lắm sao?”

“Ả ta, điều khiển sức mạnh của vô số sự hi sinh, đã đánh ngã được Chúa Tể trong một khoảng khắc với toàn bộ sức mạnh của ngài. Ả ta sẽ không còn chút sức mạnh gì khi kết giới bị phá hủy đâu.”

Orugein trả lời câu hỏi của Lute.

“Nhưng với ta, ta chỉ biết rằng con khốn đó đã đi ve vãn Darling của ta suốt hơn 1000 năm trong lúc bị đóng băng. Ta có hơi bị tức đấy, thế nên ta sẽ lấy con ả đó làm phần thưởng. Hãy bắt sống con ả Thánh Nữ đó đi. Ah, các ngươi cản đường quá đấy, vậy nên làm ơn tránh ra một chút đi. Nhìn đi, từ đây ta chẳng thể thấy nổi con ranh đó.” (Zard: Nghe cứ như yandere vậy, thảo nào cha Ác Ma chạy trốn bả :)))

Những tên đồng tộc Ác Ma liền tạo khoảng cách như lời nữ thần.

Nữ thần nhẹ nhàng vẫy bàn tay mang chiếc nhẫn báu vật.

Và chỉ với điều đó, tường và thậm chí những căn phòng còn sót lại ở tầng 1 liền trở thành chỗ đất hoang tàn.

Hơn thế, bên trong hẻm vực kia, hình bóng của kết giới hiện ra.

Nữ thần và những tên đồng tộc tiến lại gần tòa tháp.

Chúng hướng đến nơi mỏng nhất của kết giới.

“Nhìn đi, hãy nhìn đi. Liệu khoảng cách đó có ổn không? Sao các ngươi không lại gần thêm chút cho rõ nhỉ?”

Rainier cùng những người khác đang theo sau chúng, thế nhưng đây không phải là vì họ được mời.

Họ chỉ không thể cứ mãi vô ích ngồi đó.

Họ đi đến một vị trí có thể nhìn xuống từ tầng 1 của tòa tháp.

Phần trung tâm của vách đá đã bị lún xuống thành một vòng cung.

Và hai bóng dáng đang lơ lửng ở đó.

Tên Ác Ma màu đen

Nàng Thánh Hậu màu trắng.

Cả hai đang đối mặt với nhau, và họ cứ tiếp tục ở mãi trong vị trí đó.

******

Khi Tomochika cùng những người khác bắt đầu ra khỏi cầu thang của căn phòng nhỏ, cả tầng 1 đã không còn gì.

“Ahh! Tớ có cảm giác mọi chuyện đang càng lúc càng tệ hơn đây này!”

Khung cảnh giờ đây trông như một địa ngục.

Những con quái lúc nhúc khắp nơi có hình dáng như tên Ác Ma.

Tomochika nhìn quanh và lập tức hiểu được trung tâm vấn đề.

Một phụ nữ, một người phụ nữ với bầu không khí hoàn toàn khác, đang đứng trịnh trọng ngay cạnh vách núi.

Cô không phải quái vật, cũng không phải đám đồng tộc Ác Ma, nhưng ai dù chỉ nhìn qua cũng đủ biết cô có dính dáng đến chuyện này.

Có những con quái vật hình người rải rác xung quanh cô.

Và ngay tại trung tâm, còn có tên ác quỷ có cánh mà Tomochika gọi là trùm cuối ở đó.

Chúng đều là những ma vật cấp cao trong số lũ quái vật.

Và, đối mặt với bọn quái vật đó chính là Kiếm Thánh và những người khác.

Kiếm Thánh, Rick, và cả Rainier.

Chỉ còn lại mỗi ba người họ, những người khác đều hoặc là bị giết, hoặc là bị trọng thương và họ đều không thể di chuyển.

Cô càng nhìn càng thấy, đây chính là khung cảnh mà có thể nói họ gần như đã thua.

“Chuyện gì thế này…?”

“Trông cứ như ngày tận thế vậy. Tôi không nghĩ mình có thể thắng dù chỉ với một tên trong số lũ quái vật đó.”

“Có vẻ vậy, nhưng còn con quái vật mà Dannoura đã thấy thì sao?”

“À đúng rồi. Cũng được một lúc rồi nhỉ, nó lẽ ra phải đây rồi chứ…”

Thế nhưng, không ai nhìn thấy bóng dáng của thứ đó.

“Đến đây nào! Đã đến giờ khai mở phong ấn sau chừng ấy thời gian rồi! Đã đến lúc để Darling được phục sinh rồi!”

Tuy nghe có vẻ không có vẻ gì là đáng xem, nhưng cô gái ấy thông báo với giọng rõ ràng.

Cục bự bự gớm ghiết trên tay cô đặt cao quá đầu mang cảm giác nguy hiểm, và rồi cô bóp nát nó ngay trên tay mình.

Do-kun

m thanh nghe như thể tiếng tim đập.

Không gian còn đang đông cứng xung quanh con quỷ bỗng đập lên.

Và rồi, nó rung động.

Và đột nhiên, không gian nứt ra như thể không có gì.

Pishiri.

Không gian rắn chắc như tấm kính ấy phủ đầy những vết nứt.

Chúng bắt đầu kéo dài và lan rộng ra khắp xung quanh, và nhanh chóng đến giới hạn.

Cùng với luồng sáng mạnh mẽ phát ra, cả không gian bùng nổ.

Và rồi, kết giới đã biến mất.

Thứ đã bị phong ấn bên trong đã được giải thoát.

“Ufufufufufu~! Ah, Darling của em! Em nhớ anh lắm đó! Anh cũng đang nhớ em phải không? Hôm nay thật là một ngày sung sướng nhất cả em!”

Cô nữ thần ngây ngất bộc lộ niềm hạnh phúc của mình.

Cô gái màu trắng nhanh chóng bay khỏi bên trong trung tâm kết giới và đến bên Kiếm Thánh.

Từ những gì họ nghe được từ Rick, người đó hẳn là Thánh Hậu.

Và rồi, chỉ còn lại một người bên trong.

Còn về phần tên Ác Ma, hắn đang rơi xuống.

“Hả!?”

Tomochika không rõ đấy là giọng ai.

Nhưng, hầu hết mọi người cũng không thể nói gì

Tên Ác Ma rơi thẳng xuống theo phương của trọng lực.

Po-chan.

Cô có cảm giác âm thanh này vừa vang lên.

Tên Ác Ma rơi tỏm xuống dòng sông chạy ngang hẻm vực.

“Huh?”

Mọi người đều đứng hình.

“Tôi xin lỗi.”

Yogiri xin lỗi không chút biện hộ gì.

Discord Facebook

Chương 20: Tại sao tớ lại cần phải bám vào cậu chứ hả!?

———-

Gần như tất cả mọi người đều đứng hình trước cảnh tượng ấy, và vài người bắt đầu phản ứng.

Theodosia là người đầu tiên.

Từ góc nhìn của cô, không hề có kết giới hay Ác Ma nào tồn tại trước mắt mình, vậy nên cô cũng không sốc cho lắm.

Cô không chút do dự mà lại đi bỏ lỡ cơ hội trời cho này.

Trong khi tiến một bước về phía trước, cô bình tĩnh rút thanh kiếm bên hông mình.

Và cô đã dễ dàng chém bay đầu Kiếm Thánh chỉ bằng giải phóng xung lực.

Kẻ tiếp theo di chuyển chính là con quái vật gươm mà Tomochika đã nhìn thấy

****

“Hả?”

Người đã nói bằng tông giọng ngu ngốc đó chính là nữ thần Vahanato.

Cô cứ tiếp tục dõi mắt theo tên Ác Ma Alubagaluma đang rơi ấy, và khi cô tận mắt nhìn thấy hắn rơi tõm xuống dòng sông, đầu óc cô trở nên trống rỗng.

Cô không thể chấp nhận nổi sự thật.

Và rồi, khi cô quay trở lại với chính mình, cô nhìn thấy một con dao đen mọc ra từ ngực cô.

“Đây…là gì?”

Cô chỉ nhìn lại với phần đầu mình.

Một con quái vật với đầy những lưỡi gươm sắc nhọn khắp cơ thể nó.

Lưỡi kiếm đã xuyên thủng cô đến từ phần khủy tay của nó.

Điều này càng khiến nữ thần thêm rối rắm.

Cô không thể hiểu được ý nghĩa của tất cả mọi chuyện đã diễn ra.

Điều này là bất khả thi.

Lẽ ra không thứ gì có thể xuyên thủng da thịt của một vị thần.

Cặp mắt đỏ rực đấy đang nhìn chằm chằm vào Vahanato.

Cô đã định dò la ý định của nó, nhưng rồi Vahanato lại nghĩ nó sẽ chỉ càng thêm rối mà thôi.

Con quái vật tiếp tục đâm xuyên một phần bên đầu của Vahanato bằng đầu ngón tay mình.

Một vị thần không thể chết chỉ với chừng này.

Thế nhưng, để có thể suy nghĩ cô cũng cần phải có não bởi cô hạ thế với thân xác của người phàm.

Cô không thể suy nghĩ được cách để phản công,

Cô có thể cảm nhận được con quái vật đang lục lọi bên trong.

Và rồi, một ý nghĩ chợt lóe lên trong cô.

Chính con quái vật này đã phá hủy hầu hết kết giới.

Con quái vật đã bị bắt bởi hệ thống phòng thủ của kết giới nhưng lại trốn thoát bằng cách đập phá mọi thứ lung tung.

Và nó đã sử dụng hầu hết năng lượng để trốn thoát vào quan sát Vahanato trong trạng thái ẩn nấp trong khi tìm sơ hở.

『Không phải ngươi.』

Cảm giác thất vọng của nó truyền đến cô.

Cô biết được thứ đó đang truy tìm Rainier vì cái gì đó.

Cô không rõ lí do cụ thể của việc đó, thế nhưng cô cũng không muốn biết, nếu đó là cách nó hoạt động.

Con quái vật đang tìm kiếm thần.

Cô tự hỏi liệu nó có đang theo đuôi những dấu vết nhỏ nhoi của các vị thần mà Rainier đang nắm giữ.

Bàn tay con quái vật rút ra với tiếng *shoook*,

Nó không còn hứng thú và cũng không định tung đòn kết liễu.

Vahanato ngã xuống và con quái vật bay đi.

****

Đầu Kiếm Thánh rơi xuống, người phụ nữ ấy đã bị đâm bởi một con quái vật, Thánh Hậu cũng gục xuống ngay tại đó, và những người còn đang cứng đờ cũng bắt đầu chuyển động.

“Chúa Tểểểểể!!!!”

Tên quyến thuộc có cánh nhảy xuống từ vách núi trong khi hét toáng lên.

Vài tên khác cũng bắt đầu bay theo.

“Eh, có chuyện gì thế này?”

Tomochika bối rối về những sự kiện liên tiếp xảy ra.

Ngay lúc này, cô chỉ thấy cô gái kế bên cô đã giết Kiếm Thánh mà không nói một lời nào.

“Tôi chỉ nghĩ mình bây giờ nên giết hắn ta ngay thôi.”

“Đáng sợ quá đấy! Cái ý tưởng gì thế kia!”

Theodosia vẫn như bình thường.

Kiểu suy nghĩ về thường thức của cô cũng có nét tương đồng với Yogiri.

Tất nhiên, vào ngay thời điểm đó, Kiếm Thánh chắc chắn không hề được phòng thủ.

Tomochika thầm nghĩ cô hẳn sẽ lo lắng rất nhiều nếu lấy mạng ông trong cơ hội ít ỏi ấy.

“Vậy, chuyện gì đang xảy ra ở kia thế?”

“Đó là thứ mà Dannoura đã thấy khi nãy đấy. Nó đúng là đáng sợ thật. Cứ như cả cơ thể nó đều được làm bằng dao vậy.”

Con quái vật với cơ thể đầy những thanh kiếm đã đâm thủng cơ thể của người phụ nữ xinh đẹp ấy.

Nó đã đâm xuyên lưng và đầu cô, rồi lại thờ ơ ném cô đi.

Và rồi, nó đột nhiên biến mất đâu đó.

“Không biết có chuyện gì nhỉ? Mà tớ dám chắc thể nào nó cũng sẽ quay lại cho mà xem.”

Yogiri vẫn bình thản như thường lệ.

“Nhưng nếu nó đột nhiên phóng ra…”

Bối rối.

Con quái vật có lẽ không đã nhận ra.

Khi cô còn đang nghĩ về điều đó, tên quyến thuộc có cánh đã trở lại cùng với một tên lẽ ra phải là Ác Ma.

Tên quyến thuộc đặt Ác Ma xuống.

Tên Ác Ma thậm chí chẳng chút rung động.

“Chúa Tể! Xin ngài hãy tỉnh lại đi! Có chuyện gì xảy ra với ngài thế!?”

Giọng nói của tên quyến thuộc rống lên.

Thế nhưng, dù cho cô ta có gọi hay điên cuồng lắc người tên Ác Ma, hắn vẫn không trả lời.

“Haha……Hahahahaha~…..phải rồi…. Chúa Tể muốn có vật tế…. Thần linh muốn có vật tế….”

Tên quyến thuộc lẩm bẩm trong khi nhìn vào khoảng không.

“Tớ có linh cảm xấu về chuyện này.”

Sự tồn tại của tên Ác Ma là để hoàn thành ước nguyện với một vật tế đính kèm.

Tomochika nhớ lại những gì Rick đã nói.

“Thần chắc rằng người đã mất sức mạnh trong thời gian bị phong ấn…vậy nên, hãy cùng hiến tế… hãy cùng thần hiến tế tất cả loài người nào!”

Tên quyến thuộc có cánh đứng dậy.

Và như thể phản ứng với hắn ta, hàng loạt những tên quỷ khác cũng bắt đầu trở nên kích động.

Hắn tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng không còn biết phải làm gì.

Thế nhưng, hắn cùng những tên quỷ khác đã tìm thấy những mục tiêu của mình.

Và những kẻ tiện lợi đang tập trung ở đây sẽ có thể trở thành vật hi sinh.

Theo tự nhiên, bọn quỷ bắt đầu rộn ràng chuẩn bị tiến công với sự phẫn nộ của chúng.

“Bọn này đông thật, nguy hiểm rồi đây. Dannoura và Theodosia, hai người làm ơn nép sát lại gần tôi nhanh.”

“Thế này à?”

Tomochika ôm chầm lấy tay của Yogiri (Zard: Ái chà chà :)))

Không rõ có phải Theodosia bắt chước Tomochika hay không, nhưng cô cũng vâng lời nắm lấy một bên tay của Yogiri.

“Chết đi.”

Yogiri giải phóng sức mạnh.

Từng tên quyến thuộc Ác Ma lần lượt ngã xuống, và ngay sau đó, khung cảnh của hàng đống cái xác dần hiện ra.

“Nè, rốt cục thì tại sao tớ lại cần phải bám vào cậu hả!?”

“Khi bọn chúng còn rải rác như thế thì rất nguy hiểm. Tớ sẽ dễ dàng giải quyết đám nguy hiểm này hơn nếu chúng tụ tập lại một chỗ, vậy nên sẽ tiện hơn nếu chúng ta cũng cùng tập trung lại luôn.”

Cô tự hỏi có phải thật vậy không.

Sau khi cô lần trước nghe vè cái sở thích tận hưởng hoàn cảnh của Yogiri, Tomochika không thể làm gì khác ngoài cảm thấy nghi ngờ cậu.

“Mà thôi, giờ ra khỏi cái tòa tháp này nào. Càng ở lâu sẽ thêm rắc rối đấy.”

“Giờ tớ cũng chẳng biết có còn nên gọi chỗ này là tòa tháp không nữa.”

Dù cho vô số những rắc rối cứ xuất hiện chồng chất cả lên, nhưng họ sẽ vẫn an toàn bởi tên Ác Ma nguy hiểm kia đã chết.

Tomochika tự nhủ sẽ không sao.

“Ngài Takatou này, bỏ rơi ả ta có sao không?”

Theodosia chỉ vào một người phụ nữ xinh đẹp trên mặt đất.

“Không có sát ý và cổ cũng trông như là con người, giờ tự dưng kiếm lí do để giết cổ cũng mệt lắm.”

“Không biết cô ấy có sao không nhỉ?”

Thế nhưng, dù nghĩ thế nào đi chăng nữa, Yogiri cũng không liên quan gì đến cô ta.

Và người phụ nữ với phần đầu đã bị nghiền nát và bộ ngực bị đâm thủng ấy đứng dậy trước khi cậu nhận ra.

Vết thương của cô có vẻ như đã lành.

Thế nhưng, đôi mắt của cô ta hoàn toàn trống rỗng.

Cậu không rõ cô đang nhìn đi đâu, nhưng cô ta hẳn cũng không bị sản.

“Ahahahahahahahaha.”

Người phụ nữ ấy giơ tay lên và vung tay trong khi cười với giọng điên loạn.

Đống vũ khí phía sau cô bắt đầu phát sáng và phóng tia khắp nơi.

“Hmph, hỗn loạn thật…hả!?”

Những tia sáng đâm xuyên thủng ngọn núi, bốc hơi cả dòng nước, và xé toang, cắt đứt mặt đất.

Những ứng cử viên còn sống sót đều bỏ chạy.

Cô không nghĩ thứ ánh sáng đó đang nhắm cụ thể vào thứ gì, nhưng bất cứ thứ gì chạm vào nó đều biến mất không một dấu vết.

“Rainier và những người khác…”

Đã quá muộn để Tomochika có thể xác nhận.

Đất đá bay vung vãi khắp nơi kèm theo sự hủy diệt, và nhờ vào tất cả những cục sỏi, cô uy không chắc lắm, nhưng Thánh Hậu có vẻ đã tỉnh lại và chặn đứng những tia sáng kia.

Họ đã tạo nên một bức tường ánh sáng ở phía trước.

“Huh? Hình như quân số bọn họ tăng lên thì phải?”

Rainier, Rick, cô gái pháp thuật, ông Kiếm Thánh đã chết, và cuối cùng là Thánh Hậu.

Đó lẽ ra mới là đội nãy giờ, nhưng trước khi cô kịp nhận ra, có hai người đã được thêm vào.

****

“Đừng nữa mà! Tôi muốn được về nhà!”

Hanakawa đang la hét dữ dội.

Phía trước cậu là một cơn bão hủy diệt, hệt như một thứ ngôn ngữ không thể nói.

Chỉ từ một điểm, vô số những tia sáng được phóng ra tứ phương tám hướng.

Nó thiêu rụi mọi thứ nó chạm vào, rồi lại cho tất cả bay hơi trong chớp mắt.

Còn hơn cả việc chỉ riêng toàn tháp bị hủy diệt, cứ đà này, thậm chí cả hẻm vực cũng sẽ đi tong.

“Không sao đâu. Chúng ta sẽ không chết bởi mấy thứ đó đâu. Bây giờ cứ như cảnh mấy thằng nhân vật chính né đạn trong phim hành động thôi mà phải không? Cảm giác này cũng tương tự vậy đấy. Tự nhiên chết vì đạn lạc ở đây chẳng thú vị chút nào cả.”

“Cái này nó khác với súng chiến nhiều lắm đó cô biết không!”

“Dính cái tia đó là chúng ta chết chắc luôn đấy.”

Aoi bằng cách nào đó biết rằng, nếu cô cứ ở yên đây, cô sẽ được an toàn.

Cô tự tin rằng mình sẽ không chết tại đây.

Trong khi kéo theo Hanakawa, Aoi hướng thẳng về phía trung tâm.

Cô đi đến nơi mà gần như chắc chắn sẽ có chuyện gì đó xảy ra ở khu vực này.

Và ở nơi mà cô đến, một người phụ nữ trong bộ y phục trắng đang tạo ra một bức tường ánh sáng để chặn đứng các dòng tia hủy diệt.

Trong bóng tối là một người đàn ông cao ráo cùng một cô gái nhỏ, người đàn ông trông như một kị sĩ với bộ giáp bạc, và cô gái thì lại có một cánh tay bị đã bị nướng chín như ổ bánh.

Người đàn ông cao ráo cùng cô gái ấy đều đang quỳ xuống run rẩy, và có vẻ như anh đã thua dù cho anh có kiếm.

“Người nào là Takatou Yogiri…hay cả hai đều không phải?”

Cả hai người đàn ông đều có đặc điểm chủng loài của thế giới này.

Điều này hơi khác với Takatou Yogiri, người vốn là người Nhật.

Và cô gái đằng kia cũng không phải Dannoura Tomochika.

Còn một người nữa cũng đã chết vì bị chặt đầu, nhưng đó lại là một ông lão.

Họ không giống học sinh cao trung chút nào.

“Còn cô là ai? Cô là bạn của Yogiri sao?”

Người đàn ông mặc bộ giáp nghi ngờ hỏi.

Anh hẳn không nghĩ sẽ có người xuất hiện trong tình huống này.

“Ta là Aoi. Còn nếu ngươi muốn hỏi về bạn, thì đây là cậu heo.”

“Tôi còn không biết mình là bạn đấy!”

“Mà sao cũng được. Ngươi có biết Takatou Yogiri ở đâu không?”

“Tôi chịu, mà giờ không phải là lúc bàn về chuyện đó đâu!”

Người đàn ông mặc bộ giáp như thể không biết gì về Aoi, anh lại quay về nguồn trung tâm của sự hủy diệt này.

Đây không phải lúc để mà anh có thể thoải mái đứng đó nói chuyện được.

“Phải rồi. Cái kiểu vận mệnh này, dù nghĩ nào đi chăng nữa, ta cũng phải khắc phục nó trước.”

Aoi quan sát xung quanh cô.

Khi cô đọc dòng chạy định mệnh và những chuyện đã diễn ra đến tận đây, một ý nghĩ lóe lên trong cô.

“Ngươi có nhận ra mình đã trở thành Kiếm Thánh chưa?”

“Eh? À nói mới nhớ, hình như Kiếm Thánh cũng có nói như vậy!”

Người đàn ông mặc bộ giáp lại càng thêm ấn tượng với Aoi.

“Vậy thì đơn giản rồi. Giờ ngươi chỉ cần đi lên vào giết bà nữ thần đó là xong.”

“Nhưng, nếu tôi chiến đấu với cô ta mà không có kế hoạch gì thì…”

“Chẳng sao cả. Cô ta dù gì cũng mất khả năng bình tĩnh rồi. Cô ta giờ chỉ chỉ bắn tia loạn xạ mà thôi, và nếu ngươi tập trung để ý đám vũ khí kia thì ngươi có thể dễ dàng dự đoán được đường đi của nó. Ngươi còn có cả sức mạnh của Kiếm Thánh nữa cơ mà, ngươi sẽ tránh được thôi. À còn nữa, bà nữ thần đó đang bị thương ở đầu và ngực. Ngươi có thể nhắm vào hai điểm đó bằng thanh kiếm của mình. Ta không thể giết một vị thần theo cách bình thường được, nhưng ngươi có thể giết được bà ta nếu đâm kiếm thánh vào một vết thương chưa được chữa lành.”

“Đây là kiếm thánh sao?!”

Dù gì đi nữa, lời nói của cô càng lúc càng đáng tin.

Người đàn ông như thể có thêm động lực.

Anh vung kiếm vài lần và kiểm tra tình trạng của mình.

“Tôi hiểu rồi. Sức mạnh của ngài Thánh Hậu sẽ không kéo dài mãi, vậy nên nếu chúng ta cứ đứng đây mà không làm gì, chúng ta sẽ bốc hơi ngay lập tức.”

Người đàn ông đã nghĩ ra cách và lao qua bức tường ánh sáng,

Trong lúc chống đỡ những tia sáng chết người kia, anh đã áp sát lại gần nữ thần.

Dù cho anh có là Kiếm Thánh đi chăng nữa, anh cũng không thể nào chống đỡ được đòn đánh với tốc độ ánh sáng.

Thế nhưng nếu anh nắm được hướng đi của thứ ánh sáng đó, anh có thể sẽ xử lí được.

Kế hoạch này hẳn sẽ không khả thi nếu như nữ thần không mất bình tĩnh như này.

Anh sau bao nhiêu khó khăn cũng đã chạm đến được nữ thần, và đâm thẳng thanh kiếm của mình xuyên qua ngực cô.

Những tia sáng dừng lại, và đống vũ khí cũng bắt đầu rơi xuống.

Aoi tin rằng nữ thần chắc chắn đã chết.

Một lí do hợp lí cho chuyện này và đó cũng chính là dòng chảy của định mệnh.

Khi đòn tấn công đã dừng hẳn, Aoi liền ngó xung quanh cô.

Takatou Yogiri lẽ ra phải ở đây

Và rồi, cô nhìn thấy ba người ở phía cuối tòa tháp, một nam và hai nữ.

“Heo, đó có phải Takatou Yogiri không?”

“Eh? À, bụi thế này tôi cũng không nhìn rõ cho lắm, nhưng tôi có thể nhận ra được hình dáng của Tomochika, vậy nên đó đúng là hắn rồi.”

“Vậy, ta đi chứ?”

“Mơ đi, giờ tôi mà qua là tôi thế nào cũng bị giết cho coi.”

“Ngươi sẽ không bị giết nếu như không có sát ý, phải không nào?”

Aoi lôi Hanakawa đi mà không nói gì thêm, và đi thẳng đến chỗ của Yogiri.

Khi họ qua khỏi chỗ bụi mịt mù, hình bóng thật sự của những người phía sau hiện ra.

Takatou Yogiri, Dannoura Tomochika, và một cô gái bán quỷ đồng hành cùng họ.

Trước tiên, họ cần phải xác định xem Yogiri có thể làm được gì.

Aoi sử dụng năng lực của mình để quan sát dòng chảy định mệnh.

Tầm nhìn trở nên méo mó.

Cô mất khả năng giữ thăng bằng và ngã khụy xuống.

Cô không thể đứng vững được nữa.

Ngoài cơn đau đớn tựa như nội tạng bên trong cô bị tàn phá, cô không thể dừng được cơn buồn nôn đang ngày một tăng.

Hanakawa đang la hét gì đó, nhưng âm thanh sao như vang vọng từ nơi xa xăm.

Cố gắng dùng hai tay chống xuống đỡ lấy cơ thể mình, Aoi nôn mửa khắp nơi.

Dù vẻ ngoài của cô bây giờ rất bất thường, nhưng cô không còn tâm trí để mà quan tâm đến việc đó.

Mình phải tìm cách ra khỏi đây?

Cô không thể nghĩ gì khác ngoài chuyện đó.

Discord Facebook

Chương 21: Tôi đã hoàn toàn bị vấy bẩn bởi sai lầm của cô

2/9 nên 2 chap chắc là đủ rồi nhỉ :))

———-

Mình cần thoát khỏi đây, mình cần ra khỏi đây, mình cần trốn khỏi đây.

Những ý nghĩ ấy cứ lởn vởn trong đầu cô.

Thế nhưng, cơ thể cô lại không chịu tuân theo lời cô.

Một khi cô đã nhận ra điều đó, cô không cách nào có thể làm chệch hướng tâm trí mình, cô chỉ có thể ở đấy mà cảm nhận nỗi sợ hãi.

Một ngõ cụt.

Đó chính là đích đến nơi vận mệnh kết thúc, không một thứ gì ở đó cả.

Tất cả cuối cùng cũng chỉ đều mang hình dạng của hắn.

Hắn ta cứ đứng ở đó đến tận cùng, như thể đó chính là cái chết của hắn.

Không ai có thể làm gì hơn với hắn ta cả.

Chống lại một người như vậy, đó là vận mệnh, một hình dáng không thể coi là một trò đùa.

Chiến đấu với hắn thật là điều cực kì ngu xuẩn.

Chỉ cần hắn nghĩ hắn muốn giết ai, tên đó chắc chắn sẽ chết.

Lần đầu tiên khi cô nghe về nó, cô đã nghĩ điều đó thật ngu ngốc.

Với khoảng cách sức mạnh to lớn giữa bọn họ, cô đã nghĩ rằng mình có thể nhìn thấu được sức mạnh của hắn.

Cô tự hỏi liệu sức mạnh ấy có khả năng đặc gì biệt gì không.

Nếu họ cứ tiếp tục phân tích và tìm hiểu, thể nào cũng sẽ tìm được cách phản công.

Aoi cũng nghĩ như thế, bởi cô cũng có thể tự do sử dụng sức mạnh của mình.

Thật quá ngây thơ.

Có lẽ mọi thứ đều quá ngây thơ.

Cô hiểu ngay từ khi cô nhìn thấy nó.

Chỉ cần hắn thích, tất cả đều sẽ chết.

Nếu hắn phủ nhận thứ gì, sẽ không một hiện tượng hay tồn tại nào được phép tồn tại.

Và cô đột nhiên nhớ về một chuyện

Tất cả những đòn tấn công của nữ thần, không một cái nào dính Yogiri cả.

Nữ thần tuy đã trở nên điên loạn, nhưng cô ta vẫn vô thức sợ hãi.

Nếu cô tấn công hắn, cô biết cô sẽ không còn an toàn.

– Shion…. Cô đã triệu hồi cái quái gì thế này!?

Hắn không chỉ là một tồn tại.

Hắn là một hiện tượng tương tự như lời nguyền hay những thảm họa không tả xiết.

Hắn có bản ngã của riêng mình, nhưng không phải là vì hắn giả dạng làm con người.

Và thậm chí dù cho có một tên như thế tồn tại, không đời nào Shion lại có thể vô tình triệu hồi hắn.

Điều này cực kì tệ.

Shion và những hiền giả khác đã quá ngây thơ.

Tại sao chúng ta luôn tự mãn về việc chúng ta luôn có thể điều khiển bọn được triệu hồi chỉ vì chúng yếu?

Chỉ bởi cách làm tương tự vậy, không thể nói rằng mọi thứ sẽ hoạt động trong tương lai sau chuyện này.

Aoi đang nhìn chằm chằm xuống đất phủ đầy bãi nôn của mình.

Cô không cảm thấy mình có thể tiếp tục ngẩng mặt lên nữa.

Thế nhưng, dù cho Yogiri vẫn chưa làm gì cô, cô vẫn không thể giữ được tâm trí mình.

Nếu chỉ có chừng đó thì không sao.

Nhưng điều mà cô thực sự lo sợ là không biết phải làm gì nếu như tâm trí cô trở nên điên loạn.

Trong viễn cảnh tệ nhất, nếu có chuyện gì đó như Yogiri bị tấn công, cái chết chắc chắn sẽ đến với Aoi ngay tức tự.

Cô cần phải làm gì đó.

Nhưng trước tiên cô cần phải bình tĩnh lại.

Cô không thể chạy thoát và trốn khỏi hắn nếu như cô bị bao trùm bởi sợ hãi, và cô cũng không thể đi tự kết thúc mình bằng cách tự sát được.

“Gufufufu~! Tôi không hứng thú với mấy cô gái ‘boku’ đâu, nhưng đột nhiên nôn mửa và tè ra quần, và nhìn thấy vẻ điềm đạm thường ngày của cô biến mất, tôi đã hoàn toàn bị vấy bẩn bởi sai lầm của cô rồi đấy!”

Khi cô điên cuồng cố bình tĩnh trở lại, giọng nói của Hanakawa cuối cùng cũng đến được cô.

Cô nghĩ về những gì đã nói mới nãy, những thứ vô nghĩa và ngu xuẩn, Aoi đã lấy lại được một chút bình tĩnh từ điều vô lí đó.

Và rồi, cô đã bình tĩnh trở lại.

Cô nhận ra không có lí do gì để cô phải sợ cả.

Bởi cô vẫn chưa hề động chạm gì đến Yogiri.

Trong trường hợp đó, Aoi chỉ đơn thuần là một người phụ nữ với Yogiri, và hắn hẳn cũng chưa rõ lí do vì sao cô lại đột nhiên khụy xuống và nôn mửa.

Cô vẫn có làm gì đó.

Aoi cố bám vào hi vọng nhỏ nhoi ấy, và khuôn mặt cô dần ngẩng dậy.

****

“Eh? Hanakawa đó sao?”

“Là tớ đây.”

Khi Tomochika và những người khác nhận ra cậu, Hanakawa liền lập tức làm tư thế dogeza.

“Tớ không hề muốn đến đây để làm kẻ thù của hai người! Là do Aoi đã ép tớ…Aoi!?”

Tomochika cố hỏi lí do mà cậu đến nơi này, bỗng dưng cô gái cạnh cậu đột nhiên ngã khụy xuống cùng lúc đó, và câu hỏi của cô cũng trôi theo cùng dòng mửa đang chảy xuống với hai tay cô.

“Eh, hả? Cô có sao không?”

Cô ta trông có vẻ như là con người, và thêm việc cô đang nôn mửa ở đây, cô hẳn cũng không phải là bọn đồng tộc Ác Ma.

“Tớ ổn?”

“Xin lỗi, nhưng tớ không quan tâm chút gì về cậu đâu Hanakawa.”

“Phải rồi, tôi cứ tưởng cậu phải tuân lệnh ở trong khu rừng với cái vòng cổ nô lệ đó bất kể chuyện gì có xảy ra rồi chứ.”

Hanakawa không hề đeo vòng cổ.

Đấy chính là vòng cổ có khả năng cho người đầu tiên nhìn thấy cậu đeo nó nô dịch cậu, và Hanakawa đã tự đeo nó lên bản thân mình trong khi Tomochika nhìn cậu.

Tomochika cảm thấy cậu là một xấu xa và đưa quyền điều khiển cho Yogiri, và Yogiri đã ra lệnh Hanakawa chờ bên trong khu rừng quái vật.

Và cậu sẽ không thể đến được đây nếu mệnh lệnh đấy vẫn còn.

“Ờ, cái này là….”

“Đúng như tôi nghĩ, hoàn toàn là nói láo.”

“Tôi không nói láo! Nó chắc chắn có công hiệu vào thời điểm đó! Nhưng tôi đâu có nói hiệu ứng nó sẽ kéo dài vĩnh viễn. Cậu thử nhớ lại đi!”

“Tôi biết thể nào cũng như vậy mà.”

Yogiri đã nghi về hiệu ứng của nó ngay từ khi cậu nghe Hanakawa kể cho.

“Vậy, có chuyện gì sao? Cô ấy là ai?”

“Tớ bị lôi đến đây! Là do cô Aoi kia cả đấy, nhưng nếu cậu hỏi Aoi về lí do của cổ thì…”

Hanakawa vẫn đang trong tư thế dogeza, nhưng cậu liền sang ngó xem cô gái đang đau đớn cạnh cậu.

“Gufufufu~! Tôi không hứng thú với mấy cô gái ‘boku’ đâu, nhưng đột nhiên nôn mửa và tè ra quần, và nhìn thấy vẻ điềm đạm thường ngày của cô biến mất, tôi đã hoàn toàn bị vấy bẩn bởi sai lầm của cô rồi đấy! Và còn nữa, dù cho cô có không quan tâm đến tôi, nhưng không hiểu sao tôi lại có cảm giác như thể cô đang xem thường tôi vậy! Sau vụ này chuẩn bị coi tôi gọi cô là Aoi-tan nè!”

“Uwah…kinh dị thật…”

Tomochika vô thức bước lùi lại.

“Hanakawa thì không nói, nhưng cô gái đó có vẻ như đang trong tình trạng rất tệ thì phải.”

Yogiri trở nên lo lắng cho cô gái nên cậu bắt đầu lại gần cô.

Tomochika cũng cố theo sau cậu, nhưng cô gái đã ngẩng mặt lên.

“Tô- tôi không sao!”

Cô đưa một tay ra chặn Yogiri.

“Cô chắc chứ? Có cần tôi vỗ lưng cho không?”

“Cậu sẽ bị bẩn đấy! Tôi không thể để cậu làm vậy được! Tự dưng tiếp cận một cô gái bị thế này là điều không thể chấp nhận!”

“Cô đã rất khổ sở ngay từ đầu rồi eh…”

“Tôi không sao. Chỉ là nước dịch của tôi có hơi bị lộn xộn thôi, cộng thêm việc có vẻ như não tôi cũng như đang cháy rực vì stress, nhưng tôi chắc chắn là mình ổn.”

“Nó ổn chỗ nào vậy hả!?”

“Tôi ổn thật mà! Vậy nên đừng lại gần tôi, xin lỗi. Hoặc không thì cậu sẽ bị dính bãi nôn của tôi bây giờ!”

“À, không đâu, tôi sẽ không lại gần cô nếu cô muốn.”

Tomochika có hơi bị cuốn hút bởi vẻ tuyệt vọng của cô, nhưng cô quyết định sẽ tôn trọng ý kiến của cô.

Nước da của cô gái trông rất tệ, và nhìn thế nào đi nữa thì cô cũng như sắp gục đến nơi rồi, vậy nên cô cũng có hơi miễn cưỡng khi lại gần cô ấy.

“Ổn, tôi ổn mà. Chỉ nghỉ một chút là xong cả thôi.”

“Được rồi. Cứ bình tĩnh nhé. Được chứ?”

“Vâng, tôi cũng bình tĩnh lại rồi. Tôi đến đây, là để đưa cậu heo đến, vì cậu ta là bạn của hai người.”

“Hmm? Aoi-tan nè, tôi mới nghe chuyện này luôn á?”

“Fufu~ Bà sẽ giết mày, đồ heo khốn nạn. Chẳng phải tôi tìm thấy cậu đang bị lạc trong khu rừng sau khi bị tách hỏi lớp mình sao? Và cậu còn bám dính tôi đòi tôi phải đi tìm bạn cậu. Chẳng phải vậy sao?”

“À, phải, cô nói đúng rồi đó. Một phần nào đó…”

Cô gái thể hiện khuôn mặt như thể đang đe dọa cậu, và Hanakawa lập tức gật đầu theo cô.

Có vẻ như mọi chuyện là như vậy.

“Và vì lí do đó, tôi sẽ trả tên này lại cho cậu.”

“È, khỏi đi.”

Yogiri thẳng thắng từ chối cô.

“À, được rồi. Vậy tôi sẽ liệng hắn đi ngay đây!”

“Giỡn mặt nhau đó à, đừng có coi tôi như là cuốn sách vô giá trị trong cửa hàng đồ cũ chứ!”

“Vậ-, vậy tôi đi nhé.”

Cô gái cố gắng bò lết chạy trốn.

Cậu cảm thấy lo lắng cho cô, nhưng cũng không thể làm gì vì người ta cũng quá cứng đầu không muốn được giúp.

Cô trông có vẻ khá hơn khi đã chạy ra xa được một đoạn, cô đứng dậy và đi nhanh đến mức cứ như đang chạy về phía khu rừng.

“Ah, ềm, còn tôi thì sao…”

Hanakawa lẩm bẩm trong khi không biết phải nói thế nào.

“Vậy thì, về rừng chờ tiếp đi.”

Yogiri thờ ơ bảo.

“Nữa à! Cậu làm ơn tha tôi được không vậy!”

Khi Hanakawa còn đang rối lòng, Rick và những người khác đang thẳng hướng đến chỗ bọn họ.

****

Rick, Thánh Hậu, Rainier, và Frederica.

Có vẻ đó là những người sống sót duy nhất ngoài Yogiri và bạn cậu.

Các ứng cử viên khác thì có lẽ đều đã bị giết bởi đòn tấn công của nữ thần.

“Có rất nhiều chuyện anh muốn hỏi hai đứa, nhưng trước hết, là về cô ta.”

Rick nhìn Theodosia bằng khuôn mặt đầy nghiêm trọng.

Với Rick, cô chính là người đã đột nhiên chém chết Kiếm Thánh,.

Vậy nên việc anh cảnh giác cũng là lẽ tự nhiên.

“Tôi chỉ đang tấn công kẻ thù của mình, lão Kiếm Thánh, đó là chuyện của tôi. Tôi không nghĩ anh có liên can gì đến chuyện này.”

“Cô nói gì thì nói chứ giờ tôi là Kiếm Thánh rồi. Nói tôi không liên can là hơi bị sai đấy”

“Nếu anh chỉ vừa mới trở thành Kiếm Thánh, thì nó không liên quan gì đến anh. Hay anh muốn phải gánh chịu tội lỗi của lão cựu Kiếm Thánh kia?”

Bầu không khí giữa hai người càng lúc càng trở nên nguy hiểm.

Yogiri liền phải ra can ngăn hai người họ ngay.

“Anh nên xuống tầng hầm để xem tình hình dưới đó đi, anh Rick. Tuy nhiên, nếu anh vẫn định báo thù cho lão ta, mặc kệ đi cảm giác của Theodosia, khi đó, tôi sẽ là kẻ thù của anh.”

Dù cho Rick có bảo rằng anh đã trở thành Kiếm Thánh, anh vẫn sẽ không thể thắng được Theodosia.

Thế nhưng anh cũng không thể ngó mặt làm ngơ việc ông bị cô giết.

“Takatou này, anh biết mình không nên nói điều này, nhưng giờ anh đã là Kiếm Thánh rồi đấy. Em ngay từ đầu đã không có sức mạnh gì nhiều—”

“Ngươi đừng có mà thô lỗ.”

Thánh Hậu lập tức ngăn Rick lại.

“Nhưng, làm sao thần có thể bỏ qua cho người dám đứng lên bảo vệ kẻ đã giết Kiếm Thánh được.”

“Đừng có tự mãn chỉ vì ngươi được trở thành Kiếm Thánh. Ngươi không thể đánh bại cậu ta đâu. Dù sao đi chăng nữa, cậu ta cũng đủ mạnh để tiêu diệt tên Ác Ma kia.”

“Cái-!?”

Rick cứng đờ vị sốc.

“Và đó cũng là nguyên nhân cho việc đám lâu la kia chết. Tất cả đều do một tay cậu ta làm.”

Thánh Hậu nói với giọng chắc nịch, cậu không thể giấu được vẻ ấn tượng của mình.

Yogiri miễn cưỡng thừa nhận.

“Tôi chỉ nghĩ hắn ta trông tởm quá thôi. Tôi cũng chẳng định giết hắn đâu…”

Yogiri đang hối lỗi.

Trận chiến ngàn năm ấy lẽ ra không nên bị người khác can thiệp vào, đó lẽ ra phải là do người của thế giới này tự giải quyết.

“Không đâu, ta rất biết ơn cậu. Sau tất cả, có một giới hạn trong việc tiếp tục giữ phong ấn này. Sự khuấy động này hẳn có lẽ đã dẫn đến chiến thắng cho hắn ta.”

Rick nhìn quanh một lần nữa.

Phạm nhân chính ở đây, Ác Ma, kẻ đã đẩy thế giới đến bờ vực hủy diệt trong quá khứ.

Tất cả những tên tay sai thờ phụng Ác Ma đều mang hình dạng riêng biệt.

Có vẻ như anh chỉ vừa nhận ra tình hình hiện tại nơi tất cả bọn chúng đều đã chết.

Biểu cảm của anh lại càng trở nên thêm cứng đờ.

“Takatou, rốt cục cậu là thứ gì vậy?”

“Tôi đơn thuần đến đây bởi phép triệu hồi của Hiền Giả, tôi chỉ là một học sinh cao trung qua đường mà thôi.”

“Lần đầu tiên tớ nghe về cái thứ vô lí như vậy đến vậy từ một học sinh cao trung bình thường đấy!”

Tomochika phàn nàn về cái suy nghĩ của cậu.

Thế nhưng, Yogiri vẫn tin muốn tin rằng cậu chỉ là một học sinh cao trung với sức mạnh đặc biệt.

“Anh hiểu rồi. Thôi thì cứ để chuyện cựu Kiếm Thánh sang một bên đi đã. Giờ thì, chà, chúng ta cần phải nghĩ xem ta nên làm gì sau vụ này.”

“Mục tiêu của bọn tôi là Vương Quốc, vậy nên chúng tôi sẽ tiếp tục đến đó.”

“À, vậy giống anh rồi. Giờ ở đây chúng ta cũng chẳng thể làm gì được nữa, hãy cùng trở về Vương Quốc vậy. Chắc Rainier và Frederica cũng muốn như vậy.”

Rick hình như đến từ Vương Quốc, và Rainier lẫn Frederica cũng vậy.

“Tôi cũng nghĩ mình nên đến Vương Quốc để thu thập thêm thông tin”

Theodosia có vẻ vẫn sẽ tiếp tục hành trình tìm kiếm cô em gái của mình.

“Phải, ta cũng sẽ đến Vương Quốc. Đã một ngàn năm trôi qua rồi. Dù ta không rõ liệu những người hậu duệ của ta còn sống hay không, nhưng ta cũng nên đến ngôi đền.”

Thánh Hậu trông như cũng muốn đi đến Vương Quốc, có vẻ gần như tất cả mọi người đều muốn đến Vương Quốc cả.

“Chờ đã, cho tôi biết lối ra khỏi đây trước đã. Tôi tuy khá biết đường nhưng có thêm bản đồ sẽ an toàn hơn.”

“Bản đồ à? Tôi có thể dẫn cậu tới chỗ của một nhóm đang cắm trại cách xa chỗ này một chút nếu chúng ta quay lại, nhưng chẳng phải đi cùng bọn tôi thì tốt hơn sao?”

“Ph-phải! Tôi đã làm bạn với rất nhiều người ở đây! Với thế này, hãy cùng nhau thẳng tiến đến Vương Quốc trong bầu không khí vui vẻ công bằng nào! Là vậy đấy!”

Hanakawa đang la hét gì đó trong lúc tự dưng nhảy vào cuộc bàn luận giữa những người đồng đội.

“Mơ đi. Tôi sẽ đến đó một mình cùng với Dannoura.”

Yogiri nói không biết xấu hổ.

“À, ừ.”

Tomochika chỉ biết câm nín trả lời.

****

Yogiri thực sự từ chối tất cả theo cậu, và hai người quay trở lại cỗ xe bọc thép/

Dù những đường tia hủy diệt mọi thứ của nữ thần bắn loạn xạ khắp nơi, cỗ xe bọc thép vẫn có vẻ như không bị sao.

“Nè, tớ nghĩ có bọn họ theo thì tốt hơn đấy.”

“Tớ không thích có quá nhiều người. Phiền phức lắm.”

“Cậu nói vậy thì thôi.”

Tomochika cũng không hẳn muốn được đi chung với nhau nhiều đến vậy.

Chỉ hai người là được rồi, cô nghĩ vậy sẽ ổn cả thôi.

“Mà nói mới nhớ, chuyện gì đã xảy ra với bé rồng rồi nhỉ? Cô ấy bảo mình là Atila phải không, chẳng phải cậu muốn nhờ cổ dẫn đường sao?”

“Tớ biết đường nên không sao đâu. Thêm nữa, giờ mà lại đi gặp cổ khi Kiếm Thánh đã chết thì mệt lắm.”

“Ừm, có lẽ vậy…”

Nếu cậu để cô ta dẫn họ đi, cô chắc chắn sẽ phải theo họ.

Cô đoán Yogiri chỉ muốn có hai người họ với nhau.

—Ủa chờ chút, cái kiểu tình huống gì thế này!?

Họ đã đồng hành cùng nhau chỉ với hai người từ đó đến giờ, điều đó đã thể hiện rất rõ ràng.

Tomochika hoảng hốt.

Và vẫn như thường lệ, Yogiri nhanh chóng ngồi ngay vào chỗ ghế khách.

Cũng như việc Tomochika không muốn phải để Yogiri chở, cô ngoan ngoãn ngồi vào ghế lái.

“Được rồi, đã đến lúc khởi hành đến Vương Quốc rồi! Ta nên đi hướng nào đây?”

『Tôi đại khái nắm được đường đi ở đây rồi.』

“A, Mokomoko-san, cô vẫn ổn. Gần đây không thấy cô nên tôi cứ nghĩ cô đã an nghỉ rồi chứ.”

『Đấy…không, tôi chắc chắn không dính líu vào chuyện đó đâu.』

“Mà, nhờ cả vào cô đấy. Xin hãy giúp đỡ bọn tôi. Được rồi, ta đi thôi nào.”

“Ngáp:

Yogiri duỗi tay tỏ vẻ mệt mỏi.

Cậu dù không hề chơi game, cậu vẫn trông khá buồn ngủ.

Tomochika dậm chân ga, và cỗ xe bọc thép chầm chậm khởi hành.

———

Còn 1 chap nữa là sẽ end vol 2, mình sẽ cố làm nhanh hết sức có thể.

Discord Facebook

Chương 22: Kết- Sao phải làm chi cho rắc rối vậy?

Eng khoai vler :V

—-

“Ấy dà, cậu ta sẽ không trở lại đâu!”

Yogiri và bạn cậu đều đã từ chối cho người khác theo cùng.

Và với Rick cùng những người khác, họ cũng không có nghĩa vụ phải mang Hanakawa, người đột nhiên từ đâu tới theo chung.

“Uuu… À, à thì, có vẻ như nguy hiểm đã tạm thời qua đi trong thời gian này, có lẽ cậu ta chỉ đang cố tìm một nơi để bình tĩnh lại mà thôi….”

Hanakawa sở hữu một năng lực khá tuyệt khi so với những người bình thường khác.

Chỉ số năng lực cơ bản của cậu vượt xa người thường, và cậu còn có khả năng chữa lành bất kì thương tổn nào trong tích tắc.

Nếu cậu muốn, cậu có thể cố gắng hết sức với tư cách một ngụy-dũng giả.

Nếu cậu đi giải quyết đám quỷ vật quanh những ngôi làng nghèo khổ đâu đó, cậu có khả năng để tự đảm bảo chỗ đứng cho bản thân mình.

Đấy sẽ không còn là một giấc mơ nơi cậu vờ như được hạnh phúc trong lúc gầy dựng nên dàn harem của riêng mình nếu cậu muốn.

“Nghe có vẻ hợp lí đấy. Mình dù gì cũng là một thành viên của tổ đội đã từng tiêu diệt Ma Vương mà. Việc nhắm đến vị trí đứng đầu cũng là chuyện thường thôi!…Phải rồi. Chúng ta trước tiên hãy bắt đầu khám phá tầng hầm của tòa tháp này cái đã. Có vẻ như Takatou không hứng thú gì với vật phẩm hiếm thì phải.”

Tòa tháp ở đây chính là nơi đã phong ấn Ác Ma.

Có lẽ sẽ vẫn còn thứ gì đó ở đây.

Hanakawa sở hữu kĩ năng hộp đồ có thể chứa được bất kì thứ gì.

Mang hết đống kho báu trong đó ra chẳng có gì khó cả.

Ngay khi cậu định đi xuống tầng hầm, Hanakawa cảm nhận được sự hiện diện của ai đó và quay người lại.

Một cậu bé đang ở đấy.

Cậu ta trông cực kì tơi tả, bầu không khí quanh cậu đầy mệt mỏi, thế nhưng những gì phản chiếu trong đôi mắt cậu lại sự giận dữ tột cùng cùng sự điên loạn không tả xiết.

“Eh? À, đây là…”

Hanakawa lập tức trình diễn tư thế dogeza ngay tại chỗ một cách điêu luyện.

Do việc đã thực hiện hành động này nhiều lần, cách di chuyển của cậu ngày một thêm hoàn hảo.

Bản năng của cậu đang kêu gào cậu.

Nhìn thế nào đi nữa thì cũng là một tên rất nguy hiểm, đừng có dại mà chọc giận hắn ta.

Hanakawa ngoan ngoan tuần theo những gì linh tính của cậu mách bảo.

“Ê? Thế này là thế nào đây?”

Khi cậu bé bước một chân lên phía trước, sàn nhà bỗng sụp xuống.

Hanakawa tự hỏi điều đó có làm hắn nổi giận hay không.

Và cậu cũng không còn cách nào khác ngoài cầu mong rằng hắn sẽ không hướng cơn giận của mình vào cậu.

“Oh, phả, đúng vậy! Cái này là do tên xấu xa Takatou Yogiri cả đấy! Tất cả, tất cả chuyện này~, đều là do tên Takatou cả! Đấy là sự thật!”

Tên đó chính là một quyến tộc còn sống sót.

Nhìn sao đi nữa thì hắn cũng trông hệt như một con người bình thường, Yogiri hắn đã không giết hắn.

Những tên quyến thuộc duy nhất chết là kẻ trông như quái vật.

“Orugein chết rồi à?”

“Vâng!”

“Bạn của ta cũng đều chết hết rồi à?”

“Vâng!”

“Cả Chúa Tể luôn à?”

“Vâ- vâng! Ngài nói đúng rồi đó! Tất cả là do hắn ta cả! Tôi thề là tôi không làm gì hết cả, tôi chỉ vô tình bị mang đến đây mà thôi!”

Cậu tha thiết trả lời.

Nếu một trận chiến nữa lại nổ ra, cậu không nghĩ mình có thể chạy thoát.

Có gì khai đó hết rồi xin tha mạng là điều nên làm nhất bây giờ, Hanakawa thầm nghĩ.

“Ta không tin.”

“Tôi nói thật đó.”

“Thế nhưng, ta vẫn chưa hiểu lắm tình trạng hiện giờ. Ta muốn nghe chi tiết hơn về chuyện này.”

“Em hiểu rồi ạ!”

Hanakawa rụt đầu xuống sàn.

Cậu đã bị Aoi lôi theo sau khi được giải thoát khỏi tên khốn cheat harem Rikuto, và khi cậu nghĩ cậu nghĩ cậu được an toàn, cậu bây giờ lại phải chuẩn bị mệt mỏi với tên quyến thuộc.

Nếu đã có lần thứ hai, sẽ có lần thứ ba thậm chí bốn.

Có khả năng cậu sẽ sống sót như những lần trước.

Hanakawa sẽ ngoan ngoãn trong thời gian này, và sẽ cứ xuôi theo dòng chảy sự kiện này.

Cậu tin rằng mình sẽ có thể vượt qua.

Cậu tin là vậy.

****

Bên trong một căn phòng tại tòa biệt thự của hiền giả Shion.

Quanh một chiếc bàn tròn, bốn người Hiền Giả đang tập trung tại đấy.

“Chúng ta đã mất liên lạc với Aoi.”

Shion thông báo.

Trong buổi họp lần trước, một tồn tại tên Takatou Yogiri mà Shion đã triệu hồi đã tạo nên một vấn đề.

Và đấy cũng liên quan đến việc họ mất vị trí của Lain và cái chết của Hiền Giả Santarou.

Dù họ vẫn chưa chắc chắn, cậu liệu có thật chỉ là một ứng cử viên hiền giả.

Nhưng trước hết, có thể nói họ cần phải xử lí cậu.

Chỉ phòng trường hợp cậu là mối hiểm họa chiến tranh chống lại những Hiền Giả.

Và Aoi, đao phủ của những kẻ đi lạc, được quyết định sẽ chịu trách nhiệm cho cậu ta.

Aoi thích hợp để xử lí những kẻ vô tình có sức mạnh ngoài dự đoán.

Lẽ ra phải là vậy, thế nhưng liên lạc ở Hanabusa đã bị cắt đứt với dòng tin cuối cùng là đi đến hẻm vực.

“Nói chứ, ta cũng không nghĩ chúng lại có thể chết chỉ với Lain hay Aoi đâu. Mà, ta đoán chắc Santarou ở đó cũng là một cái xác thôi.”

Yoshifumi, một tên với vóc dáng gầy gò, bảo.

Dù hắn trông chả khác gì một tên tội phạm mặc áo khoác đính đầy những cái đinh cùng bộ quần bò, nhưng hắn vẫn là một Hiền Giả.

Hắn chính là hoàng đế thống trị cả một vùng có tên Ento.

Không như những Hiền Giả khác, hắn là người trực tiếp quản lí lãnh thổ của mình.

“Có vẻ như vừa có một cuộc hủy diệt khổng lồ xảy ra ở hẻm vực thì phải. Nguyên cả cái địa hình đã thay đổi. Còn có tin đồn rằng Kiếm Thánh sinh sống ở khu vực đó nữ chứ, nhưng

khó có thể tưởng tượng rằng Aoi là kẻ thù của hắn. Vậy nên, thậm chí là cô ta không chết đi chăng nữa, ta nghĩ hẳn có thứ gì đó bên trong người của Aoi…”

“Vậy chúng ta vẫn chưa biết Takatou Yogiri ở đâu cả đúng không? Mà, ta đoán ta nên cảm thấy vui vì chuyện này nhỉ.”

“Hay đúng hơn, Shion là người đã triệu hồi hắn ta mà phải không, tên Takatou đó ấy. Vậy cớ chi cô lại đẩy việc này cho bọn tui hả? Chẳng phải cô mới là người nên chịu hoàn toàn trách nhiệm ở đây sao?”

Cô gái đang phàn nàn trong bộ váy hồng, Hiền Giả Alice.

Cô thực ra chỉ là một công chúa ‘tự nhận’, không như Yoshifumi, cô không thuộc về bất kì quốc gia hay gia đình hoàng tộc nào cả.

Shion tuy không hiểu lắm, nhưng lối nói của cô ngay từ đầu đã hoàn toàn giống hệt một cô công chúa cũng như thân phận của cô rồi.

“Đúng vậy. May mắn thay, ta biết rằng hắn là một người được triệu hồi chung, vậy nên sẽ có thể liên lạc với chúng. Ta hiểu rồi. Ta sẽ chia sẻ thông tin, nhưng từ giờ ta sẽ chỉ việc hỗ trợ và sẽ chỉ tập trung vào việc này không thôi.”

Shion không rõ Aoi đã gặp rắc rối thế nào mà lại dẫn đến thất bại.

Shion đã quá lơ là, và ngay khi họ muốn xử lí hắn ta, hắn đã biến mất,

“Ah, phải rồi, chúng đã giảm đáng kể rồi, phải chứ?”

Cô kể lại cuộc bàn luận với một cậu trai trẻ tóc vàng mắt xanh vừa tham gia.

Anh chắc chắn không phải cựu người Nhật như Shion từ ngoại hình thế này.

Tên của anh là Van.

Anh chính là cháu của Đại Hiền Giả.

Danh hiệu đứa cháu của Đại Hiền Giả chỉ đơn thuần là một danh hiệu, nhưng anh thì lại có chung huyết thống với Đại

Hiền Giả, và anh cũng là người được sinh ra và lớn lên trong thế giới này.

“Hmm. Tôi triệu hồi chúng nhằm lấp những chiếc ghế trống của các Hiền Giả khác. Mặc dù, kết quả nhìn cũng chẳng khả quan cho lắm…”

“Sao phải làm chi mà rắc rối vậy? Cứ tăng số lượng lên chẳng phải dễ hơn không?”

Van thể hiện khuôn mặt đầy vẻ bất bình.

Cô đoán rằng anh đang nghĩ đấy là việc gì đó dễ làm lắm.

“Tôi đang phải làm rất nhiều việc vì Hiền Giả không dễ kiếm đến vậy đâu. Hay ngài Van đây định bảo mình có thể tăng số lượng Hiền Giả?”

“Để ta thử coi sao. Chỉ cần kiếm đủ hai ghế thay cho Lain và Santarou là được đúng không?”

“Hai người họ không thể dễ gì thay thế mà không có nhiều người tham gia đâu. Cộng thêm việc tình hình Kẻ Xâm Lược dạo gần đây ngày một khó nhằn hơn.”

“Có lẽ vậy. Mà, rồi ta sẽ chọn ra người để thay thế bọn họ cho coi.”

Nhìn cách Van trả lời nhanh chóng như vậy, Shion thể hiện vẻ mặt phức tạp.

Làm như nó dễ lắm, cô muốn nói rằng mình chính là một trong những người triệu hồi ứng cử viên từ thế giới khác, đó là cách họ có thể nhìn thấy được kĩ năng của người khác,

“Vậy thì, ta chắc hai người sẽ làm được thôi. Mà ta vẫn thắc mắc là sao các ngươi lại có thể cao hứng đến vậy? Cứ để bọn xâm lược đó yên đi, hay ít nhất thì cũng đợi đến khi chúng nó mò vô được lãnh địa của mình rồi hẳn nói. Trách nhiệm của chúng ta chỉ ở trong lãnh địa của mình thôi phải không. Có ai ở đây dám tự nhận mình biết tất cả mọi thứ, kể cả hắn luôn không?”

Yoshifumi bảo.

Thế nhưng, điều đó không sớm thì muộn cũng sẽ đến nếu các hiền giả cứ liên tục giảm thế này.

Cô tự hỏi liệu có khi nào cần phải đi hối lộ để có được hắn nhanh không,

“Chắc chắn rằng chúng ta sẽ gặp rắc rối nếu cứ bỏ qua bọn xâm lược xuất hiện ở những nơi không thuộc địa phận của chúng ta, cũng như ở gần đó.”

Thậm chí dù cho chúng có nằm ngoài lãnh địa của họ, thì vẫn sẽ có thiệt hại nếu nơi chúng xuất hiện là ở gần đó.

Tốt nhất là không nên bỏ qua một tên nào cả.

“À phải rồi, còn về lãnh địa vô chủ nữa chứ. Lần trước ta bị từ chối. Nhưng lần này ta sẽ lấy nó. Ta đã bảo Lain trao cho ta khu vực đó rồi.”

“Đúng, đúng òi~! Tui cũng muốn có Hanabusa nữa!”

Alice vẫy tay vui mừng.

“Con m* mày, đồ nhãi ranh! Lãnh địa mày cách chỗ đó hơi bị xa đấy!”

“Lão vừa phun ra cái gì hả? Chẳng phải đó chỉ là một hòn đảo thôi sao, Yoshifumi! Chẳng phải đấy hoàn toàn bị cách biệt và cô lập bởi biển nước sao!”

Trong thế giới này, Hanabusa là thành phố phát triển cận Nhật Bản hiện đại nhất.

Chỉ mỗi vị trí ấy thôi cũng đủ đáng giá cho hầu hết các cựu Hiền Giả Nhật Bản.

“Cái kiểu gì thế hả! Lão đúng là đồ nhỏ mọn! Lão là tên chỉ mới bị đánh chút xíu mà đã bỏ chạy đấy!”

“Cái thế hệ này cũng có mấy con ranh có thể lay động lòng trắc ẩn của ta nhỉ. Nè, mày có thấy mày diêm dúa quá không? Đến mức mà cứ như một con công chúa bị ghét vậy!”

“Lão muốn đánh nhau đúng không hả!? Đội Kị Sĩ Hoàng Gia của tui sẽ không im lặng sau vụ này đâu!”

“Gọi tụi nó đến đây! Tứ Đại Thiên Vương của tao sẽ là đối thủ của bọn nó!”

“Bufufu~! Cái gì mà Tứ Đại Thiên Vương chứ? Tên chủ chỉ là một thằng hèn, vậy nên bọn thuộc hạ cũng là một lũ hèn!

Chúng sẽ chết cả thôi!”

Cuộc cãi vã giữa Yoshifumi và Alice vẫn chưa có dấu hiệu gì là dừng lại.

“Được rồi. Hay là giở giải quyết vậy đi. Chúng ta sẽ chia ra. Tốt nhất là nên chia đúng mỗi người một nửa luôn đi. Giờ lão muốn chỗ nào thì chọn đi.”

Hai người họ lại bắt đầu cãi nhau xem ai lấy chỗ nào.

“Thôi, xin hãy bàn về chuyện này sau đi hai người.”

Shion thầm nghĩ việc này quá phiền phức nên cô đã ép buộc đuổi hai người ra khỏi phòng.

Những hiền giả ở đây đều chỉ là ảo ảnh trừ Shion

Shion là chủ phòng và có quyền chặn liên lạc với người khác.

“Được rồi, sau này ta đã kiếm được thêm Hiền Giả thì sẽ liên lạc với ngươi.”

Van biến mất sau khi nói..

Van có vẻ không hứng thú với những nơi vắng vẻ.

Cô không rõ lí do vì sao anh ở đây, nhưng có lẽ là do không có việc gì làm.

Anh hẳn chỉ đến để giết thời gian.

Và rồi, Shion là người duy nhất còn lại trong căn phòng.

“Hiền Giả sao cứ toàn làm những gì mình muốn không thể, nhưng tại sao ngài lại phải quản lí số lượng Hiền Giả về một chỗ bí mật thế Shion?”

Khi cuộc họp trông có vẻ đã kết thúc, người học việc Youichi bước vào phòng.

“Đây là bản chất của chúng ta. Bọn ta có thể làm bất cứ thứ gì. Ông nội đã nói vậy, và ta cũng muốn được làm vậy. Ta dù gì thích cái hệ thống này.”

“Vậy, ngài định sẽ làm gì với Yogiri?”

“Phải rồi. Ta vẫn không hiểu tên đó là thế nào. Liệu có phải hắn sử dụng ma pháp tức tử hay không. dù gì thì đó cũng là do Youichi-san đây nói mà.”

“Tôi đã cố nói chuyện với thị trưởng ở Hanabusa, nhưng có vẻ hắn ta đang làm gì đó và cũng trông chẳng hiểu gì lắm, hắn chỉ bảo nó không liên quan gì đến hắn. Mà sao ngài không hỏi mấy người cùng lớp với tên đó đấy?”

“Ta không muốn lôi mấy chuyện khác ra ngoài nhiệm vụ cho bọn chúng…Ah! Hay là vậy đi? Ta sẽ triệu hồi ai đó ở Nhật Bản có quen với Takatou Yogiri!”

Shion vỗ tay nói.

Đấy có vẻ là một ý tưởng hay với cô.

“Ngài nhắm làm được không?”

“Dữ liệu triệu hồi lần trước vẫn còn mà, ta nghĩ có thể thu hẹp phạm vi lại là được thôi. Giờ làm ngay nào.”

Ma pháp triệu hồi diện rộng thường không dễ gì sử dụng, thế nhưng với Shion thì khác.

Dù sao đi nữa, ma lực của cô sẽ cứ liên tục tăng lên chỉ bằng việc thở, vậy nên cô luôn trong tình trạng dư thừa quá mức.

Khi Shion đưa tay về phía trước, một pháp trận xuất hiện ngay trên mặt chiếc bàn tròn.

Và rồi, cô kết nối pháp trận đấy đến một thế giới khác.

Việc này cũng tương tự như làm một bẫy sập ở thế giới đó.

Thứ được tạo ra giống như một đường hầm dẫn đến thế giới này với khoảng cách ngắn nhất, tương tự như năng lượng.

Sau đó, cô chỉ cần đợi ai đó rơi vào bẫy của cô.

Và để đề phòng, cô cố thiết lập nó sao cho chỉ người liên quan đến Takatou Yogiri sẽ rơi vào đấy dựa trên thông tin cô có được, nhưng cũng có chút khả năng nhỏ rằng người cô triệu hồi sẽ là người cô cần.

Và khả năng cao cũng sẽ là không có gì, nhưng cô dù sao cũng thừa ma lực để làm.

Đây gần như là một cách giết thời gian của cô, cũng bởi đấy chỉ là một ý tưởng.

“Shion, sao ngài không triệu hồi Takatou Yogiri luôn đi? Làm vậy có phải nhanh hơn không?”

“Hắn đang ở chung một thế giới với chúng ta nên việc đó rất khó thực hiện. Việc này có thể thành công là vì nó kết nối với một thế giới khác với sự chênh lệch năng lượng. Ồ, có gì đó sắp tới rồi kìa.”

m thanh tựa như có gì đó rơi xuống, và một người xuất hiện trên chiếc bàn tròn.

Đó là một người đàn ông trong blouse.

“Thành công rồi à?”

“Ai biết , nghe xong chuyện của hắn đã rồi hẵn nói.”

Người đàn ông trong bộ áo blouse đang hoang mang.

Việc này không ngoài dự đoán.

Cảnh vật trước mắt ông ta đột nhiên thay đổi và rồi ông bỗng xuất hiện ở một nơi xa lạ cơ mà.

“Xin chào. Ta là Shion, một hiền giả. Ta là người đã triệu hồi ngươi.”

“Hiền Giả? Triệu hồi? Cô đang nói gì thế?”

Người đàn ông đã lấy lại được chút bình tĩnh sau khi nói chuyện.

“Ta triệu hồi ngươi là bởi ta muốn biết thêm về Takatou Yogiri.”

Người đàn ông giật bắn lên khi nghe cái tên ấy.

Ông trông còn bất ngờ hơn cả lúc được triệu hồi.

“Triệu hồi? Không thể nào, đó là lí do AΩ biến mất sao? Một thế giới khác? Không, cũng có khả năng là chuyện này thực sự xảy ra. Nguồn gốc của thứ đó ngay từ đầu đã là một bí ẩn rồi. Nếu nói đây là một thế giới khác, thì năng lượng của nó phải ở đây…nguồn năng lượng…”

Người đàn ông hoảng hốt vội vàng, và như thể xác nhận chuyện gì đó, ông móc túi ra một thiết bị cầm tay rồi lại lẩm bẩm trong sung sướng.

“Ahahahahaha~!”

Và rồi, khi ông nhìn vào màn hình thiết bị, ông bỗng dưng vì lí do nào đó bắt đầu cười lớn.

“Đây thật sự là một thế giới khác sao!?”

“Đúng vậy.”

Phản ứng đó khác với cái mà Shion nghĩ.

Họ bình thường không tin nhanh thế này, cô hẳn nghĩ nó phải sợ hãi hơn.

“Đâ- nó thực sự ở đây! Đúng rồi nhỉ, nó làm sao có thể chết được! Là do cô hết phải không!? Nếu là vậy, cô quả là vị cứu tinh của bọn tôi! Cô đã cứu thế giới của tôi rồi đấy! Thay mặt toàn thể thế giới của mình, không, toàn thể nhân loại, cho phép tôi bày tỏ lòng biết ơn của mình!”

“Ý ngươi là sao?”

Youichi ngơ ngác hỏi.

Cậu trông không có vẻ bối rối gì, nhưng câu nói của cậu nghe chẳng có nghĩa gì cả.

“Nhưng mà nè! Thế giới này đã vướng vào một thảm họa rồi đấy! Chết tiệt thật! Thôi nào! Tại sao thế giới của mình được cứu mà mình lại không được cảm nhận nó vậy chứ!? Đùa à, phong ấn của nó đã bị hóa giải và đã biến mất sao! Cô có hiểu thế là sao không? Luôn nhớ phải cắm mặt vào màn hình thiết bị này và tiếp tục cảm nhận nỗi kinh hoàng theo mỗi bước chân của nó!”

『Phong ấn đầu tiên của AΩ xác nhận đã được giải phóng. Chuỗi tự hủy được thiết lập bên trong thiết bị của đối tượng ở cấp C. Cảnh báo. Xin mọi người xung quanh hãy lui ra xa ít nhất 5 mét. Chuẩn bị đếm ngược. 10, 9, 8……』

Giọng máy móc vang lên từ đâu đó bên trong người đàn ông.

“Đừng mà, xin hãy cứu tôi! Tôi không muốn chết! Làm ơn hãy đưa tôi trở về thế giới cũ!”

Trong khi Shion và học việc của cô vẫn còn đang ngớ người nhìn ông, đồng hồ đã đếm ngược về không.

Và rồi, đầu người đàn ông nổ tung.

Ông ngã xuống bàn với đầy vụn chất xám và hộp sọ.

Tất nhiên, ông ta đã chết.

“Chuyện quái quỷ gì thế này, tên đó….”

Youichi vẫn chưa kịp hiểu những gì đã xảy ra.

“Ta cũng không hiểu lắm…nhưng giờ có nghĩ thêm cũng vô dụng thôi.”

Dù Shion vẫn chưa cảnh giác với Yogiri lắm, nhưng trong cô đã bắt đầu cảm thấy thứ gì đó đáng sợ trong tình cảnh này.

——-

Kết thúc vol 2, vẫn còn 1 chap phụ chương nữa nhưng trans sẽ làm sau, chuẩn bị sang vol 3 nào :))

Discord Facebook

Vol 3 Chương 1: Cớ chi tôi lại phải chết ở nơi này!

Trans đã cumback và lợi hại hơn xưa :))

——-

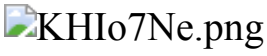

『……Kích hoạt chế độ chuẩn đoán. Tình trạng lúc này đã được nâng lên cấp EX. Ngắt kết nối với cơ thể ảo và đơn vị bản ngã. Xin hãy tỉnh dậy.』

Ngay khi nghe thấy giọng nói ấy, Shinozaki Ayaka tỉnh dậy.

Cơ thể cô đang nằm trong tư thế kì lạ.

Tay chân cô như bị mắc phải thứ gì đó, và cơ thể cô đang trong tình trạng xiên vẹo.

Cô không thể cử động cơ thể như ý muốn, cảm giác rất khó chịu.

Cô không phải là không thể cử động, mà đúng hơn là cô như đang điều khiển thứ gì đó ở nơi khác.

Sau vài lần cố gắng, Ayaka đã bắt đầu cảm giác được.

Khi cô nghĩ mình muốn cử động, thì cơ thể cô sẽ mất vài giây trễ để có thể di chuyển.

Thế nhưng, cô cũng chỉ có thể cử động chầm chậm.

Ayaka đưa tứ chi đang mắc phải thứ gì đó của cô về trạng thái bình thường, cô cố gượng dậy và nhìn quanh.

Ayaka mất một lúc lâu để nhận ra nơi đây là chiếc xe buýt tham quan với những hàng ghế trải dài thẳng lối.

Bởi phần đuôi của chiếc xe đã hoàn toàn bị phá hủy khiến cho sàn nhà có trở nên hơi nghiêng một chút.

Hai bên hông xe ướt đẫm máu.

Cô hơi đưa người nhìn đến phía trước một chút, có ai đó đang nằm dài ở cạnh lối ra.

Người đang nằm ở cánh cửa bên hông ấy là một cậu học sinh.

Có một lỗ lớn đâm xuyên qua bụng cậu.

Cậu hẳn đã chết.

Không ai có thể mà còn sống với vết thương lớn như vậy,

Ayaka sau đó kiểm tra lại cơ thể mình,

Bản thân cô cũng ướt đẫm máu và cũng có một cái lỗ lớn ngay trên người cô.

Tình trạng của cô giống hệt như cậu học sinh kia, thế nhưng không hiểu sao cô vẫn còn sống.

Ayaka nhớ lại.

Cô đang trên một chuyến dã ngoại.

Chiếc xe buýt đột nhiên bị dịch chuyển đến một thung lũng, và một người phụ nữ tự nhận mình là Hiền Giả xuất hiện, và những người bạn cùng lớp của cô đã bỏ đi đâu đó và để cô ở lại.

Cô vẫn chưa hiểu tất cả mọi chuyện.

Thế nhưng, Ayaka lại trông bình tĩnh đến lạ thường.

Có vẻ như cô vẫn có thể tự nhận thức được tình huống hiện giờ.

『Xin chào. Cô đã hiểu chuyện gì đang xảy ra chưa?』

“Ai đó!?”

Giọng nói bạn nãy Ayaka nghe thấy lại một lần nữa vang lên thẳng trực tiếp trong đầu cô.

『Tôi là đơn vị chẩn đoán. Còn cô là đơn vị bản ngã. Cô là bản ngã được thiết lập với tên Shinozaki Ayaka.』

“Tôi không hiểu.”

Ayaka nói bằng giọng không cảm xúc.

Cô rõ ràng không hiểu.

Cô vẫn chưa hiểu gì cả.

『Có vài lỗ hổng trong trí nhớ của cô. Chúng ta hãy cùng sắp xếp lại nào. Chúng ta đã bị giết bởi một sinh vật bí ẩn trong chuyến đi dã ngoại của trường.』

Ayaka nhớ lại.

Thứ gì đó đã xuất hiện từ phía trên và đâm thủng ngực cô.

Đó là một con rồng.

Những người bạn cùng lớp trong lúc chạy đã nói gì đó.

Và rồi, cô đoán đó hẳn là do con rồng đã tấn công.

『Chính xác hơn, bởi thương tích bị gây ra được đánh giá là ngang với cái chết của con người, vậy nên trạng thái chết đã được kích hoạt. Bởi vì, cô không thể chết như con người bình thường..』

Khi giọng nói ấy còn đang giải thích, Ayaka quan sát cái lỗ trên người cô.

Nhìn sơ qua, đó thật là một vết thương chí mạng.

Máu đang ròng ròng chảy ra, da thịt thì tung tóe khắp nơi, lộ ra phần nội tạng bên trong.

Nhìn cảnh này mà nói cô là một con người thì ta thực sự cần phải xem lại.

Cô chậm rãi đặt bàn tay phải mình vào trong vết thương và kiểm tra bên trong. Không chút cảm giác gì.

『Chúng ta là một tạo tác sự sống. Được làm nên từ sự kết hợp giữa các chất vô cơ và hữu cơ, một bóng ma sự sống.』

Một thực tế phũ phàng.

Thế nhưng, cô vẫn không chút lay động.

Cô chỉ đơn giản chấp nhận nó.

“Thế, ngươi làm gì ở đây?”

『Đúng rồi. Thông thường, khi chúng ta rơi vào trạng thái chết giả lập như con người, thì trạng thái ban nãy đấy sẽ tiếp tục duy trì và chờ cho đến khi mọi thứ đã ổn định. Thế nhưng, hệ thống mạng dữ liệu lúc này không thể kết nối, và tình hình

xung quanh cũng đã vượt quá tầm dự đoán. Có thể nói chúng ta có nhiều thể lực hơn con người bình thường, nhưng với tình hình này chúng ta sẽ dừng hoạt động khi mọi chuyện đến hồi kết.』

“‘Ngươi sẽ chết nếu ta dừng hoạt động’, phải không? Nhưng bởi ta là một tạo tác sự sống, ta sẽ không chết, đúng chứ?”

『Đúng vậy. Ta sẽ không chết như con người bình thường. Thậm chí chúng ta còn có thể lưu trữ thông tin và được phục hồi sau khi cơ thể dừng hoạt động. Thế nhưng, vấn đề ở đây là chúng ta chỉ có thể phục hồi bên trong cơ sở thí nghiệm. Tôi đã dự đoán rằng khả năng tình hình sẽ khá hơn nếu tôi cứ tiếp tục ở trạng thái chờ thế này là rất thấp. Thương tổn vượt xa tính toán, và ta còn đã mất vài cơ quan quan trọng. Cô sẽ không thể di chuyển nếu mọi chuyện cứ thế này. Cần có sự phản hồi khẩn cấp, đó là lí do mà tôi liên lạc với cô.』

“Nói cách khác, ngươi đang bảo rằng chỉ có ta mới có thể di chuyển cơ thể này thôi sao?”

『Là vậy đấy. Di chuyển cơ thể này qua cô sẽ là hiệu quả nhất.』

“Kết quả cũng chỉ đơn thuần là chết bởi vết thương dạng chí mạng. Vậy cứ duy trì sự sống một cách vô nghĩa thế này để làm gì?”

Cô tuy không rõ mục đích cô được tạo ra, nhưng cô sẽ chỉ cần tạo mới nếu cô thực sự là một tạo tác.

Đó là suy nghĩ của Ayaka lúc này.

Có vẻ như cô nói chung vẫn ổn cả.

『Tôi không biết cô đang nghĩ gì, nhưng với tư cách là một đơn vị thi hành dự án, việc cô chết sẽ rất rắc rối.』

Lại một giọng nói khác vang lên.

Có vẻ như tồn tại rất nhiều đơn vị, nhưng nếu lí do là để mỗi người họ có một tính cách riêng, Ayaka nghĩ rằng việc đó cực kì vô nghĩa.

『Chúng tôi không có tính cách riêng nào cả. Chỉ duy mỗi đơn vị bản ngã là có thuật toán mô phỏng cảm xúc, vậy nên khi cô cảm thấy có tính cách trong mỗi người chúng tôi, thì đó không hơn gì việc cô đang tự cố giải thích mọi chuyện cả. Thật ra, lúc này cũng chẳng phải là một cuộc trò chuyện nữa. Đây chỉ là sự liên lạc nội bộ dựa trên giao thức giữa các đơn vị mà thôi.』

“Thế, cái ‘dự án’ đó là sao?”

『Đó là dự án nhằm tạo ra thế hệ mới cho loài người. Chúng ta là kế hoạch ba. Với sự bắc chước con người sử dụng hệ thống nhân cách kết hợp với máy móc và sinh vật sống, nhiệm vụ của cô là hòa nhập và quan sát xã hội của họ, thế nhưng khả năng phản ứng của cô lại khá thấp.』

『Đây có lẽ là ảnh hưởng của việc ngắt kết nối với cơ thể ảo. Cảm xúc của cơ thể, chúng cảm nhận được là từ ảnh hưởng của não cô.』

Vậy ra nó có tác dụng xóa bỏ đau đớn của vết thương. Cũng như cảm giác mơ hồ như thể cơ thể cô đang ở đâu đó rất xa, Ayaka cũng có cảm giác như cô đã bỏ quên cảm xúc của mình ở nơi nào.

『Tất cả là vậy đấy. Và cũng bởi đơn vị thi hành dự án cô đang trong tình huống bất thường thế này, đừng ngại phải chấp nhận.』

『Với tư cách là đơn vị y tế, đó được đánh giá là cách tốt nhất. Thậm chí dù cho bọn tôi có không nhắc gì về tình trạng tự nhiên của cô, nhưng có thể bảo rằng có chết trong tình huống này cũng bình thường thôi..』

『Ý kiến từ đơn vị chiến đấu, cô lúc này vẫn chưa thể chiến đấu tốt được. Tôi đang dò dấu hiệu của sự sống bằng hầu hết năng lượng của mình, thế nhưng, cũng như đổ nước lên một chiếc rổ tre không đáy. Việc này sẽ tiêu thụ toàn bộ sức mạnh của tôi ngay tức khắc.』

『Tôi đã nghĩ về chuyện này từ lâu rồi, nhưng chúng ta có nhất thiết phải cần một ‘đơn vị chiến đấu’ không?』

『Thế trong lúc này, sao chúng ta không thử chỉ phục hồi lại mỗi cơ thể ảo thôi? Cách đó sẽ làm mất đi cái lỗ trên ngực cô ấy.』

『Về chuyện đó, chấp nhận. Nhờ việc thông tin ảo đã được che dấu, cô ấy có thể xuất hiện và trong tình trạng không bị tổn thương qua đơn vị bản ngã.』

『Đồng ý, đánh giá dựa trên việc đơn vị bản ngã sẽ gặp khó khăn trong hoạt động ở tình trạng thế này.』

Cảm giác của vô số sự phục sinh ban nãy, Ayaka rơi vào tình trạng hỗn loạn.

“Nè! Nếu mà các người có quyết định thứ gì ấy, thì thông báo cho tôi luôn giùm cái!”

『Ồ xin lỗi, đây là lần đầu tiên của cô mà nhỉ.』

『Thế ý cô sao? Chẳng phải ý định của cô là chết luôn sao?』

“Đương nhiên là không rồi! Mắc mớ gì tôi lại phải chết ở đây hả!?”

Thật khó có thể tin tình trạng của cô lúc này, cô đã mắc kẹt với một quan điểm sống đầy bi quan cho đến khi nãy.

Ayaka xác nhận lại tình trạng cơ thể mình. Cái lỗ trên ngực cô giờ đây đã phục hồi lại như ban đầu. Bộ đồng phục của cô cũng đã trở lại, và đất cát, bụi bẩn, máu me gì cũng đã đều biến mất hoàn toàn.

Cảm giác trải nghiệm cá nhân này thực sự rất ảo diệu. Nếu thứ như thế này mà còn có thể xử lí được, thì sẽ vẫn còn phải đặt câu hỏi rằng liệu tất cả những gì cô đang nhìn thấy là thực hay ảo.

“Tôi biết là mấy người đang ở bên trong tôi, và có vẻ như mấy người đang có ý bảo rằng tôi là một người máy. Vậy nên chẳng phải cơ thể tôi sẽ ổn cả nếu là vậy sao?”

Dù vậy, Ayaka vẫn còn thắc mắc lớn của riêng mình rằng liệu thế giới này có phải là thật hay không. Nhưng sẽ khá vô nghĩa nếu cứ để tâm đến điều đó.

『Giờ ta cần phải phục hồi lại những bộ phận đã mất. Xin hãy hấp thụ phần cơ quan thay thế.』

Dựa theo những gì đơn vị y tế bảo, Ayaka hướng mắt về phía cậu học sinh đang nằm dài trước mắt cô.

Cậu là Yuichiro Kiryu. Một trong những bốn học sinh bị bỏ lại trên xe buýt. Cậu ta cũng chịu chung số phận với Ayaka khi nãy với một cái lỗ lớn trên bụng.

“Lấy…nó sao? Đùa nhau à! Dù tôi có bần đến mức đó, thì đây vẫn là ăn thịt người đấy!”

『Phải. Tôi sẽ không bảo chuyện này bất khả thi. Lí do là bởi số lượng chừng này ngay từ đầu đã không đủ rồi.』

『Tôi cũng phản đối việc ăn thịt người. Bởi nó trái với dự án đề ra.』

“Tôi sẽ còn di chuyển được trong bao lâu?”

『Khoảng tầm ba mươi phút hơn. Nguyên nhân là bởi cuộc nói chuyện giữa các đơn vị chúng ta đã kết thúc.』

“Nó vẫn chẳng liên quan đến câu hỏi phải làm chuyện như hấp thụ hoặc ăn thịt người gì cả!”

Ayaka quyết định rời khỏi chiếc xe buýt.

Đứng dậy khỏi sàn nhà nghiêng vẹo ấy, cô bước ra phần đuôi xe đã bị hư hại và đến một thảo nguyên rộng lớn.

Nguyên nhân khiến mọi việc xảy ra thành công vẫn chưa rõ, nhưng khung cảnh hiện ra ngay trước mắt này vẫn mới là thứ kì lạ nhất.

Mặc cho việc chiếc xe lẽ ra phải đang di chuyển trên một ngọn núi tuyết, thế nhưng nó đã đi đến thung lũng mang hơi ấm mùa xuân trước khi cô nhận ra. Một chuyện nghe có vẻ khá chi là hư cấu.

“Dù sao đi nữa, tôi nghĩ lẽ ra phải có thêm hai người nữa chứ. Ngươi có biết chuyện gì đã xảy ra không?”

『Tomochika Dannoura và Yogiri Takatoulà hai người còn lại bị bỏ rơi. Có vẻ như bây giờ không còn là vậy nữa, vậy có

nghĩa là họ đã không chết ở đây, ít nhất là vậy.』

“Không có đoạn ghi hình hay thứ gì tương tự trong lúc tôi chết sao?”

『Người chết thì có biết nghe với thấy không? Hành động của chúng tôi đều chỉ dựa trên thiết lập của trạm nghiên cứu mà thôi.』

“Luật lệ phiền phức.”

『Hãy để chúng tôi đính chính lại rằng có những lúc chắc chắn rằng không thể thay đổi. Dù vậy, nó vẫn là một sự thay đổi luật lệ. Giờ, với tất cả phương tiện có thể có được, nhiệm vụ ưu tiên nhất giờ đây của chúng ta là trở về trạm nghiên cứu bằng bất cứ giá nào.』

Cô quan sát xung quanh mình.

Thung lũng ấy vẫn tiếp tục trải dài. Có một khu rừng ở gần đó, và cũng có thứ gì đó trông như thị trấn xuất hiện phía đằng xa.

Và, có thứ gì đó như một con thằn lằn khổng lồ đang nằm bên cạnh chiếc xe buýt. Nó có vẻ là một con rồng. Đó cũng là thứ đã giết chết Ayaka và Kiryu.

Cơn giận của cô cuồn cuộn ào lên khi cô nhìn thấy nó. Ayaka tiến sát lại gần con rồng và đá nó một cái vào đầu.

Ngay sau đó, lập tức đầu con rồng hung bạo ngoảnh lên và xoắn lại theo một cách đầy ngớ ngẩn.

“Eh?”

Ayaka bị nhấn chìm trong sự kinh ngạc.

Cô chỉ định đá nhẹ nó một cái, với ý nghĩa rằng cùng lắm nó chỉ phản lại bởi đám vảy trông có vẻ cứng cáp đó.

『Hiện giờ, bộ giới hạn đã bị ngắt kết nối nên cơ thể có thể tự ép phải di chuyển. Xin hãy cẩn thận.』

『Nếu là thứ sinh vật khổng lồ này, chúng ta có thể sẽ hồi phục lại đủ những bộ phận đã mất.』

『Còn đỡ hơn là ăn thịt người.』

“…Đây à?”

Cô nhìn con rồng một lần nữa.

Phần da nó được phủ trong một một lớp vảy cứng cáp. Nếu muốn lấy những phần có thể ăn sẽ rất tốn thời gian.

『Đây là một sinh vật chúng ta chưa biết, nhưng có lẽ thuộc giống bò sát. Có lẽ nó tương tự với loài khủng long thuộc thời kì Đại Trung Sinh. Một sinh vật carbon.』

Ayaka cảm thấy hơi mơ hồ. Thế nhưng cô cũng chẳng thể nghĩ ra ý gì khác hay hơn. Thời gian còn lại của cô chỉ còn chưa đầy ba mươi phút.

『Với tư cách là đơn vị đánh giá, tôi nghĩ cô nên chết như một con người thay vì trở thành một thứ không cần thiết như lúc này. Nếu cô để lại một hộp đen bảo mật, có lẽ sẽ có ai đó tìm ra..』

Nếu dự án này nhằm tạo ra con người, nó sẽ kết thúc bằng cái chết. Thậm chí dù cho cô có chết ở đây, cô vẫn sẽ được coi là một mẫu vật đầy quý giá.

Ayaka đã nghĩ về chuyện đó. Dù có đặt dấu chấm hết tại đây thì cũng sẽ ổn cả thôi.

Không có lí do gì để chết cả. Cuộc đời của Ayaka đã êm đềm trôi đi đến tận bây giờ. Cô vẫn còn muốn sống và tiếp tục bước đi trên con đường đời của chính mình với lời hứa sẽ sống hạnh phúc sau chuyện này.

Cô vẫn chỉ là một học sinh cao trung năm hai. Trong một tương lai sau chuyện này, hẳn sẽ có rất nhiều thứ cô có thể làm. Hơn nữa, liệu chấm dứt cuộc đời mình cách vô nghĩa ở nơi cô không biết gì chỉ vì một lí do đó thì có ổn không?

“Hơn nữa, tôi không thể cứ chết sau khi bị mấy người lợi dụng được.”

Cô nghĩ về những người bạn cùng lớp của mình, cô đã bị tấn công bởi một cảm xúc hung bạo như đang sục sôi trong lồng ngực cô.

Họ đáng lí ra phải nghĩ cách để mà trốn thoát với toàn thể lớp. Thế nhưng, rốt cục họ lại ra một quyết định cực kì dễ dãi và vô

lương tâm.

Vào thời điểm ấy, có thứ gì đó như cảm giác phân biệt đối xử với những người vô năng đã bắt đầu đâm chồi.

Cô không thể tha thứ.

Hơn hết thảy, cô không thể tha thứ cho bất cứ ai dám xem thường Ayaka Shinozaki.

"Tôi phải làm gì?"

『Tôi muốn biết thành phần của nó trước, vậy nên cô làm ơn nếm nó chút nhé?』

Ayaka thọc xuyên qua lớp vảy của con rồng với bàn tay hình kiếm của mình.

Dễ dàng đâm thủng nó, bàn tay cô chạm vào lớp thịt sống, ấm kia. Mang theo miếng thịt vừa với tay mình, Ayaka đưa nó vào trong miệng. Cô sẽ không thể làm được chuyện này nếu như cô vẫn như trước. Thế nhưng cô sẽ sống sót bằng tất cả mọi cách cần thiết, và sẽ trả thù những người bạn cùng lớp của mình. Những cảm xúc tăm tối, chúng đã khiến cô có thể làm những hành động kinh tởm đến vậy.

Máu và thịt rồng thật ngon. Ngay từ khoảng khắc cô ăn nó, cô như được bao bởi một cảm giác thỏa mãn. Và rồi, cơn đói cồn cào bắt đầu bao trùm lấy cô.

『Không vấn đề gì cả. Cô chỉ cần ăn đủ 10 tấn là xong.』

『Tôi không chấp nhận việc tiêu thụ thịt từ sinh vật tôi chưa biết chỉ với lí do kiểu đó. Dù cho, việc này sẽ có phần nhân đạo hơn là ăn thịt người..』

Không mất quá nhiều thời gian trước khi Ayaka thịt gần như cả con rồng.

—

Zard: lẽ ra hôm qua là xong rồi nhưng mà vì trans bị bé unicorn trong anime azur lane mới ra hớp hồn nên quên luôn, xin lỗi nhé :))

Discord Facebook

Chương 2: Dù chỉ thêm một lúc, tớ đã nghĩ rằng mình tốt hơn là cứ tiếp tục 'kya~kya~'

Đm con cua :<

———

Sau khi rời khỏi hẻm vực Galura được vài ngày, Dannoura Tomochika và Takatou Yogiri cuối cùng cũng đã đến vùng đồng bằng Meld.

Cả hai đã đến được đây trên cỗ xe bọc thép của mình.

Và giờ, khi dừng lại ở trên đoạn giao cắt giữa nơi đồng bằng và nơi hẻm vực, họ cứ tiếp tục ngắm nhìn vùng đồng bằng kéoi dài như vô tận đó.

“Nó hơi khác so với những gì tớ nghĩ…”

Quan sát từ chỗ ghế lái, Tomochika lên tiếng.

Một thảm cỏ xanh biếc trải dài gợi lên cho Tomochika về một cánh đồng với khung cảnh đẹp đẽ.

Đồng bằng Meld quả thực rất đẹp. Thế nhưng, vẻ đẹp của nó lại có gì đó kì lạ và khác biệt.

Tất cả mọi thứ ở đây đều là pha lê.

Có thứ gì đó tựa như cỏ dại đang mọc trên mặt đất, những cái cây đâm lên ở đây và đó, những con thú như loài bò sát cũng đang trườn lê dưới đó, và thậm chí có cả những tòa nhà tập trung lại trông giống một thị trấn ở đó. Tất cả đều sắc và mang hình dạng của pha lê.

Nhìn lên bầu trời, có thứ gì đó như sợi nịt được làm bằng pha lê lơ lửng trên đó, và ánh nắng mặt trời cũng đã hoàn toàn bị chia nhỏ khắp nơi.

Vì chính những lí do đó, khung cảnh nơi này thật huyền diệu. Không rõ có phải phía chân trời kia cũng trở nên xa xăm dù cho đáng lẽ ra nơi đây là vùng đồng bằng. Cùng hiệu ứng ánh

sáng được phản chiếu lại bởi những viên pha lê, nơi đây như được bao phủ bởi thứ gì đó như một lớp sương mỏng tan.

“Hình như nơi này còn có biệt danh là ‘đồng bằng pha lê’ thì phải.”

Yogiri thì lại không bất ngờ như Tomochika, có lẽ bởi vì cậu đã biết về nơi này từ trước.

“Thế sao không gọi nó bằng cái biệt danh đó trước luôn đi!? Mà sao Takatou-kun lại biết về chuyện này hả?”

“Hồi tớ nhận được bản đồ từ cô tiếp tân kia, tớ nhớ là mình được giải thích như vậy.”

Yogiri nói với không chút vẻ gì là xấu hổ. Tomochika nghĩ lại xem liệu điều đó có thật sự quan trọng hay không.

“Không biết chỗ này có ai sống không nhỉ?”

“Nếu họ ‘có sống ở đây’, thì tớ không nghĩ họ là con người bình thường đâu.”

Tất cả mọi thứ ở đây đều rất sắc bén. Máu và thịt con người sẽ không thể, theo cả nghĩa bóng lẫn nghĩa đen, sống sót.

“Tớ biết. Có lẽ, sẽ có con người làm bằng pha lê sống ở đây. Nhìn đi, ở kia còn có một thứ gì đó như con chó đang đi dạo kìa.”

Cậu nhìn thấy thứ gì đó đang di chuyển gần bên thị trấn. Đó là một con thú bốn chân làm bằng pha lê. Dựa theo cách di chuyển và hình dáng của nó, cậu đoán đó hẳn là một con chó.

“Không có vẻ gì nó sẽ tự dưng hóa cuồng và tấn công. Tớ chẳng thích phải giết mấy con chó chút nào cả.”

Con vật giống chó kia có lẽ đang cảnh giác Tomochika và Yogiri bên trong cỗ xe bọc thép đột nhiên xuất hiện kia, nhưng nó trông như chỉ đang tò mò.

“Cậu thích chó à?”

“Tớ từng nuôi một con. Nhưng mà nó cũng chỉ là của một lão già, nên tớ cũng có hơi lo lắng.”

“Nhà tớ cũng có nuôi chó. Và bởi chị tớ cũng rất yêu động vật nên nhà tớ cũng nuôi nhiều loài khác ngoài chó nữa.”

『Hmm. Nhà Dannoura đã có tục nuôi akita xuyên suốt thế hệ. Thậm chí kĩ thuật nhà Dannoura còn có cả võ kĩ cho loài chó nữa cơ!!』

Mokomoko nói trong khi đột ngột hiện ra giữa họ.

“Cái kiểu kĩ thuật như chạy vòng quanh và cạp vào gáy người khác đó à… chị tôi còn chưa chỉ tôi về mấy cái đó nữa…”

Chắc hẳn Tomochika đã tiếp tục tin rằng cô chỉ đơn thuần nghĩ ra những kĩ thuật từ sự kì quặc của mình, thế nhưng có vẻ cô đã thực hiện nó ở nhà mình. (Zard: Cách miêu tả nghe cứ như…chắc ko cần phải nói đâu nhỏ. Sau này anh main của chúng ta nếu thích sẽ có thể có nhiều thể loại đây (͡° ͜ʖ ͡°))

『Vậy à. Nó cũng không hẳn là một trò đùa về loài chó đâu. Mà cũng được, nhưng nhớ hãy cẩn thận, có vẻ như có thứ gì đó khá nguy hiểm ở đây!』

“Thế chứ sao cô không xuất hiện kiểu như cô đang cẩn thận với sự thừa mứa đầy sơ xuất của mình đi chứ hả?”

『Có đó chớ. Nó còn được biết đến như sự tử tế của tai ương. Vùng lân cận của nơi này đều chất đầy điều đó. Mà kệ đi, dù gì nó cũng trong tầm xử lí của chúng ta thôi mà.』

“Takatou-kun, đừng có mà tùy tiện giết thứ gì nữa đấy nhé.”

Trong một quá khứ không mấy xa lắm, Yogiri đã hoàn toàn vô tình giết chết nguồn gốc của thứ chướng khí cậu cảm nhận được. Tuy không rõ lần này liệu có còn chuyện như thế xảy ra không, nhưng Tomochika vẫn cảm thấy bất an trong người.

“Tớ đã cẩn thận hơn từ lúc đó rồi. Hơn nữa, về cái tai họa đó à? Nguồn gốc của nó cũng không rõ ràng. Tớ có cảm giác mơ hồ nhưng tớ nghĩ chắc giờ cũng không sao đâu.”

Tomochika đồng ý với chuyện sẽ an toàn nếu thật như vậy.

“Mà thôi! Chúng ta cũng chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài tiếp tục tiến lên cả, mà tớ tự hỏi liệu chúng ta có qua được này bằng chiếc xe này không đây.”

『Đây là xe bọc thép cơ mà, chẳng phải nó chống lại mấy đòn đâm tốt lắm sao?』

“Không biết vừa đi vừa giết mấy thứ cản đường chúng ta được không nhỉ. Mà tớ nghĩ làm thế cùng lắm chúng ta cũng chỉ như đang phá nát mấy thứ trông như cỏ thôi.”

Yogiri sẽ không ngần ngại phải giết bất kì thứ gì cản đường. Lần này, cậu ấy đã thực sự có xem xét tình hình. Thế nhưng, vẫn có một điều hơi khác với cảm quan của Tomochika.

“Dù cho chúng ta thực sự chỉ coi nó là cỏ, nhưng tớ vẫn có cảm giác chúng sẽ chẳng bao giờ mọc lại nữa luôn đấy!”

“Nếu nó là cỏ, thì tớ nghĩ chúng sẽ tiếp tục mọc trở lại nếu có hạt giống thôi. Đây là loại cỏ có thể giết được.”

“Mà~, theo như những gì tớ thấy trên bản đồ thì tớ nghĩ đồng bằng này cũng không có vẻ gì là lớn mấy cả; không biết phóng một lèo thẳng đến đó luôn được không nhỉ. Nơi này chẳng có vẻ gì là phức tạp như cái hẻm vực kia cả.”

Tuyến đường sắt đâm xuyên qua hẻm vực kia cũng có đi qua đồng bằng này. Họ đã mong rằng sẽ sớm tới được thủ đô bằng cách men theo đường sắt.

Nếu họ né chỗ đồng bằng này thì sẽ phải đi một tuyến đường vòng khá dài.

『Đành chịu thôi. Không có vẻ gì là chúng ta có thể an toàn vượt qua một nơi thế này cả đúng không?』

“Nếu là game thì khúc này cứ như ‘màn sau của hẻm vực’ vậy.”

“Nếu chúng ta đi về hướng bên phải thì không biết có tìm được tuyến đường sắt không nhỉ? Còn nữa, có thứ gì đó như biểu tượng nhà ga nữa này.:

Yogiri nói trong khi nhìn vào bản đồ của Tomochika. Đồng bằng rộng theo hướng tây và nam nhưng lại khá hẹp ở hướng đông và bắc. Họ có vẻ có thể đi thẳng ra khỏi đây nếu họ liên tục di chuyển bằng xe trong suốt một tiếng đồng hồ.

“Thế, muốn thử không?”

Động cơ cỗ xe bọc thép bắt đầu gầm lên và họ chầm chậm di chuyển. Khả năng lái xe của Tomochika ngày một thành thạo hơn.

Những ngọn cỏ pha lê liên tục bị nghiền nát một cách dễ dàng nhờ có Yogiri. Họ trông không cần phải lo về những nhát đâm khi tiến lên phía trước.

Vừa đi vừa dò theo bản đồ, chẳng mấy chốc họ đã tìm thấy tuyến đường sắt.

Không có vẻ gì là con đường sắt đã bị biến thành pha lê, trái với những gì họ nghĩ. Và với kiến trúc trông như nhà ga, kết cấu của nó cũng chẳng thay đổi gì mặc cho vài phần đã bị pha lê hóa.

“Tớ nghĩ chúng ta nên để mắt đến cái nhà ga đó. Tớ cảm thấy có gì đó quen quen và muốn nói ra, như thể có cảm giác kì lạ độc nhất ở nơi này… cảm giác chúng ta cứ như mấy ông bị truy nã vậy.”

Họ có vẻ đang nằm trong tầm nhắm của những hiền giả, thế nhưng Tomochika và Yogiri không hề bị Ryouta, một hầu cận của hiền giả bắt. Họ đang trong tình cảnh không thể biết được cách bọn họ sẽ bị xử lí trong thế giới này.

“Chịu thôi chứ sao giờ, chúng ta phải di chuyển thật lén lút. Dù cho chúng ta sẽ đến được thủ đô sau này, nhưng liệu ta có phải tiếp tục chạy trốn nữa không?”

Yogiri không có vẻ gì là để tâm đến chuyện nói rằng họ có thể đang bị truy đuổi.

Còn Tomochika thì tự đề phòng cho những trường hợp tệ nhất.

Cô lái chiếc xe chạy đến gần ga tàu rồi dừng lại.

Sân ga đó chỉ là một khối kiến trúc đơn giản rắn chắc. Nơi này hẳn sẽ không có mấy người bắt tàu ở đây.

Cả hai người ra khỏi cỗ xe.

“Lạnh quá đi mất! Sao tự dưng đột ngột vậy trời!?”

Tomochika cảm nhận được sự thay đổi nhiệt độ đột ngột lập tức lên tiếng.

Khi họ mới đến đây thì vẫn còn ấm, có lẽ là bởi môi trường ở nơi này.

Tuy không rõ liệu điều này có liên quan gì đến khí hậu thay đổi hay không, nhưng ở một khía cạnh nào đó, có lẽ bởi nơi

đây đầy rẫy những viên pha lê đã tạo nên cảm giác lành lạnh đến run người.

“Cũng chẳng có vẻ gì là ‘làm từ băng’ cả. Mà thôi, giờ cứ vào trong đi.”

Yogiri mở cửa nhà ga.

Một căn phòng đợi nhỏ nhắn hiện ra trước mắt họ. Có cả một máy sưởi trong nhà đặt tại trung tâm, và có cả những chiếc ghế dài làm bằng gỗ vây xung quanh nó.

Phía đối diện còn có một cánh cửa khác, cả sân ga và chỗ bán vé cũng nằm ngay bên đó.

“Không có ai hết nhỉ.”

“Một nhà ga bỏ hoang sao… vô lí, nó còn đang được sưởi ấm cơ mà.”

“Vậy, ta thử vào trong chút xem sao.”

Ngay lúc đó, khi Tomochika đang định làm vậy, cánh cửa bên trong mở ra.

Một cậu thanh niên mặc bộ đồng phục bước vào, nhưng cậu ta trông rất lạ.

Cậu đang ôm bụng với khuôn mặt tái mét, và cậu còn đang bị chảy máu đến mức trông cậu chẳng có thể dừng lại.

Dáng đi của cậu ta trông rất mệt mỏi, và đôi mắt cậu lờ mờ, chẳng thể ổn định.

“Eh? Anh có sao không!?”

Tomochika hoảng hốt định chạy đến bên cậu, nhưng Yogiri đã giữ cô lại bằng cách nắm lấy vai cô.

Bang!

Một tiếng nổ khô khốc vang lên.

Đó chính là tiếng súng. Tomochika lập tức nhận ra bởi cô đã từng nghe nó vô số lần khi còn ở nhà.

Cậu thanh niên ngã xuống và máu bắt đầu chảy đầy khắp sàn nhà. Có vẻ như viên đạn đã trúng ngay tim cậu từ đằng sau. Một phát chí mạng.

“Mày nghĩ mày có thể chạy được à? Thật thất vọng làm sao~!”

“Mịa nó! Tao thua rồi. Mà không. Do nó chết nhanh quá thôi!”

“Huh? Chẳng phải chúng sẽ không chết ngay nếu bị bắn vào bụng sao.”

“Mày chơi ăn gian thế. Mày đã nói là sẽ tha cho hắn nếu hắn chịu dẫn chúng ta đến nơi đám đó cơ mà.”

“Hắn sẽ không đầu hàng nếu hắn vốn dĩ đã không muốn sống, vậy nên đây cũng chẳng phải tin làm gì.”

Và rồi, năm người đàn ông mặc trang phục quân đội bước vào và đến căn phòng chờ với thái độ thô lỗ.

Tất cả đều mang một khẩu revolver (súng ngắn ổ xoay) trên tay. Không rõ thứ vũ khí đó có phải là sản phẩm của thế giới này hay không, Tomochika vẫn không thể nhận ra được hình dạng của khẩu súng đó.

“Ồ? Dù biết đó chỉ là một câu chuyện từ một lão già, ai ngờ chúng ở đây thật cơ ch~ứ. Chà, chúng ta gặp may rồi.”

Tên đàn ông lập tức nhận ra Tomochika và Yogiri ngay tức khắc.

Ánh mắt của bọn chúng đều tập trung hướng vào Tomochika. Đôi mắt xấu xa mang đầy dục vọng ấy đã chĩa về phía bọn họ vô số lần từ khi họ đến thế giới này.

“Chết đi.”

Ngay khi Yogiri vừa dứt lời, tất cả những tên quân nhân kia đều lần lượt ngã xuống tại chỗ. Khuôn mặt của chúng vẫn còn mang nụ cười nhăn răng thô tục ấy, nên hẳn là chúng đã chết trước khi kịp nhận thức được chuyện gì đã xảy ra.

“Unngh~, sao cậu có thể làm vậy lúc này cơ chứ…”

Không thể theo kịp tình hình, Tomochika lên tiếng phàn nàn.

“Người bị bắn đấy đã chết, tớ có thể làm được gì cơ chứ. Chúng ta không có vẻ gì là nguyên nhân của chuyện này.”

Đó tuy chỉ là một lời cãi cùn không mấy tin cậy, thế nhưng Tomochika cũng chẳng thể trách được cậu. Đó là bởi cô cũng có cảm giác tương tự vậy.

Nghe có vẻ vô tâm, nhưng cảm xúc của cô sẽ không mấy lay động gì trước cảnh một người không quen biết đột nhiên chết trước mặt cô.

“Mà giờ thế này rồi, chúng ta hoàn toàn mù tịt về chuyện đã xảy ra. Chẳng phải nếu cậu để bọn chúng khai ra kế hoạch định làm thì hay hơn không?”

“Biết là vậy nhưng tớ tin chắc chắn rằng mấy tên đó sẽ bắn tớ tới chết ngay lập tức, tớ không nghĩ là có chỗ để mà nghe kể chuyện đâu.”

Yogiri có khả năng cảm nhận nguy hiểm và sát ý. Mối đe dọa khi đó đã khá mạnh và có vẻ như nó đã sắp sửa xảy ra ngay thời điểm đó.

“Ra là thế, hết như những gì chúng đã làm trước đó, đe dọa sẽ giết từng người một… Đừng có mà suy nghĩ xấu xa thế chứ tôi ơi! Nó bị lệch khỏi cuộc trò chuyện mất tiêu rồi!”

『Đừng bị sao nhãng bởi tình huống thế chứ, hãy cứ duy trì dáng vẻ đầy hứa hẹn của một hậu duệ Dannoura đi nào!』

Mokomoko khoanh tay gật đầu.

“Ah~… trong một khoảng khắc, tớ đã nghĩ rằng liệu mình có nên tiếp tục ‘kya~kya~’ như hồi trước không đây…”

Khi cô bị đối xử như một người hùng đang đi tản dạo, Tomochika dần trở nên buồn bực.

Yogiri thì lại đang lục đồ của những tên đàn ông đã chết kia, và có vẻ như cậu không nghe thấy tiếng phàn nàn của Tomochika.

“Hãy cứ lấy mấy khẩu súng trước đã. Cô cũng biết về mấy thứ này phải không Mokomoko-san?”

『Hmm.Cấu trúc của thứ này có vẻ giống cái mà tôi biết, vậy nên chắc cách dùng của nó cũng tương tự vậy.』

“Cái mà tớ cảm nhận được khi nhìn thấy chúng, không có nhiều hành lí lắm ở đây, hẳn phải có một thứ gì đó như một doanh trại quân đội chính huh. Dù tớ không nghĩ sẽ có ai sống nổi quanh đây đâu.”

“Bộ họ không phải binh lính của thủ đô sao?”

Khi có binh lính xuất hiện gần khu vực này, họ lập tức liên tưởng đến hình ảnh thủ đô.

“Tớ không biết gì nhiều nên cũng không dám chắc lắm về cái thủ đô hay cái quốc gia này. Và nếu cậu hỏi ta nên làm gì, thì tốt nhất nên chuồn lẹ đi.”

Yogiri định lập tức rời khỏi nhà ga ngay khi cậu nghĩ rằng sẽ bỏ nơi này.

Tomochika thì lại không chút mảy may quan tâm đến cảm xúc của mình khi nghĩ rằng những người đó đã không bị giết vì cái gì đó phiền phức.

****

Một lúc sau khi họ đã ra khỏi khu vực pha lê, một thành lũy lâu đài xuất hiện trước mắt họ.

Chiều cao và cả chiều dài bức tường đều cứ tiếp tục chạy dài hết mức có thể. Chúng cứ như đang muốn ám chỉ rằng thủ đô hoàng gia đang ở ngay bên trong với kích thước khổng lồ ấy.

“Đây có phải là thứ mà người ta gọi là ‘thành phố vững chắc’ không nhỉ. Khi cậu lại gần thì nhìn nó cứ tối tối với bất tiện dù là ban ngày thế nào ấy.”

Yogiri vẫn đang yên vị bên chỗ ghế khách, thế nhưng Tomochika thì lại không thể chịu được cảm xúc này.

“Xin lỗi. Tớ đã nghĩ mình đã bắt đầu quen với những chuyện thế này, nhưng cái này đã kéo tớ trở lại hiện thực rồi…”

Cô tự nhủ rằng không nên tiếp tục nhìn nữa, thế nhưng cô vẫn cứ nhìn vào kính chiếu hậu và để ánh mắt mình bị thu hút bởi những thứ đó.

Đó là cả một núi xác.

『Giết một người thì bạn sẽ là kẻ giết người, nhưng còn có một câu khác nói rằng ‘giết một ngàn người thì bạn là một người hùng’. Nếu nói vậy thì chắc cậu trai đây đã là một anh hùng rồi nhỉ?』

Số lượng binh lính đã chết ở nơi đồng bằng là khoảng gần với con số một ngàn.

Tomochika và cậu sau khi đã rời khỏi nhà ga đã tiếp tục du hành trên cỗ xe bọc thép dọc theo tuyến đường sắt. Những người mặc đồ quân phục hệt như những tên mà họ đã giết xuất hiện và tấn công cỗ xe.

Thường thì họ sẽ được Yogiri xử lí, thế nhưng binh lính cứ xuất hiện hết người này đến người khác mặc kệ số lượng người cậu đã giết.

Cỗ xe đã bị buộc phải đẩy tới giới hạn của nó và kết quả là, một đám trông như quân đội ở chỗ nào đó đã bị hủy diệt.

Dù vậy, việc cứ lao lên tấn công cho đến khi bị tuyệt diệt thế này cũng thật quá kì lạ, Tomochika và cậu không thể hiểu được động cơ của chúng là gì.

“Những người tấn công đều là người xấu cả. Hơn nữa, đây không phải lúc để chúng ta có thể dành thời gian ngắm cảnh đâu. Cả lớp có khi đã ở trong thủ đô rồi đấy”

Có vẻ như thời gian bên trong lồng kính đã phong ấn tên Ác Ma tại tòa tháp có phần lộn xộn, chính điều đó đã khiến họ mất một lượng đáng kể thời gian để đến được đây.

Hơn nữa, tàu hỏa cũng có vẻ như đã được phục hồi, Tomochika và cậu đã chứng kiến cảnh nó ngang qua vài lần. Nếu cô giả như họ có thể lên được chuyến tàu đó, thì hẳn cả lớp cô cũng đã đến được thủ đô.

“Tớ đi nằm chút đây.”

Nói xong, Yogiri đã bắt đầu ngủ ngay lập tức.

Discord Facebook

Chương 3: Nói vậy chẳng phải có nghĩa là thế giới này cũng hình cầu luôn sao?

Mấy bé trong AL mặc đồ bơi dễ thương vler :))

———

Hấp thụ Hồ Sơ Thiên Đường.

Trước khi nói về Hồ Sơ Thiên Đường, ta hãy cùng tìm hiểu xem nó là gì nhé.

Hồ Sơ Thiên Đường, hay nói đơn giản hơn, đó chính là mạch chủ của thế giới, nó chính là thế giới.

Trong danh sách đầu của Hồ Sơ Thiên Đường, xuất hiện rất nhiều bản ghi chép về các sự vật bao gồm cả thế giới này, nó cũng như là một dạng của giống loài có trí tuệ.

Đấy là một thứ rất trừu tượng. Ví dụ, Yogiri và những người khác xuất hiện trong Hồ Sơ Thiên Đường cho đặc trưng vũ trụ của thế giới họ, nhưng trong thế giới này, họ xuất hiện ở mặt đất và biển cả ngay phía trên của Hồ Sơ.

Hay nói cách khác, Hồ Sơ Thiên Đường là cơ sở của thế giới, được quyết định bởi những người cai quản của thế giới.

Có vô số những tồn tại khác ngoài Hồ Sơ Thiên Đường, và tất cả những bản Hồ Sơ ấy chứa bên trong một không gian rộng lớn hay còn được coi là ‘Biển’. Một bản Hồ Sơ chỉ như một giọt nước giữa vùng ‘Biển’ ấy.

Đồng thời, bởi nó còn có thể được so sánh với biển, vậy nên sẽ có tồn tại một thứ độ sâu bên trong cái không gian ấy. Ta có thể dễ dàng di chuyển giữa các Hồ Sơ với độ sâu bằng nhau, và thậm chí còn dễ hơn với những Hồ Sơ thấp hơn. Thế nhưng, rắc rối sẽ xảy ra khi bạn cố di chuyển đến một Hồ Sơ cấp cao hơn.

Trong trường hợp đó, ta cần phải tiêu tốn một lượng năng lượng để có thể di chuyển giữa các Hồ Sơ ấy. Và đó cũng là một trong những lí do khiến Yogiri và các bạn cậu không thể dễ dàng trở về thế giới của họ.

Giờ đây, những Hồ Sơ Thiên Đường đều đã nhận ra sự hấp thụ của những Hồ Sơ khác.

Nó như một con 'Thủy Quái Dưới Lòng Đại Dương', một con quái vật sống trong vùng 'Biển' ấy.

Nó bơi tự do giữa 'Biển', và những Hồ Sơ chính là thức ăn của nó. Hay nói cách khác, nó là thứ hấp thụ thế giới.

Nếu có sự xuất hiện của những trí tuệ cấp cao tương đương với Chúa ở các thế giới thì sẽ khác, nhưng ngay cả họ cũng không thể nhận ra sự biến mất của những Hồ Sơ trong hầu hết các trường hợp.

Đó là bởi các thế giới bị hấp thụ vẫn đều trong tình trạng nguyên vẹn, nó đã hoàn toàn tiêu hóa nó.

Từ góc nhìn của những người trong các thế giới bị hấp thụ, tất cả mọi thứ đều biến mất trong tức khắc mà không một ai biết nguyên nhân vì sao.

Cách thứ đó ăn những bản Hồ Sơ rất đơn giản, nó sẽ bơi vòng quanh trong vùng 'Biển' và đớp bất kì Hồ Sơ nào nó thấy. Nó sẽ tấn công nếu gặp kháng cự, nhưng nó sẽ chạy trốn nếu gặp phải sức mạnh quá chênh lệch hay chúng nghĩ rằng nếu tấn công sẽ gặp nhiều khó khăn. Dù cho chúng sở hữu những bản năng được tôi luyện ấy, chỉ một số có thể phát triển được trí thông minh trong cuộc sống vĩnh hằng bên trong vùng 'Biển' ấy.

Có vô số những khả năng sẽ xảy ra khi một con cá hấp thụ Hồ Sơ phát triển trí tuệ, nhưng cách thường thấy nhất là chúng sẽ cố tương tác với những cơ thể trí tuệ của những Hồ Sơ, bởi cái vùng "Biển' chỉ là một nơi buồn chán với những trí tuệ thượng đẳng ấy.

Và tại nơi đồng bằng Meld mà Yogiri và Tomochika đã ngang qua, một kẻ hấp thụ Hồ Sơ, kẻ đã chán với cuộc sống bên trong lòng 'Biển', đang mang hình dạng của một con người.

****

Cỗ xe bọc thép nơi Tomochika và Yogiri đang lái dừng lại gần thủ đô.

Yogiri thì vẫn đang say sưa ngủ, còn Tomochika lại đang nghĩ cách vào thủ đô sau khi cậu dậy.

『Đó là lí do những bản Hồ Sơ Thiên Đường được bao phủ bởi một làn ranh gọi là giới vòm. Đây là cái bong bóng trôi nổi bên trong vùng 'Biển' của sự tương đồng từ rất lâu về trước.』

"Nè! Cô càng nói tôi càng không tin về cái thứ đó đấy!"

『Hmph. Dù vậy, nếu cô muốn tiếp tục phản bác nó khi có thể tự do trong vũ trụ học vì lí do gì đó, cô sẽ không bao giờ tin đâu~! Mà dù tôi có nói vậy, đấy cũng là luật cả rồi. Cô nghĩ cô biết rõ về thế giới này à?.』

Nghiêng người về phía bánh lái, Tomochika đang tự an ủi mình ở ghế lái trong khi nói chuyện với Mokomoko.

Mokomoko nhiều khi tuy rất phiền phức, nhưng bởi cũng chẳng còn gì khác để làm, và cô cũng đóng vai trò rất tốt với một người để trò chuyện cùng.

"Nhưng nó nghe cứ sao sao ấy? Mà làm sao Mokomoko lại biết về nó?"

『Bởi tôi là một thánh linh cấp cao, tôi có thể truy cập vào những thông tin sâu hơn. Vậy nên có thể nói rằng tôi nắm rất rõ hệ thống của toàn thể thế giới của Hồ Sơ.』

"Maa, ngoài cái chuyện chúng ta đang ở trong thế giới song song ra, cô có biết nó ngay từ đầu đã nghe vô lí lắm rồi không?"

『Có thể nói là vậy. Người cổ đại tin rằng mặt đất và biển cả sẽ trải thẳng dài đến vô tận, nhưng tôi không nghĩ sẽ có cái thế giới nào có những dòng biển chảy xuống liên tục ở rìa thế giới đâu.』

"Eh? Vậy có nghĩa thế giới này cũng tròn như Trái Đất sao?"

『Dạng vầy…』

"Cô có biết không, cô đáng ra phải thuộc lòng cả bản đồ của thế giới này ngoài mấy chuyện thế kia phải chứ? Nếu làm vậy thì bọn tôi đã không bị lạc ở cái hẻm vực đó rồi."

『Tôi không có quyền gì để truy cập vào tất cả thông tin của thế giới này cả, nó chỉ cho tôi biết về những thông tin cơ bản mà thôi.』

“Vậy, có cái nào như thông tin về thế giới cũ của chúng ta không? Nó cũng có chung hệ thống cho toàn thể thế giới và các cấp bậc phải không? Cô có thể tìm nó chứ?”

『Đúng vậy. Có một vùng khả thi. Còn từ đây, mọi thông tin tôi có thể truy cập đều bị giới hạn cả.』

“Đó là quê nhà của cô mà phải không? Ý tôi là, cô không thể dùng bất cứ phần nào dù cho mình là một thiên linh cấp cao hay gì đó sao?”

『Hmm…Nói vậy chứ cái danh thiên linh chỉ áp dụng trong vùng lãnh thổ của nhà Dannoura mà thôi. Và bởi lí do đó nên tôi mới không thể dùng toàn bộ sức mạnh vì đã rời khỏi lãnh thổ đấy..』

Thở dài~”…Rốt cục, tôi thực sự chẳng biết liệu chúng ta có thể trở về được không đây…”

Tomochika thở dài tạm dừng cuộc trò chuyện.

Mục tiêu của họ là trở về thế giới cũ của mình, thế nhưng cô vẫn chẳng tìm được manh mối gì cho chuyện đó.

Theo như câu chuyện của Mokomoko, thế giới này nằm ngay tại đáy ‘Biển’, vậy nên nếu muốn trở về lại thế giới cũ của họ thì cần phải tiêu tốn một nguồn năng lượng cực kì khổng lồ.

Trong trường hợp tệ nhất, họ sẽ phải bắt đầu tính đến việc tiếp tục sống ở thế giới này.

—Trong trường hợp đó, không biết chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ?

Về tiền bạc cho cuộc sống hằng ngày thì không thành vấn đề. Số lượng tài sản mà họ đã gửi cho cô tiếp tân kia cứ ngày một tăng lên, và cả những miếng kim loại quý và số tiền mặt họ đang có cũng đủ sống trong một thời gian.

Có những thị trấn dành cho người Nhật sinh sống, vậy nên họ cũng sẽ không gặp rắc rối gì trong cuộc sống hằng ngày của mình.

Thế nhưng dù vậy, việc họ có thể sống một cách yên bình ở thế giới này không thì vẫn là một câu hỏi lớn.

Vấn đề ở đây chính là trật tự công cộng.

Trong thế giới này, số người ra ngoài với mấy con óc lỏng lẻo trong đầu là vô số kể.

Những tên đó đối xử với người khác như thể rác rưởi, lúc nào cũng hành xử kiêu ngạo, và múa may khoe khoang cái sức mạnh tuyệt vời của chúng cho người khác xem.

Có vẻ dù là ở thời đại nào đi chăng nữa, những ngày tháng yên bình và lặng lẽ ấy sẽ luôn kết thúc bởi khoảng khắc những tên như thế xuất hiện.

—Mà thực ra, nếu không có Takatou-kun, mình hẳn đã gặp rắc rối rồi.

Tomochika liếc mắt sang Yogiri, người vẫn đang say giấc ở ghế ngồi.

Ngắm nhìn khuôn mặt ngây thơ vô số tội khi đang ngủ của cậu, cô không thể hình dung được rằng cậu là một kẻ có thể giết tất cả sự vật hay hiện tượng gì.

『Phải, nếu cô muốn kết hôn thì không còn lựa chọn nào tốt hơn cậu trai đấy đâu.』

“Uwa~! Hả? Cô biết đọc suy nghĩ à!?”

Tomochika hốt hoảng bởi Mokomoko vừa nói y chang điều cô đang nghĩ.

『Tôi làm gì có cái năng lực ngon lành như thế. Đây chỉ là thứ được gọi là nhìn thấu con tim mà thôi. Cô có bao giờ tự thấy mình là một người quá dễ đoán quá không?』

“Xin lỗi vì là một người quá dễ đoán nhé, hmph!”

Tomochika phồng má giận dỗi.

Phải, cô đã nghĩ đến chuyện có nên tiếp tục sống chung với Yogiri hay không.

『Thì, cậu trai đó cũng không hẳn là tệ đâu đúng không nào. Ít nhất thì ngoại hình của cậu trông khá ổn. Để cậu ta trở thành

một phần của huyết thống nhà Dannoura là tuyệt luôn đấy.』

“Cô đang nói cái gì thế hả!?”

『Có gì lạ à? Nếu cô không thể trở về thế giới cũ của mình, thì cô cũng nên bảo tồn dòng máu nhà Dannoura ở thế giới này đi chứ. Hay là vì chuyện gì khác? Cậu ta không phải gu của cô à?.』

“Không, không phải vậy…nhưng, nhưng liệu tôi có xứng đáng với Takatou-kun không…”

Trong tình cảnh thế này, cô còn có thể nói gì khác?

Hơn nữa, nếu cô hẹn hò với cậu mà lại không có chút cảm xúc gì, cuộc sống ấy sẽ chẳng thể hạnh phúc và mang lại lợi ích gì cho cô. Ít nhất đó là những gì cô nghĩ.

『Tôi không nghĩ cậu trai sẽ từ chối cô đâu. Còn nữa, chẳng phải đã có nhiều chuyện xảy ra rồi sao? Sao cô không thử hỏi cậu ta luôn đi?』

“Vì nó là bí mật được chưa!?”

“Bí mật gì thế?”

Yogiri hỏi trong khi dụi mắt.

“Không có gì hết cả! À mà, chúng ta đã đến thủ đô rồi đấy, cậu nghĩ ta nên làm gì tiếp?”

“À…”

Dù cho Yogiri vẫn còn trông hơi mơ màng, nhưng cậu đã bắt đầu kiểm tra khu vực xung quanh thủ đô.

Tomochika cũng xem xét xung quanh cô như cậu.

Tòa thành lũy lâu đài khổng lồ lập tức ập vào mắt cô. Chúng vì lí do gì đó to hơn những gì cô nghĩ. Cô đoán rằng nó phải tầm cỡ 50m là ít.

Cả cổng vào của lâu đài cũng lớn không kém. Thậm chí dù cho có năm cỗ xe bọc thép mà Tomochika và Yogiri đang lái đây cũng có thể dễ dàng đi qua.

“Không biết, đi qua bằng chiếc xe này có sao không nhỉ?”

“Chắc là không đâu. Tớ thấy có vài chiếc đi qua bình thường mà.”

Cô đã thấy vài phương tiện và xe ngựa an toàn đi qua cổng lâu đài trước đó. Và bởi họ cũng không kiểm tra kĩ, nên hẳn không cần thứ gì đó như giấy phép nếu chỉ là một chiếc xe đi qua.

“Ý tớ là, mấy chiếc xe bình thường thôi nhỉ.”

Xe cộ có vẻ bình thường ở đây, nhưng hình dạng của chúng vẫn trông đơn giản hơn so với những cỗ xe bọc thép.

『Mà này, chúng ta đang bị bao vây thì phải?』

“Eh?”

Tomochika nhìn quanh.

Những người trong bộ trang phục quân đội trông như lính gác đã vây lấy chiếc xe trước khi họ kịp nhận ra.

“Tớ không cảm thấy sát ý… Mà chắc nếu cậu đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe trông có vẻ khả nghi đậu gần thủ đô thì việc đến và kiểm tra nó cũng bình thường thôi.”

Thế nhưng, trên tay mỗi người lính đều đã chuẩn bị sẵn một cây trượng và đang chĩa nó về phía cỗ xe. Họ có vẻ như đang trong tư thế chuẩn bị chiến đấu. Và họ sẽ định áp sát và tấn công Yogiri cùng Tomochika nếu như bọn cậu có bất cứ hành động khả nghi nào.

“Không ổn rồi! Tớ không nghĩ họ sẽ lén lút hành động thế này!”

Tuy không phải là Tomochika không lường đến việc họ sẽ bị cảnh giác, thế nhưng cỗ xe bọc thép của họ vốn là hàng được phát triển bởi kĩ sư hiền giả. Và bởi sự xung đột giữa hiền giả và các quốc gia, chắc chắn việc một thứ như thế xuất hiện sẽ biến họ trở thành mục tiêu. Thế nhưng, Tomochika vẫn chưa tính xa đến như vậy.

“Ngay cả Mokomoko cũng không nhận ra cho đến khi bị bao vây sao?”

Tomochika với tinh thần ngày một tệ hơn, lập tức thay đổi chủ đề.

『Chúng dùng một kĩ thuật cho phép chúng ẩn thân. Cái kĩ thuật đến gần sát kiểu này mới bị phát hiện đó đúng là tiện thật.』

“Nhìn trông có vẻ khác với mấy người mà tớ giết ở đồng bằng. Rốt cục họ là ai?”

Bộ quân phục của họ cũng hoàn toàn khác hẳn. Dựa theo nguồn gốc của họ thì có thể khác nhờ vào mẫu thiết kế riêng biệt. Yogiri chú ý về những nét tương đồng của các tổ chức khác nhau trong vương quốc.

Không lâu sau, một người đại diện đi đến gần cỗ xe của họ.

“Ông ta cứ nhìn vào đây không thôi…”

“Nếu cô không rời khỏi đó thì cũng đừng nghĩ đến chuyện đi đâu khác.”

Người trông có vẻ như là chỉ huy của đội nói trong khi nhìn vào mắt của Tomochika. Cô hạ một bên kính chỗ mình xuống.

“Xin lỗi, nhưng cô có thể xuống đây được không?”

Đó là những gì cô đã nghe.

“Cô không còn lựa chọn nào khác đâu. Cô trông cũng đâu có vẻ gì là tội phạm đâu nhỉ.”

“Umm…tôi đoán mình cũng chẳng còn cách nào khác ngoài xuống và nói chuyện nhỉ. Chỉ cần đừng đột nhiên ập một cái bắt tôi là được.”

“Tớ nói trước là mình sẽ phản kháng nếu ông ta định bắt chúng ta đấy nhé.”

“Phản kháng….phản kháng, à…”

Họ chắc chắn sẽ có chung một kết cục nếu như Yogiri phản kháng.

Cô thật sự rất muốn tránh phải làm việc đó nhiều nhất có thể, nhưng họ sẽ buộc phải sử dụng biện pháp ấy nếu như mọi chuyện không thể giải quyết cách yên bình. Trong lúc xem xét đến những khả năng có thể xảy ra, Tomochika bước ra khỏi cỗ xe.

“Chào cô. Tên ta là Torx, và ta là người phụ trách việc phòng thủ cổng chính phía đông. Có báo cáo rằng có một chiếc xe kì lạ đang đậu tại đây nên ta đến tìm hiểu tình hình. Nếu như ta nhớ không lầm, chiếc xe này thuộc về ‘bất tử đoàn’ phải không nhỉ.”

“A~… đúng là thứ này là của bọn chúng…”

Một đám lố lăng thích gì làm đó. Chẳng mấy ngạc nhiên nếu mọi người có ấn tượng xấu về chiếc xe này.

“Chúng tôi không phải ‘bất tử đoàn’. Chúng tôi nhận được thứ này từ một người tên Ryota, lãnh chúa vùng Hanabusa.”

“Hou~”

Torx đảo mắt.

“Takatou! Ổng hoàn toàn nghi ngờ chúng ta rồi đấy!”

Tomochika đứng cạnh Yogiri thầm gì đó vào tai cậu.

“Thế hắn ta có phải viên chức của ngài Hiền Giả Lain không?’

Những gì có liên quan đến Hanabusa đều thuộc thẩm quyền của Lain. Việc kết nối mọi thứ với đội quân ‘bất tử đoàn’ của Lain cũng là chuyện bình thường.

“Ta nghĩ là cô cậu đã biết về chuyện này rồi, những gì thuộc về thủ đô của vương quốc Manii đều nằm dưới quyền của ngài Santarou. Ngài Santarou đã từng cảnh báo về chuyện nâng cao cảnh giác với vấn đề vượt biên của ‘bất tử đoàn’. Chúng tôi cũng đã được ngài ấy giao phó xử lí chuyện này..”

Sức ép từ nhóm lính đồng loạt tăng cao.

“Mệt rồi đây. Mà tôi cũng chẳng liên quan gì đến đám ‘bất tử đoàn’ đó cả… À phải rồi, chúng tôi là những ứng cử viên của hiền giả Sion. Chúng tôi đến đây vì thử thách hiền giả.”

“Đúng là bọn ta có nhận được thông tin này từ ngài Sion, và những ứng cử viên khác cũng đã đến nơi cả rồi…hmm, ta không nghĩ rằng sẽ người đến muộn cơ đấy.”

“Ah! Chuyện này chỉ càng làm cho mọi thứ rối tung thêm thôi!”

“Nếu cậu bảo mình là những ứng cử viên, thì hẳn hai người phải có phước lành đúng không? Cho ta mạn phép kiểm tra được chứ?”

“Được.”

“Được á?”

Yogiri bất cẩn đồng ý, và Tomochika lại thì thầm vào tai cậu thêm lần nữa.

“Tớ nghĩ là sẽ ổn thôi. Hãy tin vào chị Celestia!”

Tomochika hồi tưởng lại những gì cậu nói. Nhờ vào kĩ thuật tiếp tân điêu luyện của Celestia, trạng thái thật của bọn họ đã được giấu kín.

Torx kêu lên một tiếng và một thẩm định viên bước ra từ đội lính và báo cáo cho Torx. Có vẻ người thẩm định viên này có khả năng nhìn thấy trạng thái chỉ bằng cách liếc qua.

“Thế à. Vậy ra hai người đúng là ứng cử viên nhỉ. Mà, nói chứ thẩm định chỉ có tác dụng đến một mức độ nào đó thôi, đâu phải là đâu có cách giả mạo đâu cơ chứ.”

“Ay, thế ông muốn gì nữa đây!?”

Họ không thể cứ giết những người lính đang làm nhiệm vụ bảo vệ thành phố và trốn qua được. Nếu làm vậy, sẽ có rất nhiều rắc rối xảy ra thậm chí sau khi họ đã vào bên trong.

Đúng như những gì Tomochika nghĩ. Họ không còn cách nào khác ngoài tìm cách chạy trốn khỏi nơi này, Yogiri bỗng lục lọi tìm thứ gì đó trong túi áo mình.

“Quên mất chứ. Rick có nói là hãy đưa thứ này ra nếu chúng ta gặp rắc rối ở thủ đô.”

Yogiri lấy ra hai món mặt dây chuyền. Cả món đồ lẫn sợi xích đính vào nó đều được thiết kế một cách tinh xảo.

Tất cả lính gác xung quanh đều quỳ xuống.

“Eh, cái gì đây?”

“Là của Rick cho tớ đấy. À, cái này là của Dannoura nè. Tớ quên đưa nó cho cậu chứ.”

Khi Yogiri đưa cho Tomochika một mặt dây chuyền, cô chỉ đơn giản chấp nhận nó.

Rick là người kiếm sĩ họ vô tình gặp trong tòa tháp ở hẻm vực. Rất nhiều chuyện đã xảy ra bên trong tòa tháp và Rick cuối cùng đã trở thành Kiếm Thánh.

Tomochika không hề biết chút gì về chuyện Yogiri đã nói chuyện với Rick về cái gì đó trước khi họ chia tay.

“Rốt cục anh Rick là người thế nào vậy!?”

Chỉ bằng một sợi dây chuyền nhỏ bé, mà thái độ của tất cả người lính đều thay đổi hoàn toàn.

Discord Facebook

Chương 4: Tớ không nghĩ rằng tớ sẽ có thể thắng nổi một người với thanh kiếm biết bắn laze đâu!

Lần trước mình có dịch từ Holy Queen thành Thánh Nữ trong khi phải là Thánh Hậu nên trong chap này mình sẽ sửa lại và sửa cả những chap trước nữa.

Và chap này (vợ tương lai) chị main có cơ hội tỏa sáng :))

———

Yogiri nhìn chằm chằm vào mặt dây chuyền trên tay cậu.

Đó là một mặt dây chuyền hình tròn với kích cỡ của một đồng xu được gắn chặt bởi một sợi xích vàng phía sau.

Hình ảnh của một con sư tử, kiếm, và một con rồng nổi bật hơn tất cả. Chúng đều được chạm khắc một cách tinh xảo, vậy nên đây chắc chắn là một món đồ rất có giá trị. Thế nhưng dù vậy, Yogiri vẫn cảm thấy chuyện này có gì đó kì lạ.

Những người lính mới đây còn đang định thẩm vấn Yogiri thì lại đột nhiên quỳ xuống tỏ lòng kính trọng sau khi nhìn thấy sợi dây chuyền. Điều đáng nói ở đây là làm thế nào mà họ có thể thấy được họa tiết trên một mặt dây chuyền nhỏ bé đến vậy.

“Umm, đây là gì thế?”

Như thường lệ, Tomochika không thể hiểu được chuyện đang xảy ra.

“Hỏi thử xem chứ tớ cũng chịu. Này, đây là gì thế?”

Yogiri hỏi Torx, thủ lĩnh của đội phòng vệ cổng chính phía bắc.

“Thứ cậu đang cầm chính là một ấn tín với biểu tượng hoàng tộc được chạm khắc lên đấy. Nó tượng trưng cho uy quyền của hoàng đế, có nó cũng có nghĩa rằng cậu đã thề sẽ mãi trung thành với hoàng gia.”

“Ông mới bảo rằng tôi có thể làm giả trạng thái vậy sao không nghĩ rằng tôi có thể làm giả thứ này luôn đi?”

“Bọn tôi sẽ không bao giờ có thể nhầm tín vật hoàng đế với thứ gì khác.”

Torx quả quyết.

Yogiri không rõ lí do tại sao nhưng những người lính trông hoàn toàn tin họ.

“Cậu không biết nó là ấn tín sao?”

“Làm sao tớ biết được. Tớ sao mà biết được chuyện tương lai nhất là với thứ trong túi mình đâu cơ chứ.”

“Vậy, cho bọn tôi đi được không.”

“Tất nhiê—”

“Chờ chút đã nào!”

Một giọng nói phát ra từ đằng sau Yogiri.

Yogiri quay đầu lại, một người đàn ông xuất hiện phía sau cỗ xe.

Anh ta trông có vẻ là một người lính bởi anh cũng đang mặc cùng bộ quân phục với những người khác, thế nhưng bầu không khí toát ra từ anh lại khác hẳn.

Yogiri đưa ra chiếc ấn tín cho người lính kia. Có lẽ vì ở phía sau chiếc xe nên anh ta đã không nhìn thấy. Cậu đã nghĩ sẽ không có chuyện gì xảy ra nếu như cái ấn tín ấy có thể khuất phục những người lính khác.

“Hình như cậu nhầm lẫn gì đó rồi thì phải. Cái ấn tín đó chỉ có tác dụng truyền đạt ý lệnh của hoàng tộc, nó không thể khiến chúng tôi im lặng được đâu.”

Anh kiêu ngạo nói với vẻ đầy tự tin.

“Vậy à?”

“Đúng vậy. Mà dù vậy, nó vẫn là thứ truyền đạt ý lệnh của một người nào đó thuộc hoàng tộc. Chúng tôi chỉ đang thể hiện sự kính trọng với ngài Richard mà thôi. Xin đừng bao giờ nghĩ rằng có cái ấn tín đó là cô cậu muốn làm gì thì làm.”

Khi Yogiri hỏi lại, Torx lập tức cảnh báo cậu. Có vẻ cái ấn tín này cũng không toàn năng đến vậy.

“Tên ta là David. Trông vậy thôi chứ ta vẫn nằm trong hàng ghế thấp nhất của hoàng tộc. Thế nên, chà, ta không nghĩ chúng ta cần phải sợ làm phiền Richard làm chi.”

“David! Ngươi đang vô lễ đấy!”

Torx gầm lên. Yogiri thực sự chẳng hiểu nổi mối quan hệ của họ là gì.

“Chẳng phải tôi là phó chỉ huy hay sao? Bộ tôi không được phép cảnh cáo chúng khi đột nhiên ngài chỉ huy đây có quyết định kì lạ sao? Đồng ý là ấn tín đó thuộc về Richard, và nó cũng mang hai ý nghĩa. Một là chúng đang nhắm đến những quyền lợi ở thủ đô. Mà, tôi nghĩ thế cũng ổn thôi, chúng có vẻ gặp Richard đâu đó và có được thứ này từ hắn ta. Nhưng còn ý nghĩa thứ hai là gì? Hai người này đã trở thành Thánh Hậu kị sĩ.”

Thánh Hậu kị sĩ

Một danh hiệu được ban cho những người đã vượt qua tất cả những thử thách của tòa tháp.

Yogiri và Tomochika thật đã trở thành Thánh Nữ kị sĩ khi họ xuống được đến tầng đầu tiên của tòa tháp.

“Nếu ngươi thật sự là Thánh Hậu kị sĩ thì hẳn phải có mang thanh thánh kiếm được trao bởi ngài Kiếm Thánh như mọi lần đúng chứ? Cho ta mạng phép xem nó được không? Ta sẽ tin ngay nếu như được nhìn thấy nó từ hai người.”

“Dù anh có nói vậy đi chăng nữa thì tôi cũng chẳng có đâu… À phải, hình như ảnh có nói gì đó về chuyện này.”

“Cậu làm ơn nhớ cho chính xác đi nhé, nó quan trọng lắm đấy!”

“Ahh, vào lúc mà Rick trở thành Kiếm Thánh thì cả tòa tháp cũng bị tan hoang cả rồi, anh ta không kịp chuẩn bị thánh kiếm nên khi đó, ảnh đưa thứ này làm đồ thay thế.”

Trí nhớ của Yogiri rất tốt, nhưng nó chỉ giới hạn với những thứ mà cậu muốn nhớ. Cậu đã lấy chiếc ấn tín vì lí do nào đó khi Rick đưa cho cậu.

“Ha, biết ngay các ngươi nói dối mà. Richard trở thành Kiếm Thánh á? Đúng là chuyện nhảm nhỉ!”

“Thì có sao tôi nói vậy chứ làm gì bây giờ?”

Yogiri gãi đầu.

Nhờ vào chiếc ấn tín, mọi chuyện đã diễn ra đúng như những gì cậu nghĩ.

Cậu không nói dối, nhưng cậu cũng chẳng thể chứng minh điều mình nói. Sự thật luôn mất lòng.

“Chứng minh đi. Nếu ngươi thật sự là ‘Thánh Hậu kị sĩ’, vậy hãy cho ta xem kiếm thuật của ngươi!”

Nói đoạn, David rút kiếm ra.

“David! Ngươi đang làm gì đó hả!”

“Đơn giản thôi. Bất cứ kẻ nào để thua một người không cấp bậc kiếm thuật như tôi thì chắc chắn không phải Thánh Hậu kị sĩ. Vậy, ngươi sẽ làm gì đây?”

David không mảy may quan tâm gì. Và không rõ ông có đồng ý với David hay không, Torx liền giữ im lặng.

Yogiri và Tomochika đưa mắt nhìn nhau.

“Giờ ta làm gì đây?’

“Lúc này thì tốt nhất là đừng lặp lại những gì cậu đã làm khi nãy nữa. Cùng nghĩ cách giải quyết chuyện này trong hòa bình nhé.”

『Tomochika, sao cô không chiến đấu với tên đó đi?』

“À phải rồi, đơn giản bởi nếu tôi đấu… tôi không nghĩ mình sẽ có thể thắng được người có thanh kiếm biết bắn laze đâu!”

『Cô không phải lo. Kiếm tên này không bắn laze được đâu.』

“Ehhh? Được rồi, nếu cô đã nói vậy…”

“Sao cậu không thử đi? Tớ sẽ bảo vệ cậu nếu có chuyện nguy hiểm xảy ra. Với tớ thì sau chuyện này ta sẽ gặp nhiều rắc rối đây, vậy nên ta phải vào được thủ đô càng nhanh càng tốt. Dù tớ đã cố tìm cách khác nhưng chưa nghĩ được gì.”

Tomochika dường như đang gặp một ít rắc rối, nhưng cô đã miễn cưỡng chấp nhận chiến đấu.

****

Tomochika đứng cách xa năm mét và đối mặt với David.

Vũ khí của David là một thanh trường kiếm hai lưỡi dài khoảng một mét.

Của Tomochika chỉ là một thanh đoản kiếm Nhật Bản một lưỡi gọi là kodachi dài khoảng mười lăm centimet. Nó được lấy ra từ bên trong cỗ xe bọc thép.

Cả hai kiếm thủ được vây quanh bởi những kị sĩ và Yogiri.

Tình hình có vẻ không phải là một cái bẫy hay gì, chỉ duy nhất mỗi David là có sát ý.

“Nếu cô ấy thắng ở đây, chúng tôi sẽ được công nhận là Thánh Nữ kị sĩ và sẽ được vào trong thủ đô như giao kèo phải không?”

Yogiri hỏi Torx đang đứng bên cạnh cậu.

“À thì…đúng là vậy. Chúng tôi thì cũng chẳng cần phải điều tra về gốc gác làm chi bởi với bọn tôi, chỉ ấn tín của ngài Richard thôi là đã đủ rồi. Nhưng rắc rối ở đây là tên phó chỉ huy kia, thế nên tôi cũng không thể ngó lơ chuyện này được…”

David có vẻ có liên quan đến huyết thống hoàng tộc, và điều đó khiến cho mối quan hệ giữa hai bên trở nên phức tạp.

“Takatou-kun, sao cậu chỉ đứng đó xem không thế hả!? Xin anh chờ một chút, chỉ một chút thôi!”

Tomochika lớn tiếng phàn nàn về Yogiri, người đang không làm gì. Yogiri đi vào bên trong vòng đấu và đến bên Tomochika.

“Nếu cậu muốn, tớ có thể đổi chỗ cho cậu.”

Tomochika trông khó có thể giữ được bình tĩnh. Yogiri đã nghĩ rằng nếu để cô tiếp tục sẽ khá nguy hiểm.

“Takatou biết dùng kiếm không?’

“Tớ sẽ vờ như là biết. Tớ định sẽ giết một số chỗ và rồi đâm nó khi nó đã chết.”

“Cái gì thế hả, kiểu ảo thuật giết người xuyên thời gian sao!?”

『Đừng, tôi muốn để Tomochika làm chuyện này. Cô ấy đã quá lệ thuộc vào cậu trai rồi. Cậu nghĩ cô ấy sẽ cảm thấy hài lòng về chuyện này sao?』

“À phải…nhưng liệu tôi có thể thắng không? A! Sao tôi không dùng món vũ khí của con robot nhỉ?”

Tomochika đang khoác lên người kim loại biến hình. Nếu cô có thể dùng nó, chắc chắn một trăm phần trăm là đó sẽ là chiến thắng tuyệt đối cực kì dễ dàng với đối thủ chỉ có độc thanh trường kiếm.

『Như thế không nên. Hắn ta vẫn chưa đáng để cô dùng nó.』

Mokomoko bảo, cách cô nói có vẻ khá tự tin.

“Mà nè, chẳng phải con người ở thế giới này có mấy cái phước lành hay gì đó sao?”

『Tên đó chỉ là một con người mà thôi. Thậm chí trong thế giới này, những ai mà có phước lành mới là bất thường đấy. Dù tôi trông có vẻ không làm gì chứ tôi cũng có đi thám thính tình hình xung quanh đấy. Tôi không dùng cái thứ khả năng thẩm định mà họ nói nhưng tôi có thể dự đoán được phần nào đó sức mạnh của đối phương.』

“Đến giờ thì tôi vẫn không để ý lắm nhưng chẳng phải người ở thế giới này khác chúng ta sao?”

『Theo kinh nghiệm của tôi thì người nơi này khác hoàn toàn so với người ở thế giới của cô. Chính bởi điều đó, Dòng Chảy Dannoura mới có đất dụng võ ở đây.』

“Là sao?’

Yogiri hỏi.

『Hmm. Võ thuật nhà Dannoura về cơ bản là một kĩ thuật tự do cá nhân. Kĩ thuật này sử dụng cả tinh thần, khả năng phản xạ, cấu trúc cơ thể con người và nhiều cái nữa, vậy nên tôi đã kiểm tra nơi này từ trước. Nếu người ở thế giới này cực kì

khác với chúng ta, tôi có thể điều chỉnh kĩ thuật để đối đầu với bọn họ. Võ thuật nhà Dannoura như một ngôi trường với khả năng tiến hóa không ngừng và sự tiến bộ!』

“Nhưng lỡ nếu đối phương là một người thú hay gì thì sao?”

『Chúng cũng chỉ như một đám người dữ tợn mà thôi, vậy nên hầu hết kĩ thuật vẫn có thể áp dụng được. Sau cùng thì, cấu trúc chung của đám chimera cũng chỉ là nửa người nửa thú thôi mà… mà thôi, chuyện đó lúc này không quan trọng.』

“Cô vừa nói thứ gì đó rất quan trọng đấy!”

“Giờ ngươi có định bắt đầu không? Ê, ai đó ra tín hiệu bắt đầu đi!”

David dần mất kiên nhẫn khi phải đứng đó chờ họ nói chuyện.

Sau khi David nói xong, người chỉ huy quân đội Torx tiến lên một bước.

“Đây sẽ là trận chiến một chọi một và những người xung quanh không ai được phép can thiệp. Điều kiện để thắng là đối phương chấp nhận đầu hàng hoặc mất khả năng chiến đấu. Không nhất thiết phải giết người. Một khi tôi tuyên bố người chiến thắng hay người thua cuộc thì phải dừng lại ngay lập tức.”

Torx giải thích luật của trận đấu.

Trận đấu sẽ là một đấu một nhưng quan trọng hơn, có vẻ không có giới hạn nào cả.

Cả hai đấu thủ gật đầu, Tomochika trông cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Bắt đầu!”

Ngay khi tín hiệu của Torx vang lên, Yogiri di chuyển đến nơi cậu sẽ không ảnh hưởng đến trận đấu.

Trận chiến lập tức diễn ra cách lặng lẽ.

Cầm chắc bằng cả hai tay, David hướng thanh kiếm lên trời.

『Hmm. Nhìn giống thế thủ phương tây nhỉ. Chà, nói đơn giản hơn, đây là thế jodan.』

Tomochika giang hai chân rộng gần bằng vai và đứng vào thế hanmi*. Cô giơ thanh đoản kiếm thẳng trước mặt đối phương, rồi di chuyển tay trái mình lại gần phần hông sau. (*:thế đứng chân trước chân sau với chân trước khụy xuống và chân sau thẳng)

Và rồi lưỡi kiếm của cô bắt đầu run rẩy.

“Trong trường hợp tệ nhất, cô không cần phải lo bởi tôi sẽ giết hắn ta ngay lập tức, nhưng liệu cậu ấy có thể thắng không?’

Yogiri thực sự nghĩ rằng không cần phải ngu ngốc tham gia vào một trận đấu. Cậu không cần phải tự kiềm chế bởi David đã gây sự trước. Mọi chuyện sẽ xong xuôi nếu cậu giết David ngay tại đây.

『Cậu đừng lo, đây là một đối thủ tốt cho con bé, cậu không nên xen vào.』

“Nhưng tên đó trông có vẻ tự tin đấy.”

『Hắn như chỉ đang tự huyễn bởi cái kĩ thuật của mình thôi. Còn nữa, hắn hẳn đã biết cậu không có phước lành.』

“Nhìn xuyên qua cả lớp ngụy trang luôn à? Dù cho chúng ta lẽ ra phải là một ứng cử viên hiền giả luôn sao?”

Cô tiếp tân khách sạn đã đưa cho Yogiri và Tomochika một chiếc nhẫn có khả năng che dấu trạng thái của họ.

Nó có thể thay đổi trạng thái của họ thành một ứng cử viên hiền giả hay chỉ là một người dân bình thường, và nó lúc này cũng đã được đảm bảo sẽ cho họ như những ứng cử viên.

『Là vậy đấy. Cậu dù cho có bảng trạng thái của hiền giả, nhưng nó cũng nói lên rằng cậu không sở hữu phước lành. Hay nói cách khác, mấy tên đó sẽ thấy chúng ta cực kì yếu ớt.』

“Ra là thế. Nó cũng giải thích cho việc có thể dùng năng lực trong khi thực tế là không.”

Đấy sẽ là cả một vấn đề nếu điều đó xảy ra. Khi ấy ta sẽ cần phải lập tức điều tra phương pháp ngụy trang.

“Đối phương sử dụng võ thuật truyền thống, kiểu chiến đấu theo trường lớp, mà cái võ kĩ nhà Dannoura đó nó khác cái này đúng không?”

Thế đứng của Tomochika trông rất lạ lẫm với Yogiri. Cậu không rõ liệu cô sẽ chiến đấu thế nào trong tư thế đó.

『Hou~ Cậu trai, cậu cũng hứng thú với võ kĩ nhà Dannoura à? Được thôi! Để tôi dạy cậu!.』

“Ờ…sao cũng được.”

『Phương châm đầu tiên của võ kĩ nhà Dannoura là hãy chơi không công bằng! Nói ra nghe nó lạ nhỉ? Mà sao cũng được. Khi cậu đánh, hãy cứ tìm cách đánh nào hèn hạ nhất và đừng ngần ngại sử dụng nó. Hãy hạ gục đối phương bằng cách hư cấu nhất có thể. Đó là những gì cậu được dạy. Đánh giết một cách công bằng á! Thật ngu ngốc! Khi cậu chết là coi như xong.』

“Thế vậy chẳng phải biến Dannoura thành hậu duệ là bất khả thi sao?”

Yogiri nhớ lại những hành động của Tomochika từ trước đến giờ. Cô không chút gì gọi là hợp với điều cậu được kể.

『Hmm. Cũng bởi bản chất của con bé ấy là ngây thơ, vậy nên tôi mới bảo nó hợp với sự dối trá với tính trung thực của mình. Con bé vẫn là một hậu duệ đầy hứa hẹn đấy…Hmm, theo tôi thì mọi chuyện sẽ sớm thay đổi thôi.』

“Mà, chẳng phải họ chỉ đang nhìn nhau chằm chằm thôi sao?”

『Đối thủ của con bé trông có vẻ sẽ tận dụng lợi thế về tầm với của mình. Hắn không cần phải di chuyển, hắn định sẽ chém xuống ngay khi cô ấy sáp lại gần. Mà này, cậu có thấy Tomochika đang di chuyển không?』

Cậu lập tức nhìn Tomochika ngay khi cô nói vậy. Cậu nhận ra đôi chân cô giờ lại giang rộng hơn gần bằng vai và cô đang chầm chậm tiến lên.

『Cô bé đang che mất phần chân trái để đối phương không nhìn thấy. Con bé cũng đang di chuyển chầm chậm để thu hẹp khoảng cách giữa mình và đối thủ. Thanh đoản kiếm phía sau

con bé cũng đang dần lùi lại. Như tôi đã giải thích khi nãy, đây không phải là thứ gì đặc biệt ngoài một, trò lừa gạt dơ bẩn. Bởi chính điều này sẽ khiến hắn ta nhầm lẫn về khoảng cách. Con bé sẽ di chuyển ngay thôi.』

Mokomoko như báo trước tương lai. Đối thủ của Tomochika sẽ sớm phải ngất đi vì sợ hãi sau chuyện này.

****

Tomochika đang cảm thấy rất sợ trước đối thủ của mình, kẻ đang sẵn sàng vung thanh kiếm đó xuống bất cứ lúc nào.

Cô chỉ có mỗi thanh kodachi để phòng thủ, vậy nên không có gì chắc chắn rằng cô có thể đỡ được một đòn trực diện trước sự khác biệt về trọng lượng như vậy.

Hay nói cách khác, cô sẽ chết nếu nhận dù chỉ một đòn. Điều đó là chắc chắn, và nó sẽ khơi dậy bản năng sợ hãi tự nhiên của mỗi người.

Thế nhưng, Tomochika không phải là một đứa chết nhát.

Bởi việc đối thủ của cô trở nên nghiêm túc cũng là chuyện thường.

Ngay lúc này, Tomochika đang từ từ rút ngắn khoảng cách giữa cô và đối phương.

Cô đang di chuyển chân mình cách chầm chậm. Đủ để khiến người khác không nhận ra nếu không nhìn kĩ.

Tomochika nhìn thẳng vào mắt đối thủ của mình.

Cô đang chờ đợi. Điều mà Tomochika định làm rất đơn giản.

Tomochika chỉ di chuyển ngay khi đối thủ của cô chớp mắt.

Cô liền ném thanh kodachi bên tay phải của mình lên cách nhẹ nhàng và giữ nó đứng yên trên không theo đà của nó.

Cùng lúc đó, cô lập tức chúi người ngã xuống chuẩn bị vận hết sức lao về phía trước.

Cô đạp mạnh vào đất ngay lúc cơ thể cô gần chạm sàn, nhanh chóng thu hẹp khoảng cách như thể cô đang trượt.

Sau đó, cô kích hoạt phản xạ của cơ thể hắn ta bằng cách quét chân của đối phương bằng tay trái mình. Mọi chuyện đáng ra

đã ổn nếu như cô có thể đánh hạ hắn bằng chiêu thức đó, thế nhưng đối thủ cô vẫn không nhúc nhích. Lợi dụng cơ hội đó, cô trượt hẳn ra phía sau và chém vào phần lưng của đối phương.

Một khi cô đã ra được phía sau thì chuyện còn lại sẽ rất đơn giản. Phần lưng con người có rất nhiều tử huyệt cô có thể chạm vào chỉ với tay không.

Đối thủ của cô banh chân ra ngay khi bị cô quét chân.

Tomochika đá thẳng vào cây cột linh thiên với hai quả trứng thần của hắn bằng tất cả sức lực. (Zard: dân học võ mà chơi chiêu này thì thốn bỏ mịa :)))

****

"N?"

Yogiri có hơi chưa rõ chuyện đã xảy ra.

Khi cậu nhận ra, thì thanh đoản kiếm của Tomochika đã rơi xuống đất và đối thủ cô thì đang nằm đó ôm chặt lấy phần đàn ông của mình.

Tomochika đang nhìn cảnh tượng đó từ phía sau của hắn ta.

『Đó gọi là lăng ba vi bộ kĩ xảo. Tomochika sẽ trông như thể biến mất trước đối phương』

"Tôi có nghe về chiêu này rồi. Nhưng mà, 'kĩ xảo' là sao?"

『Bởi con bé đã sử dụng rất nhiều kĩ thuật để biến mất. Như khi con bé canh đúng thời gian đối phương chớp mắt, nó liền dùng thanh kodachi ném lên để thu hút ánh mắt của đối phương. Đó gọi là 'kĩ xảo' bởi con bé đã dùng kĩ thuật di chuyển tầm thấp. Dù điều đó cũng không cần thiết lắm. Dù thật đáng tiếc bởi cậu không phải là một thành viên nhà Dannoura, cậu vẫn có thể biến mất trong vài giây mà không cần mánh khóe nếu cậu sử dụng thành thạo kĩ thuật này.』

Yogiri cảm thấy thán phục. Cậu đã nghĩ rằng liệu võ kĩ nhà Dannoura có phải chỉ là mấy trò mẹo của Mokomoko không nhưng rõ ràng là nó có tác dụng.

"Tôi thắng. Không thừa nhận là tôi sẽ cho thêm một phát kết liễu nữa đấy.'

“Ngư-người chiến thắng là Tomochika!”

Khi Tomochika bảo về quyết định của ông, Torx bối rối tuyên bố về chiến thắng của cô.

Ngay lập tức sau đó, những người kị sĩ đều lên tiếng reo hò.

Có vẻ người tên David đây không được ưa thích cho lắm.

———-

Ko biết có ai là nữ đọc truyện mình ko nhở, mà thôi, cứ chúc :))

Chúc các bạn nữ sẽ luôn hạnh phúc, đẹp gái, và sẽ sớm kiếm được chàng nào đó đẹp trai như trans, tốt bụng như trans, nói chung cái gì cũng tuyệt hảo như trans :))

Discord Facebook

Chương 5: Võ thuật thế giới khác quá thô sơ, bởi thế nên võ kĩ hiện đại nhà Dannoura cũng được xem như là ma thuật.

Làm xong ngồi xả hơi cày jojo rồi quên up luôn chứ :))

_____

“Cách di chuyển đó là sao thế?”

“Đấy là phước lành Kiếm Thánh sao phải không? Nghe nói chỉ có những người anh hùng mới có thể dùng nó thôi đấy.”

“Mày lé à, mắt tao không biết nói dối. Tao không nhìn thấy chút dấu vết ma thuật gì cả. Hay nói cách khác, chuyển động đó hoàn toàn là võ thuật đấy!”

“Vậy thì quá nhanh! Con người có thể di chuyển vậy sao!?”

“Nếu cô bé sử dụng phước lành rồi cộng thêm cả thứ này thì sẽ khủng khiếp đến nhường nào…”

“Mày nói sai rồi, cô bé nếu không làm được ít nhất như thế thì đã không xứng trở thành Thánh Hậu kị sĩ rồi.”

“Mà này, cậu bé kia cũng là một Thánh Hậu kị sĩ đúng không, vậy sức mạnh của cậu ta cũng không phải dạng vừa đâu.”

Tất cả những người lính đều đồng lòng ca ngợi Tomochika.

Khi Mokomoko nhìn thấy cảnh đấy, cô trông cực kì vui mừng.

『Hmm, đây rồi! Nếu cứ tiếp tục như vầy, ta có thể nói rằng cô bé chính là người sẽ khai sinh võ kĩ nhà Dannoura ở thế giới này!』

“Không…mọi người vẫn ổn cả, nhưng chẳng phải họ đang lờ đi tên đó sao?”

Người đàn ông đã khiêu chiến Tomochika, David, phó chỉ huy đội biên phòng, đang nằm đó ôm người. Là một thằng đàn ông, Yogiri cũng thấy đồng cảm với hắn ta.

『Tôi là phụ nữ nên cũng không rõ cho lắm, nhưng tôi có nghe rằng nó đau thấu trời xanh luôn đấy. Mà, dù gì đó cũng chỉ là một cú đá thường, 'chúng' chưa vỡ đâu. Hai viên bi đó đã được cố định nên đập nát nó cũng không dễ đâu. Nhưng đừng lo, nói vậy chứ chúng không phải là không thể bể! Trong gia tộc Dannoura, có một loại võ kĩ chắc chắn sẽ dầm nát nó ngay lập tức!』(Zard: Nhà này nhiều chiêu bá vler :V, sau này anh main mà cựa quậy là chị đập cho chết :V)

"Sao mà cô rõ điều đó thế?"

『Đó là chuyện bình thường ở những thế hệ cũ của tôi, dù ở đâu hay lúc nào cũng vậy cả. Sai lầm của phần nửa thân dưới không chỉ làm cảnh thôi đâu. Nếu cậu muốn, tôi sẽ sẵn sàng dạy cậu cho. Nhiều khi nó cũng hữu dụng lắm đấy.』

"Cho tôi xin."

Cậu thực sự không muốn phải nghe về chuyện đó. Tomochika đã trở lại trong lúc cậu còn đang bận suy nghĩ.

"Ừm, tớ thắng rồi, mà…thế có sao không nhỉ?"

『Đây gọi là "Võ thuật thế giới khác đúng thật quá thô sơ, chỉ với võ kĩ hiện đại nhà Dannoura thôi cũng đã như là ma thuật rồi". Đó là lời giải thích đấy!』

"Cô nói lòng vòng quá đó!"

"Tớ nghĩ chắc sẽ không có chuyện gì đâu."

Yogiri quan sát xung quanh.

Trong trường hợp tệ nhất, Yogiri đã nghĩ rằng mình sẽ bị tấn công bởi tất cả những người lính, thế nhưng những gì xảy ra lại không như vậy.

"Vậy chắc giờ tôi có thể vào trong thủ đô rồi đúng không?"

Yogiri hỏi người chỉ huy đội biên phòng, Torx.

"Phải. Hay, nói sao nhỉ, ngoài cỗ xe mờ ám này, thì còn lại đều ổn cả."

Không hề có những thủ tục kiểm tra hay gì đó tương tự để vào được thủ đô.

Với một chiếc xe trông có vẻ đáng nghi đậu bên ngoài thành phố, họ chỉ đơn thuần đến để kiểm tra.

“Đúng như tôi nghĩ, chúng tôi tốt hơn không nên vào bằng cỗ xe này.”

“Đúng vậy. Nếu lỡ như có ai nhận ra đây là vật sở hữu của ‘Bất Tử Đoàn’ thì sẽ rắc rối lắm.”

“Chắc tôi phải bỏ nó lại vậy. Nhưng mà chuyện gì sẽ xảy ra với nó?”

Cậu không thể cứ để mặc cỗ xe này mà không làm gì.

Dù cho nó có là một cỗ xe bọc thép cứng cỏi, thế nhưng về mặt an ninh thì vẫn khá đáng lo. Việc có kẻ đột nhập vào trong chỉ là vấn đề thời gian.

“Mokomoko này, cô có thể nguyền nó được không?”

Yogiri cố hỏi.

『Nguyền rủa á? Tôi chịu, nếu ở đây thì tôi cùng lắm cũng chỉ có thể làm cho điện giật nếu ai đó chạm tay vào cửa thôi.』

“Cho dù cô có không thực sự nguyền nó thì chuyện đấy cũng bình thường đúng chứ!?”

“Um, nãy giờ hai người đang nói chuyện với ai thế?”

Torx nghiêng đầu hỏi.

“À, nói sao nhỉ. Linh hồn chăng? Nói chung là dạng vậy đấy.”

Thật khó để có thể tìm một cái cớ hợp lí khi họ nãy giờ đã nói chuyện quá nhiều.

Yogiri tìm cách lừa ông.

『Đừng đánh đồng tôi với bọn linh hồn tầm thường kia!』

“Ra vậy. Nếu cậu là Thánh Hậu kị sĩ thì cũng có khả năng sử dụng linh hồn nhỉ. Nhưng thế thì cũng có một vấn đề nhỏ đấy. Bên trong thủ đô, những sinh vật kì bí hay ma thuật sẽ không thể hoạt động tốt được đâu.”

“Thật à?”

Tomochika hỏi Mokomoko.

『Ờm. Cảm giác ở đó cũng như hồi ở tòa tháp vậy. Tôi chỉ có thể hành động như thế này mà thôi, chứ tôi không thể kháng lại sự yếu đi được.』

“Vậy có ổn không đấy? Mokomoko về cơ bản cũng là kiểu gần như vô dụng nếu yếu đi dù chỉ một chút mà.’

『Này, cô bé, tỏ lòng kính trọng với tổ tiên mình chút thì có chết ai không hả?』

“Nếu vậy, sao cô không để bọn tôi lo chuyện này.”

Trong khi Mokomoko còn đang lo về Mokomoko, Torx lập tức đề nghị xin giải quyết.

“Ông chắc chứ?”

“Ừ. Đây dù gì cũng là vấn đề về chỗ ở và giữ an toàn thôi mà.”

“Vậy, nhờ cả vào ông đấy…. Mà, nãy giờ tôi đã không nói, nhưng người kia trông có vẻ hơi…đáng thương, hắn có ổn không vậy?”

Yogiri nhìn David, người cậu đã liên tục lo lắng từ nãy đến giờ. Hắn vẫn đang quỳ đó ôm người và trông có vẻ rất đau đớn.

“Eh? Tớ đâu có đá mạnh lắm đâu?”

“Tớ tưởng cậu đá với cả tấm lòng cơ chứ?”

Yogiri chỉnh lại lời nói có vẻ sai sai của Tomochika.

“A, mấy người có cái que ma thuật đúng không? Nó có chữa lành vết thương được không?”

“Hmm. Cô bé là một ứng cử viên hiền giả, đến từ thế giới khác nên không biết gì nhiều về ma thuật nhỉ?”

“Ừm, tôi chỉ biết họ hay dùng một cây trượng gì đó.”

Đó là tất cả những gì cô đã nghe khi từng bị ma pháp sư tấn công.

“Đầu tiên, không phải pháp sư nào cũng dùng được tất cả loại ma thuật. Họ cũng đều có điểm yếu và điểm mạnh của riêng

mình. Và, những người có thể dùng được ma thuật loại hỗ trợ như thế thì khá ít.”

“Vậy, không có ai có thể dùng ma thuật trị liệu sao?”

“Chúng tôi là quân đội nên cũng có vài pháp sư loại hỗ trợ như thế được bổ nhiệm vào quân y, nhưng…họ cũng không hữu dụng cho lắm. Đầu tiên là cơn đau, nó không thể xóa bỏ nếu đã có từ trước. Bởi vậy nên ma thuật trị liệu không phải thứ được dùng tùy tiện trừ khi đau lắm không chịu được.”

“Thế các ông có thuốc giảm đau hay gì không?”

“Nếu cô dùng thuốc giảm đau thì lại xúc phạm đến ma thuật trị liệu.”

Ma pháp trị liệu nghe có vẻ khá rắc rối, nó không phải thứ có thể được dùng cho việc bị đá vào hai hòn ngọc quý.

“A, bị vậy thì anh nên nằm xuống rồi sẽ đỡ hơn thôi. Bố tôi cũng từng làm thế đấy.”

Tomochika như thể nhớ ra điều gì đó.

“Mokomoko này, ‘vậy’ là sao?”

Yogiri hỏi với khuôn mặt ngơ ngác.

『À. Có thể nói rằng đây là vì danh thế của nhà Dannoura. Cậu phải biết cách dự đoán và bảo vệ chỗ đó, và cách tốt nhất là hãy cảm nhận nó!』

Cơ thể khi ở thế đứng của Tomochika không hề đối mặt với đối phương, tất cả là đều nhằm bảo vệ chỗ hiểm.

『Đương nhiên cũng có kĩ thuật có thể đập xuyên giáp đối phương, nhưng lí do lớn nhất ở đây là cha của cô nhóc đó đã quá mềm mỏng với con gái mình. Đó là bởi dù tên đó là võ sư huấn luyện nhưng lại không hề nghiêm túc chút nào. Thế là hắn đã bị con gái mình đạp một phát không nhân nhượng mặc cho sự chênh lệch về kinh nghiệm lẫn kĩ thuật.』

Yogiri tự hỏi liệu có thật hay không.

Dù có cưng chiều đến mức nào thì cũng chẳng thể đơn giản dễ dàng nhận lấy một đòn như thế trong khi lại có sự khác biệt về năng lực.

Nếu thật vậy, hẳn ông ấy phải có ý định gì đó.

Bố của Tomochika hẳn phải có một tính cách độc đáo mới có thể dạy cho Tomochika thoải mái tấn công một cách không nhân nhượng vào vùng hạ bộ của đàn ông.

Có vô số cách hiệu quả để đối phó với đàn ông, và ông thì lại chỉ nghĩ về lúc nguy hiểm nhất.

—Ừ thì, nghe cũng có vẻ cưng chiều thật.

Cậu lắc đầu như thể đã suy nghĩ quá nhiều, Yogiri bình tĩnh lại.

———

Đi qua cánh cổng của những người lính đầy tâm huyết kia, Yogiri và những người khác tiến vào bên trong thủ đô với cỗ xe bọc thép.

Nơi đây chính là căn cứ phòng thủ của cổng đông.

Dừng bên cạnh bức tường thành nơi họ không trở thành trở ngại, Yogiri và Tomochika bước xuống khỏi cỗ xe.

Yogiri đã chuẩn bị sẵn lượng hành lí ít nhất có thể bên trong ba lô.

Tomochika đã cẩn thận xem xét những thứ sẽ mang đi phía trên nóc xe.

Yogiri nhìn thứ cậu cảm thấy không mấy dễ chịu trong lúc chờ Tomochika.

Nơi đây chính là bức tường thành bảo vệ thủ đô.

Tất cả đều được bao bọc bên trong một bức tường thành cao lớn, nó hoàn toàn có thể thực hiện được với công nghệ của thế giới này. Thế nhưng cậu lại cảm thấy có gì đó không ổn với bức tường thành trông sạch sẽ đến bất thường này.

Thứ này không hề có chút bụi bẩn nào.

Nó trông có vẻ bao quanh cả thủ đô rộng lớn này, và nó lại trông rất trắng, nhìn đâu cũng thấy độc một màu như thế.

Yogiri chậm rãi đặt tay lại gần bức tường thành. Lập tức, cậu dính phải thứ gì đó hơi cách xa bức tường..

Cậu không thấy bất kì thứ gì, thế nhưng hẳn phải có gì đó ở đây. Nó lún vào trong một chút nếu cậu đẩy, nhưng cậu lại không thể chạm vào bức tường dù cho cậu có cố đến mấy. Như thể bức tường này được bọc trong một lớp cao su trong suốt.

“Đó là ma thuật.”

Trong khi cậu đang tận hưởng cảm giác với thứ gì đó cậu không thể thấy, một giọng nói bỗng phát ra từ đằng sau cậu.

“Anh ổn chứ?”

“Ừ, có thể nói là vậy.”

Đó là David. Hắn ta đang đi một cách rất đỗi bình thường, có vẻ không hề có tác dụng phụ.

“Bức tường này đã được chính tay ngài Đại Pháp Sư Igleshia tạo nên từ rất lâu về trước. Nó có thể chống lại bất cứ đòn tấn công nào.”

“Đại Pháp Sư Igleshia à….hình như tôi nghe ở đâu rồi thì phải. A, ý anh là lão già giàu sụ ở tòa tháp đấy à?”

Nơi cao ngất ngưỡng ở hẻm vực, tòa tháp dùng để phong ấn Ác Ma.

Giữa cuộc thử thách bên trong tòa tháp ấy, Yogiri nhớ rằng cậu đã gặp một người nào đó tự xưng là Đại Hiền Giả.

Mang trên mình một bộ y phục vàng rực, và rất nhiều thứ gì đó dạng như đá quý lấp lánh đính trên người ông, nói tóm lại là một ông lão lòe loẹt.

“Hou? Ngươi cũng biết à? Đúng vậy, theo truyền thống, ngài ấy phải mang trên mình bộ y phục hoàng kim như thế.”

“Chà. Ra vậy, ban đầu chúng tôi đã cứ nghĩ ông ấy là một hiểm họa cơ chứ.”

Cậu không thể bảo rằng cậu đã giết chết một đại pháp sư, Yogiri liền đổi chủ đề.

“Cái đó…à thì, ta cũng không biết nói sao. Ngươi nói cũng có phần đúng đấy.”

“A tốt quá, anh không sao rồi!”

Tomochika nhảy xuống khỏi nóc xe. Cô đang cầm trên tay một cái va li và mang một chiếc ba lô phía sau lưng.

“Ờ, ờ.”

Khuôn mặt David hơi nhăn lại.

“À mà anh tới đây để làm gì?”

Tomochika nghĩ có gì đó không ổn ở đây nên liền hỏi.

“Các ngươi có vẻ đều đến để gặp các ứng cử viên hiền giả phải chứ? Thì, ta tự hỏi liệu ta có thể làm người dẫn đường cho các ngươi không.”

David nói như thế, Yogiri và Tomochika chỉ đưa mắt nhìn nhau.

Discord Facebook

Chương 6: Dù anh ta không phải người xấu, nhưng ảnh của phiền thật đấy

Chuẩn bị đồ chống bão mà bão ko vô, mất công sạc sẵn hơn 6 cái sạc dự phòng :V

Mong các bạn độc giả ở Phú Yên ko sao :<

———-

“Việc không nhận ra được thực lực của cô hoàn toàn là sai lầm của ta. Đừng nghĩ ta sẽ viện cớ này cớ nọ để biện minh cho việc làm của mình, lòng tự tôn của ta không cho phép điều đó!”

“Uwaa… Dù anh ta không phải người xấu, nhưng ảnh cũng phiền thật đấy….”

Ba người họ đang cùng nhau dạo bước trên con đường thủ đô.

Người ở giữa là Tomochika với chiếc va li khổng lồ được cô kéo lê phía sau, Yogiri ở phía bên phải còn David ở bên trái cô.

David hiện giờ đang luyên thuyên đủ thứ chuyện và Tomochika thì lại cần mẫn đáp lại lời anh. Về phần Yogiri, cậu giả vờ lơ đi bởi cậu không cảm thấy hứng thú gì với anh.

“Cô vừa nói gì à?”

“Không có gì, anh hãy cố gắng hết sức để luyện tập nhé.”

Tomochika nhìn về trước trong khi trả lời cách hờ hững. Cảnh quan thị trấn này đúng thật duyên dáng chắc chắn sẽ khiến bạn cảm thấy như trở về quá khứ.

Vô số những tòa nhà làm bằng đá, nhưng chúng không được bao phủ bởi ma lực như bức tường thành kia. Đã hơn một ngàn năm từ khi Đại Pháp Sư Igleshia tạo nên ma thật này, vậy hăn thị trấn này đã xuất hiện trong những ngày đó. Những nơi bị hư hại nghiêm trọng đều đã được sửa chữa hẳn hoi nên đã không còn chút dấu tích gì của lịch sử một ngàn năm về trước.

Và, trước mắt cô chính là tòa nhà to lớn khổng lồ nhất cả thủ đô này.

Đó chính là nơi mà Tomochika và Yogiri đã hướng đến, nơi mà những người bạn cùng lớp của họ đang tề tựu. Có lời nói rằng họ sẽ có buổi diện kiến với đức vua ngày hôm nay.

Tòa lâu đài hoàng gia nằm ngay giữa trung tâm thủ đô, và tại đây, bạn có thể thấy hình ảnh oai lệ, hùng vĩ của nơi này từ bất cứ nơi nào trong thủ đô.

Vậy nên không hẳn là phải cần có người dẫn đường cho, thế nhưng vẫn khó có thể từ chối. Họ đang nghĩ về cách quy hoạch thị trấn thế nào mà sao nó lại phức tạp đến vậy.

“Tớ có hơi lo về điều này từ trước, nhưng tại sao có nhiều người trang bị vũ khí đến vậy!?”

Với Tomochika, cô không thể hình dung được cảnh những người đang đi lại trên đường đây chỉ là những con người bình thường đang tận hưởng niềm vui mua sắm.

Có rất nhiều người ăn mặc kiểu chiến binh với giáo và cung và cả tên đeo phía sau họ, họ trang bị một thanh kiếm phía bên hông và mặc áo giáp trong khi đi lại.

Nếu để bảo vệ thành phố thì thế này là quá nhiều, và hơn nữa, vũ khí của họ lại không hề đồng nhất.

“Đấy là mạo hiểm giả. Họ là những chiến binh luôn phải đối mặt với địa ngục. Vương quốc này đã được tạo nên từ những lí do đó.”

“Vâng?”

Địa ngục. Tomochika đang cảm thấy bối rối bởi cô vẫn chưa thể hiểu được sự thật trong những từ ngữ bất ngờ đó.

“Địa ngục là sao?”

Khác với biểu cảm bối rối của Tomochika, Yogiri hỏi.

“Địa ngục là nơi do tên Ác Ma thống trị, nó nằm bên dưới thủ đô này. Mà, dù gì thì tên Ác Ma đó cũng đã bị phong ấn dưới lòng đất, và đám tay chân của hắn nhiều khi cũng cố mò lên đây. Đi vào địa ngục và tiêu diệt bọn quyến thuộc chính là những mạo hiểm giả.”

“Chẳng phải tên Ác Ma đang ở hẻm vực sao!? Rốt cục là có bao nhiêu tên thế hả!?”

Chỉ mới vài hôm trước, Yogiri vừa mới giết một tên Ác Ma, thế nhưng Tomochika không hề nghĩ sẽ còn những tên khác.

“Hẻm vực? Ta chịu, nhưng hai người chắc biết nhỉ, là Thánh Hậu kị sĩ cơ mà, hẳn sẽ rất rõ những gì liên quan đến bọn quyến thuộc và Ác Ma phải chứ?”

Không rõ liệu có phải anh cảm thấy gì đó đáng nghi nữa không, thế nhưng David đã bắt đầu nhìn hai người họ với ánh mắt nghi hoặc.

“Bọn tôi có nghe về chuyện họ sẽ chiến đấu với lũ quyến thuộc kia, nhưng tôi vẫn chưa biết gì về số lượng bọn chúng ở đây cả.”

Yogiri lãnh đạm trả lời. Không dễ bị lay động trước tình cảnh thế này là một thế mạnh của Yogiri.

“Các ngươi có thế mà cũng là Thánh Hậu kị sĩ được cơ à? Mà, đám quỷ đó dù sao cũng là vấn đề nội bộ, nhưng khi đánh nhau với chúng thì ai cũng như nhau thôi. Nói đúng hơn, riêng việc thị trấn này công bố về chuyện có quỷ ở đây đã đủ bất bình thường rồi.”

“Cứ đi thẳng tới từ đây là được phải không? Việc chỉ đường của anh thế là được rồi.”

Yogiri lập tức bẻ lái câu chuyện. Có vẻ nếu cứ tiếp tục thế này thì anh ta sẽ phát hiện ra gì đó ở bọn họ.

“Phải rồi. Mà thôi, có đi chung với các ngươi tới lâu đài thì cũng chẳng được lợi gì.”

David nói đoạn rồi rời đi.

“Dù biết việc bị anh ta dẫn đường cho là rất tệ, nhưng cậu có hơi quá lạnh lùng không vậy?”

“Nếu hắn còn ở với chúng ta thì sẽ rất khó để bàn chuyện sau này.”

“Chuyện sau này là sao?”

Tomochika nghiêng đầu thắc mắc.

“Cậu biết đó. Sau lúc này, chúng ta sẽ đi gặp mấy người cùng lớp phải chứ?”

Yogiri nói như thể điều đó rất tuyệt vời.

“À đúng rồi nhỉ. Chúng ta rồi sẽ bị hỏi làm sao có thể đến được đây, rồi làm sao có thể thoát khỏi con rồng. Giờ chúng ta nên nghĩ ra cái cớ gì cho bọn họ đúng chứ!?”

“Đó cũng là một lí do, nhưng điều tớ muốn nói đầu tiên ở đây là Dannoura liệu sẽ tha thứ cho họ chứ?”

“A!”

Chỉ sau khi cậu nói xong, lòng căm phẫn hơi dâng lên trong Tomochika.

———

Tại một nơi có tiếng tăm có thể nhìn thấy lâu đài hoàng gia cách rõ ràng, trong một căn phòng ở khách sạn cao cấp. Tomochika và Yogiri đang ngồi trên một chiếc sofa đối diện quầy lễ tân.

Sẽ rất rắc rối nếu cứ tiếp tục di chuyển với số lượng hành lí khổng lồ thế này, bởi Yogiri đang bàn về chuyện sẽ xảy ra sau này.

“Mấy cái cớ nhở, mà nói chứ chẳng phải chúng vô dụng nếu như cậu định tàn sát hết tất cả bọn họ sao?”

Yogiri vô tư nói ngay sau khi ngồi vào ghế sofa.

“Nghe ác quá đấy! Chẳng phải chỉ có cậu mới điên kiểu đó khi gặp chuyện như vậy thôi sao?”

Tomochika hơi co người lại trước cái ý định quá mức như thế.

Cô đã nghĩ cậu sẽ chỉ giết những ai tấn công họ, nhưng có lẽ cô đã sai.

“Chúng ta đã bị bỏ lại ở một chỗ mà chúng ta chắc chắn sẽ chết nếu bị bỏ rơi. Tớ nghĩ chúng ta xứng đáng trong việc trả thù tất cả bọn họ. Họ đã định giết chúng ta thì họ không có quyền để mà kêu than về việc bị giết.”

“Không, nó… tớ biết mình có rất nhiều lí do để bị những người trong lớp ghét, nhưng đây là chuyện giết họ đấy. Dù tớ cũng đã rất giận dữ lúc này…”

Không còn cách nào khác ngoài sự nỗ lực tuyệt vời để sống sót. Không có vấn đề gì với cái cớ đó.

Thế nhưng, bởi đã sống sót an toàn đến tận đây, cô không cảm thấy mình đã cố gắng gì nhiều. Tomochika không hề cảm thấy cơn giận như đang sục sôi, như nó đang muốn được báo thù.

“Mà kệ đi, nếu cậu thấy ổn thì được thôi. Cứ tỏ vẻ ta đây là điều phiền phức nhất đấy. Dù là chuyện ta sẽ giết hay sẽ tha, cậu cũng không thể làm gì nếu cứ mải lo về việc này việc nọ.”

“Còn cậu thì sao Takatou? Cậu không giận sao?’

“Tớ thì thế nào cũng được. Dù gì tớ cũng chẳng mấy thân thiết với họ ngay từ đầu, nên tớ không nghĩ mình bị phản bội. Thậm chí tớ còn không có đủ điều kiện như phước lành hay gì đó, thì việc tớ bị chọn nếu có ai cần kẻ hi sinh là bình thường phải chứ?’

“Ừm…à thì…với người bình thường thì thái độ cũng quan trọng nhỉ…”

Tomochika nói cách thật lòng.

“Vậy, chẳng phải ta nên nghĩ ra cái cớ gì đó trong trường hợp như vậy phải chứ?”

“Ừ. Đầu tiên thì, ta nên giải thích thế nào về năng lực của chúng ta đây? Tốt nhất là không nên bịa ra thứ gì đó hư cấu dù cho chúng ta có thể giả mạo bảng trạng thái đâu.”

『Yeah. Khả năng phân tích của tôi cũng đã được nâng cấp rồi đấy. Tôi có thể thay đổi phần nào đó cấu hình của chiếc nhẫn của cô tiếp tân kia』

Cả hai người họ đều có chiếc nhẫn che dấu trạng thái. Họ đang đánh lừa người khác sự thật họ không có phước lành bằng thứ đó.

“Takatou thì có vẻ là thật sự có năng lực đặc biệt nhỉ.”

“Cậu nghĩ họ sẽ tin nếu tớ bảo rằng mình có thể giết bất kì thứ gì à, và thậm chí dù có tin đi nữa thì họ cũng sẽ vẫn cảm thấy bất an về điều đó. Nhưng mà, theo cậu thì tớ nên giảm nó xuống thế nào?”

Cuối cùng, chức nghiệp của Yogiri là kẻ diệt bọ. Cậu có năng lực có thể giết bọ.

Như vậy thì người khác sẽ không coi cậu là mối nguy, và cùng lắm thì cậu cũng chỉ cần giết đại một con bọ nào đó nếu cần chứng mình mà thôi.

“Còn tớ thì sao nhỉ? Dù có nói là kĩ năng độc nhất, nhưng chẳng lẽ bảo rằng mình bị ám bởi một linh hồn có dụng làm cảnh đầy phiền phức à.”

『Tôi đã bảo rồi, làm ơn kính trọng tổ tiên mình chút đi cô bé!』

“Hay cậu sẽ là một Hồn Sư đi?”

Yogiri nói lên ý kiến của mình. Chắc chắn sẽ không ai bảo đây là nói dối cả.

『Yeah. Bao vây rồi tiêu diệt một linh hồn khác của tôi, nghe cũng giống trừ tà thật, nhưng để cho người khác thấy công dụng thì có hơi khó đấy.』

“Đúng rồi. Vì người thường đâu dễ gì thấy đâu.”

『Ừ. Mà tôi có ý này! Tôi cần chút thời gian chuẩn bị, nhưng sẽ không vấn đề gì nếu tôi đóng một chiếc tàu lớn đúng không!』

“Eeehh! Giờ không còn thời gian đâu!”

Buổi diện kiến với đức vua có lẽ đã diễn ra. Họ không thể cứ nhàn hạ như nãy giờ được.

『A. Đúng rồi. Dù tôi trông có vẻ như chẳng quan tâm gì, bởi tôi đang phải tính hàng loạt phép tính phức tạp ở phía sau cô, tôi có cảm giác mình sắp làm được gì đó một chút rồi!』

“Tệ nhất thì cậu cũng có thể bảo rằng mình là nữ kiếm sĩ với cách di chuyển khó đoán hay gì đó cũng được.”

Yogiri nói kiểu như ‘nghe ổn là được’. Chắc hẳn cậu còn không thèm suy nghĩ kĩ về nó.

“Vậy cuối cùng nó nghe chẳng phải là không có năng lực gì sao!?”

Trong lúc này, dù cho mọi chuyện đã được dự đoán từ ý tưởng của Mokomoko, thế nhưng với Tomochika thì không có gì ngoài lo lắng.

Discord Facebook

Chương 7: Rốt cục chuyện gì đã xảy ra mà khiến cậu ta trở thành người thô lỗ đến vậy cơ chứ?

Nhật kí No Nut November ngày thứ 8: Tôi đã bắt đầu thấy được stand của mình, nó mang hình dáng của một con hổ trần trụi tay hăm he khẩu súng, thật đáng sợ.

-

Ayaka Shinozaki đang rảo bước đi đến một ngôi làng nằm trên Thung Lũng Rồng.

Cô đã leo lên cái đồi cạnh chiếc xe buýt tan hoang kia và đã nhìn thấy nó khi quan sát xung quanh.

Cô cũng đã thảo luận với các đơn vị của mình, thế nhưng hầu hết đều đồng ý rằng đi đến thị trấn mà các bạn cùng lớp của cô đến không phải là ý hay.

Ayaka không phải con người, thế nhưng cô cùng lắm thì cũng chỉ có sức mạnh hơn con người khoảng vài lần. Dù vậy, những người bạn của cô cũng đã được thức tỉnh năng lực kì lạ. Vậy nên cô nghĩ nếu cô muốn trả thù thì cần phải có sự chuẩn bị trước.

『Đơn vị Tâm Lí có mặt. Đơn vị bản ngã đang có biểu hiện lạ. Việc chữa trị nhanh chóng là cần thiết.』

Lại thêm một đơn vị mới xuất hiện.

“Cái gì? Chỉ vì tôi bảo sẽ giết tất cả bọn nó thôi à?”

『Đúng vậy. Việc đó trông không quan trọng hơn nhiều thứ khác như tìm cách sống sót. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta tiến hành nó bây giờ? Chúng ta nên ưu tiên việc tìm cách sống sót và trở về.』

“Chờ đến khi tất cả bọn chúng chết xong thì hẳn tính.”

Ayaka chỉ đơn giản không còn suy nghĩ nào khác ngoài trả thù những kẻ đã dám xem thường cô.

Những chuyện như trở về thế giới cũ, hay tìm cách ổn định cuộc sống ở thế giới này, tất cả với cô đều vô nghĩa.

『Đơn vị Kế Hoạch xin phản đối. Chỉ bởi bị nhìn bằng ánh mắt vô nghĩa mà cô ấy đã thề sẽ trả thù. Đây liệu có phải là cách mà con người sống không? Việc chữa trị mà bà đang nói là xóa trí nhớ của cô ấy đúng chứ?.』

『Phải. Những thứ như vậy sẽ dần điều khiển tâm trí cô ấy. Tôi không thể cứ nhắm mắt để cổ bị nhấn chìm trong sự trả thù và đau đớn được.』

『Thật thiếu suy nghĩ, đừng bao giờ làm gì như xóa hay ghi đè lên trí nhớ của cô ấy được chứ hả? Con người không thể thường xuyên làm việc đó đâu đấy~』

Dù nói vậy, Ayaka lúc này cũng không còn là con người bình thường nữa. Cô cũng đang gặp rắc rối với việc những đơn vị trong cô muốn có lòng nhân đạo bây giờ, thế nhưng chắc chắn cô sẽ không chấp nhận một thay đổi gì trong kí ức của cô hay gì hết.

Nếu cô đồng ý việc đó, sẽ không còn tồn tại mảnh ghép nào của nhận thức bản thân và của cô cả, không còn là gì ngoài một đơn vị bản ngã.

『Đơn vị Kế Hoạch, phản đối.』

『Đơn vị Tâm Lí, tán thành.』

『Đơn vị Chuẩn Đoán, phản đối.』

『Đơn vị Chiến Đấu, phản đối.』

“Đơn vị Bản Ngã…phản đối.”

『Đơn vị Đánh Giá có mặt. Bởi phần lớn biểu quyết là phản đối, vấn đề này xin được bác bỏ.』

Nếu có ai đó ở cạnh cô nhìn thấy điều này, thì sẽ chẳng khác gì việc cô đang tự kỉ nói chuyện với chính mình. Trong khi làm những việc như thế, Ayaka cuối cùng cũng đã đến được ngôi làng.

Chứng kiến ngôi làng trước mặt mình, Ayaka cảm thấy gì đó đáng nghi.

Nơi đây là một ngôi làng nhỏ, vùng xung quanh được bao bọc bởi một hàng rào, thế nhưng nó lại khá mỏng và còn được làm từ gỗ. Rốt cục làm thế để chi nếu nó chỉ cao ngang hông? Hệ thống phòng thủ ở đây cẩu thả một cách không thể tin được với nơi đầy rẫy loài rồng thế này.

『Nếu tôi nhớ không nhầm, thị trấn ở phía bắc có cả một bức tường thành lẫn đại bác nữa thì phải.』

Không có thứ gì đặc biệt ở phần cổng làng. Ayaka cứ tự nhiên đi vào.

Ayaka lập tức cảm nhận được bầu không khí vội vã phía bên trong.

Những người dân làng đang chạy loạn lên khắp nơi, thậm chí ở sâu phía trong còn có những người đang khiêng dọn hành lí của họ.

“Cứ như đang trốn nợ ấy nhỉ?’

『Dù giờ vẫn đang là buổi chiều cơ. Mà chắc chắn, họ đang cố chạy trốn khỏi thứ gì đó.』

Một người dân đang mang hành lí của họ lên xe đẩy để ý đến Ayaka. Thế nhưng anh cũng đứng nhìn cô một lúc, rồi như thể nghĩ rằng đó chỉ là một cô gái bình thường, anh lại vội vã thu xếp đồ.

Ayaka đến gần người dân làng rồi lớn tiếng kêu lên.

“Này, anh gì đó ơi…à mà giờ mới để ý, mình nên hỏi gì nhỉ.”

Cô đến ngôi làng này với ý nghĩ cô có thể biết thêm được gì đó, thế nhưng cô vẫn chưa có kế hoạch cụ thể sẽ làm gì.

Vậy mà, rắc rối đã xảy ra trước khi cô kịp hỏi.

“@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@!”

Cô không thể hiểu họ đang nói gì.

Không rõ có phải vì họ không muốn bị làm phiền hay không, người dân làng ấy liền nhìn đi chỗ khác và tiếp tục công việc.

『Đây…chẳng phải là lượt đơn vị Ngôn Ngữ sao?』

『Đừng có nói vô lí thế! Tại sao ông lại nghĩ tôi có thể phiên dịch ngôn ngữ thế giới khác mà không có manh mối nào chứ?』

Đây không phải nơi để thu thập thông tin. Trong lúc cô đang suy nghĩ về những gì nên làm, lại thêm một đơn vị khác nữa xuất hiện.

『Đơn vị Phân Tích có mặt. Có vẻ như chúng ta đang gặp vấn đề về ngôn ngữ, nhưng tôi đã thành công giải mã thứ ngôn ngữ có trong kí ức của con rồng trong quá trình tiêu hóa lúc này. Chẳng phải nó sẽ giúp ta hiểu được ngôn ngữ thế giới này sao?』

“Này. Trong suốt thời gian này, tôi đã tự mình ăn nó, nhưng tôi muốn hỏi….con rồng đó nó chui đi đâu rồi?”

Ayaka vỗ lấy bụng mình. Cô có cảm giác của việc no bụng sau bữa ăn, và dù cho nó có lớn hơn chút đi chăng nữa, nhưng cũng không thể nhét một con rồng thậm chí còn lớn hơn cả một chiếc xe buýt vừa thứ này được.

Dù cô đã cố gắng hết sức khi cô ăn, nhưng việc cố giữ bình tĩnh thế này có hơi bất thường.

『Tất cả đều được chứa trong không gian con. A, còn tôi là đơn vị Quản Lí Không Gian Con.』

“Nó là gì thế?”

『Cô có thể coi nó như cái túi của một con mèo máy nào đó. Các cơ thể của chúng ta cũng ở đó nữa.』

“Các cơ thể là sao?”

『Phải. Cơ thể chúng ta là bắt chước theo hình mẫu nhân loại, mục tiêu chính là để tái sản xuất con người, thế nhưng chúng ta không thể tạo ra bộ não của con người ở trạng thái rắn được. Vậy nên thay vào đó là một hệ thống máy tính khổng lồ bên trong không gian con, nơi chúng ta mô phỏng trí não con người.』

“Một phương pháp thay thế khác biệt đến bất ngờ huh.”

Dù cho họ có thể sử dụng thứ công nghệ cô không biết như không gian con, nhưng có vẻ cách tạo ra một bộ não con người thực sự khó khăn.

“Thôi kệ đi, à mà tôi có thể ném bất cứ thứ gì vào đó cũng được sao?”

『Không. Về cơ bản xin cô hãy cứ nghĩ rằng làm vậy sẽ không thể lấy ra lại đi. Cô nên nhớ rằng dạ dày sẽ sớm đến giới hạn nếu có thứ gì đó lớn được đưa vào.』

『Được rồiiii! Bây giờ, ngôn ngữ đó đã đến mốc có thể dùng nếu đó là thứ mà con rồng đã dùng. Bởi tôi sẽ phiên dịch cuộc trò chuyện một cách không tự nguyện, nên đơn vị Bản Ngã có thể nói chuyện bình thường.』

“Được rồi. Vậy, hãy cố thử nghe nhé. Các anh trông có vẻ đang vội, có chuyện gì thế?”

“@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@!”

Thế nhưng, những gì cô nghe được cũng vẫn chỉ là những âm thanh vô nghĩa.

『Không được rồi. Có vẻ hệ thống ngôn ngữ ở đây khác với loài rồng.』

“Ừ thì, đó là một con rồng cơ mà.”

Việc họ không hiểu ngôn ngữ loài rồng đã được dự đoán từ trước.

Thế nhưng, cách người dân làng ấy phản ứng lại trông rất lạ kì. Thái độ như thể nghĩ rằng đó là một cô gái kì lạ lúc trước đã hoàn toàn thay đổi

Và, bỏ lại đống hành lí của mình, anh bỗng dưng chạy đi đâu mất.

“Cái gì thế? Sao trông anh ta nhìn sợ hãi vậy.”

Trong khi cô còn đang ngỡ ngàng nhìn, người dân làng ấy đã trở lại cùng một ông lão.

“Err, có thật là ngài có thể dùng long ngữ không?”

Ông lão hỏi bằng thứ tiếng nghe khó khăn.

“Này, phiên dịch cái kiểu gì thế? Sao ngươi không dịch bình thường đi?”

『Vậy à. Mà, thật ra ngữ pháp của họ có gì đó khó chịu, nhưng tôi sẽ dịch thoáng ra cho.』

“Phải. Tôi chỉ có thể nói chuyện bằng ngôn ngữ này thôi, nhưng ông là ai?”

“Ah, tôi là tu sĩ rồng và cũng là người đứng đầu của ngôi làng này.”

Khi thấy Ayaka có thể thành thạo sử dụng long ngữ, người trưởng làng liền tỏ vẻ kính trọng.

“Bộ những người khác không nói được long ngữ à?”

“Đúng rồi ạ. Việc này được phó thác hoàn toàn cho tu sĩ.”

『Chà, nếu người này có thể sử dụng cả long ngữ lẫn nhân ngữ, thì ta có thể dùng nó như một manh mối và cô sẽ học được nhân ngữ luôn đấy.』

“Ừm, họ đang làm gì mà ai trông cũng hoảng sợ đến vậy thế?”

Theo lời trưởng làng, ngôi làng đang đứng trên bờ vực bị tấn công.

Một vài ngôi làng đã được xây nên tại Thung Lũng Rồng này, và đồn rằng tất cả đều được bảo vệ bởi thánh hộ rồng.

Ngôi làng này chính là trung tâm tín ngưỡng cai quản thánh hộ rồng. Chỉ duy nhất một người, đó là tu sĩ rồng có khả năng giao tiếp với loài rồng, và bí mật này đã được truyền từ đời cha sang cho duy nhất một người con.

Sức mạnh của loài rồng là tuyệt đối ở vùng đất này, mất đi thánh hộ rồng cũng đồng nghĩa với cái chết. Bởi lí do đó, tại ngôi làng này, đã nắm giữ được quyền hạn cao nhất tại vùng đất hạn định ở Thung Lũng Rồng.

“Thế cái thánh hộ đó đột nhiên bị mất à?”

“Vâng. Sự hiện diện của ngài rồng cũng đã biến mất. Thế nên, những ngôi làng thuộc tầng dưới bắt đầu nổi dậy… err, bởi bọn tôi ở đây không làm gì khác ngoài cầu nguyện, thế nên chúng tôi cũng không thể chiến đấu như những người khác…”

Nếu họ đã dám nổi dậy không báo trước thì hẳn đã phải chịu đựng rất nhiều áp lực chính trị.

Thế nhưng, dù ngôi làng này có ra sao thì với Ayaka cũng không quan trọng.

『Nếu chúng ta ăn người này, thì chẳng phải vấn đề ngôn ngữ sẽ được giải quyết luôn sao?』

“Đã bảo là không ăn con người rồi được chứ? Bây giờ, chỉ cần bắt cóc mình ổng và học ngôn ngữ đó thì cũng đâu có sao đâu phải không?”

“Err, ngài bị gì thế….”

Người trưởng làng đang nhìn chằm chằm vào Ayaka bằng ánh mắt kì lạ khi thấy cô đột nhiên nói chuyện bằng tiếng nhật.

『Lùi lại một bước mau!』

Ayaka phản ứng theo lời của đơn vị Chiến Đấu.

Katsun!

Một mũi tên lập tức bay đến từ đâu đó và xuyên qua đầu người dân làng. Họ đã bị giết ngay khi Ayaka vừa tránh nó.

Trong khi nhìn người dân ngã xuống từ phía góc mắt cô, Ayaka cố truy tìm nguồn gốc mũi tên ấy.

Ở phía xa kia là những người lính cưỡi ngựa đang cố xâm lược ngôi làng này. Mũi tên đó chính là thứ mà hàng tiền tuyến đã bắn.

“Họ nhìn giận dữ quá nhỉ.”

『Phát tiếp theo không thể tránh được! Lập tức bảo vệ đầu!』

Ayaka như không tin vào mắt mình.

Một mũi tên được ai đó bắn.

Nó phân thành từng cái một trên không rồi đổ ào xuống như mưa.

“Thế này chẳng phải là quá lắm rồi sao?”

Như thể một bức tường đang lao đến, không thể chạy đi đâu, và cô cũng sẽ không thể tránh khỏi việc bị dính đòn trí mạng

từ một chỗ phòng thủ bé tí tẹo thế được.

『Đơn vị Long Ngữ có mặt. Xin hãy hô lên "Vảy Rồng"!』

"Eh? Lại một đơn vị mới nữa à?"

『Phải! Theo những kết quả phân tích được từ con rồng, tôi là một đơn vị phụ được tạo ra bởi đơn vị Chiến Đấu! Nhưng nhanh lên đi!』

"Vảy rồng?"

Cô nói theo những gì được chỉ dẫn.

Lập tức, những mũi tên xung quanh Ayaka liền bị bật ra và vỡ nát.

Ayaka đã vượt qua được cơn mưa tên mà không chút xây xát.

"Ah, aaah, đâ-, đây thực sự là sức mạnh…"

Người trưởng làng già đã cúi xuống phía sau Ayaka từ khi nào. Có vẻ họ đã được Ayaka che chắn cho.

"Hả? Đây là gì?"

『Phải. Loài rồng có rất nhiều năng lực đặc biệt, nhưng ma pháp này, nó hoàn toàn phụ thuộc vào long ngữ cả. Từ đó nói rằng, những thứ như sức mạnh tuyệt đối của loài rồng, khả năng bay trên trời, hay thậm chí cả phun lửa là những một kĩ năng không thể giải thích bằng ma thuật rõ ràng, thế nhưng dù về mặt nguyên lí vẫn chưa biết, nhưng ta có thể chắc chắn rằng tất cả chúng đều được điều khiển bởi long ngữ.』

"Tôi vẫn chưa hiểu lắm nhưng ý cô là tôi có thể sử dụng sức mạnh của rồng phải chứ? Còn gì nữa không?"

『Vâng. Còn có Cánh Rồng, Vuốt Rồng, và cả Hơi Thở Rồng, vân vân.』

"Tên đơn giản thật ấy nhỉ."

『Thực ra nó là một câu thần chú rất phức tạp, nhưng quá trình phiên dịch đã tóm gọn chúng lại bằng vài từ.』

"Thở là thở ra bằng miệng ấy à?"

『Không hẳn. Nó chỉ như một khái niệm của năng lực đó mà thôi, cô muốn phun từ chỗ nào cũng được.』(Zard: Ko được nghĩ bậy hỡi đầu óc ta :V)

"Vậy thì…"

Ayaka đưa tay ra, cô hướng về phía mã binh đang tiếp cận ngôi làng.

Nếu cô sở hữu sức mạnh của rồng, bất kể thứ gì cô làm cũng sẽ giữ cô an toàn. Thế nhưng, một khi bọn chúng đã dám chĩa tên vào Ayaka Shinozaki, thì đó là chuyện mà cô sẽ không bao giờ tha thứ.

"Hơi Thở Rồng, thức mới tạo, thở."

Vài lời đó đã phóng xuyên qua thung lũng.

Những gì phía trước cô đã hoàn toàn bị xóa sổ.

Và cũng theo đó, không còn chút dấu tích gì của bọn kẻ thù đã tấn công cô còn sót lại.

"Ra vậy. Nếu tôi có thứ này, thì chẳng phải tôi đã trở nên giống bọn khốn trong lớp rồi sao?"

Mặc cho việc vừa tàn sát hàng loạt như thế, Ayaka vẫn rất bình tĩnh

『Đừng có mà khinh suất.』

"Thôi thì, giờ tôi sẽ học ngôn ngữ từ bác già đó…hả?"

Khi Ayaka quay lại, những người dân làng sống sót đang quỳ gối sấp lạy dưới cô.

『Với tình trạng kiểu này thì theo tôi là cô có hỏi gì thì họ cũng đồng ý cả thôi. Cô nên tận dụng tất cả những thứ có thể sử dụng đi.』

"Mà, cũng không tệ nếu họ thực sự muốn tôn thờ tôi."

Ayaka nghĩ rằng việc phải tuân theo cô cũng là lẽ tự nhiên.

———————————————————-

Khi Yogiri và Tomochika đến lâu đài, họ lập tức được phép qua khâu kiểm tra vào buổi yết kiết. Có vẻ như những người ở đây đều đã biết chuyện này từ trước.

Khi họ bước vào giữa buổi yết kiết, từng hàng ghế đã được xếp gọn gàng và những người bạn cùng lớp của họ đã ngồi sẵn ở đó.

“Cứ như khai giảng đầu năm ấy nhỉ?”

“Hm? Sĩ số hồi trước là vậy à?’

Vài người bạn cùng lớp của họ đã chết, nhưng Yogiri lại cảm thấy rằng đó chỉ là con số ít so với lượng người đã biến mất lúc này.

Cậu có lẽ sẽ rõ được tình trạng ban đầu của cả lớp nếu hỏi Tomochika, thế nhưng giờ không phải lúc để làm vậy.

Yogiri và Tomochika bí mật lẻn vào dãy ghế không ai ngồi ở hàng phía sau. Bởi lẽ nếu những người bạn cùng lớp của họ bỗng dưng thấy hai người đã chết từ đâu xuất hiện lên trước hẳn phải rất hoảng hốt.

May mắn thay, có vẻ như không ai nhận ra Yogiri và Tomochika.

Khi hai người họ đã vào chỗ ngồi, từ phía trong sảnh, một người đàn ông cơ bắp bước ra.

Đó là một người đàn ông đã dành cả đời cho thanh kiếm của mình. Ông khoác lên người một bộ đồ trông hết sức hào nhoáng, thế nhưng dù vậy ở phía trên, ta vẫn có thể thấy được dáng vẻ của một cơ thể đã được tôi luyện qua hàng năm của ông. Thanh kiếm mà ông mang theo có vẻ không phải để chưng.

Và tại ngai vàng trên vị trí cao nhất kia, là người trông coi các ứng cử viên hiền giả.

Không nghi ngờ gì nữa, ông ấy chính là vua của đất nước này, Vương Quốc Mani.

—Ra vậy. Mấy người quan chức là thế đấy à?

Bạn sẽ có thể chiến đấu bằng chính thanh kiếm của mình. Điều đó khác hẳn với hình ảnh về những người quyền lực mà Yogiri đã thấy trước đây. Thế nhưng, tình trạng hầu hết của những người biết về năng lực của Yogiri đều mất bình tĩnh và trở nên điên loạn, vậy nên Yogiri vẫn chưa có nhiều kinh nghiệm trong việc đánh giá người khác.

“Ta đã nghe cả rồi. Các ngươi hẳn phải gặp rất nhiều gian khổ trên chuyến hành trình này.”

Phiền phức. Thái độ của nhà vua như thể nói vậy.

“Mà dù gì đi nữa, đây cũng là một công việc, ta không thể làm gì được bởi nó nằm trong giao ước với Hiền Giả. Các ngươi là những ứng cử viên mà, các ngươi đã cố gắng rất nhiều vì những thành tích. Thế nên, chỉ có hai thứ thành tích mà các ngươi có thể làm được ở đất nước này—”

“Oi oi. Bọn tôi đã im lặng nãy giờ để cho ông tỏ vẻ mình quan trọng lắm ở đây thôi đấy à? Người dân hay gì đó của ông không phải bận tâm đến bọn tôi á? Nên nhớ bọn tôi đến từ thế giới khác: bọn tôi là những con người không liên quan gì đến thế giới này. Vậy nên dù là vua hay cái gì đi nữa thì đừng có mơ bọn tôi sẽ quan tâm.”

Nói vậy, một trong những người bạn cùng lớp đứng dậy.

“Err, tên đó là ai mà ngu vậy?”

Cậu có thể nhận mặt từng người, nhưng Yogiri lại không biết tên của họ.

“Đó là Ushio Shinya, nhưng…tớ đoán cậu ta là kiểu người không biết đọc bầu không khí nhỉ…”

Không đời nào câu trả lời với thái độ kiểu đó là ổn từ người dưới hàng ghế khán giả với người đứng đầu đất nước cả. Thế nhưng, cậu có vẻ không phải là bất mãn với những người bạn cùng lớp. Tuy rất sốc, nhưng một lần nữa, đây là tình huống không ai có thể làm gì.

“Hou? Ta đã dành thời gian quan tâm đến các ngươi nhiều hơn những người khác bởi các ngươi là những ứng cử viên hiền giả đấy. Ta còn đã chuẩn bị ghế thấy không? Chứ bình thường thì đây là nơi mà các ngươi phải quỳ trên sàn đấy.”

“Ồ không không. Cái tôi muốn nói ở đây là lí do vì sao chỉ có ông dám nhìn xuống bọn tôi từ chỗ cao đến vậy thôi.”

Ushio thô lỗ tiến đến gần đức vua. Lập tức, ông liền đứng dậy và đi xuống bục. (Zard: Hou? Are you approaching me?)

“Vua á, thế thì sao? Nếu ông muốn tỏ vẻ quan tâm đến bọn tôi thì tốt nhất là nên bước xuống đây đi. Được không hả?”

Dù cho nó là sự thật, nhưng đây chính là cảnh tượng về vai vế của một người lớn và một đứa trẻ. Chiều cao của Ushio phù hợp so với tuổi của cậu, thế nhưng vị vua kia lại cao hơn cậu cả một cái đầu, không những vậy, có một khoảng cách lớn về sức mạnh bởi bộ trang bị khủng của ông.

“Rốt cục chuyện gì đã xảy ra mà khiến cậu ta trở thành người thô lỗ đến vậy cơ chứ?”

Yogiri cũng cảm thấy như Tomochika.

Dù cho đây có là thế giới khác đi chăng nữa, nơi đây vẫn là một quốc gia độc lập và đối phương lại là người trị vì nó. Họ lẽ ra phải đặc biệt chú ý lời nói và hành động của mình, nhưng có vẻ cậu bé tên Ushio đã trở nên trơ tráo đến mức không biết cả điều đó.

“Thông rồi chứ? Ông nên làm nhanh đi, trông ông có vẻ hơi bận đấy.”

“Gu, hahahaha~! Chà chà, ta hiểu rồi, đây là lần đầu tiên ta thấy có tỏ thái độ kiểu đó với ta đấy.”

Thế nhưng, thậm chí không quan tâm đến thái độ đặc biệt thô lỗ của Ushio, đức vua còn cười lớn tiếng.

“Eh? Là sao vậy? Cái nước này có vấn đề gì à?”

Tomochika ngớ người trước cảnh tượng đó. Cô tự hỏi liệu viêc chấp nhận thái độ như thế có ổn không.

“Ngươi đã từng bao giờ nghĩ về điều ngươi sẽ nói chưa?”

Đức vua rút thanh kiếm của ông.

Và, bốn ngón tay của Ushio đã lập tức biến mất.

Cảnh tượng đó quá khó hiểu với Yogiri.

Người trong chuyện thậm chí vẫn chưa rõ chuyện gì đã xảy ra dù cho nó đã kết thúc, nhưng nếu nhìn từ bên ngoài vào, ngón tay của Ushio như bị cắt bởi cậu cố chụp lấy thanh kiếm bằng tay không.

Nếu nghĩ theo cách thông thường, việc đó, về phản xạ phòng thủ, thì có vẻ bất khả thi.

Ushio nhìn chằm chằm vào bàn tay phải của mình, cậu cuối cùng cũng nhận thức được chuyện đã xảy ra sau một lúc. Gục xuống trong khi ôm lấy bàn tay phải của mình, cậu hét lên đau đớn.

Như phản ứng với điều đó, những ứng cử viên hiền giả bắt đầu làm ầm lên.

“Tạ-tại sao! Chẳng phải năng lực dừng thời gian của bá tước dâm dục là vô địch sao!?”

“Ai-, ai đó chữa cho cậu ta đi!”

“Chuyện quái gì thế này! Chết tiệt! Tao không thể dùng năng lực được!”

“Tôi cũng vậy!”

Dù cho đức vua đang nhìn xuống Ushio bằng ánh mắt lạnh lẽo, thế nhưng trông ông cũng không có vẻ gì là định ra đòn kết liễu cả. Không rõ liệu có phải là đã thỏa mãn hay không, ông điềm đạm trở lại ngai vàng và ngồi xuống.

“Bá tước dâm dục là cái gì cơ chứ!”

Và, Tomochika đã bị bối rối và vặn lại câu nói kia.

Discord Facebook

Chương 8: Đó chẳng phải là điều mà Takatou đã làm một lần nữa rồi hay sao?

Trans đã mất đi năng lực thấy stand của mình….

———

“Này, lúc đầu các ngươi cũng có ý nghĩ thế này đúng không? Thử giỡn mặt với ta đi rồi lúc đó coi ai chết, phải chứ? Ta vốn có chuẩn bị sẵn một hay hai phương án gì đó rồi.”

Tất cả ứng cử viên hiền giả giờ đây đều hoảng hồn.

Hay có thể nói ‘nó đã mang đến hỗn loạn’. Đây là một sự thật quá sốc đối với những người hoàn toàn dựa dẫm vào phước lành.

Đức vua vẫn yên vị trên ngai vàng nhìn bọn họ với khuôn mặt cười thâm hiểm. Thế nhưng dù đã được một lúc lâu, họ trông vẫn không có vẻ gì là khá hơn và ông đã dần bắt đầu chán phải chờ đợi.

“Này, tất cả im lặng hết nhanh. Hoặc không, ta sẽ xử thêm hai ba đứa gì nữa đấy.”

Lập tức, tiếng ồn của những người ứng cử viên kia đột nhiên lặng đi.

Thế nhưng đầu óc họ trông không có vẻ gì là ở đây với Yogiri và những người khác cả.

“Tsk. Ta nói cứ như nước đổ đầu vịt vậy. Thây kệ. Ta sẽ giải thích một chút cho các ngươi trước khi vào vấn đề chính vậy. Bởi theo hợp đồng thì ta phải làm sao cho các ngươi hiểu được tình hình từ lúc này.”

Như thể đang tự vấn chính mình, đức vua thở dài và bắt đầu giải thích tình hình.

“Hiền giả là những người trông coi thế giới này, nhưng ta không có ý bảo rằng bọn ta cũng nằm dưới quyền của chúng. Vậy nên một số hỗ trợ từ hiền giả, ví dụ như cách hạn chế phước lành thì họ không tiết lộ. Các ngươi đã biết mấy điều đó chưa?”

Yogiri có nghe về chuyện hạn chế phước lành trên toàn lãnh thổ thị trấn. Thế nhưng điều đó có vẻ chỉ áp dụng với một số nơi mà hiền giả cai quản.

“Ra là vậy. Thế nên trên thực tế, việc có thể sử dụng phước lành bên trong thủ đô là được đúng không.”

Đại diện cho toàn bộ ứng cử viên hiền giả, Suguru Yazaki thay mặt cả lớp trả lời. Tất nhiên, Yogiri cũng đã được nghe từ Tomochika bởi cậu không nhớ nổi tên các bạn cùng lớp của mình.

“Thật vậy. Thế nên cũng không cần phải tiếp tục ra vẻ không thể sử dụng phước lành khi các ngươi đã hiểu nguyên do của nó. Còn về chuyện tại sao các ngươi lúc này không thể dùng nó cũng đơn giản thôi. Đức vua có năng lực làm suy yếu phước lành. Thứ năng lực này bao trùm khắp cả thủ đô, và càng đến gần ta thì nó sẽ càng mạnh lên. Vậy nên cứ thoải mái đi. Dù cho cái năng lực của mấy đứa không kéo dài mãi đi chăng nữa, chỉ cần đứng xa ta ra là tự động nó có lại thôi.”

Sự hạn chế này chỉ có ở vùng quanh đây. Nghe được điều đó, các ứng cử viên cuối cùng cũng đã lấy lại sự bình tĩnh của mình.

“Giờ thì ổn rồi nhỉ. Còn chuyện vì sao cần phải làm suy yếu và tác dụng của nó đến đâu ấy, thì các ngươi tự đi tìm người mà hỏi. Được rồi, giờ vào vấn đề chính. Nghe cho kĩ bởi ta không có rảnh để mà đi giải thích lại hết lần này đến lần khác đâu.”

Làm theo lời họ được bảo, những ứng cử viên liền cố gắng chăm chú lắng nghe.

“Nếu muốn trở thành hiền giả thì các ngươi sẽ phải cần có những thành tựu. Và ở đất nước này chỉ có hai việc mà thôi. Một là đi ngăn chặn quân xâm lược của Đế Quốc Arganda.”

Nghe đức vua nói, những ứng cử viên bắt đầu lẩm bẩm. Nếu cả đất nước trở thành kẻ thù của họ, thì việc họ đã cố gắng luyện tập đến nhường này sẽ có nghĩa lí gì? Họ trở nên lo lắng vì điều đó.

“…Vì lí do nào đó, tớ đã cứ ngờ ngợ rằng, thật sự đã không để ý, tớ đã không nghĩ rằng….điều đó, nghe chẳng phải Takatou đã lặp lại lịch sử một lần nữa rồi sao?”

Tomochika *lẩm bẩm* lầm bầm với chính mình.

****

Hãy cùng quay lại một chút, tòa tháp đã có nhiều chuyển biến từ khi Yogiri và những người khác rời đi.

“Tôi chắc chắn sẽ ị trần truồng nếu làm thế một lần nữa mất , ngài không làm gì được đâu!”

“Tại sao?”

Trước một cậu trai đang khóc lóc la hét nằm dài dưới sàn, một cậu bé khác đang vặn lại điều đó.

Người đang khóc lóc ỉ ôi kia chính là Hanakawa Daimon. Cậu chính là cậu bé đã được hiền giả triệu hồi tới thế giới này cùng với bạn học của mình, một học sinh sơ trung Nhật Bản.

Người còn lại chính là một quyến thuộc của Ác Ma Alubagaluma. Cậu bảo rằng tên mình là Lute và là người cuối cùng.

Tất cả những tên quyến thuộc đã bị tiêu diệt và chỉ mỗi Lute còn sống, thế nhưng cậu vẫn chưa nắm rõ tình hình hiện giờ. Thế nên, cậu đang cố lấy thông tin từ Hanakawa, người đã bị bỏ rơi ở chỗ này.

“Nó thật vớ vẩn cơ mà! Sẽ không có một cách, một phương pháp, hay cả một nơi nào đủ hợp lí và logic để tôi có thể an toàn sống sót ở chỗ này cả đấy! Hơn nữa, lỡ như ngài nghe xong điều cần hỏi, ngài sẽ giết tôi ngay tức khắc cho mà coiiiiiiii! Năng lực của tôi không thể bì nổi ngài, và tôi cũng chẳng thể chạy đi đâu được! Tôi biết, bằng cách nào đó, dù mang dáng vẻ của một cậu bé hiền lành thơ ngây trong sáng, nhưng trên thực tế, ngài lại là một con người tàn nhẫn và độc ác, bị giết như một con sâu, arere, không phảiiiiiii, chết kiểu đấy, nghe lạ đời quá đóóóó! Tôi chắc chắn sẽ nói điều gì đó như vậy!”

Hanakawa khóc lóc gào thét một cách khó coi.

Lute đã định sẽ sử dụng Hanakawa như một nguồn thông tin để báo thù cho chúa tể của cậu, thế nhưng việc này trông có vẻ chẳng đáng chút nào.

“Ban nãy trong lúc ngươi đập đầu xuống đất, con đàn bà kia đang đối mặt với thứ gì mà ‘sống sót bằng mọi thứ cần thiết’ thế?”

“Eh? Ngài không thấy sao?”

“Ta thấy rất rõ”

“…Không phải, err, chắc vậy, tôi đoán cũng không thể làm gì được….”

Cách nói của Hanakawa có phần đáng thương.

“Ra nó đã trở nên nghiêm trọng đến vậy rồi sao, nó chỉ là về việc cởi quần áo của tôi ra thôi mà!”

“Tại sao lại làm thế. Thật đấy, đừng có mà lột đồ của ngươi ra!”

Hanakawa quặn quẹo cởi đồ.

“Eh? Đi vệ sinh mà không cởi đồ sao? Ngài là người theo chủ nghĩa mặc đồ à!”

“Ta chỉ nói cho chắc thôi, nhưng tuyệt đối đừng làm thế trước mặt ta. Ta mà thấy là lúc đó ta sẽ cho ngươi thành heo quay ngay lập tức, được chứ?”

Với Lute, sự tồn tại của Hanakawa không khác gì rác rưởi cả. Và cũng bởi có sự khác biệt quá lớn về năng lực, thế nên Hanakawa cũng không thể bị thương dù cậu có làm gì.

Dù cho cậu có là quyến thuộc của Ác Ma đi chăng nữa, cậu vẫn sẽ khó chịu khi nhìn thấy những thứ xấu xí, khó ưa, và hành động cùng lời nói không rõ mục đích cũng dễ làm cậu bực mình.

“Được rồi. Bình tĩnh lại đi, ta sẽ không giết ngươi chỉ vì thích đâu.”

Thế nên cho dù không muốn, cậu vẫn cố dỗ Hanakawa.

“Ngài nói thật ư? Nhưng dù vậy, chẳng phải mấy lời mới nãy có phần thiếu suy nghĩ lắm sao?”

“Không hề. Ngoài ngươi ra thì không còn ai khác ở đây nghe chuyện của ta cả, nên ta sẽ không giết ngươi vì điều đó đâu.”

“Thật không vậy đóóó! Dù nói vậy nhưng chẳng phải sẽ có trường hợp như một thằng con trai giận quá mà quên luôn lời hứa của mình saoooo! Nhìn đi, bằng cách diễn trong lúc không nghĩ gì về hậu quả khi giết đi nguồn thông tin duy nhất của mình, tôi chắc đang mang một bầu không khí trông không bình thường phải khôngggggg?”

“…Thôi được rồi, biết vậy ta giết ngươi nãy giờ luôn cho xong.”

“Tôi xin lỗi màààà! Tôi cứ nghĩ biểu cảm muốn sống sót sẽ tự dưng bật ra, tôi lỡ dạiiiiiii”

Hanakawa lại đập đầu xuống đất một lần nữa.

“Đủ rồi, như ta đã nói khi nãy, ta chỉ đơn giản không tin về kẻ có thể giết người chỉ bằng ý nghĩ đâu, nói vậy chẳng khác gì là hắn đã giết Chúa Tể với cách đó, thật lố bịch!”

“Là thật đó!”

“Biết. Ta hiểu. Ít nhất, ta biết đó là điều mà ngươi nghĩ. Bỏ qua chi tiết đi, dù sao đi nữa, cái tên ‘Takatou Yogiri’ đó, khả năng cao là hắn đã giết Chúa Tể. Dù đáng lẽ bình thường phải giết hết lũ ở đây trước, nhưng giờ, mục tiêu quan trọng nhất sẽ là lấy đầu hắn.”

“Um, được thôi, nhưng mà, tôi nghĩ ‘ngài định làm cách nào’ mới là vấn đề. Tất nhiên, mọi việc sẽ diễn ra như thường lệ nếu ngài Lute đây bảo ‘ta sẽ giết Yogiri’, và tôi cũng sẽ có thể ngủ ngon mà không cần phải sợ gì nữa. Mà nếu được thì tôi muốn có Tomochika trong khi ngủ cơ.”

“Ngươi nói phải. Dù thông tin về phép tức tử đó là giả đi chăng nữa, kẻ thù vẫn có khả năng giết chết Chúa Tể. Trong trường hợp đó, ta sẽ không thể thắng được hắn.”

“Ngài định làm gì?”

“Dễ thôi, ta sẽ mượn sức mạnh của người thậm chí mạnh hơn cả Chúa Tể.”

Nói đoạn, Lute lấy ra một thứ gì đó từ túi mình.

Đấy là vật hình trụ màu hoàng kim và có kết cấu phức tạp với những đường xoắn ốc xung quanh.

“Nó là…?”

“Ta lấy nó từ xác của Chúa Tể. Đây là chìa khóa phong ấn.”

“Um, dù biết nó là ‘phong ấn’, nhưng không hiểu sao tôi lại có linh cảm xấu về điều này. Nó sẽ giải phóng thứ được phong ấn, phải chứ?”

“Chúa Tể là người anh cả trong hai người anh em thuộc dòng dõi vị thần. Thứ này có là do chính em gái ngài đã làm chuyện không thể tha thứ, và Chúa Tể đã nhằm cơ hội đó mà phong ấn em ngài ấy lại.”

“Nhưng nếu đến cô ta còn bị phong ấn bởi ngài Ác Ma kia, thì chẳng phải cô ta còn yếu hơn cả ngài ấy sao?”

“Dù cho em gái ngài thuộc dạng liều mạng, thế nhưng tiểu thư cũng chỉ yếu hơn mỗi Chúa Tể mà thôi. Tiểu thư sẽ sẵn sàng làm bất cứ thứ gì ngài ấy bảo.”

“Haha, tôi hiểu rồi. Nó kiểu như chơi bẩn ấy à? Cô ấy sẽ không nổi điên lên hay gì đó bởi phong ấn bị phá hủy chứ? Chà, nếu là vậy, tôi xin mạng phép được trốn đi chỗ khác nhé!”

Nói đoạn, Hanakawa bắt đầu bò lết lùi lại.

Cậu ta trông có vẻ định bỏ trốn đi đâu đó.

Thế nhưng, Lute đã nhanh chóng theo kịp cậu và bình thản nắm tóc Hanakawa kéo lên.

“Ngươi định đi đâu đấy?”

“À thì, tôi đã nói hết tất tần tật thứ cần thiết rồi mà, và ngài cũng đã bảo rằng ‘ta sẽ không giết ngươi đâu’ nữa còn gì, vậy nên cớ sao tôi lại không thể nhanh chóng tốc biến ra khỏi nơi này cơ chứ! Với một tên rác rưởi như tôi, tôi nghĩ tôi nên cút đi thật nhanh cho không phải làm bẩn mắt ngài thêm một lần nào nữa!”

“Phải. Nhưng ta không biết rõ về tên ‘Takatou’ đó cho lắm. Thế nên đừng ngại, cứ đi với ta nào.”

“Um, xin không ạ. Mẹ em bảo rằng tuyệt đối không được đi với người mà con không biết! Nếu chuyện này mà bị lộ ra là em cũng xấu hổ suốt cả đời mình luôn đấy!”

“Ahahaha~. Đừng nói rằng ngươi đang đồng hành cùng người ngươi không biết chứứứ; chúng ta là bạn cơ mà, phải khôngggggg?”

Lute kéo đầu Hanakawa lên, buộc cậu phải nhìn vào hắn ta.

“Không chịu đâuuuuuuuuu! Tôi đáng ra phải được tha cho rồi cơ mà! Lại bị dẫn đi vòng vòng nơi khác, chuyện hồi sinh ngài Ác Ma, người có sức mạnh vượt xa tôi, đó không phải chuyện đùa đâu! Cái số phận kiểu gì thế này! Hết bị đối xử tốt bởi một cô gái xưng ‘ta’ (boku), giờ lại đến một shota sao! Tôi không có khẩu vị kiểu đó đâu mà! Họ ít ra cũng nên mặc đồ phụ nữ hay gì đó tương tự cơ chứ! Nếu vậy, tôi sẽ không ngại coi đó là ‘trap’ đâu!”

Hanakawa tuyệt vọng hét lên. Cậu biết cậu sẽ không thể thắng dù cho Lute có đang trồng cây chuối chiến đấu đi chăng nữa, Hanakawa đã hoàn toàn gục ngã trước tình cảnh này.

“N? Chỉ cần có hình dáng phụ nữ là được sao? Mà kệ đi, ngoại hình cũng chẳng quan trọng lắm.”

Cậu không nhất thiết phải trả lời hay đáp ứng hi vọng của Hanakawa. Thế nhưng, việc thay hình đổi dạng với cậu cũng như hít thở mà thôi.

Thế nên, Lute đã thay đổi sang một hình dạng mới trông lưỡng tính hơn. Đấy là hình dáng tương tự một cô gái thành thị mà cậu đã thấy đâu đó.

“Oooo! Thế này trông tuyệt hơn cả cô gái-ta (boku) kia đấy! Ôi zời, đây chắc không phải là mơ đâu nhỉ!”

Ánh mắt của Hanakawa lấp lánh nhìn cậu. Có vẻ cậu ta đã quên mất vị trí và tình trạng của mình lúc này.

“Dù gì cũng chẳng cần phải sao chép giống y chang làm chi, không như con người, bọn ta không có giới tính.”

“Um, vậy là….cái nào thế? Ngài là dạng có cả hai luôn à?”

“Ngươi đâu cần phải có thứ cơ quan mà ngươi không bao giờ xài phải chứ?”

Bang!

Nắm đấm của Hanakawa đập mạnh xuống nền đến nỗi như chấn động cả mặt đất, và Lute đã vô ý thả đống tóc mà cậu đang giữ ra.

“Sai hết cả rồi!!”

Hanakawa khóc ầm lên.

“Huh? Sao tự dưng ngươi lại khóc thế…?”

Lute có hơi bất ngờ. Nếu cứ theo chiều hướng thế này, thì thái độ của Hanakawa là thứ rất đáng xem xét bây giờ.

“Lũ vô tính đúng là tệ nhất cơ mà! Một ‘trap’ chỉ đáng giá khi đó là ‘cú có gai’ mà thôi!”

“Eeehhhh! Ngươi bị gì thế, chẳng phải ngươi nói ‘chỉ cần giống phụ nữ’ là được sao?”

Có vẻ Lute không thể hiểu được hết mong ước của Hanakawa.

Discord Facebook

Chương 9: Mình có cảm giác cứ như quy luật không gian đang bị rối tung lên vậy

———

Tại thủ đô vương quốc Mani, phòng thiết triều của lâu đài hoàng gia.

“Chà, về chuyện đế quốc Arganda, thật sự thì ta cũng không rõ chi tiết về nó cho lắm.”

Đức vua ngồi trên ngai vàng bắt đầu giải thích về thành tích đầu tiên, và những người ứng cử viên hiền giả đang ngồi trước mặt ông đều im lặng chăm chú lắng nghe.

Bởi việc đến sau chót, Yogiri và Tomochika cũng đang ngồi phía cuối hàng và không có vẻ gì là đã bị nhận ra.

“Ở phía tây của vương quốc này có một nơi gọi là liên bang cộng hòa Elthia, nhưng rồi đột nhiên một ngày, một trong số những đất nước đó bỗng tự gọi chúng với cái tên đế quốc Arganda bắt đầu nổi dậy và khiêu chiến với tất cả những nước xung quanh. Bất ngờ thay, chúng lại có thể đánh bại tất cả trong chớp mắt. Thế nên, ngay cả lúc này chúng vẫn đang dần cố mở rộng cuộc chiến. Đến bây giờ, chúng vẫn chưa hề có một thất bại nào, và không sớm thì muộn, đất nước này rồi cũng sẽ nằm trong tầm ngắm của chúng. Nếu các ngươi có thể tìm ra cách nào đó để giải quyết chuyện này, thì những hiền giả khác sẽ chấp nhận đó như là một thành tích của các ngươi.”

“C-cái gì mà ‘tìm ra cách nào đó’ cơ chứ, chúng tôi biết làm gì bây giờ….”

Một trong những ứng cử viên buộc miệng nói lên.

Với việc đối phương là cả một quốc gia, dù họ có được bảo rằng ‘hãy ngăn chặn cuộc xâm lược ấy’ thì vẫn sẽ có rất ít thứ họ có thể làm với số lượng người thậm chí còn ít hơn cả một lớp đây.

“Ai biết, dù thế ta vẫn nghĩ rằng các ngươi có thể tìm cách nào đó để giải quyết vấn đề này, được chứ hảảả? Thế nhưng

chẳng phải thứ mà các ngươi bình thường khôngggggggg thểểể làm được mới khiến nó trở thành một thành tích sao? Mà nói chứ nếu bọn ta có cách nào giải quyết thì ta thề là ta đã làm từ lâu rồi. Mà, bọn ta vẫn chưa thấy dấu hiệu gì của bọn giặc kia nên cũng có khả năng bọn chúng sẽ không đến."

"Um, ý ngài về chuyện 'ngăn chặn bọn giặc' có phải là bằng cách thương thuyết không?"

Yazaki, người nắm giữ chức nghiệp tướng quân, hỏi ông.

"Các ngươi nếu đã có thể đến được đây thì cũng biết rồi đó, đất nước chúng ta không có nhiều đất đai có thể sử dụng. Thế nên cũng không có thứ gì gọi là đáng để mà 'xâm lược' cả."

Nghe ông nói vậy, Yogiri cũng bắt đầu nhớ lại về bản đồ của vương quốc này.

Thung Lũng Rồng, khu rừng Ma Thú, rừng cổ Hakua, hẻm vực Galura, và cả đồng bằng Meld. Tất cả chúng đều không phù hợp cho con người sinh sống, và chúng cũng không phải là nơi có thể tạo nên một khu công nghiệp gì.

"Dù vậy, chỉ có mỗi thành phố Hanabusa là thịnh vượng mà thôi. Một thành phố thì bõn bẽn gì cơ chứ?"

"À, thành phố của các Hiền Giả thì không tính nhé. Cả chuyện đó nữa, nơi này và nơi đó có bị sao cũng cũng không dính líu gì đến nhau cả. Ta nghĩ đế quốc hẳn cũng đã biết điều đó. Được rồi, ta sẽ bật mí cho các ngươi bởi dù gì chỗ này cũng đầy manh mối thôi. Đó là về sự vô nghĩa của cuộc xâm lăng này. Một thứ mà ta đã nói khi nãy, về chuyện 'không đáng gì' đấy. Tại những vùng thuộc địa của bọn chúng, gần như không có bất kì thứ gì chúng có thể bóc lột cả. Một lí do nữa là chúng ta có nhiệm vụ canh giữ địa ngục và nó nằm ngay dưới lòng đất đây. Chúng ta, tuy không hề có ngành công nghiệp tuyệt vời nào, thế nhưng làm những chuyện thế này cũng đủ để những đất nước khác xung quanh rót tiền ủng hộ cho, nhưng cũng bởi cái cớ rằng ngân quỹ quốc phòng được liên tục sử dụng để phong ấn tên Ác Ma. Nói ngắn gọn, nếu bọn chúng lỡ như tiến hành xâm lược nơi này để rồi làm tên ác ma hồi sinh thì bọn chúng sẽ gặp rắc rối. Đó là lí do mà chúng vẫn chưa có hành động gì với chúng ta cả, tất cả cũng bởi cái luật ngầm ở đây."

Những tiếng lầm bầm xung quanh vang lên khi họ nghe thấy từ ‘địa ngục’. Yogiri và Tomochika cũng đã nghe về thứ tồn tại bên dưới lòng đất này, nhưng có vẻ đây là lần đầu tiên các bạn học của họ biết chuyện này.

“Ồ, nói đi nói lại thì nó cũng liên quan với nhau thật. Đây sẽ là thành tích thứ hai của các ngươi. Đó sẽ là đi bộ đến địa ngục, nơi nằm sâu bên dưới lòng đất, và đánh bại tên Ác Ma kia. Ta dù sao cũng không hi vọng các ngươi có cách gì để mà thành công cả đâu. Về độ khó của chúng thì chắc cũng ở mức ‘như hack vậy’. Ở đế quốc, hmm, con người bình thường trên chiến tuyến sẽ là đối thủ, và cả đất nước sẽ là kẻ thù. Về Ác Ma thì đó lại là một con quái vật vượt xa khả năng hiểu biết của con người, và nó cũng không có vẻ gì là có cách giải quyết dù đã hơn một ngàn năm trôi qua rồi cả. Đó là tất cả những gì ta cần nói. Các ngươi giờ hãy cứ thoải mái làm bất cứ chuyện gì. Ta đã chuẩn bị sẵn một nơi ở lâu đài cho các ngươi. Còn cánh cổng đến địa ngục thì ở tầng hầm, nếu ai muốn thử thách nó, thì nó nằm ở bên phải nhé.”

Nói xong, đức vua đã hoàn tất công việc của mình, ông đứng dậy và lập tức rời khỏi phòng thiết triều.

“Vậy, xin đi lối này.”

Như để thay thế, một người lính xuất hiện và dẫn họ đến căn phòng.

Mặc cho việc vẫn còn đang hoang mang về mọi chuyện, những người bạn học đứng dậy/

“Vậy, giờ ta nên làm gì đây?”

Yogiri hỏi Tomochika.

“Umm, nếu chúng ta cứ tiếp tục lén lút thế này, thì rồi cũng sẽ hết lí do để ra ngoài….thế nên, NÈÈÈÈÈ!”

Tomochika đột nhiên kêu lớn.

Những người bạn học phản hồi lại bằng ‘cái gì?” rồi quay đầu lại.

“Dannoura! Bằng cách nào cơ chứ!?”

“Dannoura! Làm sao cậu….”

“Tomochiii! Cậu còn sống kìa!”

“Tomo!’

“Dannoura?”

Từng người một khi thấy bọn họ đều gọi tên Tomochika. Có nhiều phản ứng khác nhau, thế nhưng tất cả đều cảm thấy bất ngờ.

“Ai đó làm ơn để ý đến Takatou với!”

Dù cho Tomochika nói vậy, Yogiri vẫn cứ nghĩ rằng ‘biết ngay thể nào cũng vậy mà’.

-

Tại một khu rừng nằm bên ngoài phía tây của hẻm vực.

Một rực rỡ màu sắc đang phủ lấy khu vực xung quanh.

Thứ đó, như thể không gian bị cắt rời ra rồi lại được chắp nối một cách cẩu thả, một thứ gì đó chỉ có thể mô tả với hai từ ‘hỗn độn’.

Không hề có dấu hiệu của sự sống bên trong nơi đó. Bởi thông thường, sẽ không có sinh vật sống nào dám cả gan đi vào một nơi kì lạ như thế cả.

Thế nhưng, ngay trước nơi kì lạ đó, một người phụ nữ trong bộ váy trắng đang đứng nhìn.

“Mình có cảm giác cứ như quy luật không gian đang bị rối tung lên vậy.”

Người đó chính là Shion.

Cô đến nơi này bởi có một nhiệm vụ cần được chuyển giao ở đây, thế nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ chuyện thế này xảy ra.

Trong lúc còn đang mải thẩn thơ suy nghĩ, vùng không gian trước mắt cô bỗng biến đổi mạnh mẽ.

Với mỗi bức khảm thì đều có một quy luật điều khiển không gian khác nhau.

Tất cả chúng đều trong tình trạng như thể đang ở một chiều không gian khác hoặc thứ gì đó tương tự; mỗi thứ đó còn được

gọi là ‘mảnh ghép thế giới’ đã được thay đổi, viết lại, kết hợp rồi lại tách rời như thế.

“Nó ở trong đấy phải không nhỉ?”

Khi cô vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi, năng lượng ma thuật liên tục tuôn ra theo từng chu kì. Cũng như những gì người khác sẽ nghĩ, nếu nó có thể đi xuyên vùng không gian không xác định, thì manh mối về hình dạng gốc của nó sẽ gần như không được giữ lại. Có quá nhiều lỗi ở đây, và điều đó sẽ khiến cho nó càng thêm khó xác định, thế nhưng dù vậy, cô vẫn biết được đó chỉ là một địa chỉ của hiền giả.

Rồi bỗng nhiên, Shion lại nghĩ rằng ‘cái gì đây’ thêm một lần nữa.

Phía trước cô là một bức tường khái niệm ‘từ chối tất cả, tuyệt đối không được để ai qua’.

Nếu thật vậy, đây hoàn toàn là sự cách ly với thế giới này.

Dù thế, Shion vẫn cứ thản nhiên đi vào không gian kì lạ này.

Cưỡng ép viết đè lên sự hung bạo của quy luật không gian nơi đây, biến nó thành một thế giới phù hợp với cô, một thế giới mà Shion có thể tồn tại. Với một hiền giả, đây chỉ là một khả năng tự nhiên.

Mạnh mẽ tạo nên một con đường bằng cách đó, cô tiếp tục tiến lên từng chút một. Dù cho cô có là một hiền giả đi chăng nữa, cứ bước đi trong khi hồi phục lại thế giới bị biến dạng về lại trạng thái ban đầu cũng là một công việc rất nặng nhọc với cô.

Sau khi đã làm vậy được một lúc, cô cuối cùng cũng đã ra khỏi thế giới hỗn độn đó và đến một nơi trông như khu vực trung tâm.

Đó là một căn phòng trắng, trống trải.

Và, một cô gái đang ngồi đó, ôm chặt lấy đầu gối mình bên trong góc căn phòng.

“Cô là Aoi phải chứ? Cô không nên cắt đứt liên lạc như thế chứ.”

Aoi là một cô bé được giao trọng trách săn những hiền giả thất lạc, thế nhưng cô đã đột nhiên cắt đứt mọi liên lạc.

『Shion!? Cô cuối cùng cũng tới rồi!』

Giọng nói đó phát ra từ phần hông của Aoi.

Một con dao nhỏ được trang bị ở đó.

“Người này, có chuyện gì xảy ra với cô ta vậy?”

Dù cho Shion tới, Aoi vẫn cứ nhục nhã gục đầu.

Không rõ liệu có phải cô không nhận thấy Shion, hay là do cô đang mặc kệ cô dù cho Shion đã đến trước cô, xem mọi thứ đều vô giá trị.

Cô hoài nghi khi nghĩ rằng cô có thể nói bình thường, thế nên Shion đã nói với con dao, đồng đội của Aoi.

『Cô ấy đã gặp Yogiri Takatou. Tôi không rõ liệu cô ấy đã thấy thứ gì, thế nhưng…Aoi đã mất hết ý chí chiến đấu ngay khi nhìn thấy hắn ta. Rồi bỗng sau đó, cô ấy đã tuyệt vọng chạy thật nhanh về nơi này và tự nhốt mình bên trọng』

Yogiri Takatou.

Khoảng khắc cô nghe cái tên ấy, cơ thể Aoi rung lên. Có vẻ cô vẫn chưa hoàn toàn đóng chặt tâm trí mình.

“Thế à? Chà, với thứ đó thì cũng chịu thôi, và ta không trách cô đâu.”

Bởi Yogiri hắn đã là nguyên nhân gây ra cái chết của hai Hiền Giả, và Aoi khi đã tiếp xúc với Yogiri cũng đã trong tình trạng thế này.

Nếu là vậy, phải có thứ gì đó bất thường ở Takatou Yogiri, Shion thầm nghĩ.

“Đã vậy thì đúng như ta nghĩ, ta không còn cách nào khác ngoài xử lí hắn ta. Aoi, cô có biết gì về hắn không?”

Thế nhưng, Aoi vẫn cứ im lặng.

『Tôi sẽ nói thay cô ấy. Tôi sẽ cho cô biết những thông tin mà ta có thể sẽ biết về hắn. Đó là những thông tin lấy được từ Hanakawa Daimon, một tên nhóc vẫn còn sống sau khi được chứng kiến sức mạnh của hắn ta. Nếu nó chưa chết thì ta vẫn còn khả năng để moi được thứ gì đó. À, tên đó cũng là một

ứng cử viên nữa, cô có thể tìm ra hắn đơn giản thôi đúng không? 』

“Hanakawa à….? Được rồi. Ta sẽ thử điều tra xem sao.”

Shion không nhớ được hết tên của những ứng cử viên. Cô nghĩ rằng tất cả rồi gần như sẽ chết hết nên cô cảm thấy vô nghĩa khi phải nhớ đến họ.

Cũng bởi việc sống sót trở thành một hiền giả là rất hiếm xảy ra, hầu hết những nhóm mà cô triệu hồi đều đã bị tuyệt diệt.

“Trước tiên, ta đoán mình sẽ cần tìm hiểu về năng lực của hắn ta. Mà nói vậy chứ hắn cũng chỉ là một tên nhóc học sinh Nhật Bản mà thôi… nếu hắn có đồng bọn thì sao không thử chơi trò con tin nhỉ? Năng lực sự sống và cái chết mà ta sở hữu trên những kẻ đã được cài đặt hệ thống đều hoạt động tốt cả. Đó cũng sẽ là cách hiệu quả để đối phó với hắn đấy. Nếu hắn là một thằng ranh con cao trung, thì chẳng phải chỉ cần dùng mĩ nhân kế để có được thứ ta muốn là xong thôi nhỉ.”

Tại sao Shion lại cứ nghĩ vẩn quanh như vậy, đó là bởi cô đang xem xét việc họ sẽ cho Yogiri trở thành một hiền giả.

Dù cho cô không nghĩ rằng sẽ có một chút tí khả năng nào cô có thể thua Yogiri với sức mạnh của mình, đó là bởi cô không thể tưởng tượng được cảnh tượng thứ gì đó như cậu có thể chiến thắng bằng chính sức mình.

Và, tất cả những hiền giả khác cũng như vậy. Họ tuy không nói ra, nhưng trong thâm tâm ai cũng nghĩ rằng ‘Ta, chắc chắn, là kẻ mạnh nhất.’

“….Dừng lại đi….”

Aoi sợ hãi ngước mặt lên.

Cô trông rất tàn tạ. Với một hiền giả, họ vẫn sẽ sống tốt dù không ăn không uống gì, thế nhưng với cô lúc này có vẻ là kiệt quệ về mặt tinh thần.

“…Đừng bao giờ dính dáng đến thứ đó…đừng làm chuyện không cần thiết…”

Aoi lẩm bẩm lầm bầm.

“Dù cô có nói vậy đi chăng nữa thì ta, ta cũng không thể để yên cho hắn được.”

Hiền giả triệu hồi những kẻ khác để gia tăng số lượng của mình, vậy nên việc phải giảm bớt là đi ngược với chỉ tiêu của họ. Dù cho họ có phải cho cậu gia nhập hay phải giết cậu, thì họ cũng cần có cách nào đó giải quyết chuyện này.

“…Cô…là lỗi của cô…”

“N?”

Shion nhỏ giọng nghiêng đầu, cô vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

“…Là do cô cả!! Chính cô đã triệu hồi thứ đó! Cô đang làm cái khỉ gì vậy chứ! Cô có biết mình đã triệu hồi thứ gì không hả!? Tất cả đã kết thúc rồi! Thế giới này xong cả rồi! Đừng đùa với tôi, chết tiệt! Nếu cô muốn chết thì tự đi mà chết một mình đi! Thế giới này, cả tôi nữa, k-khôngggggggg, đừng kéo bọn tôi vào chuyện này!”

Aoi đột nhiên hét lên khiến Shion ngỡ ngàng không rõ cô đang nói gì. Một Aoi luôn bình tĩnh, cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ thấy cô ấy trở nên điên loạn thế này.

“Cô đang nói gì vậy?”

“Nó….không phải con người….hay bất kì sinh vật sống nào, không….”

Thế nhưng Aoi lại không trực tiếp trả lời câu hỏi của Shion. Như thể bị trở nên điên loạn, cô lại lập tức chui ngược trở về thế giới của cô.

Mọi thứ vẫn cứ đâu lại hoàn đó. Shion nhận ra không còn cách nào để lấy thông tin từ Aoi nữa.

『Tôi đã nghĩ nếu có ai đó đến thì cô ấy sẽ khá lên chứ, nhưng có vẻ không phải vậy rồi. Tôi rất xin lỗi vì đã khiến cô phải cực công đến đây, nhưng xin cô cho chúng tôi chút thời gian nhé?』

“Vậy à. Được thôi, ta ít nhất cũng có được ít thời gian rảnh.”

Những người xứng đáng với danh hiệu hiền giả là rất hiếm. Nếu Aoi có thể trở lại như trước thì tốt nhất là nên làm vậy.

Shion quyết định trở về.

Cưỡng ép phá vỡ và mở ra lối đi, có lẽ cô đã dần quen với điều này nên cô không tốn mấy thời gian để thoát ra.

Khi cô ra đến bên ngoài, Shion tìm kiếm những phản hồi của các ứng cử viên. Những cha mẹ đã cài đặt phước lành có toàn quyền kiểm soát những đứa con của mình.

Việc tìm ra vị trí của chúng chẳng có gì khó khăn cả.

Ba mươi hai người đã cài đặt thành công hệ thống trên chiếc xe buýt. Trong số đó, hai mươi tám người đã phản hồi.

Họ cũng đã nhận thông báo rằng Yogiri đã giết chết hai người ở Thung Lũng Rồng. Hai người còn lại hoặc có lẽ đã chết hoặc đang ở đâu đó mà năng lực dò tìm không bắt được.

Shion hình dung vị trí của hai mươi tám người đó trong đầu mình.

Hai mươi tư người đều gần như ở cùng một chỗ, họ đang ở thủ đô của vương quốc Mani, ở phía đông của nơi này. Có vẻ như họ đang vâng phục hành động để hoàn thành nhiệm vụ.

Còn lại là một nhóm ba người, và một người thì đang hành động một mình.

Suy đoán từ những thông tin mà con dao của Aoi đã nói, người đang hành động một mình này có lẽ chính là Hanakawa. Bởi còn có cả dữ liệu phục hồi từ hộp đen trong quá trình thiết lập hệ thống, cô khó có thể nhầm lẫn được.

Người có thể là Hanakawa kia đang hướng đến vương quốc, và lúc này đang ở giữa lối ra của hẻm vực và đang đi đến đồng bằng Meld.

“Trước tiên, hãy thử nghe câu chuyện từ…’Hanakawa đây’ nào.”

Shion rời khỏi khu rừng và đi lên một chiếc đĩa bay.

Discord Facebook

Chương 10: Hả?

Chương này chỉ là một chương nói về những gì đã xảy ra khi main và vợ tương lai mình còn đang trên đường đến vương quốc và nó cũng có liên quan một phần đến mạch truyện chính, các bạn cũng có thể bỏ qua.

Và mình sẽ thay ‘Hồ sơ thiên đường’ bằng ‘Thần Kí’ nhe

_____

Thực Thần Kí đã hoàn tất quá trình lĩnh hội trí khôn giờ đây đã bắt đầu xâm nhập vào Thần Kí.

Thông thường, Thần Kí được bao bọc bởi một lớp vỏ rắn chắc được gọi là mái vòm, thế nhưng với một con Thực Thần Kí đã ăn rất nhiều thế giới cũng với mái vòm như vậy, việc mở ra một lỗ rất nhỏ và chui vào bên trong chẳng có gì là khó cả.

Không có lí do gì đặc biệt trong việc nó chọn Thần Kí đó. Nó chỉ đơn thuần tấn công vào Thần Kí gần nó nhất. Mục tiêu của Thực Thần Kí là quan sát bằng một cơ thể trí tuệ, bởi về cơ bản một cơ thể trí tuệ có tồn tại bên trong Thần Kí.

Con Thực Thần Kí ấy quyết định sẽ trở thành giống loài với chỉ số phổ biến nhất mà thống trị nơi Thần Kí này.

Nó sau đó đã trở thành một con người, một nông dân.

Đầu tiên, nó tạo ra một phôi thai mang thông tin của nó bên trong tử cung của một người nông dân nào đó, và tạo nên một cơ thể con người.

Và cứ như vậy, Thực Thần Kí đã có được thế giới quan của một đứa trẻ loài người.

Trong những năm tháng này, đứa trẻ vẫn còn như là một bản thân khác của nó. Điều đấy như chứng minh cho việc quan sát loài người, và bản thể thật của nó bị bỏ lại bên trong vùng hư không của Thần Kí, hay còn được biết đến như ‘Biển’.

Thực Thần Kí đã tự thiết lập những luật trong quá trình quan sát loài người. Đứa trẻ sẽ cứ sống cuộc đời của một con người. Suy cho cùng, việc đó cũng không ảnh hưởng gì cả.

Còn bản thân khác của Thực Thần Kí sẽ sống cuộc sống của nó như bình thường.

Nó bắt đầu làm nông khi còn là một đứa trẻ cũng như cha mẹ nó, cưới một cô gái làng quê khi đã đến tuổi kết hôn và có vài đứa trẻ. Một cuộc sống hạnh phúc tẻ nhạt.

Ban đầu, Thực Thần Kí đã thích thú quan sát cuộc sống loài người, thế nhưng dần dần, nó đã bắt đầu mất đi sự hứng thú đó.

Cuộc đời của nó có lẽ đã luôn bình yên với cách sống của một người nông dân, với việc cứ lặp đi lặp lại một công việc suốt ngày mà không có sự thay đổi gì đáng kể.

Thế rồi, mọi việc bắt đầu xoay chuyển vào một mùa đông, khi những vụ mất mùa vẫn còn kéo dài, và cơ thể kia đã chịu đựng quá nhiều.

Và bỗng, một nhóm lưu manh từ đâu kéo đến và xâm lược cả ngôi làng.

Trong lúc bị truy đuổi bởi tên nào đó, nó đã định sẽ che giấu chính mình.

Thế nhưng, biểu hiện của bọn chúng không có vẻ gì là đang lặng lẽ che giấu ý đồ bản thân, chúng ăn một lượng lớn thức ăn và giết bất cứ ai chúng cảm thấy ngứa mắt trong khi cười điên loạn.

Khi chúng rời khỏi ngôi làng, chúng đã cướp đi người phụ nữ của nó, thiêu rụi cả ngôi nhà của nó, và rải độc vào cả giếng nước của nó.

Và rồi, bản thân khác của Thực Thần Kí đã chết. Vợ nó đã bị bắt đi, nó đã bị giết cùng với cả gia đình mình.

Thế nhưng lúc đó, Thực Thần Kí đã cảm thấy gì?

Đó là niềm vui.

Cái bi kịch từ đâu xuất hiện kia thực sự rất kích thích, chính điều đó đã đánh tan cơn buồn chán của nó.

Phải lặng lẽ và sống một cuộc sống yên bình kia thật sự rất nhàm chán.

Nó dần chuyển sự quan tâm của mình ra thế giới bên ngoài trong lúc nghĩ vậy, đó sẽ là một nơi tràn ngập niềm vui và hưng phấn.

Thực Thần Kí quyết định sẽ khám phá sâu hơn về thế giới này.

Thực Thần Kí, khi đã có được bản ngã của mình, nó muốn được tự bản thân tận hưởng thế giới này hết sức có thể.

Vào lúc tạo nên một cơ thể thứ hai, Thực Thần Kí bỗng nghĩ.

Cái đầu tiên bị giết đã khiến nó hơi cảm thấy khó chịu.

Vì vậy, lần này nó sẽ tạo nên một cơ thể khác mạnh hơn. Không cần những luật lệ phiền phức kia nữa. Trong khi tận hưởng niềm hưng phấn của một con người mỗi ngày, nó sẽ phô diễn sức mạnh thật sự của một Thực Thần Kí khi cần thiết.

Sống như một đứa trẻ đã là quá đủ rồi. Lấy ngẫu nhiên một cơ thể con người như vật chứa, Thực Thần Kí một lần nữa đã tái sinh về thế giới này.

————-

Mọi thứ chung quanh đều diễn ra theo ý nó.

Ban đầu, nó phá hủy và tiêu diệt bất cứ thứ gì ngẫu nhiên lọt vào tầm mắt nó, nhưng điều đó chỉ thú vị lúc mới bắt đầu. Bởi ngay từ đầu không một kẻ thù hay người nào có sức mạnh ngang nó cả. Nếu nó cứ tiếp tục thế này thì không sớm thì muộn nó cũng sẽ cảm thấy chán.

Thế nên, vào giai đoạn tiếp theo, Thực Thần Kí bắt đầu cảm thấy hứng thú trong việc cai trị loài người và điều khiển họ.

Việc thống trị của nó diễn ra quá dễ dàng. Con người sẵn sàng quỳ lạy xuống trước mặt nó thậm chí trước cả khi nó kịp phô diễn sức mạnh.

Thực Thần Kí tổ chức lại con người và điều khiển cho tất cả đánh nhau.

Điều đó thực sự rất phấn khích.

Chiến tranh dần trở thành trò mua vui tuyệt hảo nhất cho Thực Thần Kí.

Xây dựng quân đội, phá hủy một thành phố, tái thiết lại nó và lại cho tất cả đánh nhau.

Trong lúc những điều ấy liên tục xảy ra, Thực Thần Kí đã tạo nên một đất nước cho chính mình.

Điều này thật quá dễ dàng, Thực Thần Kí vốn dĩ đã có tài trong lĩnh vực quân sự. Nó trực tiếp chỉ huy, để lại những thứ cho kế hoạch của chúng, và khi cảm thấy sắp bị đánh bại, nó sẽ sử dụng sức mạnh của mình như kế hoạch dự phòng, sức mạnh của một Thực Thần Kí.

Thực Thần Kí đã lập nên đế quốc Arganda và bắt đầu bành trướng sức mạnh tối thượng của mình ra khắp thế giới.

Nó chỉ đơn giản là nắm quyền điều khiển của những đất nước xung quanh bằng thế lực quân sự của mình, không hề có ý nghĩa gì trong việc đó cả.

Với Thực Thần Kí, đó chỉ đơn giản là một trò chơi.

Và thế nên, việc xâm chiếm Vương Quốc Mani, nơi được mệnh danh là ‘bất khả xâm phạm’ không hơn gì là một trò chơi của nó cả. Cái lí do ‘đang cố gắng phong ấn Ác Ma’ không hề đáng để khiến nó bận tâm. Nếu Ác Ma có phục sinh hay gì đi chăng nữa, điều đó sẽ chỉ càng khiến mọi việc thêm phần thú vị với nó mà thôi.

Ngay từ đầu, Thực Thần Kí đã không sử dụng năng lực thần bí của nó.

Nó như là một phương án cuối cùng, và bởi là phương án cuối cùng nó phải sử dụng một cách điều độ, nhưng việc khiến con người mù quáng làm theo nó cũng rất thú vị.

Thế nên, Thực Thần Kí đã nghĩ đến thứ được gọi là chiến thuật.

Đó là ‘tổ chức quân đội ở đồng bằng Meld và xâm chiếm Vương Quốc trong một lần’.

Đồng bằng Meld, hay còn được gọi là đồng bằng pha lê.

Tại nơi đó, hàng hà sa số những con quái vật có tên ‘bọ pha lê’ sinh sống khắp nơi, và cả một rào chắn sẽ pha lê hóa bất cứ thứ gì.

Đối phương sẽ không nghĩ rằng ‘họ đang che dấu một lượng lớn binh sĩ ở đây.’

Bởi họ không thể để binh lính tại một nơi thế này trong thời gian dài như bình thường. Những binh sĩ ấy sẽ sớm kiệt sức bởi những cuộc tấn công liên tục của lũ bọ và sẽ chết. Mối nguy về những con bọ lơ lửng trên không kia cũng sẽ sớm pha lê hóa tất cả binh sĩ.

Chiến thuật này nghe thì có vẻ thật ngu xuẩn, thế nhưng bởi vậy nó mới được gọi là ‘tấn công bất ngờ’.

Thực Thần Kí đã bám theo thứ chiến thuật ấy.

Tiến hành những gì nó nghĩ ra cũng thật phấn khích, và bởi lí do đó, dù bao nhiêu binh lính có chết cũng không quan trọng.

Đầu tiên, nó sẽ phong tỏa tất cả tuyến đường sắt đi qua đồng bằng Meld. Bởi chỉ duy nhất những nơi đó là an toàn ở vùng đồng bằng này, và chúng có nhân lực.

Thực Thần Kí cắm quân ở ngay giữa đồng bằng và bắt đầu ra lệnh từ đó.

Mọi chuyện đều diễn ra rất thuận lợi.

Khi Thực Thần Kí còn đang nghĩ vậy, nó lại không nhận được bất kì báo cáo nào từ một trạm ga dù đã chờ rất lâu.

Thực Thần Kí bắt đầu trở nên lo lắng và trực tiếp đi đến để điều tra.

Những binh sĩ vốn được ủy thác cho việc nắm quyền điều khiển nơi đó đã chết.

Đây thực sự không phải tin tốt. Không đời nào một nhân viên ga xe lửa tầm thường thế này có thể đánh bại những binh sĩ của nó cả. Và rồi, có ai đó ở nơi này. Nếu nó xem xét việc này hợp lí, thì đó hẳn là một công chức của vương quốc Mani.

Trước đó khá lâu, đã có một thông báo về một chiếc xe đang chạy ra khỏi nơi này. Nó có vẻ đang hướng về phía vương quốc.

‘Không được để nó trốn thoát’, Thực Thần Kí nghĩ.

Chiến thuật cực-kì-tuyệt-vời của nó có thể sẽ tiêu tùng bởi việc này.

Thực Thần Kí ra lệnh. Không còn cách nào khác ngoài tiêu diệt nó bằng bất cứ giá nào. Nó ra lệnh cho toàn bộ quân đội dừng cỗ xe đó lại.

Và, Thực Thần Kí đã có ý nghĩ rằng 'nó sẽ sớm bị tìm thấy thôi'.

Bởi sau tất cả, đế quốc Arganda đã phát triển một lượng lớn vũ khí ma thuật và súng ống chất lượng cao, thứ có thể được coi là 'công nghệ vượt bậc' ở thế giới này.

Đó là những gì mà Thực Thần Kí đã tái sản xuất từ kiến thức của các thế giới mà nó đã ăn, và đó là những thứ sẽ biến các binh sĩ tầm thường thành những vị anh hùng có sức mạnh của một ngàn người.

Thế nhưng, không rõ nó đã chờ bao nhiêu lâu, không một tin tốt nào đến cả. Thực Thần Kí dần cảm thấy mệt mỏi khi phải cứ chờ đợi, nó thi triển một phần sức mạnh của mình và phác họa hình ảnh của sự việc hiện giờ trong đầu.

Cỗ xe bọc thép ấy vẫn đang di chuyển.

Thứ cho thấy nó đã bị phát hiện, chính là những binh sĩ của đế quốc Arganda- những binh lính của nó. Từng người một họ đều đang đuổi theo chiếc xe trên một con người, rồng, hay thậm chí cả một chiếc xe tăng, nhưng họ không thể bắn nó. Tất cả là bởi họ đều đã mất đi sức mạnh của mình, và đi lòng vòng khắp nơi rồi đâm lẫn nhau, hay cả đâm vào tảng đá pha lê hay một cái cây.

Nó không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng nó biết rằng những binh sĩ của nó đang hoảng loạn.

『Không được để thứ đó chạy thoát. Tiêu diệt nó bằng mọi giá!』

Nó trực tiếp gửi mệnh lệnh cho những người lính của mình.

Đã đến mức này, những chiến dịch quân sự dần lệch hướng, nhưng lí do mà nó vẫn chưa hề tung sức mạnh để thổi bay cỗ xe bọc thép đó là bởi nó vẫn còn coi đây như một phần của trò tiêu khiển.

Dù sao ngay từ đầu, chỉ cần ta hô 'làm thôi' một phát là cái vương quốc Mani kia sẽ bị hủy diệt bất cứ lúc nào. Việc đó

thậm chí còn dễ dàng hơn nếu nó sử dụng sức mạnh của một Thực Thần Kí, nhưng sẽ chẳng có gì thú vị nếu nó làm vậy. Nó không định sẽ thua, nó chỉ nghĩ rằng ‘ta muốn được tận hưởng trò chơi này cho đến giây phút cuối cùng’.

Thế nhưng, khi nó còn đang nghĩ vậy, từng người lính một lần lượt ngã xuống.

Mất đi chủ nhân của mình, những con ngựa và rồng đều trong tình trạng hoảng loạn, bộ binh thì đã chết trên chiến trường, và những chiếc xe tăng mất người lái đang phừng phực cháy lên.

Thực Thần Kí không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nó không thể hiểu dù chỉ một phần nhỏ nhất của việc này.

Nhưng, nó đã đến giới hạn của mình.

Tỉ lệ mất mát đã vượt quá 40% trong nháy mắt. Tất cả đều đang chết từng người một trong khi cố gắng trung thành với mệnh lệnh của Thực Thần Kí, thế nhưng nếu cứ như vậy, họ sẽ không thể thực hiện bất kì chiến dịch quân sự nào một lần nữa.

‘Chịu thôi’, Thực Thần Kí thầm nghĩ.

Thực Thần Kí vẫn cứ cố bám vào cái kế hoạch tấn công bất ngờ từ đồng bằng Meld, nó sẽ xử lí cỗ xe phiền phức kia, và sẽ tái tổ chức chuẩn bị sau đó.

Nó thay đổi góc nhìn vào trong cỗ xe bọc thép. Một cô gái đang lái xe và một cậu trai đang ngồi ở ghế khách.

Mặc cho cơn tức giận, Thực Thần Kí nghĩ ‘giờ ta nên làm gì đây nhỏ’.

Có nên giết chúng bằng cách thiêu chúng đến chết, hay điều khiển tâm trí chúng rồi ép hai đứa tiêu diệt lẫn nhau? Không, giết thì nghe có vẻ còn nhân từ quá. Hay thử giật đứt tay chân chúng ra rồi ném chúng vào bãi phân nhỉ.

Và rồi, Thực Thần Kí bỗng nhận ra rằng mình sẽ chết trong vòng 10 giây nữa.

“Hả?”

Nó không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra, Thực Thần Kí hoàn toàn lặng người trong sự bất ngờ, nó đã tốn mất 2 trong số 10 giây quý báu của cuộc đời mình.

Với một thực thể như Thực Thần Kí, không-thời gian cũng như một phần thân thể nó. Nó có thể điều khiển một vùng không-thời gian xung quanh bằng ý chí của mình, và có thể dễ dàng dự đoán tương lai, thế nhưng nó lại không thể dự đoán trong vòng 10 giây tới.

Đó có phải 'cái chết' không?

Nó đã biết được thứ cảm giác đó qua lần trực tiếp cảm nhận cái chết của bên kia, nhưng Thực Thần Kí vẫn chưa hiểu đó thực sự là gì.

Dù rằng nó chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tự tử, thế nhưng nó cũng không nghĩ rằng nó có thể tìm ra cách để tự giết chính mình, và nó đã cứ tiếp tục hấp thụ những bản Thần Kí và vài thế giới khác.

Và rồi, nó biết rằng nó sẽ chết.

Nó biết sự tồn tại của nó giờ đây sẽ bị tuyệt diệt.

Tại sao lại như thế, nó không hiểu một chút gì.

Tâm trí nó giờ đây ngập tràn những câu hỏi và cứ lẩn quẩn xung quanh mà không có kết quả gì.

Thực Thần Kí không thể hiểu bất cứ chuyện gì, thế nhưng đó vẫn là một tương lai chắc chắn sẽ xảy ra.

Năm giây tới, tương lai sau đó không còn có thể thấy được nữa, thời khắc của nó sẽ kết thúc tại đây.

Thực Thần Kí cố điều khiển thời gian. Nếu chỉ trong khoảng vài giây đổ lại, thì việc đi xuyên thời gian chẳng có gì là khó với nó cả.

Mười lăm giây trước khi chết. Nó đã trở lại 10 giây về trước, để rồi nhận ra sẽ chẳng có gì thay đổi, và nó đã để ý đến sự bất thường này.

Đó là 10 giây trước khi Thực Thần Kí nhận ra rằng nó sẽ chết.

Trong thời gian này, nếu có một nguyên nhân nào đó dẫn đến cái chết xảy ra, thì khi nó trở về vài giây trước đó, nó có thể thoát khỏi số phận tử nạn kia. Và kết quả là, cái chết vẫn cứ đeo bám Thực Thần Kí không chịu buông ra.

Thực Thần Kí, lần đầu tiên từ khi thức tỉnh trí khôn, đã cảm thấy sợ hãi.

Một thứ gì đó vô hình đang cuốn quanh cơ thể nó.

Nó không thể thấy, nghe, hay ngửi được thứ đó, thế nên nó cũng không biết phải làm cách nào để giũ bỏ nó.

Thế này thật quá vô lí, điều này đã vượt qua cả số phận. Nó không thể xoay chuyển tương lai, để 'cố trở về quá khứ'.

Thực Thần Kí rời bỏ cơ thể con người của mình.

Nó ném đi cơ thể của vị hoàng đế đế quốc Arganda bên trong Thần Kí kia và trở lại cơ thể thật của nó.

———

Một thực thể khổng lồ thậm chí có thể nuốt chửng Thần Kí. Nó trông như một con cá ở khía cạnh nào đó. Hầu hết phần thân thể nó là một khuôn mặt, là bộ phận chính để giữ miệng mình, hình dạng ấy như thể nói lên bản năng chỉ biết ăn và ăn của nó.

Với hình dạng thực đang 'trôi nổi' bên trong lòng 'biển' đó, Thực Thần Kí tỉnh giấc.

Nó run sợ trước sức mạnh khổng lồ bên trong cơ thể ấy.

Nó chợt nhận ra rằng người đó không đơn giản chỉ là một tên con người nhỏ bé.

Lúc này, thời gian bỗng trở nên mịt mù, các giác quan của nó bỗng sắc bén hơn bao giờ.

Nó nhận ra được sự tồn tại của 'bản thân' mình lớn như thế nào, và cả sự yếu hèn của những con người đang phải vật lộn bên trong Thần Kí kia.

Rồi sau đó, những tràn bong bóng giận dữ liên tục trào ra.

Thứ bản thân nó đang nhục nhã chạy trốn. Đó là điều không thể tha thứ được.

Thứ như cái Thần Kí đó tốt nhất là đừng bao giờ nên tồn tại.

Trái tim nó ngập tràn giận dữ, như thể điều đó chỉ là một cái bọc để che dấu sự sợ hãi của chính mình.

Thực Thần Kí quyết định sẽ giải phóng nguồn năng lượng dự trữ từ việc đã hấp thụ biết bao thế giới kia.

Những thứ như thế này không đáng để ăn. Nó nên bị hủy diệt đến từng mảnh cuối cùng.

Trong đầu nó giờ chỉ ngập tràn những ý tưởng vô thường thế này, và ngay lúc đó, không còn cách nào để có thể thoát khỏi Thực Thần Kí nữa.

Nó mở rộng cái miệng khổng lồ của mình ra. Một cái miệng lớn đến mức đủ để nuốt chửng một Thần Kí.

Sâu thẳm bên trong cái hố miệng đó, một đốm sáng bùng lên.

Một tia sáng ngập tràn phẫn nộ sẽ thiêu rụi tất cả mọi thứ về hư không.

『Chết đi』

Ngay khoảng khắc nó định giải phóng thứ đó, Thực Thần Kí bỗng bình tĩnh trở lại.

Nó có cảm giác như mình đã nghe thấy thứ gì đó.

Và, nó nhận ra 10 giây nữa kể từ lúc này, cái chết của nó sẽ đến.

Trong giây phút cuối cùng của Thực Thần Kí, nó đã nghĩ ‘Đáng ra ta không nên thức tỉnh mới phải”.

———

Vào thời điểm đó, Yogiri và các bạn học của mình vẫn còn đang trong buổi thiết triều với nhà vua.

Và đế quốc Arganda đã hoàn toàn bị tận diệt.

Discord Facebook

Chương 11: Chuyện thế này dù sao cũng là do ba tên tam tước dâm dục kia cả.

Đôi khi cảm thấy mình dịch bộ này ko phải chỉ để coi hành trình của anh main, mà còn để hóng cảnh hai anh chị tình tứ thả thính nhau :))

Cực hóng cảnh chị main tỏ tình :))

Và theo những gì đã thấy về tính cách anh main, trans xin mạnh dạn đoán chị main nằm trên :))

————-

Tất cả ứng cử viên hiền giả, tổng cộng hai mươi sáu người.

Hay nói chính xác hơn, một nhóm gồm hai mươi tư người sở hữu phước lành hiền giả cùng với hai người được dẫn đến phòng thiết triều trong lâu đài Yogiri và Tomochika; mặc cho việc họ có phải là ứng cử viên hiền giả hay không vẫn còn là một ẩn số bởi họ trông không có phước lành nào.

Tòa kiến trúc đủ chứa tất cả hai mươi sáu người một cách hoàn hảo ấy mang hình dạng của một sảnh tiếp khách. Từ kích thước của nó, ta có thể coi nó như một ‘lâu đài phiên bản nhỏ’.

Từ lối vào sảnh, một người lính đi đến và hướng dẫn họ rời đi.

Và thế một lần nữa, Yogiri và Tomochika quyết định sẽ đối mặt với những người bạn học của mình. Đó là bởi họ ngại phải nói chuyện riêng tư ở nơi công cộng.

“Tôi không nghĩ mình đã sai khi bỏ các cậu lại. Giờ nếu bảo tôi nghĩ lại thì có lẽ cũng sẽ còn cách nào đó khác, nhưng hai người nên nhớ khi đó lượng thông tin chúng ta có được là rất hạn chế, và thời gian chúng ta có cũng không nhiều.”

Đó là những lời đầu tiên phát ra từ miệng của Yazaki. Thế nhưng, dù lí do của cậu nghe có phần hợp lí, nhưng cậu hẳn cũng đã cảm thấy tội lỗi vì chuyện đó.

Chức nghiệp Tướng Quân chính là phước lành mà Yazaki đã nhận được.

Tướng Quân lại sở hữu kĩ năng ‘chỉ huy’ và nhờ nó mà cậu có thể dẫn dắt mọi người đến mục tiêu của mình. Nếu mục tiêu đó là thứ có thể chấp nhận được, cậu có thể ép những người bạn học của mình thi hành đến một mức nào đó.

Thế nên trách nhiệm của chiến thuật ‘sử dụng những người vô năng làm mồi nhử’ hầu hết là do Yazaki. Thế nhưng dù vậy, những người bạn học của họ cũng không lên tiếng phản đối gì về kê hoạch nhẫn tâm đó, thế nên họ cũng không hẳn là không chịu trách nhiệm.

“Chuyện đó nói sao đi nữa cũng không liên quan đến tôi. Lúc đó dù gì tôi cũng đang ngủ mà.”

Với Yogiri, đó không phải chuyện đáng để cậu phải để tâm. Ngay từ đầu cậu đã không thân thiết gì với các bạn học của mình cũng như nghĩ rằng ‘họ đã phản bội mình’.

“Nói thật thì, tớ cảm thấy rất bực mình, nhưng giờ dù có làm lớn chuyện đi nữa thì cũng chỉ tổ phiền thêm mà thôi, nên hãy cứ để chuyện đó sang một bên. Các cậu có phiền nếu chúng tớ đi chung không?”

Thái độ của Tomochika rất cương quyết. Nó như bảo rằng việc ‘tha thứ và quên đi ngay lập tức’ là không bao giờ.

“Chuyện đó—”

“Tớ nghĩ chúng ta nên cho hai người họ gia nhập nhóm.”

Khi Yazaki còn đang bận tâm không biết phải trả lời thế nào, một cô gái xuất hiện phía trước cậu.

“Đó là ai vậy?”

Yogiri nhỏ giọng hỏi Tomochika đang đứng bên cạnh cậu.

‘Eh? Cậu không biết Akino luôn sao? Tớ nghĩ cô ấy phải nổi tiếng lắm cơ chứ.”

Tomochika trả lời như thể đang bị sốc, nhưng cũng không thể làm gì.

Tên cô ấy là Akino Sore.

Đúng như Tomochika nói, cô là nhóm trưởng của một nhóm idol quốc tế nổi tiếng. Theo như những gì cô bảo, cô ấy có dáng vẻ tao nhã hơn những cô gái khác, nhưng với một người

không biết gì nhiều về idol như Yogiri, Tomochika trông dễ thương hơn nhiều.

“Họ là một trong số ít những người bạn học của mình tại cái thế giới khác lạ lẫm này đấy, cho họ vào có sao đâu nào?”

“Nhưng…liệu chúng ta có thể tin tưởng họ được không…”

“Cậu bảo vậy là bởi cậu nghĩ nếu cậu là bị đặt trong tình huống như thế, cậu sẽ có những cảm giác ích kỉ mong muốn được trả thù sao?”

Với những lời đó của cô, Yazaki đã lập tức trở nên câm nín.

“Hình như ban nãy có người bảo Yazaki là ‘thủ lĩnh’ đúng không nhỉ?”

“Tớ cũng nghĩ vậy nhưng mà, nhìn cảnh này thì…”

Từ khi Akino xuất hiện, quyền hạn của Yazaki đã hoàn toàn biến mất.

“Dù vẫn còn thiếu kinh nghiệm, nhưng tớ lúc này sẽ là lãnh đạo của mọi người. Hãy đối xử tốt với tớ nhé.”

Cô hẳn đã nhận ra việc Yogiri và Tomochika đang thầm thì bàn tán với nhau. Akino nói trong lúc mỉm cười.

————-

Sau cuộc trò chuyện ở sảnh chờ, mọi người đã quyết định sẽ đi đến phòng của mình.

Ngay từ đầu, mỗi họ đều có một đội riêng của mình. Với việc mỗi đội đều có được căn phòng riêng của mình đã được giải quyết mà không có bất kì phản đối nào.

Vị thứ của mỗi đội được quyết định bởi sức mạnh chiến đấu, và Yogiri đã được phân vào đội có vị thứ thấp nhất.

“À phải, dù chúng ta bị cấm bén mảng đến tầng hai, nhưng sao mấy đứa con gái vẫn có thể thoải mái đi vòng quanh tầng một cơ chứ?’

Một người đi cùng với Yogiri lên tiếng phàn nàn sau khi vào phòng.

Tầng hai của những cô gái có rất nhiều điểm khác biệt so với tầng thứ nhất của những cậu trai này.

“Phải đó Yuugo. Họ nghĩ họ là ai thế hả? Cậu là Takatou đúng không? Bộ họ có lòng tự trọng không thế?”

Một cậu trai khác nói. Ba người- kể cả Yogiri- đều trong cùng một nhóm. Tất cả có tổng cộng bảy nhóm khác nhau, thế nên họ là ‘nhóm thứ 7’.

“Ờ. Mà mấy người là ai thế?”

Căn phòng của họ rất thoáng và lớn cùng với bốn chiếc giường được sắp xếp thẳng hàng. Yogiri ngồi xuống trên một chiếc ghế sofa tại góc tiếp khác. Hai người còn lại ngồi ở phía đối diện cậu.

“Đùa à!? Chẳng phải tôi đã nói nãy giờ rồi sao? Nói tới nói lui cả chục lần rồi đó! Cậu thậm chí còn chẳng thèm nói chuyện với bất cứ ai, tôi còn đã nghĩ rằng ‘thảo nào cậu bị mọi người cô lập’ cơ đấy!”

“Haha, Takatou này, cậu lúc nào cũng nhìn trông ngái ngủ như vậy hết nên tớ thừa biết là cậu chả thèm nghe gì rồi.”

Người tràn đầy sức sống kia là Yuugo Izumida, và người có phần nhút nhát kia là Yukimasa Aihara.

“Mà này, cái gì mà ‘xin hãy đối tốt với tôi’ với một thằng vô năng bị bỏ lại trong cái nhóm ‘vô dụng’ của chúng ta cơ chứ!?”

“Yuugo, chúng ta vẫn chưa biết gì về Takatou cả, cậu ta chỉ mới đến thôi mà, chúng ta còn chưa biết cậu ta có phải vật cản đâu chứ phải không?”

“À thì cậu nói cũng đúng. Nhưng cậu ta chỉ có thể giết lũ côn trùng thôi phải không?”

Như kế hoạch đã định trước, chức nghiệp của Yogiri sẽ là Kẻ Diệt Bọ, và cậu đánh lừa người khác bằng năng lực ‘sát bọ’ của mình.

Họ đã giải thích rằng ‘có sự trễ trong phước lành của họ’, và không một ai nghi ngờ về điều đó cả.

“Ừ thì sao. Mà năng lực của mấy người là gì thế?”

“Của tôi là đầu bếp. Thức ăn, kể cả đồ chuẩn bị sơ sài thì tôi cũng đảm bảo sẽ rất ngon— nhưng nó dù gì cũng vô dụng

trong chiến đấu.”

“Của tôi là đọc sách. Tôi có thể đọc bất cứ ngôn ngữ nào được viết trong cuốn sách. Dù tôi cảm thấy không vấn đề gì về chuyện đó nhưng nó vẫn vô dụng trong chiến đấu như Yuugo vậy.”

“Hình như năng lực nhận được bị ảnh hưởng bởi sở thích, tính cách, và cả bản chất con người nữa. Tôi thì luôn nhắm đến việc trở thành một đầu bếp, còn Yukimasa thì rất thích đọc sách. Mà nếu thế thì Takatou đây hẳn phải rất ghét bọ nhỉ?”

“Chịu. Tôi ghét muỗi vì đám đó phiền phức cực kì.”

“Chẳng phải ai cũng ghét chúng sao?”

Yogiri vẫn chưa đi xa đến mức biết được tính cách ảnh hưởng đến năng lực. Nếu chuyện đó là thật, có lẽ nếu cậu cứ vờ rằng mình ghét bọ sẽ dễ dàng hơn cho kế hoạch của họ.

“Nhắc mới nhớ, cho tôi hỏi chuyện gì đã xảy ra được không? Tôi cứ mãi thắc mắc về chuyện trong nhóm các cậu. Người lãnh đạo ban đầu là Yazaki phải không?”

“À, cái đó à. Nếu nói thẳng là thì là vì số lượng nam bọn tôi ít hơn thôi. Nam chỉ có mười một đứa trong khi bên nữ thì tận mười lăm người. Ban đầu thì nam cũng nhiều lắm nhưng nhiều đứa đã tự tiện bỏ đi cả rồi.”

Ba người trong số những người biến mất hẳn đã tấn công Yogiri hồi cậu còn ở chỗ chiếc xe buýt. Số lượng nam ban đầu là khoảng mười chín người, thế nên họ hẳn đã mất rất nhiều.

“Mà nói chứ chuyện này cũng đều do ba thằng tam tước dâm dục kia cả đấy.”

“Là sao—”

Những lời cậu nói như là về người được gọi bá tước dâm dục khi nãy. Nếu họ được gọi là ‘tam tước dâm dục’ thì hẳn phải còn hai người nữa.

Cậu trở nên hứng thú với việc này nên đã cố lắng nghe, nhưng rồi đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên.

Yukimasa đứng dậy và đi đến mở cửa.

Người bước vào là một cậu trai đang nhìn xuống với mái tóc dài. (Zard: ko hiểu sao khúc này lại nghĩ đến mấy anh main tóc che kín mắt trong mấy bộ…giáo dục giới tính phiên bản hoạt hình nhở :)))

“Ge, Fukai đấy à? Mày muốn gì?”

Khuôn mặt của Yuugo hiện lên vẻ đe dọa.

“…Ta-Takatou này…cậ-cậu có thể, nói chuyện, với t-tớ một chút không….”

Cậu lí nhí nói không rõ có phải vì sợ hãi hay không.

Tất nhiên, Yogiri cũng không biết gì về cậu trai đó.

———

“Thế, cái bá tước dâm dục đó là gì thế?”

Trong căn phòng của mình ở tầng hai, Tomochika hỏi người bạn học cùng phòng với mình.

“Đó là thứ đầu tiên mà cậu nghĩ đến đấy à!? Sao cậu cứ thích bận tâm về nó thế hả!?”

Người trả lời cô là Shijou Juna.

Jogasaki Rumiko cũng ở cùng với bọn họ, và bộ ba người này được gọi là ‘nhóm thứ sáu’.

Tất cả nhóm đều có chung một nguyên tắc là ‘không nam nữ ở chung’ và nhóm này có vị thứ thấp nhất trong số bọn con gái. Có vẻ những trận chiến chỉ được đảm nhiệm cho các nhóm từ một đến năm mà thôi.

“Tớ xin lỗi…vì đã bỏ rơi Tomochii nhé.”

Rumiko nói bằng tông giọng thảnh thơi.

Họ đều đang nghỉ ngơi trên một chiếc ghế dài.

“Aah, tớ cũng xin lỗi vì chuyện đó. Dù Tomochika đã bảo là không sao nhưng tớ vẫn muốn xin lỗi.”

“Không sao đâu. Tớ đoán khi đó các cậu cũng chẳng thể làm gì được. Vậy, cái bá tước kia thì sao?”

“Cậu thực sự rất quan tâm đến cái bá tước đó nhỉ…”

Juna nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ.

“Mà dù sao đám đó cũng là nguyên nhân của chuyện này, nên tớ sẽ nói qua một chút vậy. Thánh nhân dâm dục là Ushio Shinya, bậc thầy dâm dục là Munakata Keiichi, khán giả dâm dục là Yatate Mitsuo. Họ được gọi là bộ ba ‘tam tước dâm dục’.

“Eh? Cái dâm dục gì đó là tên chức nghiệp tự đặt luôn đấy à?”

“Yep.”

“Nghe ác quá đó!’

“Và, dù là ai nói đi chăng nữa, Ushio được gọi là nam tước dâm dục, Munakata là hầu tước dâm dục, còn Yatate là bá tước dâm dục.”

“Người nào nghĩ ra cái tên đó thế? Họ cố tính đúng không vậy?”

“Cậu nói một đằng nhưng sao nhìn cậu trông vui thế hả Tomochika!?”

“Eh, tớ đâu có làm gì đâu, mà thôi, tiếp tục đi.”

“Thế nên, nói chung là, mấy cái chức nghiệp gì đó là do hiền giả ban cho, và dù đó có là chức nghiệp xấu, nhưng nó cũng không có nghĩa là người dùng nó cũng xấu… Tớ nghĩ vậy, nhưng mà khi cả lớp đang kiểm tra trạng thái của nhau thì tớ cũng biết được chức nghiệp phản ánh một phần tính cách của người dùng.”

“Yep. Ushio và mấy tên khác cũng rất hay chơi mấy trò kiểu đó. Và thế nên phía con gái chúng ta đã thảo luận với mọi người.”

Rumiko chen vào.

“Không phải đâu, thì, chẳng phải với bọn con trai thì đó cũng là chuyện thường thôi sao? Ý tớ là, mọi người ít nhiều gì cũng từng làm vậy rồi mà.”

Tomochika cũng là một người thường chơi game nên cô cũng hiểu điều đó.

“Mà, cũng có mấy người cảm thông được với mấy tên đó. Còn về phần năng lực của họ thì có tên Ushio với khả năng dừng thời gian, Munakata là tàng hình, còn Yatate là biến ra xúc tu.”

“Năng lực của cậu ấy là ‘xúc tu’ à?”

“Trời ạ, cậu có vẻ rất thích chuyện này nhỉ. Yep. Tên đó có khả năng mọc xúc tu ở bất cứ chỗ nào hắn thích. Tớ đã từng tận mắt chứng kiến nó rồi, mà nói thật luôn nhé, nhìn nó tởmmm cực kì luôn đấy. Thế nên, chúng ta chắc chắn sẽ không ở chung với lũ biến thái với năng lực biến thái rành rành ra đấy đâu. Hơn nữa, người đã thức tỉnh năng lực dễ lầm đường lạc lối lắm. Cái này được khoa học chứng minh luôn rồi. Ban đầu, Yazaki nắm vai trò lãnh đạo mọi người, nhưng rồi cậu ấy không thể cản nổi mấy tên đó. Và rồi Akino đã tham gia để ổn định tình hình.”

“Chức nghiệp của Akino là Thần Tượng đấy.”

“Thì, nhìn thế nào thì tớ cũng thấy cậu ấy như là một thần tượng thật sự rồi mà.”

Lắng nghe lời giải thích của Rumiko, Tomochika thầm nghĩ vậy.

“Aah, có khi nào cái Thần Tượng này là do ‘đã là thần tượng từ trong trứng’ rồi không. Vậy cái tôn giáo là—”

Đang nói thì bỗng đột nhiên họ nghe thấy một tiếng gõ cửa, cả ba người lặng nhìn nhau.

Họ không nhận được lời nhắn nào là sẽ có người tới cả. Tomochika đứng dậy và bước đến mở cửa.

Người xuất hiện sau cánh cửa chính là Ryouko Ninomiya và Carol S Lane.

“Um…Dannoura này, chúng ta có thể nói chuyện một chút được không!?”

Nhìn thẳng vào mặt Tomochika, Ryouko cố hết sức để có thể nói lên điều đó.

“Cũng được, cậu có muốn vào không?”

Dù nói vậy nhưng Tomochika vẫn thấy có gì đó khả nghi. Đó là bởi cô không hề gặp hai người này trước đó.

“Không cần đâu, tớ chỉ muốn nói chuyện riêng với cậu thôi ấy mà, cậu có thể ra đây được không?”

“Eh? Ừm…tự dưng cậu lại nói vậy thì tớ cũng…”

Tomochika cảnh giác nghĩ.

Tại sao Ryouko lại trông vội vàng đến vậy trong khi Carol vẫn đang bình tĩnh. Sự kết hợp giữa hai người này đúng là lạ mà.

“Đây là về Takatou đấy! Làm ơn đi! Tớ chỉ mong vào cậu mà thôi!”

“…Được rồi. Tớ ra ngoài một chút nhé.”

Tomochika nói với hai người bạn trong phòng của mình. Cô vẫn còn đang nghi ngờ, nhưng họ lại quá tha thiết. Hơn nữa. Nếu đó là chuyện liên quan đến Yogiri, không đời nào cô có thể bỏ qua được.

Discord Facebook

Chương 12: Cậu ta đã bỏ nó lại rồi này, cậu có muốn lấy không?

———

Cậu bé đã đến gặp Yogiri tự gọi mình là Fukai Seiichi.

Cậu luôn cố giấu khuôn mặt của mình bằng mái tóc dài và rất khó để thấy được biểu cảm của cậu bởi cậu luôn cúi đầu. Dựa vào cách cậu nói thì có vẻ cậu không phải là kiểu người giỏi giao tiếp cho lắm.

Yogiri thậm chí còn không biết cả tên cậu, và cũng sẽ không có chuyện một người như cậu lại có thể đột nhiên nhớ ra ai đó cả.

'Mà kệ đi, nếu có chuyện gì thì mình cũng thử nghe xem sao.', Yogiri mời Seiichi vào phòng.

Khi Yogiri ngồi vào ghế sofa, Seiichi vẫn còn đang đứng bên phía đối diện cậu. Yuugo và Yukimasa đều đã rời đi, có vẻ như họ không thích phải đối phó với Seiichi cho lắm.

"Cậu có chuyện gì cần nói à?"

"…chuyện cần nói, phải ạ. Takatou nè, ừm, thần nghĩ ngài không cần phải che dấu danh tính bản thân nữa đâu. Thưa ngài Okakushi."

Ngài Okakushi, Nghe thấy tên đó, cả người Yogiri như run lên.

Chỉ bộ phận nhỏ người biết về cái tên này.

"Mày là ai?"

"Là một thần chết đấy. Đúng vậy! Khả năng thống trị cái chết, nắm giữ sự sống và cái chết của con người, đó là sức mạnh tuyệt đối ở thế giới khác này! Đó là lí do tại sao, tại sao không cần phải đẩy tất cả mọi chuyện cho ngài Okakushi đây nữa! Thậm chí cả Thánh Mẫu, mẹ chắc chắn sẽ yêu quý thần hơn ngài! Ngài quá khó để kiểm soát…"

"Tôi biết là có rất nhiều thứ không thể bàn ở đây, nhưng rốt cục tôi hỏi cậu tới đây làm gì?"

Nội dung của cuộc trò chuyện này vẫn chưa rõ. Seiichi nãy giờ chỉ đang lái sang chuyện thế giới khác.

“Tới tận bây giờ, fufu~. Thần đã được giao phó trọng trách phải giám sát ngài, thế nhưng thần lại chẳng thể trực tiếp thấy hay chạm hay nói chuyện với ngài…nghe thật là vô lí phải không thưa ngài?”

“Tên này học cùng lớp với chúng ta phải không?”

Yogiri hỏi Yuugo, người đang núp phía sau. Cậu tuy không nói chuyện với Seiichi nhưng vẫn biết cậu ta. Cậu không thể bảo rằng mình không biết được.

“Takatou cũng là người nước ngoài phải không. Hai người học cùng lớp luôn mà nhỉ? Ý tớ là, chẳng ai biết rõ gì về tên này cả. Sau khi tới đây, hắn đột nhiên trốn biệt đâu đó… tớ cũng không hiểu hắn đang nói gì nữa.”

Vậy không cần phải nghiêm túc với tên này à? Thế nhưng, khi Yogiri còn đang bận nghĩ về điều đó, Seiichi đột nhiên hành động.

Cậu lặng lẽ nâng tay phải mình lên, và cắm nó vào ngay trước mặt mình.

Không ai rõ lí do vì sao cậu lại làm vậy. Khi cậu còn đang chưa hiểu gì, thì đột nhiên Seiichi điều khiển ngón tay sao cho chui vào trong hốc mắt phải của mình.

“!”

Yogiri đang rất kinh ngạc, cậu không thể hiểu mục đích của đối phương là gì.

Tiếng kêu nhỏ phát ra từ phía sau. Đó là Yuugo và Yukimasa.

Khi cậu còn đang ngạc nhiên chăm chú nhìn, Seiichi lấy ra một con mắt của mình, và đặt nó lên bàn.

“Ngài Okakhushi, tuyệt đối không được, nhìn thẳng vào thần. Bởi vậy, mắt thần, sẽ bị moi ra và cướp mất…”

Khi cậu nhìn kĩ hơn, đó không thực sự là một con mắt. Kích thước thì tương tự nhưng lại không có con ngươi, chỉ là một con dấu được vẽ lên. Nó như một loại mắt nhân tạo nào đó, thế nhưng cậu vẫn không hiểu làm thế để chi.

“Đây là, Nhãn Thần. Nó, có thể nhìn thấy những thứ huyền ảo. Trong bóng tối, trong màn đêm mờ nhạt, thần đã quan sát ngài suốt thời gian qua…”

“Thế cậu móc mắt mình ra để làm gì? Hay cậu đang muốn bảo rằng ‘là lỗi của tôi’ à?”

“Thứ này, không còn dùng được nữa. Sau khi chúng ta đến đây, nó đã mất đi năng lực của mình. Bởi vì, sức mạnh của Thánh Mẫu, không thể chạm đến…”

Thế nhưng nó cũng không phải là lí do để đến trước mặt Yogiri và tự lấy mắt mình ra.

Có lẽ hành động của cậu mang ý nghĩa gì đó, thế nhưng Yogiri vẫn không rõ nó là gì.

Tuy việc này không phải là nguy hiểm, nhưng nó vẫn rất khó chịu. Khi một thứ gì đó bí ẩn xuất hiện, bạn sẽ rất dễ cảm thấy bất an.

Seiichi từ từ đứng dậy.

“Vậy là nói xong rồi đấy à?”

“Phải. Ngài không hề, giải phóng sức mạnh, suốt thời gian đó, tôi biết. Nếu vậy, ngài muốn làm gì thì làm đi. Sau cùng, tôi, với thứ sức mạnh này, sẽ đứng đầu tất cả.”

Cuối cùng, Yogiri vẫn chẳng hiểu gì.

Có vẻ là cậu ta đã biết gì đó về Yogiri từ trước, nhưng cậu vẫn chẳng hiểu cậu ta đang nghĩ gì.

“Đúng như tớ nghĩ, hắn ta đúng là lập dị mà. Tớ nghĩ hắn ta chẳng cần phải lo lắng cho Yogiri làm chi đâu.”

Khi Seiichi đã rời đi, bầu không khí kì lạ bao trùm bên trong căn phòng cuối cùng cũng biến mất.

Yogiri nhặt lấy hòn bi nhỏ bị bỏ lại trên bàn.

Bên trong nó có thứ gì đó như tọa độ địa lí và chữ cái đang lơ lửng. Dù nó nhìn trông có vẻ tuyệt vời với một món tạo vật, nhưng nó cũng chẳng có chức năng gì đặc biệt.

“Cậu ta bỏ nó rồi à. Cậu muốn lấy không?”

Yogiri đưa nó trước mặt Yuugo.

“Có điên tớ mới lấy thứ đó! Đúng như tớ nghĩ, cậu đúng là đồ kì lạ mà!”

Bị nói vậy, Yogiri liền ném viên bi kia vào thùng rắc.

Sau đó, lại có tiếng gõ cửa vang lên.

“Mẹ ơi, đừng nói hắn ta quay lại rồi nhé!”

“Không biết có chuyện gì đây. Chắc bây giờ tên đó mới nói xong.”

Yukimasa bảo đó là một cuộc họp giữa các nhóm trưởng.

Có những người được đề bạt làm nhóm trưởng trong nhóm từ một đến năm, và nhiệm vụ của tất cả những ứng cử viên trong nhóm sẽ được quyết định bởi cuộc họp này.

Và cũng nói thêm, các nhóm sáu và bảy sẽ không có nhóm trưởng bởi họ là nhóm của những người vô dụng, và họ không có quyền để mà nói.

“Chào các cậuuuu. Ah. Takatou đó à, chúng ta có thể nói chuyện một chút được không? Hình như Ninomiya với Carol đang muốn hỏi cậu gì đó đấy.”

Hai cô gái xuất hiện từ phía sau Tomochika.

“…Nè, tự dưng hai cậu lại đến gặp Takatou chi thế? Tên tự kỉ này đã Yukimasa hay Fukai đến chơi rồi mà? Mình đây cũng cô đơn lắm khi phải chịu đựng hết chuyện này đến chuyện khác cơ mà…tại sao các cô gái không ai muốn một chàng trai tốt bụng đẹp trai như mình vậy!”

“À thì…chắc là vì ngoại hình của Takatou…đẹp trai hơn nhỉ?” (Zard: tự hỏi có dầu ăn ko nhở :V)

Trong bầu không khí ‘tại sao!’ kia, Yukimasa trả lời Yuugo.

———

Trong một góc của khu vườn trong dinh thự được lấy làm trụ sở của các ứng cử viên hiền giả.

“Tớ rất xin lỗi!”

Một cô gái trong bộ đồ học sinh với mái tóc đen dài đang quỳ bò trước mặt Yogiri.

Cô hình như tên là Ryouko Ninomiya,

Tất nhiên, Yogiri cũng không rõ lí do vì sao mà cô lại làm vậy. Cậu bắt đầu cảm thấy mệt mỏi vì những chuyện thế này.

“Nè! Cậu cũng xin lỗi đi chứ Carol!”

“Tại seo? Sao tớ phai làm vậy?”

Cô gái tên Carol S Lain khập khiểng trả lời bằng tiếng Nhật. Với cặp mắt màu xanh và mái tóc vàng, cô không có chút điểm nào là giống với người Nhật. Trên thực tế, cô là người Mĩ.

Cô cũng đang mặc một bộ đồng phục, có vẻ nhiều người ở đây sử dụng đồng phục như quần áo thường ngày của mình.

“Đừng có mà nói chuyện kiểu đó nữa! Tôi phát bệnh ra rồi đấy!”

“Vậy thì thôi, mà tại sao tớ lại phải xin lỗi? Chẳng phải cậu ấy đã nói là ‘tôi không quan tâm’ rồi sao?”

“Phong ấn đầu tiên đã được mở rồi đó! Hay nói cách khác, cậu ta có thể lập tức giết bất cứ thứ gì cậu ta cảm thấy phiền phức dù là ở đâu hay khi nào đấy cô biết không! Cô nên nghĩ là có lẽ cả lớp đã trở thành mục tiêu rồi đi. Tôi có thể làm gì ngoài hạ mình và van lạy cậu ta đâu cơ chứ!”

“Thế này là sao vậy?”

Yogiri, người đã cảm thấy chán về chuyện này, hỏi Tomochika, người đã dẫn hai người họ đến.

“À thì, dù cậu có hỏi ‘là sao’ đi nữa thì những gì họ nói với tớ chỉ là họ muốn được gặp Takatou mà thôi.”

Tomochika cũng trông không rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Không cần phải xin lỗi, mà cũng đừng có quỳ lạy kiểu đó, không cần đâu.”

“Nhưng mà….”

“Nãy cô có nói ‘phiền phức’ đúng không? Với tôi cái thái độ kiểu đó mới là phiền phức đấy.”

Lập tức, Ryouko ngưng quỳ xuống và đứng dậy.

“Mà ngay từ đầu, tôi cũng chẳng biết biết vì sao cô lại xin lỗi cả.”

“Là về chuyện đã bỏ Takatou và những người khác lại trên xe buýt đấy. Tôi đã rất hoảng sợ bởi chuyện xảy ra khi đó, thế nhưng tôi cũng không thể chống lại năng lực lãnh đạo và buộc phải cho các cậu làm mồi nhử… khi tôi quay lại, cậu đã đi đâu mất rồi, và tôi cũng không thể thoái lui sau từng ấy thời gian. Không đâu! Tôi thề là tôi không có nghĩ là Takatou bị con thằn lằn ấy giết đâu!”

“Hahaha! Nhìn cậu kìa Ryouko, lúc nào cũng bình tĩnh mà giờ lại trông sợ hãi cực kì luôn cơ đấy.”

Carol đang vui vẻ nhìn Ryouko, người đang rất hoảng loạn.

“Carol này, không, Lain nhỉ?”

“Carol là được rồi~.”

“Vậy thì Carol, hai người biết về tôi đúng không?”

“Đúng vậy. Tôi đến từ nhóm『đặc vụ』, còn Ryouko đến từ nhóm『nghiên cứu』. À mà khi nãy, tôi có thấy cậu ta đi ra khỏi phòng cậu, nên không biết có phải Fukai thuộc nhóm『tín đồ』không nhỉ? Theo những gì tôi được biết thì, có ba người học cùng lớp sẽ hành động để giám sát Takatou đấy.”

“Biết ngay là đám đó sẽ không để yên cho tôi đâu mà, ai mà ngờ có tận ba người trong lớp cơ chứ…”

Yogiri thở dài. Cậu đã cố để không liên quan gì đến những người bạn học của mình, thế nhưng cậu vẫn không hề nhận ra điều đó.

“Thì, tớ cứ nghĩ là việc mình là một người Mĩ với mấy tên khác sẽ sớm bị lộ cơ chứ, tớ có hơi thất vọng khi Takatou lại không làm gì đấy, cậu biết không?”

“Tôi còn chẳng nghi ngờ gì việc cậu là một người ngoại quốc nữa kìa.”

Một tổ chức lẽ ra phải thưa thớt, có đôi mắt mệt mỏi và tuyệt đối không liên quan gì nhiều đến đối tượng. Trên thực tế, không có chuyện gì xảy ra trong cuộc sống học đường của cậu cả, có vẻ họ chỉ có giám sát thôi.

“Nói mới nhớ, Carol hình như không sợ tôi thì phải, cậu có vẻ suy nghĩ khác Ryouko nhỉ?”

“Đúng rồi đó~. Việc cậu có thể giết người bằng suy nghĩ lộ ra cho đối phương là không thể tránh khỏi phải không? Tớ không biết chuyện gì sẽ làm cậu tức giận và tớ cũng không biết cách trải nghiệm nó trừ khi là do số phận đưa đẩy.”

“…Cô vừa nói hết những gì mình nghĩ rồi kìa.”

Cậu chưa bao giờ giết bất cứ ai chỉ vì phiền phức dù chỉ một lần. Họ tự biên tự diễn ra chuyện đó và nó khiến cậu rất buồn.

“Nhóm『nghiên cứu』có lẽ biết rõ hơn về Takatou nhỉ, chắc vì thế nên cô ấy mới trông sợ cái điều mà tớ không biết như vậy đó.”

“Tôi không cần ai phải xin lỗi cả, nhưng nếu cậu muốn xin lỗi thì tôi hiểu. Như tôi đã nói khi nãy, tôi không quan tâm, và nếu cậu có lời xin lỗi thì tôi cũng xin nhận. Nhưng mà, tại sao Dannoura lại đi với chúng ta thế?”

“Phải rồi đó. Nếu cậu chỉ muốn xin lỗi thì tớ có liên quan gì đâu.”

“Chỉ là…tôi nghĩ nếu dẫn cô ấy theo…thì cậu sẽ chịu nghe chuyện của tôi một chút….”

Không rõ có phải cô cảm thấy như thể đang trong tình thế nguy hiểm không mà cô lại nói bằng giọng nhỏ chút xíu. Nếu cô thuộc nhóm 『nghiên cứu』thì cô hẳn đã phải biết về những chiến tích của Yogiri.

“Chuyện cậu sợ hay không sợ gì thì tùy các cậu, nhưng hai người có thể để tôi yên được không? Tôi hứa là sẽ không làm gì cả.”

Có một tổ chức đã biết rõ về sức mạnh của Yogiri ở thế giới này thì đúng là bất ngờ thật, thế nhưng cũng không vì vậy mà mọi thứ sẽ thay đổi. Nếu họ không cản đường Yogiri và Tomochika thì đó không phải vấn đề.

“Thật sao? Vậy thì tôi-, tôi sẽ cho cậu thấy cơ thể mình! Tôi đã chuẩn bị rồi!”

“Hmm?”

“Ahahaha!”

Khi Ryouko còn đang nói gì đó không thể hiểu nổi, Carol đột nhiên cười bò lăn ra.

“Cô gái này, cô gái này ấy, cổ thuộc loại nghĩ quá nhiều và rồi thế này đây~. Cô thử nghĩ đi, Yogiri đã đến đây chỉ với hai người- chỉ cậu ấy và Tomochika- nghĩ là cậu hẳn phải làm gì đó rồi đúng không? Và nhìn cô ấy cũng có cảm giác như ‘đó là lí do tôi không bị giết đấy’ vậy.”

“Cậu nói gì thế hả!? Không đời nào có chuyện đó đâu! Cậu đang hiểu nhầm đấy!”

Tomochika hoảng hốt từ chối.

“Nhưng, chẳng phải lạ lắm sao~? Một chàng trai trung học khỏe mạnh đi cùng một cô bạn gái trung học dễ thương có thể tự kiềm chế sao?”

“Hmm? À, tôi không thực sự kiềm chế đâu, có lần tô—”

“Dừng lại điiiiii! Đừng có kể ra màààà!”

Không rõ liệu Tomochika đang nghĩ gì, cô hét lớn với khuôn mặt đỏ bừng.

———

Góc đánh rơi liêm sỉ: hiện nay không hiểu sao, trans lại cảm thấy rất buồn, và khi đi cho thằng bạn khám giùm thì nó bảo trans rằng: bệnh này chỉ có ảnh bác hồ bằng polime màu xanh có chữ 500 ngàn mới chưa được cho trans. Các bạn ơi, các bạn hãy giúp trans chữa bệnh+nuôi em gái+chăm cháu bằng cách ủng hộ tại ví momo theo số: 0833636631 các bạn nhé.

P/s: bạn nào giúp trans thì trans xin hứa rằng, trans sẽ ib riêng cho các bạn và tự tay hát tặng các bạn nghe bằng giọng hát tuyệt vời của mình, trans xin cám ơn nhé :))

Discord Facebook

Chương 13: Nếu cô muốn chết đến vậy, thì tự đi mà chết một mình đi!

Tự dưng dạo này thấy mình đẹp trai vler :))

———

“Mà, trong khoảng thời gian hạnh phúc đó của hai người có gì thú vị không?”

“Cũng chẳng có gì phức tạp đâu, chỉ là động chạm rồi vật lộn với nhau thôi, cô có thể dễ dàng hình dung ra chuyện đó chứ.”

“Đừng có mà nói chuyện dễ hiểu nhầm kiểu đó!”

Tomochika tuyệt vọng chen vào cuộc trò chuyện của Carol và Yogiri.

“Bình tĩnh nào! Hãy bình tĩnh đi nào! Tại sao Takatou lại đùa như thế hả!? Còn Carol nữa, cậu có thấy mình hơi quá thân thiết với cậu ta không thế!”

“Mà, thay vì phải giải thích mấy chuyện thế này, cô có thể nói cho tôi nghe về tình hình hiện giờ được không? Nếu cô đã biết về chuyện của tôi thì dễ nói chuyện rồi.”

Yogiri cố tìm hiểu mọi chuyện trong khi che dấu đi câu chuyện của mình, việc làm của cậu có phần gian manh. Nhưng nhờ làm vậy, hai người họ có thể thoải mái hỏi chuyện.

“Nèèèèè! Hai người bị sao thế hả!? Sao thành ra là chỉ có mình tớ là lo lắng thôi vậy!”

“Xin lỗi nhé~. Chỉ là, phản ứng của Tomochika nhìn dễ thương quá đi thôi.”

Carol vừa nói vừa cười. Có lẽ bởi cảm thấy cứ tiếp tục hành động như vậy sẽ chỉ càng làm trò cười cho cô, Tomochika buồn bã im lặng.

“Vậy, cậu muốn biết gì?”

Và rồi, Carol đã sẵn sàng quay trở lại cuộc trò chuyện.

“Về chuyện trong nhóm thôi. Như là chuyện phân chia nhóm, và cả cách mà cô đến được đây.”

“À đúng rồi nhỉ, tớ cũng có nghe qua về chuyện này.”

Tomochika nói như thể đang nhớ lại gì đó. Có vẻ cô không phải kiểu người giận dai.

“Cậu biết được những gì rồi?”

“Hình như là về chuyện ba tên tam tước dâm dục kia thì phải.”

“Được rồi~. ‘Thứ mà chúng ta nhận được là một sức mạnh khổng lồ, nó chắc chắn sẽ rất có ích trong việc sống sót ở thế giới này, nhưng nếu mục tiêu của những năng lực đó lại hướng về chúng ta thì chuyện gì sẽ xảy ra?’ mọi người ai cũng đều sớm nghĩ vậy. Và thế, ba tên tam tước dâm dục đó đã trở thành nạn nhân của chuyện đó. Thứ bị coi là vấn đề nguy hiểm nhất chính là năng lực tàng hình của Munakata.”

“Huh? Bỏ chuyện đống xúc tua qua một bên, chẳng phải năng lực dừng thời gian mới là vấn đề lớn hơn sao?”

Yogiri cũng đồng ý với quan điểm của Tomochika. Dừng thời gian quả là một năng lực rất nguy hiểm.

“Năng lực dừng thời gian của Ushio huh? Nó chỉ là dừng thời gian của những thứ mà hắn ta chạm vào thôi, nó sẽ bị dính chặt ngay tại chỗ thôi. Chắc chắn là nó rất mạnh, nhưng ta vẫn luôn có cách để xử lí nó cơ mà.”

“Ví dụ như chức nghiệp của tôi là samurai, còn của Carol là ninja, nếu trong một trận chiến giữa các nhóm chức nghiệp, tôi có thể giết Ushio ngay trước khi hắn ta kịp kích hoạt nó bởi tốc độ di chuyển của tôi nhanh hơn hắn ta rất nhiều.”

Không rõ có phải cô đã bình tĩnh lại không, Ryouko thản nhiên tham gia vào cuộc trò chuyện.

“Còn về năng lực tàng hình của Munakata thì…nó là, trừ việc có thể làm tàng hình bất kì thứ gì hắn ta cầm, tên đó còn có chiêu phát ra tia X quang nữa. Và nguyên nhân chính ở đây là do cái năng lực X quang đó. Hắn ta có thể nhìn xuyên bất cứ thứ gì vào bất kì lúc nào hay bất kì nơi đâu, và bên ngoài nhìn thì chẳng ai biết là hắn ta có đang sử dụng nó hay không nữa…” (Zard: Trans muốn năng lực này!!!)

“Aah…chắc rồi nhỉ, ở cùng với tên như thế đúng là phiền thật.”

Tomochika ngậm ngùi gật đầu. Trong trường hợp đó, điều con gái sẽ phải sợ chính là sự riêng tư của mình bị dòm ngó.

Yogiri thì nghĩ đó quả thật là một năng lực tuyệt vời, đáng ra cậu ta nên vờ như không biết gì và không nói về nó.

“Mà, cái năng lực đó, là do cậu ta tự nói ra à?”

Yogiri nghĩ với năng lực mạnh mẽ như vậy, cậu ta nên thật lòng nói cho mọi người nghe.

“Phải. Munakata đã nói dối về nó. Hắn ta vờ như nó chỉ có thể khiến vũ khí của mình trở nên trong suốt.”

“Mà, dù gì cũng là do Otori nói cả đấy.”

Ryouko nói, và Carol thêm vào.

Có một cậu học sinh nam tên Otori Haruto và chức nghiệp của cậu là Quân Sư.

Chức nghiệp này có rất nhiều kĩ năng dạng thẩm định và có thể thẩm định cả kĩ năng của người khác.

“Tệ rồi đây”.

“Tệ thật đấy nhỉ.”

Yogiri và Tomochika nhìn nhau.

“À, đúng như tớ nghĩ, cậu đã nói dối việc cậu thức tỉnh phước lành phải không?”

“À thì, phải. Chúng tớ đang ngụy trang cho nó, nhưng liệu ‘nó’ có bị phanh phui ra không vậy?”

“Tớ nghĩ…mà cái ngụy trang đó bậc mấy thế?”

“Cấp?”

“À, nếu cậu không có phước lành thì hẳn cũng không biết về hệ thống cấp bậc nhỉ? Nó cũng không phức tạp lắm đâu, nhưng mọi thứ mà hệ thống cai quản, như kĩ năng hay vật phẩm đều có cấp bậc riêng của chúng, và sự chênh lệch về bậc như thế là tuyệt đối. Ví dụ như nếu hệ ngụy trang của cậu là bậc một, thì năng lực thẩm định bậc hai sẽ có thể nhìn thấu được. Còn ngược lại thì không.”

“Vậy nếu bằng thì sao?”

“Nếu bằng thì sẽ tớ nghĩ sẽ phụ thuộc vào trạng thái cả. Xác xuất thành công của việc đó rất phức tạp và nhiều khi là ngẫu nhiên nữa.”

Yogiri nhìn vào chiếc nhẫn trên ngón tay mình. Đó chỉ là một chiếc nhẫn thô đơn giản không chút họa tiết, và nếu chỉ nhìn qua thì cực khó để biết được cấp của nó.

“Mokomoko này, cô biết nó bậc bao nhiêu không?”

『Hmm. Nếu là về chiếc nhẫn thì nó là sáu.』

Yogiri nói với Mokomoko, người bay bên cạnh cậu.

“Là sáu.”

“Cậu vừa nói chuyện với ai thế?”

Mokomoko là linh hồn hộ vệ của Tomochika, và Yogiri cũng có thể nhìn thấy cô, nhưng điều đó không áp dụng với những người khác. Carol thấy lạ cũng là điều bình thường.

“Một linh hồn bám theo sau Dannoura.”

“Ồồ! Tuyệt thật đấy, thế cô ấy đâu, cổ đâu òiiii?”

“Sao mà cậu tin dễ vậy nhỉ.”

Tomochika bảo Carol, người đang thích thú dòm ngó xung quanh.

“Thì đó~. Đây là thế giới khác cơ mà, có ma thuật nè, và có cả những người như Takatou nữa, đến chừng đó thì làm sao mà tớ không tin vào linh hồn được phải chứ?”

“Phải áááá? Có mấy ai mà bị một linh hồn đeo bám phía sau cơ đúng không. Nghe bình thường thật đấy.”

『Sao cô lại nhìn tôi bằng ánh mắt chán nản đó thế?』

“Mà thôi, chuyện đó nói sau đi. Nếu là sáu, thì cậu sẽ an toàn 100%. Bởi cao nhất của bọn tôi cũng chỉ là bậc 4 mà thôi.”

Theo lời Carol, bậc 10 là bậc cao nhất.

Với người bình thường thì có vẻ bậc ba là giới hạn của họ. Hơn bốn là bước sang ranh giới của những thứ không phải con người, và nếu hơn bảy thì bạn sẽ được xem như một năng lực huyền thoại.

“Celestina…chị có phải là người không vậy…?”

Tomochika thầm sợ hãi.

Celestina- người đang làm công việc tiếp tân ở một khách sạn- đã làm nên những chiếc nhẫn này, cộng thêm việc họ là người của thế giới này, kiến thức của họ hẳn phải vô tận.

“Tiện thể nói luôn, Fukai là người sỡ hữu kĩ năng bậc bốn đấy. Phép tức tử bậc bốn. Không một ai trong lớp có khả năng kháng lớn hơn bốn cả nên nói chung nó rất nguy hiểm, hơn cả năng lực x quang của Munakata nữa đấy.”

“Tức tử…giống Takatou sao?”

Nước da của Tomochika trở nên tái nhợt. Cô đã tận mắt chứng kiến năng lực của Yorigi, thế nên việc sợ hãi trước người có năng lực tương tự vậy cũng là lẽ tự nhiên.

“À, nó chả đáng để so sánh với cái của cậu đâu. Nó dù gì cũng chẳng phải lúc nào cũng thành công, và nó cũng chỉ có thể dùng với những ai đứng trước mặt tên đó, chúng ta cũng có cả năng lực kháng phép tức tử nữa cơ mà, cậu cũng có thể sử dụng vật phẩm thế mạng nên việc hồi sinh cũng dễ thôi. Mà, với chúng tớ, thì nó vẫn là một mối họa.”

Cô nói, có vẻ Carol không sợ Fukai lắm.

“Bởi vậy nên chúng tôi luôn rất lo lắng. Ngay từ đầu đã có sự khác biệt lớn như thế trong năng lực của mỗi người, và hầu hết chúng tôi lại chẳng thể làm gì ngoài im lặng vâng lời trước những người có năng lực mạnh hơn. Và rồi một ngày, Akino đã bảo rằng ‘Các cậu thấy ban luật cấm sử dụng năng lực lên bạn học của mình thì thế nào?’”

“Nghe có vẻ hợp lí nhưng dù sao nó cũng chỉ là một lệnh cấm, chẳng phải sẽ có những tên vẫn sẽ cứ sử dụng nó sao?”

Những gì Ryouko nói hoàn toàn chính xác, có một số năng lực như tia x quang dù có dùng cũng không ai biết. Thậm chí dù cô có bảo rằng ‘đừng dùng nó’ thì cũng sẽ chẳng có hình phạt nào.

“À thì, bình thường thì đúng là vậy, nhưng mà nhé, chức nghiệp của Akino là Thần Tượng đó- cậu ấy có nguồn sức mạnh cực kì to lớn để ‘thực hiện mong ước’ đó.”

“Ý cậu là nếu cổ ước ‘không ai có thể sử dụng phước lành trong lớp’ thì nó sẽ thành sự thật sao?”

“Nó có hơi khác với những gì cậu nghĩ đó. Nó chỉ là một phương pháp ‘bắt người khác hứa rồi bảo vệ nó bằng năng lực『Giao ước』mà thôi.”

“…Vậy nếu cậu phá vỡ lời hứa thì cậu sẽ chết đúng không? Hay nó sẽ khiến người khác tàn phế thế?”

“Bingo! Đúng rồi đó, trong trường hợp này, phần ước muốn trở thành sự thật thì chả quan trọng đâu, vấn đề là cái vế sau cơ. Kiểu như ‘cô ấy cố gắng sử dụng lời hứa này như một phương pháp kiềm chế’ vậy đó. Hình phạt cho việc phá lời hứa sẽ phụ thuộc vào mức độ nghiêm trọng của lời hứa đó, vậy nên lời hứa ‘không được dùng phước lành lên bạn học của mình’ được gán cho những ai trông có vẻ nguy hiểm trong lớp, và cô ấy cũng đã nâng bậc của năng lực của mình lên. Đến mức mà có thể khiến người khác chết đấy.”

Thế nhưng, đó không phải lí do mà Akino Sora có thể nắm quyền điều hành.

Vấn đề đầu tiên ở đây chính là sự nổi loạn của những người có phước lành tốt hơn, vậy nên đây dù không phải là giải pháp, nhưng hầu hết các cô gái lại bầu Sora làm lãnh đạo.

Vào thời điểm đó, ai ai trong lớp cũng nghĩ rằng ‘làm sao ta có thể nắm quyền điều hành lớp’, và bởi số lượng con gái lại chiếm đa số nên dần dần, mọi thứ đã được quyết định.

“Ummm, tớ biết chuyện Akino, nhưng nếu đến mức đó thì, đúng như tớ nghĩ, tệ rồi đây.”

Những gì Tomochika nói đều có lí, năng lực đó chỉ có thể áp dụng qua hệ thống, thứ mà Yogiri và Tomochika không có.

Thế nên, nếu năng lực đó được sử dụng, việc họ nói dối về phước lành sẽ sớm bị phơi bày.

“Đúng là rắc rối thật đấy…”

“Hee!”

Khi Yogiri lẩm bẩm như vậy, khuôn mặt của Ryouko lập tức trở nên tái mét.

“N-nếu vậy, tôi sẽ đi xử lí Akino Sora ngay đây!”

“Cô lanh chanh quá đi! Làm ơn bình thường lại chút đi!”

Ryouko rút thanh kiếm Nhật của mình ra và Tomochika liền cản cô lại.

“Mà, nói chứ chẳng phải các cậu vẫn sẽ an toàn nếu chưa bị phát hiện sao? Không phải năng lực của Akino là vô hạn đâu, nó chỉ giới hạn với một số người nào đó thôi. Tớ nghĩ cậu ấy sẽ không sử dụng lời hứa với người trông không nguy hiểm đâu.”

“Thôi thì tới đâu thì tới vậy.”

Yogiri thản nhiên nghĩ.

“Nói mới nhớ. Sao cậu lại muốn đi chung với bọn tớ thế Takatou? Chẳng phải các cậu đã đến tận đây chỉ với hai người sao? Thế cậu cũng sẽ có thể sống sót an toàn dù không có bạn học của mình phải chứ?”

“Tôi muốn gặp một người, cô ta chính là hiền giả Shion. Cổ chính là thủ phạm đã triệu hồi chúng ta đến đây, thế nên tôi nghĩ cổ cũng sẽ biết cách trở về.”

“Trở về?”

Khuôn mặt của Carol và Ryouko như thể vừa nghe gì đó bất ngờ. Họ không hề nghĩ rằng cậu sẽ nói vậy.

“Eh…à, đúng rồi nhỉ. Tớ quả là có nghĩ tới chuyện trở về mà nhỉ…”

“…Tôi cũng vậy, nghĩ đến chuyện ‘chúng ta không thể trở về được nữa’, giờ không còn cách nào khác ngoài trở thành hiền giả’ thì quả thật…”

『Hmm. Đây vẫn chưa đến mức phải gọi là tẩy não nhưng có vẻ cũng đang ở cái bị định hướng suy nghĩ nhỉ』

Như lời Mokomoko đã nói khi trước, khi hệ thống được cài đặt, bạn sẽ dần trở nên hiếu chiến hơn, và ý muốn tránh khỏi bạo lực sẽ dần suy giảm. Nếu có thể làm được đến mức như vậy, có lẽ ta hoàn toàn có thể thực hiện việc việc tẩy não với cùng phương pháp đó.

“Nè, Takatou, hay là chúng ta kể chuyện này cho mọi người rồi tìm cách trở về đi…”

“Đừng. Bây giờ chúng ta vẫn chưa tìm ra cách nào khác ngoài có thành tích cả, nhưng thể nào họ cũng sẽ nhận ra mà thôi.”

Yogiri từ chối lời cầu xin của Tomochika.

Thời hạn mà Shion đã cho chỉ có một thắng. Và sau từng ấy thời gian, sẽ không có chuyện họ sử dụng sức mạnh mình để tìm cách trở về.

“Giờ tuy tớ vẫn còn vài chuyện cần nói nhưng để khi khác nhé? Tớ nghĩ cuộc họp sắp kết thúc rồi.”

Carol bảo.

Khi cuộc họp kết thúc thì sẽ có một thông báo cho mục tiêu của họ sau việc này, và họ cũng cần biết về nó.

“Tôi hiểu rồi. Hai người bây giờ có muốn thiết lập một liên minh không?”

Yogiri hỏi chắc chắn.

“Được chứ. Tớ cũng định làm vậy mà.”

“Xin hãy cứ ra lệnh cho tôi!”

Yogiri tuy cảm thấy lo lắng, nhưng nếu là với người đã biết về tình cảnh của cậu thì cậu sẽ có thể cảm thấy thoải mái hơn.

Yogiri và Tomochika quyết định sẽ trở về dinh thự lúc này.

———-

Sau khi đã chắc chắn rằng Yogiri và Tomochika đã đi, Ryouko như được giải phóng.

Cô vẫn chưa hết sợ hãi, thế nhưng cậu đã cho họ sống sót và cũng đã chấp nhận lời xin lỗi. Nó cứ như một phần của ‘cử chỉ của sự tha thứ’.

“Mà, tớ thấy cậu ta đâu có vẻ gì là vô đối đâu nhỉ.”

“Cô-cô đang nói cái gì vậy hả!”

Ryouko như không tin về những lời bình thản của Carol.

“Chẳng phải sao? Cậu ấy bị kéo vào ma trận dịch chuyển đến thế giới khác nè. Hơn nữa, cậu đã sống dưới tầng hầm của khu

thí nghiệm suốt thời gian đó phải không?”

“Ừ thì…đúng…nhưng mà…”

“Hay nói cách khác, nếu không có sát ý thì ta sẽ có thể dễ dàng ép Takatou làm theo lời mình và cô lập cậu ta phải chứ? Nếu thế thì sao chúng ta không làm cậu ta trở thành vô năng luôn đi?’

“Được luôn hả? Cô làm ơn đừng có tài lanh nữa.”

“Còn nữa, cậu ta trông có vẻ gắn bó với Tomochika đấy, và tinh thần của cậu ấy chắc cũng như bao học sinh trung học bình thường khác thôi? Và nếu vậy, trò con tin chắc chắn sẽ có tác—”

“CÔ IM MỒM ĐI!”

Trước khi cô kịp nói hết câu, Ryouko đã trở nên giận dữ và nắm lấy cổ áo của Carol.

“Hiệu quả á!? Mơ đi! Tồi tệ nhất thì có! Cô thử động não nghĩ về thằng ngu nào làm chuyện đó đi!”

Cô không hiểu. Carol không hiểu ý cô là gì.

Dù cho Takatou có trông vô hại đến mấy đi chăng nữa thì họ cũng không được phép lơ là dù chỉ một giây, thậm chí họ còn không dám thử làm chuyện đó.

Nhưng không có gì là không thể- nhất là với Yogiri Takatou. Ngay cả khi nghĩ rằng ‘ta có thể xử lí cậu ta’ cũng đã rất tồi tệ.

Carol và những 『đặc vụ』khác đã biết về sự nguy hiểm của Yogiri, thế nhưng tư tưởng của họ lại khác với khu 『nghiên cứu』, một tổ chức có định hướng.

Một số thành phần trong khu『đặc vụ』đã có ý nghĩ rằng ‘dù nó có bí ẩn đến mức nào đi chăng nữa thì nó cũng phải có căn nguyên của mình, và dù lúc này ta chưa hiểu gì về nó nhưng rồi một ngày nào đó nó sẽ bị vạch trần dưới bàn tay nhân loại, và rồi sẽ có cách xử lí nó.”

Thế nhưng, khu 『nghiên cứu』lại không nghĩ vậy. Yogiri Takatou như hiện thân của ác thần. Cậu là thứ gì đó đã vượt quá tầm với của nhân loại và họ không còn cách nào khác

ngoài phải chấp nhận thảm họa kinh hoàng này. Cậu là tồn tại mà ta chỉ còn cách phải im lặng quỳ xuống, cúi đầu và thờ lạy.

“Con tin á!? Cô bị ngu à!? Là ngược lại đấy! Đó chính là chúng ta lúc này đấy! Và cô nên nhớ rằng dù có phải chết thì chúng ta cũng buộc phải tìm mọi cách bảo vệ Tomochika Dannoura!”

“Eeeehhh? Cậu có nói quá không vậy…”

Carol cố quay người. Thế nhưng Ryouko lại càng thêm sức mạnh vào cánh tay đang nắm lấy cổ áo Carol và nâng cô lên.

“ĐỪNG CÓ ĐÙA! Cô hãy thử coi lại những gì mình đã nói để rồi thấy nó hồ đồ cỡ nào đi! Đó không phải chỉ là vấn đề của cô đâu! Mà đó còn là của tôi, của mọi người và cả của thế giới này đấy! Nếu cô muốn chết đến vậy thì tự đi mà chết một mình đi! Hãy cứ tự nắm lấy cái hi vọng lạc quan đó đi! Bởi giờ tôi sẽ giúp cô tự sát ngay đây!”

“Umm…Tớ xin lỗi…”

Có lẽ bởi thái độ hăm dọa kinh hoàng của Ryouko, Carol, người hiếm khi xin lỗi ai, đã thật sự xin lỗi.

———

Và theo như những gì đã quyết từ cuộc họp, các ứng cử viên hiền giả quyết định sẽ chiến đấu với địa ngục bên dưới thủ đô.

——

Zard: Thông báo nhỏ: tuần sau ko có chap, tuần sau nữa có chap bù :V

Discord Facebook

Chương 14: Tớ có cảm giác như chức nghiệp của cậu là bởi mong muốn từ sâu thẳm trong tim cậu là ‘tôi chỉ muốn một mình mình được cứu mà thôi’, đúng chứ?

Chap cuối cùng của năm nay :))

———

Những ứng cử viên hiền giả đã chọn việc thanh trừng Ác Ma như một thành tích của họ.

Đây là kết quả của một lí do rất miễn cưỡng.

Họ dù được bảo rằng hãy ngăn chặn sự xâm lược của Đế Quốc thế nhưng họ vẫn chưa rõ công việc cụ thể của mình là gì. Ngay cả cách để chống lại một vương quốc họ cũng chưa biết và họ không thể tránh khỏi việc giết người nếu phải tham gia vào chiến tranh. Dù cho có người bảo rằng tâm trí họ đã dần trở nên hiếu chiến hơn thế nhưng họ cũng vẫn chưa đủ can đảm để làm vậy.

Ngược lại, nhiệm vụ thanh trừng Ác Ma lại cụ thể hơn. Một tên Ác Ma sinh sống ngay bên dưới thủ đô, tại tầng sâu nhất. Họ chỉ cần đến và tiêu diệt nó, không có gì rắc rối và mọi việc cũng thật rõ ràng. Hơn nữa, thứ duy nhất xuất hiện trên đường đi có vẻ chỉ là những con quái vật mà tên Ác Ma tạo ra. Nếu đối thủ không phải con người thì không có lí do gì để mà kiềm chế cả. Họ có thể phô diễn toàn bộ sức mạnh của mình.

Và sau buổi họp giữa các trưởng nhóm, nhiệm vụ của họ đã được quyết định và thông báo cho tất cả thành viên. Họ trước tiên phải chuẩn bị trước một số công việc như thu thập thông tin hay chuẩn bị những vật dụng cần thiết cho mỗi nhóm.

Và rồi, ngày tiếp theo sau buổi thiết triều,

Đầu tiên, họ quyết định các nhóm từ một đến năm sẽ là nhóm tiên phong.

Thế nên, Yogiri và Tomochika đều nằm trong nhóm dự bị, thế nhưng trước tiên vẫn cần phải xác định năng lực của hai người

nên cả nhóm quyết định lần này sẽ cho họ tham gia vào các nhóm tiên phong.

Tomochika thuộc nhóm một và Yogiri nằm ở nhóm hai.

Địa hình bên trong ma giới rất đa dạng, nhưng vùng xung quanh cổng vào lại nhỏ đến mức họ không thể di chuyển theo nhóm lớn. Bởi vậy, những người 'thám hiểm giả' dấn thân vào địa ngục để tiêu diệt Ác Ma ấy phải đi thành từng nhóm tối đa sáu người, và những ứng cử viên khác đều quyết định làm vậy.

———

Cánh cửa vào ma giới của bên dưới lâu đài hoàng gia được kiểm soát rất nghiêm ngặt.

Cổng vào và lối ra của ma giới xuất hiện ở khắp mọi nơi trên thành phố thủ đô và quyền vào nó lại không hề bị giới hạn bởi nơi này được nối thẳng trực tiếp đến lâu đài hoàng gia.

Chính bởi thế, họ không thể đi chung thành một nhóm lớn và phải chia nhỏ ra.

Lối vào được chia ra thành nhiều hướng khác nhau, điều này là để phòng khi có trường hợp xấu xảy ra thì lâu đài sẽ không bị ảnh hưởng trực tiếp.

Đầu tiên, họ bắt đầu từ nhóm thứ nhất. Nơi phòng họp ban nãy nằm ngay trước lối vào, và Tomochika đi sau cùng.

"Cách mấy cậu xuất hiện chẳng giống với cái 'thế giới khác' chút nào cả đó!"

Tomochika kêu lên sau khi nhìn thấy những người ở nhóm một.

Akino Sora, người đã thống nhất những ứng cử viên đồng thời cũng là trưởng nhóm đang mặc một bộ quần áo không khác gì một bộ đồ biểu diễn của một idol.

"Đây là bộ gần giống với mấy bộ mà tớ thường dùng để biểu diễn đó được chưa?"

Chúng trông hệt như một bộ đồ đặt riêng. Vẻ hào nhoáng không ai khác có thể mặc được nó ngoài cô trông khá thân thuộc.

“Cậu chuẩn bị nó hồi nào thế vậy trời….và, còn Carol thì sao?”

Carol.S.Lain đang mặc một bộ đồ ninja màu đỏ lòe loẹt. Cô trang bị trên người một chiếc băng bảo vệ đầu và một cây kiếm ninja, bởi vậy cô trông có tinh thần chiến đấu hơn Sora, thế nhưng cô lại trông chẳng có chút sức phòng thủ nào.

“Tớ là ninja mà sợ gì!”

“Ninja á! Ninja là mấy người ẩn mình trong bóng tối cơ mà!”

“Fufu~! Đúng là mấy lời tầm xào, tớ tự hỏi mình nghe nó bao nhiêu lần rồi đấy?”

“Nếu biết vậy thì sao không cải thiện đi chứ!… Thôi, tớ không cãi với cậu nữa, còn Ninomiya thì sao?’

Ryouko Ninomiya mang dáng vẻ tương tự như một samurai mặc bộ haorihakama với thanh kiếm bên hông. Cô tuy đã nghe về chức nghiệp samurai của cô nhưng có vẻ bề ngoài của cô ấy cũng trông như vậy. Dù cô có cải trang mình thành đàn ông đi chăng nữa thì dáng vẻ đó thực sự hợp với cô.

“Xin lỗi. Tôi biết mình có lỗi vì đã quá đà với dáng vẻ buồn cười thế này. Thế nhưng…đây gọi là phối hợp trang phục đấy.”

Nói ngắn gọn: có một chức năng gọi lại ‘trang bị phù hợp’ cho mỗi chức nghiệp, và với việc mặc những trang bị phù hợp thì có thể cải thiện chỉ số lẫn kĩ năng của bạn.

“Ahhh, không biết mình có là người trông buồn cười nhất ở đây không nữa…”

“Một thần tượng và một người cỗ vũ, ừ thì, nhin nó giống vậy đấy.”

Người nói câu đó một cách hối lỗi như thế là Yui Otani. Cô ấy đang mặc một bộ đồ cỗ vũ, thậm chí cô còn mang cả hai bông cỗ vũ trên tay.

Bốn người họ chính là những thành viên hiện giờ của nhóm một, và cộng thêm Tomochika nữa sẽ là năm người.

“Không phải thế, mà mọi người này, trong này sức phòng thủ của ai cũng như tờ giấy cả phải không? Tớ không biết sẽ có

những loại quái vật gì nhưng nếu chúng ta bị tấn công thì cả đám sẽ tiêu hết luôn phải chứ?”

Cô thậm chí còn không thể nghĩ rằng họ đang chiến đấu với cả một bầy quái vật trong bộ dạng thế này.

“Thứ này cũng có chỉ số phòng thủ đấy. Nói chung thì tớ nghĩ sát thương có lớn cỡ nào thì với tớ cũng như không cả thôi.”

Sora, người ăn mặc như một thần tượng, trông không chút gì là mạnh, thế nhưng cô lại trông có vẻ rất tự tin trong mảng chiến đấu.

“Tomochika cũng vậy chứ khác gì bọn tớ đâu! Cái gì thế này? Cậu nghĩ mình là nhân vật trong truyện tranh mĩ à? Hay là trong phim thế?”

“Làm như tớ thích mặc vậy lắm đấy…”

Carol hỏi bằng giọng hứng thú.

Toàn thân Tomochika đang được bọc trong một bộ đồ gần như bó sát vào cô như áo nịt. Nó được làm từ vật liệu màu đen mang kết cấu tổ ong, và thậm chí bọc kín lấy cả ngón tay cô. Không những vậy, cô còn mặc thêm một chiếc áo choàng màu đen quanh cơ thể mình.

Tất cả những thứ trên đều được làm từ vật liệu lấy được từ con người máy khổng lồ. Hình dáng của nó có thể tự do thay đổi thế nên Mokomoko đã biến tấu nó thành một bộ giáp.

『Thực ra, tôi còn muốn được che kín cả mặt cô nữa. Cô thấy đấy, bởi do phần tóc của cô là tóc kiểu nên nó khá dễ bị tấn công.』

“Nếu đến cả mặt tôi mà còn bị cái này bịt kín thì tôi đoán mình chẳng khác gì một tên biến thái khi đó đâu…”

Không rõ liệu có phải đó là một công việc đầy tự tin hay không thể nhưng Mokomoko lại trông rất tự hào.

“Ra vậy. Đó là do chức nghiệp của cậu à. Đây là sức mạnh của thợ rèn ích kỉ sao.”

“Hahaha…”

Sora trông rất nể phục, thế nhưng Tomochika chỉ biết cười gượng gạo và tránh né câu hỏi.

Tomochika đã giải thích chức nghiệp của mình là ‘Thợ Rèn Ích Kỉ’. Cô có thể chế tạo vũ khí và áo giáp, nhưng nó chỉ cho phép cô sử dụng và không thể trao cho ai khác.

Trên thực tế, cô vẫn có thể cho người khác mượn nhưng cô lại không biết cách điều chỉnh mà không có Mokomoko. Việc đó đã trở nên quá rắc rối nên Tomochika quyết định sẽ bảo rằng nó chỉ dành riêng cho cô.

“Mà nhắc mới nhớ, tớ thì có thể tự chế trang bị cho mình, nhưng còn các cậu thì kiếm mấy bộ đồ đó đâu ra vậy?”

“Đây là thành phẩm của nhóm ba người Harufuji đấy. Chức nghiệp của cô ấy là thợ may.”

Theo như lời giải thích của Sora, thợ may là một chức nghiệp chỉ cần có vải là có thể sản xuất quần áo bao nhiêu tùy thích. Cô không những có thể làm ra quần áo mà còn có thể yểm phép lên nó. Thực sự là một thứ khá hữu dụng với một chức nghiệp loại chế tạo.

“Ra là thế. Thế mạnh của Harufuji là trong câu lạc bộ thêu đúng không…huh? Mà nếu như vậy, thì tại sao chức nghiệp của mình….”

“Đúng rồi~. Tớ có cảm giác như chức nghiệp của cậu là bởi mong muốn từ sâu thẳm trong tim cậu là ‘tôi chỉ muốn một mình mình được cứu mà thôi’, đúng chứ?”

“Cái đó đúng là tệ cơ mà!”

Đúng như lời Carol nói, có vẻ tất cả mọi người trong lớp đều nghĩ vậy.

“Mà thôi sao cũng được. Tớ chịu luôn. Chúng ta đi được chưa?”

“Chưa đâu. Đây là lần đầu tiên chúng ta đến đây, thế nên sẽ cần một hướng dẫn viên đi cùng— có vẻ họ đến rồi này.”

Sora nhìn về phía cánh cửa phòng. Cánh cửa mở ra và một người đàn ông trong bộ giáp bạc bước vào.

“Đã lâu không gặp, Dannoura.’

“Huh? Anh Rick?’

Người xuất hiện là Rick, người đã đồng hành cùng cô trong tòa tháp ở hẻm vực. Hay nói đơn giản hơn, anh chính là Kiếm Thánh đương nhiệm.

———

Nhóm thứ hai gồm 4 người: Otori Haruto, Yazaki Taku, Fukai Seiichi và Ushio Shinya, đây là nhóm mà Yogiri tạm thời được phân công vào.

Chức nghiệp của Otori Haruto là quân sư, năng lực của cậu ta là phân tích tình huống. Chỉ bằng lời nói thì không rõ cậu ta có thể chiến đấu được không nhưng nhìn thấy cậu là một trong những thành viên của nhóm hai thế nên hẳn cũng có thể làm gì đó.

Còn về phần của Yazaki Taku là tướng quân, cậu sẽ đảm nhận việc lập ra những chiến thuật khi chiến đấu. Có lẽ bởi vì cậu là một tướng quân nên chỉ cậu chỉ mặc vài miếng giáp thô trên người mình. Nhân tiện nói luôn là những người khác thì vẫn mặc bộ đồng phục của họ.

Fukai Seiichi là một tử thần, và có vẻ cậu có thể sử dụng ma pháp tức tử. Không rõ liệu có phải vì kĩ năng đó, hay vì tính tình của cậu đã rất tệ ngay từ đầu, cậu có vẻ bị các bạn học cô lập.

Dù vậy, Yogiri cũng không biết cách giao tiếp với những người như vậy.

Ushio Shinya là thánh nhân dâm dục, năng lực của cậu không chút gì là giống với cái tên cả, thế nhưng cậu có thể dừng thời gian của bất cứ thứ gì cậu chạm vào. Nó thậm chí còn có thể sử dụng lên con người, và đối phương sẽ có cảm giác như thời gian vừa bị mất đi. Dù cậu đã có thái độ kiêu ngạo với vị vua trước đó, thế nhưng giờ ngón tay bị cắt của cậu đã hoàn toàn hồi phục.

Và còn một người nữa, với vai trò là một hướng dẫn viên, một người lính tên David đã đi cùng họ. Anh chính là vị phó chỉ huy đã phủ nhận và đòi đấu với Tomochika khi còn ở cánh cổng của thủ đô hoàng gia.

Và đó cũng là lần đầu tiên David được vào ma giới, nhưng anh trông có vẻ biết những thông tin về địa hình bên trong. Trả lời

cho câu hỏi vì sao lại chọn một tên trông chẳng đáng tin như thế làm hướng dẫn thì là bởi anh là một thành viên của hoàng tộc.

“Chỉ hoàng tộc mới có sức mạnh phong ấn mà thôi. Thế nên, đây chính là lí do quan trọng nhất cho câu hỏi vì sao chỉ có dòng máu hoàng gia mới có thể điều hành đất nước đấy.”

Hoàng tộc có năng lực làm yếu đi phước lành, và thứ sức mạnh đó ảnh hưởng đến cả lũ quái vật bên trong Ma giới. Tất nhiên, có sự khác biệt về sức mạnh và tầm ảnh hưởng của năng lực ấy, và người duy nhất có thể sử dụng toàn bộ khả năng của nó chính là vị vua của vương quốc này.

“Thế nên, phòng bệnh hơn chữa bệnh. Nếu chỉ là đám quái vật ở tầng thấp thì chúng không có cửa với ta đâu.”

“Không, làm vậy bọn tôi cũng gặp rắc rối đấy. Nó cũng có khả năng làm suy yếu sức mạnh của bọn tôi nữa. Có cách nào để tránh chuyện đó không?”

“Đương nhiên là có rồi. Nếu vậy thì ta chỉ cần dẫn bọn ngươi đến chỗ lũ quái vật thôi là được chứ gì?”

Haruto bình tĩnh lắng nghe thanh niên kiêu ngạo David kia. Cậu chính là trưởng nhóm kiêm đại diện cho cánh con trai trong lớp.

Nhóm thứ hai đang chu du trên tầng thứ nhất của ma giới. Nơi đây vốn là một hang động với bề mặt đá gồ ghề, và lối đi chỉ rộng khoảng 3 mét cả về chiều rộng lẫn chiều ngang. Nơi này còn bị chia ra thành nhiều lối đi phức tạp, nếu không có một hướng dẫn viên thì họ chắc chắn sẽ lạc ngay lập tức.

Ma giới rất sáng, một ngọn đèn được lắp trên trần hang. Những cái cây làm bằng kim loại được gắn lên khắp nơi và đỉnh đầu của chúng đang mờ mờ phát sáng.

“Chúng hấp thụ một phần rất nhỏ linh hồn xung quanh để phát sáng. Một trong những nhiệm vụ của các thám hiểm giả là đi và thiết lập các bó đuốc ở những nơi đã được chiếm đóng này.”

Hay nói cách khác, những nơi có ánh sáng là rất an toàn, và trên bản đồ cũng có đánh dấu những nơi đã thành công.

Họ lặng lẽ đi theo lời chỉ dẫn của David.

Sau khi đi được một lúc, đột nhiên một vùng không gian trống rỗng xuất hiện. Nó thậm chí sâu đến mức không nhìn thấy đáy.

“Ta nghĩ chắc các cậu cũng biết rồi nhưng hãy để ta giải thích. Nơi này được xây dựng theo kiểu vòng cung. Điều đó đồng nghĩa với việc những gì chúng ta vừa đi qua ban nãy chỉ mới là một phần của ma giới mà thôi.”

Mỗi tầng đều có dạng hình ống với bề rộng ước chừng khoảng mười mét. Tầng đầu tiên dài 140km đường kính, tầng thứ hai là 120km đường kín; và nó cứ nhỏ dần nhỏ dần qua mỗi tầng, ở tầng cuối cùng- tầng thứ bảy- có dạng hình tròn với đường kính là 20km. Yogiri và những người khác đều bất ngờ trước cảnh tượng đột ngột này nhưng rồi họ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và tiếp tục đi xuống.

Khi họ đang đi thẳng, mặt đất đột nhiên sập xuống để lộ một vách đá Theo như lời David thì nơi tiếp theo cũng sẽ tương tự vậy, nhưng lần này sẽ dài tận 20km. Họ không thể thấy nổi kết thúc của nó.

Nếu họ nhìn xuống bên dưới vách đá, chỉ có mỗi bóng đêm chực chờ dưới đó. Không những vậy nó còn gần như thẳng đứng, thế nên đi xuống mà không có thiết bị phù hợp sẽ rất khó khăn.

“Ma giới trong bộ Thần Khúc cũng tương tự như vậy. Chỉ khác là nó có tới chín tầng mà thôi.”

Thứ mà Haruto đang nói đến được viết bởi Dante, một nhà thơ người ý. Yogiri chợt nhớ về một game về ma giới cũng dựa trên Thần Khúc.

“Nè. Nếu nó chỉ là một vòng cung thì sao ta không bay thẳng xuống dưới đó luôn cho nhanh vậy?”

“Cậu cuối cùng cũng nói điều đó nhỉ? Thật ra thì cũng từng có vài tên làm y như vậy và rồi chẳng ai thấy chúng nữa. Thế nên cậu sẽ muốn được đến tầng tiếp theo bằng cách tìm cửa vào hơn đấy.”

“Độ cao của tầng dưới là nhiêu thế?”

“Cao khoảng một cây.”

“Cái…đùa à, không đời nào chúng ta có thể đi xuống đó được phải khôngggggggggg!?”

Ushio la lên khi Yogiri hỏi độ cao với David.

“Mà chúng ta định đi như lũ ngốc đến khi nào nữa hả!? Làm sao mà chúng ta đến được chỗ tên Ác Ma nếu cứ thế này cứ chứ?”

“Ta cũng chẳng biết nữa. Bọn ta mới chỉ đi được đến tầng ba chứ nhiêu.”

“Hả?”

Ushio há hốc mồm khi nghe vậy. Có vẻ suy nghĩ của cậu có phần khá lạc quan.

“Này Ushio. Khi chúng ta đi đến ma giới thì chuyện này cũng dễ hiểu thôi. Cậu không hề lắng nghe khi đó phải không?”

Haruto nói như thể thấy gì đó rất ấn tượng.

“Bọn ta hầu như chỉ tập trung vào việc phòng thủ thay vì cố chiếm lĩnh cái ma giới này. Đơn giản là vì lũ quái vật liên tục xuất hiện ở tầng hai là quá đủ, và với những người có thu nhập chính là từ lũ quái vật này thì việc này đã đủ làm họ hài lòng rồi. Đó là lí do vì sao bọn ta không muốn xuống sâu hơn tầng ba nữa.”

Những tưởng việc thanh trừng Ác Ma sẽ dễ hơn việc ngăn chặn cuộc xâm lược của Đế Quốc, nhưng hành trình phía trước phải còn rất dài.

Discord Facebook

Chương 15: Đây, chính điều này, sẽ trở thành võ kĩ mới của nhà Dannoura

_____

Ninja Carol và samurai Ryouko đều khá mạnh.

Những con quái vật ở tầng đầu ma giới chỉ là những con yếu nhất, thế nhưng chúng cũng không đơn giản chỉ là một lũ động vật hoang dã.

Một con lợn rừng mọc đầy gai nhọn khắp cơ thể, những con gấu lớn với lớp mai trên lưng, những con skeleton lảng vảng khắp nơi, vân vân và mây mây. Chúng đều là những cá thể bất khả thi với những người bình thường.

Thế nhưng với cây shuriken cần câu, Carol đã xuyên thủng bọn lợn rừng một cách dễ dàng, và lưỡi kiếm của Ryouko đều biến đám gấu thành những lát thịt thơm ngon chỉ bằng một nhát chém. Không những vậy, đó chỉ mới là kĩ thuật của bọn họ, và dù cho có sự bổ trợ từ bảng chỉ số, thế nhưng họ vẫn chưa hề sử dụng một kĩ năng nào.

“Có vẻ anh đến đây chẳng để làm gì rồi nhỉ?”

Rick bảo như thể đang rất ấn tượng. Anh đang quan sát trận chiến của Carol và Ryouko cùng với những người khác. Nếu có chuyện gì xảy ra thì anh sẽ lập tức hỗ trợ, thế nhưng anh trông như chỉ có thể đứng làm cảnh lúc này. Hai người họ liên tục giảm số lượng bọn quái vật một cách an toàn.

“Em muốn nói là, Rick là hoàng tử phải không? Anh đến đây có sao không thế?”

Tomochika nhỏ tiếng hỏi Rick đang đứng bên cạnh cô. Rick chỉ là một biệt danh, tên thật của anh là Richard. Tomochika chỉ biết rằng anh hiện giờ là hoàng tử thứ ba của vương quốc Mani. (Zard: Đọc mà cứ nghĩ tới ông richard waterson trong gumball :)))

“Thì em biết đó, đức vua đâu thể đi đâu được, thế nhưng những thành viên khác của hoàng tộc lại đến đây rất thường xuyên. Nói đúng hơn, những ai không dám đến đây mới gọi là

vấn đề. Dù sao đi nữa, bọn anh chỉ có thể tự hào rằng mình là người hoàng tộc khi có sức mạnh để chống lại ma giới hay gì đó mà thôi."

"Umm, vậy còn Kiếm Thánh thì sao?"

Khi cựu Kiếm Thánh chết ở tòa tháp, Rick đã hoàn tất thử thách của Kiếm Thánh. Dù vậy anh lại nghĩ rằng mình không xứng đáng để trở thành Kiếm Thánh, thế nhưng khi đó cũng không còn ứng viên nào khác, Và thế là anh đã chấp nhận định mệnh của mình và leo lên vị trí đó.

"Mà, Dannoura cũng trở thành Thánh Hậu kị sĩ rồi còn gì."

Yogiri và Tomochika đều đã đạt đủ chỉ tiêu khi hoàn tất thử thách tại tòa tháp và trở thành Thánh Hậu kị sĩ.

Có hai mối họa chính ở thế giới này.

Một là những Kẻ Xâm Lược, và hai là những Ác Thần.

Kẻ Xâm Lược là những cá thể đến từ thế giới khác. Thời gian và nơi chúng xuất hiện, số lượng và sức mạnh của chúng đều là một ẩn số. Người đảm nhiệm việc này là các hiền giả, những con người luôn thờ ở với bất cứ việc gì khác ngoài Kẻ Xâm Lược.

Còn với những Ác Thần, nơi phong ấn và mối họa của chúng đều rất rõ ràng. Người xử lí chúng là Thánh Hậu, và những người hỗ trợ cô là Kiếm Thánh và Thánh Hậu kị sĩ.

Nơi ma giới này là một phong ấn, và tên Ác Ma bị phong ấn ở đây liên tục tạo ra quái vật để quấy phá vương quốc phía trên. Không có gì đáng ngạc nhiên nếu thấy Kiếm Thánh hay Thánh Hậu kị sĩ đi tuần quanh nơi này.

"Cái kị sĩ gì đó, em muốn dẹp nó luôn cơ…"

"Em đừng nên nghĩ nhiều về nó. Bọn anh đâu thể bắt ép người ngoại quốc như hai đứa đâu. À phải rồi, còn thánh kiếm nữa chứ, nếu em có thời gian thì hãy đến nhà thờ để lấy nó nhé."

"Thánh Kiếm đúng không?"

Cô có thể được coi như một Thánh Hậu kị sĩ nếu như có nó. Có rất nhiều lợi ích krở thành một Thánh Hậu kị sĩ nhưng theo

đó cũng có nhiều rủi ro, và liệu cô muốn nhận nó không cũng là một vấn đề.

Thế nhưng, với một game thủ như Tomochika, phần nào trong việc này đã gợi nên sự tò mò của cô khi nghe về Thánh Kiếm.

“Trước đây, Kiếm Thánh không được phép rời khỏi tòa tháp. Nhưng giờ thì khác rồi, với tư cách là Kiếm Thánh đời tiếp theo, anh cảm thấy mình cần phải chinh phục cái ma giới này. Mà anh chỉ hỏi thôi nhé, em có nghĩ Takatou sẽ dễ dàng xử xong nơi này luôn không?”

Rick đã biết về việc Yogiri tiêu diệt Ác Ma ở tòa tháp. Anh hẳn phải suy nghĩ rất nhiều về việc này, nhưng dù có ném đi danh dự của Kiếm Thánh hay gì đó tương tự, anh cũng đã nghĩ rằng việc này nếu xong càng nhanh thì càng tốt.

“Aah, cô nghĩ sao? Cậu ấy thậm chí có thể xử cả kẻ thù mà không cần nhìn đấy.”

『Tôi nghĩ là không đâu. Trong trường hợp tên Ác Ma ở tòa tháp thì cậu trai đã giết nguồn gốc của cái chướng khí mà cậu cảm thấy sẽ nguy hiểm đến tính mạng mình. Chướng khí của nơi này lại không mạnh đến vậy. Bọn quái vật cũng là một thực thể khác với cơ thể thật đấy.』

“Không đâu anh.” Tomochika trả lời. Có vẻ Rick cũng không trông mong gì nhiều.

“Xin lỗi vì đã chen ngang nhưng bọn tớ sắp xong rồi đấy Dannoura.”

“Eh? Thế có sao không vậy Akino?”

Tomochika nghĩ rằng người chiến đấu tiếp theo sẽ là Sora.

“Ừ. Đây có vẻ chẳng khó mấy với Ryouko và Carol nên tớ nghĩ mình chẳng cần tham gia vào làm chi.”

Sora trông khá tự tin về mảng chiến đấu.

“Tớ không biết đánh nhau đâu nhé.”

Người nói câu đó là Yui Otani- cô gái cổ vũ. Năng lực của cô là gia tăng sức mạnh của người khác bằng cách cổ vũ cho họ.

Tomochika nhìn quanh chiến trường. Carol và Ryouko đều đang hạ gục từng con quái một trong khi chừa lại một con.

Thứ đó chỉ là một con skeleton, thế nhưng họ cố tình chừa nó lại để được thấy năng lực của Tomochika.

Carol và Ryouko quay lại và con skeleton cũng bắt đầu di chuyển như thể đang đuổi theo họ.

Tomochika bước lên giáp mặt với con quái.

“Đây là xương người phải không? Không biết võ thuật có dùng được không đây.”

『Chỉ cần có hình dáng con người là ok hết.』

“Không không, ý tôi là mấy chỗ mối nối ấy. Nếu chúng có thể tự tách mình ra dễ dàng thì võ thuật phản đòn không dễ tác động vào đâu.”

Một con skeleton đang cầm một cây kiếm và cái khiên như một chiến binh. Nó cũng là một trong số những con quái vật được tên Ác Ma tạo ra.

Tomochika quan sát đối phương.

Những khúc xương đều không tương tác với nhau mà chỉ lơ lửng tại chỗ nối. Thế nhưng chúng lại kết hợp với nhau để tạo thành một cơ thể. Cũng không có gì lạ nếu cô nghĩ rằng chúng có cơ bắp hay dây chằng vô hình. Trên thực tế, đó chính là trọng tâm của con skelton. Hay nói cách khác, cấu trúc cơ thể của nó giống như con người.

Tomochika sau khi đã đánh giá xong, cô nhanh chóng rút ngắn khoảng cách và đá mạnh vào đầu gối của con skeleton.

Chiêu đó hay còn được gọi là cú đá yakuza. Cô lập tức nhận thấy cả cơ thể nó giờ đây chỉ đang dựa trên một chân, cô liền đạp mạnh xuống đất và lùi lại. Lí do cô chọn chiến thuật này là bởi phần dưới con skeleton đầy lỗ hổng và cô muốn kiểm tra xem phản ứng của nó khi bị đá vào chân. (Zard: sao ko đá vào tờ rym :)))

Tâm trí con skeleton giờ đây chỉ tập trung vào phần bị đá vỡ. Đúng như cô nghĩ, phản ứng đó trông hệt như con người. Cơ thể con skeleton khom xuống và để lộ sơ hở trên phần đầu, Tomochika lập tức quyết định hành động tiếp theo của mình.

“Cho tôi thứ gì đó nặng nặng.”

『Ok.』

Một lưỡi dao màu đen xuất hiện trên tay cô. Nó mang hình dạng của một thanh mã tấu.

Tomochika vung lưỡi dao xuống vùng đầu không được bảo vệ của nó.

Đầu con skeleton vỡ tan và cả cơ thể nó dừng cử động.

Đây chính là phong cách chiến đấu của Tomochika nhằm tồn tại ở thế giới này. Với sự trợ giúp của bộ giáp chiến đấu, cả sức mạnh lẫn tốc độ của cô đều được cải thiện, vũ khí của cô sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào và biến đổi nhằm tấn công kẻ thù. Đây cũng chính là kết quả của việc học tập và tối ưu hóa những vật liệu có được từ kẻ xâm lược.

“Hồi ở tòa tháp anh đã không có cơ hội để nhìn thấy khả năng của em và em quả thật không phụ lòng anh.”

“Ra là vậy. Tớ nghĩ cậu đủ năng lực đấy.”

Cả Rick và Sora đều thật lòng khen ngợi cô.

“À ừm, tôi nghĩ mình cũng không cần phải lại gần đến vậy. Dù gì đi nữa thì nó cũng quá tốn thời gian.”

『Cô nói phải. Ý tôi là, đây quả thật là một cơ hội tốt để tập luyện nhưng… mà kệ đi, tôi nghĩ cũng không sao đâu. Đây, chính điều này, sẽ trở thành võ kĩ mới của nhà Dannoura.』

Tomochika bỗng duỗi tay ra phía sau mà không hề quay đầu lại.

Đột nhiên, một thứ gì đó phóng ra từ tay cô và xuyên thủng người một con quái vật vừa mới xuất hiện, một con độc nhãn orge đã chết.

Thứ xuất hiện kia chính là một cây giáo.

Nó dài đến mười mét và thẳng không chút xiên vẹo, lập tức đâm xuyên qua nơi bàn tay cô hướng đến.

Carol và Ryouko đều không biết nói gì.

——-

Từ bên trên, bên dưới, đến cả những khúc chéo, Yogiri đang nhẹ nhàng tránh những đường màu đen xuất hiện ở phía cậu.

Chúng là những đường tử và cậu chắc chắn sẽ chết nếu như cậu ở trên những đường đó. Nhưng ngược lại, chỉ cần cậu né được chúng thì cậu sẽ sống.

Khoảng khắc cậu vừa di chuyển, một cánh tay lông lá thọc qua chỗ cậu vừa ở.

Yogiri rất lanh lẹ. Ngay từ đầu, cả thể lực lẫn học lực của cậu đều khá cao. Nhưng cậu có một tật xấu là rất lười, và cậu cũng thiếu sức mạnh thể chất.

Nhưng khi đến thế giới này, cậu đã phần nào cải thiện nó bởi cậu đang né tất cả bằng những chuyển động nhỏ nhất và không mấy cảm thấy mệt mỏi.

Hiện giờ, Yogiri đang kiểm tra khả năng chiến đấu của mình và những người khác trong nhóm hai thì đang quan sát trận chiến của cậu.

Yogiri đang chiến đấu với một con quái vật dạng người. Kích thước của nó ngang bằng một con người, và nó cũng sẽ chỉ như một con khỉ nếu như vậy, thế nhưng trên người nó lại mọc đến bốn cánh tay.

Bởi vậy, dù cho việc né đòn có phần khó khăn, thế nhưng những đòn tấn công của nó lại khá đơn giản. Khi đã nắm được lối tấn công của kẻ thù, Yogiri bắt đầu phản công. Cậu vung kiếm dọc đường tử. Kẻ thù chắc chắn sẽ tấn công theo đường đó và cậu đã thành công.

Tuy sức mạnh của Yogiri vẫn không thể kết thúc con quái chỉ với một đòn dù cho cậu có một thanh kiếm tốt. Thế nhưng kiếm thuật cao cấp mà cậu học từ Tomochika đã phát huy sức mạnh của mình.

Cậu đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần và khi kẻ thù đã kiệt sức và dừng cử động, cậu liền tung đòn kết liễu.

“Có vẻ là thật nhỉ.”

Otori Haruto lên tiếng. Cậu đã nghĩ Yogiri có thể hoàn thành tốt và điều đó đã xảy ra đúng như mong đợi của cậu.

“Nếu cậu ta có thể làm vậy được thì cho phép cậu ta vào nhóm mình cũng chẳng hại gì.”

Người nói câu đó là tướng quân Yakazi. Dù một tướng quân vốn đã khá mạnh, thế nhưng với đồng đội thì cậu càng có thể nâng cao sức mạnh ấy thêm.

Ushio Shinya thở phào nhẹ nhõm. Cậu hẳn nghĩ điều đó cũng không vấn đề gì và vị trí của cậu sẽ không bị đe dọa.

Fukai Seiichi vẫn không thể hiện cảm xúc gì. Cậu vẫn đang im lặng nhìn xuống như mọi khi, có lẽ với cậu việc Yogiri không sử dụng sức mạnh của mình thì sẽ không phải mối nguy hiểm.

“Cậu là cái gì thế? Dù tôi có nhìn thế nào đi nữa thì cậu cũng chỉ là một tên tân binh, thế mà cậu lại có thể dễ dàng né tất cả những đòn đó và ngay cả kiếm thuật của cậu cũng không là gì thế mà lại có thể trúng hết toàn bộ và kết liễu nó, thậm chí cậu cũng không hề mất bình tĩnh nữa…”

David trông khá bất ngờ. Ai cũng phải bình luận như vậy khi thấy một kiếm sĩ chiến đấu.

“Cậu không muốn thấy khả năng giết bọ của tôi à?”

“Không cần. Đám quái vật dạng bọ cũng không dễ gặp đâu.”

Khi quay trở lại nhóm của mình, cậu nói chuyện với Haruto.

“Ngay từ đầu thì cậu cũng đã không thể dùng kĩ năng ở đây được rồi. Mà cái kĩ năng đó bậc mấy thế?”

David đã bảo rằng bậc kĩ năng sẽ giảm ở nơi này bởi sức mạnh của nhà vua.

Năng lực sẽ bị giảm hai bậc khi ở tầng một và một bậc ở tầng hai. Sức mạnh của nhà vua không vươn đến tầng ba.

Không hề có ngoại lệ dù là quái vật hay con người, nó áp dụng cho mọi loài, và nó sẽ không ảnh hưởng đến bậc không.

Trang bị của Yogiri gồm một thanh kiếm nhật và bộ đồng phục đã được cường hóa bởi một người bạn học của mình, thế nhưng năng lực cường hóa chỉ ở bậc ba và bị ảnh hưởng với một năng lực bậc bốn nên hiệu quả của nó chỉ ngang bậc một.

“Với những kẻ sống phụ thuộc vào kĩ năng thì dù chỉ giảm một bậc cũng đủ gọi là nguy cấp rồi. Đó cũng là lí do mà bọn

quái vật nguy hiểm lại không dám đến tầng hai. Hay nói cách khác, bọn quái vật từ tầng ba trở đi sẽ mạnh một cách không tưởng. Đó là nguyên nhân vì sao mà cuộc thám hiểm tầng ba lại chẳng đi đến đâu đấy."

"Ra vậy. Thế nên mới bảo là trước tiên cần phải đi đến tầng ba đã đúng không? Màn kiểm tra dạo đầu thế này là đủ rồi, về thôi."

Lần thám hiểm đầu tiên nhằm kiểm tra giới hạn của nó, và họ đều quyết định sẽ trở về vào buổi chiều.

————-

Tomochika và những người khác trong đội đều nghĩ rằng lần kiểm tra này đã đủ và quyết định sẽ trở về.

Carol và Ryouko đi tiên phong và xử lí bất cứ con quái nào họ gặp nên những thành viên khác đều gần như không phải làm gì.

Đây có thể xem như một trận chiến dễ dàng dù chỉ mới tầng một.

"Mà này Tomochika, kĩ năng của em là bậc mấy thế? Nhìn em sử dụng dễ dàng như vậy nên anh nghĩ chắc cũng phải bậc ba nhỉ."

Rick hỏi.

"Eh? Bậc mấy là sao ạ?"

"Anh hỏi chỉ để chắc rằng liệu sức mạnh phong ấn của anh có thể dùng được nữa không thôi."

It seemed that by using the sealing power once more, it made it extra to some extent. The skill's rank dropped by two with the king's power in this place, and when Rick used it as well, it could be lowered by two again but only in the surrounding area.

Có vẻ như khi sử dụng kĩ năng phong ấn thêm một lần nữa, sức mạnh của nó sẽ được cộng dồn. Kĩ năng sẽ bị giảm đi hai bậc bởi sức mạnh của nhà vua tại nơi đây và khi Rick sử dụng nó thêm thì sẽ bị giảm tiếp hai bậc nữa nhưng chỉ trong phạm vi nhỏ.

“À thì, bậc mấy à? Em cũng không rõ nữa. Ý em là, nó đó à? Mà, nếu có thành viên hoàng tộc tham gia với nhóm thì anh có thể phong ấn hoàn toàn sức mạnh quái vật không?”

“Cũng có thể với một mức độ nào đó, nhưng nếu vậy thì anh cũng sẽ phong ấn cả những người khác nữa, thế nên anh không nghĩ nó có hiệu quả đâu.”

Tomochika tránh né câu hỏi và tổ lái sang chuyện khác.

『Hmm. Tôi quên mất chuyện bậc kĩ năng chứ. Mà nếu vậy, khi Rick dùng kĩ năng thì tôi sẽ cho bộ đồ tan ra và cô sẽ hoàn toàn nude luôn nhé?』

“Cô mà làm vậy là tôi cho cô đi đầu thai luôn đấy nhé?”

『Hou, thế cô định làm thế nào?』

“Tôi sẽ bỏ hết mấy cái xấu hổ hay lòng tự trọng để nhờ Takatou.”

『……Nè, nói nè, làm ơn kính trọng tổ tiên cô giùm cái……』

Trong lúc nói chuyện, họ đã đến gần lối ra và thoát ra ngoài.

Thế nhưng, vài người lại trở nên lơ đễnh khi nghĩ rằng mình sắp rời khỏi đây. Tomochika cẩn thận quan sát xung quanh và nhận ra có thứ gì đó đang nhìn vào cô.

“Cái gì vậy?” (Tomochika)

Một thứ gì đó màu vàng đang di chuyển từ sàn nhà lên trên tường và lên trần.

Nó là một cái rương. Một khối lập phương to khoảng một vòng tay với những cái chân mọc xung quanh

Carol ném cái shuriken cần câu của mình về phía nó và cái hộp rơi bịch xuống đất.

Nó chắc chắn là một con quái vật. Thế nhưng với hình dạng như vậy, cô không thể xác định điểm yếu của nó. Con quái vẫn còn sống và loạng choạng đứng dậy.

“Aah, một con Yara Leetaa à.”

Rick điềm tĩnh nói như đây là chuyện bình thường.

“Eh? Ai đặt tên buồn cười thế?”

“Đó là tên của nó sau khi kiểm tra trên bảng thẩm định. Là do tên Ác Ma bị phong ấn đặt đấy, anh nghĩ vậy.’

Không ai biết gì về mục tiêu của nó.

Khi Tomochika còn đang phân vân, con Yara Leetaa liền cố loạng choạng trốn thoát.

“Ah, nó chạy mất rồi?”

“Em cứ kệ nó đi, không sao đâu. Nó còn không được tính là quái vật nữa. Mà còn——”

Con Yara Leetaa biến mất trong đường hầm.

Dù anh có bảo rằng đừng quan tâm đến nó, thế nhưng đấy vẫn là một con quái vật. Cô sợ rằng nó sẽ tấn công người khác và khi họ có thể giết nó thì nên làm vậy

Khi cô vẫn còn đang lo lắng thì một tiếng hét vang lên nơi con quái chạy mất

“Yara retaa!”

Và rồi, một tiếng nổ lớn phát ra.

Tomochika hoang mang nhìn về phía con quái vật, ở đó chỉ còn lại những mảnh vụn của con Yara Reetaa.

“Khi bị tấn công, Yara Reetaa sẽ nổ tung ở nơi không có ai và rơi ra vật phẩm có giá trị.”

Rick đứng bên cạnh cô trả lời.

“Rốt cục sự tồn tại của anh chàng này là để làm gì vậy chứ!?”

Ở nơi đổ nát ấy chỉ còn sót lại những viên đá quý rực rỡ

Không thể hiểu tên Ác Ma kia đang nghĩ gì. Tomochika rơi vào hoang mang tột cùng.

Discord Facebook

Chương 16: Chào buổi tối, ta là Hiền Giả Shion đây, ngươi có nhớ ta không?

Sắp tới tết rồi…

———-

Một cậu bé mũm mĩm tên Hanakawa Daimon và Lute, một quyến thuộc của Ác Ma giả trang thành một cô gái xinh đẹp, họ đang trên cuộc hành trình của mình và cuối cùng cũng đến được vùng đất thủ đô.

“Ở đây nhiều người thật đấy, bộ đang có lễ hội gì à?”

Sau khi qua khỏi cổng thành, dù cho bây giờ đã tối, thế nhưng cả thành phố đều đang rất náo nhiệt và ồn ào.

“Bufu~! Nhìn có vẻ giống mấy buổi bán hàng mẫu nhỉ? Ở Nhật Bản thì chuyện này cũng bình thường thôi, ủa nhưng đây là thế giới khác cơ mà!”

“Ngươi…đừng nghĩ ta sẽ không giết ngươi mà ngươi được phép thoải mái như vậy…”

Lute trông rất sốc. Thế nhưng cậu không còn giận dữ như trước bởi Hanakawa đã nói hết những gì cần nói trên đường đi.

“Ngươi nên biết ta có vô số cách để hành hạ ngươi mà không để ngươi chết đấy.”

“Fufu~! Nếu không chết thì cớ chi tôi phải sợ cơ chứ!? Tôi là một trị liệu sư đấy nhớớớ, chỉ cần tôi biết mình phải chịu loại thương tổn gì thì tôi chấp hết!”

“Im mồm đi. Để ta nói cho ngươi biết, bên dưới thành phố này là nơi mà em gái của chủ nhân đang ở đấy”

“Ồ? Họ có thể xây dựng cả một thành phố trên đầu một tên Ác Ma luôn sao?”

“Bởi vì tiểu thư đã bị phong ấn. Ngài ấy không thể di chuyển được.”

Đó là những thông tin mà không loài người nào biết.

Dù sao đi nữa, việc người em gái Ác Ma bị phong ấn đã xảy ra cách đây hàng ngàn năm và chi tiết của chuyện đó không hề được đề cập đến.

Theo truyền thuyết, một vị Đại Pháp Sư đã phong ấn tên Ác Ma và dựng nên thị trấn này. Thế nhưng, thực tế là người pháp sư đó không hề làm bất cứ việc gì ngoài tạo một bức tường bao quanh thị trấn.

Vùng đất ma giới tồn tại bên dưới lòng đất là do Ác Ma Alubagaluma tạo nên để phong ấn chính em gái mình.

“Nhưng chỉ có mỗi tiểu thư bị phong ấn, thế nên bọn quyết vẫn có thể tự do đi lại. Mà lũ con người cũng không phải chỉ biết đứng nhìn đâu, những tên có dòng máu đặc biệt đang phong ấn nơi này ngươi biết đó. Nó cũng chính là lí do mà bậc kĩ năng lại bị giảm ở thành phố này, vậy… ngươi có muốn cùng ta tìm hiểu xem cái ma thuật trị liệu của ngươi giúp ngươi trụ được bao lâu không?”

Hanakawa đã hành động rất nhanh. Cậu nhảy lên trước khi Lute kịp nói hết câu và nằm sấp xuống mặc cho những ánh nhìn của người xung quanh.

“Em xin lỗi ạ!!!”

“Ngươi, ngươi có hơi bị lạm dụng việc bò lạy rồi đấy.”

Lute nhìn với ánh mắt chán nản.

“Chỉ cần đối phương chịu nói chuyện, thì tôi sẽ sẵn lòng quỳ đó suốt đời. Khi làm vậy, đối phương sẽ dễ dàng mất đi cảm giác muốn hành động thật nhanh và trong thời gian đó, tôi sẽ có thể nghĩ ra được gì đó.”

“Thôi được rồi, đứng dậy đi.”

Không nằm ngoài dự đoán, việc quỳ lạy ở nơi công cộng thu hút rất nhiều sự chú ý. Hanakawa chậm rãi đứng lên.

“Vậy, chúng ta đã đến thành phố rồi đó, ngài muốn làm gì nữa không?”

“À phải. Giờ chúng ta sẽ phải xuống được ma giới, ta không rõ cửa vào hay nơi đó được quản lí ra sao nên hãy thu thập thông tin trước đã.”

“Tôi hiểu rồi. Trong trường hợp này thì người ta thường sẽ đến quán bar đấy.”

Hanakawa sử dụng kiến thức về game và manga của mình và bảo.

“Quán bar à? Ngươi chắc chứ?”

“À thì, ngoại hình của chúng ta bây giờ cũng chỉ như trẻ con nên cũng có chút rắc rối. Tới đó thì dễ thôi nhưng hãy tự hỏi xem liệu cô nhân viên ở đó sẽ nói gì? Cổ thể nào cũng sẽ bảo rằng ‘con nít con nôi, muốn uống sữa thì đi chỗ khác đi’ hay gì đó cho mà xem!”

Trên đường có vô số những bảng hiệu hình ly bia, chai rượu, và những chiếc thùng vẽ trên chúng cứ hét lên ‘tụi tui là quán bar đây, nói thiệt đấy!’

“Sao mà nhiều thế này!? Th-thôi thì, ta cứ thử vào đại một quán xem sao.”

Họ không hề có tiêu chuẩn nào về một quán bar nên họ không còn cách nào khác ngoài chọn một quán ở gần. Cậu có thể sẽ bị bắt nạt bởi những tên du côn nếu cậu đi vào chỉ với một cô gái trẻ, thế nhưng cô gái này lại là một quyến thuộc của Ác Ma. Hanakawa đi đến quán bar với cảm xúc phức tạp.

“Xin chào! Hai người phải không ạ?”

Một người hầu bàn ân cần hỏi họ. Họ trông không có vẻ gì là sẽ kì thị khách hàng dù chỉ đi với hai người.

Họ được dẫn đến một chiếc bàn và Hanakawa chọn ngẫu nhiên một món trên menu,

Hanakawa cũng đã sống đủ lâu ở thế giới này. Cậu biết điều gì sẽ xảy ra nếu cậu gọi món ở nơi này.

“Đây là lần đầu tiên ta đến quán Bar đấy, nhưng giờ nếu ta muốn thu thập thông tin thì phải làm gì?”

“Hmm? Nhắc mới nhớ, giờ mình nên làm gì nhờ. Hay cứ ngồi đây rồi vểnh tai lên nghe mọi người xung quanh nói chuyện thử xem.”

“Haa… sao lúc nói thì hay lắm mà giờ làm ăn cái kiểu gì thế này, thế mà ta cứ nghĩ đây sẽ là ý hay cơ chứ. Này, cô gì đó ơi,

cô cho tôi hỏi một chút được không?”

Lute gọi một người hầu bàn đang đứng gần đó.

“Oo! Giọng ngài đúng là nữ tính thiệt luôn đó! Tôi còn chả thể giả giọng nổi đây.”

“Sao hôm nay lại có nhiều người vậy? Bộ đang có lễ hội gì sao?”

“Nè! Ngài không chịu nghe người khác nói sao? Với thành phố có kích thước thế này thì đây chỉ là chuyện bình th—”

“Phải đó~! Người ta đang đồn rằng những ứng cử viên đã đi đến tầng năm ma giới rồi đấy! Ngày trước thì vương quốc chỉ mới đi được đến tầng ba, nhưng rồi đột nhiên chỉ trong vài ngày, họ đã đạt đến tầng năm luôn! Việc này đã bị đình trệ hơi hàn năm rồi và lễ hội này là để chúc mừng cho việc tiến triển cuộc khai phá ma giới.”

“C-cô vừa nói gì?”

Lute nhìn Hanakawa với vẻ mặt tự hào như thể đang bảo ‘thấy sao hả?’

“Vậy nên đây chính là một sự thành công vang dội, một sự thành công cực kì đặc biệt! Nhìn kìa, đó là những vị ứng cử viên đáng kính của chúng tôi đấy! Họ cũng sẽ đến cửa hàng này vào hôm nay!”

“Hả!?”

Hanakawa nhìn về phía cô hầu bàn đang chỉ vào. Ở đó chính là ba người trong bộ đồng phục mà cậu biết.

Ushio Shinya, Munakata Keiichi, và Yatate Mitsuo. Cậu nhận ra được nhóm ba người họ kể cả khi ở trường.

Họ chỉ toàn nói về những điều dâm dục, và Hanakawa cũng bị bạn học đánh đồng với bọn họ, thế nhưng trên thực tế cậu thậm chí chẳng mấy khi tiếp xúc với họ. Có rất nhiều nguyên nhân như khác nhau về sở thích, thế nhưng chủ yếu là vì họ coi cậu như một tên ngốc, một tên otaku kinh tởm.

“Giỡn mặt đấy à. Mình đã cứ luôn tự hỏi bao giờ thì họ sẽ kết thúc chuyện này, và họ sẽ ca cái bài ‘gay’ đó đến khi nào nữa đây.”

“Hanakawa?”

Cậu đột nhiên nhớ về mối thù với họ và nổi giận, thế nhưng Lute lại trông không hiểu gì.

“Tệ rồi đây! Tôi sẽ bị đám đó phát hiện mất! Tôi nên làm gì bây giờ!”

Hanakawa quyết định sẽ chạy trốn. Cậu quá xấu hổ để gặp họ lúc này.

“Gì nữa đây, mà thôi kệ đi.”

Lute nhẹ nhàng vẫy tay.

“Ta đã dùng phép cản trở nhận thức rồi, cỡ như bọn chúng sẽ không dễ gì nhận ra đâu.”

“Ngài làm vậy có ổn không?”

“Nếu muốn che dấu ngươi hoàn toàn thì rất khó đấy.”

“Sao mà tôi thấy cái niềm tự hào là một quyến thuộc Ác Ma của ngài nó cứ ảo tưởng thế nào ấy nhờ.”

“Hay là ta ném ngươi vào chỗ bọn chúng luôn nhé?…Đừng có mà lạy nữa coi cái thằng này! Nếu ngươi mà làm vậy lúc này là cái vỏ bọc của ngươi sẽ bị hủy bỏ đấy!”

Lute lập tức ngừng Hanakawa khi thấy cậu định quỳ xuống lần nữa.

“Fufu~! Mà nếu ngài đã bảo chúng sẽ không dễ gì nhận ra thì tại sao không lại gần để nghe ngóng chuyện của bọn chúng luôn đi. Chẳng phải trông chúng như đã vào ma giới rồi sao!”

“Ý hay đấy— không, có gì đó không ổn.”

Lute một lần nữa ngừng Hanakawa khi đang định đứng dậy lại.

Khi cậu nhìn về hướng ba người họ, một cô gái đang nấp dưới một chiếc mũ trùm đang đứng gần đó.

–

“Thằng khốn Takatou! Tự dưng đâu ra xuất hiện rồi cuỗm hết mấy đứa con gái xinh đẹp trong lớp, đúng là nhảm nhí cơ mà!”

Người vừa nói ra những lời phàn nàn khi đang say đó là Ushio Shinya- thánh nhân dâm dục.

“Đêm nào cũng vậy. Cả Carol, Ninomiya, rồi cả Dannoura nữa, ai cũng tự dưng biến đi đâu mất. Đúng là ghen tị thật mà, ch* chết!”

Người trả lời cậu là Munakata Keiichi- bậc thầy dâm dục. Cậu cũng đã uống rất nhiều rượu. Tuy điều này sẽ là phạm pháp ở Nhật bản, thế nhưng từ khi họ đến thế giới này, hầu hết học sinh ở đây đều đã uống rượu.

“Thằng đó cứ thích làm bất cứ thứ gì nó muốn. Nó có làm cái gì ngoài bị phái đi đến chỗ có lũ bọ đâu cơ chứ. Ushio còn làm nhiều hơn thế phải không? Sao chúng ta lại không được nổi tiếng vậy hả trời!”

Yatae Mitsuo- khán giả dâm dục- cũng gật đầu đồng ý. Ba người họ đều đã rất thân thiết với nhau từ hồi còn ở Nhật Bản.

“Chuyện đó đấy, mịa…chỉ vì chúng ta bị đám con gái gọi là tam tước dâm dục… thế thì sao mà nổi tiếng được cơ chứ!”

“Nhưng sao chỉ có mỗi chúng ta! Tao thích nó nhưng nó lại không phải là năng lực!!”

Ushio giận dữ nói, và Munakata cũng đặt cốc bia mình xuống.

“Dù biết là năng lực sẽ phản ánh sở thích và tính cách, nhưng sao ai cũng nghĩ bọn mình sẽ dừng thời gian để làm mấy chuyện đồi bại, hay nhìn thấu quần áo hoặc tàng hình và lẻn vào phòng thay đồ nữ hay chơi trò tentacles cơ chứ! Chỉ có mỗi chúng ta là bị bọn con gái coi là rác rưởi không thôi đấy.”

“Không không, tao không chơi trò tentacle đâu.”

“Không. Chỉ có cái đó là hơi khác biệt thôi.”

“Cái gì chứ!!”

Chỉ mỗi Yatate rên lên phản đối như thể cậu không hiểu.

“Ít ra bọn mày còn sướng chán. Có thể tự do lén lút giở trò.”

Ushio ghen tị bảo.

Họ không được phép sử dụng năng lực lên bạn học của mình. Thế nhưng ngoài chuyện đó ra thì không vấn đề gì.

“Ôi dào. Nãy giờ tao ngồi ngắm cơ thể của em hầu bàn kia và cứ như đang liếm láp nó vậy.”

Munakata có khả năng trở nên trong suốt và năng lực nhìn xuyên thấu. Cậu có thể tự do nhìn xuyên bất cứ thứ gì.

“Đám xúc tua của tao cũng chẳng thể xài bí mật được. Và nói luôn nhé, tao không chơi mấy trò kinh tởm kiểu đó đâu. Nó cùng lắm cũng chỉ giúp tận hưởng được chút chứ mấy.”

Năng lực của Yatate cho phép cậu mọc xúc tua từ bất kì bộ phận nào của cơ thể và cảm giác của xúc tua sẽ được chia sẻ với người dùng.

“Nói thế thì khả năng dừng thời gian của tao chẳng khác gì xài cho tội phạm cả.”

Năng lực dừng thời gian của Ushio cho phép dừng thời gian của đối tượng được chỉ định. Nó tuy rất phù hợp trong chiến đấu thế nhưng nó lại không có tác dụng gì trong việc làm mấy trò đồi bại. Bởi nó sẽ dừng hẳn trạng thái của đối phương nên dù có chạm vào thì cũng chỉ như đang chạm vào cục đá mà thôi.

“Mà kệ nó đi. Không dùng năng lực là được rồi. Đừng có dại mà chống đối bọn con gái trong lớp. Nếu muốn thì ta cứ tới đại một cái nhà thổ nào đó là xong. Ở đây chắc cũng phải có mấy chỗ như thế nhỉ.”

“Hả? Nếu bọn con gái mà biết chuyện đó thì chúng ta càng bị coi là rác rưởi thêm đấy.”

“Thôi bỏ đi, giờ có rác rưởi rác riết gì cũng kệ hết luôn đi. Chúng ta có tiền rồi lại còn là anh hùng chinh phục ma giới nữa chứ, chẳng phải chúng ta nổi tiếng sao?”

“Mày…nói chí phải. Đám trong lớp nghĩ gì không quan trọng, quan trọng là ở chúng ta cơ!”

Họ chạm cốc với nhau và chúc nhau. Khi họ còn đang uống rượu, họ nhận ra có ai đó đang im ắng đứng cạnh họ.

“Chào buổi tối, các cậu là những ứng cử viên hiền giả phải không?”

Đó là một cô gái trẻ. Dù khuôn mặt cô đã bị chiếc mũ trùm che kín mất thế nhưng họ vẫn biết được qua giọng nói và dáng

vẻ của cô.

Cả ba người sáng bừng lên.

“Oi oi, thấy tao nói có sai không, đám anh hùng chúng ta nổi tiếng quá mà.”

“Mày nói rất hay. Không có lí gì mà chúng ta không nổi tiếng cả. Đặc biệt điều đó đến từ phụ nữ.”

“Eh? Nhưng…”

Munakata sử dụng năng lực nhìn xuyên thấy của mình và nhận ra điểm khác thường.

『Năng lực sẽ được kích hoạt lên bạn học, bạn có đồng ý hay không?』

Năng lực giao ước của Akino Sora. Họ đang bị ảnh hưởng bởi năng lực đó và sẽ chết nếu vi phạm lời thề. Thế nhưng, đây không phải là một câu hỏi vô nghĩa, một lời cảnh báo xuất hiện trước mặt cậu.

Cô gái cởi mũ ra và để lộ một khuôn mặt mà họ biết.

Ayaka Shinozaki.

Những học sinh đã trở thành ứng cử viên đã bỏ cô lại trên xe buýt để làm mồi nhử.

“Cậu còn sống sao…?”

Khi họ còn đang bất ngờ, Ayaka liền đưa tay trái ra và nắm lấy cổ tay Ushio.

“Bắt được rồi nhé~!”

Ayaka mỉm cười. Và sau đó, cô đấm vào mặt Ushio bằng tay phải. Ushio ngã xuống và chiếc bàn bị đập nát ngay tức tự, thế nhưng Ayaka vẫn chưa bỏ cánh tay mà cô đang nắm lấy kia. Cô cưỡi trên người cậu và đấm vào mặt cậu thêm lần nữa.

Cả quán bar đột nhiên trở nên ầm ĩ.

Thế nhưng có lẽ bởi chuyện này xảy ra như cơm bữa ở đây, mọi người đều chỉ ngồi đó và hóng hớt tình hình.

“Dừng lại!”

Khi Yatate hét lên, vài xúc tu mọc ra từ bãi nước nhầy xung quanh Ayaka

Dù không được phép sử dụng năng lực lên bạn học, thế nhưng điều đó không áp dụng với những người đã tấn công trước.

Những cái xúc tu bám vào Ayaka.

Thế nhưng Ayaka lại không hề quan tâm đến chúng. Cô liên tục đấm vào mặt Ushio trong khi xé hết tất cả ra.

“GYAA!!”

Yatate hét lên và gục xuống. Nỗi đau của mỗi chiếc xúc tu đều chia sẻ trực tiếp đến cơ thể cậu, và giờ đây cậu đang phải chịu đựng sự đau đớn như điên từ việc chúng bị phá hủy.

“Mày là ai!? Sao mày lại làm việc này!?”

Ngay cả năng lực tàng hình để phục kích của Munakata cũng không thể làm gì.

“Tao đã quyết định sẽ giết hết bọn mày rồi đó.”

Vừa nói, Ayaka vẫn cứ vô tư đấm vào mặt Ushio.

“Mày đang làm cái gì vậy Ushio! Dừng con ả đó lại mau!”

“Ao ử ròi, nhưn-”

Chưa kịp nói hết câu, Ushio đã bị cô đánh tiếp.

“Mày nghĩ mấy thứ đó đủ để đánh bại một con rồng sao?”

Những vị khách xung quanh ban đầu có hơi ồn ào, nhưng rồi dần dần họ trở nên im lặng bởi sự kinh hãi trước mắt.

Thậm chí họ cũng không thể đến để can ngăn. Họ chắc chắn sẽ chết nếu như chỉ lại gần đó. Bất cứ ai nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng ấy đều cũng sẽ nghĩ vậy.

Chỉ còn mỗi âm thanh của những cú đánh vang lên khắp quán bar.

Sau một lúc, Ushio không còn động đậy nữa.

Ayaka dừng tay khi định đánh thêm một cú nữa rồi đứng dậy. Bàn tay cô ướt đẫm máu.

“Giờ thì, Munakata?”

“V-vâng?”

“Tao sẽ giết từng thằng một trong bọn mày kể từ giờ, vậy nên mày hãy cứ tận hưởng ly bia đó trong lúc sợ hãi đi nhé? Mày có thể đi nói cho lớp biết được không nhỉ? Ồ quên chứ, thằng này có thể sống lại nếu vẫn còn xác đúng không?”

Nói đoạn, Ayaka đưa tay về phía Ushio. Cô lẩm bẩm gì đó và rồi, cả Ushio lẫn một phần sàn nhà đã biến mất.

“Tao sẽ tự lo chuyện này.”

Với những lời đó, toàn bộ khách trong quán đều bỏ chạy như trẻ con thấy nhện.

“Tạ-tại sao cô ấy làm làm vậy!? Cái gì thế này!? Ayaka mà tôi biết là dạng tiểu thư nhà giàu cơ mà, từ khi nào mà cổ thành ra như vậy thế này!?”

Hanakawa kinh ngạc trước thái độ hung bạo của Ayaka.

“Quào~, tuyệt thật đấy.”

Lute khen ngợi cô. Ayaka hiện giờ trông rất đáng chú ý ngay cả với một quyến thuộc Ác Ma.

“Dựa theo những gì đã xảy ra nãy giờ thì có vẻ cổ đang rất giận vì bị bỏ lại trên xe buýt. Mà nếu vậy thì mình thể nào cũng trở thành mục tiêu của cổ luôn rồi!”

“Heh? Chẳng phải vậy sao?”

“Ý ngài ‘chẳng phải vậy sao?’ là sao hả!? Ngài định sẽ làm gì nếu cô ta giết tôi?”

“Ta chỉ hứa là sẽ không giết ngươi thôi, còn nếu do người khác làm thì liên quan gì đến ta?”

“Um? Thế còn Yogiri Takatou thì sao? Nếu không có tôi thì làm sao ngài biết Yogiri là ai phải không?”

“Lũ kia là ứng cử viên hiền giả phải không? Ta chỉ cần hỏi một đứa là xong.”

“Chết tiệt! À không, ờm, dù ngài có nói vậy đi nữa nhưng tôi vẫn cảm thấy rằng chúng ta như đã trở thành bạn bè trên chuyến hành trình đến đây rồi đó, ngài nỡ lòng nào để tôi chết sao? Kiểu như người duy nhất được giết ngươi là ta đấy! Kiểu

vậy đó, rồi sau đó Lute với Ayaka kiểu ‘được đồng hành với ngươi đúng là thú vị thật…’ vậy đó.”

“Không có đâu.”

“Có mà!!!”

Dù cậu nói vậy, thế nhưng Hanakawa nghĩ rằng việc di chuyển bây giờ là một ý tồi và vẫn đứng yên.

Không rõ liệu có phải Ayaka đã thỏa mãn khi đã giết Ushio hay chưa, cô lập tức rời khỏi quán bar.

“À ờm, giờ…chúng ta đến chỗ khác để thu thập tin tức nhé?”

Không còn khách hàng nào ở lại, và cả nhân viên cũng đang chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, dù có ở lại cũng không được lợi gì.

Hanakawa và Lute âm thầm rời khỏi quán rượu, thế nhưng một khách hàng mới bước vào.

“Ôi trời, chuyện gì thế này?”

Người vừa bước vào là một người phụ nữ váy trắng xinh đẹp, cô nhìn quanh cửa hàng với vẻ thích thú.

Và, cô chạm mắt với Hanakawa.

“Phép cản trở nhận thức không hoạt động sao?”

Lute bối rối bảo.

“Ngươi là Hanakawa phải không? Chào buổi tối, ta là Hiền Giả Shion đây, ngươi có nhớ ta không?”

Như dự báo được sắp có chuyện chẳng lành, Hanakawa chuẩn bị hét lên.

Discord Facebook

Chương 17: Tính ta thường thích sắp xếp mọi thứ gọn gàng và ngăn nắp. Ta sẽ cảm thấy rất bực nếu phải thấy bất cứ thứ gì còn sót lại.

_____

“Vâng, tất nhiên là tôi nhớ ngài Hiền Giả đây rồi. Vậy thì, cho tôi xin phép vì đã thô lỗ!”

Cô chỉ vô tình đến quán bar này khi không có ai, vô tình nhìn thấy Hanakawa và đến bắt chuyện với cậu. Cậu không có lí do gì để mà từ chối cô cả.

Thế nên, Hanakawa đã đáp lại và cầu mong rằng mọi chuyện chỉ đang vô tình diễn ra.

“Oh, ngươi nghĩ mình đang đi đâu thế?”

Thế nhưng lời cầu nguyện của cậu đã không thành sự thật. Đúng như cậu nghi ngờ, mục tiêu của cô khi đến đây chính là cậu- Hanakawa.

“À thì, bọn tôi, err, chỉ đang điều tra về ma giới thôi ấy mà. Ôi trời, nhìn cửa hàng lúc này xem, chắc tôi nên đi chỗ khác nhỉ __”

“À, nếu thế thì ta sẽ giúp ngươi. Nếu ngươi chỉ hỏi vậy thì ta đây sẵn lòng trả lời.”

Nói đoạn, Shion từ tốn bước vào bên trong cửa hàng vắng người và ngẫu nhiên ngồi xuống một cái bàn. Cô thậm chí còn không nghĩ đến việc Hanakawa sẽ chạy trốn.

“Nhanh lên, tranh thủ chạy-”

“Thằng ngu, ở yên đó.”

‘Ra ngoài và lẩn vào đám đông đi’, chưa kịp nói hết câu, Lute đã cản cậu lại. Thái độ của Lute đang trông rất căng thẳng.

“Đừng có dại mà phá hỏng tâm trạng của mụ ta. Chúng ta không còn lựa chọn nào khác ngoài ngồi yên đấy đâu.”

Biểu cảm của Lute cứng lại khi nói vậy.

“…Có lẽ nào, ngài không thể thắng sao?”

“Phải.”

“Ehh? Ngài tự gọi mình là quyến thuộc của Ác Ma mà không thể xử lí nổi một người phụ nữ như thế sao?”

“Ngươi kích động ta như thế lúc này để làm gì…ta không phải là loại tự cao tự đại. Khoảng cách giữa ta và mụ kia quá khác biệt, ta không thể làm gì được cả.”

“Cái gì!? Th- thế cái kế hoạch để hiền giả solo một một với ngài quyến thuộc Ác Ma Lute hùng mạnh thì sao!?”

“Ngươi…định làm gì cơ? Kéo ta vào chuyện này để làm gì? Ta không liên quan gì cả.”

“Um, bộ ngài vẫn không cảm thấy đồng cảm gì hết sao? Nó không phải kiểu 『Chết tiệt! Ta đã mắc sai lầm rồi! Đừng lo, ta sẽ bảo vệ ngươi bằng mọi giá…cố lên……』 sao?”

“Hả. Mục tiêu của ta là hồi sinh tiểu thư và tiêu diệt kẻ thù của Chúa Tể. Ta không rảnh để mà đi lo cho mấy chuyện tầm xào như thế.”

“Uuuu…m-mà, chắc ngài hiền giả đây chỉ muốn đến gặp mình thôi nhỉ, chắc cũng không đáng lo lắm đâu nhỉ…”

Nhưng rồi Hanakawa đột nhiên nhớ lại cảnh Shion giết người lái xe buýt một cách bình thản.

Hay nói cách khác, cậu vẫn chưa rõ nguyên nhân nào sẽ khiến cô tức giận. Và chỉ riêng việc nói chuyện với Shion thôi cũng đã đủ nguy hiểm.

Vậy nên không phải là ý hay nếu cậu cứ để Shion ngồi đó đợi. Hanakawa miễn cưỡng ngồi vào chiếc bàn mà cô đang ngồi.

Cậu rụt rè nhìn Shion. Cô vẫn đang cười, thế nhưng cậu không rõ cô thực sự đang cảm thấy thế nào.

Trong lúc còn đang nghĩ phải làm thế nào, Lute đã ngồi xuống cạnh Hanakawa.

“Đừng hiểu lầm. Khi mà ta nghĩ rằng ngươi là bạn ta, thì thể nào ta cũng sẽ bị tấn công nếu cố chạy trốn mà thôi.”

Đôi mắt của Hanakawa như sáng bừng lên và nhìn vào Lute.

“Giỏi nói thêm một lời nào nữa đi, ta sẽ đi liền bây giờ.”

“Tôi thực sự xin lỗi. Cảm ơn ngài vì đã ở lại.”

Cậu sẽ gặp rắc rối nếu bị bỏ lại một mình, vậy nên Hanakawa rất biết ơn.

“Có lẽ điều này sẽ khiến ngài cảm thấy tôi như một tên khốn kiêu ngạo, nhưng tôi thực sự không có ý gì cả, nhưng có lẽ nào…ngài đến để gặp tôi sao?”

Shion như đang chờ đợi Hanakawa mở lời.

“Phải. Ta đến gặp Hanakawa đây là bởi ta muốn hỏi ngươi về Takatou Yogiri.”

Sau đó, Hanakawa đã lập tức kể hết mọi chuyện về Yogiri.

Về năng lực mà cậu đã chứng kiến, về những chuyện cậu đã nghe, những gì xảy ra ở tòa tháp. Cậu kể ra hết tất tần tật mọi chuyện.

“Ra là vậy, ta chưa bao giờ nghe về thứ năng lực cảm nhận được sát ý cả.”

“Này. Cô định làm gì với Yogiri Takatou hả?”

Lute hỏi.

Yogiri Takatou là mục tiêu của cậu. Việc có thêm hiền giả tham gia không khiến cậu phải lo lắng.

“Bây giờ đấy à. Nói chứ xử lí chuyện này cũng rắc rối lắm. Ta vừa nghĩ mình nên xử lí tên đó trước khi mọi chuyện tồi tệ hơn, lại vừa nghĩ làm cách nào để lợi dụng nó.”

“Bà không cần phải làm gì hết. Ta sẽ giết Yogiri Takatou.”

“Ngài Lute! Đừng nói chuyện như thế với ngài hiền giả!”

“Ôi trời. Ta không thể hình dung ra việc một tên thuộc hạ của một tên Ác Ma- thứ mà bị tên Yogiri giết đó- làm ăn nên chuyện đấy.”

Shion không hề cố tình kích động cậu, đó chỉ đơn giản là sự tò mò.

“Bà vừa nói gì cơ!?”

Lute giận dữ đứng dậy.

“A, aaaaa! Ai mà ngờ rằng trận đấy giữa quyến thuộc Ác Ma với Hiền Giả sẽ thành sự thật cơ chứ, ủa mà nếu nó diễn ra ở chỗ này thì mình có chết không nhỉ. Mà thôi, đánh nhau vui vẻ nhé! Hãy cứ tiếp tục vậy đi nhé!”

“Ôi trời, ta sẽ không làm điều vô nghĩa ấy đâu.”

Shion trông không có vẻ gì là muốn chiến đấu. Vậy nên Hanakawa cảm thấy nhẹ nhõm, thế rồi đột nhiên cậu cứng đờ lại.

Cánh tay phải của Shion đang hướng về phía Hanakawa.

“Er, um, đây là sao thế?”

“Ta đã nghe hết những gì cần nghe rồi, và ta tự hỏi liệu Hanakawa đây có phải đã hết tác dụng rồi không nhỉ.”

“Um, cho tôi thắc mắc một chút nhé, nếu tôi không còn dùng được nữa thì ngài cũng đâu cần phải giết tôi đâu đúng hông nào? Nhìn đi, tôi là một ứng cử viên hiền giả đó.”

“Nhưng ngươi lại đi hành động một mình, mà với lại, ngươi trông cũng đâu muốn trở thành hiền giả đâu có phải không? Tính ta thường thích sắp xếp mọi thứ gọn gàng và ngăn nắp. Ta sẽ cảm thấy rất bực nếu phải thấy bất cứ cọng rác nào đấy.”

Shion mỉm cười dịu dàng.

“Haha~, phải phải, nếu ngài không nhanh xử lí đống đồ thừa thì đó sẽ gọi là vô trách nhiệm…nu!”

Bàn tay Shion sáng lên.

Hanakawa thầm nghĩ mình sẽ chết và nhắm chặt mắt lại.

Bechari!

Thế nhưng, cậu lại không cảm thấy lồng ngực mình bị thiêu rụi hay cơ thể bị xé thành từng mảnh.

Cậu chỉ cảm thấy có gì đó âm ấm và dính trên người.

Hanakawa mở mắt ra và thấy cơ thể mình bị bao phủ bởi một thứ chất lỏng màu trắng kì lạ. (Zard: (͡° ͜ʖ ͡°))

“Mụ định làm gì thế hả!?”

Lute nổi cơn lôi đình, có vẻ cậu đang bảo vệ Hanakawa.

“Đúng thật là thú vị mà. Ta cứ nghĩ với thằng nhóc Hanakawa đó thì ta chỉ cần thiêu nó bằng tia nhiệt là xong cơ chứ, ai mà nghĩ nó tự dưng trở thành đống đó đâu. Mà thôi , nếu đã vậy-”

“X-xin chờ một chút đã! Ma giới! Phải rồi, ngài đang ở đoạn sẽ cho bọn tôi thông tin về ma giới cơ mà!”

“Ah! Ta quên mất chứ.”

Shion đờ mặt ra một lúc, cô thực sự đã quên điều đó.

“Vậy, ngươi muốn hỏi gì?”

“À thì, tôi muốn hỏi về chuyện mấy cái cổng vào như nó ở chỗ nào hay có gì ở đó không, dạng vậy đấy.”

Cậu có lẽ đã định kéo dài cuộc trò chuyện thêm một lúc nữa, thế nhưng khi vừa trải nghiệm cái chết xong, Hanakawa không còn đủ can đảm để làm bất cứ chuyện gì. Cậu chỉ có thể tiếp tục nói chuyện như thế này.

“Nó cũng chỉ ở trong thành phố này mà thôi. Ta nghĩ ngươi sẽ dễ dàng gặp được nó thôi, à mà nhớ mua vé chỗ quán bar.”

“Hả?”

Vé, Hanakawa bối rối bởi một từ mà cậu không nghĩ mình sẽ nghe từ cô.

“Cửa vào ma giới được kiểm soát rất nghiêm ngặt. Và những quán bar đóng vai trò trung gian bán vé nên nhớ hãy mua nó trước khi vào.”

Có vẻ có rất nhiều cổng vào ma giới và mỗi cái đều có đặc điểm riêng của nó. Theo đó mà giá vé cũng rất đa dạng.

Shion như thể đã nói xong, cô đứng dậy.

“Um, cho phép tôi hỏi câu này, nhưng ngài sẽ không làm gì tôi nữa chứ?”

Hanakawa đã cả gan hỏi một câu không cần thiết.

“Phải, khi đã nói cho ngươi nghe về ma giới rồi giết ngươi thì ta thà không nói cho rồi.”

Nói đoạn, Shion rời đi.

Nếu cô nghĩ việc giết cậu chỉ là ý muốn nhất thời, thì việc không giết cậu cũng là ý muốn như vậy.

Lute ngồi phịch xuống ghế. Cậu không còn chút gì là giữ được vẻ điềm tĩnh trên mặt, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra trên trán cậu.

“Chết tiệt! Mụ già đó nghĩ mình là ai cơ chứ! Đúng là vô lí cơ mà, ta không hiểu mụ ta đang nghĩ gì nữa!”

“Uu…người như tôi bị phủ đầy trong cái thứ chất lỏng kia thì có gì đáng cười đâu chứ….”

Hanakawa thở dài trước điều không đáng phải bận tâm.

———

Công việc chinh phục ma giới được thay đổi luân phiên theo từng nhóm.

Nhóm chinh phạt sẽ hoạt động vào ban ngày để tiêu diệt bọn quái vật xung quanh. Tối đến, nhóm phòng thủ sẽ tiến hành bảo vệ căn cứ bên trong ma giới.

Tomochika đang chiến đấu với vai trò một thành viên của nhóm một, hay còn được gọi là nhóm chinh phạt.

Yogiri dành hầu hết thời gian ở dinh thự. Cậu chỉ đến khi nào nhóm cần người diệt bọ.

Sau khi nhóm chinh phạt đã hoàn tất công việc của mình và trở lại mặt đất, họ có thể làm bất cứ thứ gì mình thích.

Và tối hôm đó, Yogiri cùng những người khác quyết định gặp mặt nhau để trao đổi thông tin. Họ đang ở trong một khách sạn nơi mà họ từng thảo luận về việc gặp lại các bạn học.

Bốn người tập hợp ở đây đều là những người đã biết về năng lực của Yogiri: Tomochika, Ryouko, Carol và Yogiri, nhưng có lẽ bởi vậy mà xuất hiện những tin đồn không đáng có.

“Hôm nay cậu làm gì thế Takatou?”

“Hm? Do cũng chẳng có gì làm nên tớ chỉ ngồi chơi game với đọc sách thôi.”

“Uu…cái cảm giác ghen tị này là sao chứ…tớ đã phải đi giết bọn quái vật suốt luôn đấy…”

Dù cho Tomochika chiến đấu ở hàng tiền tuyến nhưng cô vẫn cảm thấy không thích việc Yogiri lười biếng.

“Không không, phải để Takatou đây không làm gì mới là tốt nhất! Đúng vậy đó! Cậu hãy cố gắng phát huy tinh thần lười biếng như bây giờ đi nhé!”

“Ninomiya! Đừng có biến cậu ấy thành con gấu pooh! Lỡ như sau này cậu ấy sống tách biệt với xã hội luôn thì sao hả?”

“Hahaha~! Chẳng phải cậu ấy vốn dĩ đã vậy rồi sao~?”

Đúng như lời Carol nói, Tomochika và những người khác đều đã bị thế giới này bỏ rơi. Nếu như họ còn được người lớn bảo vệ khi còn ở Nhật Bản, đây quả là một tình huống không thể xem thường.

“Tôi sẽ chăm sóc cho cậu! Takatou không cần làm gì hết cả! Tôi sẽ chuẩn bị tất cả mọi vật dụng cần thiết và cả một nơi thoải mái để cậu có thể an nhàn sống! Vậy nên cậu cứ đừng nên làm gì đi nhé!”

“Cậu đang nói gì thế hả Ninomiya!?”

“Thế thì tôi chả khác gì mấy ông chồng vô dụng chờ vợ nuôi mất, thế nên, miễn đi.”

Trước Yogiri, tinh thần hăng hái của Ryouko cũng lập tức bị tắt ngúm, còn Tomochika thở phào nhẹ nhõm. Cô đã nghĩ Yogiri sẽ nói những câu kiểu như ‘nếu không phải làm gì thì ok’.

“Thế cái ma giới đó thế nào rồi?”

“Hiện giờ bọn tôi đang ở cuối tầng năm, ngày mai sẽ bắt đầu qua tầng thứ sáu.”

Với những ứng cử viên hiền giả, việc chinh phục ma giới không có vẻ gì là khó cả. Họ chỉ cần cứ tiếp tục tiến về phía trung tâm.

Bằng cách sử dụng năng lực x-quang của Munakata, họ đã có thể nắm được lối đi và đến được hành lang cuối bằng con đường ngắn nhất.

Đầu tiên, họ tạo ra căn cứ bằng những vật liệu mà họ tự mang đến đây. Một căn lều không phải là thứ mà những người

nghiệp dư có thể dễ dàng tạo nên, thế nhưng bởi họ là ứng cử viên hiền giả, một người với chức nghiệp thợ xây đã làm ra nó bằng kĩ năng xây dựng.

Chức nghiệp người vận chuyển cũng góp một phần không nhỏ vào chuyện này. Có một kĩ năng gọi là liên kết cửa giúp họ liên kết trực tiếp cánh cửa này với cánh cửa tòa nhà và vận chuyển đồ.

Chỉ cần họ còn hai chức nghiệp này, việc tìm lối vào hay lối ra ở ma giới không còn là vấn đề.

Căn cứ mà họ đã xây có khả năng cường hóa và thả xuống từ phía cuối tầng. Tuy có phần nguy hiểm khi di chuyển qua tầng như vậy, thế nhưng nếu họ cứ dành thời gian để tìm lối đi thì sẽ chẳng bao giờ có thể qua được tầng tiếp theo.

Dù cho họ có thể di chuyển qua tầng bằng cách này, nhưng chỉ với điều kiện sức mạnh của lũ quái vật không thay đổi. Tầng càng thấp thì quái vật sẽ càng mạnh, và do đó tốc độ của họ bắt đầu chậm dần.

“Nếu tên Ác Ma đó ở tầng bảy thì sẽ ta sẽ tới đó nhanh thôi, nhưng liệu nó có đơn giản vậy không?”

“Hmm, cái thời hạn một tháng kia cũng sắp kết thúc rồi, nên chắc nó cũng tầm tầm thôi.”

Yogiri có phần nghi ngờ, còn Carol thì lại rất lạc quan.

“Dù cho chúng ta có thất bại đi chăng nữa, nếu bà Shion đó xuất hiện thì đó cũng là một thành công rồi.”

Nếu cô xuất hiện thì điều đó đồng nghĩa với việc họ đã đến thời hạn. Yogiri có vẻ như đang nghĩ vậy.

“Tớ không biết nữa~. Lúc đó cổ nói kiểu như ‘nếu như các ngươi thất bại thì bọn ta sẽ biến từng đứa thành lũ gia súc để mà vắt ma lực’ vậy đấy, mà tớ tự hỏi liệu cổ có làm vậy không ta?”

Carol bảo, thế nhưng Tomochika lại nghĩ nếu họ chịu để yên cho cô thậm chí khi đã quá thời hạn thì quá nhân từ rồi.

“Và, còn chuyện một trong số tên dâm dục chết thì sao?”

“À phải. Việc Ushio bị giết có vẻ là thật. Dù lời khai của Munakata với Yatate không mấy rõ ràng, nhưng những vị khách ở quán bar cũng nói tương tự vậy nên khó mà sai được. Munakata và Yatate cũng bảo chính Shinozaki là thủ phạm của chuyện này, và cô ấy bảo rằng sẽ giết hết tất cả chúng ta.”

Ryouko báo cáo lại.

Cái chết của Ushio đã dấy lên một vấn đề nghiêm trọng trong lớp. Đó là bởi trước giờ chưa từng có trường nào như vậy xảy ra khi họ đi chung với nhau.

“Eh? Nhưng, chẳng phải Shinozaki đã chết rồi sao?”

Ayaka Shinozaki là một trong số bốn người bị bỏ lại trên xe buýt.

Người đầu tiên nếm thử đòn đánh của rồng cũng chính là cô và khi đó cô đã bị thủng một lỗ lớn ở người.

Không hẳn là Tomochika đã kiểm tra cô, cô đã nghĩ bất cứ ai bị vậy đều không thể nào còn sống được.

“Cô ta chắc chắn đã chết.”

Yogiri đã nhìn thấy hai người chết trên ghế ngồi của xe. Lời nói của cậu nghe chắc chắn hơn Tomochika.

Nếu vậy, rốt cục đã có chuyện gì?”

Tomochika cố nghĩ, thế nhưng cô lại chẳng tìm ra được gì.

——-

Zard (Góc phàn nàn): tốn mất 3 ngày để phụ dì dọn nhà mới mà lúc xong chỉ tặng mỗi con gà chút xíu, đủ cho mỗi con em gái ăn :<

Discord Facebook

Chương 18: Mấy đứa mập thường sống dai lắm phải không?

Up sớm tí đi chơi :))

———

Ayaka Shinozaki ngẩn ngơ lang thang quanh thành phố vào buổi tối, cô cảm thấy hơi hối hận về hành động như lời tuyên chiến của mình.

Những mục tiêu của cô đều rất nổi tiếng, vậy nên cô chỉ cần đi dò la một chút là có thể xác định được nơi cửa hàng mà họ hay đến cách dễ dàng.

Ushio và vài người khác đã được tìm thấy bằng phương pháp đó, thế nhưng bởi cô đã giết chết một người, những người bạn học khác của cô sẽ dần cảnh giác và hạn chế xuất hiện hơn.

Thành phố cực kì rộng lớn. Nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn như vậy thì cô sẽ rất khó để tìm thấy thêm ai.

『Chúng ta đã biết về sức mạnh lẫn căn cứ của bọn chúng rồi, cô có muốn tấn công không?』

Những người ứng cử viên hiền giả đã đến đây và nhận việc chinh phục ma giới làm thành tích của mình, họ được đối xử như khách ở lâu đài hoàng gia.

Cô biết về điều đó qua những lời đồn trong thành phố.

“Làm vậy cho kế hoạch khiến chúng phải sống không bằng chết của tôi đổ sông đổ biển hết à?”

『Đừng. Chúng ta vẫn chưa nắm được quân số của tất cả bọn chúng. Tôi khuyên cô nên cẩn thận.』

『Sao cô không xử lí từng tên một riêng lẻ cơ chứ, chẳng phải giết người cách bí ẩn như thế sẽ tốt hơn sao? Giờ nếu chúng đã biết mình là mục tiêu thì hỏi có đứa nào dám bước ra ngoài không hả?』

『Bây giờ, tôi khuyên cô đừng làm như thế nữa.』

“Tôi hiểu rồi.”

『Uầy! Cô đồng ý lời đề nghị của tôi sao?』

“Tôi tự hỏi mình có nên đi đến căn cứ của bọn chúng không đây. Mấy người nghĩ việc chỉ giết đúng một tên rồi trở về thế nào?”

『Dù có khả thi đi nữa thì cô cũng nên làm điều đó ngay từ đầu. Nếu chúng đã nhận ra căn cứ mình bị lộ thì chẳng phải chúng sẽ rời đi hay sao?』

『Cô muốn trả thù cũng được, nhưng giết hết bọn chúng thì sao? Cô cũng phải mất khá nhiều thời gian đấy.』

『Giá như có cách giúp ta dễ dàng tìm ra vị trí của bọn chúng.』

『Đám này không thể dò bằng mùi hay gì được à?』

『Nếu có cách loại bỏ giới hạn của khứu giác thì ta có thể tăng phạm vi cảm nhận, thế nhưng số lượng cơ quan cảm giác của chúng ta dù sao cũng không thay đổi nên làm vậy chẳng có mấy tác dụng gì.』

『Thế bằng ma thuật thì sao?』

『Ừ nhỉ, ta có thể xác định từng tên bằng linh hồn của chúng, nhưng mà ta vẫn cần phải gặp chúng ít nhất một lần để ghi nhớ thông tin.』

『Vậy dù sao chúng ta cũng cần phải đến căn cứ của chúng nhỉ. Bây giờ thì ta hãy cứ đi lòng vòng tìm kiếm tiếp xem sao. Làm vậy thì sẽ tăng xác suất bắt được bọn chúng đấy.』

‘Mình chắc điên rồi nhỉ.’ Ayaka đột nhiên thầm nghĩ vậy.

Cô vẫn chưa phân biệt được sự khác nhau giữa các đơn vị, thế nên đôi lúc cô thực sự không rõ ai đang nói.

Hoặc có lẽ, nhưng đơn vị này chỉ là ảo giác của cô. Càng nghĩ cô càng thấy trí tưởng tượng của cô ngày một trở nên phong phú hơn.

Nhưng rồi, những ý nghĩ vẩn vơ ấy đã lập tức biến mất bởi một cơn đau xộc thẳng lên não cô.

『Chuyện gì vậy!』

『Có gì đó vừa đánh vào đầu. Tuy nó không xuyên qua được lớp vảy rồng những nó cũng không có nghĩa là đã hấp thụ hết sát thương!』

『Có chấn thương nhẹ ở phần đầu.』

Ánh nhìn của cô hướng đến một thứ đang lăn lóc trên mặt đất. Một hòn đá to cỡ nắm tay người, nó đã va chạm trực tiếp vào đầu của Ayaka.

『Mấy người bị gì vậy!? Tự dưng kích hoạt chế độ con người làm chi thế!』

“Đúng như mình nghĩ, mình chẳng phải con người nhỉ.”

“Mình sắp hết choáng rồi.” Ayaka thầm nghĩ. Chuyện bây giờ chắc chắn không phải ảo giác hay tưởng tượng.

『Có bắn tỉa!』

『Ở đâu!?』

『30 độ về hướng nam bắc! Nó sắp tới nữa đấy!』

Cô nhìn về hướng đơn vị của mình chỉ.

Ba hòn đá với kích thước như viên ban nãy đang bay về phía cô.

Ayaka né một viên, nó trúng một người nào đó phía sau cô và khiến họ phụt máu bật ngược ra sau.

Không rõ đích đến của hai viên còn lại, một thanh niên qua đường nào đó trước cô đã bị thổi bay đầu.

『Đã xác định được vị trí của tên sniper!』

“Được rồi, đi thôi. Cánh Rồng.”

Cô sử dụng long ngữ và hiện thực hóa một ma thuật cho phép cô bay gọi là Cánh Rồng.

Ayaka nhẹ nhàng lơ lửng trên không và lập tức phóng đến chỗ mục tiêu.

Phía trên nóc của một tòa nhà cao tầng, một cô gái trong trang phục kimono màu trắng đang đứng đó.

Riona Shirayama. Một trong những người bạn học của cô và cũng là một mục tiêu của cô.

Riona bất ngờ trước cảnh tượng ấy, cô hẳn đã không nghĩ Ayaka sẽ đến chỗ cô nhanh như vậy. Bên dưới chân cô, hàng đống viên đá cho việc bắn tỉa nằm rải rác khắp nơi.

“Tao không biết mình có nên nói điều này không, nhưng mà, mày đừng kéo người vô tội vào chuyện này được không vậy?”

“Ha~. Cứ mỗi lần nghĩ về cô là tôi lại ngủ không yên đấy cô biết không. Chỉ cần giết được cô thì dù có phải giết thêm người dân nào cũng chẳng sao hết.”

“Tao hiểu rồi. Mày ích kỉ thật đấy. Vậy ra mày là kiểu người dù sử dụng bạn học của mình là mồi nhử thì vẫn có thể trưng ra bộ mặt điềm tĩnh thế phải không?”

Cô không hề có ý định sẽ tha thứ cho bất cứ ai ngay từ đầu, và đúng như dự đoán, cô cũng sẽ không cảm thấy dù chỉ một chút đồng cảm trong chuyện này.

“Mà dù sao tôi cũng chẳng giỏi tấn công ở khoảng cách xa như thế. Tôi thích dùng chân hơn cơ!”

Nói đoạn, Riona liền vào thế đứng. Ayaka nhớ ra thế đứng của dân karate. Hình ảnh chiếc đai đen trong bộ kimono trắng đó chỉ có thể là karate.

『Một kiểu võ thuật karate à? Nó cũng như quyền cước mà thôi!』

“Trời ạ, đơn vị chiến đấu gắt thật đấy.”

“Ora!” (Zard: Muda!)

Riona tấn công cô.

Trên, giữa, dưới. Nắm đấm cô, bàn chân cô, và cả đầu gối cô liên tục tấn công, thế nhưng Ayaka trông chẳng buồn né tránh.

Cô khi trước vẫn chưa biết gì nhiều về cơ thể mình, nhưng bây giờ cô đã chuẩn bị đầy đủ.

“Chết tiệt!!!!”

Không rõ Riona có đang nghĩ việc mình làm là vô ích hay không, cô tạm thời lùi lại giữ khoảng cách với Ayaka.

“So với lớp thì sức mạnh của mày cao cỡ nào?’

“Nếu là về khoảng cận chiến thì tôi là người mạnh nhất!!!”

Riona hét lên, một luồng sáng bọc lấy cả người cô như thể cơ thể cô đang cháy.

“Cái gì vậy?”

『Kiểu năng lực của hệ thống. Tôi nghĩ cổ vừa được tăng sức mạnh.』

“Thông tin nghe cũng chả có ích mấy nhỉ. Vuốt Rồng.”

Cô không thích việc phải đợi đối phương hoàn tất quá trình mạnh lên nên Ayaka liền vẫy tay như thể cô đang phủi một con ruồi. Một đòn tấn công mang sức mạnh của những chiếc vuốt của một con rồng đã phá hủy tất cả.

Những dòng xung kích vô hình phóng ra từ năm ngón tay Ayaka đi vào khoảng không.

“Hể?”

Có lẽ bởi cảm nhận được thứ sức mạnh vừa đi qua một bên cơ thể mình, Riona bỗng cất lên giọng ngơ ngác.

Không lâu sau đó, phần mái nhà bỗng di chuyển.

Mái nhà di chuyển theo đường chéo phía bên phải Riona rồi rơi vỡ nát xuống đất, tạo nên một âm thanh ồn ào.

Và rồi, cánh tay của Riona rơi xuống.

Cô quỳ xuống hét lên, Ayaka đi sang một bên Riona.

“Tuy tao có thể dễ dàng cho cái đó tấn công thẳng vào mày, nhưng tao lại không muốn phải giết mày ngay lập tức đâu. Xin mày hãy cứ tận hưởng nỗi sợ hãi này càng nhiều càng tốt đi nhé.”

Ayaka đá vào bụng Riona. Phần chân cô đã được cường hóa bởi lớp vảy rồng thế nhưng cô lại chẳng đặt nhiều lực vào nó.

“Chết tiệt!!!!’

Thậm chí dù đang quỳ, Riona vẫn cố tung ra nắm đấm của mình. Có lẽ bởi đã tăng sức mạnh xong, nắm đấm của cô được bọc trong một luồng khí đỏ thẫm, thế nhưng nó vẫn không ảnh hưởng gì đến Ayaka. Nắm đấm của Riona không thể xuyên thủng được lớp vảy rồng.

“Nếu cỡ mày đây mà là ‘cận chiến mạnh nhất’ thì chắc lũ kia cũng chả ra gì đâu nhỉ,”

Ayaka dẫm lên tay trái của Riona và vẫy bàn tay phải của mình.

“Giờ thì, mày có muốn cầu xin tha mạng không? Biết đâu tao lại thay đổi ý định đấy.”

Tất nhiên Ayaka không hề có ý muốn Riona phải cầu xin tha mạng. Cô nói vậy chỉ để ép cô phải lộ ra những thứ xấu xí của mình.

“Fu, nếu như, nếu như tao không bị phong ấn, thì mày mới phải cầu xin đấy! Nếu như tao ở trạng thái bậc bốn, thì tao sẽ không thua đâu!”

“Phong ấn?”

Tuy nghĩ có lẽ cô chỉ đang viện cớ, thế nhưng Riona lại trông có vẻ nói thật.

『Các kĩ năng trong hệ thống đều có cấp bậc riêng của chúng, nhưng có vẻ phong ấn ở nơi này đã hạ bậc của chúng. Dù sao thì nó cũng không có tác dụng với người sử dụng long thuật chúng ta.』

“Nói vậy chứ tao nghĩ cỡ mày thì có lên bậc cao hơn thì chắc cũng chẳng khác gì đâu.”

“…”

“Nanh Rồng.”

“Guuu!”

Ayaka thi triển kĩ năng trên chân mình. Một hàm răng vô hình cắn vào tay trái của Riona. Cô chầm chậm thêm lực vào, nhưng không đến mức cắn đứt tay cô. Cô chỉ đang muốn dọa nạt mà thôi.

“Mày có vẻ tự hào khi nói về bậc bốn của mày nhỉ, thế mày có thể nói cho tao biết về nó được không?”

“Tất cả năng lực đều tăng theo cấp số nhân…gấp mười lần ở bậc một, một trăm lần ở bậc hai…và ở bậc bốn, nó sẽ là mười ngàn lần…tao giờ chỉ đang ở bậc hai mà thôi”

“Ra vậy. Đúng nhỉ, giữa gấp trăm với gấp chục ngàn lần là hoàn toàn khác nhau. Tao tự hỏi có cách nào xử lí cái phong ấn không nhỉ?”

『Theo thông tin có được từ long nhân, đây là do một kĩ năng của hoàng tộc. Vậy nên tôi nghĩ cô nên xử lí người dùng.』

Ayaka thả bàn tay của cô ra và rời khỏi Riona.

“Cái lí do của mày cũng không hẳn là vô dụng. Vậy, nếu không có phong ấn thì chúng ta đấu lại nhé?”

“Mày, mày đang nói gì vậy…?”

Riona bất ngờ trước chuyện xảy ra, cô hẳn đã không tin mình sẽ được cứu như thế này.

『Cô chắc chứ?』

“Ừ, nếu tôi đã gặp cô ta rồi thì có thể đánh dấu vị trí của cô ta đúng không.”

Nếu làm vậy, Ayaka sẽ có thể giết cô bất cứ lúc nào. Ayaka sử dụng cánh rồng và lơ lửng trên không.

Cô nhìn quanh mình.

Đích đến của cô- lâu đài hoàng gia- được lập tức tìm thấy. Đó là bởi nó là tòa nhà cao nhất được xây tại trung tâm thành phố.

Ayaka hướng đến tòa lâu đài.

————-

Hanakawa và Lute sau khi mua vé ở quán bar liền đi đến lối vào ma giới.

Lối vào không cách xa nơi bán vé cho lắm nên họ có thể lập tức tới đó mà không lo bị lạc.

Tuy lối vào chỉ là một cabin bằng đá, thế nhưng nó vẫn là một tòa kiến trúc cao cấp được trang hoàng lộng lẫy.

Sau khi đưa vé cho nhân viên, họ cuối cùng cũng đã tiến vào bên trong.

Một cầu thang xoắn ốc dẫn xuống ma giới xuất hiện.

“Nhưng có thực sự đường kính bên trong nơi này là gần một trăm bốn mươi kilomet không vậy? Nếu nói vậy là nó còn rộng hơn cả thành phố này rồi đúng không? Tôi nhớ có người nói thành phố ở đây là để ngăn chặn ma giới cơ mà.”

Vừa hỏi Hanakawa vừa đi xuống cầu thang.

Thành phố thủ đô quả thật rất rộng lớn, thế nhưng nếu nói về đường kính của nó thì cũng chỉ khoảng mười kilomet. Một con số quá nhỏ để có thể bao quát cả ma giới.

“Nó không phải nằm bên dưới thị trấn này. Nó là ma giới nên điều đó cũng bình thường, nếu nó nằm dưới đây thì chỉ đơn giản là một mê cung dưới lòng đất mà thôi.”

“Ngài nói phải. Chắc là vậy rồi nhỉ.”

Hay nói cách khác, ma giới thực sự là một thế giới khác, và nó chỉ có thể đến thông qua thành phố này.

Sau một lúc lâu đi xuống, họ đã đến một hang động bằng đá.

Dù là một hang động, thế nhưng nó lại trông rất sáng, có lẽ là nhờ những ngọn đèn nằm rải rác phía trên trần hang.

“Ra đây là tầng đầu tiên à? Ta cũng chưa từng đến đây bao giờ, mà thôi, ngươi có kế hoạch gì không? Tiểu thư giờ đang ở tầng thấp nhất.”

“Umm, theo tôi biết thì tầng đầu tiên rộng khoảng mười cây số, vậy nên sẽ là bảy mươi cây để đến được phần trung tâm phải chứ? Rồi chiều cao của mỗi tầng là một kilomet, giả như có sai số ở tầng thứ nhất đi nữa thì nó sâu cũng phải khoảng sáu kilomet… không đời nào chúng ta có thể vượt qua nổi đâu!”

Không những vậy, cấu trúc bên trong còn như một mê cung, vậy nên khoảng cách họ phải di chuyển còn nhiều hơn con số ban đầu.

“Ta đã nghĩ nếu cứ đi thì sẽ tìm ra cách, nhưng giờ chắc không còn cách nào khác nhỉ.”

“Eh, chờ chút đã! Ngài đừng nói là ngài định đi hết chỗ này đấy nhe!”

“Ta đã quyết định rồi. Nếu ngươi không thích thì cứ biến đi.”

Lute mạnh mẽ bước đi.

“Không, nhưng, chính ngài ban đầu đã ép tôi đến đây mà…”

‘Có lẽ nếu lúc này mình bỏ chạy thì tên đó sẽ không đuổi theo đâu nhỉ’, cậu thầm nghĩ. Thế nhưng khi nghĩ đến những rắc rối sau này, Hanakawa cuối cùng cũng quyết định theo sau Lute.

“Uuu…quanh đây có quái vật phải không? Chúng ta sẽ không bị tấn công chứ…?”

“Đống vé của chúng ta chỉ là hàng giá rẻ thôi, nên ở đây chả có nhiều quái vật đâu mà lo.”

Dù bọn quái vật có xuất hiện nhiều thế nào đi nữa thì vẫn có sự khác nhau giữa từng nơi. Những vùng có nhiều quái vật thường rất nổi tiếng, vậy nên để cân bằng, vé ở những nơi đó được bán với giá rất cao

“Quái vật… chúng cũng là quyến thuộc của Ác Ma ở đây như ngài phải không? Coi chúng như bãi săn exp thì có hơi bị phân biệt quá không?”

“Không hề. Chúng chỉ là bọn có thể bị con người giết nên chúng chẳng khác gì cặn bã cả, hay ta nên bảo rằng, như đống tóc rụng thôi. Chúng bị gì ta cũng không quan tâm.”

“Tóc tôi bị rụng là do…”

“Thôi ông im mồm giùm cái!”

“Nhưng, ngài Ác Ma ở đây là phụ nữ phải không?”

“Cái gì vậy, bộ cách nói của ta tệ lắm à? Ta không được bảo gàu với bụi sao?”

“Fufufu~! Ngài Lute đây không biết gì về sự hấp dẫn của chất thải cơ thể là thế nào rồi!”

“Ngươi đúng là đồ kinh tởm…”

Lute trông có vẻ rất sốc.

“Mà này, ngài có biết đường không thế?”

“Ta chỉ đi đại thôi.”

“Này, nếu ngài cứ đi đại đại thế này thì chúng ta sẽ chẳng bao giờ tới nơi được đâu! Hơn nữa, chúng ta còn chưa chuẩn bị gì đàng hoàng cả!”

Giả sử trong trường hợp họ không bị bọn quái vật quấy nhiễu thì vẫn sẽ mất rất nhiều ngày để đến được khu trung tâm. Hanakawa cảm thấy họ chỉ mới nhìn thấy một phần của nơi này mà vẫn chưa chuẩn bị gì.

“Hmmm, mà, mấy đứa mập thường sống dai lắm phải không?”

“Aghh! Đó là trong trường hợp không có thức ăn sao!?”

Trong lúc vừa đi vừa nói về những chuyện như thế, họ đột nhiên nhìn thấy thứ gì đó đang đi đến từ phía bên kia.

Nó mang hình dáng của một con người. Hay ít ra, nó cũng không có vẻ gì là quái vật.

“Đó là những người thám hiểm à?”

“Nó có hình người nên chắc v—”

Thế nhưng, Lute đột nhiên dừng lại giữa chừng và bất động.

“Eh? Có chuyện gì vậy?”

Hình dáng của người đang tiếp cận họ dần trở nên rõ ràng.

Đó là một người phụ nữ. Một người phụ nữ bình thường không hề có cánh hay sừng.

Điều khiến người khác ấn tượng của cô là mái tóc dài đen óng kia. Mái tóc dài óng ả đấy chạm đến cả chân cô.

Chỉ duy nhất một tấm vải mỏng đơn giản bọc quanh cái cơ thể đầy khiêu gợi của cô, nếu phải diễn tả bằng từ ngữ, sức hút của nó thậm chí vượt qua cả thánh thần.

“Tiểu thư Mana… sao ngài lại ở đây?”

Giọng nói của Lute như thể đang bị bóp chặt.

“Cậu có mùi giống anh trai, điều đó khiến ta không thể đợi thêm được nữa và lập tức đến đây.”

“Tôi cứ nghĩ là cô phải cool ngầu lắm chứ, nhưng cô lại dễ thương lắm đấy!”

“Th-thằng ngu! Cẩn thận lời nói của mình!”

Lute cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

“Chỉ có mỗi cậu thôi à Lute? Ta biết thế nào cũng thành ra vậy mà.”

Người phụ nữ tên Mana nói trong lúc nhìn quanh.

“Ngài Lute nè, um, người này là…”

“À phải, ngài ấy chính là người em gái của chúa tể mà chúng ta cần gặp.”

“Hả? Từ từ đã nào, tôi tưởng ngài bảo cổ ở tầng dưới cùng.”

“Ta cũng tưởng vậy…”

Lute trông cũng không tin vào mắt mình.

“À, chẳng qua là ta có thể di chuyển đến bất cứ nơi đâu miễn là còn bên trong đây dù có bị phong ấn đi chăng nữa, với lại ta nghĩ mình cũng có thể ra ngoài nếu như ta muốn luôn.”

“Hả?’

Ác Ma Mana vừa nói gì đó gây sốc.

Discord Facebook

Kết: Giờ thì, chúng ta hãy cùng tăng độ khó lên nhỉ.

Happy new year!!!!!!!!!

———

Tại một tòa nhà vắng vẻ được xây dựng trên một mảnh đất nhỏ ở thủ đô.

Nơi đó chính là một trong những căn cứ trên mặt đất của Shion.

Việc tòa nhà ấy là căn cứ của hiền giả được giữ kín khỏi những thành phần chống đối hiền giả, dù họ không mạnh đến

mức có thể chống lại hiền giả thế nhưng việc liên tiếp bị tấn công cũng không phải chuyện đáng cười.

Bên trong căn cứ, Shion đang nghỉ ngơi trong một căn phòng cực kì xa hoa. Cô nằm lười trên một chiếc ghế sofa.

Phía trước cô là Yoichi, một người hầu của hiền giả đang đứng đợi lệnh.

"Những ứng cử viên hiền giả hiện đã tiến đến tầng sáu của ma giới. Nếu không có chuyện gì xảy ra thì họ sẽ sớm đến được tầng bảy."

"Phải, dễ quá thì chán lắm đúng không?"

Điều đó không có nghĩ là Shion bảo 'hãy chinh phục ma giới và thanh trừng Ác Ma', cô muốn họ phải ngăn chặn cuộc xâm lược của đế quốc trong lúc nghĩ rằng đó là vì vận mệnh của nhân loại.

Lí do cho việc này là bởi nó cực khó, và nó được đề cập như một thành tựu bởi việc hoàn thành nó gần như bất khả thi. Nếu chỉ đơn thuần hoàn thành những công việc dễ thôi thì không có nghĩa gì.

Dù cho họ có tài năng thế nhưng năng lực của họ vẫn chưa đủ. Họ cần phải chịu nhiều đau khổ hơn, phải gặp nhiều khó khăn hơn để thức tỉnh.

"Vậy giờ chúng ta hãy nâng thử nâng độ khó lên nhé. Cho bọn chúng chút khó khăn nào."

"Xin đừng, nội việc giết được tên Ác Ma kia đã đủ mệt rồi…"

Yoichi khụy gối, cậu hẳn nghĩ 'mình lo quá rồi.'

"Và, có vẻ số lượng ứng cử viên đang giảm dần. Việc họ chết không có gì lạ thế nhưng vấn đề ở đây lại là hoàn cảnh khi chết của họ."

"Có gì sao?"

"Một người đã bị giết ngay bên trong thành phố. Có vẻ như có ai đó đang nhắm vào họ. Theo thông tin tôi có được thì thủ phạm là một học sinh tên Ayaka Shinozaki, thế nhưng đây lại là một trong số bốn người bị bỏ lại trên xe buýt."

Những người bị bỏ lại đều là người thất bại trong việc cài đặt hệ thống.

Chính Shion đã làm điều này nên cô rất chắc chắn.

“Bốn đứa bị bỏ rơi mà đến tận ba đứa còn sống à. Nếu vậy thì tên thứ tư cũng đáng lo đây.”

“Chúng tôi đã đến chỗ chiếc xe, xác của tên học sinh nam đó vẫn còn bên trong. Chúng tôi đã thu xác hắn về để phòng ngừa và phá hủy chiếc xe.”

“Ra vậy. Bây giờ chúng ta nên để ý đến những tên thất bại nhỉ.”

Về cơ bản, sự thất bại xảy ra là bởi tính tương thích của từng người, và điều này thường chỉ xảy ra trên vài người. Tuy trước giờ vẫn chưa có chuyện gì xảy ra thế nhưng nếu có vấn đề gây ra bởi những người thất bại thì họ nên bắt đầu cảnh giác.

“Chúng ta không cần phải xử lí cô ta sao?”

“Nếu nó coi đám bạn học của mình là mục tiêu để trả thù thì cứ để yên cho nó đi. Dù sao nó cũng giúp tăng độ khó lên cho bọn kia được chút.”

“Vậy, ngài định làm gì với ‘tên kia’?”

“À phải, ta vẫn cảm thấy hơi ớn…”

Cô đã biết về vị trí của Takatou Yogiri và cũng đã nghe về năng lực của cậu qua lời của Hanakawa.

Cô đã suy nghĩ về biện pháp đối phó, và đã tìm ra cách để tiêu diệt cậu, thế nhưng cô lại chẳng thể loại bỏ được cảm giác lo lắng.

Nếu không có chuyện gì xảy ra, cô nghĩ mình cũng không nên hành động bất cẩn.

“Chẳng phải việc giết hiền giả là vấn đề rất nghiêm trọng sao? Tôi nghĩ chúng ta không nên để yên cho hắn.”

“Nhưng ta cũng có thể bảo rằng nếu chúng bị giết thì chúng chỉ đến cỡ đó. Thậm chí nếu không có năng lực gì cũng không sao. Còn nếu nói về chuyện giết hiền giả thì chúng ta nên lo về con nhím kia thì hơn.”

Ngay từ đầu, chính con nhím đã là nguyên nhân của chuyện này. Nó là một tạo vật với cơ thể hoàn toàn màu đen, và lưỡi kiếm mọc ra trên khắp bộ phận của nó. Rất nhiều hiền giả đã bỏ mạng vì nó, thế nên Shion đã triệu hồi thêm những ứng cử viên để lấp đầy các vị trí trống ấy.

Họ hầu như vẫn chưa biết gì về con nhím đó, thế nên việc quan trọng lúc này là phải điều ra thêm thông tin về nó. Khi cô còn đang nghĩ vậy, tiếng gõ cửa bỗng vang lên.

“Cái gì vậy?”

Yoichi cảnh giác, bởi phía bên kia cánh cửa là phòng ngủ, lẽ ra không có ai ở đó.

“Ra vậy, phép thông cửa à.”

Shion lệnh cho Yoichi mở cửa.

Một cậu trai mặc đồng phục xuất hiện.

“Đây là Haruto Otori, một ứng cử viên hiền giả.”

Yoichi giới thiệu cho cô, bởi Shion sẽ không bao giờ nhớ tên của bất kì ứng cử viên hiền giả nào trừ khi cần thiết.

“Ta chắc chắn ngươi đã dùng phép thông cửa để đến đây, thế nhưng sao ngươi tìm được chỗ này?

Tuy phép thông cửa là một kĩ năng có thể thoải mái kết nối giữa hai tòa kiến trúc khác nhau, thế nhưng ta vẫn cần phải biết rõ hai địa điểm để kích hoạt nó. Vị trí ở nơi này là bí mật, số người biết về sự tồn tại của nó cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“À phải, quả thật có vấn đề xảy ra khi sử dụng kĩ năng, thế nên tôi đã nhờ đến một kĩ năng giải quyết vấn đề.”

Haruto thờ ơ trả lời câu hỏi của Shion.

“Ra vậy, kĩ năng giải quyết vấn đề của quân sư có thể xử lí chuyện này nếu ở bậc bốn. Được biết về một cái cheat vậy đúng là tốt thật.”

Dù cho cô không nhớ tên, cô vẫn có thể biết về chức nghiệp của từng người thông qua hệ thống.

Đúng như cái tên đã nói, kĩ năng giải quyết vấn đề là kĩ năng cho phép người dùng tìm ra cách để xử lí vấn đề.

Chức nghiệp tướng quân cũng có kĩ năng tương tự, thế nhưng nó chỉ giới hạn ở mức chiến thuật. Kĩ năng giải quyết vấn đề có phạm vi rộng hơn rất nhiều,.

Tuy chính Shion đã cài đặt hệ thống, thế nhưng cô vẫn không biết kiểu năng lực gì sẽ được cài đặt. Thậm chí tiềm năng của chức nghiệp quân sư vẫn chưa rõ.

Thế nhưng đây mới chính là hiền giả. Nếu như họ chỉ biết đáp ứng kì vọng của người khác thì họ sẽ chẳng bao giờ nhận được danh hiệu 'hiền giả'.

"Thế ngươi đến có gì không?"

"Nói thật ra thì, đó là về chuyện thời hạn. Làm ơn, xin cô hãy cho chúng tôi thêm thời gian."

Shion đã cho bọn họ thời hạn một tháng, và buộc họ phải trở thành hiền giả trong thời gian đó.

"À, cái thời hạn đó đang kiềm chế các ngươi à. Mà nếu các ngươi đều cố gắng để trở thành hiền giả thì không sao."

Điều cô muốn ở đây là tránh việc mọi người thiếu động lực ở thế giới khác.

Nếu họ muốn trở thành hiền giả thì mục tiêu của họ sẽ không phải là đánh dấu bản thân vào thế giới này mà dốc sức ra để hoàn tất trước thời hạn.

"Vậy thì…"

"Thế nhưng ta không thích phải kéo dài thời gian ra, nó chẳng thú vị gì cả. Cả chuyện ngươi thay đổi yêu cầu một cách đơn giản như vậy cũng là vấn đề rồi đấy… à đúng rồi. Hay là thế này đi, tại sao ngươi không xử lí Takatou Yogiri?"

"Xử lí Takatou?"

Cậu trông rất bất ngờ. Khuôn mặt điềm tĩnh của Haruto giờ đây tràn đầy ngờ vực.

"Bộ ngươi định bảo mình không thể phản bội bạn cùng lớp à?"

“Không, trước đây từng có chuyện này rồi. Cậu ta cũng không phải là người hữu dụng cho lắm nên tôi sẽ làm chuyện này thêm lần nữa.”

“Có thể kéo dài thời hạn chỉ bằng cách đó quả thật rất đơn giản phải không?”

“Ừ.”

“Nhưng mà nói dễ hơn làm đấy nhé.”

Shion kể tất cả những gì cô biết về Yogiri Takatou.

“Ra vậy, cậu ta không thể bị giết bằng phương pháp thông thường được, và tôi phải khiến mọi thứ thuận lợi cho tôi.”

“Ngươi nhắm làm được không?”

Dù chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, họ cũng nên xem xét tình hình của mình lúc này.

Điều mà Shion muốn chính là năng lực giải quyết vấn đề của cậu. Có lẽ cậu sẽ tìm ra cách để xử lí Yogiri.

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ làm.”

Haruto chấp nhận.

Cậu trông không hề sợ Yogiri. Mặt khác, cậu như đã tìm ra cách giải quyết vấn đề.

Discord Facebook

Vol 4 Chương 1: Hủy diệt nhân loại mà là thú vui kiểu gì cơ chứ?

Gần được 1 năm từ khi bắt đầu làm bộ này và giờ đã sang vol 4 rồi, thật sự cảm ơn các bạn vì đã ủng hộ đến bây giờ.

————-

Bản thân sức mạnh của phép tức tử thực sự không phải là vấn đề đáng quan ngại. Otori Haruto đã suy nghĩ rất nhiều về điều đó.

Đó là bởi phép tức tử chỉ có thể sử dụng khi có sự cách biệt rất lớn về sức mạnh giữa hai người.

Định lí đó cũng được áp dụng trong nhiều tình huống. Ta có vô số cách thức để giết một ai đó ở xa.

Hay nói cách khác, không phải chỉ có Takatou Yogiri là có khả năng lập tức giết chết kẻ thù.

Điều đó cũng có nghĩ có vài người trên thế giới này có khả năng giết Haruto trước khi cậu kịp nhận ra. Nếu tính chỉ riêng sức mạnh của phép tức tử thôi thì quả thật nó rất nguy hiểm, nhưng nó cũng không phải thứ nguy hiểm nhất của Yogiri.

Điều phải nhắc đến ở đây chính là khả năng cảm nhận sát khí của cậu.

Quả thật, nó mới là mấu chốt của vấn đề. Nếu ai đó muốn xử lí Yogiri thì họ trước tiên cần phải làm gì đó với thứ năng lực này.

Thế nhưng nguyên lí hoạt động của thứ sức mạnh này lại quá mơ hồ. Nếu Haruto cứ cắm đầu thực hiện bỏ qua sự mơ hồ này thì sớm muộn gì cậu cũng sẽ trở thành một cái xác không hồn.

Thế nên điều đầu tiên là cậu cần phải nắm được khả năng cảm nhận sát ý của cậu. Hoặc không cậu sẽ chẳng thể lập ra được một kế hoạch nào khả thi.

Thông thường, dù là ai đi chăng nữa nhưng một khi đã biết về năng lực của cậu cũng đều trở nên tuyệt vọng.

Thế nhưng Haruto lại sở hữu khả năng của chức nghiệp quân sư. Tuy cái tên nghe có vẻ chẳng thể làm được gì nhưng nó lại có một năng lực bất thường.

Năng lực giải quyết vấn đề.

Năng lực này không đơn giản như kiểu đưa ra giải pháp của vấn đề. Thay vào đó, nó cho cậu khả năng để đọc những thông tin mà sau này sẽ cực kì có ích trong việc giải quyết vấn đề.

Tối muộn hôm đó. Haruto lẻn ra bên ngoài khu rừng thành phố. Cậu làm vậy nhằm thoát khỏi tầm ảnh hưởng của năng lực phong ấn của nhà vua và để có thể sử dụng năng lực của mình trong trạng thái tốt nhất.

Cậu mặc một bộ com-lê để gia tăng năng lực của chức nghiệp quân sư và cầm lấy một ngọn đèn mà cả lớp đã sử dụng khi chinh phục ma giới. Nó mà một pháp cụ hình cây gậy có khả năng hấp thụ lấy linh hồn xung quanh và dùng chúng để phát ra ánh sáng, một công cụ phổ biến ở thủ đô.

Khi Haruto ra đến bìa rừng, cậu cắm ngọn đèn lên một cái cây gần đó và kiểm tra xung quanh.

“Mình ra đây có sao không vậy? Tớ tưởng chúng ta sẽ hoạt động theo nhóm, và nhóm ở đây là phân ra theo giới tính cơ mà…”

Bên cạnh Haruto là một cô gái trong bộ trang phục cổ vũ, Yui Otani.

“Không có luật nào cấm chúng ta không được gặp nhau riêng tư đâu nào. Nếu cậu cũng đồng ý thì cũng không vấn đề gì phải chứ?”

“Ừ-ừm…”

Khuôn mặt Yui ửng đỏ.

Haruto biết rằng ngoại hình của cậu rất dễ thu hút cảm tình của các cô gái, và cậu cũng rất thành thạo trong việc tận dụng nó để có thứ cậu muốn.

Haruto chỉ muốn sử dụng năng lực của cô, nhưng cậu nghĩ việc tán tỉnh cô một chút sau đó nếu như đó là điều cô muốn cũng chẳng hại gì.

“Yui này, tớ tự hỏi cậu có thể sử dụng năng lực của mình để giúp tớ một chút được không?”

“Được chứ, tớ sẽ cố gắng hết sức!”

Yui bắt đầu nhảy. Nếu ai đó nhìn thấy một cô gái đang nhảy nhót cổ vũ cho một người ngay giữa rừng vào giữa đêm thế này thì họ hẳn nghĩ bên đó có vấn đề, thế nhưng nhảy nhót là điều kiện để kích hoạt năng lực của cô nên cậu cũng không biết phải làm gì.

Năng lực cổ động viên của cô thật sự rất đáng để tâm, cô có thể nhảy hoàn hảo mà không hề cảm thấy xấu hổ dù đang ở một mình hay không hề có chút nhạc nào.

Sau một lúc, Yui hoàn tất điệu nhảy của mình và lau mồ hôi trên trán cô.

Haruto vỗ tay khen ngợi như đang đáp lễ.

“Cảm ơn cậu. Mỗi lần xem cậu nhảy là trong đầu tớ chỉ có thể nghĩ về sự tuyệt vời của cậu mà thôi.”

“K-không có gì đâu mà…”

“Cậu chờ một chút nhé.”

Haruto sử dụng năng lực của mình, nó không hào nhoáng như của Yui. Tất cả những gì cậu cần làm là đẩy gọng kính lên bằng đầu ngón tay mình.

Và một cách ngớ ngẩn, kĩ năng đã được kích hoạt khi cậu thực hiện đúng động tác cần làm. Bởi vậy cậu cũng không hề cảm thấy xấu hổ.

Ánh sáng trắng đột nhiên phát ra từ đôi mắt của Haruto.

Thông qua hệ thống, cậu đã truy cập thành công dữ liệu thông tin của thế giới này.

Có vô số thông tin được tích trữ bên trong hệ thống và với nếu cậu cứ mù quáng tìm kiếm với số lượng cực lớn thế này thì cậu sẽ mãi chẳng bao giờ tìm ra thứ mình cần. Thế nhưng đây chính là lúc năng lực giải quyết vấn đề tỏa sáng. Kĩ năng này sẽ dò qua tất cả và lọc đi những thứ không cần thiết trong quá trình giải quyết.

Điều duy nhất cần tìm là thông tin liên quan đến Yogiri Takatou.

Không chỉ phải biết những gì Yogiri đã làm từ khi đến thế giới này, việc dò tất cả thông tin về cậu cũng không hề dễ dàng. Vậy nên cậu cần phải nắm được trọng tâm của vấn đề này.

Haruto quyết định sẽ tập trung về những lúc Yogiri cảm nhận được sát ý của đối phương.

Cậu giải nén tệp thông tin và sắp xếp nó lại sao cho phù hợp. Sau đó, cảnh tượng Yogiri sử dụng sức mạnh hiện lên trước mắt cậu như một bộ phim.

Đầu tiên là cảnh của Hanakawa. Hanakawa khi đó sắp sử dụng phép vô niệm để tấn công và Yogiri đã cảm nhận được sát ý và cảnh báo cậu. Cậu đã tích sẵn năng lượng linh hồn trong lòng bàn tay phải và sẵn sàng khai hỏa khi tìm thấy thời cơ. Đòn công kích của Hanakawa không thực sự là vấn đề, nhưng nó cũng đủ mạnh để giết một người không được hệ thống cài đặt.

Tiếp theo là Kẻ Thống Trị Yuuki Tachibana. Cậu đã gần như lập tức chết khi sai nô lệ của mình đi giết Yogiri. Trường hợp này lại khiến cậu thắc mắc liệu Yogiri có cảm nhận được sát ý của người chỉ nhờ vả chứ không ra lệnh cho ai đó giết cậu không. Thế nhưng nếu vậy thì cả cậu lẫn Shion đều đã chết từ lâu, hay cả hai đều sẽ chết ngay khi cậu định giết Yogiri?

Dù vẫn cần xác minh, thế nhưng Haruto lại nhận thấy đây không phải thời cơ tốt để làm vậy. Kẻ Thống Trị khi đó chỉ đơn giản đang trong hoàn cảnh đặc biệt.

Mối liên kết giữa Kẻ Thống Trị và nô lệ là tuyệt đối, Kẻ Thống Trị có toàn quyền nắm giữ linh hồn của nô lệ. Họ bị ép buộc phải làm theo tất cả mệnh lệnh của chủ nhân, hay nói cách khác, nô lệ cũng có thể coi như một cơ thể khác của Kẻ Thống Trị.

Vào khoảng khắc Yuuki chết, đã có vô số nô lệ côn trùng chuẩn bị tấn công và giết chết Yogiri.

Có thể nói rằng Yuuki lúc ấy đã định giết Yogiri. Trong tình huống đó, Yogiri đã không chọn cách xử lí lũ bọ tấn công. Thay vào đó, cậu lại xử lí nguồn cơn mọi việc, bằng cách giết Yuuki, cậu đã chấm dứt việc bị trở thành mục tiêu của lũ nô lệ.

Điều ấy cũng tương tự với tên Ác Ma ở tòa tháp Kiếm Thánh. Luồng chướng khí trôi nổi xung quanh có nguy cơ gây hại hoặc giết chết Yogiri. Và bởi cậu đã an toàn vượt qua nó nên chắc chắn cậu phải giết chết thứ chướng khí đó để đi qua. Thế nhưng chướng khí lại là thứ tỏa ra từ tên Ác Ma vậy nên cậu hẳn đã quyết định cách duy nhất để xử lí chuyện này là giết tên Ác Ma.

Còn vài khung cảnh khác như khi giết chết lũ cướp và trộm trên chuyến đi của họ mà không cần nhìn thấy chúng, tất cả chỉ đơn giản là chúng đã nhắm đến cậu bằng cung tên và ma thuật.

Haruto đã đi đến kết luận tiếp theo. Nếu chỉ đơn giản nghĩ rằng muốn giết Yogiri thì vẫn không đủ để khiến cậu cảm nhận được. Hẳn phải có thứ gì đó như kế hoạch hay hành động cụ thể.

Yogiri sẽ xem xét những hành động và sự kiện sẽ khiến cậu gặp nguy hiểm ấy như thể nó là sát ý và giết bất cứ ai hay bất kì thứ gì nhằm loại bỏ nguy cơ bị giết kia.

Năng lực của chức nghiệp Quân Sư cuối cùng cũng đã đến giới hạn khi cậu còn đang bận nghĩ và tâm trí cậu đã trở lại hiện thực.

“Cậu có sao không Haruto?”

Yui lo lắng hỏi.

Cậu đã hết thời gian khi truy cập vào dữ liệu thế giới, thế nên cậu trông như đang rất đau đớn. Haruto vô thức ngồi xuống.

“Ừ, tớ chỉ làm hơi quá một chút thôi, không có gì đâu.”

Cậu trả lời trong khi đứng dậy.

“Mình cần phải thử một chút…”

Haruto lầm bầm.

Có khả năng cậu sẽ chết trong kế hoạch này nếu cậu bất cẩn.

Thế nhưng, dù cho cậu đã có được thông tin lúc này, cậu vẫn chưa nắm được bức tranh toàn cảnh về nó. Để có thể đối phó với Takatou Yogiri, cậu cần phải cực kì chuẩn xác trong việc xác định khả năng cảm nhận sát ý của Yogiri,

———-

Hanakawa đang không hiểu chuyện gì.

Nơi cậu đang ở là Ma Giới, là nơi mà tên Ác Ma bị phong ấn ở tầng sâu nhất và nhiệm vụ của họ là đến đây để phá vỡ phong ấn và giải thoát cho Ác Ma. Thế nhưng, trước mặt họ đây lại là người mà họ cần giải cứu và cô còn đang cười ngoác mồm lên.

“Um…ngài cho phép tôi hỏi một chút được không?”

“Cứ nói đi.”

Ác Ma Mana thờ ơ trả lời. Dù cho cô là một Ác Ma, thế nhưng bầu không khí xung quanh cô không có vẻ gì là mạnh mẽ. Hay đúng hơn là ngoại trừ vẻ đẹp có thể sánh ngang nữ thần của cô ra thì cô không khác gì một cô gái trẻ mới đến tuổi thành niên cả.

“Umm…chẳng phải ngài đang bị phong ấn sao?”

“Đúng vậy. Ta đã bị anh trai phong ấn. Ta lại không biết nguyên nhân vì sao và chính sự ngu ngốc đó đã dày vò ta suốt thời gian qua. Thế nhưng vì anh trai đã phong ấn ta nên chắc hẳn ta là người có lỗi chứ nếu không thì ảnh sẽ không bao giờ giam ta ở nơi này đâu.

“Nhưng sao ngài đến được đây?”

“Hm, đương nhiên là nhờ anh trai rồi. Anh trai của ta là một người tốt bụng nên anh ấy chắc chắn sẽ không bao giờ trói ta lại và bỏ rơi ta ở đây đâu. Đó là lí do tại sao anh ấy lại nới lỏng phong ấn ra để ta có thể dễ dàng trốn thoát.”

“…Thật không vậy?”

Hanakawa nhỏ giọng hỏi Lute.

“Vô lí… Chủ nhân chắc chắn đã định giam tiểu thư ở nơi sâu nhất của hành tinh, ngài ấy thậm chí còn dùng toàn lực để làm vậy cơ mà…”

Lute nhăn nhó trả lời. May mắn thay, Mana vẫn còn đang đắm chìm trong kí ức với người anh của mình nên chẳng có từ nào lọt vào tai cô.

“Uh, vậy giờ chúng ta đều sẵn sàng trở lại hết rồi phải không? Chúng ta cùng lên trên và…uh, không hủy diệt nhân loại

nhé?”

Dù không cần phải hỏi thế nhưng Hanakawa vẫn cố liều.

“Không đời nào ta sẽ rời đi mà không có sự cho phép của anh trai đâu. Và ngươi làm ơn đừng có xen vào thú vui của anh trai được không?”

Mana nói như thể đó là điều hiển nhiên. Hanakawa hơi chùn bước và Lute cũng như vậy.

“…Ai đời lại lấy hủy diệt nhân loại làm thú vui cơ chứ? Uhm, ngài anh trai của cổ ấy, tôi nên nói thế nào nhỉ, ngài biết đấy…. Ngài ấy như kiểu người đừng bao giờ nên để tự do trên thế giới này.”

Hanakawa nhỏ giọng nói với Lute. Nhờ vào việc đã du hành với Lute bao lâu nay, Hanakawa đã có thể xoay xở để chỉ hơi sơ sơ rơi vào tầm nhắm của Mana. Dù vậy, nếu để cậu một mình, cậu thể nào cũng sẽ bị coi như một thứ gì đó còn thấp kém hơn cả rác thải.

“Ta hiểu mà…”

“Uhm, thế ngài Lute với tiểu thư Mana đây có mối liên hệ gì thế?”

“…Bọn ta không có quan hệ trực tiếp gì cả. Ngài ấy chỉ đơn giản coi ta như cấp dưới của chủ nhân và nói thật ra thì ta cũng không hứng thú gì với tiểu thư cho lắm.”

“Nếu mối quan hệ giữa hai người chỉ có vậy thì ngài Lute hẳn phải can đảm lắm nhỉ.”

“À mà này.”

Mana đột nhiên lên tiếng, cô nhìn chằm chằm vào Hanakawa và Lute,

“V-Vâng? Ngài cần tôi làm gì không ạ?”

“Ngươi có mùi giống anh trai nên ngươi hẳn phải có liên quan gì đó đến anh ấy phải không?”

“Vâng, thần đến để mang chiếc chìa khóa giải phong ấn đến cho ngài đây.”

Lute lấy ra chiếc chìa khóa và kính trọng đưa nó cho cô.

“A! Ôi trời! Ôi trời! Ôi trời đất ơi! Đây đúng là tin vui cơ mà! A, cho ta xin lỗi, ta có hơi phấn khích quá. Đương nhiên rồi, ngươi hãy sử dụng chiếc chìa khóa đó theo chỉ thị của anh trai hoặc theo ý mình đi.”

Nói đoạn, Mana đặt hai tay lên tường hang.

Và rồi, bức tường bắt đầu di chuyển rồi lập tức sau đó, một hang động xuất hiện nơi bàn tay cô đặt lên.

“Cái gì vậy?”

“Ta chỉ làm đường tắt đi đến tầng cuối thôi mà.”

“Nó hack quá rồi đấy!”

“Phong ấn được cố định ở cánh cửa dưới tầng sâu nhất đấy, ngươi hãy làm bất cứ thứ gì mình muốn ở đó đi nhé.”

“…Thế rốt cục cánh cửa đó để làm gì cơ chứ? Ủa mà, chẳng phải ngài đang làm trái ý của anh trai ngài khi để không phong ấn đó sao?”

“N-ngươi bị ngu à?! Sao ngươi dám hỏi hết câu này đến khác một cách vô lễ đến vậy hả!?”

“Chẳng phải ta được phép di chuyển khắp các tầng của ma giới theo mong ước của anh trai sao? Nếu ta không được làm vậy thì ta tự hỏi tại sao anh ấy lại tạo ra nơi này. Không đời nào anh ấy sẽ để ta ở một nơi chật chội, nhỏ bé đâu đúng không? Đó là lí do ảnh đã tạo ra nơi này vì ảnh yêu ta nhất mà.”

Lute như muốn nói gì đó, thế nhưng Mana như trông không hề để tâm đến những câu hỏi xúc phạm của Hanakwa.

Trả lời xong, Mana đi vào hang động mà cô đã tạo ra.

“Chúng ta có nên chạy không…?”

“Bộ trong đầu ngươi chỉ toàn thứ đó không thôi à?…Hơn nữa, điều đó là bất khả thi.”

Lute trả lời và đi vào trong hang động, Hanakawa miễn cưỡng theo sau.

Không gian xung quanh họ lập tức bừng sáng lên. Hanakawa theo phản xạ đưa tay lên che mắt.

“Đây là…”

Cậu hé nhìn qua khe ngón tay như thể đang điều chỉnh cường độ ánh sáng.

Ở nơi đó chi chít những cây nấm khổng lồ mọc lên từ mặt đất cùng hàng cây đầy những màu sắc bí ẩn. Xếp dọc theo từng hàng là những khu kiến trúc nhỏ nhắn, đáng yêu hệt như những nơi mà bạn chỉ có thể thấy ở thành phố hiện đại như thành phố Perth.

Nó như thể một thành phố thu nhỏ đầy ánh sáng. Hoa đua nhau khoe sắc ở hai bên đường tỏa ra một mùi hương dễ chịu.

Con người với vô số những bộ quần áo có màu sắc kì lạ đang dạo bước trên đường, và những người bán hàng đang cố gắng để lôi kéo khách hàng đến xem sản phẩm của họ.

Nếu ai đó nhìn lên bầu trời cao kia họ sẽ thấy mặt trời đang phát ra những tia nắng ấm áp.

“Chỗ này là…cứ như bước ra từ truyện cổ tích ấy nhỉ? Vùng đất thần tiên sao…? Còn những người này là ai đây?’

“Tất cả bọn họ đều là…gia đình của tiểu thư Mana sao.’

“Đúng rồi đó. Của ta và của anh trai. Chúng đều là những đứa trẻ đáng yêu và dễ thương phải không nào?”

Đi bên cạnh Lute, Mana trả lời.

“À à, t-tôi hiểu rồi. Với anh trai à… điều đó… nghe hơi sai sai đấy nhỉ. Chủ nhân của ngài Lute đây hẳn phải cực khổ lắm nhỉ. Mà, tôi đoán việc thần thánh có kiểu quan hệ đó với người thân của mình cũng không phải là chuyện gì bất thường cho lắm đâu nhỉ. Tôi nhớ là mình từng nghe chuyện tương tự trong thần thoại nhật bản rồi.”

“…Mơ đấy à… Không đời nào chủ nhân lại đi chơi trò kiểu này với em gái ngài ấy đâu… những người này, tiểu thư Mana đã sinh ra họ bằng phương pháp thụ thai ảo tượng.”

Lute nhỏ giọng trả lời Hanakawa với vẻ cay đắng.

“Cô nàng này sao mà giống con Magimon quá vậy!”

Đúng như dự đoán, Hanakawa đã gặp phải một thứ gì đó bất thường.

Discord Facebook

Chương 2: Sao trên đời này lại có người có thể tận hưởng thế giới khác một cách thản nhiên như vậy nhỉ?

_____

Ám Viên là một hội sát thủ.

Tất nhiên, đó là một tổ chức bất hợp pháp, tách biệt với cộng đồng.

Đúng như cái tên của nó, hội sẽ thực hiện tất cả những công việc ám sát. Thế nhưng, mục đích chính của hội không phải là vì những đồng tiền của khách hàng.

Nguyên nhân là bởi người sáng lập hội kiêm trưởng hội là một người tên Miyanaga Ryosuke vốn dĩ đã sở hữu rất nhiều tiền.

Ai cũng có thể nhận ra từ cái tên của anh, Ryosuke là một trong số rất nhiều người Nhật đến đã thế giới này. Sau khi bị một hiền giả triệu hồi, anh đã gặt hái được rất nhiều thành công và ứng tuyển vào vị trí học việc của Hiền Giả, anh sau đó là bắt đầu lên đường khám phá thế giới và dần tích trữ được rất nhiều của cải.

Anh trở thành học việc không phải vì cậu không đủ tư cách để trở thành hiền giả. Anh đã nghĩ rằng việc trở thành hiền giả rất phiền phức và thế là anh đã nhường chức danh đó cho một người khác và nhận lấy một vị trí có thể thoải mái di chuyển khắp nơi.

Anh bắt đầu tập luyện để trở thành sát thủ vì anh đã dần cảm thấy chán khi phải trở thành đồng minh công lí.

Bảo vệ một ngôi làng khỏi lũ cướp. Giải cứu cô con gái bị bắt cóc của ai đó. Tiêu diệt con quái vật nước đã gây nên lũ lụt. Tiến hành hòa giải chiến tranh giữa hai quốc gia.

Dù cho anh đã đánh dấu mình lên từng ngóc ngách của thế giới điên cuồng này, đạt được nhiều thành tựu vang dội, thế nhưng cuộc đời anh chỉ ngày một trở nên chán chường.

Đã có lần, sau khi hoàn tất một nhiệm vụ tương tự như cái mà anh đã làm trước đó, anh bắt đầu đặt câu hỏi về ý nghĩ của nó. Từ khi anh có suy nghĩ này, anh dần nhận ra tất cả những nhiệm vụ của anh đều như thể được sắp xếp giống hệt nhau, chỉ khác mỗi thông số.

Và từ đó, mục tiêu của anh đã thay đổi.

Anh muốn thứ gì đó kích thích hơn, thứ gì đó thú vị hơn.

Cùng những suy nghĩ này, anh đã bắt đầu nhúng tay vào những công việc phạm pháp. Anh cảm thấy sự mạo hiểm trong thứ mà anh chưa từng làm trước đó.

Trước tiên, anh thử bắt đầu với một tên cướp, nhưng anh nhanh chóng mất đi hứng thú sau đó. Với năng lực của anh, trở thành một tên cướp tầm thường chẳng có chút gì khó khăn cả. Anh ngay từ đầu cũng không có gì muốn cướp cả.

Anh chưa từng gặp rắc rối với phụ nữ nên cũng không có lí do gì để trở thành một kẻ hiếp dâm, thế nên cuối cùng, anh đã quyết định sẽ giết người.

Dù cho việc giết người không có gì khó khăn với anh, nhưng anh vẫn cảm thấy sự kịch tính khi ngẫu nhiên giết ai đó.

Một con người với vô số mối liên hệ khi còn sống, và trở thành nguồn bi kịch khi mối liên hệ đó đã bị cắt đứt bởi cái chết.

Từ chuyện đó, anh quyết định thay vì giết người một cách vô tội vạ thì anh sẽ chỉ lấy mạng những người mà có vẻ thú vị.

Và rồi, Ryosuke bắt đầu nhận những yêu cầu ám sát. Anh chấp nhận những yêu cầu có đối tượng trông thú vị.

Nếu yêu cầu ám sát của ai đó trông có vẻ chất chứa sự mâu thuẫn và hoàn cảnh khó tránh khỏi. Thì dù nó có là việc nội bộ hay thậm chí vượt tầm quốc gia đi nữa, anh vẫn sẽ vui vẻ ngắm nhìn những mâu thuẫn dần hé lộ từ phía sau.

Vì vậy, Ryosuke bắt đầu thực hiện những công việc ám sát, và trên con đường đó, anh đã lập nên một hội như vậy.

Trở thành một phần của thế giới ngầm là điều không thể tránh khỏi với những người làm nghề ám sát. Chính vì thế, Ryosuke đã hủy diệt một tổ chức giống khi dám gây sự với bên cậu vì

tội dám lấy đi khách hàng của họ. Tổ chức một thành viên của cậu đã trở thành nơi làm việc cho những người mất việc khi tổ chức cũ của họ bị phá hủy như Yakuza. Và trước khi Ryosuke kịp nhận ra, mọi chuyện đã trở nên như thế này.

Và đây cũng chính là Ryosuke, một chủ cửa hàng bán hoa trước mặt công chúng.

Trong tòa nhà hai tầng của mình, anh đã chọn tầng một để làm cửa hàng, và tầng còn lại để làm nhà của mình.

Một ngày nọ, sau khi đã hoàn tất công việc với tư cách chủ cửa hàng bán hoa của mình, anh lên gác và thấy một bức thư đã được đặt lên bàn anh từ khi nào.

Một yêu cầu ám sát.

Anh không hề biết khách hàng là ai lẫn cách mà bức thư đến được đây.

Ryosuke cảm thấy sự hiện diện của nó vượt quá sự phấn khích của anh.

Đúng như mọi người nghĩ, anh không phải là loại người sẽ ra ngoài bô bô rằng mình là chủ của một hội ám sát. Chỉ một phần nhỏ người trong hội mới biết được thông tin này, thế nên mỗi lần hội nhận nhiệm vụ nào đó thì phải qua tay rất nhiều người mới có thể đến được anh.

Thế mà, người khách hàng này lại trông như đã biết về anh và thậm chí còn trực tiếp gửi yêu cầu bằng thư cho anh. Anh hoàn toàn không mù tịt cách mà người đó đã làm.

Với Ryosuke, người được đánh giá như cá nhân vượt trội nhất trong số những người nhận được phước lành Hiền Giả thì việc có ai đó có khả năng lén lút trước mặt anh quả thật rất thú vị.

Nội dung của lá thư là giết một cậu trai ứng cử viên hiền giả.

Một cậu trai đến từ thế giới khác này vẫn chưa hề có mối liên hệ cụ thể gì với người dân của thế giới này, thế nên cái chết của cậu sẽ không có nhiều ảnh hưởng. Mục tiêu không có gì thú vị, mà đúng hơn điều bất thường ở đây là yêu cầu chi tiết về cách thức để giết cậu ta.

Việc người yêu cầu chuyện này can thiệp vào cách thức làm việc của anh khiến anh không khỏi bực mình, thế nhưng yêu

cầu này thậm chí còn đi xa đến mức bảo cậu hãy để anh dưới của mình thử trước. Nếu làm vậy, anh có thể hiểu được ý đồ của người ra yêu cầu. Chuyện một phần của việc này được ghi ra như một yêu cầu đã lập tức chiếm được sự chú ý của anh.

Ryosuke bắt đầu suy nghĩ về cách thực hiện việc này.

———

“Cậu có thể để việc đó sang một bên được không?”

Tối hôm đó.

Tomochika sau khi trở về từ chuyến thám hiểm Ma giới, cô theo thói quen lên tiếng khi nhìn thấy Yogiri đang nằm dài trên giường chơi game.

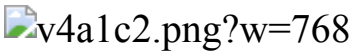

Cho đến giờ vẫn chưa hề có chuyện gì xảy ra với cuộc thám hiểm tất cả chỉ đơn giản là bởi mọi thành viên tham gia đều cực kì mạnh. Dù vậy, hành trình thám hiểm bên trong một hang động tăm tối huyên náo cuối cùng lại biến thành chuyến đi vào hầm ngục, rồi bỗng nhiên lại tiếp tục trở thành một khu rừng, rồi một hoang mạc lạnh giá, sau đó lại là một vùng dung nham rực nóng. Trong lúc đó thì lũ quái vật cứ xuất hiện trước mặt họ đàn đàn lớp lớp. Ma giới quả thật là một nơi đầy căng thẳng.

Dù chỉ là nhỏ nhất, Tomochika vẫn muốn được ai đó cảm ơn cô vì sự cố gắng trong ma giới của mình. Cô đã suy nghĩ rất nhiều về điều đó nhưng Yogiri có vẻ chỉ biết nằm đó và lười biếng cả ngày.

“Ya, đây là cái cậu người nhật mà chúng ta đang nói đến này, cậu ta đang cố hết mình để trở thành một tên lười biếng đấy.”

“Nếu cậu ấy là một tên lười biếng thì tớ nghĩ cậu ấy sẽ lúc nào cũng dính lấy vợ của mình để ăn bám cổ phải không?”

“Hô? Vậy là cô muốn cậu ta bám lấy mình đúng hông nè?”

“Tớ đâu có phải chỉ nói về mình đâu cơ chứ!”

Tomochika đỏ mặt hét lên với Carol, người đang có một nụ cười xấu xa trên khuôn mặt.

“Không không, Takatou chỉ cần thế này là được rồi. Cậu ấy không cần phải làm gì hết đâu.”

“Yup. Ở đây chúng ta có Ninomiya, người sẵn sàng trở thành vợ để làm hư thêm tên lười biếng này.”

Ryoko vốn dĩ đã không muốn Yogiri làm bất cứ điều gì ngay từ đầu nên với cô lúc này là ổn nhất.

“Mọi người về hết rồi à?”

Yogiri đặt máy game của mình về chế độ chờ và đứng dậy.

“Mà nè, nhắc mới nhớ, mấy tên lười khác đâu rồi?”

Họ đều đến phòng của Yogiri, nhưng đáng lẽ phải có thêm hai người ở đây bởi phòng này là phòng của nhóm bảy. Thế nhưng bây giờ chỉ có mỗi Yogiri.

“Nếu cô hỏi về Izumida với Aihara thì họ bị chuyển sang nhóm khác rồi.”

Yugo Izumida và Yukimasa Aihara là hai người cũng bị đánh giá là vô dụng như Yogiri.

Thế nhưng có người phát hiện ra thức ăn được chức nghiệp Đầu Bếp của Yugo chế biến. Có khả năng gia tăng sức mạnh cho những chức nghiệp khác khi ăn chúng. Cùng lúc đó, chức nghiệp Đọc Giả của Aihara cũng cho phép cậu dễ dàng học kĩ năng và ma pháp khi đọc về chúng ở trong sách.

Và kết quả là họ đã được quyết định sẽ tham gia chinh phạt ma giới.

“Ý cậu là không còn gì để cậu nói ở đây nữa sao?”

“Phiền phức, họ vẫn nghĩ tớ chỉ là một kẻ hoàn toàn vô dụng.”

Ngay cả với Yogiri, việc bị coi là vô dụng cũng không khiến cậu vui vẻ.

“Vậy cậu đã thử làm gì chưa?”

“Trong thời gian này thì tớ đang tập luyện kiếm thuật và cũng đang nghĩ nên làm gì từ giờ đây. Có David giám sát tớ nữa.”

David là phó chỉ huy của đội phòng vệ cổng nam thành phố.

Tomochika đã nghĩ anh là một tên xấu xa, thế nhưng dần dần anh lại thể hiện ra những mặt tốt đến không ngờ.

“Kiếm thuật à? Tớ không hoàn toàn nghĩ nó là tốn thời gian nhưng…”

Những lời của Tomochika cứ nhỏ dần. Dù cho Yogiri đã nhọc công tập luyện kiếm thuật như một biện pháp tạm thời trong vai kẻ vô dụng, thế nhưng cô vẫn không nghĩ nó sẽ có lợi gì.

Yogiri sở hữu năng lực tức tử. Cậu là một cá thể vô song trên chiến trường khi có thể kết thúc trận chiến ngay cả trước khi nó kịp diễn ra. Thế nên ngay từ đầu việc cậu học kiếm thuật đã hoàn toàn là vô nghĩa.

“À, tớ không định đập nhau với chỉ cây gậy đó không đâu. Ý tớ đang muốn nói là, nếu tớ tập trung sức mạnh của mình lại và sử dụng nó thì sao. Như thế này này.”

Nói đoạn, Yogiri chỉ tay vào một lọ hoa trên bàn.

Có một bông hồng được cắm bên trong.

Khi mọi người nhìn về phía đó, một cánh hoa nhẹ nhàng rơi ra.

“Đây là?”

“Tôi đang làm lại cái thí nghiệm bằng năng lực của mình như hồi còn đi cùng Tomochika. Lúc đó tôi không nghĩ nó đáng để tâm nhưng tôi dần nghĩ rằng nó là một công cụ tuyệt vời để lôi thông tin từ ả Hiền Nhân đó.”

Tomochika nhớ lại lúc mà cậu đang nói.

Năng lực của Yogiri quá mạnh. Mạnh đến mức thậm chí ngay cả giới hạn của nó cũng bị giết chết. Thế nên cậu đang thử xem liệu cậu có thể điều khiển được nó dễ dàng trên người đối phương hay không.

Kết quả khi đó thật khủng khiếp.

Mục tiêu của cậu chỉ đơn giản chết đi khi một phần cơ thể ngừng hoạt động.

Dù cho cậu có thể hạn chế năng lực của mình đến mức không giết chết đối phương, cậu vẫn chưa thể điều khiển nó một cách chuẩn xác được. Dù gì đi nữa, việc xác định chính xác vị trí để kích hoạt năng lực là một việc cực kì khó khăn.

Hồi đó, việc sử dụng phương pháp này để hăm dọa là quá rắc rối trong khi lợi ích nhận lại cũng chẳng được bao nhiêu.

“Đừng, uh… tôi không nghĩ cậu sẽ cần đến nó đâu nên đừng.”

Ryoko nói, khuôn mặt cô ấy như đang dần tái đi.

Dù thế nào thì cô cũng rất sợ Yogiri. Cô không muốn thấy cảnh Yogiri sử dụng năng lực của mình.

“Tôi nghĩ việc tập luyện sử dụng năng lực lên một bộ phận cơ thể nào đó thông qua chuyển động của thanh kiếm cũng sẽ có hiệu quả lắm đấy chứ.”

“Ừ thì được thôi, nhưng còn chuyện cậu nằm lười trong phòng lúc nãy là sao?”

“Hả? Đừng coi tớ như một thằng lười biếng được không? Cho cậu biết là tớ cũng có làm việc trong thị trấn đấy nhé. Như ăn nè, đi chơi nè.”

“Sao trên đời này lại có người có thể tận hưởng thế giới khác một cách thản nhiên như vậy nhỉ?…”

Tomochika rất muốn nói thêm rằng ‘hay là giờ ta đi hủy diệt cái ma giới đó bằng năng lực của Yogiri luôn đi!’

Thế nhưng, Yogiri về cơn bản chỉ sử dụng sức mạnh của mình để tự vệ.

Hơn nữa, nếu Yogiri thật sự đi và chinh phục cả ma giới, cô không rõ liệu cô hiền giả kia có đến thật hay không. Vậy nên cô không còn cách nào khác ngoài tiếp tục làm theo hướng dẫn của hiền giả.

“A! Vậy cậu có muốn một buổi hẹn hò trong thị trấn với tớ không, chỉ hai chúng mình thôi nhé.”

“Mình tự hỏi tại sao Carol lại muốn làm vậy cơ chứ…”

Tomochika đã nghĩ mình sẽ không quan tâm, thế nhưng câu hỏi của Carol đã thổi bừng lên một ngọn lửa nhỏ trong cô và khiến cô không khỏi khó chịu khi nghe thấy.

“À nhắc mới nhớ, khi mà tôi ra ngoài thì lúc nào cũng có cảm giác như đang bị nhắm đến thì phải.”

“Ể? Ý cậu là sao?”

“Ý tớ là tớ cảm thấy có sát ý.”

“Theo như cách cậu nói thì tớ đoán cậu vẫn chưa biết thủ phạm là ai nhỉ?”

“Phải, có vẻ như tớ đang bị nhắm đến từ một nơi nào đó rất xa.” (Zard: Vậy là ko phải anh ko thể giết mà là anh chưa muốn giết :)))

“Là sao nhỉ? Có khi nào đó chỉ là một tên giết người hàng loạt thôi không?”

Nếu thật là vậy thì họ thật sự quá xui xẻo.

Không chọn ai mà lại chọn Yogiri làm mục tiêu thì họ chỉ có nước tự trở thành nạn nhân của chuyện này.

“Không, chúng cứ như chỉ nhắm vào mỗi mình tớ thôi vậy. Cứ mỗi lần tớ ra ngoài là nó sẽ trực tiếp phóng vào tớ mấy ngày qua.”

“Chờ chút đ-! Cậu nghiêm túc đấy à?”

“À thì, cái cảm giác đó đúng là khó chịu thật nhưng giờ nó cũng không nguy hiểm đến mức gây hại nữa rồi.”

Yogiri vẫn cứ thờ ơ như mọi khi. Điều này khiến cho Tomochika phải suy nghĩ về gánh nặng thực sự khi lấy đi sinh mạng của một con người.

“Nếu nó có hại thì cũng đâu sao đâu đúng không?”

“Ừ, tôi tin rằng tất cả lũ xấu xa dám cả gan nhắm vào Takatou thì nên chết hết đi.”

Cả Ryoko và Carol đều có quan điểm lạ thường về vấn đề sống chết của con người.

“À ừm… nhưng nếu tên người xấu đó đã chết hết rồi mà cậu vẫn đang bị nhắm đến thì chẳng phải kẻ chủ mưu vẫn còn đang lảng vảng ngoài kia sao?”

Về cơ bản, Yogiri đã sử dụng năng lực của mình lên những kẻ tạo ra sát ý với cậu. Bởi chỉ có mỗi một người chết nên hẳn phải có vài người khác nữa đứng sau chuyện này, họ có liên quan đến chuyện ám sát cậu. Thế nên người đó chắc chắn đang tiếp tục gửi người để hoàn thành công việc.

“Vậy nên tớ hi vọng cậu sẽ giúp tớ một chút.”

Như vậy, buổi thám thính (hẹn hò) ngày mai cùng Yogiri đã được quyết định.

———

Zard: Các bạn dạo này nghỉ tết vui ko, chắc là vui rồi đúng ko. Trans thì bây giờ thực sự rất cần sự giúp đỡ của các bạn. Dạo này trans cứ ăn ko ngon, ngủ ko yên, xem phim ko dành cho con nít cũng thấy ko hay, nói chung là ko thể tập trung làm việc gì cả, tất cả là vì nỗi trăn trở ko thể roll ra được skadi hay silver ash trong arknight.

Vậy nên các bạn ơi, bạn nào có lòng tốt mong muốn trans được khỏe mạnh trở lại, xin hãy ủng hộ trans trên ví momo tại: 0833636631, các bạn ko cần phải ủng hộ nhiều gì cả, chỉ cần 10k thôi là trans vui lắm rồi, xin các bạn hãy giúp trans nhé :(

Discord Facebook

Chương 3: A, Mokomoko, cô vẫn chưa siêu thoát à?

Up sớm vì nay là valentine, tối trans cần đi chơi :))

———

Ẩn mình trong màn đêm, Ayaka Shinozaki quan sát tòa lâu đài từ trên bầu trời.

Trong cơn háo hức, cô đã quyết định sẽ giết vị vua đã đặt phong ấn lên thành phố này. Nhưng câu hỏi ở đây là cô sẽ làm như thế nào.

Cách đơn giản nhất là sử dụng đòn Long Hống bằng tất cả sức mạnh của mình.

Ayaka hiểu rất rõ sức mạnh mà cô đang sở hữu. Nó hoàn toàn có thể hủy diệt cả một vùng đất nếu muốn, kể cả lâu đài hay nhà vua cũng không phải ngoại lệ.

Thế nhưng, cô lại gặp một chút rắc rối trong việc này.

Đầu tiên, cô không rõ liệu nhà vua hiện có đang ở trong lâu đài hay không. Ayaka hầu như mù tịt về tình hình đất nước và không những vậy, cô thậm chí còn không biết gì về lịch trình của nhà vua.

Tiếp theo là sự hiện diện của những người bạn học của cô sống bên trong lâu đài. Cô không rõ liệu mình có muốn giết sách toàn bộ bọn họ trong một lần hay không. Cô muốn được tận hưởng cảm giác lấy đi mạng sống của từng người bọn họ trong lúc để họ nhận ra những gì mình đã làm với cô.

『Nghe này! Tôi hoàn toàn phản đối chuyện này! Ngay từ đầu, việc gây hại cho người không liên quan đến chuyện trả thù này đã quá sai rồi! Vài người thì tôi còn du di, nhưng đây là tàn sát luôn rồi! Lượng thiệt hại chúng ta sẽ gây ra không phải là nhỏ đâu!』

『Thật vậy. Hành động như thế đã lệch hẳn ra khỏi tầm của một con người bình thường rồi. Đừng quên mục tiêu của dự án

chúng ta. Cô có thể trả thù như một con người, nhưng thế này thì quá lắm rồi.』

Ayaka nghĩ về bản thân mình bây giờ. Cô đã trở thành một cá thể vượt xa cái thứ gọi là con người bình thường. Cô không hiểu con người tuyệt vời chỗ nào để mà cứ bám dính vào cái khái niệm bình thường kia.

“Tôi sẽ không làm vậy đâu. Tôi chỉ đang nghĩ cách để mà mò ra tên vua đó thôi.”

Thế nhưng quả thật là cô đã có nghĩ đến ý định đó dù chỉ trong thoáng chốc. Bởi cô đã bị chia ra thành nhiều đơn vị nên không ai thực sự là Ayaka Shinozaki cả. Cô không thể che giấu bất cứ bí mật nào với bọn họ nên cô cũng không việc gì phải nói dối.

『Tôi đề nghị sử dụng Cảm Quan Rồng.』

“Vậy cho tôi hỏi nó là gì được không?”

『Bằng cách chia nhỏ bản thể linh hồn mình ra thành các hạt vi mô, cô có thể cảm nhận được trạng thái của tất cả các vật nằm trong phạm vi xung quanh.』

“Thật à? Cảm Quan Rồng.”

Cô đọc tên của nó lên và cảm nhận được thứ gì đó đang thoát ra khỏi cơ thể mình. Nếu đơn vị bản ngã nói đúng thì đó là phân mảnh của linh hồn cô. Dù rằng số lượng có phần vô lí, cô vẫn không cảm thấy vấn đề gì.

Ban đầu, lượng thông tin gửi về cô đã vượt quá giới hạn cảm quan của cô, nhưng rồi cảm giác ấy dần lắng xuống.

Nó đã được phân loại ra nhờ đơn vị long ngữ, nơi tất cả đều được sắp xếp và nhanh chóng được phân tích.

『Tôi đã xác nhận số lượng các bạn học của cô và đã đánh dấu bọn chúng cả rồi. Thế nên từ này về sau chúng ta có thể thoải mái theo dõi bọn chúng. Riona Shirayama cũng đã trở lại cách đây không lâu từ trận chiến ban nãy.』

Riona là cô gái chiến đấu bằng karate. Năng lực của cô cho phép cô gia tăng sức mạnh của mình gấp mười lần theo cấp số nhân.

Cô đã viện cớ cho trận thua của mình, cô bảo rằng mình đã không thua nếu không vì cái phong ấn ở thành phố này. Bởi lí do đó, Ayaka đã đi đến lâu đài để xóa bỏ cái phong ấn kia.

“Cô ta còn thậm chí đòi đấu lại sau khi tôi xử lí cái phong ấn nữa. Mà Cảm Quan Rồng đã xác định được vị trí của lão vua chưa vậy?”

『Nó đã phát hiện ra sự hiện diện giống của tên vua ở một phòng ngủ bên trong lâu đài.』

Với những lời đó, Ayaka hạ xuống lâu đài.

————-

Ayaka nhìn xuống tên đàn ông bán khỏa thân đang nằm gục xuống dưới chân cô.

Nếu giả sử căn phòng này thật sự là phòng ngủ hoàng gia, thì tên đã chết này hẳn cũng sẽ là nhà vua.

Cô đã xâm nhập vào bên trong qua cửa sổ và giết chết tên đàn ông mà cô thấy.

“Hắn cứ xem thường tôi rồi còn tỏ vẻ ko có gì đáng lo thế nên tôi mới nghĩ hắn là vua chứ. Đúng là thất vọng cơ mà.”

『Tên này có khả năng phong ấn sức mạnh của những người xung quanh hắn. Bộ hắn định giải quyết chuyện này bằng cách cận chiến chỉ vì tự tin vào cái năng lực đó thôi đấy à?』

Cô đã giải phóng đòn Long Hống để kiểm tra sức mạnh của nhà vua, thế nhưng nó chỉ đơn giản phóng trực diện tới và xuyên thủng người hắn. Một cái chết tức thời.

“Vậy là cái phong ấn bao quanh thị trấn này xong rồi phải không?”

『Có lẽ vậy. Thế nhưng nếu năng lực này có tính di truyền giữa những người mang dòng máu hoàng tộc thì hắn cũng sẽ có ai đó khác thay thế hắn thôi.』

“Ai đó khác à…. Như ả ta chăng?”

Một người phụ nữ bán khỏa thân đang run rẩy trên giường.

“Ê, tên này là nhà vua đúng không?”

“V-vâng!”

“Thế ngươi có phải hoàng tộc không? Nếu ngươi mang dòng máu hoàng tộc thi nghĩa là ngươi cũng có năng lực phong ấn đúng không?”

“T-tôi không có huyết thống hoàng gia đâu ạ! Tôi cũng không có năng lực phong ấn gì đâu! Tôi chỉ là một người từ đất nước khác bị gả vào trong hoàng cung thôi ạ!”

Trong trường này thì cô ấy vô tôi. Cảm Quan Rồng đã cho thấy người phụ nữ trước mặt cô đây đang nói sự thật.

Ayaka bay trở lại cửa sổ.

Cô cần phải nhanh chân lên trước khi nhà vua kế tiếp lên ngôi.

Cánh Rồng. Ayaka giải phóng ma thuật từ long ngữ. Cô có thể cảm thấy sức mạnh của tập trung lưng cô dù ở đó không có gì.

Cô đặt sức vào đôi cánh vô hình.

Di chuyển với vận tốc như thể đang dịch chuyển, Ayaka bắt đầu trận tái đấu với Riona Shirayama.

Riona đang nằm trên giường. Ở bên cạnh cô là một người phụ nữ trong bộ áo trắng trông như là bác sĩ, đang đưa tay về phía Riona.

『Cô ta đang chữa trị à?』

Không rõ liệu đó là ma thuật đặc trưng của thế giới hay năng lực của cô bác sĩ, những vết thương của Riona dần được phục hồi.

“Cái…”

Riona nhìn chằm chằm vào Ayaka khi cô cho thổi bay trần nhà. Việc cô cảm thấy bất ngờ cũng là lẽ thường tình.

Ayaka quyết định sẽ đợi cho Riona lấy lại sự bình tĩnh của mình. Việc giết cô ngay lúc này với Ayaka là quá dễ dàng, thế nhưng cô sẽ không cảm thấy thỏa mãn nếu không được tận mắt chứng kiến toàn bộ sức mạnh của Riona.

Cô nhìn quanh căn phòng trong lúc đợi.

Ayaka chưa hoàn toàn quen với tín ngưỡng của thế giới này nhưng căn phòng nơi cô ở bây giờ có vẻ là của một nhà thờ.

Thế nhưng ở đây lại có những chiếc giường bệnh nên tòa nhà này hẳn vừa phục vụ cho việc chữa trị lẫn tôn giáo.

Cô cũng nhận ra cô gái đang tiến hành chữa trị cho Riona. Cô là một người bạn cùng lớp với cô tên Akari Misono.

Riona thì đang trong bộ y phục karate còn Akari thì là bộ đồ bác sĩ. Họ đang trong trạng phục hợp với chức nghiệp của họ trong lớp.

“Được rồi, tao đã đi và giết thằng vua và xử lí cái phong ấn kia rồi đấy. Giờ thì chúng ta tái đấu nào.”

“C-cá…”

Akari bất động không hiểu gì.

Riona lặng lẽ rời khỏi giường rồi chầm chậm xoay cánh tay và duỗi thẳng chân. Cô hẳn đang làm ấm cơ thể mình.

“Mày định đi đâu à?”

“Phong ấn đã bị phá hủy rồi phải không? Tao chỉ hơi lo rằng liệu mày có đang nghiêm túc với điều mình nói không thôi.”

“Không tin thì cứ thử đi.”

Một tiếng nổ lớn của cái gì đó va chạm vang lên.

Khi Ayaka nhận ra, cô đã bất tỉnh trong thoáng chốc.

Cô bối rối hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra. Cử động của cô như bị đè nén lại bởi một lực lạ nào đó.

“Hả? Chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

『Riona nhanh chóng thu hẹp khoảng cách và tấn công, cổ đã thổi bay chúng ta qua thị trấn và đập nát chỗ đất quanh chúng ta bây giờ』

“Thiệt hại thế nào?”

『Lực đánh vẫn chưa xuyên nổi Vảy Rồng. Dù vậy nó cũng không hoàn toàn hấp thụ hết chấn động và đó cũng là lí do vì sao chúng ta bị thổi bay đi.』

Ayaka đứng dậy.

Một dãy dài thành phố đã hoàn toàn bị phá hủy và cả một núi đất cát đang đè lên người cô.

Nhìn về phía trước, tất cả tòa nhà xếp theo đường thẳng từ tòa lâu đài đến nơi cô đứng bây giờ đều đã trở thành đống gạch vụn.

Và rồi, lại một chấn động nữa ập tới.

Lần này, Ayaka đã kịp nhìn thấy mọi chuyện.

Phóng vụt ra từ phía tòa lâu đài, Riona đập đầu gối vào người Ayaka.

Một lần nữa, Vảy Rồng lại không thể hấp thụ toàn bộ chấn động. Ayaka đã định sẽ xử lí cú này bằng cách xoay nhẹ người trước khi bị đánh, thế nhưng cuối cùng cô lại bị đá xoay vòng vòng lên trời.

Cô không thể điều khiển được cơ thể khi cả người đang bị xoay với tốc độ cao đến vậy. Khi lực quay bắt đầu chậm lại và cô sắp rơi xuống đất, Riona lại tiếp tục sẵn sàng cho một cú nữa.

Từ trên cao, Riona tung ra một cú đánh thẳng vào mặt Ayaka ngay lúc cơ thể cô chạm đất.

Ayaka lập tức mất ý thức.

Khi cô tỉnh lại, Riona đã đứng ở trên người cô, đè chặt cô xuống ở tư thế cưỡi ngựa.

Từ vị trí đó, nắm đấm của Riona một lần nữa lao xuống.

Sóng xung kích bùng nổ, nhổ bật mọi thứ xung quanh trong lúc đầu của Ayaka bị đập sâu xuống lòng đất.

Những gì tiếp theo là một tràn liên hoàn những cú đấm từ bên phải và trái.

Những cú đấm cứ liên tục giáng trực tiếp xuống thẳng mặt Ayaka.

“Nanh Rồng.”

Với âm thanh của thứ gì đó ướt đẫm vang lên, những đòn tấn công của Riona đã ngưng lại, thế đứng của cô đã sụp đổ không lâu sau đó.

Đó là bởi cánh tay phải của Riona từ chỗ khủy tay đã hoàn toàn biến mất.

Ayaka liền chụp lấy cơ thể bất ổn định của cô và đè ngược cô xuống, vị trí của hai người đã hoàn toàn bị đảo lộn.

“C-cái gì!?”

Cánh tay của Riona đã bị xé đứt ra từ chỗ khủy tay và bị ăn mất.

Riona vẫn chưa hiểu được rằng cánh tay mình đã bị cắn đứt bởi hàm của một con rồng.

“Ôi trời, mày đúng thật là rắc rối đấy, nhưng mày rõ ràng cũng vẫn dưới tao thôi… hay mày muốn nói là mình chưa tung hết sức đây.”

“Đ*t m* m*y!” (Zard: Cái này là thiệt đấy nhe, ko chế đâu :v)

Riona cố phản công một lần nữa bằng bàn tay trái của mình.

“Đuôi Rồng.”

Chiếc đuôi vô hình của cô lập tức quấn chặt lấy cơ thể của Riona. Đòn tấn công của cô đã kết thúc mà không có chuyện gì xảy ra.

Ayaka đứng dậy và nhìn xuống Riona.

“Tao đoán tao sẽ ngồi đây chầm chậm ép mày tới chết luôn nhỉ.”

Ayaka cảm thấy không cần phải kéo dài trận đấu này thêm nếu Riona thậm chí còn không thể chống lại đòn Đuôi Rồng.

Nếu đây là toàn bộ sức mạnh của bạn học của cô, thì việc xử lí tất cả bọn họ có vẻ chẳng khó khăn gì.

Ayaka cảm thấy có phần thất vọng.

.

Cả lâu đài rơi vào hỗn loạn.

Một kẻ bí ẩn đã xâm nhập vào lâu đài, giết nhà vua, và phá hủy một phần lâu đài lẫn thành phố xung quanh.

Thế nhưng với những người ứng cử viên hiền giả, đó cũng chẳng phải là vấn đề gì quan trọng. Sau cùng thì vấn đề của

đất nước này không đáng để những người đến từ thế giới khác như họ phải bận tâm.

Thay vì lo về chuyện này, việc hai người bạn học của họ bị giết bởi kẻ đột nhập kia mới khiến họ phải lo lắng.

Sau vụ giết hại 『Bậc thầy dâm dục』 Ushio Shinya, 『Tinh tinh』 Riona Shinozaki đã bị một cô gái trẻ tự xưng Ayaka Shinozaki giết chết.

Riona được mọi người công nhận là người cận chiến mạnh nhất trong lớp.

Việc cô ấy đã bị giết hại chứng tỏ đây không phải là một đối thủ bình thường. Những ứng cử viên Hiền Giả kiêu ngạo sau khi có được phước lành giờ đây đều đang run rẩy trong sợ hãi bởi sự thật này.

“Mà nè, giờ tớ mới nghĩ đến, chức nghiệp của con gái người ta thế nào mà mấy người họ đặt là 『Tinh tinh』 vậy trời!?”

“È, tớ đoán cô ta kiểu có sức mạnh cục súc thôi.”

Một ngày sau vụ ám sát.

Yogiri và Tomochika đang đi dạo trên con đường của thị trấn.

Hai người họ ra ngoài cùng nhau bởi Yogiri vì lí do gì đó đã nhờ cô giúp đỡ.

Tomochika tuy có buồn vì cái chết của Riona, thế nhưng cô lại trông chẳng lo gì. Nếu như thủ phạm thật sự là Ayaka thì cô lại nghĩ hành động của cô hoàn toàn là đúng.

-Mà, mình nghĩ giết luôn cả nhà vua thì đúng là sai thật…

Cái chết của nhà vua sẽ được tiến hành điều tra trong một thời gian. Trong lúc đó, hoàng tử sẽ kế thừa nghĩa vụ phong ấn của ông, nhưng cả sức manh lẫn phạm vi của anh đều không thể sánh với nhà vua.

Cả hai người họ đều không thực sự bị cấm để ra ngoài như thế này, dù vậy những người bạn học của họ vẫn còn do dự khi đồng ý.

Thế nhưng Yogiri lại trông chẳng chút lo rằng Ayaka sẽ tấn công. Cậu đã ra đến thị trấn đúng như những gì đã dự tính.

“Vậy, tớ chỉ cần ở đây để giúp cậu đi dạo quanh thị trấn thôi à?”

“Tớ nghĩ không phải là ý hay khi lờ đi tất cả mọi sát ý nhắm vào mình. Tớ tuy có thể xử lí từng cái một nhưng nếu làm vậy sẽ chẳng dẫn đến đâu cả. Đó là lí do chúng ta phải ra ngoài đây để làm mồi nhử và tóm được thủ phạm mà không giết hắn… hoặc giết luôn cũng được.”

“Ý cậu là sao hả!?”

“Mà, dù sao không giết chúng cũng giúp chúng ta có thêm nhiều thông tin hơn.”

“Thế rốt cục lí do vì sao tớ phải đi với cậu vậy?”

“Dannoura này, cậu có khả năng quan sát tốt lắm đúng không? Tớ đang nghĩ liệu cậu có thể giúp tớ tìm bọn tội phạm đó được không?”

“Hmm. Tớ có thể tìm bọn chúng, nhưng nếu chúng đang nhắm đến cậu từ xa và sử dụng ma thuật thì chúng hẳn phải trốn đâu đó rồi.”

Dù đó là ai hay dù có tấn công bằng cách nào thì Yogiri vẫn luôn có thể phản công. Bởi vậy nên kẻ tấn công sẽ chết, nhưng vì hắn đang lẩn trốn nên cậu sẽ không thể tìm hiểu được gì về hắn ta.

“Ý tớ không phải vậy. Nếu chúng có thể thì chúng hẳn đã tấn công tớ thậm chí khi còn ở lâu đài rồi. Vậy nên tớ nghĩ chúng chỉ có thể hành động khi tớ ra mặt. Nếu chúng có thể thấy tớ thì cậu cũng sẽ thấy chúng lại đúng không Dannoura?”

Từ ngoài nhìn vào thì họ trông như một cặp đôi đang hẹn hò trên đường. Thế nhưng thực tế thì họ lại trông khá ngớ ngẩn.

Đã rất lâu từ khi họ mới lại được đi dạo phố cùng nhau như vậy, thế nên Tomochika đã rất trông chờ họ sẽ làm gì đó thú vị, thế nhưng Yogiri lại chẳng hề nhận ra.

Điều đó khiến Tomochika cảm thấy tức giận.

“Cậu đang bực à?”

“Không có.”

“Nếu không phải thì tốt, nhưng…”

“Thật ra, không hề. Cậu chỉ đang ép tớ phải đi làm việc cho cậu không thôi!”

“Vậy cậu sẽ báo cho tớ nếu cậu thấy gì nhé.”

“Tớ sẽ làm… nhưng cậu phải đãi tớ một bữa trước.”

“Đãi cậu? Dannoura này, chẳng phải tiền của cậu cũng bằng tớ sao?” (Zard: Mía! Anh main hồi ở trái đất bị nhốt làm thí nghiệm lâu quá nên giờ mất mịa kinh nghiệm tán gái luôn rồi! :V)

Yogiri bối rối nghiêng đầu.

“Thế thì sao?”

“Được rồi, tớ hiểu rồi. Tớ sẽ đãi cậu gì đó sau chuyện này.”

“Tuyệt! Nếu vậy thì hôm qua tớ có đi hỏi và biết được một chỗ tốt lắm!”

Nở một nụ cười rạng rỡ, Tomochika nắm lấy tay Yogiri và bắt đầu chạy.

Yogiri không còn cách nào khác ngoài theo chân cô.

Nhưng rồi, bầu không khí xung quanh dần trở nên tối tăm theo từng bước của họ.

Khi họ mới ra ngoài, cả thị trấn đều tràn ngập bầu không khí náo nhiệt và đông đúc của một thành phố lớn, thế nhưng càng tiến tới, xung quanh lại càng như dữ dội và nguy hiểm hơn.

Không lâu sau, nguồn cơn của sự bất ổn này dần hiện hình.

Ngay trước mặt họ là cả một núi đầy đất cát và mảnh vụn chất đầy lên nhau.

Đó là những gì còn sót lại của trận chiến giữa Ayaka Shinozaki và Riona Shiraishi. Trận đấu hủy diệt của họ đã hoàn toàn phá hủy mọi tòa nhà xung quanh.

Ở một mức độ nào đó, khung cảnh này trông chẳng hề giống với cuộc chiến giữa hai người, mà đúng hơn thì nó giống một đại thảm họa nào đó vừa đi qua.

“Con ả Ayaka Shinozaki đó! Không thể tha thứ mà!”

Điểm đến trong dự tính của Tomochika đã hoàn toàn biến mất.

“Hmm. Nơi này có vẻ phải nhận thiệt hại nhiều lắm đây.”

Đến cả Yogiri cũng phải kinh ngạc trước cảnh tượng này.

“M-mà thôi, tớ nghĩ mình còn vài chỗ nữa chúng ta có thể xem qua.”

Cô lấy ra vài tờ giấy trong túi áo ngực.

Và rồi, không một lời nào, Yogiri ôm chầm lấy cô.

-Huh? Cái ôm đột ngột này là sao vậy?

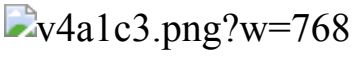 v4a1c3.png?w=768

Thế nhưng, cô cũng không muốn đẩy cậu ra.

Dù vẫn còn đang bối rối, Tomochika cảm thấy thứ gì đó sượt qua chỗ cô, vậy nên cô quay người nhìn qua vai mình.

Một người dân phía sau cô đã bị nổ tung phần đầu, cả người họ ngã khụy xuống đất.

“Huh?”

『Bắn tỉa à? Chúng thậm chí đang nhắm tới cô chứ không cậu trai luôn ư.』

“A, Mokomoko, cô vẫn chưa siêu thoát à?”

『Tôi lúc nào cũng ở đây đấy nhé!』

Mặc dù vừa suýt bị bắn xong, Tomochika vẫn chỉ tập trung vào sự xuất hiện của Mokomoko lần đầu tiên sau bao ngày.

———

Zard: nhân dịp valentine, mình xin chúc các bạn cùng người yêu thật nhiều niềm vui (nhất là vào tối nay) và những ai chưa có sẽ có để tối ko phải cô đơn.

Note quan trọng: bạn nào thích trans thì cứ ủng hộ trans trên ví momo nhe :))

Discord Facebook

Chương 4: Mày liệu hãy cứ ở yên đó đi. Tao sẽ tới chỗ mày ngay đây.

Nhìn con em gái nghỉ corona mà thấy ức vler. Trong khi mình phải đi làm còn nó ở nhà bấm máy suốt ngày :<

———-

“X-xin đừng! Xin cô hãy tha cho tôi!”

Trên nóc của một tòa nhà cao tầng ở thủ đô hoàng gia.

Một cậu thanh niên sợ hãi hét lên. Anh giờ đang nằm sấp xuống với cơ thể chỉ độc mỗi một màu đen.

Anh chính là một lính bắn tỉa với cây súng ngắm trên tay và đôi mắt đang nhìn qua ống ngắm.

Với hầu hết những người dân ở thế giới này, anh như một kẻ kì lạ. Bởi trên thế giới này, súng ngắm chỉ đơn giản là một thứ không hề tồn tại. Không những vậy, cũng chẳng có ai biết cách để sử dụng nó.

Anh là một trong những thành viên của hội sát thủ. Hội đã trao cho anh khẩu súng này và hướng dẫn anh cách sử dụng.

“Ồ? Biết vậy thì làm nhanh đi. Nó đau lắm đúng không? Nó đau đến nỗi cứ như cái chết đang cận kề bên ngươi luôn phải không?”

Đứng bên cạnh người bắn tỉa ấy là một cô gái trong bộ váy đỏ thẫm với đôi găng tay cùng màu.

“K-không! Tôi không muốn chết! Tôi không muốn chết!”

“Thế à? Mà, ngươi thấy hành động của ngươi mâu thuẫn lắm không? Ngươi bảo mình không muốn giết hắn, nhưng để thoát khỏi cơn đau này, ngươi lại buộc phải làm vậy. Được rồi, giờ chúng ta hãy thử xem nếu như ngươi định giết hắn trong khi đang nghĩ mình không muốn giết xem sao nào. Cứ coi nó như là đang thử thôi đi.”

Trên người của người lính bắn tỉa ấy có gắn một thiết bị, nó được thiết kế để tạo nên cơn đau thông qua một chiếc điều

khiển. Cơn đau hiện giờ trên người anh cực kì khủng khiếp vàcô gái kia nắm toàn quyền điều khiển nó.

“L-làm thế để chi cơ chứ!? Nó chắc chắn sẽ xảy ra đấy!”

Trước đó, cô đã chuẩn bị một tay bắn tỉa không biết gì về mục tiêu của mình xử lí chuyện này.

Nhưng lần này, cách cô thử có hơi chút khác biệt. Cô đã chọn một lính cấp cao trong hội ám sát, và cũng nhờ vậy nên anh đã nắm được chi tiết về mục tiêu ám sát của mình.

“Có lẽ ngươi nói đúng, nhưng nếu chưa thử thì ta sẽ chẳng bao giờ biết được. Công việc này sẽ không thể thành công nếu như chúng ta chưa có đủ thông tin về hắn ta. Mà này, ta đang nghĩ đến chuyện tăng cơn đau đến mức đủ để giết ngươi. Và nếu ngươi đằng nào cũng chết thì tại sao lại không nhanh chóng kết thúc nó để chấm dứt nỗi đau đớn này cơ chứ?”

Cô chầm chậm tăng cấp độ cơn đau trên thiết bị điều khiển của mình. Tất nhiên cô vốn đã không định giết anh. Thế nhưng nếu cơn đau cứ tiếp tục tăng dần thế này thì anh sẽ sớm đến giới hạn.

“…Cô không sớm thì muộn cũng sẽ bị vứt bỏ thôi! Công việc mà sếp giao cho cô chỉ có lập kế hoạch mà thôi! Cô có hiểu thế là sao không hả!?”

“Ta biết chứ. Nếu ai đó định giết hắn ta, người đó sẽ chết. Vậy câu hỏi bây giờ là: cái quan hệ nguyên nhân kết quả đó mạnh đến nhường nào? Nếu ai đó yêu cầu giết hắn ta thì liệu tên đó có chết luôn hay không? Nếu ai đó bắn hắn bằng một khẩu súng thì người bóp cò sẽ chết phải chứ? Nhưng giờ ví dụ một con robot được lập trình để truyền đạt mệnh lệnh. Vậy nếu nó yêu cầu giết hắn thì ai sẽ chết? Nó hay người ra lệnh? Hay là trường hợp có ai đó đặt bẫy mà không hề có ý định giết hắn thì sao? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu hắn vô tình rơi vào bẫy? Nói tóm lại thì chừng nào ta còn chưa biết câu trả lời thì ta cũng cần phải cẩn thận hết mức có thể chứ đúng không?”

“Và cô chấp nhận chuyện đó sao!?”

“Đó là mệnh lệnh của sếp nên chịu thôi chứ sao.”

Người đứng đầu của Ám Viên, Miyanaga Ryosuke. Nhằm để củng cố sự an toàn của mình, anh đã không tham gia vào vụ

ám sát Takatou Yogiri.

Trên thực tế, chỉ những ai có hành động mang sát ý mới phải chết nên cũng không cần thiết để anh phải làm vậy. Thế nhưng chỉ để an toàn, anh vẫn lệnh cho cô gái trẻ này thực hiện kế hoạch ám sát và được phép chọn bất kì cấp dưới nào cô muốn.

“A-aaagh!”

Hét lên một lần nữa, cậu thanh niên đã đến giới hạn của mình. Không chịu nổi cơn đau thêm nữa, anh lập tức đặt ngón tay vào cò súng. Và ngay giây phút đó, anh đã không còn cử động được nữa.

Đối phương đã kích hoạt năng lực của mình.

Việc này cũng không hề tốt chút nào. Có vẻ như dù tâm trí có ra sao thì ngay khi bạn định giết cậu, bạn sẽ chết.

Thế nhưng cô gái ấy vẫn không nản chí. Cô vốn đã không trông mong gì từ cậu thanh niên kia ngay từ đầu. Bởi lẽ, cậu cũng chỉ là một phần của cuộc thử nghiệm.

Cô nhìn về phía mục tiêu từ trên nóc nhà. Cậu trai thường di chuyển một mình hôm nay lại bỗng đi cùng với một cô bé dạo quanh thành phố. Cậu trông có vẻ đang rất vui.

Họ chỉ cách cô ba trăm mét. Một người bình thường sẽ không thể tìm được ai đó với khoảng cách xa như thế chỉ bằng mắt thường, thế nhưng với cô gái váy đỏ này thì chuyện đó không thành vấn đề. Đó là bởi cô là một cỗ máy hình người, một cá thể được Ryosuke tạo ra với năng lực độc nhất cho phép anh nhân bản mọi thứ.

Nếu cứ lặp đi lặp lại mọi chuyện kiểu này thì sẽ rất vô nghĩa. Cô gái bắt đầu chạy các thuật toán trong đầu mình. Cô tính toán khả năng có thể thành công giết chết mục tiêu. Thử mọi cách có thể để tiếp tục cuộc thử nghiệm này.

“Giờ nhắm vào đứa con gái đi.”

Qua bộ đàm, cô gái người máy ra lệnh cho một tay bắn tải cô đã chuẩn bị trên một tòa nhà khác.

————-

Người đứng đầu của Ám Viên, Miyanaga Ryosuke đang nhìn vào một số màn hình được đặt thẳng hàng trong phòng làm việc trên tầng hai của tiệm bán hoa anh đang điều hành. Trên một bộ khung nhiều ô được đặt trên bàn làm việc của anh, những chiếc màn hình trải dài quanh chiếc ghế của Ryosuke.

Tất cả đều trông rất kì lạ nhưng đó là bởi chúng được tạo nên nhờ năng lực nhân bản của Ryosuke. Ryosuke sở hữu một kĩ năng với cái tên Mô Phỏng. Nó cho phép anh copy một thứ gì đó ở thế giới cũ của mình và tái tạo lại nó.

Mỗi chiếc mà hình đều đang chiếu trực tiếp cảnh tượng ở thủ đô hoàng gia. Hình ảnh được thu lại nhờ những chiếc camera an ninh được cài đặt ở vô số vị trí trong thành phố.

Mục tiêu của anh, Yogiri Takatou, đang được chiếu toàn cảnh trên một chiếc màn hình.

Cho tới giờ, cậu chỉ toàn đi loanh quanh khắp thành phố mà không làm gì, thế nhưng hôm nay thì khác. Hôm nay, cậu đi cùng một người nữa. Bạn đồng hành của cậu trông khá xinh đẹp, và khả năng cao là hai người họ đang đi hẹn hò.

Giữa hai người họ trông vẫn còn thoang thoảng cảm giác xa cách nhẹ. Với những người qua đường không biết gì, đó quả thực là một cảnh tượng ấm lòng, nhưng với Ryosuke thì đó không khác gì cảnh một con quái vật và một đứa ngốc không nhận ra mình đang trong tình cảnh nguy hiểm như thế nào.

Ryosuke quan sát người cấp dưới của mình liên lục tiến hành quá trình thử nghiệm và sửa lỗi của cô nhằm hoàn thành nhiệm vụ.

Làm theo những gì được ghi trong yêu cầu, anh đã bắt đầu bằng việc ra lệnh cho cấp dưới của mình thi hành công việc này. Họ đã định giết cậu rtai bằng một trong những khẩu súng được tái tạo lại của Ryosuke.

Thế nhưng, người cấp dưới được huấn luyện kĩ càng đó lại đột nhiên chết trên nóc của một tòa nhà cách mục tiêu một khoảng khá xa. Họ đã chết trong tư thế nằm sấp, với đôi mắt đang nhìn qua ống ngắm. Họ đã chết ngay khi vừa ngắm vào mục tiêu.

Ryosuke đã rất hoang mang khi lần đầu nhìn thấy chuyện khó tin này. Cùng lúc đó, anh cũng hiểu được lí do vì sao yêu cầu

này lại bảo anh cần phải để cho cấp dưới của mình lo chuyện này.

Ngay cả khi đứng ở khoảng cách xa, cậu vẫn có thể nhận ra mình đang bị tấn công và lập tức phản công lại.

Cậu rõ ràng là một tồn tại nguy hiểm mà nếu có thể, cần phải lập tức diệt trừ. Ryosuke bỗng cảm thấy yêu cầu này càng lúc càng thú vị, thế nhưng anh vẫn lệnh cho một cấp dưới khác hành động.

Đó không phải lệnh giết. Anh chỉ đơn thuần ra lệnh cho họ điều tra, cho họ chút thông tin về tình hình và bảo họ hãy hành động nếu như cảm thấy mọi chuyện đã ổn.

Sau đó, Ryosuke ngồi lại và tiếp tục quan sát.

Nếu bạn nhắm vào cậu và định nhấn cò, bạn chết.

Nhưng nếu chỉ nhắm không, bạn sống.

Nếu bạn có cài chốt an toàn trước khi bắn, bạn sẽ không chết dù cho có bóp cò với ý định giết cậu.

Bạn cũng sẽ không chết nếu như chỉ bắn đâu đó gần cậu.

Nếu bạn cảm thấy mình thông minh và định chơi trò ‘vô ý’ bắn trúng cậu mà không ngắm gì, thì dù bạn có định giết cậu hay không, bạn vẫn chết.

Mìn cũng sẽ không nổ khi cậu đạp lên nó, và người đặt nó cũng sẽ không chết. Thay vào đó, quả mìn cứ thể vỡ ra.

Nếu cùng lúc nhiều người định xông vào giết cậu. Tất cả những ai mang sát ý với cậu đều sẽ chết không một lời giải thích.

Còn khi cậu bị tấn công bằng ma thuật, kết quả sẽ hơi khác một chút. Nếu bạn buộc phải niệm phép để thi triển ma thuật, thì bạn sẽ chết ngay trước khi kịp nói từ cuối cùng của câu chú. Khi bạn cần dùng trượng để thi triển ma thuật thì bạn sẽ chết ngay khi định sử dụng ma thuật.

Nếu bạn sử dụng ma thuật diện rộng tầm xa, thì dù có nhắm vào cậu hay không, bạn vẫn chết. Điều đó cũng áp dụng với những pháp sư không biết rằng cậu đang ở đó.

Nếu bạn cài bom vào một người dân nào đó, nó sẽ chỉ đơn giản tịt ngòi khi họ lại gần cậu.

Nếu bạn làm sập một tòa nhà gần cậu, cậu sẽ đơn giản cảm nhận được rằng mình đang gặp nguy hiểm và rời khỏi đó. Thậm chí nếu bạn đặt sao cho cậu không kịp thoát, thì lúc đó cậu chỉ đơn giản né tất cả những mảnh vụn cách dễ dàng.

Độc cũng không hề có tác dụng. Nếu bạn trộn nó vào thức ăn của cậu, cậu sẽ nhận ra và không ăn nó. Khi cậu sắp bị dính phải một loại khí độc không màu, thì khí đó sẽ bị phá hủy dưới góc độ hóa học.

Ban đầu, Ryosuke đã nghĩ cậu sẽ phản ứng với bất cứ sát ý nào nhắm vào mình, thế nhưng giờ anh lại nghĩ điều đó là không đúng.

Ít ra ở mức cơ bản nhất, có vẻ như nó sẽ kích hoạt khi mạng sống của cậu bắt đầu có nguy cơ gặp nguy hiểm, và nếu có thì nguyên nhân gây ra thứ nguy hiểm đó sẽ lập tức chết đi hoặc bị phá hủy.

Khả năng phản ứng với đòn tấn công ở khoảng cách xa cũng nhanh đến mức như thể nó là tự động.

Họ vẫn chưa thử tấn công tầm gần thế nhưng kết quả rồi cũng chắc chắn sẽ như vậy. Đồng thời việc bỏ lại xác chết cũng sẽ tăng nguy cơ bị phát hiện, vậy nên cấp dưới của anh thậm chí không dám thử.

Mặt khác, họ đang tiến hành cuộc điều tra thứ hai, tìm cách để bảo vệ trước năng lực tức tử của cậu, thế nhưng đến giờ vẫn chưa có kết quả gì.

Dù là bộ giáp từ thế giới trước hay bộ giáp huyền thoại của thế giới này đều không thể chống lại năng lực của cậu. Nâng khả năng kháng ma pháp của bộ giáp, nâng khả năng kháng hiệu ứng tức tử, hay thậm chí dùng cổ vật bảo vệ để chịu đòn tấn công thay cho người dùng. Tất cả đều thất bại. Tất cả đều vô dụng.

Tất cả đều sẽ chết.

Không một dấu vết để lại trên cơ thể, thế nên nguyên nhân cái chết vẫn chưa rõ.

Đến cuối cùng, việc hoàn thành được yêu cầu này càng lúc càng xa rời thực tế, thế nhưng Ryosuke lại không mấy lo lắng. Dù cho đối phương là một con quái vật khủng khiếp đi chăng nữa, Ryosuke vẫn không quá cảm thấy sợ hãi năng lực của cậu.

Mục tiêu tuy có thể phản công nhưng đồng thời cậu cũng không biết chính xác vị trí của kẻ bị giết.

Thay vào đó, cậu có vẻ chỉ biết được phương hướng của đòn tấn công, và bởi cấp dưới của Ryosuke luôn luôn tấn công ở khoảng cách xa nên họ cũng có thể lập tức rút lui nếu như việc ám sát thất bại. Không những vậy, cậu cũng sẽ không đời nào biết về sự tồn tại của Ryosuke.

Nói cách khác, Ryosuke luôn có cách thoát trong trường hợp tệ nhất.

Tất nhiên, sẽ là nói dối nếu bảo anh không hề lo lắng chút nào, dù rằng Ryosuke không giờ chịu thừa nhận nó.

Cuộc đời của anh như một nhà ngục. Tất cả đều quá buồn chán với anh. Đó là lí do vì sao anh luôn theo đuổi sự thú vị. Đó là chính là lí do đã dẫn anh đến con đường sát thủ này.

Mặc cho sự vô lí khi giết mục tiêu này, anh vẫn cứ tiếp tục.

Nếu anh từ bỏ nhiệm vụ thú vị này và trở về với những giấc mơ về sự vui thú, anh sẽ chẳng bao giờ có thể nghiêm túc làm việc được nữa.

Ít nhất, đó là những gì anh tự nhủ với chính mình. Anh không thể viện ra bất kì cái cớ nào để từ bỏ nhiệm vụ, thế nên anh đơn giản không chấp nhận sự lo lắng của mình.

Và rồi, Ryosuke đã tự tô vẽ thứ cảm xúc lo lắng này bằng sự tò mò. Anh bình tĩnh hít thở, tự nhủ rằng đây chính là sự vui thú mà anh đã tìm kiếm bấy lâu nay.

“Chà, không biết mọi chuyện giờ sao rồi nhỉ?”

Nhằm theo dấu mục tiêu đang di chuyển quanh thành phố của mình, Ryosuke liên tục cập nhập hình ảnh từ những camera an ninh ở vị trí thích hợp. Thế nhưng Yogiri không phải lúc nào cũng nằm trong tầm nhìn của camera.

Để khắc phục chuyện này, luôn có một màn hình chiếu từng đường đi nước bước của cậu, đó là nhờ một chiếc drone nhỏ luôn bám theo sau cậu.

Nó đang bay tận trên bầu trời để không ai có thể phát hiện, dù vậy khả năng thu âm giọng nói của những người dân trong thành phố vẫn rất tốt.

Hai người họ có vẻ đang hướng về phía khu vực bị phá hủy bởi một thảm họa bí ẩn.

Vô số những bức tường hình tam giác, những tòa nhà bị phá hủy dần hiện ra trên màn hình.

Hai người họ dừng tại trung tâm của thảm họa, nơi đó đã xuống cấp đến mức không còn gì ngoài gạch vụn.

Anh đã đặt vài camera giám sát tại nơi này, thế nhưng xét theo tình hình bây giờ thì rõ ràng chúng không còn có thể hoạt động được nữa. Camera của chiếc drone là thứ duy nhất quan sát họ bây giờ.

『Giờ nhắm vào đứa con gái đi.』

Một giọng nói đột nhiên từ đâu phát ra. Đó là mệnh lệnh của người cấp dưới của anh qua bộ đàm.

“Nhắc mới nhớ, chúng ta chưa bao giờ thử cách đó nhỉ?”

Anh trước đó chỉ toàn tấn công những người xung quanh cậu với hi vọng cậu cũng sẽ bị vạ lây.

Thế nhưng giờ nếu anh hoàn toàn lờ đi cậu và chỉ nhắm vào những người xung quanh cậu thì sao? Liệu cậu có sử dụng sức mạnh của mình để phản công không? Họ sẽ khám phá ra được điều gì đó trong cuộc thử nghiệm này.

Một trong những sát thủ của anh đã khai hỏa.

Mục tiêu đã phản ứng bằng cách ôm lấy cô gái, bảo vệ cô khỏi viên đạn.

Ryosuke lập tức kiểm trâ màn hình đang chiếu tên bắn tỉa đã bắn phát súng đó.

Vẫn chưa chết.

Nói cách khác, cậu có thể phát hiện đòn tấn công nhằm vào những người xung quanh cậu nhưng lại không sử dụng sức mạnh để phản công.

“Giờ đây mới là thứ mà chúng ta đang c—!?”

Ryosuke đột nhiên trở nên câm nín. Anh không thể tin vào mắt mình, một ninja đã xuất hiện phía sau tên bắn tỉa.

Một tên ninja trong bộ đồ màu đỏ lòe loẹt. Tên đó đã xuất hiện phía sau tên bắn tỉa và lập tức trói hắn lại.

“Chết tiệt!”

Ryosuke vội vã đứng dậy.

Tên ninja đó chắc chắn đã hợp tác với mục tiêu của anh. Anh không thể hình dung cảnh tên ninja này chỉ vô tình xuất hiện ở đây và bắt lấy cấp dưới của anh. Nó chỉ chứng tỏ một điều. Tất cả mọi thứ đều đã được sắp xếp nhằm tìm kiếm vị trí của tên bắn tỉa.

Nhưng làm sao hắn biết?

Ryosuke ban đầu có băn khoăn không hiểu sao nhưng rồi anh lập tức quên đi. Khả năng cao là họ đã tìm được vị trí của tên bắn tỉa thông qua đường đạn của hắn.

Ryosuke liền bình tĩnh lại. Anh không việc gì phải sợ cả. Cấp dưới của anh không thể khai ra bất cứ thứ gì có thể lần ra anh cả. Vốn dĩ ngay từ đầu họ đã không biết gì về trưởng hội của Ám Viên rồi.

Họ không hề biết về cửa hàng hoa lẫn tên của Ryosuke. Thậm chí trong trường hợp tệ nhất, cậu cũng chỉ có thể tìm ra cô người máy mà anh đã ủy thác việc ám sát cho. Dù chuyện đó có xảy ra đi chăng nữa thì cũng không khiến anh phải lo lắng. Cô người máy đó chỉ là một trong những cỗ máy của anh. Cô chắc chắn sẽ không khai ra thông tin gì về anh.

Và thế, Ryosuke cuối cùng cũng quyết định sẽ từ bỏ.

Việc phải rút lui khiến anh cảm thấy khó chịu, nhưng anh cũng không thể làm gì. Sẽ không có gì tốt với Ryosuke nếu như bị cậu phát hiện cả.

Khi Ryosuke đã bình bình tĩnh ngồi lại ghế, anh đột nhiên nhận ra thứ gì đó vốn dĩ không thể xảy ra.

Chiếc drone đã bị phát hiện.

Cậu đang nhìn chằm chằm vào anh qua màn hình.

Chiếc camera duy nhất anh dùng để quan sát mục tiêu của mình là từ chiếc drone đang bay trên trời. Điều đó đồng nghĩa với việc mục tiêu đã biết về chiếc drone và đã phát hiện ra vị trí của nó.

『Mày liệu hãy cứ ở yên đó đi. Tao sẽ tới chỗ mày ngay đây.』

Từng từ một đều được truyền rõ qua chiếc drone và lập tức sau đó, màn hình trở nên tối đen.

_____

Zard: Các bạn có lòng hảo tâm xin hãy donate giúp đỡ mình nuôi vợ con tại ví momo: 0833636631

Discord Facebook

Chương 5: Vậy xét theo những gì đã xảy ra thì tớ không nghĩ là cậu cần tớ đi theo làm chi đâu đúng không…

Ai thấy ảnh bìa mới đẹp ko :))

———

“Mày hãy cứ ở yên đó đi. Tao sẽ tới chỗ mày ngay đây.”

Yogiri nhìn lên trời với vẻ mặt giận dữ khác hẳn bình thường.

Tomochika, vẫn còn đang ôm lấy Yogiri, bỗng cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng cô.

Đó mà một linh cảm. Một cảm giác mơ hồ, bản năng cảm nhận nguy hiểm của cô đang hét lên như thể đang bảo cô rằng thế giới mà cô biết sắp sửa đi đến hồi kết.

“Sao tự nhiên nó thành truyện ma luôn rồi vậy!?”

Tomochika hét lên, cố đánh lừa cảm giác khó chịu của mình bằng một câu đùa.

“Hả?”

Bị bối rối bởi câu đùa của cô, biểu cảm của Yogiri lập tức trở về bình thường.

“À thì, câu nói của cậu nghe cứ như truyền thuyết đô thị vậy đó.”

“À, ý cậu là câu chuyện mà cậu đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại từ một số lạ nào đó đúng không?”

“Dù sao thì, cảm ơn vì đã cứu tớ… nhưng cậu định ôm vậy đến bao giờ thế?”

Tuy không có nhiều người xung quanh nhưng đã có một đám nhỏ tụ tập lại vì chuyện vừa xảy ra.

Cô không cảm thấy khó chịu, thế nhưng việc ôm lấy nhau lâu thế này khiến cô không khỏi cảm thấy xấu hổ.

“Có thể chúng sẽ tấn công nữa.”

Tomochika nhìn theo Yogiri về hướng bầu trời.

“Đó có phải là thứ mà cậu đang nói không?”

Một thứ gì đó đang rơi xuống từ trên bầu trời. Cô đoán có lẽ nó đã bị phá hủy bởi năng lực của Yogiri.

Đó là một cỗ máy nhỏ với một số cánh quạt gắn xung quanh cho phép nó bay,

『Một chiếc drone cơ à?』

“Drone ư!? Làm sao nó có thể ở đây được!?”

『Không phải là không thể. Tôi nghĩ mấy thứ từ trái đất cũng có thể phổ biến ở đây như cách mà chúng ta được triệu hồi đến vậy.』

“Có ai đó đã quan sát chúng ta bằng thứ đó.”

“Hở? Sao cậu biết? Cậu cũng có thể cảm thấy sát ý từ kẻ điều khiển chiếc drone đó luôn sao?”

Sau cùng, dù cho nó có đến từ bất cứ đâu, chỉ cần ai đó hướng sát ý đến Yogiri là cậu có thể lập tức nhận ra nó nhờ năng lực của mình.

“Nó không có mấy thứ như vậy đâu, nói đúng hơn là, ừm…. Tớ đoán tớ chỉ biết nó đang nhìn tớ thôi… nói thế nào nhỉ? Tớ có cảm giác là mình bị quan sát, nhưng từ khi bước chân vào chỗ này thì tớ mới biết là ở đâu thôi.”

Trong những lần đi dạo trước, Yogiri đã có cảm giác cậu đang bị ai đó quan sát từ khắp mọi nơi do những chiếc camera an ninh được lắp đặt quanh thành phố. Thế nhưng toàn bộ camera ở đây đều đã bị phá hủy từ trận chiến ban nãy nên cậu có thể phát hiện ra chiếc drone trên bầu trời.

“Vậy giờ sao? Chiếc drone bị hư rồi thì ta làm gì được nữa?”

『Fuhahaha! Dù là ai đi nữa thì chúng cũng quá lơ là rồi! Nói về tác chiến điện tử thì đừng mơ có ai qua nổi tôi! Tôi đã dò ra vị trí của nguồn sóng điện đó rồi! 』

Mokomoko tự hào khoe khoang kĩ năng của mình.

“Ồ… vậy ra cô sướng điên lên chỉ vì mình lúc nào cũng bị phát hiện bởi sóng điện cơ à. Đúng là xấu hổ mà…”

『Con bé ngu ngốc này! Tất cả chúng ta đều luôn bị xuất hiện trước sóng điện từ! Tôi chỉ tiến hành chỉ vì cậu trai hôm qua đã nhờ tôi làm vậy mà thôi! Đây là một mẹo gọi là truy tìm sóng điện từ đấy.』

“Thế à… Vậy xét theo những gì đã xảy ra thì tớ không nghĩ là cậu cần tớ đi theo làm chi đâu đúng không…”

Yogiri đã bảo cô đi theo nhằm tìm ra vị trí của đối phương, nhưng việc tìm ra một tên bắn tỉa đang nằm sấp trên một nóc nhà ở một nơi xa xôi nào đó thực sự rất khó khăn.

『Cô đang nói gì vậy? Nghĩ sao mà bọn tôi bỏ cô lại trong vụ này cơ chứ. Nếu không vì Kĩ Thuật Dò Tìm Sóng Điện Từ của tôi thì bọn tôi cũng không còn cách nào khác ngoài trông cậy vào khả năng quan sát tuyệt vời của cô rồi đấy.』

“Bọn tớ thề là không định gạt cậu đâu Dannoura. Tớ chỉ nghĩ cậu thế nào cũng sẽ vô ý để mắt tới mọi nơi nếu như tớ kể cho cậu nghe về đống camera an ninh thôi.”

“À, chuyện đó thì chắc rồi nhỉ…”

Sau khi xem xét mọi chuyện, cô cuối cùng cũng hiểu ra. Nếu tên sát thủ đang nhắm vào Yogiri nhìn thấy cô hành động khả nghi như vậy thì có lẽ hắn sẽ nghi ngờ.

“Vậy giờ xong rồi đấy. Giờ cậu định sẽ làm gì? Cậu sẽ giết tên đang quan sát cậu sao?”

“Tớ có thể làm chuyện đó, nhưng trong trường hợp này thì hắn cũng chỉ quan sát thôi nên giết thì có hơi quá rồi phải chứ?”

Yogiri gãi đầu.

Có lẽ có mối liên hệ gì đó giữa chiếc drone và tên bắn tỉa.

Thế nhưng cậu cũng không chắc chắn cho lắm. Yogiri không muốn giết ai nếu như chuyện đó có nguy cơ là hiểu lầm.

“Đó là lí do vì sao tớ bảo chiếc drone đó là mình sẽ tới chỗ bọn chúng. Tớ sẽ cho chúng cơ hội để giải thích và quyết định mọi chuyện sau.”

Với Mokomoko dẫn đầu, Yogiri và Tomochika bắt đầu hướng về phía nguồn sóng điện từ.

———-

Miyanaga Ryosuke đang run rẩy sợ hãi.

Trước khi anh bị dính vào công việc ám sát Yogiri này, mọi thứ với anh đều luôn dễ dàng.

Anh đã bắt đầu trở nên tự phụ. Bởi lẽ sau cùng, vẫn chưa có một ai thậm chí đạt gần đến cảnh giới của anh. Lẽ ra anh phải chỉ cần bỏ ra chút công sức là có thể xử xong một cậu nhóc nhỏ lẻ như vậy một cách dễ dàng.

Nhưng giờ, Ryosuke đã hiểu về Yogiri.

Tất nhiên cũng không thể nói rằng anh đã hiểu hết mọi điều về cậu. Tất cả những gì anh biết là anh vĩnh viễn không bao giờ có thể đánh bại được một con quái vật lố bịch đến như vậy.

Bởi lẽ, việc đối mặt với cậu cũng coi như là cầm chắc cái chết rồi. Hay nói đúng hơn, chỉ cần cậu biết về sự tồn tại của bạn là bạn từ lúc đó đã không còn an toàn được nữa.

“Cái mẹ gì vậy? Thằng nhóc đó vừa nói gì cơ… nó nói nó biết chỗ mình rồi sao!? Không… nếu vậy thì nó đã phải giết mình từ lâu rồi… vậy nghĩa là mình vẫn còn thời gian…”

Anh đang cố trấn tĩnh bản thân bằng những ý nghĩ lạc quan, thế nhưng anh cũng biết mình chỉ đang lãng phí thời gian. Chiếc drone đã bị phá hủy, và lời giải thích duy nhất cho việc đó chính là năng lực của Yogiri. Giờ anh chỉ cần tìm ra bằng chứng bảo rằng cậu cũng đã tìm ra được vị trí của cửa hàng bán hoa nữa là xong.

Anh không hiểu lí do vì sao. Dẫu anh có cố suy nghĩ thế nào thì mọi chuyện vẫn quá vô lí. Dòng suy nghĩ của anh dừng lại và anh bắt đầu trở nên hoảng loạn.

“Chết tiệt! Mày bình tĩnh lại đi Ryosuke!”

Anh dừng mọi việc lại và sử dụng năng lực của mình. Anh nghĩ về thứ cần được tái tạo từ Trái Đất và cuối cùng tạo ra một viên nhộng. Một viên thuốc an thần xuất hiện trên tay anh.

Đây là năng lực của Ryosuke, kĩ năng Mô Phỏng. Thứ sức mạnh cho phép tái tạo bất cứ thứ gì từ thế giới cũ của anh. Mặc dù nó có giới hạn về kích thước và không thể tạo ra sinh

vật sống, thế nhưng ngoài những thứ đó ra thì khả năng của nó là vô tận.

Ryosuke liền nuốt lấy viên thuốc. Dù nó không có tác dụng ngay lập tức nhưng khi biết mình đã uống nó thì cũng giúp anh trở nên bình tĩnh hơn. Anh đã hồi phục lại một phần tâm trí mình.

“Theo như những gì nó nói thì hẳn nó đã biết về chỗ này và nó cũng đang tới đây một mình.””

Trong trường hợp đó, Ryosuke nghĩ rằng mình chỉ cần tẩu thoát khỏi thành phố này. Anh không nghĩ cậu có thể đuổi theo anh một khi anh đã ra khỏi biên giới. Dù gì thì cậu cũng là một ứng cử viên hiền giả và nghĩa vụ của cậu là ở lại thành phố thủ đô này.

Tổ chức của anh… những người cấp dưới tài năng của anh… tất cả của cải và trang thiết bị… anh có rất nhiều lí do để ở lại thành phố này, nhưng không cái nào đáng để anh phải mạo hiểm cả. Mạng sống của anh là ưu tiên hàng đầu. Bởi lẽ sau cùng, anh vẫn luôn có thể xây dựng lại mọi thứ nếu còn sống.

“Hai đứa nó… chúng đi đâu rồi?”

Ryosuke hướng sự chú ý của mình về lại chiếc màn hình.

Anh không thể làm chủ được mình. Anh không thể kiềm chế cảm giác sợ hãi vì không biết gì. Nỗi sợ bị tìm thấy.

Hình ảnh của Yogiri và đồng đội của cậu hiện rõ trên màn hình.

Họ đã ra khỏi khu vực bị phá hủy của thành phố và một lần nữa xuất hiện trên camera an ninh được lắp đặt ở khu dân cư.

Ngay khi Ryosuke vừa nhìn hai người họ, một chiếc camera đột nhiên mất tín hiệu, và lần lượt từng cái một cũng trở nên như vậy.

Dòng chữ 『NO SIGNAL』 liên tục hiện ra trên màn hình. Mỗi lần anh chuyển sang một camera khác còn hoạt động, dòng chữ đó lại lập tức xuất hiện. Yogiri đang đi đến cửa hàng hoa đồng thời vô hiệu hóa tất cả camera trên đường đi của mình.

Có đánh trả hay không là một câu hỏi quá thừa thải. Anh không còn lựa chọn nào khác ngoài tìm cách trốn thoát, thậm chí anh còn chẳng có thời gian để nghĩ cách.

Hiện giờ anh chỉ có mỗi hai phương án. Một là anh sẽ lén lút cẩn thận thoát ra, hoặc cứ chạy trốn công khai một cách nhanh gọn lẹ.

Ryosuke quyết định sẽ chọn cách thứ hai.

Bởi nếu Yogiri đã biết về vị trí của Ryosuke thì khả năng cao anh sẽ bị tóm nếu cứ cố lặng lẽ trốn khỏi cửa hàng hoa này.

Vậy nên anh không còn cách nào khác ngoài mạo hiểm. Ngay cả khi anh có bị phát hiện trên đường chạy trốn thì anh vẫn có thể lập tức cao chạy xa bay khỏi thành phố này.

Ryosuke đi về phía ban công. Anh không chuẩn bị chút gì ngoài vài thiết bị bảo hộ tân tiến nhất của mình. Anh cần phải chạy càng nhanh càng tốt.

Anh leo lên chiếc thang đặt ngoài ban công nối liền với nóc nhà. Ở đó, anh đã xây một nhà chứa cho chiếc máy bay cỡ nhỏ của mình.

Đó là một chiếc máy bay VTOL nhỏ. Anh đã chuẩn bị nó phòng khi cần trốn thoát nếu có chuyện xấu xảy ra. (Zard: Vertical take-off and landing: máy bay cất cánh và hạ cánh theo phương thẳng đứng, giống mấy chiếc trực thăng hay drone á :V)

Anh leo vào bên trong chiếc máy bay và trần căn nhà chứa bắt đầu mở ra.

Anh bắt đầu chuyển sang chế độ bay ngang khi máy bay đã đạt đủ độ cao. Anh chỉ cần đợi đến khi anh có thể điều khiển hoàn toàn vị trí của chiếc máy bay là anh có thể tẩu thoát ra biên giới trong chớp mắt.

“Nhát Chém Xoáy Ưng!”

Trong thoáng chốc, anh nghĩ mình đã nghe thấy ai đó vừa hét lên vài từ. Lập tức sau đó, chiếc máy bay đột nhiên trở nên rung lắc dữ dội và mất kiểm soát.

Một bên cánh đã bị hư hại nặng. Nó đã bị cắt quá nửa, Ryosuke lập tức đánh giá việc cứ tiếp tục bay thế này là không

ổn và liền kích hoạt hệ thống thoát hiểm khẩn cấp.

Gầm ghế anh nổ tung, thổi bay anh ra ngoài qua nóc buồng lái. Anh phát hiện ra một cô gái đứng trên nóc tòa nhà đối diện khi ở trên không.

Một samurai.

Cô gái ấy vận trong trang phục samurai cùng với một thanh katana trên tay. Cô đang nói chuyện với ai đó trên một loại điện thoại nào đó.

Dù của anh mở ra, làm chậm tốc độ rơi của anh. Và điều đó đã khiến Ryosuke trở nên hoảng loạn.

Việc cứ thong thả rơi thế này là quá nguy hiểm, và anh không thể lãng phí thời gian khi Yogiri có thể xuất hiện bất kì lúc nào.

Anh quyết định tháo đai an toàn ra và rơi tự do xuống dưới. Nếu như anh sử dụng sức mạnh của bộ trang bị giúp anh vượt qua giới hạn của con người, việc rơi xuống từ độ cao thế này cũng sẽ không thành vấn đề.

Thế nhưng….

“Tuyệt Kĩ Izuna Drop Nhà Dannoura!”

Khi anh đang rơi xuống, một cô gái đã hét lên cụm từ gì đó và khóa người anh lại ngay trên không.

Anh định sẽ lập tức thoát khỏi vòng vây của cô, thế nhưng đột nhiên một cơn đau ập đến phá tan sự kháng cự của anh, cô đã nghiền nát khí quản của anh đồng thời đá đầu gối vào giữa háng anh. (Zard: Cái nhà gì mà chơi toàn chiêu mất dạy :V)

Tâm trí anh không kịp theo những gì diễn ra.

Ryosuke đã trang bị cho mình những món vật phẩm mà số vàng cần để mua chúng thậm chí còn hơn cả khối lượng của chúng. Những trang bị ấy tạo ra nhiều lớp khiên, cường hóa và tăng khả năng kháng phép cho cơ thể anh. Vậy mà cô lại tấn công như không có gì khiến anh không khỏi hoang mang.

Cả hai rơi sầm xuống đất, anh lại cảm thấy một cơn đau dữ dội từ phần cổ bị va chạm.

Tư thế của cô đã khiến Ryosuke phải nhận lấy toàn bộ chấn động ở phía sau đầu. Cô điệu nghệ di chuyển nhằm giảm thiệt hại nhiều nhất có thể.

Một con người bình thường hẳn đã chết. Ryosuke chỉ xoay sở sống sót nhờ có bộ trang bị cao cấp của mình cùng với vô số viên thuốc cường hóa mà anh đã uống nhằm bức phá giới hạn.

“Ôi trời… cậu định giết hắn luôn đấy à?”

Khi Ryosuke tỉnh lại và thoát khỏi cơn mê man, anh đã nghe thấy một giọng nói.

Một giọng nói quen thuộc. Một giọng nói mà anh không bao giờ muốn nghe thấy.

“Tại Mokomoko kêu tớ làm vậy chứ bộ!”

“Mà kệ đi, hắn trông cũng chưa chết nên không sao đâu.”

Ryosuke đau đớn, tuyệt vọng ngẩng đầu lên.

Takatou Yogiri đang đứng trước mặt anh.

———

Zard: Tóm tắt tình hình event Azur Lane và Arknight:

AL: It’s time to vào tù :))

Arknight: tạch tạch tạch tạch tạch tạch x3,14

Discord Facebook

Chương 6: Mokomoko… Cô bị nghiện sóng điện từ rồi đúng không vậy?…

———-

Nhờ vào viên thuốc mà anh đã uống khi nãy, Ryosuke đã xoay sở giữ được tâm trí mình.

Anh rất muốn khóc, thế nhưng anh biết nếu mình bỏ cuộc lúc này thì mọi chuyện sẽ kết thúc.

Bình tĩnh lại đi cái thằng này. Thằng nhóc đó tuy có thể giết mình bất cứ lúc nào nhưng giờ nó cũng chẳng có vẻ gì là định làm vậy cả… vậy nên mình sẽ ổn thôi.

Anh có cảm giác như thể cái chết đang bao lấy cơ thể anh, nhưng đó không phải vì Yogiri. Ryosuke kiểm tra xung quanh mình.

Anh đang ở giữa một khu rừng.

Có một chiếc hố lớn, nằm dọc con đường đá sỏi, đó chính là hậu quả khi đầu Ryosuke đập xuống đất.

Cửa hàng hoa cách đó không xa đã bị tổn hại nghiêm trọng.

Những người duy nhất ở đây là Yogiri và bạn của cậu. Vài ngày trước đó đã có một tai nạn nghiêm trọng xảy ra khiến một phần thị trấn bị phá hủy hoàn toàn. Kí ức về sự kiện hôm ấy vẫn còn in đậm trong tâm trí người dân, khiến cho họ phải vội vã di tản.

Ở đằng xa kia có tiếng ồn ào, có lẽ đó cũng là nơi máy bay Ryosuke bị rơi.

Có hai người đang đứng trước mặt anh.

Anh đã quan sát người này nhiều đến nỗi không bao giờ có thể nhầm được với ai khác: Takatou Yogiri.

Cậu đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng và một chiếc quần dài, một bộ trang phục học sinh truyền thống. Lúc này, cậu có vẻ đang tập trung vào thứ gì đó khác khi hoàn toàn để tâm vào cuộc trò chuyện trên chiếc điện thoại của mình.

Một người nữa chính là cô bé đã đồng hành với cậu.

Lần cuối khi anh thấy cô, cô vẫn còn vận trong bộ trang phục của một cô gái thông thường, thế nhưng bây giờ, bộ đồ của cô đã trở thành một bộ đồ màu đen bọc lấy cả người cô. Nó trông có vẻ như là một loại chiến phục nào đó. Anh đoán cô chính là người đã tóm lấy anh trên không và đập anh xuống đất.

Trên người anh đã không còn vết thương nào nữa. Cơn đau của anh chỉ tồn tại trong thoáng chốc và anh đã gần như hồi phục hoàn toàn. Anh có vô số cách để tự hồi phục cơ thể mình, vậy nên một vết thương như thế không hoàn toàn là vấn đề.

Đi cùng họ là một thứ gì đó. Nó lơ lửng bên cạnh họ và nhìn thứ đó khó có ai dám gọi là con người.

Nó trông như một loại linh hồn hộ vệ nào đó, một người phụ nữ mũm mĩm với bộ quần áo truyền thống nhật bản giống như bộ áo kagirinu. Đôi mắt của Ryosuke có năng lực tái tạo lại những vật thể từ thế giới trước của anh, vậy nên nó cũng có thể cho phép anh nhìn thấy linh hồn.

“Sao mà cậu cứ nói chuyện hoài thế!?”

Cô gái nói, có vẻ cô đã nhận ra việc Yogiri hoàn toàn đắm chìm vào chiếc điện thoại của mình.

“Thì, vậy chúng ta mới liên lạc được với Ninomiya chứ.”

“Eh? Cậu xài được điện thoại ở đây cơ à?”

『Tôi đã điều chỉnh tín hiệu cho cậu ấy, dạng như trạm thu phát sóng vậy đấy. Tôi nhận tín hiệu điện thoại, giải mã nó ra rồi gửi nó đi thôi!』

Ryosuke sốc đến nỗi không biết nói gì trước những lời của cái linh hồn kia.

Anh đã luôn tự tin rằng mình là người duy nhất có thể điều khiển tín hiệu điện từ ở thế giới này.

“Mokomoko… Cô bị nghiện sóng điện từ rồi đúng không vậy?…”

Cô gái nhìn chằm chằm vào cô linh hồn kia, người có vẻ tên là Mokomoko, với đôi mắt ngập tràn thương hại.

『Đồ vô lễ! Truyền và nhận tín hiệu chỉ là mấy bước cơ bản nhất thôi đấy! Sao nhóc dám đứng đó bảo ta bị nghiện hả!?!』

“Mà, nói chung là rắc rối lắm, khi nào cô tới đây thì hẳn nói tiếp. Không biết có phải là vì cái tai nạn ban nãy không mà có vẻ mọi người chạy đâu hết cả rồi.”

Nói chuyện điện thoại xong, Yogiri nhìn về phía Ryosuke.

“Anh là tên đã quan sát tôi suốt thời gian qua đúng không?”

“N-nhóc đang nói gì thế hả!? Mấy người bị gì vậy! Ban nãy khi tôi đang bay thì tự dưng bị tấn công. Có phải là mấy người làm không hả?”

Ryosuke định sẽ tránh né câu hỏi. Phản bác lại nó sẽ hiệu quả hơn việc phải thừa nhận, điều mà sẽ không dẫn đến việc gì ngoài rắc rối cả.

Anh không còn lựa chọn nào khác ngoài việc cứ tiếp tục lấn tới, dù họ trông có khó đoán thế nào thì Yogiri cũng chẳng có vẻ gì là sẽ giết anh ngay cả, có khả năng anh sẽ được tha nếu cứ khăng khăng họ đã bắt nhầm người.

『Hmm. Đúng là bọn tôi không thể buộc tội anh vì đã ở trên máy bay lúc đó, ngay cả khi thời gian anh bay cũng cực kì đáng nghi.』

“Vậy rốt cục là sao? Tôi không biết cách làm đó có ích gì với những ai mà mấy người mới gặp lần đầu không, nhưng….”

Khuôn mặt Yogiri dần trở nên đơn giản hơn, cậu hơi nhăn mặt, có vẻ cậu chưa hề có một bằng chứng rõ ràng nào.

Trong trường hợp đó, Ryosuke cảm thấy như mình vẫn còn cơ hội. Chỉ cần anh cố đừng dính dáng gì đến Yogiri nữa thì anh sẽ không bị giết.

Không những vậy, anh còn có cơ hội trốn thoát.

Anh chỉ cần thoát khỏi bọn họ ngay trước khi họ định giết anh là được.

-Phải rồi, mình có thể sử dụng sức mạnh của Tinh Linh Nữ Vương mà.

Với sức mạnh của Tinh Linh Nữ Vương, việc trốn thoát sẽ dễ như trở bàn tay. Chỉ có một điều là cô ta lúc nào cũng trở nên tự phụ mỗi khi anh có chuyện cần nhờ đến cô, vậy nên anh đã cố tránh phải gọi cô. Thế nhưng giờ không phải lúc để chần chừ.

Khi Ryosuke còn đang bận nghĩ ngợi, đột nhiên anh lại nhận ra gì đó. Việc cô vẫn chưa xuất hiện sau chừng ấy chuyện xảy ra quả thật rất bất thường.

Cô nàng Tinh Linh Nữ Vương này rất thích anh. Không đời nào cô chịu ngồi yên khi thấy Ryosuke bị thương cả.

『Ngươi đang tìm thứ này à?』

Nói đoạn, Mokomoko nắm lấy gáy của một người phụ nữ bằng tay phải và đưa lên.

Tinh Linh Nữ Vương, Elysion. Dáng vẻ xinh đẹp của cô giờ đây đã trở thành thứ gì đó rất tàn bạo. Đầu của cô đã bị bẻ ở một góc không tưởng, yếu ớt đung đưa trên không.

Cơ thể tinh linh thực sự không thể so sánh với con người, thế nhưng Ryosuke đã hiểu rằng Elysion đã mất đi năng lực của mình.

“Cái gì vậy?”

Cô gái cũng ngạc nhiên hỏi. Cô có vẻ chưa từng nhìn thấy Tinh Linh Nữ Vương bao giờ.

『Vì con nhóc tinh linh này định tấn công cô nên tôi đã xử nó..』

“Ồ. Vậy ra cô cũng biết hành xử như một linh hồn hộ vệ luôn cơ à?”

Vẻ lãnh đạm của cô gái lập tức quay lại sau khi nghe lời giải thích của Mokomoko.

“…L-làm thế nào cơ chứ!? Tinh Linh Nữ Vương là người thống trị tất cả tinh linh cơ mà… một tồn tại đứng trên đỉnh của cõi tinh linh mới phải chứ…”

『Ha! Không ai trên thế giới này hơn ta về khoản hồn chiến đâu nhớ! Đã là người nhà Dannoura thì phải luôn theo đuổi võ

thuật thật sự dù cho đã chết! Làm như con nhóc này đủ trình đánh với ta vậy đấy!』

“Ugh… nhìn cái nụ cười của cô đi kìa Mokomoko. Chỉ vì được thể hiện đúng vai trò của mình đúng một lần thôi sao…”

『Mà, nếu con nhóc này là Tinh Linh Nữ Vương thì thằng cha này chắc là Tinh Linh Vương nhỉ?』

Mokomoko nắm lấy gáy của một người đàn ông khác và đưa lên.

Ông là một người có dáng vẻ thanh tao cùng hào quang thần thánh xung quanh, thế nhưng Mokomoko lại nắm cổ ông đưa lên khiến ông hoàn toàn bất động.

“Mokomoko… cô đừng nhặt mấy thứ kì lạ như thế nữa được không?…”

『Tên này lập tức bay đến chỗ chúng ta sau khi con nhóc nữ vương kia bị đánh bại, vậy nên tôi chỉ ra và đập hắn mà thôi! Tên này mạnh thì có mạnh hơn đấy, nhưng cũng vẫn chưa đủ trình để thắng nổi nhà Dannoura đâu!』

“Aah… giờ thì cô kiêu ngạo quá rồi đấy…”

Mokomoko đặt thêm lực vào bàn tay đang nắm lấy cổ của hai tinh linh.

Cơ thể tinh linh của họ lập tức biến mất ngay khi họ vừa bị nghiền nát. Ryosuke tuy không rõ họ đã chết hay chưa, nhưng anh lại biết chắc rằng mình không thể tiếp tục nhờ cậy họ được nữa.

Yogiri đang tập trung vào Mokomoko. Nếu Ryosuke định làm gì thì đây chính là cơ hội duy nhất của anh.

Ryosuke lục lọi kí ức của mình để tìm kiếm thứ gì đó để tái tạo lại và cuối cùng đã tạo ra một quả bom khói. Nhờ vào kích thước không quá lớn của nó nên việc tái tạo đã có thể lập tức diễn ra thành công.

Anh liền rút chốt ra và ném nó đi. Nó đã phát huy tác dụng của mình khá tốt và phủ kín cả con đường bằng khói mù.

Hồi phục. Ma thuật cường hóa. Khí thuật cường hóa. Anh kích hoạt tất cả mọi thứ có thể giúp nâng cao khả năng của mình.

Anh dồn lực vào đôi chân mình, và khi anh cố chạy thoát bằng một cú nhảy cực mạnh, thì đột nhiên một giọng nói quen thuộc lọt vào tai anh.

“Có giỏi thì chạy đi rồi tôi sẽ giết anh.”

Ryosuke cứng người bởi những lời đó.

Lựa chọn đúng đắn nhất là cố gắng chạy thoát bằng bất cứ giá nào, kể cả khi anh có phải liều mình. Bởi nếu như Yogiri thật sự không hứng thú gì với việc giết Ryosuke thì khả năng cao Yogiri cũng sẽ không quan tâm đến anh.

Thế nhưng bây giờ, anh lại chẳng thể ép mình cử động. Anh chỉ biết đứng đó, lãng phí từng phút quý báu nhìn làn khói đang tan dần.

“Anh không dám chạy thì cũng có nghĩa là anh đã biết về năng lực của tôi rồi đúng không?”

Vẻ chần chừ của Ryosuke đã chứng tỏ tất cả. Bây giờ dù anh có cố chối thế nào đi nữa cũng vô dụng.

“Fenrir!”

Nỗi tuyệt vọng đã xâm chiếm lấy anh.

Ryosuke gọi lên một con thú bốn chân mà anh đã đặt theo tên của một con sói sát thần huyền thoại. Con thú đó như hiện thân của sự tàn bạo và anh đã bằng cách nào đó có thể thuần phục được nó bằng cách cho nó đồ ăn. (Zard: Lại nhớ đến bộ anh main có skill mua đồ từ siêu thị online cùng 4 mụ nữ thần vô liêm sỉ :)))

Cơ thể to lớn của Fenrir dần thành hình trước khi nó đột nhiên ngã xuống.

“Nếu anh định làm gì thì làm nhanh đi? Và cả thôi mấy trò kể lể quá khứ hay giải thích gì đó luôn giùm tôi nhé.”

Yogiri hờ hững nói.

“Nữ hoàng bóng đêm, Maya! Hãy đến giúp tôi mau! Bộ cô không thấy tôi đang sắp chết rồi sao?!”

“Nếu anh không gọi thì em sẽ không xuất hiện đâu đó. Anh có biết việc bị đối xử như đồ phiền phức chỉ vì tự tiện xuất hiện trước mặt anh cũng làm em đau lòng lắm đó anh biết không?”

Một bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng đặt lên vai Ryosuke.

Khi anh nhìn qua vai mình, anh thấy một cô gái với sắc đẹp tuyệt trần vận trong bộ váy đen truyền.

Anh đã gặp cô sau khi bị lạc trong một thành phố dưới lòng đất hồi anh còn đang chu du khắp thế giới. Vì một lí do nào đó mà cô đã trở nên thích anh và làm mọi cách để khiến anh phải hiến dâng mình cho cô, thế nhưng Ryosuke đã luôn khéo léo xử lí mọi chuyện.

“Cứu tôi với! Tôi cầu xin cô đó!”

“Vậy có nghĩa là anh cuối cùng cũng đã đồng ý chịu trở thành chồng của em rồi sao?”

Ryosuke im lặng. Nếu anh kết hôn với cô, anh sẽ phải dành phần đời còn lại của mình trong thành phố dưới lòng đất của cô, vĩnh viễn không bao giờ được thoải mái nhìn thấy thế giới bên ngoài thêm một lần nào nữa, vậy nên không đời nào anh lại chịu đồng ý với thỏa thuận đó.

Hơn nữa, anh cũng không biết liệu Yogiri có định giết mình không.

“…Mà cũng không sao đâu. Làm mấy thứ như ép buộc anh vào mối quan hệ vợ chồng chỉ vì trở thành tấm khiên của anh cũng nhàm chán và cũng chẳng lãng mạn gì hết chơn á.”

Ryosuke thở phào nhẹ nhõm. Anh sẽ không phải bán đi phần còn lại của cuộc đời mình thậm chí sau khi Maya xử lí Yogiri.

Nếu biết vậy thì anh đã nhờ cô nhiệm vụ xử lí Yogiri này từ lâu rồi. Dù khi đó anh cũng chỉ hành động vì bản tính ham vui của mình. Anh thực sự không nghĩ Maya thực sự có cơ hội để giết Yogiri.

Thế nhưng lúc này Ryosuke có cảm tưởng Maya sẽ làm được.

Cô là nữ hoàng bất tử, người cai trị sự sống và cái chết.

Cô không phải thứ mà cái chết có thể áp dụng lên, và chính vì vậy, không có lí do gì để cô phải sợ hãi năng lực của Yogiri cả.

Cuối cùng thì Yogiri cũng chẳng khác gì một con người bình thường. Với cô thì việc giết cậu cũng dễ như trở bàn tay mà thôi.

“Ahahaha! Mày xong rồi nhé ranh con! Khái niệm về cái chết chẳng thể áp dụng lên Maya được đâu! Mày không bao giờ có thể giết—”

“Chết đi.”

Maya lặng lẽ ngã xuống.

Cơ thể cô biến thành một khối đen xì trước khi chầm chậm biến mất hoàn toàn.

“Phải nói tôi đã gặp qua hàng trăm tên tự bảo mình không thể chết, rồi đã chết từ lâu, hay cái chết không thể ảnh hưởng lên bọn chúng, rồi cuối cùng tất cả bọn chúng đều chết hết.”

“Không đâu, um, Takatou này. Mấy người mà cậu nói toàn là dân máu mặt với quá khứ phức tạp không thôi đấy, chẳng phải cậu nên cảnh giác hơn đi sao?…”

Giọng nói của cô gái không chút gì là bất ngờ. Có vẻ cô đã quá chán với việc phải bận tâm đến hành động của cậu.

“Sao cũng được, chúng có là ai đi nữa không không liên quan gì đến tớ hết.”

Lần này Yogiri đã trực tiếp tỏ ý thù địch với Ryosuke. Nếu như đến cả Maya còn không thể xử lí cậu, thì Ryosuke không nghĩ bất cứ ai trên thế giới này có thể.

Một tin nhắn từ cô búp bê người máy của anh vang lên trong đầu anh, báo với anh rằng cô đang trên đường đến.

Vô ích thôi!

Anh không nghĩ một con người máy chỉ với sức mạnh hơn người bình thường một chút như cô có bất cứ cơ hội nào.

Thế nhưng anh giờ cũng chẳng còn sức để mà lo cho cô nữa.

Không lâu sau, cô búp bê đã đến. Vận trong bộ váy màu đỏ cùng đôi găng tay, cô trông không khác gì một con người thật sự.

“Cút khỏi chủ nhân của ta ngay!”

Cô búp bê ném cây dao trong tay mình về phía Yogiri.

Ryosuke khó lòng tin rằng cây dao đó trúng được Yogiri, nhưng có gì đó không đúng diễn ra và cảnh tượng khó tin ấy hiện ra trước mắt anh.

Anh đã nghĩ ném dao vào Yogiri là sai lầm chết người.

Bởi sau cùng, từ tất cả những gì anh đã trải qua đến giờ, cô chắc chắn sẽ chết ngay lập tức vào lúc chuẩn bị phóng dao.

Thế mà Yogiri chỉ đứng đó nhìn chằm chằm vào cô búp bê. Cậu không làm gì với con dao đang phóng về phía mình. Cô gái ở cạnh cậu liền hoảng hốt chụp lấy con dao giữa không trung.

“Takatou!?”

Cô gái bất ngờ hét lớn tên cậu. Ryosuke hoàn toàn đờ người trước những gì đã diễn ra trước mặt anh.

Anh không biết phải nói gì. Anh đã nghĩ Yogiri sẽ cảm nhận được sát ý của cô thậm chí trước khi cô tấn công.

“À xin lỗi. Tớ có hơi bất ngờ một chút. Sophora, chuyển sang chế độ quản trị viên.”

Nói đoạn, Yogiri tiến về phía cô búp bê.

Sophora là mật danh gốc của cô búp bê này.

Và bằng cách nào đó Yogiri đã biết về nó cùng với sự tồn tại về lệnh quản trị viên của cô. Ryosuke cũng biết về những lệnh này, thế nhưng nó đáng lẽ chỉ được dùng cho những ai đã được trao quyền quản trị viên.

“Tắt nguồn đi.”

Theo mệnh lệnh của Yogiri, cô búp bê mất toàn bộ sức mạnh và đổ nhào xuống. Yogiri nhẹ nhàng đỡ lấy cô và đặt cô nằm xuống.

“Takatou nè, uh…. Chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

“Nó rắc rối lắm nên tớ sẽ kể cậu nghe sau.”

Yogiri nhìn chằm chằm vào Ryosuke.

“Chà, tao chỉ muốn nói chuyện thôi mày biết không, vậy mà mày lại chạy trốn rồi tốn cả đống thời gian. Vậy, giờ chúng ta

hãy cùng nói chuyện một chút nhé?”

Ryosuke không còn chút gì là ý chí kháng cự trong người nữa.

———-

Ootori Haruto đang ở trên tầng hai của cửa hàng hoa, trụ sở chính của hội sát thủ Ám Viên.

Cậu đến để xác nhận vài thông tin về Yogiri.

Trong yêu cầu mà cậu gửi cho hội sát thủ có phần nói rằng họ hãy cập nhập thông tin về những gì họ đã phát hiện. Sau một hồi tìm kiếm, Haruto đã dễ dàng tìm ra được vị trí của bản báo cáo.

Dù cho năng lực Quân Sư của Haruto cho phép cậu truy cập thông tin mà không cần phải đi xa đến nhường này, thế nhưng điểm yếu của năng lực này là cậu chỉ có thể biết được những thông tin trong quá khứ chứ không phải tin mới nhất.

Haruto lặng lẽ lướt qua bản báo cáo.

Đúng như cậu nghĩ, Yogiri có khả năng phát hiện sát ý và lập tức xử lí nó. Lướt qua một lượt, bản báo cáo như thể nói rằng cậu bất khả chiến bại.

“Nhưng… cậu ta mạnh đến vậy thật sao?”

Điều đầu tiên cần phải đề cập đến là Yogiri đã bị triệu hồi đến thế giới này.

Nếu cậu thực sự sở hữu khả năng có thể phản lại bất cứ đòn tấn công nào, thì việc cậu bị triệu hồi đến thế giới này ngay từ đầu đã là quá kì lạ. Cậu đã bị dính vào một cuộc triệu hồi đến thế giới khác và cậu lại không hề giết người đã triệu hồi cậu.

Hay nói cách khác, chỉ cần không giết cậu thì vẫn có thể ép buộc cậu đi đến bất cứ nơi nào.

Điều thứ hai là về năng lực của cậu.

Năng lực có thể giết bất cứ thứ gì cậu muốn, năng lực có thể phát hiện bất cứ sát ý nào nhằm vào mình. Với sự kết hợp của hai năng lực đó, Yogiri đã trở nên bất khả chiến bại. Cho đến giờ vẫn chưa có bất kì đối thủ nào cậu không thể giết. Cậu đã hoàn toàn tránh né nguy cơ bị giết.

“Vậy, chuyện gì sẽ xảy ra nếu như cậu ta sử dụng thứ năng lực đó lên chính mình?”

Nếu cậu sử dụng năng lực tức tử lên bản thân mình, chuyện gì sẽ xảy ra? Liệu cậu có chết không?

“Nếu vậy thì mình cần phải làm gì để cậu ta nhầm lẫn mục tiêu đây? Mình cần phải làm gì để khiến cậu ta tự giết mình?”

Bắt con tin và đe dọa cậu hay bất kì hành động nào tương tự là một ý tưởng ngu ngốc. Cậu có thể giết bất cứ thứ gì chỉ bằng năng lực tức tử của mình.

Vậy nếu muốn cậu tự tử thì phải để cậu tự làm nó theo ý mình.

“Cậu ta trông kiểu người tự kỉ vậy, một tên chỉ hành động mà không bộc lộ quá nhiều cảm xúc… nhưng có thật là vậy không?”

Yogiri không phải một con robot. Dù cho cậu không bộc lộ cảm xúc nhiều cho lắm nhưng cậu sẽ cũng chẳng khác gì một chàng trai trung học bình thường.

“Hmm. Mình cần phải suy nghĩ thêm về chuyện này.”

Cậu đã khám phá được nhiều thứ qua chuyện này. Khả năng cao sẽ chẳng có được bất cứ thông tin nào mới nếu như chỉ thay đổi phương thức tấn công.

Nếu vậy, tất cả những gì Haruto cần làm lúc này là quan sát mọi chuyện từ góc độ khác.

———-

Zard: đọc đến chap này trans mới nhận ra vài điều về Yogiri:

- Thứ nhất: main được định mệnh bảo vệ, như ở vol 2 Aoi đã từng nói rằng chỉ những cái chết đủ thú vị thì mới có thể giết được main và thử đem Hanakawa (heo-kun :))) đến để tạo tình huống gặp lại bạn cũ nhưng rồi bị phản bội, trans nghĩ có lẽ tình huống đó thật sự đủ thú vị để giết Yogiri.. Tuy cũng chưa đọc bản LN thế nào nhưng trans đoán lí do yogiri tách biệt với mọi người như vậy là để tránh những trường hợp như trên.

- Thứ hai: cũng liên quan đến việc định mệnh bảo vệ, không một ai được can thiệp vào định mệnh của Yogiri, hoặc như các

bạn đã thấy ở vol 2 là khi Aoi thử nhìn vào định mệnh của Yogiri thì ẻm lập tức nôn mửa và hóa điên. Vậy nên trans đoán đây là năng lực thứ ba bị ẩn của Yogiri.

-Thứ ba: sau khi đọc đến chap này trans cảm thấy năng lực thật sự của Yogiri không phải phép tức tử (instant death) như mọi người lầm tưởng mà là sự kết thúc (end) (nghe ngầu vler :))) và bản thân Yogiri cũng là hiện thân của kết thúc. Vậy nên Yogiri mới có khả năng giết bất cứ đối thủ nào dù cho đã chết hay bất tử hay ko biết chết là gì, vì năng lực này chỉ đơn giản là kết thúc sự sống của mấy tên hay gáy kia. Vậy nên theo như lời thanh niên haruto quân sư kia thì Yogiri sẽ không thể tự sát được vì theo trans nghĩ ko thể có kết thúc của sự kết thúc.

- Thứ tư: về chuyện main có thể bị triệu hồi đến thế giới này là vì lúc đó main đang ngủ nên ko làm gì :)). Còn có thể nói lúc đó main vẫn chưa bỏ phong ấn và ko cảm thấy nguy hiểm gì nên ko làm gì chứ năng lực của main nếu muốn thì bà hiền giả kia xong đời từ lâu cmnr :))

Thật sự phải nói thì trans cảm thấy vol này là đúng hay nhất trong tất cả các vol đã dịch đến giờ :))

P/s: Trans xin chúc trước vì cn ko chúc được :))

Chúc các bạn nữ có một ngày 8/3 vui vẻ, hạnh phúc, và mong bạn nào còn là loli đừng trở thành phụ nữ nhé :)

Discord Facebook

Chương 7: Khi mà bạn gái cũ của cậu trai tự dưng từ đâu ra xuất hiện thì cô ngạc nhiên cũng dễ hiểu thôi.

Mạng mẽo chán vler ra :v

———

Dù cho khung cảnh trước mặt rất sặc sỡ và sinh động, thế nhưng Hanakawa Daimon cũng chỉ đang băng qua một thành phố với vẻ gì đó giả tưởng, hư ảo.

Đây lẽ ra phải là tầng cuối cùng của Ma giới, vậy mà vì lí do nào đó, cậu lại xuất hiện ở một thế giới ngập tràn những tia nắng ấm áp, chan hòa cùng một thành phố náo nhiệt người qua kẻ lại. Dù vậy, cậu vẫn trông không chút gì là an tâm.

Những người dân nơi đây đều phát ra một bầu không khí rất khó chịu.

Họ, nói cho lịch sự thì, họ mang ấn tượng về những con búp bê vô hồn. Nếu tập trung vào từng người họ thì bạn sẽ chẳng có gì quá khác thường, thế nhưng khi đi theo nhóm, họ tạo nên một bầu không khí cực kì đáng sợ.

Không ai nói chuyện với ai cả.

Họ chỉ cứ đi đi lại lại. Có những người chủ đang nhiệt tình mời gọi khách hàng đến với cửa hàng của họ. Những diễn viên đường phố đang trình diễn những động tác phức tạp. Mọi người đều đang hết mình với công việc của họ, vậy mà trong ánh mắt của Hanakawa, không một ai trong số họ có vẻ gì là hứng thú với công việc của mình.

Không những vậy, người phụ nữ xinh đẹp cai trị thành phố này cũng liên tục tỏa ra bầu không khí mờ ám. Cô là một Ác Ma, người đáng lẽ phải bị phong ấn sâu bên trong địa ngục này, vậy mà cô lại đang thoải mái đi lại khắp nơi.

Ác Ma, Mana, cô là em gái của Ác Ma Abagarma. Và Lute, người đang đi cạnh Hanakawa, đã vượt qua nhiều khó khăn để gặp được cô.

Lần đầu Hanakawa gặp Lute, cậu mang dáng vẻ của một cậu trai trẻ, nhưng giờ cậu lại mang hình dạng của một cô gái. Tên quỷ này có thể tự do thay đổi hình dạng của mình.

Nhưng thậm chí khi đã được gặp Mana, Lute lại trông rất chán nản vì lí do nào đó.

Thông thường, cậu sẽ mắng chửi Hanakawa bằng những lời đầy hăm dọa, vậy mà giờ cậu chỉ còn mỗi biểu cảm hốc hác ngày một hiện rõ của mình.

Từ trước đến giờ, dù mọi chuyện có thế nào, cậu vẫn chưa bao giờ trở nên nghiêm trọng như này, thế nhưng giờ, bất cứ ai cũng có thể thấy mọi chuyện đã vô vọng đến mức ảnh hưởng đến tâm trí cậu.

Hanakawa không chút gì tự tin rằng mình có thể ra khỏi đây. Dù cho cậu có thể trốn được họ, cậu vẫn đang ở tầng cuối cùng của Ma Giới, và cậu ngay từ đầu cũng chẳng biết cách thoát khỏi nơi này. Không những thế, cậu cũng chưa biết gì nhiều về ma giới.

Túm lại, cậu tự biết mình không thể tự thoát ra khỏi đây. Ở ma giới có những con quái vật chỉ chực chờ tấn công con người, vậy nên sẽ rất mạo hiểm nếu như cậu cố tìm cách trốn khỏi nơi này.

Dù có lẽ bây giờ cậu vẫn đang được an toàn, nhưng Hanakawa có cảm giác như thể mình không còn an toàn được lâu nữa. Càng lại gần thành phố, cái cảm quan nguy hiểm đã được tôi rèn từ những kinh nghiệm trước đây của Hanakawa lại càng réo lên ngày một mạnh lên.

Linh tính của cậu đang bảo cậu phải tìm cách thoát khỏi cơn bế tắc này như cách cậu đã bị dính vào thay vì cứ để mọi chuyện đến đâu thì đến, thế nhưng cậu lại chẳng nghĩ ra cách nào hay.

Ý tưởng đầu tiên của cậu là hỏi Lute.

Thế nhưng Lute lại chẳng quan tâm, cậu ngay từ đầu đã chẳng có lí do để rời khỏi đây.

Còn một lựa chọn nữa trong trường hợp này là hỏi Mana, nhưng cậu lại không có điên để mà chọn nó. Cậu không chút gì là cảm thấy mình có thể tiếp cận cô. Phong cách nói chuyện

của cậu là làm rối đối phương bằng những câu từ khó hiểu rồi từ đó buộc họ phải hiểu cậu, nhưng cậu lại không nghĩ Mana sẽ chịu để ý đến cậu, dù cho cậu có bảo cô là sẽ khỏa thân đại tiện ngay chỗ cô đang đứng. (Zard: tởm vler!)

-Sao chuyện này lại xảy ra cơ chứ…

Dù cho cậu có tự trách mình chuyện vì đã không chạy trốn trước khi đặt chân vào nơi Ma Giới này, cậu biết mình khi đó vẫn chẳng thể thoát nổi Lute.

Và trước khi gặp Lute, cậu vẫn còn đang bị Aoi lôi đi khắp nơi, và cậu cũng chẳng thể thoát nổi cô.

Và thậm chí trước đó nữa, cậu đang phải làm nô lệ cho một tên hiền giả vô danh đang sống một cuộc sống chậm rãi huyền ảo trong khu rừng ma thú.

Khi cậu nhớ về những chuyện đó, cậu mới nhận ra việc tách khỏi bạn học để có thể làm bất cứ chuyện gì mình muốn mới chính là sai lầm thực sự của cậu.

Không, đó không phải sai lầm thực sự của mình, chắc chắn là vậy. Ngay từ đầu, lỗi của mình chính là đã hùa theo lũ trong lớp và để tên đó lại làm mồi.

Rắc rối xảy ra khi họ rời khỏi những người bạn học khác của mình để có thể được tự do làm những gì mình muốn, và rồi người đầu tiên họ gặp lại chính là người tệ nhất bất cứ ai có thể nghĩ đến.

Takatou Yogiri.

Ngay từ đầu Hanakawa bị buộc phải ở đây vì tội đã gây sự với Yogiri. Cậu đã sống sót qua cơn thù địch của Yogiri và chính điều đó đã làm sự tồn tại cậu trở nên giá trị vượt mức tưởng tượng.

“Thực sự…ta xin lỗi…vì đã lôi ngươi đến chỗ này.”

Khi Hanakawa còn đang im lặng suy nghĩ, Lute lặng lẽ thì thầm những lời đó.

“…Hm? Hình như tai mình có vấn đề rồi thì phải? Sao cứ như mình vừa nghe ngài Lute nói gì đó rất tuyệt vời nhỉ?”

“Ngươi không nghe lầm đâu, ta bảo ta xin lỗi.”

“N-ngài có thể dừng lại được không? Số tôi đã đủ đen khi bị lôi đến đây rồi, vậy nên ngài mà dựng thêm death flag nữa là tôi chết thiệt luôn đó!”

“Ngươi bị sao thế?”

“Ngài thôi ngay đi! Ngài có biết khi mà bọn người xấu thay đổi hay thể hiện lòng trắc ẩn của mình thì lúc đó chính là điềm báo cái chết đấy!”

“Điềm báo à? Chà, đúng rồi nhỉ. Không lâu nữa ta thể nào cũng sẽ bị tiểu thư Mana giết cho mà xem.”

“H-hả!?”

“Ta đã bất lực để chủ nhân của mình chết. Không đời nào tiểu thư Mana sẽ tha thứ cho chuyện đó đâu.”

“Ể, nhưng ngài cũng đâu thể làm gì đâu đúng không? Tôi nghĩ ổng thậm chí đã chết trước khi ngài giải phong ấn rồi đấy.”

“Ngươi nghĩ ngài ấy sẽ chấp nhận lời giải thích đó sao?”

Lute nhìn Mana đang đi trước họ, kéo theo ánh nhìn của Hanakawa.

Không những yêu điên cuồng người anh trai của mình, cô còn là một người phụ nữ bất bình thường khi tự tiện mang thai đứa con của anh trai mình bằng phương pháp thụ thai ảo tượng. Suy nghĩ của cô là thứ gì đó mà Hanakawa không thể hiểu nổi.

“…À thì, tôi cũng không chắc chừng đó đủ để khiến cổ để tâm…nhưng mà nè! Ngài vẫn chưa nói gì về cái chết của ngài Ác Ma phải không nào!?”

“Ngay từ đầu chúng ta tới đây cũng chỉ để trả thù cho ngài ấy. Hơn nữa, ngươi nghĩ mấy lời biện hộ đó có thể lừa được tiểu thư sao? Nếu là về chủ nhân thì ngài ấy gần như có thể nhìn thấu nó ngay lập tức đấy.”

“Ồ phải rồi nhỉ! Đó là lí do vì sao chúng ta ở đây nhờ!”

“Cầm lấy này.”

Nói đoạn, Lute lấy ra một thứ gì đó từ túi áo cậu. Nó mang hình dạng của một thanh que dài lấp lánh màu hoàng kim với cấu trúc phức tạp. Thứ mà Lute vừa lấy ra chính là chìa khóa phong ấn của Mana.

“Eh, nhưng, chẳng phải cái này là một món đồ rất quan trọng sao? Ngài mà đưa nó cho tôi là phí lắm đấy!”

“Phải. Chỉ cần ngươi có thứ này, tiểu thư Mana sẽ không giết ngươi. Sau cùng thì người nào có chiếc chìa khóa này thì chúng cũng như đang đại diện cho chủ nhân vậy.”

“Eh? Vậy chẳng phải ngài mới là người nên giữ nó sao ngài Lute? À mà ngài đừng có hiểu đó nghĩa là tôi muốn chết đâu à nhe!”

“Đằng nào tiểu thư cũng sẽ giết ta thôi, giờ ta có giữ nó đi nữa thì ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra với ngươi. Ta tuy đã sẵn sàng để chết nhưng ta nghĩ mình ít ra cũng nên làm gì đó cho ngươi.”

“Um, ngài có chắc là mình ổn khi không được tận mắt chứng kiến việc trả thù của mình không? Còn Takatou nữa đấy, ngài vẫn định sẽ giết hết mấy người ở tòa tháp đúng chứ?”

“Khi tiểu thư Mana biết về cái chết của chủ nhân thì chuyện đó thể nào cũng sẽ xảy ra mà thôi. Ngài ấy sẽ không tha cho bất cứ ai có liên quan đâu.”

“Ahaha, nếu vậy chẳng phải tôi cũng bị liên lụy sao?”

Hanakawa tranh thủ cơ hội để pha trò, thế nhưng Lute cũng vẫn chỉ im lặng.

“Woah woah woah! Chờ đã nào! Tôi gần như không liên quan gì với mấy người ở đó à nhe, đúng chứ!? Tôi lúc đó đang bị một cô hiền giả tên Aoi lôi đi khắp nơi và khi tới đó thì mọi chuyện đã xong rồi còn gì! Tôi không có làm gì ngài Ác Ma cả, đúng không!!”

“…Nếu ngươi nghĩ lời giải thích đó là đủ để tiểu thư tha cho thì hay biết mấy, nhưng…”

“Ý ngài là cổ sẽ không chấp nhận nó sao!?”

“Nói gì thì nói, chiếc chìa khóa này sẽ giúp ngươi. Nó ít ra cũng đủ để đảm bảo an toàn cho ngươi. Mục tiêu bây giờ của ta ở đây là kể cho tiểu thư Mana biết chuyện đã xảy ra là xong.”

“Cái chìa khóa này có làm được gì không vậy trời…? Cổ đáng ra phải bị phong ấn vậy mà cổ lại đang bất cần đời đi lòng

vòng khắp nơi kia kìa…”

Bị cuốn lấy bởi quyết tâm của Lute, Hanakawa miễn cưỡng nhận lấy chiếc chìa khóa.

“Cảm ơn người. Thực ra đi với ngươi cũng không phải là tệ cho lắm, đây là lần đầu tiên ta được làm vậy đấy.”

“Ngài thôi nói kiểu đó đi được không hả!? Ngài vừa dựng thêm một đống death flag rồi kia kìa!”

Mana vui vẻ bước đi trước hai người, cô trông có vẻ không để tâm đến cuộc trò chuyện của họ.

Sau khi đi được một lúc, một dinh thự màu trắng xuất hiện. Nó trông như nơi cao nhất của cả thành phố và có lẽ cũng là đích đến của họ.

Bóng tối dần bao phủ lấy họ khi họ đặt chân vào đền, thế nhưng Hanakawa chỉ để ý đến thứ gì đó hình cầu đang phát ra ánh sáng yếu ớt bên trong.

Mana dễ dàng đi xuyên qua lớp màng chắn và nhanh chóng nằm ườn ra trên một chiếc giường xa hoa bên trong.

“Um, đây là…”

“Đó là phong ấn mạnh nhất do anh trai làm ra đó. Anh ấy đã tỉ mỉ làm chúng bằng từng phần sức mạnh của mình chỉ để bảo vệ ta thôi đó!”

“Đây… chỉ là phòng ngủ thôi phải không…? Là do tôi hay là đi qua chỗ này thực sự dễ như đi qua tấm màn tre vậy?

“Ổ khóa nằm ở kia nhé.”

Ở phía Mana đang chỉ, có một bệ đá nằm ngay phía đối diện với tấm màng chắn hình bán cầu. Ở đó có một cái lỗ nhỏ.

Có vẻ phong ấn sẽ được gỡ bỏ khi tra chìa khóa vào và vặn nó.

“Chết tiệt, mình vẫn không hiểu cái phong ấn này là để làm gì!”

Khi Hanakawa còn đang nghĩ về chuyện phong ấn này, cậu cảm thấy được ý định của Lute ở ngay bên cạnh.

Có vẻ Lute đã sẵn sàng để giải thích mọi chuyện.

———

『Khi mà bạn gái cũ của cậu trai tự dưng đâu ra xuất hiện thì cô ngạc nhiên cũng phải thôi.』

Hiện giờ trên đường đang có không mấy người.

Chỉ có Tomochika, Yogiri, linh hồn hộ vệ của họ, và cuối cùng là anh chàng đã nhắm vào Yogiri.

Anh đang nằm sõng xoài phía sau và sửng sốt nhìn Yogiri.

Họ đã can thiệp tín hiệu điện từ bằng khả năng tiếp nhận sóng điện từ đâu ra của Mokomoko. Sau khi xác định được vị trí kẻ chủ mưu đằng sau những vị ám sát Yogiri, họ đã đi đến nơi đó và phát hiện ra một người đàn ông đang chạy thoát bằng máy bay. Anh sau đó đã nhanh chóng bị bắn hạ bởi Samura Ninomiya Ryoko.

Vì anh chỉ đang trốn thoát nên thoạt đầu họ cũng chỉ định nói chuyện. Thế nhưng anh lại đột nhiên triệu hồi ra vài thứ để tấn công họ, và điều đó đã chứng minh rằng anh chính là tên thủ phạm mà họ đang tìm.

“Không không… cổ không có làm gì hết ấy. Gặp chuyện thế này thì ai cũng sẽ ngạc nhiên thôi phải không?”

Thực chất Tomochika cũng chẳng rõ gì về chuyện đang xảy ra ngoài việc anh chàng trước mặt cô vừa triệu hồi ra một đống thứ tuyệt vời. Không những vậy, cô còn chẳng chút ngạc nhiên khi thấy mấy thứ đó lần lượt chết đi. Cô đã hoàn toàn quen với chuyện này.

Cô thực ra còn bất ngờ hơn bởi việc Yogiri đã không hề giết chết cô gái ngay khi cô định tấn công cậu. Cô ta có vẻ là đồng đội của cậu, và hơn nữa, cô còn là một cô gái hấp dẫn đến nỗi Yogiri đã nhẹ nhàng đỡ lấy cô trong vòng tay cậu khi cô dừng cử động.

『Không đâu, ý tôi là bộ cô không thấy ghen chút nào luôn cơ à?』

“Cô dẹp nó sang một bên và tập trung vào tên này giùm tôi cái được không?”

Khi đã mất hết ý chí phản kháng, người đàn ông tự gọi mình là Miyanaga Ryosuke bắt đầu vâng lời trả lời hết những câu hỏi

của Yogiri.

Đây chắc chắn chính là người đã nhắm đến Yogiri. Ryosuke là lãnh đạo của một tổ chức đã nhận nhiệm vụ ám sát Yogiri.

Thế nhưng Ryosuke lại chẳng biết gì về khách hàng của mình. Anh thậm chí còn chưa từng gặp họ.

“V-vậy được chưa? Tôi đã nói cho cậu nghe hết mọi chuyện rồi! Tôi hứa từ nay sẽ không làm gì cậu nữa đâu!”

“Xin lỗi, nhưng tôi vẫn phải giết anh.”

Yogiri hờ hững nói. Cậu trông không có vẻ gì là muốn đe dọa để kiếm thêm thông tin từ anh. Cậu như thể chỉ đang nói một việc rất hiển nhiên.

“Tại sao!?”

Tomochika thậm chí còn ngạc nhiên hơn cả Ryosuke. Cô đã nghĩ mình sẽ tha cho anh khi mà anh đã khai hết mọi chuyện. Sau cùng thì Ryosuke đã không còn ý chí để kháng cự nữa và anh cũng đã sử dụng hết con bài tẩy của mình. Vậy nên anh không còn là mối nguy nữa.

“Tôi không muốn anh tạo ra bất cứ mẫu Sophora nào nữa. Tôi muốn cô ấy được bình yên. Nếu còn sống thì anh có thể tạo ra bất cứ bản sao nào nếu muốn phải không?”

“…T-tôi không phải là người duy nhất có năng lực này! Trên thế giới có cả đống tên mang sức mạnh cheat còn hơn cả tôi nữa đấy! Chắc chắn cũng sẽ có tên khác là—”

Những lời của Ryosuke đã bị cắt ngang.

“Nếu vậy thì tôi sẽ giết tất cả bọn chúng.”

Yogiri điềm nhiên trả lời, thế nhưng Ryosuke đã ngã xuống, không còn có thể trả lời được nữa.

Anh đã chết. Tomochika im lặng chấp nhận sự thật này.

“Ra khỏi đây thôi. Chúng ta cần nghĩ xem sẽ làm gì từ giờ.”

Hầu hết người dân đều đã chạy đi sau vụ tai nạn máy bay, nhưng rồi cũng sẽ có những người tò mò xuất hiện để điều tra.

Cả hai người họ nhanh chóng rời đi.

“Tại sao tớ lại là người phải mang cô ta cơ chứ!? Cậu mới là người biết cổ cơ mà Takatou, sao cậu không tự đi mà làm lấy đi!”

Tomochika đang cõng lấy cô gái mà Yogiri gọi là mẫu Sophora, cả cơ thể cô ấy đang ôm lấy vai cô.

“Không đâu. Cậu ấy là con gái nên tớ nghĩ mình nên để con gái lo chuyện này thì tốt hơn.”

“Nhưng cổ nặng lắm đó biết không hả!?”

『Chà, dù cô đang rên rỉ đi nữa thì tôi vẫn thấy cách mà cô dễ dàng cõng một cơ thể bất động thật khá hổ danh là nhà Dannoura đó.』

Cô đang sử dụng một kĩ thuật mang người của lính cứu hỏa, chuyên sử dụng để cứu người bị bất tỉnh ra khỏi nơi xảy ra tai nạn.

Dù vậy, cách làm của Tomochika có hơi khác một chút. Cụ thể là nó gần giống với bước đầu tiên trong kĩ thuật ném trong kata guruma judo, khi mà đối phương bị xách lên ở nằm phía sau đầu mình.

『Mà, dù sao thì cô cũng chỉ cần mang cổ đi thôi nên chắc cũng không vấn đề gì nếu để cô sử dụng bộ giáp chiến đấu đâu nhỉ.』

“Gaaah!”

『Gì? Làm vậy thì cô sẽ đủ mạnh để có thể tự mình mang cô ta đi thôi.』

Tomochika và Yogiri trở lại thủ đô và lập tức quay về tòa khách sạn sang trọng mà họ từng ở. Họ trước đây đã thuê sẵn một căn phòng khi lần đầu đặt chân đến thành phố.

Đi vào phòng, Tomochika đặt cô gái lên giường.

“Vậy, cậu bảo sẽ kể cho tớ nghe về chuyện này mà đúng chứ?”

Tomochika ngồi xuống giường, thúc giục Yogiri phải giải thích cho cô.

“Cô gái này tên là Sumeragi Sophora. Cô ấy là một người bạn mà tớ thường chơi hồi còn nhỏ.”

Vừa nghe cậu nói, Tomochika lại nhìn Sophora lần nữa.

Cô trông có vẻ lớn tuổi hơn hai người họ. Dáng vẻ của cô có phần quý phái, có lẽ là do bộ váy cùng chiếc găng tay đỏ thẫm của cô.

Những cảm xúc mơ hồ, bất an dần dâng lên trong lòng Tomochika khi nhìn thấy vẻ đẹp tuyệt trần của cô.

“Vậy tại sao cô ấy lại ở đây? Hình như tên Ryosuke có nói gì đó về chuyện này đúng không? Tớ không nghe rõ chi tiết cho lắm.”

“Tên đó có khả năng tái tạo lại những thứ từ thế giới của chúng ta. Điều này cũng đồng nghĩa với việc hắn có thể tìm kiếm bất cứ thứ gì phù hợp với mong muốn của hắn và tái tạo nó dù cho không biết gì về nó.”

“Ý cậu nói thứ gì đó là sao?”

“Ừm. Trước đó hắn có bảo rằng mình không thể tái tạo lại sinh vật sống. Sophora là người máy. Nhưng cậu ấy đã bị tắt nguồn hoàn toàn và được cảnh mật rất nghiêm ngặt, vậy nên tớ không hề nghĩ rằng cậu ấy có thể bị tái tạo lại ở thế giới này.”

“Cô gái này, là người máy sao…? Ý cậu đang bảo rằng là con người có thể tạo ra người máy mang hình dạng con người rồi sao!?”

Tomochika, người ban nãy còn đang mang cô, không hề nghĩ rằng cô là một người máy.

“Gần như vậy. Thứ công nghệ đang được lưu hành ngoài thị trường chỉ là phần nổi của tảng băng mà thôi. Xã hội nói chung không bao giờ có thể nghĩ đến chuyện này đâu, nhưng thực ra những thứ như vậy đã sẵn sàng để thử nghiệm trong quân đội và nghiên cứu rồi đấy.”

“Hề…ra vậy… nhưng chẳng phải con người máy này cũng chỉ là bản sao của bạn cậu thôi sao?”

“Cũng có những người mà tớ không muốn phải giết, và Sophora là một trong số họ. Đó là lí do vì sao tớ để con người

máy mang hình dạng của cậu ấy tấn công mình. Điều đó cũng dễ hiểu mà phải không?”

Tomochika nhớ lại lúc Yogiri không hề sử dụng năng lực tức tử của mình lên Sophora. Bình thường, nó có vẻ sẽ tự động kích hoạt khi bị tấn công.

“Ể? Thật đấy à!? Tớ cứ tưởng nó tự động kích hoạt cơ chứ.”

“Nếu nó tự động thì chẳng phải sẽ có lúc tớ không thể làm gì nếu có ai đó mà tớ không muốn giết bị tẩy não và tấn công tớ sao?”

“Vậy… lỡ như có ai biết về chuyện đó thì sao?”

“Nó có thể sẽ xảy ra.”

“Thế thì chẳng phải sẽ nghiêm trọng lắm sao!?”

Sức mạnh của Yogiri là nằm ở năng lực có thể phản công bất cứ sát ý nào cậu cảm thấy. Vậy nên nếu có thể ngăn được điều đó thì sẽ có vô số cách để giết cậu.

“Mà, không sao đâu. Ngày trước tớ từng nghĩ rằng mình sẽ không đời nào tự đặt mạng sống mình vào nguy hiểm như vậy, nhưng giờ thì khác rồi.”

Trước khi Tomochika kịp lo lắng thêm, Yogiri đã nở một nụ cười điềm đạm.

Cậu đã thực sự nghĩ rằng sẽ không có chuyện gì, vậy nên Tomochika cũng không còn cách nào khác ngoài tin cậu.

“Thế, chúng ta sẽ làm gì với Sophora đây?”

“Ta nên làm gì à…? Chết thật! Giờ ta nên làm gì đây!?”

Yogiri lập tức gặp rắc rối không biết phải xử lí thế nào với tình hình bây giờ.

Cậu đang mắc kẹt với cơ thể bất động của một cô gái. Cậu không thể cứ ném nó đi, cậu cũng không muốn phải mang cô theo hay bỏ cô đâu đó.

『Có vẻ không còn cách nào khác. Tôi sẽ dạy cho cậu kĩ thuật bí truyền của Phép Giải Phẫu Xác Chết Nhà Dannoura!』

“Nghe kinh dị quá đó! Cô tính làm gì trong nhà người khác vậy!”

Họ không thể lập tức nghĩ ra cách gì và cuối cùng, họ quyết định sẽ tạm thời để Sophora lại khách sạn trong thời gian này.

———

Zard: Trong này chắc cũng có nhiều bạn còn đi học nhỉ, thế các bạn nghỉ tết vui ko? Giờ đến part mấy rồi? :))

Discord Facebook

Chương 8: Cổ bây giờ chắc đang ngồi nhai bánh ở nhà ấy

Dạo ni ho vler ra :<

———————

Họ không thể bỏ mặc cơ thể của một cô gái đã hoàn toàn bất động ở chỗ nào đó được.

Họ đã liên hệ với nhân viên khách sạn bảo họ không được vào phòng, và cũng đã lắp sẵn vài chiếc camera bên trong phòng ngừa.

Những chiếc camera này ban đầu là của một người đàn ông tên Miyanaga Ryosuke dùng để giám sát nhất cử nhất động của Yogiri. Mokomoko bảo rằng nó sẽ còn hoạt động được trong một thời gian nhờ hoạt động bằng điện.

“Mà, chúng ta sẽ làm gì với đống camera đó vậy?”

Tomochika cùng những người khác sau khi đã chuẩn bị xong mọi thứ ở khách sạn, họ đang đi dạo trên con đường chính của thành phố. Mục đích của việc hẹn hò hôm nay đã hoàn tất.

『Tôi sẽ để mắt đến đống đó cho.』

Mokomoko trả lời đầy tự tin, nhưng Tomochika vẫn còn nghi ngờ lời nói của cô.

Tomochika tuy không giỏi về công nghệ thông tin, nhưng cô biết còn nhiều thứ phải làm hơn là chỉ đơn giản tìm kiếm sóng điện từ và chuyển tiếp nó.

『Nhìn mặt cô kìa… cô đang đánh giá thấp nhà Dannoura đó sao? Việc giải mã thông tin MPEG chỉ là chuyện thường ở huyện mà thôi! Ta có thể lập tức phân tích data của một đoạn video ngay khi nó vừa được phát sóng đấy!』

“Không đâu… mà tôi hỏi thiệt, cô là loại linh hồn hộ vệ gì thế…”

Tomochika không còn sức để mà cãi nhau với cô.

“Có vẻ hồi còn ở thế giới thật cô cũng khá có sức ảnh hưởng đấy nhỉ Mokomoko.”

Yogiri bảo, cậu có vẻ hứng thú với khả năng của Mokomoko.

『Đương nhiên rồi! Thậm chí hồi còn ở thế giới cũ thì mấy chuyện này với tôi cũng chả là gì hết á! Ví dụ như tôi có thể thực hiện được rất nhiều thứ từ xa qua internet này. Thú vui của tôi là đi tạo ra mấy hiện tượng lạ như điều khiển mấy thiết bị sử dụng wifi này!』

“Thì ra mấy câu chuyện kì lạ xảy ra ở nhà hàng xóm là do cô hết ư!?”

“Sao cô lại làm vậy?”

『Không…chỉ là…dù cho cậu có hỏi bằng vẻ mặt nghiêm túc như vậy thì tôi cũng chỉ có thể bảo rằng tôi làm thế vì nó vui mà thôi…』

Mokomoko vô tâm trả lời câu hỏi của Yogiri.

“Cô đúng là tồi tệ cơ mà! Chỉ vì vui mà đi làm mấy chuyện phạm pháp như thế sao!?”

『Ồ đúng rồi ha! Mình có thể làm mấy chuyện đó cơ mà. Người ta thường bảo nhà Dannoura bị nguyền rủa, vậy thì mỗi lần ai đó cần, tôi sẽ xung phong đi hù dọa người ta chết khiếp luôn cho.』

“Thôi thì…. Giờ chúng ta hãy cứ lờ đi cái tính lập dị đó của Mokomoko đi he.”

『…Cô đúng là chả bao giờ tôn trọng tôi gì hết.』

Mokomoko trở nên chán nản, nhưng Tomochika quyết định không quan tâm và đánh lái sang chủ đề khác.

“Yogiri này. Cậu bảo mình sẽ giết tất cả những ai có năng lực tái tạo đồ vật từ thế giới trước của mình, tớ chỉ muốn hỏi là, lúc đó cậu nói thật đấy chứ?”

Cách cô hỏi nghe gần giống như một lời tấn công hơn là một câu hỏi thuần túy. Dù vậy, cô cũng không thực sự muốn phải nghe câu trả lời. Nói đúng hơn, cô hứng thú về mối quan hệ giữa Yogiri và Sophora hơn là chuyện này.

“Sophora tốt hơn là không bao giờ được tái tạo thêm lần nào nữa. Tớ muốn cậu ấy được mãi yên nghỉ.”

Khi cậu nói, khuôn mặt Yogiri thể hiện vẻ điềm đạm pha lẫn sự luyến tiếc, điều này đã khiến Tomochika trở nên khá hoang mang. Sau cùng, đây là một khía cạnh mà cô chưa từng thấy bao giờ ở cậu.

Cô ấy là người thế nào mà có thể khiến Yogiri phải nói vậy?

Họ đã biết nhau bao lâu? Mối quan hệ giữa họ là gì?

Và cuối cùng, chuyện gì đã xảy ra với cô ấy?

-Uuuuu… sẽ là nói dối nếu mình bảo là mình không cảm thấy khó chịu về chuyện này, nhưng mà mình cũng không thể cứ tự nhiên mà hỏi cậu ấy được…

Trái với suy nghĩ của cô, cô có thể sẽ có được câu trả lời nếu như cứ hỏi cậu về điều đó, nhưng cô vẫn chần chừ không dám.

Dựa theo những gì Yogiri đã nói và làm trước đây, Sophora hẳn đã mất ở thế giới trước. Nếu không, thật khó cho Tomochika hiểu được lí do vì sao cậu lại cố gắng đến vậy chỉ để phản đối việc tạo ra thêm một con robot giống cô.

Theo tình hình lúc này, Tomochika cảm thấy việc một người ngoài như cô hỏi về chuyện cá nhân của cậu chỉ để thỏa mãn tính tò mò của mình thật không hay chút nào.

“…Dannoura này, sao mặt cậu nhìn buồn cười thế. Cậu ổn chứ?”

“Đó không phải là thứ mà cậu nên nói với con gái đâu đó hiểu chưa!? Và um, không, chỉ là… tớ chỉ đang bận nghĩ vài thứ mà thôi.”

Cô đã suy nghĩ nhiều đến mức lông mày cô nhăn lại và hai tay cô đan lại với nhau trước ngực mà không hề hay biết.

“Hình như cậu hiểu sai gì đó rồi thì phải?”

“Hiểu sai là sao?”

“Có phải cậu đang nghĩ Sophora đã chết ở thế giới cũ của chúng ta rồi phải không?”

“Hể? Không phải à?”

“Không. Lần cuối khi tớ kiểm tra thì, cổ bây giờ chắc đang ngồi nhai bánh ở nhà ấy.”

“Hảảảảảả!!!”

Với ý nghĩ rằng Sophora đã chết, Tomochika ngạc nhiên kêu lên.

“Cách cậu nói nghe dễ hiểu lầm quá đó! Cậu lại còn tỏ vẻ trang trọng rồi bảo rằng muốn cổ được yên nghỉ nữa là sao hả!?”

“Tớ chỉ đang nói về con robot thôi. Tớ không thích chuyện có người sử dụng một con robot hình dạng của cậu ấy mà lại chẳng biết gì mà thôi.”

“Ừ, chắc chắn rồi đó!!”

Tomochika vẫn chưa cảm thấy thuyết phục.

Cô không nghĩ gì nhiều về vấn đề tái tạo lại một con robot khi người thật của nó vẫn còn sống.

“Đâu chỉ là ý kiến chủ quan của tớ thôi. Để cậu ấy ở thế giới này cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Thôi thì, cậu ấy còn sống thì tốt nhưng… làm vậy vì một người chết chẳng phải sẽ dễ hơn sao.”

Câu sau của Tomochika chỉ nói lầm bầm.

Khi họ còn đang nói chuyện, lâu đài cuối cùng cũng đã xuất hiện trước mặt họ.

“A!”

Yogiri như ngạc nhiên bởi thứ gì đó, cậu lập tức ôm lấy Tomochika và lùi về sau vài bước.

Những chuyện y chang như này đã xảy ra rất nhiều lần đến nỗi cô chỉ im lặng và phó thác bản thân cho cậu.

Bởi lẽ sau cùng, Yogiri phải có lí do để làm vậy.

m thanh khổng lồ, ầm ĩ như sấm vang động khắp không khí.

Và rồi, khung cảnh mà cả hai chỉ vừa mới thấy trước mặt bỗng dưng biến mất.

Thành lũy lâu đài, tòa tháp chọc trời, hay thậm chí cả người dân, tất cả đều đã tan biến.

“Chuyện…gì vậy?”

Thoát khỏi vòng tay của Yogiri, Tomochika đờ đẫn nhìn về phía vùng đất cằn cỗi trước mặt mình.

Khi nhìn gần hơn, ta có thể thấy toàn cảnh vùng đất bị ảnh hưởng.

Một nơi khô cằn, cát bụi trải dài hơn một trăm mét. Nhìn theo chiều dọc, nó đi thẳng từ bên trong lâu đài băng qua tất cả mọi thứ đến bức tường thành phía tây nam bao quanh thành phố. Nó tuy không thể vượt qua được kết giới bảo vệ của thành phố do một đại pháp sư tạo ra, thứ dùng để ngăn cản bất cứ đòn tấn công nào, nhưng dù vậy, thiệt hại xảy ra với thành phố là một con số khổng lồ.

『Ở kia có người kìa.』

Một người nào đó đứng ngay nơi đòn tấn công ấy bắt đầu.

Đấy là một cô gái mặc bộ đồng phục cùng trường của Tomochika.

Thế nhưng, không đời nào cô lại có thể ở đó. Không đời nào cô còn sống được.

Shinozaki Ayaka.

Họ đã nghe về chuyện Ayaka đứng đằng sau những vụ tấn công vào bạn học của mình. Với Tomochika, người đã tận mắt chứng kiến xác bạn học của mình, cô gái trước mặt cô chắc chắn không phải là ma.

“Chà, tớ biết rằng ma theo lí thuyết có thể xuất hiện ở bất cứ hình dạng hay kích thước nào, nhưng lạ thật… làm sao cổ còn sống được cơ chứ? Hmm? Hình như cô ta mất tay phải rồi đúng không nhỉ?.”

Tomochika không thể nhìn thấy thứ gì quá cùi chỏ của Ayaka. Có vẻ cô đã bị thương nặng, thế nhưng Ayaka vẫn cứ mặc kệ di chuyển như thể cô không quan tâm về điều đó.

『Cô ta không phải ma. Cổ có cơ thể..』

“Thật chứ? Tôi chẳng thấy gì cả.”

Yogiri nheo mắt nhìn từ bên cạnh Tomochika.

“Thế, chuyện này là do Shinozaki làm sao?”

『Khả năng cao là vậy, nhưng… bằng cách nào?』

“Đó là Shinozaki sao? Tớ dám chắc rằng chúng ta đã thấy cô ta chết trên xe buýt. Mà dù sao cổ cũng không có vẻ gì nhắm vào chúng ta cả nên giờ cứ chờ và quan sát đã.”

Ayaka nhanh chóng nhận ra hai người và bắt đầu đi đến vị trí của họ.

“Có ổn không vậy? Nếu đấy thật sự là Shinozaki thì cũng có nghĩa cổ là người đã tấn công các bạn học của chúng ta đó.”

“Tớ không nghĩ mình có quyền để mà đi ngăn cô ta.”

Mặc cho câu hỏi của mình, Tomochika cũng có cảm giác rằng Ayaka có quyền để trả thù.

Cả ba người họ đã bị bỏ lại trên xe để làm mồi nhử con rồng, không những vậy, Ayaka còn đã bị nó giết.

Dù Tomochika đã quyết định sẽ tha cho những người bạn học của mình, cô vẫn không hề có ý định bắt ép Ayaka phải làm như vậy.

“Mặc cho cô ta đã phá hủy thành phố sao?”

“Với tớ thì nó chỉ là vấn đề giữa thành phố và Shinozaki thôi.”

“Haaa… chẳng có cách nào để thuyết phục cậu nhỉ…?”

Dù cho mọi chuyện cô làm là để trả thù, Tomochika cũng không muốn có nhiều người vô tội phải bị liên lụy.

Cô thực sự nghĩ rằng đấy là thứ mà Ayaka cần phải ngừng lại.

『Cô ta không trông có vẻ đến đây để tấn công chúng ta, nhưng…』

Họ vẫn chưa biết gì về ý định của Ayaka, nhưng khi nhìn vào cô, cô không có vẻ vì là giận dữ cả. Cô trông rất điềm tĩnh và yên lặng.

Họ không còn cách nào khác ngoài đợi và nói chuyện trước.

Quay lại một giờ trước khi Tomochika và Ayaka gặp nhau.

Dù cho mục tiêu duy nhất của Ayaka là trả thù, nhưng cô cũng sẽ không vì nó mà lại dành hết thời gian của mình để làm việc.

Cho dù đã nhận được sức mạnh của rồng, cơ thể của Ayaka, về mặt chính thì cũng là mô phỏng của cơ thể con người. Cô cần phải nghỉ ngơi, và hơn nữa, cô cũng cần mượn sức mạnh từ những tín đồ thờ rồng.

Một vài đền thờ của tín ngưỡng rồng được xây gần thủ đô, cô ngủ ở những nơi đó khi cần nghỉ ngơi và đi vào thủ đô khi đã phục hồi.

『Bộ chúng ta sẽ vẫn cứ tiếp tục dụ chúng ra à? Nếu là việc trả thù thì tôi không nói, nhưng chẳng phải đến lúc kết thúc rồi sao?』

Một lần nữa, trên bầu trời thủ đô.

Một giọng nói vang lên bên trong Ayaka. Giọng nói ấy chính là từ một trong những đơn vị nội bộ của cô. Còn về phần của đơn vị nào, Ayaka cũng không biết.

『Tôi hiểu việc dụ từng đứa bọn chúng ra rồi dần dần gieo rắc nỗi tuyệt vọng vào lũ còn lại là như thế nào, nhưng cô có biết nó cũng chán thế nào không?』

『Không. Chúng ta tốt nhất không nên khinh địch. Ta vẫn chưa rõ bọn chúng được ban cho sức mạnh gì. Xử lí từng tên mới là cách hiệu quả nhất bây giờ.』

“Phải. Nếu để chúng lật ngược thế trận chỉ vì chiến đấu với tất cả cùng một lúc thì quá ngu xuẩn. Mà nói chứ, tôi thấy chả có tên nào trông sợ cho lắm nhỉ…”

『Mà, trong lớp cũng không có ai có thể đọ lại chúng ta về khoảng sức mạnh thuần túy đâu.』

『Ta không nên xem thường sức mạnh từ phước lành của bọn hiền giả. Có khả năng có những tên mang sức mạnh nằm ngoài dự đoán của chúng ta.』

“Vậy chúng ta sẽ lần lượt xử lí tụi nó. Nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn êm đềm thế này thì có vài tên cùng lúc cũng không sao. Đồng ý chứ?”

『Chấp thuận.』

Hầu hết các đơn vị đều đồng ý với kế hoạch này, nhưng Ayaka lại không thực sự hiểu cho lắm.

Với cô, chỉ cần các đơn vị đều nhất trí hết là được.

Cô chắc chắn sẽ bị đau đầu nếu như họ lên tiếng cãi nhau và giải thích chi tiết.

Dù có thế nào thì việc trả thù cũng phải ưu tiên hàng đầu. Không thể để việc tranh cãi nội bộ làm chậm trễ nó được.

『Có người ra kìa.』

Ayaka hướng ánh nhìn về phía lâu đài, duy trì độ cao của mình trên không bằng đôi cánh rồng.

Từ mặt đất chỗ lâu đài, cô nhìn thấy ai đó bước ra từ nơi được cung cấp cho những người bạn học của mình.

“Cảm quan rồng.”

Với tầm nhìn đã được cường hóa của mình, cô đã nhìn thấy được bóng dáng người đó, cậu là Izumida Yuugo.

Ayaka không rõ cậu là người thế nào.

Thứ duy nhất cô nhớ ở cậu là cái tên bởi cô chưa từng có hứng thú với cậu.

Cậu không phải con của một gia đình giàu có, ngoại hình của cậu thì cao lắm cũng chỉ ở mức tệ, sức học của cậu thì lại chẳng có gì đặc biệt, và cậu cũng không trông như người có sức mạnh cơ bắp. Nói tóm lại, cậu chỉ là một tên tầm thường.

Thế nhưng, dù cho cậu có là minh chứng cho sự vô dụng thì cậu cũng vẫn là một mục tiêu trả thù của Ayaka.

Yuugo ra khỏi chỗ ở và đi đến khu vườn bên trong lâu đài.

Lượng lớn nước và cỏ cây được sắp xếp tỉ mỉ xung quanh đã tạo nên một khu vườn tráng lệ. Yuugo bước đi tha thẩn xung quanh, hoàn toàn cô độc giữa cảnh vật này.

“Tên đó trông không giống như đang đến đây để làm việc nhỉ…”

『Có lẽ hắn chỉ đang đi dạo. Nhưng thật không ngờ, hắn có thể bị chúng ta tấn công bất cứ lúc nào thế mà lại dám bất cẩn đi ra ngoài một mình sao?.』

“Bất cẩn á? Tôi thì không thấy vậy đâu.”

Yuugo đang nhìn lên trời, hướng về phía Ayaka.

Mắt họ chạm nhau.

Đôi mắt cậu như đang khiêu khích cô. Không nghi ngờ gì nữa, Ayaka chắc chắn đã bị phát hiện.

『Tên đó cứ như đang kêu chúng ta xuống đánh nhau vậy đấy.』

『Thế ta nên làm gì?』

“Làm gì không quan trọng. Một trong số những mục tiêu của chúng ta đang ở một mình, không đời nào chúng ta có thể bỏ qua như vậy phải chứ?”

Ayaka điều khiển đôi cánh vô hình của mình và hạ xuống khu vườn.

Yuugo chỉ đơn giản đứng nhìn cô khi cô hạ cánh ở một khoảng cách cậu không xa.

Ayaka đã đã tính đến khả năng sẽ bẫy gì đó ở đây, thế nhưng cuối cùng, cô cũng chỉ đang lo lắng vô ích.

Không hề có ai đang nằm chờ để tấn công cô cả. Chỉ có một mình Yuugo đang đứng chờ cô.

“Nói thật, tao không quan tâm gì đến mày đâu.”

“Ồ thật sao? Nhưng cậu chắc cũng sẽ giết tôi thôi phải chứ?”

“Phải. Không có ngoại lệ gì ở đây hết đâu. Mà nói chứ, tao muốn hỏi mày cái này: rốt cục mày ra đây để làm gì?”

“Tôi không phải thằng ngu mà lại ra đây chơi đâu. Nếu tôi không xử lí cậu thì tôi sẽ chẳng thể ra phố mất.”

Yuugo nở một nụ cười tự tin.

Tất nhiên, cậu cũng đã biết về việc Ayaka giết vài người bạn học của mình.

Nhưng dù vậy, cậu lại không có vẻ gì là sợ cô cả.

『Hắn trông tự tin nhỉ?』

“Thì đã sao?”

Nếu đó chỉ là sự tự tin, tất cả những tên cô đã giết đều như vậy cả. Cô sẽ không biết được gì nếu như không thử cậu ta trước.

“Vuốt Rồng.”

Ayaka vung tay về phía cậu khi thấy cậu bắt đầu di chuyển về phía cô.

Móng vuốt vô hình mọc ra từ ngón tay cô dễ dàng xé toạc cơ thể Yuugo.

Hay đúng hơn, mọi chuyện lẽ ra phải như vậy.

Đòn tấn công của cô trông không hề có ảnh hưởng đến cậu. Thay vì cảm giác máu thịt xuyên qua tay, một cơn đau bỗng dưng ập đến cô.

Cảm giác ấy xuất phát từ phía cùi chỏ cô. Ngay trước khi cô kịp nhận ra, một phần cánh tay của cô đã bị chém bay mất.

『Vô lí! Làm sao nó cắt qua được vảy rồng cơ chứ!?』

Trong khi những đơn vị khác còn đang hoảng hốt, Ayaka lại bình tĩnh lùi ra xa giữ khoảng cách với đối phương.

Cô không biết từ khi nào, Yuugo đã cầm lấy một con dao nhà bếp lưỡi ngắn.

Nếu cậu cố tình sử dụng nó thì quả thật đó là một quyết định táo bạo.

Dù không có lí do gì nó không thể làm vũ khí, nhưng cậu cũng có nhiều sự lựa chọn khác phù hợp hơn trong chiến đấu.

“Chẳng phải Vảy Rồng là bất khả chiến bại sao?”

“Tôi là đầu bếp cơ mà! Tôi cắt được nguyên liệu của mình thì có gì là lạ đâu cơ chứ.”

Ayaka hỏi một câu tương tự với một trong những đơn vị của mình, Yuugo lập tức đáp lại cô.

“Nguyên liệu là sao? Cách giải thích của mày có hơi bị mơ hồ đấy.”

『Tệ rồi đây. Hắn ta có vẻ sở hữu sức mạnh đặc biệt nào đó để chống lại rồng.』

“Giờ tôi mới thấy tên đó chẳng bất cẩn chút nào khi ra đây một mình cả.”

Lần này, Ayaka là người rút ngắn khoảng cách.

Yuugo vung dao, nhưng Ayaka dễ dàng tránh được nó, cô lập tức sau đó sử dụng lại đòn vuốt rồng.

Cô đã chứng kiến toàn bộ đòn tấn công đầu tiên của cậu và nghĩ rằng sẽ rất rắc rối để tránh được nó. Khi cô còn đang nghĩ vậy, sự khác biệt về trình độ giữa hai người lại hiện ra rõ ràng đến đau đớn.

Lần này, cảm giác ấy không lẫn đi đâu được, cả cơ thể Yuugo bị xé toạc ra thành nhiều mảnh.

Và rồi lập tức, cô bay thẳng về phía trước, cô đã cảm nhận được một đòn tấn công khác đến từ phía sau lưng cô.

“Đây cũng là kĩ năng đầu bếp của mày à?”

Khi Ayaka quay đầu lại, Yuugo đang đứng đó.

Yuugo đã bị xé toạc ra thành mảng thịt vụn, và cơ thể cậu đang nằm bất động trên mặt đất. Thế nhưng bằng cách nào đó, một Yuugo thứ hai lại xuất hiện phía sau cô, bình thản chơi với con dao.

“Phải. Dù sao thì đã là đầu bếp thì cũng phải có khả năng nấu cùng lúc vài món chứ, điều đó quan trọng lắm đấy.”

“Nếu mày định sử dụng cái đó như lời giải thích đó thì cứ coi là vậy đi.”

Sau khi thở dài bởi lời giải thích vô nghĩa của cậu, Ayaka điều chỉnh tầm quan sát của Cảm Quan Rồng lên.

Vận dụng toàn bộ khả năng một các giác quan của mình, cô đã vạch ra được bản đồ xung quanh cô và cũng đã đánh dấu toàn bộ mục tiêu của mình trong đầu.

Bây giờ có chính xác một trăm năm mươi tám Yuugo đang ở quanh đây.

“Không có cách nào để chạy đâu đó. Sau cùng, một đầu bếp giỏi luôn có thể tìm ra nguyên liệu của mình.”

Yuugo đắc thắng nói. Cậu có vẻ nghĩ rằng mình sẽ thắng nếu như sử dụng lượng lớn người để bao vây cô.

Ayaka nhanh chóng quyết định.

Cô lập tức nhảy lùi ra sau một khoảng lớn, đưa tay trái mình ra trước và bắt đầu tập trung sức mạnh.

Cô định sẽ thổi bay tất cả Yuugo trong một lần. Và điều cô cần ở đây là chuẩn bị sẵn năng lượng.

Dù khi làm điều này sẽ khiến Ayaka lộ ra sơ hở của mình, thế nhưng Yuugo lại không làm gì.

Cậu có vẻ hoàn toàn không biết ý định của cô.

“Long Hống.”

Một luồng sáng chói lòa hiện ra.

Cô giải phóng đòn hống bằng tất cả sức mạnh, thiêu rụi mọi thứ phía trước cô đến mức không còn lại gì dù chỉ là một cọng rác.

Không còn sót lại thứ gì ngoài một vùng đất khô cằn, trống rỗng.

『…Chẳng phải chúng ta đang hạn chế đẩy người dân vô tội vào chuyện này sao?』

“Tùy trường hợp thôi.”

Ayaka cũng thực sự không muốn để người vô tội phải liên lụy, nhưng cô quyết định sẽ không vì điều đó mà khiến cô phải chần chừ trong công cuộc trả thù của mình.

『Izumida Yuugo đã hoàn toàn bị tiêu diệt trong phạm vi cảm nhận của chúng ta.』

“…Hình như có ai đó ở kia thì phải.”

Đòn Long Hống đã tạo ra một khu đất cằn cỗi, nóng rực hình vành đai kéo dài đến cuối tầm mắt, và Ayaka đã nhận ra có ai đó đứng khá gần bên cạnh đó.

———

Tomochika cảm thấy rất lạ.

Thậm chí sau khi đã nhìn gần hơn, cô vẫn chắc chắn người cô đang thấy chính là Shinozaki Ayaka, cô gái mà chính Tomochika đã tận mắt chứng kiến cái chết của cô. Với cô, việc Ayaka còn sống và đang di chuyển chỉ là quá khó tin.

untitled2.png?w=768

“Uh… lâu rồi không gặp. Cậu có khỏe không?”

Tomochika lí nhí chào cô.

Ayaka là thủ phạm đã giết bạn học của cô, đồng thời cũng là người chịu trách nhiệm cho việc xóa sổ phần lớn thành phố.

“Tôi vẫn ổn, ít ra cũng từ lúc chết trên xe buýt đến giờ.”

“Nó… không vui đâu. Erm…có thật là cậu chính là thủ phạm đằng sau những vụ tấn công vào bạn học của mình không Shinozaki?”

Nếu đó chính là Ayaka thì tốt nhất cô không nên lơ là khi nói chuyện với cô. Mặc dù Tomochika vẫn chưa làm gì không phải với cô, nhưng cô cũng chẳng biết trong đầu Ayaka đang nghĩ gì.

“Phải, là tôi đấy. Nhưng mà bộ cô không thấy nguy hiểm sao mà lại một mình ra ngoài đường thế này?”

“Một mình sao?”

Chớp mắt một vài lần, Tomochika nhìn sang Yogiri, người đang đứng ngay bên cạnh cô với vẻ mặt thờ ơ.

“Cậu cứ thoải mái đi. Tôi không giận gì cậu đâu Dannoura à. Hôm nay tôi chỉ muốn nói với cậu điều đó thôi. Và nếu được, xin cậu cũng đừng cản đường tôi. Tôi thực sự không muốn phải giết cậu đâu, nhưng nó cũng không có nghĩa là tôi sẽ dừng lại chỉ vì cậu xía vào đâu. Nếu có thể, cậu tốt nhất nên tránh xa lũ kia ra nhé?”

“Ể? Ừm, được.”

Nói đoạn, Ayaka nhẹ nhàng lơ lửng và bay lên trời.

『Chuyện cô ta không nhìn thấy tôi thì tôi không nói, nhưng…bộ cô ta thực sự không thấy cậu trai luôn sao?』

“Cậu mờ nhạt đến vậy luôn đó à?”

Giả sử là vậy, Yogiri cũng vẫn đang mặc đồng phục trường. Ayaka cũng phải biết cậu là một trong số những người bạn học của mình cho dù không nhớ mặt đi chăng nữa. Nếu vậy, cô cũng phải nhận ra rằng Tomochika đang đi cùng với cậu.

“Cô ta còn không thèm nhìn mặt tớ. Nghĩ mà đau lòng thật.”

Dù cho Yogiri có không hòa nhập với lớp đi chăng nữa, việc hoàn toàn bị ngó lơ quả thật không dễ chịu chút nào. Điều này khiến Yogiri trở nên buồn bã.

“Nhưng chắc cô ta cũng biết về cậu nhỉ…”

Tomochika nhớ hồi còn trên xe buýt, mọi người đều bảo rằng Yogiri luôn dành thời gian để ngủ.

Dù cho Ayaka có thật sự không nhớ cậu hay chỉ đang lờ cậu đi vì lí do nào đó, nó cũng không quan trọng.

Thế nhưng, Tomochika vẫn cảm thấy có gì đó rất lạ ở đây.

——-

P/s: Sau chap này thì bên eng lại thay nhóm dịch, mà nhóm này cái là chơi trò tách chương, nên một khi đã đuổi kịp eng là trans sẽ chờ có chương hoàn chỉnh mới dịch nhe :V

Hiện giờ bên eng đang ở chap 18 vol 4, vị chi ra là còn 10 chap nữa là kịp eng :v

Discord Facebook

Chương 9: Đúng như mình nghĩ, ngay cả nhà Dannoura cũng chưa thể bắn tia nhiệt được

Hôm qua trans ngủ quên, xin lỗi nhé :3

———

“Không hiểu sao, tớ thấy bọn mình cứ như đang chạy trốn vậy…”

Sau khi gặp phải Shinozaki Ayaka, Yogiri và Tomochika liền lập tức trở về lâu đài. Khi băng qua cổng thành, Tomochika vừa nói vừa đi đến nơi ở của mình bên trong sân lâu đài với vẻ mặt u ám.

“Hẳn phải khó nói lắm nhỉ?”

Có lẽ Tomochika vẫn còn đang nghĩ về khuôn mặt tức giận đến đáng sợ của người lính giữ cửa ban nãy.

Họ có vẻ biết rằng những ứng cử viên hiền giả và thảm họa những ngày trước đó hẳn có liên quan gì đến nhau, và họ cũng không hề có ý định che giấu sự căm hẫn của mình.

Ngoài đường và cả lâu đài đều phải liên tục hứng chịu những thiệt hại khổng lồ. Họ biết những chuyện này là do những ứng cử viên hiền giả làm, thế nhưng họ cũng chẳng thể làm gì để ngăn họ lại. Vậy nên việc mọi người khó chịu cũng là lẽ thường tình.

-Chuyện này là do Shinozaki cả phải không? Vậy chẳng phải chỉ cần đi xử lí cô ta là xong sao?

Đó là những gì Yogiri nghĩ, nhưng nếu cậu cứ sử dụng sức mạnh vào những chuyện không liên quan gì đến mình thì sẽ chẳng bao giờ hết việc cả.

“Tớ nghĩ cậu cứ sử dụng sức mạnh như ý muốn của mình đi Yogiri. Khi làm vậy, lỡ như có người nào đó làm cậu không thích, thì hãy cứ giết họ luôn đi! Nhưng tớ nghĩ cậu sẽ ổn thôi. Hơn nữa, cậu cũng không cần phải cứ giữ chừng mực về tất cả mọi thứ đâu! Tớ chỉ mong cậu có thể tận dụng sức mạnh của

mình mà không cần phải lo về mấy cái suy nghĩ triết lí hay công lí rập khuôn vớ vẩn nào đó thôi.”

Những lời đó hệt như những gì mà người mẹ nuôi Takatou Asaka đã từng nói với cậu.

Cả con đường đầy rẫy xác người. Điều đó không thể chấp nhận được. Kẻ làm chuyện này chắc chắn sẽ phải trả giá.

Sự trừng phạt ấy có lẽ sẽ trông như công lí, nhưng Yogiri lại không thể ngừng suy nghĩ rằng đó là điều cậu phải làm.

Sau cùng thì, việc nhìn thấy một vài người lạ chết trên đường cũng chẳng thể làm lay động trái tim Yogiri được.

“Hơn nữa, quá nhiều người vô tội đã bị kéo vào chuyện này… cậu có thể coi đó như là trả thù cho họ cũng được, nhưng…”

“Vậy mấy người trong lớp chết thì không sao à?”

“A! Không có đâu… tớ không nghĩ vậy đâu, nhưng… quả thật họ đã làm những điều tồi tệ, nên….”

Tomochika có vẻ đang không biết phải giữ lập trường trong chuyện này thế nào.

Với Yogiri, cậu không thực sự quan tâm chuyện gì sẽ xảy ra với những người trong lớp.

Khi trước, họ đã sử dụng bọn cậu như mồi nhử, và điều đó cũng đồng nghĩa với cái chết, vậy nên họ không có quyền gì để phàn nàn.

Nhưng nếu như nhiều người khác nữa bị đẩy vào chuyện này, và rồi cuối cùng Carol hay Ryouko bị giết thì sao?

Có vẻ cậu không thể cứ ngó lơ chuyện này mãi được. Nói không cần thiết không có nghĩa là cậu là người vô tâm hay đang ở vị trí trung lập. Cậu chỉ muốn bảo vệ những người mình quan tâm.

“Thôi thì, nếu như tớ thấy có ai trong lớp sắp bị giết thì tớ sẽ ra can vậy. Sau cùng thì tớ cũng đâu thể bỏ mặc họ được.”

“Đúng rồi đó!”

Tomochika hạnh phúc đồng ý. Cô có vẻ cũng suy nghĩ như vậy.

『Nhưng chẳng phải cô ta mạnh lắm sao? Với cậu trai thì tôi nghĩ sẽ không vấn đề gì, nhưng cô vẫn chưa đủ trình để chạm trán với người mạnh như thế đâu…』

“Ngay từ đầu tôi đã không nghĩ đến chuyện chống lại cái tia nhiệt đó rồi!”

『Đúng như mình nghĩ, ngay cả nhà Dannoura cũng chưa thể bắn tia nhiệt được…』

“Cái làm tôi ngạc nhiên ở đây là nhà mình còn cố học cách bắn tia nhiệt luôn á!?”

Họ vừa nói chuyện vừa đi đến nơi ở mà họ đã lấy làm căn cứ.

Ngay khi họ vừa đến, cánh cửa của căn cứ mở ra và một cô nữ sinh xuất hiện.

Đó là một cô gái nhỏ nhắn dễ thương.

“A Tomo-chi! Tớ đang tìm cậu nãy giờ đấy!”

Yogiri nhớ tên cô gái này là Jogasaki Romiko.

Theo như những gì cậu nhớ, Tomochika và Romiko ngồi cạnh nhau trên chuyến xe buýt và họ rất thân thiết với nhau.

“Có chuyện gì sao Miko-chi?”

Romiko gọi Tomochika là ‘Tomo-chi’ bởi họ là bạn thân của nhau, và Tomochika cũng gọi Romiko là ‘Miko-chi’ cũng cùng lí do đó.

“Akino bảo mọi người trong lớp tập trung lại có chuyện cần bàn.”

“Mọi người luôn sao? Lạ thật.”

Chưa từng có tiền lệ cho chuyện này.

Kế hoạch hay những thứ tương tự vậy thường do các đội trưởng bàn luận với nhau, và sau đó họ sẽ thông báo quyết định cho các thành viên trong nhóm.

“Chúng ta nên nhanh đi thôi. Akino trông có vẻ căng thẳng lắm đấy.”

Không còn thời gian để suy nghĩ nữa.

Yogiri cùng những người khác nhanh chóng đi đến phòng họp.

———-

Căn phòng họp nằm bên trong chỗ ở được cung cấp cho các ứng cử viên.

Tất cả học sinh còn sống đều tập trung ở đây.

Họ đang ngồi quanh một chiếc bàn lớn.

“Tốt lắm. Bây giờ tuy chúng ta không có nhiều thời gian, nhưng tớ sẽ bắt đầu với việc giải thích tình hình lúc này.”

Akino Sora lên tiếng và bắt đầu cuộc họp. Cô chính là chủ trì của buổi họp này.

Cô có vẻ đã từng là một idol trong thế giới trước, thế nhưng bởi Yogiri không hề hứng thú với idol hay bất cứ thứ gì tương tự, nên mãi sau này đến khi được Tomochika giải thích cho thì cậu mới biết.

“Lần đầu tiên đặt chân đến thành phố thủ đô này, chúng ta đã có 26 người.”

Thực chất ban đầu chỉ có 24 người, rồi sau đó Yogiri và Tomochika đến. Nhưng cô không có vẻ gì là định đi sâu giải thích điều đó.

“Thế nhưng bây giờ chúng ta chỉ còn lại 18 người. Đã có tám người phải chết dưới tay Shinozaki Ayaka.”

Sora sau đó đọc to tên của những người đã chết lên.

Trong số những cái tên đó, Yogiri nhận ra cái tên Izumida, cậu chính là người đã từng ở cùng phòng với cậu.

“Có vẻ ba tên bá tước dâm dục là những người chúng ta không biết là đã bị giết nhỉ?”

『Nè, cô chỉ quan tâm chuyện đó thôi đấy à?』

Mokomoko nói với vẻ sốc hệt như Tomochika.

Mọi người trong lớp cũng đều trông như vậy, cho đến tận bây giờ, họ đã không nhận ra rằng số lượng của bọn họ ngày một ít dần đi. Không ai có thể giấu được vẻ ngạc nhiên của mình,

“Bộ không ai trong chúng ta có thể đánh bại Shinozaki sao?”

“Phải đó, chẳng phải chúng ta mạnh lắm sao? Con nhỏ đó cũng chỉ có một mình thôi.”

Một vài nam sinh kêu la lên như thể họ có thể đánh bại cô.

“Tớ biết các cậu có rất nhiều người đã rất xuất sắc trong việc chinh phục Ma giới. Nhưng tớ nghĩ lí do chủ yếu đằng sau những thiệt hại ngày một tăng này chính là vì cô ta đã tập trung vào từng người một chúng ta. Mặc dầu tớ đã bảo các cậu ấy đừng nên liều lĩnh hành động đơn lẻ vậy mà…”

Có vẻ tất cả bọn họ đều quá tự tin vào suy nghĩ rằng mình sẽ ổn thôi.

“Nhưng còn chuyện Munakata với Yatate bị giết thì sao? Tôi nghe bảo rằng họ thậm chí còn chẳng thể ngăn nổi Shinozaki giết Ushio dù rằng việc đó xảy ra ngay trước mặt họ. Chắc hẳn họ đã nhận ra cô ta nguy hiểm thế nào.”

Người nói chính là Tướng Quân Yazaki.

Cậu có vẻ cũng muốn bảo rằng đừng nên hành động một mình.

Ushio, Munakata, và Yatate. Ushio là một trong ba người được biết đến với biệt danh ‘tam tước dâm dục’ và cũng là nạn nhân đầu tiên của Shinozaki.

Có lẽ cậu đang nói rằng Munakata và Yatate không nên đánh giá thấp Ayaka quá mức đến nỗi đã tự mình đi lòng vòng xung quanh cách vô định.

“Họ đều đã bị giết tại phòng của mình. Có vẻ chỉ với mức độ bảo mật thế này thì ta sẽ dễ dàng bị đối phương xâm nhập.”

Sự hỗn loạn nhanh chóng lan rộng ra.

Họ không còn thời gian để nghỉ ngơi.

Nếu đây là kế hoạch của cô nhằm khiến mọi người trở nên hoang mang và lo sợ, thì cô đã đại thành công.

“Đó là tất cả những gì tớ biết về tình hình lúc này. Tiếp theo là chuyện chúng ta nên làm gì từ giờ… chính quyền đã yêu cầu chúng ta phải rời đi ngay lập tức.”

“Ý cậu rời đi là sao? Chẳng phải ngay từ đầu chúng ta đến đây là theo lệnh của hiền giả sao?”

Yakazi lại lên tiếng chen ngang một lần nữa.

Lệnh của Hiền Giả là tuyệt đối. Chỉ với năng lực của một vị vua từ một nước đơn độc không đủ để chống lại nó.

“Phải. Có vẻ đất nước này đã tuyên bố rằng họ đã vượt quá khả năng giúp đỡ rồi. Không những vậy, với lượng thiệt hại khổng lồ do Shinozaki gây ra, họ hẳn nghĩ không còn lí do gì để tuân theo mệnh lệnh của hiền giả nữa rồi.”

Vương quốc Mani đã thúc họ phải rời đi ngay trong hôm nay.

Đây thực sự không phải yêu cầu vô lí gì cả. Thậm chí cả đức vua cũng đã bị Shinozaki giết. Ta có thể nói họ thế này là đã thân thiện lắm rồi.

“Tất nhiên, nếu cứ gây phiền phức cho cả đất nước thì thật không hay chút nào. Vậy nên tớ nghĩ bây giờ chúng ta tốt nhất hãy chinh phục ma giới đã. Chúng ta bây giờ có hai mục tiêu cần chú trọng. Đầu tiên là chinh phục ma giới và thanh trừng ác ma. Thứ hai là tìm cách đánh bại Shinozaki.”

Cô không hỏi ý kiến của bất cứ ai. Cô đã tự mình quyết định cách giải quyết vấn đề này.

———

Jogasaki Romiko rất ghét những thứ phiền toái lẫn những thứ quá nổi bật.

Đó là lí do cô hành động như một con người lơ đãng.

Rất dễ để tránh những chuyện phiền phức chỉ bằng cách vờ như mình không nghe thấy, và người khác cũng sẽ tha thứ cho bạn nếu như bạn quên làm công việc mà mình không muốn.

Thế nhưng, cô lại có phần mâu thuẫn với niềm tin không muốn quá nổi bật của mình. Nó thường thu hút sự chú ý khi cô trông như một con người một con người khác.

Romiko thầm nghĩ đó là một điểm không thể tránh khỏi với cô.

Vậy nên cô ghét những thứ phiền toái hơn là những thứ nổi bật.

Nói tóm lại, cô thường cố gắng hết sức để tránh những chuyện phiền phức.

Đó là lí do dù cho Romiko nhận được một loại sức mạnh kì lạ nào đó khi đến thế giới này, cô vẫn không nói gì về nó.

Nếu cô có sức mạnh chiến đấu, cô chắc chắn sẽ bị phân vào hàng tiền tuyến để chiến đấu. Và đó là thứ mà Romiko chắc chắn không muốn làm.

Thế nên, Romiko đã nghĩ về năng lực của mình ngay khi cô nhận được sức mạnh đó.

“Triệu hồn sư.”

Một chức nghiệp có khả năng điều khiển linh hồn người chết.

Trong trường hợp của cô, cô khai rằng sức mạnh mình nhận được chỉ cho phép trò chuyện với người đã chết, nhưng…

Thật chất, với sức mạnh đó, cô có thể thao túng xác chết, sử dụng năng lực mượn từ những linh hồn đã chết. Một năng lực như vậy chắc chắn sẽ rất có ích trên chiến trường.

Thế nhưng, có khả năng sẽ có ai đó biết về sức mạnh thật sự của chức nghiệp này, hoặc một chức nghiệp nào đó có thể nhìn ra được khả năng của triệu hồn sư. Nói dối có vẻ là một kế hoạch tệ hại.

Vậy nên Romiko đã nhanh chóng sử dụng ‘Gọi Hồn’.

Trên xe buýt, giữa những học sinh còn đang hoang mang về năng lực mình nhận được, cô có lẽ là người nhanh nhất làm quen được với sức mạnh của mình.

Cô tìm xung quanh mình một linh hồn đủ yếu để không thể bị ném ra ngoài chiến trường.

Không có một năng lực nào, một con người bình thường là không ổn. Tuy không hoàn hảo, nhưng cô cũng đã được một hiền giả ban cho sức mạnh, vậy nên cô cũng phải sở hữu năng lực đặc biệt nào đó.

Phải, đặc biệt, nhưng đồng thời cũng vô dụng.

Nói về một linh hồn hữu dụng như thế, cô đã tìm được một con.

“Số Đếm”

Trong quá trình tìm kiếm linh hồn, người sử dụng có thể biết được khả năng của linh hồn đó. Nhưng năng lực của "Số Đếm", đúng như cái tên của nó, là đếm số. Cụ thể hơn, là đi đếm những con số. Vậy nên chắc chắn nó vô dụng trên chiến trường.

Cô lập tức sử dụng "Gọi Hồn" để nó chiếm hữu cô.

Với cách này, dù cho có người sử dụng năng lực để kiểm tra sức mạnh của cô, thì bề ngoài nó có vẻ cũng chỉ hiển thị 'Số Đếm' mà thôi. Có khả năng ai đó có thể nhìn thấu lớp ngụy trang của cô, nhưng lúc này cô cũng không có thời gian để lo chuyện đó. Đó là chuyện của sau này.

Và thế là, Romiko đã bị đánh giá là vô dụng trên chiến trường.

Khi nói về chuyện không trở nên nổi bật, thì đáng lí ra cô có thể chọn một năng lực tốt hơn, thế nhưng thà bị coi là vô dụng thì còn đỡ hơn là bị bắt ép ra chiến trường khi mọi chuyện chuyển biến xấu.

-Ai mà ngờ nó tự nhiên trở nên rắc rối vậy cơ chứ.

Nhưng từ khi đến đây, mọi người đều nói về việc chinh phục ma giới.

Điều đó thực sự rất phiền phức.

Cô không rõ nơi đó trông ra sao, nhưng trong đầu cô đó là một nơi tối tăm, bẩn thỉu, ẩm thấp.

Cô không muốn phải đi đến nơi đó, đồng thời cô cũng không muốn phải chiến đấu với quái vật.

-Chẳng phải việc xử lí Shinozaki Ayaka còn tốt hơn là phải đi vào mấy chỗ đó sao?

Romiko cho những linh hồn nô lệ của mình ra ngoài thám thính xung quanh.

Nhờ vậy, cô đã biết về việc Ayaka đã đến gần và bạn học của mình đã bị giết.

Nhưng bởi vì nó quá rắc rối, nên cô cứ để yên mọi chuyện, nghĩ rằng khi chuyện trở nên nghiêm trọng thì thể nào cũng có người đứng ra làm gì đó.

Khi nghĩ lại, chuyện đó có lẽ đã được xử lí xong xuôi, nhưng giờ đã quá muộn.

Vậy nên cô quyết định sẽ cùng đi chinh phục ma giới với mọi người.

Nhưng cô vẫn giữ nguyên chính kiến của mình, cô sẽ tiếp tục vờ như mình vô dụng cho đến phút cuối cùng.

Cô sẽ không nghiêm túc trừ khi tất cả đều đã chết.

Đó là cách nghĩ của Romiko.

_____

-Có phải Yuugo cũng đang che dấu sức mạnh của mình không? Hay nó đột nhiên tự thức tỉnh?

Không ai biết cả. Điều duy nhất rõ ràng ở đây là Izumida Yuugo đã đứng ra khiêu chiến với Shinozaki Ayaka.

Đó là bởi nó đã được viết ra trong cuốn sách của Aihara Yukimasa.

Chức nghiệp của Yukimasa là 'Người Đọc Sách'.

Người đọc sách cho phép cậu có thể đọc và hiểu bất cứ từ ngữ nào bỏ qua rào cản ngôn ngữ. Đó là những gì mà mọi người nghĩ về năng lực của cậu.

Nhưng thật chất, nó lại là một thứ hoàn toàn khác.

Sức mạnh thực sự của cậu nằm ở khả năng đọc được tương lai và những sự kiện xảy ra xung quanh được viết trong cuốn sách của cậu.

Cuốn sách mà cậu luôn mang theo chính là hiện thân cho năng lực của cậu.

Về cơ bản nó là một cuốn tiểu thuyết góc nhìn thứ nhất với Aihara Yukimasa là nhân vật chính, nhưng những người mà cậu biết cũng sẽ xuất hiện trong đó dưới dạng truyện ngắn.

Theo như những gì trong đó viết, sức mạnh của Yuugo vượt xa những gì người ta có thể tưởng tượng từ một đầu bếp bình thường.

Dù cho một đầu bếp có sở hữu loại sức mạnh thế nào đi chăng nữa, cậu vẫn có rất nhiều năng lực với sức mạnh vô song.

Sử dụng khả năng tìm kiếm nguyên liệu, cậu có thể tìm bất cứ đối thủ nào như một loại nguyên liệu. Sử dụng tầm hiểu biết về nguyên liệu, cậu có thể lập tức tìm ra điểm yếu của đối phương. Và sử dụng khả năng phân tách nguyên liệu của mình, cậu có thể dễ dàng chém bay bất kì kẻ thù nào.

'Nấu cùng lúc' cho phép cậu gia tăng hiệu quả nấu nướng của mình bằng cách tạo ra phân thân của mình, và năng lực chiên ngập dầu cho phép cậu điều khiển nhiệt độ cao.

Một số đó thậm chí còn có cả năng lực lên men để điều khiển thời gian.

Khả năng của họ là vô tận.

Thế nhưng, họ lại rất yếu về mặt phòng thủ, Sau cùng thì đầu bếp không hề có kĩ năng nào để phòng thủ cả.

-Thế nên mới bảo ta không thể nào thống trị thế giới chỉ với năng lực của riêng mình.

Phối hợp cùng ai đó có năng lực phòng thủ cao có thể bồi đắp khuyết điểm của đầu bếp. Sự kết hợp như thế có thể đánh bại bất cứ kẻ thù nào.

Có lẽ, nếu như cậu được ai đó cho lời khuyên về cách sử dụng năng lực, chuyện xảy ra có lẽ đã khác.

Nhưng Yukimasa lại không làm gì.

-Mà mình chắc cũng có nhiều người giống mình thôi.

Những người cứ bất cẩn phô ra hết năng lực của mình rồi cũng sẽ bị bại lộ. Cách duy nhất để sống sót là phải biết cách che dấu sức mạnh của mình để không bị gửi ra chiến trường.

Chiến binh thật sự nên là người biết cách giấu mình, như Yukimasa vậy.

Trong trường hợp của Yukimasa, việc che dấu là quá đơn giản.

Tất cả những gì cậu cần làm là viết vào cuốn sách của mình, và rồi thực tại sẽ thay đổi.

Cậu cũng có thể che dấu những thứ không liên quan đến người khác, và kể cả danh tính bản thân.

-Mà, sau cùng thì thể nào cũng sẽ có ai đó bảo rằng ‘làm tốt lắm’ và đánh bại tên ác ma.

Yukimasa rất lạc quan về tình hình, đồng thời cũng nghĩ rằng cậu không muốn phải là người làm điều đó.

———-

Zard: Như các bạn đã biết, hôm nay đã bắt đầu lệnh cấm tập trung quá 20 người để phòng bị lây bệnh, vậy nên các bạn nếu ko có việc gì cần thiết thì hãy ở nhà và nếu cảm thấy có dấu hiệu gì thì hãy đi kiểm tra rồi tự cách li nhé. Hãy là một con người văn minh chứ đừng làm một con… gì đó khốn nạn nhé :)

P/s: Hiện giờ trên hako cũng đang có dịch gấu, đề nghị mọi người cẩn thận kẻo bị lây nhiễm. Đây là một số dấu hiệu để nhận biết mình đã bị dính dịch gấu chưa:

-Ăn tạp.

-Thích loli

-Kết câu bằng từ gấu.

Nếu ai đã có 2/3 dấu hiệu trên thì nghĩa là bạn có khả năng rất cao dính dịch gấu, xin hãy cẩn thận :<

Discord Facebook

Chương 10: Xin lỗi? Ngài vừa nói gì cơ?

Ném viên thứ nhất

_____

Tầng thứ sáu của Ma Giới

Đó chính là nơi mà các ứng cử viên hiền giả đã đặt chân đến, một vùng đất chưa từng được khai phá.

Môi trường bên trong Ma Giới thay đổi theo từng tầng, và nơi này khác hẳn với tầng mà Yogiri đã từng đến.

Tầng đầu tiên tạo cảm giác như trong một hang động, thế nhưng vùng đất chỗ họ bây giờ như thể một thế giới khác.

Bầu trời xanh thăm thẳm trải rộng đến cuối chân trời, những đám mây nhẹ nhàng trôi, và những tia nắng chiếu rọi cả vùng đất này.

Vùng đất mênh mông trông như không hề có chỗ nào là cằn cỗi.

Ở đây có rừng, thảo nguyên, sông suối, những dãy núi nhỏ, và cả những vách đá. Một thế giới sẽ khiến bạn quên mất rằng mình đang ở dưới lòng đất.

Có 18 ứng cử viên hiền giả và một người lính hoàng gia được vương quốc yêu cầu đi cùng họ. Ngay khi họ vừa đặt chân đến tầng thứ 6, họ đã thấy mình trong giữa một khu rừng.

Vì một lí do nào đó, dù rằng chưa từng có người nào đến đây, nhưng đã có một con đường trải dài trong thế giới này, và họ cứ đi theo lối đó.

Tuy cảm thấy như thể rằng họ đang bị ai đó dẫn đi, nhưng nó cũng không thể thay đổi được sự thật rằng con đường này sẽ dẫn họ đến khu trung tâm.

Không những vậy, Ma Giới luôn thử thách những kẻ đến với nó, thế nhưng theo những gì họ nghe được thì chưa từng có một thử thách nào lớn như này.

“Hình như chúng ta dính phải chỗ tệ nhất rồi nhỉ?”

Yogiri nói với David, người đang đi bên cạnh cậu.

Lúc này, Yogiri cùng những người khác đang trong một đội hình chia thành hai dãy.

18 người họ đã chia ra thành hai dãy 9 người.

Yogiri và Tomochika bị xếp vào hàng cuối cùng, riêng David thì không quan tâm gì đến đội hình và tự do đi bên cạnh họ.

Bởi yêu cầu trục xuất của vương quốc, tất cả các ứng cử viên đều buộc phải di chuyển xuống Ma Giới, và vương quốc Mani cũng đã đồng ý chuyện này.

Thế nhưng vẫn có khả năng họ sẽ trở lại thủ đô bằng năng lực của mình, đó là lí do vì sao David bị cho đi theo để giám sát.

“Mơ à. Ta tự nguyện đấy chứ. Ta chỉ nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ có cơ hội đặt chân xuống tầng sáu thêm lần nào nữa nếu như bỏ lỡ cơ hội này, ta muốn được nhìn thấy nó. Mà hơn nữa, có thêm sức mạnh phong ấn của hoàng gia chẳng phải sẽ giúp các cậu thêm sao?”

Nhưng thật vô nghĩa khi giám sát các ứng cử viên.

David không đủ mạnh để có thể ngăn hay kiểm soát các ứng cử viên, hơn nữa anh cũng không có cách nào để liên lạc lên bên trên khi có chuyện xảy ra.

Yogiri ban đầu có hơi nghi ngờ về chuyện này, nhưng rồi thành ra đó là do anh muốn được đi theo.

“Nếu anh thấy ổn thì chắc là được thôi. Nhưng nhớ đừng cố quá đấy, và nếu có gì thì anh nên trở về ngay luôn đi.”

Yogiri đã dần trở nên gắn bó hơn với David qua những lần luyện kiếm với anh.

“Cậu bảo tôi về nhưng không có mấy cậu thì làm sao mà tôi về được chứ phải không. Mà, tôi nghĩ chỉ cần các cậu đánh bại tên ác ma cùng bè lũ của hắn là sẽ ổn cả thôi. Tôi không bảo mọi chuyện sẽ diễn ra êm xuôi, nhưng ít nhất nếu các cậu làm vậy thì mọi chuyện còn lại cũng sẽ tự nó đâu vào đấy thôi.”

“Tên ác ma… Thật sự, mình tự hỏi sao chúng ta lại phải làm chuyện này.”

Yogiri thực tế không quan tâm gì đến Ma Giới hay Ác ma. Nếu cậu đánh bại hắn và hoàn thành nhiệm vụ, cậu sẽ chỉ trở thành một hiền giả, và điều đó cũng không có nghĩa là cậu sẽ tự nhiên biết cách để trở về thế giới của mình.

Cho đến giờ, họ vẫn chưa thể tìm ra cách để trở về thế giới cũ, thế nhưng khả năng cao hiền giả Shion sẽ biết, tìm cách để gặp và nói chuyện với cô là một nước đi đúng đắn.

Và có vẻ cách để gặp được Shion là họ phải tiêu diệt tên ác ma.

“Nè, cậu có cách nào để giết tên ác ma từ chỗ này không?”

Tomochika nhỏ giọng hỏi.

“Tớ không biết gì về nó, và nó cũng không có vẻ gì là định giết tớ hết. Mà dù có giết được nó đi chăng nữa thì ta cũng không có cách nào để chứng minh cả.”

Lí do mà họ đã lỡ tay giết được tên ác ma trong tòa tháp là bởi họ đã cảm nhận được chướng khí do hắn vô tình thải ra.

Thế nhưng từ đầu đến giờ, Ma giới không hề có ý định hãm hại Yogiri. Cậu không thể giết được tên ác ma nếu như không biết hắn ở đâu.

“Mà nói chứ, tớ chắc chắn nếu chúng ta cứ xuống đến tầng cuối đi thì thể nào cũng có gì đó xảy ra cho coi.”

Nếu cậu tìm thấy tên ác ma, cậu có thể lặng lẽ giết hắn ngay lập tức. Dù rằng cậu không có thù hằn gì với hắn, nhưng đó là cách duy nhất để cậu có thể gặp được hiền giả.

“Thật sự tớ nghĩ mọi người sẽ làm ầm lên khi chuyện này xảy ra cơ, nhưng chắc không sao rồi nhỉ.”

Cậu tuy không nhìn rõ từ hàng dưới cùng, nhưng cả đội có vẻ không có vẻ gì là quá lo lắng cả. Trước đây họ đều đã cùng nhau đi đến thủ đô và tiếp tục tiến lên trong cuộc hành trình của mình. Có lẽ nhờ những kinh nghiệm đó đã khiến cho họ có sự tự tin đến vậy.

Họ băng qua rừng, leo lên những ngọn núi, vượt qua những dòng sông, và bước đi trên đồng cỏ. Dù rằng có những lúc khó khăn, nhưng mọi thứ trông không có vẻ gì là sẽ đi sai hướng

cả. Cho đến giờ, họ vẫn chưa bị bất kì con quái nào tấn công và mọi chuyện cứ tiếp diễn êm xui như vậy.

Cuối cùng, sau khi băng qua một ngọn đồi nhỏ, họ đã nhìn thấy nó.

Một bức tường.

Một bức tường cao khuất tầm mắt. Nó trông cong xuống và như thể được xây sao cho bao lấy phần trung tâm.

Lối ra duy nhất là cánh cổng khổng lồ trên tường.

“Chúng ta nên làm gì đây?”

“Sao ta không qua đó luôn đi?”

“Cậu không thấy cái kiểu bắt ép phải đi thế này nó đáng ngờ quá ư…?”

Họ dừng lại nghỉ ngơi và thảo luận xem nên làm gì tiếp theo. Thế nhưng, trong lúc họ đang làm vậy, một tiếng kêu lớn, cao vút đột nhiên vọng lên khắp không gian xung quanh.

Như thể đó là hiệu lệnh, vô số quái vật bắt đầu ùa ra từ bên trong cánh cổng. Số lượng của chúng cứ ngày một tăng dần cho đến khi không còn đếm được nữa.

“Để coi, khoảng 5097 con nhỉ…”

“Nhiều thế ư!?”

Tomochika sốc bởi lời nói của Jogasaki Romiko.

Cô sở hữu chức nghiệp đếm số và có kĩ năng để đếm số lượng quân thù.

Cô đã lập tức tính được con số mà không một ai có thể nhìn ra chỉ bằng một cái liếc mắt, thế nhưng không có nhiều cơ hội cho những năng lực thế này phát huy tác dụng. Lần này là một cơ hội hiếm gặp.

“Có vẻ như chúng ta bị phát hiện rồi.”

Tướng quân Yazaki trong bộ chiến giáp lên tiếng.

Sự xuất hiện của lũ quái vật này chắc chắn là do phản ứng với sự xâm nhập của các ứng cử viên. Rất đông quái vật đang ùa ra và chúng như đang cố xếp thành đội hình. Nếu những ứng

cử viên cứ cố xông lên thì họ sẽ bị nghiền nát bởi sự chênh lệch về số lượng.

“Mà chúng ta cũng đâu phải là ít đâu nhờ. Cùng lên và đập hết tụi nó nào.”

Yazaki gọi những người còn lại trong đội.

Có 6 người tham gia chiến đấu: Tướng quân Yazaki Surugu, Thần chết Fukai Seiichi, Samurai Ninomiya Ryoko, Ninja Carol S Lain, Thánh nhân Hayanami Mei, và xạ thủ Takekura Kyoko.

Cậu có vẻ đã tập hợp những chức nghiệp chiến đấu lại với nhau.

“Với cả đội quân quái vật thế kia thì sáu người có đủ không vậy?”

Tomochika lo lắng hỏi.

Một sự chênh lệch khủng khiếp về số lượng, và dù họ có mạnh đến mấy đi chăng nữa thì đây cũng không thể gọi là chiến đấu công bằng.

“Không sao đâu. Chỉ cần có kĩ năng của tôi là xong hết.”

Nói đoạn, Yazaki đầy tự tin nhảy lên và phóng thẳng xuống dưới đồi. Năm người còn lại liền chạy theo sau cậu.

“Woah! Đội hình thủ và diệt!”

“Chừng nào vây chúng được rồi thì hẳn nói!”

Yazaki nâng kiếm lên và lao thẳng vào lũ quái vật. Từ lúc đó, thế trận gần như nghiêng về một phía. Mỗi lần tướng quân vung kiếm là hàng tá con quái vật sẽ bị thổi bay đi ngay tức tự.

Thanh kunai mà cô ninja ném xuyên thủng hàng ngũ quái vật theo một đường thẳng, và lưỡi kiếm samurai chém đôi vô số quái vật.

Những con nhìn vào thần chết lần lượt ngã xuống, người xạ thủ hai tay hai khẩu súng ngắn biến từng con một thành tổ ong. Cả thánh nhân cũng tham gia chiến đấu, mỗi lần nắm đấm của cô chạm vào con quái vật là nó sẽ lập tức biến thành ánh sáng và tan biến.

Chẳng mấy chốc, hơn năm ngàn con quái vật đã nhanh chóng bị tiêu diệt.

“Chẳng phải mấy người định bao vây chúng sao!?”

Những kĩ năng đó có thể hủy diệt cả đội quân quái vật như thế cùng một lúc, thế nhưng họ cuối cùng lại chỉ lao thẳng lên tấn công. Chiến thắng đó quả thật rất đáng ăn mừng, nhưng Tomochika vẫn chưa không thấy phục.

———

Lute và Hanakawa đứng ngay trước phong ấn mạnh nhất được dùng để kiềm giữ Mana. Bên trong đó, Mana đang nằm trên một chiếc giường sang trọng chờ đợi họ phá vỡ phong ấn.

Hanakawa đang giữ chiếc chìa khóa trong tay, và phía trước mặt cậu là một bệ đỡ với một lỗ khóa bên trên. Điều này đồng nghĩa với việc nước đi tiếp theo của họ sẽ hoàn toàn phụ thuộc vào Hanakawa.

“Đây tuy chỉ là suy nghĩ của một tên yếu hèn như tôi, nhưng tôi chắc chắn việc thả tự do cho cô ta là không phải ý hay đâu.”

Dù cậu có cố đùa vui một chút, Lute vẫn trông rất lo lắng và cứ giữ im lặng.

“Này, nếu mà ngài cứ giữ cái thái độ nghiêm trọng như thế thì cũng mệt cho tôi lắm đấy ngài biết không…”

“Tiểu thư Mana, có chuyện này ngài nên biết….”

Lute đã sẵn sàng và bắt đầu nói.

“Ôi trời, có chuyện gì thế?”

“Là về chủ nhân ạ… Ngài ác ma Albagarma… ngài ấy… đã qua đời rồi ạ.”

Lập tức, Hanakawa cảm thấy như thể nhiệt độ trong phòng vừa giảm đi vài độ.

Tuy không rõ nó có thật sự thay đổi không, nhưng bầu không khí lúc này quả thật rất khác.

“Ta hiểu rồi. Nói xem chuyện gì đã xảy ra với anh ấy?”

Mana vẫn bình tĩnh.

Thậm chí cô còn cười để thuyết phục cậu nói.

“Chuyện này thực sự rất khó để nói…”

Lute kể cho cô biết những gì đã xảy ra.

Về kế hoạch phục sinh ác ma qua nữ thần Vahanato. Rồi chuyện mọi thứ đáng lẽ phải êm xui diễn ra nhưng Albagarma lại đột nhiên chết. Và người làm điều đó chính là Takatou Yogiri.

“Ra vậy… là con ả đó à…”

Cô như đang nhấn mạnh suy nghĩ của mình về nữ thần, thậm chí còn hơi phấn khích về điều đó. Thế nhưng, Mana vẫn trông bình tĩnh và khiến Hanakawa hơi chán nản.

“Ngài Lute này… sao tôi thấy ngài chẳng biểu lộ mấy cảm xúc về chuyện này thế? Tôi thiệt không thể tin rằng ngài còn không thèm buồn bã, giận dữ, hay thậm chí là chối bỏ sự thật rằng chủ nhân của mình đã chết. Tôi đã mong có gì đó lạnh lẽo hơn, yandere hơn chút chứ.”

“Ta tin anh ấy chắc chắn đã chết. Dù sao thì anh trai cũng đâu có lí do gì để mà nói dối ta đâu phải không?”

“Vâng, ngài ấy sẽ không bao giờ làm vậy đâu ạ.”

“Ta rất yêu anh trai mình, nhưng dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì ta cũng thật quá cứng đầu nếu như không tin vào cái chết của anh mình. Hạng của anh trai thấp hơn ta, và ta luôn lo rằng liệu anh ấy có thể chống lại những vị thần cấp cao khác không?”

“Umm? Tôi cứ nghĩ ngài phải rất buồn cơ, nhưng ngài vẫn bình thường nhỉ?”

“Phải, ta không muốn phải đi quá sâu vào chuyện này nhưng vẫn luôn có khả năng anh trai sẽ chết. Đó là lí do vì sao dù biết tin anh ấy chết ta cũng chỉ buồn chứ không đến nỗi là không tin.”

“Vậy giờ thì sao, ngài có định trả thù không? Ngài Lute này, ngài bảo tôi là ngài muốn giúp tiểu thư Mana trả thù đúng không?”

“Trả thù. Phải. Tất nhiên rồi, ta sẽ làm vậy.”

“Ồ! Quả đúng là ngài Lute! Ngài thật hiểu chuyện mà!”

Kế hoạch ban đầu của họ lúc này đã được tiến hành suôn sẻ nên Hanakawa cảm thấy thoải mái được chút. Họ tuy không cần phải về phe ác ma, nhưng nếu có thể giết được Yogiri thì cũng không sao.

“Mà trước đó, ta cần phải làm việc này đã.”

“Ồ, ngài có chuyện gì cần ưu tiên hơn cả việc trả thù sao?”

“Ta phải sinh anh trai mình đã.”

“…Um? Xin lỗi, ngài vừa nói gì cơ?”

“Tuy có hơi buồn nhưng ta đã biết rằng anh trai có khả năng sẽ chết bất kì lúc nào, vậy nên ta phải có một kế hoạch dự phòng nào đó chứ phải không? Nếu anh ấy chết, thì ảnh chỉ cần chào đời lại thôi.”

“A! Khốn thật! Vậy ra nó thật sự là Magimon à! Ngài có bị gì không thế!?”

“Giờ thì, với tình hình lúc này thì chắc chắn ta không thể làm được gì nhiều, vậy nên ta mới cần ngươi phá vỡ phong ấn.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra khi phong ấn bị phá?”

“Ta sẽ sinh ra một người anh trai mới, một người dù có chết cũng không sao, và bọn ta sẽ cùng nhau thống trị mặt đất. Sau đó, ta sẽ tạo cho anh trai một hình dạng mới để anh ấy không bao giờ thua bất cứ ai nữa và sau đó ta sẽ phá hủy thế giới cùng ảnh và những đứa con của bọn ta.”

“Ồ, vậy ra là ngài muốn phá hủy thế giới… khoan đã! Đó không phải là điều tôi muốn nói! Tôi chỉ cần Takatou chết thôi là đủ rồi!”

Hanakawa vô thức lùi lại.

Nếu cậu thả cô ra thì mọi chuyện sẽ chỉ có nước ngày càng tệ hơn. Cậu không cần nghĩ cũng biết được điều đó.

“Gaaaaaaahhh!”

Hanakawa nhìn về phía Lute, cậu đang hét lên đau đớn.

Hai cánh tay của Lute đã biến mất. Bắt đầu từ chỗ cùi chỏ đi xuống đã không còn gì. “Không đời nào ngài ấy…” cậu thầm

nghĩ rồi quay về phía Mana, cánh tay của Lute đang ở đó. Cậu không rõ bằng cách nào, Mana đang nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay của Lute.

“Được rồi, giờ ta sẽ cấy nhân tố anh trai vào ngươi được chưa? Giờ cứ giữ lấy nó đi nhé. Sau này lỡ có gì cần tạo ra ảnh thêm lần nữa thì nó sẽ hữu dụng lắm đấy.”

Hanakawa đột nhiên nhìn vào chiếc chìa khóa trong tay mình.

Đó là chiếc chìa khóa lấy từ cơ thể của Albagarma.

Theo bình thường, nó sẽ trở thành nhân tố cần dùng.

“A… nhưng… tôi…”

Cậu muốn chạy.

Cậu cần phải chạy.

Thế nhưng, đôi chân của cậu lại không thể cử động.

“Giờ ngươi đang nắm giữ chiếc chìa khóa, ngươi sẽ là người đại diện cho mong ước của anh trai ta. Việc phá vỡ phong ấn hay không là tùy vào ngươi cả đấy… thế giờ sao ngươi không đi và giải phóng nó luôn nhỉ?”

Hanakawa cảm thấy mình không thể tuôn ra vài câu đùa như trước

Cậu biết rằng cô không phải là loại người có thể thuyết phục chỉ bằng lời nói thông thường.

Cậu không thể giải phong ấn.

Nếu cậu làm vậy thì thế giới này sẽ kết thúc.

Tất cả sẽ trở thành nô lệ của Mana. Đó không phải là một thế giới con người muốn hay có thể sống.

Dù cho cậu có sống sót qua lần này, thì chẳng có ý nghĩa gì nếu như thế giới con người biến mất.

“Nếu ngươi cứ đứng như trời trồng như thế thì bọn ta cũng mệt lắm đấy. Thôi thì được rồi. Hay là trong lúc chờ ta hãy moi não tên hầu cận kia trước vậy. Dù gì hắn cũng nhớ anh trai như thế nào mà.”

“X-xin hãy chờ đã! Chẳng phải tôi đang giúp ngài sao, ngài Lute!? T-tôi thậm chí còn sống sót qua hàng đống chuyện kia

kìa, chẳng phải tôi ấy là một cấp dưới quan trọng của anh trai cô sao!?”

Hanakawa thầm nghĩ nếu cậu có thể giúp mình còn sống thì sẽ ổn cả nên cậu đã nói vậy. Thế nhưng Lute đã kích hoạt một cái flag kì lạ nào đó và định mệnh của cậu đã hoàn toàn gắn chặt vào nó.

“À, ta chịu, nhưng nếu ngươi bảo giúp thì làm ơn giải phong ấn giùm đi.”

Hanakawa đến gần bệ đá.

Cậu tra chìa khóa vào với đôi tay run lẩy bẩy và vặn nó.

“Kiểm tra thẩm quyền quản trị viên. Cho phép truy cập tất cả chức năng.”

Cậu nghe thấy một giọng nói vang lên trong đầu mình.

Cùng lúc đó, cậu đã lập tức hiểu được cách thực hành.

Nó hoạt động giống như khi một ai đó hấp thụ kĩ năng.

Và rồi, Hanakawa phá vỡ phong ấn.

Discord Facebook

Chương 11: Ngươi thấy đấy, đó là lí do vì sao ta nghĩ đây là lúc để bắt đầu giai đoạn thức tỉnh

Ném viên thứ 2

_____

Sau khi băng qua bức tường bao lấy trung tâm ma giới, họ đã đến một khu rừng. Và khi vượt qua nơi ấy, họ lại đột nhiên đến một nơi hoàn toàn không có gì.

Đây có lẽ là cái hố nằm giữa trung tâm ma giới.

Khi nhìn gần hơn, bạn sẽ nhận ra nó không phải là một đường tròn hoàn hảo, mà đúng hơn bên trong nó giống với những vách đá phức tạp. Đường kính hố khoảng chừng 20 km và phía bên kia hố như đang bị bao phủ bởi một lớp sương khiến họ không thể nhìn rõ.

Khi đó, mặt trời cũng đã bắt đầu lặn và họ quyết định sẽ nghỉ ngơi. Việc thời tiết có thể thay đổi trong ma giới tuy thật khó tin, nhưng có vẻ thời gian mặt trời đi cũng giống với thế giới bên trên. Do vậy, dù họ có tự tin về năng lực của mình thế nào, họ vẫn quyết định sẽ nghỉ ngơi khi đêm đến, khi tầm nhìn của họ đã bị giới hạn.

Những ứng cử viên trở lại khu rừng và xây nên một căn cứ.

Một ứng cử viên mang chức nghiệp thợ xây đã phá tan một phần cánh rừng tạo ra một khu đất trống để xây dựng khu trại.

Nhằm để bảo đảm an toàn, họ đã đi tuần tra xung quanh để chắc chắn là không sao trước khi nghỉ ngơi.

Và rồi màn đêm buông xuống.

Một bữa tiệc được tổ chức bên trong phòng ăn uống của khu trại.

Có nhiều chiếc bàn cùng vô số món thịt được đặt bên trên. Những món ăn này đều do các cô gái giỏi nấu ăn chuẩn bị, và nguyên liệu lấy từ những thứ mà họ mang theo ở thế giới bên trên.

Khi mà họ bị trục xuất, họ đã thu mua một lượng lớn nhu yếu phẩm và chất đầy nó ở vài tụ điểm của ma giới.

“Không biết thoải mái vầy có sao không đây…”

Tomochika lầm bầm.

“Có chuyện gì sao?”

Romiko trả lời.

“Chà, đi từ đầu đến giờ thấy nó chả khác gì trò con nít cả đúng không?”

Shijou Juna bảo, cả ba người họ đều ngồi chung một bàn.

Họ đã đến tầng sáu mà không gặp chút khó khăn gì và sẽ xuống tầng thứ bảy trong ngày mai. Ban đầu, họ tuy có hoang mang về môi trường mình chưa từng đến, nhưng rồi bây giờ họ cũng đã khá quen với nó.

Bầu không khí thư thả ngập tràn khắp sảnh.

Lúc này bên trong phòng phần lớn là con gái, có lẽ điều này sẽ khiến bọn con trai cảm thấy hơi lúng túng.

“Không phải chúng ta nên cảnh giác hơn hoặc có ai đó bên ngoài canh chừng sao? Ý tớ là, chúng ta dù sao cũng đang ở giữa lãnh địa của địch mà.”

“Nếu là hồi trước thì chúng ta đã phải cử người thay phiên nhau canh gác rồi. Nhưng từ khi năng lực của Arima được tăng cường thì cậu ấy đã có thể nhìn thấy bất cứ thứ gì xung quanh trại nên cũng không sao đâu.”

Arima Osamu. Cậu chính là người nắm giữ chức nghiệp thợ xây.

Ban đầu, cậu phải rất cố gắng mới có thể xây nên một túp lều nhỏ, thế nhưng giờ cậu có thể dễ dàng dựng nên những kiến trúc lớn như khu trại giống với nơi họ đang ở bây giờ.

Đồng thời, chức nghiệp thợ xây cũng cho phép cậu nhìn thấy bất cứ thứ gì bên trong nơi cậu xây.

Nhờ những hàng rào xung quanh khu trại, khả năng của chức nghiệp thợ xây cũng được mở rộng. Hay nói cách khác, cậu có

thể quan sát kẻ thù trong một phạm vi rất xa xung quanh khu trại.

“Huh? Vậy chẳng phải tệ lắm sao? Bộ mấy cậu không ghét cậu ấy như ba tên tam tước kia à?”

Tomochika nghĩ rằng nếu cậu có thể nhìn thấy bất cứ nơi nào bên trong chỗ ngủ của mọi người, thì sẽ có ai đó không cảm thấy thoải mái.

“À, Arima khá nổi tiếng nên cũng không ai phàn nàn đâu. Không những vậy cậu ấy còn đề nghị sử dụng giao ước của Akino lên mình nữa. Chẳng phải vì cái tính thẳng thắng của cậu ta nên mới được ưu thích sao?”

Kana trả lời. Bộ ba tam tước dâm dục cũng có vẻ miễn cưỡng chấp nhận cậu nên có lẽ đó là điều khác biệt ở đây.

“Đúng là vớ vẩn mà…”

“Cậu ấy còn là một học sinh danh dự với ước mơ là được trở thành một kiến trúc sư đấy, một người vừa tốt vừa đẹp trai như vậy thì ai mà không thích cơ chứ? Tomochika này, có khi nào Arima không phải mẫu người của cậu không?”

“Cũng không phải là tớ ghét cậu ta, nhưng…”

Khi nghĩ về điều đó, cô đột nhiên nhận ra mình chưa từng nhìn nhận một người con trai theo cách đó.

“Chắc gu của cậu là Takatou đúng không?”

“S-sao tự dưng cậu nhắc đến cậu ta chi thế?”

“Hể, hai người lúc nào cũng luôn đi với nhau hết mà, tớ thấy lạ là cậu không có cái tình cảm đó đấy.”

“Không, không phải đâu, tớ chỉ- ủa mà, hình như cậu ấy không ở đây thì phải?”

Tomochika nhìn quanh tìm Yogiri và phát hiện cậu không ở trong phòng ăn.

“Ồ đúng rồi nhỉ.”

Romiko cũng giúp Tomochika tìm cậu. Căn phòng không lớn đến mức có thể dễ dàng mất dấu một người, điều đó có nghĩa cậu đã ra ngoài từ khi nào.

“Cậu ấy là loại người thích ở một mình, nên chắc hẳn phải khó khăn cho cậu ấy lắm khi phải ở nơi đông người thế này.”

“Cậu có nói quá không vậy?”

Tomochika lên tiếng, và trong lúc còn đang phàn nàn, cô bắt đầu nghĩ có lẽ điều đó là thật.

Yogiri ngồi gần bìa khu đất trống giữa rừng, lặng lẽ nhìn pháo đài bằng đá đang được ánh trăng chiếu sáng.

Đó là pháo đài do một người mang chức nghiệp thợ xây xây nên.

Khi cậu tạo ra nó, quy trình làm không khác gì một trò chơi, xóa bỏ một phần cánh rừng và xếp chồng những khối đá lần lượt xuất hiện, điều đó cho phép cậu nhanh chóng xây dựng một tòa kiến trúc khổng lồ.

Những giọng nói vui vẻ phát ra từ bên trong khu trại.

Mọi người đều đang ăn, nhưng Yogiri đã ăn xong sớm và ra ngoài.

—Nhìn chỗ này làm mình nhớ lại chỗ mình sống hồi trước.

Nơi này gợi cho cậu nhớ về trang viên cậu từng sống.

Dù nằm dưới lòng đất, nhưng nơi ấy lại chẳng có vẻ gì là dưới lòng đất cả.

Cậu đã từng sống trong một tòa biệt thự bên trong khu rừng do ngôi đền canh giữ. Cậu thầm nghĩ cảm giác khi ở giữa một rừng cây cũng tương tự như thế này. Cứ như một khu rừng thu nhỏ, tên ác ma ở đây có lẽ cũng đang trong tình cảnh mà Yogiri đã từng.

Cậu lặng lẽ ngồi đó, đắm chìm vào suy nghĩ của mình.

Cậu không phải muốn ra ngoài vì lí do đặc biệt gì. Cậu chỉ là cảm thấy chút khó chịu khi ở nơi đông người. Bởi không có gì nhiều để làm khi ở đây, Yogiri lấy chiếc máy game cầm tay từ trong túi áo mình ra.

Đó là một trò đi săn quái vật và thu thập nguyên liệu.

Cậu đã xong hầu hết các nhiệm vụ chơi đơn và chỉ còn lại mỗi chế độ chơi nhiều người cấp cao.

Cậu có thể tự hoàn thành nó một mình và những game thủ cao tay cũng có thể dễ dàng xong nó. Thế nhưng Yogiri không thực sự giỏi chơi game cho lắm.

–Cứ chơi solo kiểu này đúng là phiền phức thật, mình càng lúc chỉ càng muốn được về nhà rồi đấy

Trong lúc đang đắm chìm vào suy nghĩ về cách để trở về, cậu nhận ra có ai đó đang đến từ phía khu trại.

Đó là David.

Anh đang loạng choạng bước về phía Yogiri.

Khi cậu còn đang băn khoăn tự hỏi anh có việc gì cần với cậu không, David băng qua cậu mà không nói lời nào.

“Anh say rồi à?”

Cậu cố hỏi nhưng không một tiếng trả lời, và cứ như vậy, David lảo đảo đi về phía khu rừng.

Yogiri thấy rằng thái độ kì lạ của anh như một lời báo rằng không nên để anh một mình, vậy nên cậu liền đuổi theo David.

Trong khi còn đang hoang mang không biết chuyện gì xảy ra, họ một lần nữa lại ra khỏi khu rừng.

Trước mặt họ là một vách đá dựng đứng. Là địa ngục nằm giữa ma giới.

“Nèè!”

Yogiri nhận thấy tình hình ngày càng tệ đi nên đã cố nắm lấy vai David.

Thế nhưng, anh chỉ nhẹ nhàng gạt tay cậu ra khiến Yogiri mất thăng bằng và ngã xuống.

Trong lúc đó, David, vẫn còn đang run rẩy, đang hướng thẳng về phía vách đá.

Yogiri không rõ chuyện gì đang xảy ra với anh, nhưng cậu biết chắc chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

David vẫn đang đi tới, và nếu cứ tiếp tục vậy, anh sẽ rơi xuống vách đá.

Và rồi, cậu nhìn thấy điềm báo tử. Nó dù cho không hoàn chỉnh, nhưng cậu vẫn có thể nhìn thấy một lớp sương đen, mờ

ảo phía trước David.

Điều đó không có nghĩa là David sẽ có khả năng chết, nhưng nếu cậu đi theo anh, cậu sẽ gặp nguy hiểm.

Thế nhưng Yogiri vẫn chạy về phía David. Cậu ôm lấy hông và đẩy anh về phía trước, David không thể kháng cự và ngã bịch xuống.

Yogiri đứng dậy và nhìn vào mặt anh.

“Xin chàooo… có vẻ không được rồi nhỉ.”

Đôi mắt của David hoàn toàn trống rỗng.

Anh không hề nhìn Yogiri và cũng chẳng có vẻ gì là còn tỉnh táo.

“Mình ước gì mình học được cách cõng người khác từ Dannoura trong mấy lúc thế này thật.”

Mang người bất tỉnh đi là một công việc rất khó với những ai không quen.

Dù cho có đang phàn nàn, Yogiri vẫn quyết định nắm lấy hai chân David và kéo anh đi. Dẫu điều đó có khiến anh phải dính vài vết bầm, nhưng cậu không đời nào để anh lại ở một nơi như thế này.

Crack.

Khi cậu đang cố kéo anh, thì đột nhiên cậu nghe thấy một tiếng động nhẹ, như thể có thứ gì đó vừa nứt ra.

Sương mù đen ngày một dày đặc hơn và điềm báo tử cũng đột nhiên tăng mạnh.

Mọi thứ sau đó bắt đầu rơi thẳng xuống khiến cậu không kịp trở tay. Chỗ đất hai người đang đứng dần sụp xuống dưới địa ngục.

———

Otori Haruto nhìn qua cửa sổ phòng ăn.

Có lẽ không ai nhận ra, có một con cú đang đậu trên một cái cây trong vườn.

Đó là con cú mà cậu đã dùng, đồng thời nó cũng như lời nhắn cho thấy Haruto đã thành công.

Cậu có thể sử dụng kĩ năng để dò tình trạng của Yogiri, nhưng bởi kĩ năng của cậu chỉ có thể đọc qua những thành tựu nên cậu không thể biết được chuyện gì đang xảy ra.

“Có chuyện gì sao Haruto? Cậu trông có vẻ rất vui đấy.”

Haruto nhận ra cậu đang vô thức mỉm cười khi được Otani Yui, người ngồi đối diện cậu nhắc.

“Cậu nghĩ vậy à?”

Tất cả mọi người đều đang vui vẻ tận hưởng bữa tiệc, nên dù cho cậu có đang vui đi nữa thì cũng không hề lạ.

Một sự trùng hợp hay ho khi nhìn thấy kế hoạch đi đúng hướng.

Ngay từ đầu cậu cũng không nghĩ rằng kế hoạch lại thành công. Lấy thất bại của mình để xử lí mới là cách làm việc tốt nhất.

Mấu chốt của kế hoạch này cũng đơn giản.

Khiến Yogiri phải tiến vào vùng nguy hiểm. Cậu không thực sự cần phải dính dáng đến kế hoạch nên cậu cũng không hề gặp nguy hiểm.

Vậy cậu đã làm thế nào?

Phần này, cũng như vậy, đơn giản mà lại hiệu quả.

Từ đầu, Haruto đã quan sát Yogiri và thấy cậu là loại người dù không quan tâm đến người khác nhưng cũng sẽ không bỏ mặc họ. Nếu ai đó thân với cậu gặp nguy hiểm, cậu sẽ không chần chừ mà giúp họ.

Một trong những ý tưởng cậu nghĩ ra theo tiền đề đó là sử dụng David làm mồi nhử.

Nếu cậu định sử dụng mồi nhử, cậu còn một phương án khác nữa là Dannoura Tomochika, người có vẻ là bạn thân của Yogiri, thế nhưng điều đó sẽ không dễ chút nào. Tomochika không liên quan gì đến chuyện này và cũng cô không hề có lỗ hổng nào để lơ là. Và Tomochika có vẻ cũng sẽ đi theo Yogiri bằng cách nào đó. Hay nói cách khác, có khả năng việc tiếp cận Tomochika khó không khác gì việc tiếp cận Yogiri.

Lúc này cũng có vài người khác cậu bắt đầu làm thân như Ninomiya Ryouko hay Carol S Lain. Thế nhưng bởi họ sở hữu khả năng chiến đấu trọng yếu cho cả đội nên hi sinh họ không phải là ý hay.

Cũng bởi có khả năng các bạn học của cậu đã được cường hóa nhờ phước lành hiền giả, nên thuốc và lời nguyền sẽ không có tác dụng.

Điều đó khiến cho David trở thành một ứng cử viên hoàn hảo cho việc làm mồi nhử. Anh trông có vẻ thân với Yogiri và tuy là lính hoàng gia nhưng lại chẳng mạnh bằng những ứng cử viên. Không những vậy, David còn có vẻ như không định làm gì Yogiri.

Cậu cho David uống phải loại thuốc mà cậu có được trong thành phố khiến anh trở nên mù mẫn và bảo anh đi về phía vách đá.

Chỗ vách đá đã bị phá sẵn để khiến nó dễ sập hơn.

Đây chính là điểm yếu của Yogiri, bị bắt ép vào một nơi mà mình không biết. Lấy ví dụ như khi cậu đi qua một chỗ mà sẽ có tên bắn ra, hay đá rơi xuống thì sẽ không có tác dụng bởi cậu đã biết đó là một cái bẫy. Lí do là vì có khả năng sẽ có người chết.

Vậy nếu như vách đá sụp xuống thì sao? Trong trường hợp đó, cậu sẽ là người rơi xuống và cậu không thể dừng nó bởi nó sẽ không giết thêm ai cả. Ngay từ đầu, Yogiri đã bị cưỡng chế đi đến thế giới này và không thể phản kháng. (Zard: Quân sư gà, đoán sai bét :)))

Dù vậy, việc cậu thành công hay không cũng chỉ phụ thuộc vào may mắn.

Một bữa tiệc được tổ chức và Yogiri sẽ chỉ muốn ở một mình.

Điều đó tạo cơ hội cho cậu xử lí David dễ hơn.

Yogiri sẽ nhận ra David đang đi về phía vách đá.

Sau đó David sẽ hướng về chỗ nứt.

Yogiri sẽ chạy đến ngăn không cho David rơi xuống.

Và vách đá sẽ sụp đổ do trọng lượng của hai người.

Dù vậy, cũng không có gì chắc chắn cả. Chỉ một thay đổi nhỏ cũng đủ kéo theo một đống hệ lụy phía sau và khiến kế hoạch của cậu đi tong.

Nhưng điều đó cũng không thành vấn đề. Nếu cậu quá tự tin vào chiến thắng của mình thì sẽ dễ khiến Yogiri nghi ngờ cậu.

Cậu thi hành một kế hoạch không chắc sẽ thành công và phó thác mọi chuyện cho số phận.

Đây không phải giết người, đây chỉ là một tai nạn dẫn đến cái chết.

Đó là kế hoạch của Haruto.

“Chà, từ đầu đến giờ mọi chuyện êm xuôi thật đấy. Chúng ta còn chẳng có gì gọi là chút khó khăn cả đúng không?”

“Ừ. Ngày mai chắc cũng ổn cả thôi.”

“Chưa đến tầng bảy thì chưa chắc được đâu. Mà nói chứ nếu chúng ta cứ phối hợp cùng nhau thế này thì tớ nghĩ chắc sẽ xoay sở được thôi.”

“Dễ quá cũng là một vấn đề đấy phải không mấy đứa?”

Một giọng nói vang vọng khắp bữa tiệc ồn ào, náo động kia.

Nó thu hút đến nỗi khiến người khác phải để ý và kéo theo cả bản năng của họ, khiến họ nghĩ rằng mình không nên phớt lờ bất cứ lời nào của người nói.

Đột nhiên, một người phụ nữ váy trắng xuất hiện giữa phòng ăn.

Đó chính là hiền giả Shion.

Hầu hết mọi người đều không nghĩ sẽ gặp cô ở đây bởi lần cuối họ được nhìn thấy cô là ở trên xe buýt.

Tiếng ồn ào trong căn phòng giảm bớt và mọi cặp mắt đều tập trung vào Shion.

“Cô có chuyện gì sao? Tôi không hiểu cho lắm, theo như những gì cô bảo thì bọn tôi đến giờ này vẫn làm tốt mà.”

Haruto tự hỏi liệu cô có phải đến đây vì kế hoạch xử lí Yogiri không. Bởi đến giờ nó đã thành công nên việc cô xuất hiện lúc này cũng không có gì là lạ.

“Ồ không có gì đâu, cứ tiếp tục đi. Lần này ta đến vì chuyện khác cơ. Như nãy ta đã nói rồi đấy, ta nghĩ thế này có phần hơi bị dễ so với một thử thách. Và nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn vầy thì ta e là sẽ không có hiền giả mới nào được sinh ra dù các ngươi có giết được ác ma hay không đâu.”

“Ch-chờ đã! Cô đang nói gì vậy hả!? Chẳng phải bọn tôi có thể trở thành hiền giả chỉ bằng cách có được thành tựu tuyệt vời thôi sao?”

Yazaki hét lên.

“Bây giờ thì đâu phải đâu đúng không? Muốn trở thành hiền giả là phải trải qua giai đoạn thức tỉnh sức mạnh và nhận được năng lực qua việc cực kì cố gắng để hoàn tất được một chiến tích lẫy lừng. Thế mà đến giờ các ngươi lại chẳng có vẻ gì là khó khăn cả nên nó sẽ là một vấn đề lớn nếu cứ như vậy đấy. Ngươi thấy đấy, đó là lí do vì sao ta nghĩ đây là lúc để bắt đầu giai đoạn thức tỉnh. Chuyện gì đó như phải chiến đấu với một kẻ thù không thể tránh khỏi hay chứng kiến bạn bè mình chết sẽ khiến các ngươi nhận được sức mạnh vượt xa giới hạn của mình.”

Một cảm giác không lành bắt đầu truyền đi giữa đám đông. Mọi người từ nãy đến giờ đều đang rất vui vẻ và có lẽ nó sẽ kết thúc ở đây.

“Đó là lí do vì sao khiến ta tự hỏi rằng nếu để các ngươi giết nhau thì sao nhỉ? Giờ chắc ai cũng đã quen với năng lực của mình rồi đúng không? Chẳng phải giờ các ngươi nên tận dụng nó để giết lẫn nhau cho đến khi chỉ còn mỗi mình mình sống sót thôi sao?”

Không một ai có thể nói gì.

———

Lời tuyên bố cực sốc của Shion tạo ra sự hoang mang khắp cả lớp.

Nhưng có một người trong số họ, nghĩ rằng những lời của Shion bây giờ không đáng để tâm.

Đó là Ninomiya Ryouko.

Cô không nhìn Shion, thay vào đó cô lại nhìn vào chiếc điện thoại đang run như điên của mình.

Màn hình đang chớp nháy liên tục, như thể đang biểu thị một cảnh báo cho chuyện sắp xảy ra.

"…Tại sao…tại sao phong ấn thứ hai lại…"

Cô lẩm bẩm, khuôn mặt cô như thể nhìn thấy viễn cảnh thế giới đi đến hồi kết.

———-

Vách đá sụp xuống khiến cho Yogiri và David rơi thẳng xuống địa ngục.

Cậu hoàn toàn không có gì và cũng không có nơi nào để nắm lấy.

Từ đó, cậu cứ rơi thẳng xuống theo phương của trọng lực.

Haruto đã đúng.

Năng lực của Takatou Yogiri chỉ có phát hiện sát ý và phép tức tử, ngoài ra, về mặt vật lí, cậu không khác gì một con người bình thường. Nếu cậu rơi xuống từ độ cao này thì cậu cũng sẽ chết như bao người khác.

Thế nhưng, những ai đã biết về Takatou Yogiri sẽ không nghĩ vậy.

Không đời nào cậu không dự tính trước tình huống này.

Không đời nào cậu chưa từng trải nghiệm việc này.

Và cũng không đời nào chuyện thế này có thể giết cậu.

Bởi nếu Takatou Yogiri chết vì chuyện này, thì thế giới có lẽ đã được cứu từ lâu rồi

Discord Facebook

Chương 12: Ấm quá…Ủa mà giờ không phải lúc nói chuyện này!

Ném viên thứ ba

———

Đền thờ Thánh Hậu.

Nó vừa là trung tâm vừa là vùng đất thánh của nhà thờ Axis. Hay nói cách khác, nơi ấy chính là nhà thờ đứng đầu của giáo hội.

Tọa lạc tại thủ đô vương quốc Mani, nó tự hào nắm quyền điều hành của tất cả tổ chức tôn giáo lớn nhất trên thế giới.

Cách đây rất lâu, Thánh Hậu đã sống tại đây.

Khi Thánh Hậu băng hà vì hi sinh bản thân để phong ấn ác ma Albagarma, bà đã được tôn thờ như một vị thánh.

Qua hàng ngàn năm, nó đã trở thành một biểu tượng tôn giáo.

Đúng như cái tên đã nói, biểu tượng của nhà thờ Axis chính là trục thế giới. Nó bao gồm một mũi tên từ trên trời đâm xuyên qua tâm thế giới. Không những vậy, những công trình kiến trúc có liên quan đến nhà thờ đều có dạng hình trụ.

Hiện giờ, đền thờ thánh hậu là một đống hổ lốn những tòa nhà hình trụ đen trắng được nối với nhau bằng những cây cầu. Một khung cảnh hào nhoáng và phức tạp. Có lời đồn rằng ai nhìn vào đó cũng sẽ cảm thấy choáng ngợp. Nó thừa sức để khiến bạn cảm thấy sự thiêng liêng phát ra từ nó.

Và ở phía trên cao kia chính là nơi làm việc của các tổng giám mục.

Khi Thánh Hậu đã không còn, nhà thờ Axis được cai trị bởi một hội đồng gồm mười tổng giám mục.

Các tổng giám mục thường làm việc trong khu vực giáo phận của mình, nhưng luôn có một người ở lại đền thờ thánh hậu. Họ thay phiên nhau đảm nhận công việc này, và Hollaris là người đang ở đây lúc này.

Hollaris đứng bên cửa sổ và nhìn xuống.

Đền thờ thánh hậu là tòa nhà cao thứ hai của thành phố, thế nên bạn có thể nhìn được bao quát toàn cảnh từ phía trên đây.

Có vẻ như đã vừa có thảm họa gì đó đã phá hủy phần lớn thành phố.

Thế nhưng Hollaris bây giờ lại không quan tâm đến chuyện đó.

Đó là bởi Hollaris vốn dĩ đã chắc chắn rằng thế giới này đã đến hồi kết.

Ông cảm nhận được sự hồi sinh của Ác Ma Mana từ sâu thẳm bên trong mình.

Nhân loại không hề biết chút gì về chuyện đang xảy ra.

Họ không biết rằng ác quỷ và quái vật đã thoát ra ngoài.

Nếu chúng muốn, chúng có thể dễ dàng hủy diệt đất nước này.

Nhưng Hollaris có một nhiệm vụ. Ông phải khiến Mana, thứ đang bị giam giữ bên trong ma giới, khuây khỏa.

Đó là lí do ông tham gia vào tổ chức tôn giáo lớn nhất thế giới và nhận được quyền quản lí tất cả các cổng vào ma giới đang nằm rải rác bên dưới khắp thành phố.

Nếu không thể đi ra, thì ai đó phải đi vào để thay thế.

Thế nhưng, nếu cứ ngẫu nhiên kêu gọi ai đó đến thì sẽ không vui chút nào, vậy nên phải có vài luật.

Và thế là ông đã cho tất cả các nhà thám hiểm tự do khám phá ma giới.

Thế nhưng, mọi chuyện giờ đã kết thúc.

Mana đã trở lại, ông không còn quan tâm đến những nhà thám hiểm, và ông cũng không còn lí do gì để làm tổng giám mục nữa.

Khi lên đây thì tên Mana đó sẽ làm gì?

Ngay cả Hollaris cũng không biết.

Tất nhiên, ông sẽ phục bất cứ mệnh lệnh nào của cô.

Hollaris đưa mắt tìm kiếm bóng hình của Mana.

“Um, phong ấn giờ đã bị phá rồi đó, sao tôi không thấy gì khác hết nhỉ?”

Hanakawa đã nhận được toàn quyền điều khiển ma giới, và cậu cũng đã phá vỡ phong ấn giam giữ Mana.

Quả thật khối bán cầu bao quanh chiếc giường giờ đã biến mất. Thế nhưng Mana ngay từ đầu đã không bận tâm gì về cái phong ấn nên dù có hay không cũng chẳng khác gì.

“Anh trai đã nghiêm khắc bảo ta không được ra khỏi đây và cái lớp rào chắn đó chính là minh chứng cho cái mệnh lệnh đó. Nhưng giờ nó đã mất, điều đó đồng nghĩa với ảnh đã cho phép ta đi!”

“Quào… tôi chả hiểu ngài đang nghĩ gì nữa…”

Người anh trai ở đây chính là Ác ma Albagarma. Và vì hắn đã chết nên cô cũng không cần quan tâm gì về lời hứa đó nữa. Thế nhưng có vẻ phong ấn thực sự rất quan trọng.

Có vẻ như khi đã hứa với ai thì phải giữ lời. Nhưng nếu vậy thì chỉ cần Albagarma trao chiếc khòa phong ấn cho ai đó khác thì lời hứa đó cũng không còn tác dụng.

Dù rất lạ, nhưng Hanakawa quyết định sẽ không đào sâu thêm. Chuyện cô nghĩ sao thì tùy cô.

“M-mà, tôi đã giải phong ấn theo như lời hứa rồi đó. Ngài sẽ giúp ngài Lute đúng không? Và, um, tôi đi được chưa?”

“Đi đi. Dù sao thì chỉ cần nhìn cái thằng mập ú gớm ghiếc như ngươi trong một thời gian dài cũng đủ khiến ta phát ói. Sao ngươi không cút ngay trước khi ta đổi ý.”

“Um vâng…. Ngài lúc nào cũng thô lỗ với tôi nhưng hồi trước ngài cũng chưa bao giờ gọi tôi là xấu xí thằng mặt vậy cơ mà…”

Nhưng cậu cũng không thể cứ mãi buồn về chuyện đó.

Cậu không biết khi nào tâm trạng cô sẽ thay đổi.

“Gi-giờ nhé ngài Lute, ngài cũng phải đi luôn đấy. Tiểu thư Mana đã được giải phóng rồi. Điều duy nhất bây giờ cần làm chỉ là chờ coi cảnh Takatou sợ hãi chạy loạn khắp nơi đến khi

chết mà thôi… chà, tôi không biết liệu cậu ta sẽ ra sao, nhưng tôi nghĩ hắn xong rồi! Chữa lành!”

Hanakawa niệm phép hồi phục lên Lute, người đang nằm co vo dưới đất.

Thế nhưng hai cánh tay bị mất không hề trở lại. Khi nhìn kĩ hơn chỗ cánh tay của Lute, nơi đó không hề có máu hay vết thương gì. Không có gì ngoài phần cùi chỏ, tất cả chỉ có vậy.

“Ngài phải cố lên. Bộ ngài không muốn coi cảnh Takatou chết sao!? Bộ ngài không muốn trả thù sao!?”

“Phải, ưm, ta đã đến tận đây rồi mà.”

Lute yếu ớt đứng dậy.

Và cậu bước đi kế bên Hanakawa.

Trước tiên họ cần phải ra khỏi căn phòng tối mờ này.

Hanakawa quay đầu lại. Có vẻ như Mana không hề quan tâm đến bọn họ, nhưng họ cũng không thể tốn thời gian ở đây mãi.

Họ chầm chậm bước đi để không thu hút sự chú ý. Điều đó khiến cho cánh cửa như rất rất xa.

“Hmm? Sao tự dưng khó đi vậy?”

Như thể có gì đó đang giữ chân cậu.

Vì quá tối nên cậu không nhìn rõ nó là gì. Nhưng có cảm giác như chân cậu đang bị lún xuống đất.

“Eehhhh…. Sao mà nó gớm dữ vậy…”

Sau đó, cậu cuối cùng cũng đã biết đó là gì.

Cậu cảm thấy thứ gì đó nhầy nhụa, nhớp nháp bên dưới chân, nhưng cậu cũng không dám nhìn xuống.

“Do phong ấn đã không còn nên cơ thể tiểu thư Mana đã phồng ra đến bên ngoài…”

“Hả!? Vậy cái chỗ này…”

“Ta không chắc lắm…nhưng ta nghĩ ngài ấy chuẩn bị sinh chủ nhân…”

“Um, a… tôi không muốn nghĩ đến cảnh đó đâu. Nhưng có lẽ nào chỗ này…”

“Chúng ta đang ở bên trong tiểu thư.”

“Ấm thật đấy… ủa mà giờ không phải lúc nói chuyện đó! Chúng ta cần ra khỏi đây nhanh!”

Nhưng họ càng cố di chuyển, chân họ lại càng bị lún xuống. Và họ không thể tiến thêm bước nào nữa.

“Nếu cứ như này thì chúng ta sẽ bị loại bỏ như vật thể lạ trong cơ thể dù cho tiểu thư không cố tình làm vậy… ta sẽ đá ngươi ra khỏi đây, rồi ngươi phải lập tức chạy ngay đi đấy.”

“Ch-chạy ư!? Mà chạy đâu mới được!?”

“Ngươi giờ đã có toàn quyền ở ma giới rồi. Rồi ngươi cũng sẽ tìm được đường tắt thôi. Nó nối với mọi tầng, chỉ cần ngươi đến được tầng đầu tiên là ngươi sẽ dễ dàng ra khỏi đây.”

“Nế-nếu vậy, chúng ta có thể cùng nhau thoát…”

“Không được đâu. Chúng ta sẽ chết nếu cứ thế này. Trừ khi ngươi đang bảo mình đủ mạnh để ném ta ra khỏi chỗ đây.”

“Um… nói thì dễ hơn làm đấy, tôi…”

“Vậy thôi, tạm biệt nhé.”

Không đợi thêm phút nào, Lute lập tức đá Hanakawa ra.

Hanakawa bay thẳng ra khỏi dinh thự.

Cậu tiếp đất bằng mặt và trượt dài.

“Ngài Lute!!”

Hanakawa đứng dậy và nhìn quanh.

Tòa dinh thự trắng đã hóa thành một cục thịt đỏ thẫm.

Sau đó, tòa dinh thự nổi lên những thứ gì đó như bắp cơ hay một đống ruột quanh cơ thể. Không còn thứ gì đỡ lấy kết cấu khiến nó sụp xuống bởi trọng lượng của mình và biến thành một khối thịt bầy nhầy.

Sự thay đổi này không chỉ diễn ra ở dinh thự, mà còn ở những khu vực xung quanh dù rất chậm.

Dần dần, nó nuốt lấy những người dân và thị trấn xung quanh.

“A-aahhh!”

Cậu sẽ bị nhấn chìm trong đống thịt kia nếu không di chuyển.

Và rồi Hanakawa điên cuồng chạy ra khỏi thị trấn.

———-

Tầng sáu ma giới, bên trong phòng ăn uống của khu trại nằm giữa rừng.

Tại nơi ấy, hiền giả Shion đang có một cuộc nói chuyện với các ứng cử viên.

“Nào nào, sẽ thật không công bằng nếu ta bảo các ngươi phải giết lẫn nhau liền bây giờ. Dù gì thì cũng có vài tên ở đây có thể làm vậy ngay lập tức cơ mà. Vậy nên ta sẽ cho các ngươi một giờ để chuẩn bị. Tất nhiên là trong một giờ đó không ai được tấn công nhau hết. Nếu ai phạm luật sẽ bị tước quyền thi đấu. À mà nói luôn, ta đã vô hiệu hóa tất cả kĩ năng của các ngươi rồi nhé, các ngươi có thể thỏa sức đánh nhau mà không có chúng.”

“Gi-giết nhau sao!? Tại sao bọn tôi lại phải làm việc đó cơ chứ!?”

“Ph-phải đó! Mắc mớ gì bọn tôi phải làm hả!?”

“Phải! Tự dưng kêu người ta giết nhau là sao?”

Một người hét lên và những người còn lại cũng hùa theo. Chẳng mấy chốc, tất cả đều lên tiếng và phàn nàn.

“Chẳng phải quá rõ rồi sao? Ta đang định cho tất cả các ngươi vào tình huống các ngươi buộc phải giết hại lẫn nhau. Để coi… ta sẽ chấm điểm theo từng giờ. Đứa nào không giết bất cứ ai trong vòng một tiếng đó thì sẽ bị ta giết, được chứ?”

“…Nếu vậy, mày sẽ là người chết ở đây…”

Fukai Seiichi từ từ đứng dậy, cậu chính là người sở hữu chức nghiệp thần chết.

“À, thế cũng được. Nếu ngươi có thể giết ta thì coi như thử thách kết thúc tại đây. Số lượng hiền giả cũng không thể bổ sung thêm bằng cách đó nhưng kẻ nào giết được ta thì đáng giá với hai hiền giả lận đấy.”

“…Mày chắc bảo tao là phước lành không có tác dụng gì với mày đúng không?”

Đó rõ ràng là một lời nói khích, nhưng nó cũng rất cần thiết lúc này.

Shion có khả năng điều khiển mọi phước lành cô ban. Và nếu chúng bị vô hiệu, các ứng cử viên sẽ không đời nào có thể đánh bại cô. Vậy nên họ cần cô phải hứa.

Khích cô và khiến cô phải chiến đấu công bằng.

“Ta đâu có nói vậy bao giờ đâu cơ chứ… nhưng ta không nghĩ ngươi có thể thắng ta được đâu. Tốt nhất ngươi nên ngoan ngoãn vâng lời và giết nhau nếu như muốn sống đi.”

“Chết đi!”

Seiichi giải phóng sức mạnh.

Shion hơi nghiêng người qua một bên.

Tất cả chỉ có vậy.

“Nó…nó không có tác dụng sao!? Vô lí!”

“Thôi nào. Nó có hoạt động đấy chứ. Ta có thể đã giết ngươi ngay từ khi ngươi định sử dụng sức mạnh rồi, chỉ là ta cố tình để ngươi dùng thôi. Dù gì thì ta cũng khá hứng thú với cái năng lực tức tử đó đấy.”

“Chết tiệt! Sao mày lại không chết!?”

“Thì ta đã nói rồi đấy, nó có hoạt động mà. Dĩ nhiên, chẳng phải việc chết rồi sống lại là rất bình thường sao?”

“Chết đi! M* mày chết đi! Chết! Chết! Chết!”

Seiichi liên tục sử dụng sức mạnh của mình hết lần này đến lần khác.

“C-cái méo gì vậy! Mày là cái giống gì vậy hả!?”

“À, phải rồi nhỉ. Ta chưa nói cho các ngươi nghe về năng lực của ta nhỉ. Các ngươi có thể gọi nó là nhịp đập cấp độ. Ta tăng cấp theo nhịp đập con tim của mình. Và khi chuyện này xảy ra, tất cả thể lực, máu, và trạng thái cơ thể đều được phục hồi. Và ngươi sẽ được sống lại thôi.”

Seiichi liên tục hét lên ‘chết đi’ như thể vốn từ của cậu chỉ có vậy. Cậu không thể làm gì được nữa.

Shion như thể không quan tâm và cứ tiếp tục tiến tới.

“Chà, ta đoán năng lực tức tử cũng chả là gì hết nhỉ.”

Shion lại gần Seiichi và nói.

“Giờ thì… có vẻ tất cả đều đang tập trung về phía chúng ta nhỉ. Tuyệt thật đấy, ngươi có thể thách đấu ta bất cứ lúc nào nhưng cũng phải chuẩn bị tinh thần mà chết đi nhé.”

Shion vung tay.

Một đòn đánh trực diện khiến Seiichi không thể né.

Bầm!

Một âm thanh khô khốc vang lên, đồng thời cả đầu cậu văng ra và cơ thể cậu ngã xuống.

Với năng lực của Shion, cô không cần phải lại gần đến vậy để đấm cậu.

Và rồi, đây chính là cảnh tượng thật sự của bạo lực. Máu lênh láng và não tung tóe khắp nơi. Một cách tàn bạo để khiến họ cảm nhận thế nào là cái chết.

Một bài học dễ hiểu.

“Thế giờ, ta sẽ giải thích luật chơi.”

Shion cười như thể việc giết Seiichi không là gì.

“Thử thách sẽ bắt đầu sau một tiếng tính từ lúc ta phổ biến xong luật chơi. Các ngươi không được tấn công ai trong vòng một tiếng đó. Nếu làm vậy ta sẽ giết các ngươi ngay. Phạm vi thử thách sẽ là tại tầng sáu này. Nếu ai ra ngoài thì ta sẽ giết tên đó. Nếu trong vòng một giờ kể từ khi thử thách bắt đầu mà các ngươi lại không giết ai, ta sẽ giết tên đó. Sau một tiếng thì phạm vi chơi sẽ thu nhỏ lại, tất nhiên nếu các ngươi lỡ ở ngoài thì ta cũng sẽ giết ngay. Người cuối cùng còn sống sẽ là người chiến thắng và ta sẽ không giết tên đó. Tất cả hiểu rồi chứ.”

Và như vậy, các ứng cử viên chen chúc nhau để là người đầu tiên ra khỏi nhà ăn này.

Discord Facebook

Chương 13: Ugh. Cái gì cậu cũng nói được hết nhỉ!

Ném phát cuối

———-

“Đây là cuốn tiểu thuyết ‘More than human’ của Theodore Sturgeon.”

Rất lâu trước đây, khi Yogiri còn sống ở dinh thự dưới lòng đất. Takatou Asaka đã mang tới một cuốn sách sau một hồi chật vật để đến chỗ cậu.

“Cái cuốn đó thì con không biết, nhưng có phải mẹ đang nói về người có cái luật tên ‘định luật Sturgeon’ không?” (Zard: Như chap 9 có nói Asaka là mẹ nuôi của Yogiri khi còn đang sống ở ở phòng thí nghiệm nhe.)

“Phải, con nói đúng rồi đó. Là cái ông mà bảo chín mươi phần trăm khoa học viễn tưởng là rác rưởi đấy. Mẹ thấy cuốn sách này giống mấy kiểu khoa học viễn tưởng cổ điển. A, có phải con đang ngạc nhiên vì sao người như mẹ lại đi đọc mấy thứ này đúng không?”

“Con không hiểu mẹ đang nói gì. Tại sao con lại phải đánh giá người khác là có hợp đọc thể loại khoa học viễn tưởng không cơ chứ?”

“Mà thôi, như cái tiêu đề đã nói đấy, đây là cuốn tiểu thuyết nói về việc hơn cả loài người. Và mẹ để ý thấy có từ ‘đặc tính’ xuất hiện trong này. Vậy nên mẹ nghĩ nó đang muốn nói về ‘cá tính’. Hay nói cách khác, để có thể trở thành một loài tiến bộ hơn, con cần phải có cá tính chứ không phải đống nhân cách hay đạo đức gì hết.”

“Cá tính? Con không hiểu cho lắm.”

“Hmm. Mẹ thấy nhiều người toàn nói đó là sự liêm chính. Mẹ cũng không nhớ cho lắm. Nói chung thì nó bảo ta không thể bắt con người giống với những loài đã vượt xa con người. Những giống loài mới phải tự đặt ra luật lệ riêng của mình, dạng vậy đấy.”

“Vậy, ý mẹ là con phải nghĩ cho mình sao?”

“Đúng rồi đó. Mà, cũng không có gì phức tạp đâu. Mẹ nghĩ con chỉ cần tự đặt ra vài luật cho bản thân mình thôi? Không phải chỉ vì con có thể làm bất cứ thứ gì nên con được quyền sống buông thả. Hãy nghĩ cho thật kĩ và tạo ra những luật mà con sẽ tuân theo.”

Bởi Yogiri là một cá thể độc nhất, cậu không cần phải tuân theo những luật lệ hay tiêu chuẩn thông thường.

Cậu phải có một luật lệ riêng của mình, chứ không phải đua theo thứ đã có.

Những kí ức trên trở lại bởi giờ cậu đang trong tình cảnh mà rất có liên quan đến những luật đó.

Yogiri đang rơi xuống màn đêm.

—Mỗi tầng của ma giới cao khoảng 1 km.

Cậu nhẩm tính.

Nếu gia tốc trọng trường của thế giới này là 10m/s2 và bỏ qua lực cản không khí, thì cậu sẽ mất 14 giây để chạm đất.

Đến giờ cũng hẳn đã mất vài giây nên cậu có lẽ chỉ còn dưới 10 giây cho đến khi chạm đất.

—Nếu đây mà là thảm họa tự nhiên thì mình đã chết rồi nhỉ.

Thế nhưng, cậu đã hứa với Tomochika là sẽ đưa cô trở về. Vậy nên cậu không thể chết ở đây. Hơn nữa, dựa trên cách vách đá nứt ra, nó không hề giống với một thảm họa tự nhiên, mà đúng hơn là có ai đó tác động vào.

Khi cậu đã quyết định xong, cậu cảm thấy đây chính là lúc để giải phóng sức mạnh của mình.

Thứ sức mạnh mà Yogiri gọi là Giai Đoạn 1 không đủ để giải quyết tình huống này.

Tomochika chắc chắn sẽ cười bò lăn khi nghe thấy điều này, nhưng Yogiri vẫn luôn tự coi mình là con người bình thường.

Đó là bởi cậu có thể coi khả năng cảm nhận nguy hiểm và năng lực tức tử của mình như một sự trùng hợp.

Nếu cậu muốn, đối phương chắc chắn chết ngay lập tức. Cậu có thể cảm nhận nguy hiểm và tránh nó.

Nói một cách khách quan, dù nó trông không bình thường và cũng khá gượng ép, nhưng cậu vẫn có thể coi mọi thứ như một sự trùng hợp.

Thế nhưng, chắc chắn không một con người bình thường nào có thể thoát khỏi tình huống này.

—Nhưng thế giới này có ma thuật. Nên chắc cũng sẽ có ai đó làm cách này giống mình thôi.

Yogiri muốn được giống con người hết sức có thể. Cậu tự nhủ với mình điều đó trong khi kích hoạt năng lực Giai Đoạn 2.

Như thể trong trái tim cậu có những ổ khóa, và cậu chỉ đang lần lượt mở từng cái một và giải phóng sức mạnh của chúng.

Kể từ cái thứ hai, chúng được cài đặt để tự động khóa lại sau một khoảng thời gian.

Đó là bởi cậu cần phải thật cẩn thận từng bước với nó, chỉ một sai lầm nhỏ là có thể dễ dàng hủy diệt thế giới. Nó chính là lí do cậu cần phải cẩn thận kể từ phong ấn thứ hai.

Yogiri bình tâm sẵn sàng và liền tháo gỡ phong ấn thứ hai.

—Dừng trọng lực. Mà, nếu mình không cẩn thận, trọng lực của thế giới này sẽ biến mất mất.

Để khống chế khu vực ảnh hưởng là một điều cực kì khó nhất là khi nó liên quan đến hiện tượng hay khái niệm mà không có hình dạng cụ thể. Đó là lí do cậu ngần ngại khi giết ‘không gian’ bên trong tòa tháp phong ấn ác ma.

Hơn nữa, liệu có thật sự lực hút của thế giới này cũng là trọng lực không?

Liệu có đúng khi giết thứ mà cậu không chắc chắn không?

Lỡ như giết trọng lực chỉ khiến cho chuyển động biến đổi đều trở thành chuyển động đều thì sao.

Yogiri băn khoăn về điều này một lúc rồi gạt nó sang một bên. Đó là điều cậu đã từng nghĩ đến khi trước nên giờ có nghĩ thêm cũng chẳng có tác dụng gì.

“Phiền phức thật đấy. Thôi thì mình sẽ chỉ giết ‘động lượng của mình’ thôi vậy.”

Đó chỉ là những lời nói xuông.

Nhưng giờ Yogiri đã có thể làm vậy, bởi cậu bây giờ đã đạt đến Giai Đoạn 2.

Ngay lúc ấy, cậu lập tức giết thế năng xung quanh mình.

Với cách này, dù có là loại lực nào hoạt động cũng không quan trọng.

Thứ gì chết và hiện tượng gì xảy ra, tất cả đều phụ thuộc vào nhận thức của Yogiri.

Sức mạnh của cậu kích hoạt và tốc độ của cậu lập tức bắt đầu giảm mạnh.

Rồi cậu nắm lấy David đang rơi bên cạnh mình. Và ngay khi họ chạm đất cũng là lúc tốc độ của họ giảm xuống không.

Khi họ đã hạ cánh an toàn, phong ấn lập tức đóng lại và cậu trở lại Giai Đoạn 1. Yogiri không kìm được tiếng thở dài khuây khỏa. Nếu cứ để nó mở quá lâu thì thật không tốt chút nào.

“Anh trông không ổn lắm nhỉ.”

Cậu nhẹ nhàng đặt David xuống đất.

David ban đầu có lẽ đã tỉnh lại đôi chút. Nhưng anh giờ đã bị thương do ngã từ vách đá. Anh có lẽ đã bị gãy xương.

Khi cậu nhìn quanh, khung cảnh chung quanh có lẽ là thứ đáng ngạc nhiên nhất.

Nó là một cánh đồng đầy hoa nằm trong một khu rừng, và mọi thứ đều ngập tràn màu sắc.

Cỏ, cây, hoa, sông suối, và cả bầu trời đều như thể được tô vẽ bởi những sắc màu cực kì hào nhoáng.

Những hàng cây xoắn đến mức khó tin và nấm cũng lớn đến kinh hãi. Và những bông hoa chung quanh trông cũng nở theo cách cực kỳ bất thường.

Sau khi kiểm tra xung quanh xong, Yogiri xác định rằng không có cách nào để leo lên ngay lập tức, thế nên cậu lấy điện thoại

của mình ra.

『Alo, này! Cậu đang ở đâu vậy!? Bọn tôi đang gặp rắc rối đây này!』

Cậu gọi điện và lập tức Mokomoko bắt máy.

Họ nhanh chóng giải thích tình hình bây giờ cho nhau nghe.

Về phía Mokomoko, có vẻ như Shion đã xuất hiện và bắt họ phải giết hại lẫn nhau.

“Tôi sẽ cố tìm cách quay lại. Vậy được không?”

“Vẫn còn thời gian trước khi cái trò chém giết đó bắt đầu. Nhưng một khi nó đã bắt đầu thì khó làm được gì lắm.”

Khi đối đầu với phước lành hiền giả, võ thuật của Tomochika sẽ không đủ đánh bại bọn họ.

“Gọi cho tớ nếu có chuyện xấu xảy ra, tớ sẽ giúp cho.”

“Cậu định sẽ làm gì?”

“Thì, nói chung là tớ có cách, chỉ là không muốn phải xài nó cho lắm thôi.

“Được rồi. Nhưng mà nhanh lên đó!”

Cuộc gọi kết thúc.

Cậu quyết định sẽ đi vào rừng, nhưng rồi đột nhiên lại nghe thấy rất nhiều tiếng động phát ra gần đó.

Ai đó đang hét lên và chạy về phía nhau.

“ĐỪNG MÀ!!! Chẳng phải cô tha cho tôi rồi sao!? Tại sao lại còn tấn công tôi nữa!?”

Một giọng nói quen thuộc.

Và chủ nhân giọng nói đó nhanh chóng chạy ra khỏi rừng và lộ diện.

“Ểểểể!!”

Người xuất hiện là một cậu bé mũm mĩm, cậu chống tay ngã xuống ngay khi nhìn thấy Yogiri. Và cậu tiếp tục trượt dài trong tư thế đó. (Zard: nhiều khi phục thằng này vler :V)

Yogiri nhìn thấy cậu và nhớ ra gì đó.

“Hanakawa đấy à? Cậu làm gì ở đây vậy?”

“Tôi mới là người phải hỏi câu đó đấy!”

Cậu bé đó chính là Hanakawa Daimon, bạn học của cậu.

“Nói mới nhớ, hình như hồi trước tôi có bảo nếu gặp lại thì tôi sẽ giết cậu đúng không?”

Yogiri chỉ có lờ mờ kí ức về cuộc gặp với Hanakawa, có lẽ vì cậu không hứng thú vì với cậu cho lắm.

“Làm gì có đâu cơ chứ! Cậu chỉ bảo tôi vô rừng ở thôi mà!”

“Thế à? Dị sao cậu lại ở đây?”

Yogiri bắt đầu nhớ lại.

Hanakawa khi trước đã trở lại vì Tomochika, người đã bị bỏ lại trên xe buýt.

Yogiri đã giết hai người đi cùng cậu. Đó cũng là lúc Hanakawa phải đeo vòng cổ nô lệ và trở thành nô lệ của cậu.

Sau đó Yogiri bắt Hanakawa nộp hết đồ có giá trị ra rồi lệnh cho cậu vào rừng chờ.

Tiếp đó, họ lại gặp nhau ở tòa tháp quỷ vì lí do nào đó, và cậu lại tiếp tục bảo cậu vô rừng chờ tiếp.

“Um… đó là bởi…”

Hanakawa vừa bò cúi đầu vừa lẩm bẩm gì đó rồi lẻn ra sau Yogiri.

Khi Yogiri còn đang ngạc nhiên bởi khả năng điệu nghệ quái dị này, một thứ gì đó đi ra từ phía khu rừng.

Thứ xuất hiện là một cục tròn bán trong suốt.

Nó không có hình dạng và nhìn giống thạch, nó lớn đến nỗi bạn sẽ phải ngửa cổ lên nếu muốn nhìn hết nó. Bên trong đó còn có gì đó giống như rác thải. Nhìn về phía khu rừng, cứ như thể mọi thứ trên đường đi của nó đều bị tan chảy. Có lẽ nó đã hấp thụ những thứ đó vào trong người.

Bởi không có dạng rắn nên có những thứ trông như chân mọc ra khắp cơ thể nó giúp nó di chuyển.

Rất nhiều thứ như vậy đang đi ra từ phía khu rừng.

“Chết đi.”

Yogiri cảm thấy sát ý từ chúng nên đã sử dụng sức mạnh.

Cục thạch lập tức mất hết sức mạnh và từng phần bắt đầu rớt xuống. Thứ duy nhất còn lại là một đống rác thải.

“Cậu đúng là điên như thường mà!”

Hanakawa hét lên từ phía sau lưng cậu.

“Rồi sao?”

Yogiri bảo cậu tiếp tục câu chuyện còn đang dang dở.

“À phải, chuyện là…”

Có lẽ rất khó để nói nên Hanakawa chưa thể bắt đầu.

“Quay mặt qua đây này. Nếu cậu định lừa tôi thì sao phải sợ cơ chứ? Cậu nên biết tiếp tục nói dối về một thứ đã rõ ràng ràng ra đây là không dễ chút nào đâu.”

Đến nước này, Hanakawa có vẻ đã hiểu không còn cách nào khác. Và rồi cậu bình tĩnh bắt đầu giải thích trong khi ngồi quỳ trên đất.

“Ummm. Chuyện dài lắm, nhưng đã có nhiều thứ xảy ra khi chúng ta chia tay…”

“Mà thôi kệ đi. Tôi có chuyện khác quan trọng hơn là ngồi nghe cậu.”

“Cậu chỉ quan tâm mỗi mình thôi! Đồ khốn!”

“Vậy đây là tầng bảy, và tôi muốn trở lại tầng sáu. Cậu biết cách nào không?”

“Cậu nói gì kì thế? Không phải chỉ cần quay lại đường cũ là được à?”

“Tôi rớt xuống đây mà, làm sao quay lại được chứ.”

“Vậy sao cậu còn sống!?”

“Tôi giết động lượng của mình.”

“Ugh. Cái gì cậu cũng nói được hết nhỉ!”

“Vậy, sao cậu xuống được đây Hanakawa?”

“Um, chuyện dài lắm, nhưng trở lại cũng dễ thôi. Có một con đường tắt cậu có thể dùng để đi khắp ma giới này.”

“Được rồi, dẫn tôi tới đó đi.”

“Đ-được thôi. Cái đó dễ thôi, nhưng có chuyện đang xảy ra ở tầng bảy này. Mấy cái đống thạch đó ở khắp mọi nơi. Thế nên cậu phải bảo vệ tôi nếu muốn đi…”

“Đương nhiên. Để cậu chết thì tôi biết đi đâu giờ.”

“Đùa nhau à? À mà thôi, cứ coi như tôi chưa từng nói gì vậy.”

Hanakawa đứng dậy.

Khi cậu chuẩn bị di chuyển, Yogiri lập tức ngăn lại.

“Chờ chút, mang người này đi theo giùm tôi.”

“Ồ! Còn một người nữa à!? Mà sao cậu lại nhờ tôi!? Sao cậu không tự làm đi!?”

“Tôi đang bảo cậu mang đi giùm.”

“Tại sao cơ chứ!?”

“Thì cậu cấp 99 mà. Chuyện này có là gì đâu cơ chứ. Với lại, cậu có thể dùng ma thuật phục hồi giúp tôi được không?”

“Ggg… sao lại là mình chứ… và tên này….”

Hanakawa rên rỉ nhưng vẫn sử dụng ma thuật phục hồi. Có lẽ nó đã chữa lành vết thương của David, nhưng anh vẫn không tỉnh dậy. Và thế là Hanakawa phải miễn cưỡng cõng anh đi.

“Mà cũng không xa lắm đâu. Dù gì thì tôi cũng đang đi đến đó mà, thậm chí ngay khi bị bọn kì lạ kia đuổi theo.”

Yogiri đi theo Hanakawa.

Họ lại tiến vào rừng và đi thêm một lúc đến khi gặp vách đá.

Đây chính là bìa tầng bảy.

Khi họ đến đây, họ tiếp tục đi dọc theo vách đá.

“Mà lạ thật, sao tự nhiên mấy thứ thạch trườn bò đó ngừng di chuyển rồi?”

“Vì tôi đã giết hết chúng.”

Có lẽ những thứ đó có thể cảm nhận sự hiện diện của họ, bởi chúng cứ lần lượt xuất hiện hết con này đến con khác.

Và rồi Yogiri cũng đã giết bất cứ con nào cậu phát hiện.

Bởi chúng đến từ tất cả mọi hướng nên Hanakawa có lẽ không thể một mình kháng cự.

“Ồ! Cậu thật đáng tin cậy mà! Nhưng ít ra cậu cũng nên tỏ vẻ lo lắng một chút chứ.”

“Nói về lo lắng thì sao cậu nói nhiều thế? Đúng là phiền phức.”

“Giờ mà còn hỏi cái này à!? À mà, um, nói chung tôi có lí do để như vậy.”

“Sao cũng được. Tôi không quan tâm.”

“Thế thì đừng có hỏi!”

Cuộc nói chuyện cứ tiếp tục, và họ có vẻ đã đến được đích.

Có một cánh cửa bằng sắt nằm trên bức tường đá.

“Hehe! Tôi giờ là người cai trị ma giới rồi đó!”

Khi Hanakawa lại gần, cánh cửa tự động mở ra.

Có vẻ như chỉ có người cai trị mới có thể mở nó.

Không gian bên trong khá nhỏ, có dạng hình vuông. Nó có lẽ là một loại thang máy nào đó.

“Giờ thì, cậu muốn đến tầng sáu phải không? Tôi thì lại muốn nhanh chóng ra khỏi đây, nên tôi sẽ thả Takatou ở tầng sáu rồi tôi sẽ lên tầng một luôn…”

“Nhưng cái này không thể điều khiển mà không có cậu đúng không? Vậy nên cậu phải đi với tôi.”

“Chết tiệt!”

Hanakawa tái mặt.

Nếu như người có năng lực dịch chuyển chết ở tầng sáu, thì Yogiri sẽ mất đi phương pháp duy nhất để trở lại.

Và bởi giờ nó có vẻ sắp như vậy, nên Yogiri không thể để Hanakawa đi đâu được.

———

Zard: Xin chào các bạn, các bạn cách li có vui ko, riêng trans thì rất vui vì đường dạo này vắng bỏ mịa ra, nên ra ngoài sướng vler.

Còn vì lí do hôm nay tự dưng ném mìn là vì…rảnh quá mà :))

Với lại khi đọc chap 11 thì trans có thấy bảo main đã mở phong ấn thứ 2 nên lập tức phải dịch đến đoạn này cho nhanh để không bị mất hứng :))

Discord Facebook

Chương 14: Trần nhà tự dưng sụp xuống. Takatou Yogiri và hai người còn lại đều bị đè chết.

——

Xạ thủ Takekura Kiyoko, nhanh chóng tìm ra cách để tàn sát toàn bộ bạn học của cô.

Một số thì ngần ngại không biết phải làm gì, một số thì tỏ thái độ chống đối với mệnh lệnh. Những tên như thế chắc chắn sẽ không dám giết bất cứ ai.

Họ không muốn phải chiến đấu với bạn bè mình, nhất là những người thân thiết với họ. Điều đó thật không thể tưởng tượng được, hẳn hầu hết mọi người đều nghĩ như vậy.

Thế nhưng, những kẻ có tinh thần yếu đuối như thế trong tình huống này chắc chắn sẽ chết.

Cô sẽ giết bất cứ ai cô muốn.

Điều này quan trọng hơn tất thảy.

Mới đầu, mọi người sẽ rụt rè ngần ngại chỉ dám đứng nhìn nhau, và đó chính là cơ hội tuyệt vời cho những ai đã sẵn sàng để giết.

Kyoko đang băng qua một khu rừng.

Cô không thể ở lại khu trại được. Những người khác có vẻ cũng có cùng suy nghĩ với cô và tất cả đều bỏ chạy tứ hướng.

Trước tiên họ phải thoát ra khỏi biên giới khu trại, Arimoto Osamu sở hữu chức nghiệp thợ xây, việc phải chiến đấu trong lãnh địa của cậu thật không hay chút nào.

Kyoko đặt tay lên cò súng của hai khẩu súng lục của mình.

Không có gì xảy ra.

Sau đó cô thử triệu hồi một khẩu súng khác, nhưng cũng không được.

Có vẻ như sức mạnh của họ đã tạm thời bị phong ấn cho đến khi thử thách bắt đầu.

Thế nhưng, có vẻ những thứ đã được chuẩn bị từ trước sẽ không bị biến mất.

Cô có thể thấy được điều đó, bởi chính khu trại vẫn còn đang ở đây.

Đồng thời, giao ước của Akino Sora cũng đã biến mất,

Điều này có vẻ là để công bằng, bởi lẽ giao ước khiến họ không thể tấn công bạn học của mình.

Cô mở cửa sổ hệ thống ra, mong có thể tìm được gì đó.

Bây giờ nó đã có nhiều lựa chọn hơn.

“Trận Đấu Chọn Lựa Ứng Cử Viên Hiền Giả”

Cô bấm vào nó.

Thời gian hiển thị ra, nó đang đếm ngược cho thấy cô còn lại bao nhiêu thời gian.

Bên cạnh đó còn có danh ứng thành viên tham gia và bản đồ.

Có tất cả 16 người, tên của Fukai Seiichi đã bị tô xám chắc hẳn vì cậu đã chết.

Thế nhưng đáng lẽ phải có 18 người tham gia. Khi cô kiểm tra kĩ thì phát hiện không thấy có tên của Takatou Yogiri và Dannoura Tomochika.

-Mà thôi, lỡ gặp thì chỉ cần giết là được thôi.

Cô không hề nghĩ đến chuyện không giết họ chỉ vì họ không có trong danh sách.

Hơn nữa, Shion cũng đã nói là sẽ giết bất cứ ai không giết. Điều đó có nghĩa là cô có thể giết bất cứ ai dù cho có trong danh sách hay không.

Trên bản đồ còn có một vòng tròn màu đỏ, chắc hẳn đó là ranh giới chiến đấu của họ.

Nó chỉ giới hạn bên trong bức tường bao phủ ma giới, dù vậy nơi này cũng khá rộng lớn.

Cái hố này có đường kính 20km, và cao khoảng 100m. Nếu tất cả đều đi riêng lẻ với nhau thì đừng nói đến chuyện giết, chỉ tìm thôi cũng đã rất khó rồi.

Việc chạy và trốn sẽ dễ hơn rất nhiều. Tất nhiên điều đó cũng đồng nghĩa với việc cô muốn để Shion giết mình.

Vậy, mình nên đi đâu đây?

Kiyoko quyết định đi đến cổng thành chỗ lâu đài.

———

Tomochika đang trốn giữa những cành lá trên một thân cây cao vút.

Cô đang mặc bộ chiến phục làm từ vật liệu bí ẩn của Kẻ Xâm Lược, điều đó cũng có nghĩa cô đã sẵn sàng chiến đấu.

Cô đang ở ngay sát bên bức tường, một nơi khá gần với biên giới khu vực chiến đấu.

『Mà thiệt chứ, tôi không nghĩ cô sẽ đi một mình như này đâu. Juna với Romiko hay ai đó đều đi chung với nhau cả đấy.』

“Hả? Thật sao?”

Tomochika xóa bỏ sự hiện diện của mình khi ẩn mình bên trong bóng đêm, nhanh chóng thoát khỏi lãnh địa của thợ xây và leo lên cây như thể đó là chuyện bình thường.

Cô đã chạy đi một mình bởi cô nghĩ rằng đó là điều đúng đắn khi mà mọi người định giết lẫn nhau. Vậy mà giờ khi nghĩ lại, điều đó có vẻ hơi nhẫn tâm.

『Tôi không trách cô đâu. Mà tôi còn ủng hộ cô đấy chứ.』

“Umu… nhưng bây giờ mà đi cùng người khác thì chẳng phải nguy hiểm lắm sao? Mà, với Takatou thì lại là chuyện khác.”

Thế nhưng Yogiri đã biến mất trước khi Shion xuất hiện.

Cô thầm nghĩ chuyện này đã không xảy ra nếu như có cậu ở đây, nhưng giờ có nghĩ về nó cũng không ích gì.

『Về cậu trai thì tôi vừa nhận được liên lạc với cậu ta. Có vẻ như cậu trai đã bị rơi xuống tầng bảy.』

“Hả? Ý cô ‘rơi xuống’ là sao? Cậu ấy ổn chứ?”

Yogiri tuy sở hữu năng lực khủng khiếp, thế nhưng cơ thể cậu vẫn như một con người bình thường. Cậu sẽ không thể sống sót khi rơi xuống từ độ cao như vậy.

『Cậu trai vẫn ổn, vậy nên tôi nghĩ cậu ta không bị sao đâu. Cậu ta còn bảo là sẽ trở lại nhưng giờ thì vẫn chưa biết cách. Vậy nên cô phải cầm cự cho đến khi cậu trai đến.』

“Cầm cự sao… nói thì dễ hơn làm đấy. A! Mà tôi cũng đâu được hệ thống cài đặt đâu, vậy có nghĩa là tôi cũng không được tính là ứng cử viên tham gia đúng không?”

『Ngây thơ, cái ý nghĩ không liên quan gì đến mình là quá ngây thơ rồi đấy. Cứ coi mình có dính líu đến đi thì sẽ an toàn hơn đấy.』

“Mà, tôi cũng không định giết người đâu. Vậy nên tôi sẽ chạy… mà cô có nghĩ người khác cũng thế không?”

『Không, cô không thể giết ai nếu như cứ chạy. Nên giờ có chẳng làm gì được đâu.』

Tomochika tìm kiếm sự hiện diện xung quanh mình.

Khi tất cả đều chạy tán loạn khắp mọi phía, vì lí do nào đó rất nhiều người tập trung tại cổng thành và khu trại.

Có phải bởi đó là hai nơi nổi bật nhất không? Mọi người hẳn đã tới đây vì lí do đó.

“Không biết mình trốn ở đây có sao không nữa?”

『Ai biết, mà tôi nghĩ chẳng có ai phát hiện ra cô nổi đâu, trừ khi chúng có năng lực gì đó dạng do thám. Mà nếu vậy thì tốt nhất cô nên di chuyển liên tục đi…』

“Lỡ như Takatou không biết tôi đang ở đâu thì sao?”

『Cậu trai chỉ cần gọi điện là được, tôi không biết cậu ta khi nào tới nơi nhưng chỉ cần còn giữ liên lạc thì ta sẽ ổn thôi.』

“Được rồi, vậy tôi sẽ chờ. Dù gì tôi thấy chạy lòng vòng nó còn dễ gặp nguy hiểm hơn nhiều.”

Nếu cô muốn được gặp lại cậu, thì tốt nhất cô nên cứ ngồi yên. Đó là những gì Tomochika nghĩ.

『Cô còn tôi ở đây nữa mà. Hai người cùng quan sát thì khó bị tập kích lắm.』

Ngay khi Tomochika vừa quyết định xong, bỗng dưng một tiếng súng từ đâu vang lên.

Chúng cứ tiếp tục hết phát này đến phát khác. Chúng cứ kéo dài mãi khiến âm thanh như thể nối liền nhau.

『Bắt đầu rồi. Tôi nghĩ đó là tên xạ thủ.』

Takekura Kyoko chính là xạ thủ.

Cô có năng lực triệu hồi súng.

Nếu chỉ có vậy thì không đáng lo, nhưng bởi đây là thế giới ma thuật, cô có thể xả đạn tùy thích mà không cần phải tốn thời gian nạp, không những vậy, những viên đạn bắn ra đều mang vô số năng lực đặc biệt.

“Mình sẽ không thắng được mất.”

Cô không rõ liệu cứ im lặng chờ ở đây có phải ý hay hay không. Nhưng Tomochika cũng không cách nào ngăn được trận đấu đó.

Tất cả những gì cô có thể làm là chờ đợi.

———

Tôi chạy đến bức tường bởi lẽ tôi nghĩ rằng nó an toàn hơn so với khu rừng.

Có vô số nơi để trốn và tầm nhìn cũng thoáng đãng.

Nó còn tốt hơn là bị dọa chết khiếp trong khu rừng khi mà bạn chẳng thể thấy kẻ thù đến từ đâu.

Thế nhưng có vẻ cũng có vài người nghĩ vậy, nên một số người đang chạy về phía tường thành.

Họ không trông như chạy trốn, mà có vẻ đang định biến nơi này thành khu vực của mình. (Zard: Giống chơi pubg mới vô là nhảy ở đâu để loot đồ đấy :V)

Còn rất nhiều chỗ bên trong cổng thành, thế nhưng họ lại không đi quá sâu vào đó. Bởi họ sẽ buộc phải giết bạn học của mình nếu không muốn bị hiền giả giết.

Tôi đứng trong gác mái.

Từ đó tôi có thể nhìn thấy những người khác.

Giờ, mình nên làm gì đây?

Đó là câu hỏi lớn nhất của tôi bây giờ, bởi tôi không có khả năng đánh trực diện.

Như vậy có nghĩa là tôi cần phải sử dụng phương pháp khác, nhưng tôi không rõ liệu giết bạn học mình bằng bẫy thì có được tính không.

Nếu không thì tôi sẽ gặp rắc rối mất.

Dù gì thì tôi cũng không thể thắng khi đối đầu trực diện.

Mà, chắc chỉ cần tìm ra cách nào đó là được.

Hiền giả sẽ quan sát trận chiến của bọn tôi, nên tôi cũng chỉ mong cổ sẽ công nhận bởi đó là bẫy tôi đặt.

Thế giờ, tôi nên đặt loại bẫy nào đây?

Khi tôi còn đang băn khoăn về điều này, bỗng dưng có ai đó đến.

Một cô gái với cặp kính và mái tóc được tết lại đang đi vào phòng tôi.

Đó là Takakura Kiyoko.

Cô là một xạ thủ. Và đúng như cái tên của cô, cô sử dụng súng để chiến đấu.

Chết tiệt!

Tôi đã không có sức mạnh để chiến đấu với bất kì ai, mà cô ta lại còn là đối thủ tệ nhất nữa chứ.

Tôi nín thở và hi vọng cổ sẽ bỏ đi.

Thế nhưng lời cầu nguyện của tôi đã không được đáp lại. Cô ta đưa khẩu súng lên trần rồi chĩa thẳng về phía tôi.

Đó không phải là hành động ngẫu nhiên. Cô ta rõ ràng là đang nhắm vào tôi.

“Tại sao!?”

Cô ta không trả lời và bóp cò.

Trong chớp mắt, cả người tôi đầy lỗ đạn.

———-

Aihara Yukimasa biết rằng mình sẽ sớm bị bắn bởi Takekura Kiyoko.

Cuốn sách cậu đang cầm chứa đựng những thông tin về những điều sẽ xảy ra sắp tới.

Những gì được viết bên trong sẽ không thể thay đổi dù cho cậu đã biết về nó. Cậu không thể có hành động nào thay đổi nội dung của nó. Cậu phải giả vờ làm theo những gì được viết.

“Bây giờ, mình cứ xóa nó đã.”

Thế nhưng Yukimasa có khả năng viết lại nội dung tiểu thuyết. Đó cũng là cách mà cậu điều khiển được những hành động và sự kiện quanh cậu.

Câu dùng ngón tay đi theo hàng chữ và dòng chữ dần biến mất.

Phần duy nhất cậu thay đổi ở đây là từ chỗ sau khi cậu đi lên gác mái. Bởi lẽ cậu cũng chỉ mới vừa đi lên. Cậu không thể xóa những gì đã xảy ra.

Sau khi xóa xong, cậu suy nghĩ về những gì nên xảy ra tiếp theo. Yukimasa có khả năng viết lại tương lai.

Tất nhiên, cậu không phải muốn viết gì cũng được.

Đó phải là thứ có thể thật sự xảy ra, và nó cũng phải phù hợp với quá khứ.

Vậy, ta nên làm gì đây?

Có vẻ như Kiyoko đã nhận ra Yukimasa đang ở đây.

Điều đó có nghĩa là cô sẽ đến để giết cậu. Và rất khó để thay đổi hành động của một người khi họ đã quyết định.

Dù vậy, cậu vẫn cố viết những gì sẽ xảy ra tiếp theo, nhưng những gì cậu viết lại lập tức biến mất.

Kiyoko sẽ đến, điều đó là chắc chắn. Vậy nên cậu phải viết gì đó mà không làm thay đổi hành động của cô.

Yukimasa lật trang, cậu tìm một dòng nào đó mô tả sự kiện từ quá khứ mà có thể dùng lại được.

Ý tưởng của Yukimasa là sử dụng một người bạn học khác để can thiệp.

May mắn thay, cuốn sách cho cậu thấy rằng có rất nhiều người đang tập trung tại đây.

“Kyoko đi vào phòng. Cùng lúc đó, một người khác cũng tiến vào từ phía đối diện.”

Cậu ghi vào những dòng này và chờ đợi. Dòng chữ không biến mất, điều đó có nghĩa là đã được chấp thuận.

Cậu không biết ai sẽ đi vào và mọi thứ sẽ ra sao tiếp theo. Dù khó chịu nhưng cậu không thể biết được gì thêm cho đến khi cuốn sách hiển thị tiếp nội dung cho cậu.

Có vẻ như nội dung tiếp theo sẽ không sớm xuất hiện nên cậu đành phải đợi và tận mắt chứng kiến mọi chuyện.

Sau một lúc, Kiyoko đi vào phòng.

Rồi sau đó, cánh cửa phía đối diện mở ra và có ai đó đi vào.

Đó là Shinozaki Ayaka.

“Cô ta…”

Cô chính là con quái vật báo thù đã giết vài người bạn học của mình.

Kết quả của việc viết lại tương lai, thực chất, lại là một thứ tệ hơn rất nhiều.

Thế nhưng, Kiyoko đang nhìn chằm chằm vào Ayaka.

Khi cả hai bắt đầu đánh nhau, cậu có thể tranh thủ chạy đi ngay lập tức.

Kiyoko bắt đầu khai hỏa không chút ngần ngại.

Yukimasa nắm lấy cơ hội này và nhanh chóng chạy xuống cầu thang lầu dưới

———-

Tiếng súng ầm ầm pha lẫn âm thanh hủy diệt. Những gì đang vọng lại phía sau tôi như đang bảo rằng có một trận chiến khốc liệt đang diễn ra. Và chắc chắn họ sẽ không thể để tâm đến những thứ khác.

Tôi tin chắc vậy. Và thế là tôi chạy băng qua vài căn phòng.

Khi tôi thấy đã đủ xa, tôi liền dừng lại nghỉ thở lấy hơi và bình tĩnh lại.

Ổn cả rồi, không còn nguy hiểm nữa.

Thế nhưng đó cũng chỉ là tạm thời.

Tôi cũng cần phải né những người khác ra và tìm cách sống sót.

Tôi nhìn quanh. Có lẽ bởi căn phòng này hiếm khi được sử dụng nên nó trông rất tồi tệ. Ở lại quá lâu có lẽ là một ý tồi, nhưng có gì đó tại đây khiến tôi phải chú ý.

Đó là một cánh cửa sắt hình tròn lớn, như thứ mà bạn thường thấy ở mấy chiếc tàu ngầm.

Tôi thử mở nó nhưng không thể.

Khi tôi còn đang băn khoăn về những gì phía sau nó, tôi liền mở cửa sổ hệ thống ra và nhìn vào bản đồ. Có một bản đồ chi tiết về khu vực bên trong ranh giới thử thách.

Phía bên kia cánh cửa là một căn phòng nhỏ đến mức chỉ vài người đi vào thôi đã đủ chật.

Mà, nếu cánh cửa không mở được thì coi như đây là đường cùng rồi. Vậy nên tôi càng có ít lí do để tiếp tục ở lại.

Ngay lúc tôi định rời đi, tay cầm của cánh cửa sắt tròn bỗng dưng di chuyển.

Tôi lập tức phóng ra khỏi phòng và lén ngó vào bên trong.

Hai người đi ra từ đó, cả hai đều là người tôi quen.

Đó là Takatou Yogiri và Hanakawa Daimon. Họ là bạn học của tôi. Hơn nữa, Hanakawa còn đang cõng một người tên David đi cùng.

———-

Đó là những gì cậu đọc được từ cuốn sách khi cậu ở trong phòng.

Cậu không biết vì sao, nhưng có vẻ Takatou Yogiri, Hanakawa Daimon, và David sẽ đi ra từ cánh cửa đó.

Yukimasa nhìn thấy một cơ hội cho cậu.

Cả ba người họ chắc chắn đều không mạnh cho lắm.

Takatou có năng lực hủy diệt nhưng không thể dùng để chiến đấu với con người. Hanakawa theo như cậu nhớ thì là một trị liệu sư, vậy nên cậu cũng không thể chiến đấu. Tất nhiên như vậy là cậu có thể tự chữa thương cho mình nếu như đòn đánh không đủ mạnh. Nhưng rồi cậu cũng không có mấy khả năng phòng thủ nên cậu cũng sẽ chết sớm thôi.

Và David, tuy anh có sức mạnh để hạ bậc phước lành, nhưng anh bây giờ cũng đang bất tỉnh nên cũng không đáng lo.

Dĩ nhiên là sẽ không dễ để đối đầu cùng lúc ba người. Nhưng nó vẫn tốt hơn là phải chiến đấu với lũ quái vật với sức mạnh không phải của con người ngoài kia.

Bây giờ trước hết cậu sẽ giết họ để sống sót trong giờ đầu tiên. Hơn nữa, giết họ cũng sẽ tăng chỉ số cho cậu nên cậu sẽ giết bất cứ ai có vẻ là một con mồi ngon.

Thế cậu nên làm cách nào?

Yukimasa nhìn quanh căn phòng, có vài chỗ trông rất thích hợp.

‘Trần nhà tự dưng sụp xuống. Takatou Yogiri và hai người còn lại đều bị đè chết.’

Cậu viết.

Đó là kiểu viết lười biếng sẽ nhận phải những chỉ trích từ độc giả nếu đó là từ những cuốn tiểu thuyết bình thường cậu đọc. Nhưng giờ không phải là lúc để mà viết giải trí.

Nhưng có vẻ ý tưởng đó không đủ hay, bởi chúng lập tức biến mất sau khi cậu vừa viết.

Có lẽ trần nhà không đủ để gây chừng đó thiệt hại.

Nhưng cậu vẫn có nhiều thứ nữa để tận dụng.

Chỉ ngay khi cậu vừa đặt bút định viết, những từ tiếp theo trong cuốn sách dần xuất hiện.

‘Tôi đã chết.’

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng Yukimasa. Cho đến tận bây giờ, cái chết của cậu chưa từng được viết rõ thế này.

Tôi bị bắn thủng đầy lỗ. Tôi bị té xuống vách đá. Tôi bị quái vật ăn thịt.

Nó mô tả chi tiết chuyện sẽ xảy ra với cậu, nhưng nó chưa từng bảo cậu sẽ chết.

“Cái đ*o gì vậy. Đây không phải cách viết ngôi thứ nhất đâu nhé!”

Cậu nói một câu bông đùa. Khi viết về góc nhìn của một người thì không được phép kể về cái chết của mình.

Dù là chuyện gì đi nữa, nếu đó là thứ đã được viết ra, thì cậu chỉ cần xóa nó là xong.

Và rồi Yukimasa dùng ngón tay lướt theo dòng chữ đó.

Cậu phải thay đổi nó để cậu không chết.

Thế nhưng, trước khi cậu kịp viết ý của mình vào, những dòng chữ đó lại xuất hiện lần nữa.

‘Tôi đã chết.’

Cậu cứ tiếp tục xóa.

‘Tôi biến mất. Tôi không còn. Tôi tiêu biến. Cơ thể tôi dừng hoạt động. Tôi đã chết.’

“Tại sao cơ chứ! Tao có năng lực mạnh nhất! Tao có thể biết trước tương lai và thay đổi nói cơ mà!”

Tất nhiên đó không phải thứ năng lực cho phép cậu làm bất cứ thứ gì mình muốn, nhưng đó vẫn là một năng lực mạnh cho phép cậu tránh khỏi nguy hiểm nếu dùng đúng cách.

Vậy mà….

Cuốn sách giờ đây không còn cho phép cậu tiếp tục câu chuyện của mình thêm gì ngoài cái chết của cậu.

Dù cậu có cố tẩy xóa nó hay viết thêm vào bao nhiêu lần đi chăng nữa, chỉ duy nhất một dòng chữ nói về cái chết của cậu xuất hiện.

“Đ*t m* mày! Mình phải làm gì đây!”

‘Chết. Chết. Chết. Chết. Chết. Chết. Chết. Chết. Chết. Chết. Chết. Chết. Chết. Chết. Chết.’

Đến nước này, cậu chỉ có thể lờ mờ hiểu được ý nghĩa của những từ đó là gì. Chúng cứ liên tục xuất hiện khiến Yukimasa không kịp xóa.

Dù vậy, cậu vẫn không còn cách nào khác ngoài làm gì đó với cuốn sách.

“Mình biết rồi! Mình sẽ xé hết tất cả trang trong này!”

Cậu xé đi các trang, và rồi lại tiếp tục xé nhỏ nó ra thành nhiều mảnh.

Một khi nó đã bị xé tan như vậy, nó không còn là cuốn tiểu thuyết nữa.

Cậu xé hết tất cả trang và tiếp tục xé nhỏ nó ra.

Làm vậy có nghĩa là sẽ khiến cậu mất đi năng lực của mình.

Thế nhưng, cậu vẫn còn sợ về cái chết ngay trước mắt mình.

“M-mình phải ra khỏi đây!”

Cậu không biết lí do vì sao, nhưng cậu sẽ chết một khi Yogiri và những người khác đến đây.

Thế là Yukimasa quay lưng về phía cửa và định bỏ chạy.

Nhưng rồi cậu lại cảm thấy gì đó không đúng và dừng chân.

Cậu có thể chạy đi. Vậy mà cậu lại đột nhiên cảm thấy tò mò về những gì xảy ra phía sau cậu. Cậu không cần phải nhìn, thế nhưng cậu tự thấy mình đang làm vậy.

Bản năng của cậu bảo cậu không nên quay lại. Nhưng nó cũng bảo cậu hãy quay lại để xem nguồn gốc nỗi sợ của mình.

Và rồi cuối cùng, Yukimasa cũng đã quay đầu.

Mọi thứ trông chẳng thay đổi gì.

Tất cả chỉ có vậy. Những trang giấy bị xé tơi tả nằm rải rác khắp căn phòng.

Không hề có gì cả. Có lẽ cậu chỉ tưởng tượng, và ngay khi cậu vỗ ngực thở dài.

Những kí tự đột nhiên rơi ra.

Dòng chữ báo hiệu cái chết của cậu rơi ra từ cuốn tiểu thuyết đã bị xé nát và dính lên sàn.

“Hả….”

Trong nháy mắt, chúng tràn ngập khắp sàn, tường, và cả trần nhà.

Ngươi không thể chạy khỏi cái chết của mình đâu.

Những dòng chữ như thể nói với cậu điều đó.

Cạch!

Thứ gì đó đang ở phía bên kia cánh cửa.

Tay cầm bắt đầu quay.

Nó mở ra, Yogiri và những người khác xuất hiện.

Trần nhà phát ra tiếng nứt. Bụi gỗ bắt đầu rơi xuống.

Đó cũng là lúc Yukimasa chạm mắt với Yogiri.

“Chết đi.”

Những lời nhẫn tâm đấy chính là điều cuối cùng mà Yukimasa nghe thấy.

———

Nè! Đó là thứ mà cậu làm khi vừa gặp người khác sao!? Cậu ta là bạn cậu đó!”

Hanakawa la làng lên.

“Tôi cảm nhận được sát ý, nên tôi chỉ giết tên đó thôi.”

Cậu đã cảm nhận được nguy hiểm từ trần nhà, và khi nhìn thấy Aihara Yukimasa, cậu đã biết đó chính là thủ phạm.

Vậy nên cậu đã giết cậu ta trước khi họ bị giết.

Tất cả chỉ có vậy.

“Không không không. Chẳng phải họ bị hiền giả bắt phải giết lẫn nhau sao? Điều đó có nghĩa là họ cũng chỉ là nạn nhân thôi đúng chứ!?”

Cậu đã kể cho Hanakawa nghe những gì đang xảy ra trên tầng sáu.

Nếu không, Hanakawa hẳn sẽ rất hoang mang khi tự dưng bị dính vào một trận tử chiến thực sự.

“Thế thì sao? Chẳng nhẽ vì cậu bị bắt nên cậu được phép giết người sao? Tôi không quan tâm chuyện gì xảy ra, nhưng cậu ta đã quyết định như vậy rồi. Cậu không thể trách người khác vì làm vậy được.”

“Cậu… bây giờ tôi thấy sợ cái tinh thần của cậu hơn là cái năng lực của cậu rồi đấy!”

Yogiri lờ đi Hanakawa đang run lẩy bẩy và lấy điện thoại của mình ra.

Cậu muốn biết vị trí của Mokomoko.

“Không bắt máy. Bên đó hẳn đã gặp rắc rối. Chúng ta nên đi thôi.”

“Sao cậu có thể dùng điện thoại hay thế!? Và cái thông báo hệ thống gì đây!?”

“Huh?”

Những người đã được hiền giả cài đặt phước lành có thể nhìn thấy thanh hệ thống. Bởi Yogiri không được cài đặt nên cậu chỉ có thể hình dung nó trông thế nào.

“Nè! Nó bảo tôi là đã được đăng kí tham gia vào trận đấu tuyển chọn ứng cử viên hiền giả rồi nè. Nó ghi vậy đó!”

“Vậy cậu giờ là thí sinh rồi à. Chúc mừng nhé. Thế có nghĩa là nếu mà cậu chạy ra khỏi ranh giới thì Shion sẽ tới giết cậu đấy.”

“Đùa àà! Số mình đúng là nhọ mà!”

Dù cho Yogiri và Tomochika còn sống cho đến phút cuối hay họ ra khỏi khu vực, họ vẫn không phải là thí sinh tham gia nên có khả năng Shion sẽ không tìm ra họ.

Và thế là Yogiri bắt đầu coi Hanakawa là một người có ích.

Discord Facebook

Chương 15: Có lẽ là vì tớ vô địch chăng? Thế nên không đòn đánh nào có tác dụng với tớ đâu

_____

Hanamiya Mei vốn dĩ đã là Thánh Nữ thậm chí trước khi đến thế giới này.

Một con mèo biết bắn tia laze từ mắt đã giết cô. Và cô đã trở thành Thánh Nữ rồi được đưa đến thế giới này.

Để giải thích rõ hơn, ta hãy cùng quay lại vài ngày trước chuyến dã ngoại trường, khi cô đang trên đường tới trường.

Cô đang đi một mình, rồi đột nhiên đâu đó, cô nghe thấy tiếng gì đó giống tiếng con nít khóc.

Nhưng bởi Mei rất thích mèo, nên cô đã lập tức biết rằng đó là tiếng đánh nhau của lũ mèo.

Mei nhìn vào đồng hồ, cô vẫn còn thời gian trước khi chuông reo. Dù không phải điều tuyệt vời gì, nhưng một phần trong cô vẫn rất muốn được xem cảnh lũ mèo đánh nhau. Và thế là cô đã rời khỏi con đường đến trường.

Cô đi vào một con hẻm nhỏ giữa khu dân cư và cứ tiếp tục đi cho đến khi cô tìm thấy một khoảng đất trống giữa hai căn nhà.

Ở đó có hai chú mèo đang đánh nhau.

Một con mèo trắng và một con mèo đen. Cả hai con đều trông rất đẹp và cũng đều có bộ lông nhìn rất quyến rũ.

Mei quyết định sẽ im lặng núp xem.

Việc đánh nhau của lũ mèo không khác gì là đang chơi đùa cả. Một khi đã có người chiến thắng thì chúng sẽ không có gì xảy ra hơn nữa. Chúng sẽ không trở thành thứ gì đó tàn khốc, nhưng nếu mọi chuyện bắt đầu xấu đi thì cô sẽ đứng ra can ngăn.

Liền sau đó, mèo trắng nhảy vồ vào con mèo đen.

Mèo đen mở miệng ra rồi phun lửa.

“Hả!?”

Mèo trắng lập tức né bằng cách thay đổi quỹ đạo ngay trên không.

Ngay khi mèo trắng vừa đặt chân xuống đất, dòng khí trước mặt chú tụ lại thành những cây giáo và tấn công con mèo đen.

Mèo đen nhảy sang một bên để tránh và phản công bằng cách thở ra một dòng khí màu trắng. Không gian xung quanh chúng đóng băng lại, nhưng mèo trắng đã kịp bảo vệ mình bằng một lá chắn ánh sáng.

Mei không biết phải nói gì.

Cô không nghĩ sẽ được thấy cảnh này từ lũ mèo đang đánh nhau.

Và mọi thứ sau đó kết thúc rất đột ngột.

Mắt mèo trắng bắt đầu sáng lên và bắn ra tia laze vào con mèo đen. Mèo đen liền tạo ra một tấm gương để phản chiếu nó, và cái tia laze bị phản chiếu đó lại bay thẳng đến chỗ Mei.

———

Mei đang ở trong một căn phòng trắng.

Con mèo trắng và con mèo đen ban nãy đang ngồi cạnh nhau.

“Ta xin lỗi nhưng cô đã chết rồi, nya”

Mèo trắng nói. Mei không có vẻ gì là ngạc nhiên cả. Sau khi thấy cảnh phun lửa rồi bắn laze từ mắt, việc mèo biết nói chuyện chả là gì so với đó cả.

“Umm… vậy mấy người sẽ đưa tôi đến thế giới khác đúng không?”

“Ồ không. Bọn tôi sẽ chỉ cho cô quay lại cuộc sống bình thường thôi.”

Con mèo đen nói mà không có chữ nya kết câu kì lạ.

“Ai da, chúng ta lỡ giết phải một người kì quặc rồi nya.”

“Hả? Bộ đây không phải chuyện thường diễn ra khi sắp được chuyển sinh sang thế giới khác sao?”

“Không hề, với tư cách là những vị thần, bọn ta không thể chối bỏ trách nhiệm của mình như vậy được nya.”

“Thần sao! Vậy nghĩa là tôi sắp được nhận rất nhiều năng lực cheat đúng không?”

Hai chú mèo nhìn nhau, có vẻ chúng không biết phải trả lời thế nào.

“Umm, xin hãy bình tĩnh và nghe này, nya. Phải, đúng là bọn ta có lỗi vì đã quá chú tâm vào trận đấu mà không để ý đến ngươi nya. Ta xin lỗi vì chuyện đó và sẽ cho ngươi được sống lại, vậy nên hãy tha thứ cho bọn ta nya. Và ta sẽ tăng may mắn của ngươi lên thêm một chút coi như là lời xin lỗi nhé nya.”

“Hả! Vậy còn cheat đâu! Tôi muốn cheat cơ! Ví dụ như có thể sử dụng tất cả loại ma thuật hay vô hạn MP vậy đó!”

“Nó hơi vô lí rồi đó. Cô có biết trên đời này làm gì có ma thuật không?”

“Nhưng mấy người vừa sử dụng đó!”

“Thì bọn ta là thần mà… để cho con người sử dụng nó, thật không tưởng tượng nổi nya!”

“KHÔNG KHÔNG KHÔNG CHỊU Đ U! Đây là cơ hội của tôi cơ mà! Tôi không muốn được sống lại đâu!”

Mei đang ăn vạ.

Cô nằm trên sàn và vùng vẫy tay chân.

“Chúng ta nên làm gì đây nya…”

“Thì, đây dù sao cũng là do chúng ta cả mà… cậu có cách gì gửi cô ta sang thế giới khác không?”

“Cũng có nya… nhưng đó là thế giới ma thuật… nó cơ bản cũng tương tự như thế giới chúng ta vậy, và cũng có nền khoa học kĩ thuật.”

“Hmm… A, có tên đang cố mở cổng này… chúng ta có thể sử dụng nó.”

Hai con mèo thì thầm với nhau rồi đưa ra kết luận.

“Uh, Hanamiya Mei nya. Một khi cô đến thế giới khác rồi là không trở về được đâu đấy, cô có đồng ý không nya?”

“Ok! Chơi luôn! Tôi không quan tâm gì đến thế giới này cả!”

“…Vậy, để ta giải thích. Đầu tiên là ta sẽ cho cô sống lại như bình thường, nhưng đừng lo. Cô sẽ được chuyển đến thế giới khác vài ngày sau đó, khi một cái hố được mở ra.”

“Hố sao?”

“Có rất nhiều thế giới khác nhau và chúng giống như các tầng vậy đấy. Và cô có thể sử dụng những cái hố để đi xuống một thế giới khác. Có ai đó đang định mở một cái hố và bọn ta sẽ sử dụng nó cho cô.”

“Vậy là có người đang định triệu hồi tôi sang thế giới khác sao?”

“Cô có thể nói là vậy. Nhưng cái hố này sẽ rất to để triệu hồi nhiều người cùng lúc. Đó là lí do vì sao nó tốn nhiều thời gian đến vậy.”

“Được rồi, thế còn cái cheat của tôi thì sao? Sức mạnh tuyệt vời của tôi đâu?”

“Bình tĩnh lại nào nya. Ta không thể trao ma thuật cho con người đơn giản như vậy được. Thế nhưng thay vào đó thì cô có thể sử dụng sức mạnh của bọn ta. Hay nói cách khác, cô sẽ là vu nữ của bọn ta, và khi cô cần, bọn ta sẽ cho cô sức mạnh.”

“Ý ông là Thánh Nữ đúng không? Vu nữ nghe có vẻ nhật và cũ quá. Nó nghe nhàm quá đúng không?”

“Cô thích gọi sao thì gọi, bọn ta không quan tâm nya.”

“Vâng!”

————-

Cứ như vậy, Hanamiya đã trở thành Thánh Nữ và được đưa đến thế giới này.

.

Khi hệ thống đang cài đặt vào cô, nó đã có chút thay đổi nhờ vào sức mạnh của thần.

Hay nói cách khác, cô chỉ trông như là đang dưới sự điều khiển của hiền giả, nhưng thực chất không hề có giới hạn nào áp đặt lên Mei.

Cô hoàn toàn tự do.

Cô không cần phải sợ, và cũng không có gì ép buộc được cô. Lí do duy nhất cô làm công việc của những ứng cử viên này là bởi nó trông thú vị.

Dù có chuyện gì xảy ra cũng không quan trọng bởi cô có thể sử dụng sức mạnh của thần. Mei đã đi xa đến nhường này nhờ xuôi theo các dòng sự kiện.

Đó là lí do vì sao cô không chạy, dù rằng cô bị bắt phải giết lẫn nhau.

Ngoài ra, Mei còn dám ở lại khu trại mà thợ xây đã dựng nên.

Cô đang ở trong phòng và nằm trên giường.

『Nya. Mei. Giờ cô định làm gì nya? Cô không cần phải tuân theo đống này và chém giết lẫn nhau chi đâu nya. Ta thấy cô chỉ cần giết bà hiền giả này là được rồi nya.』

Con mèo trắng đang lơ lửng bên trong căn phòng trắng.

Hình ảnh xuất hiện trong đầu Mei rất khó để nhìn thấy.

“Hmm. Tôi không muốn đâu. Tôi thích tham gia cái này hơn.”

Mei muốn được tận hưởng thế giới này. Cô không muốn thay đổi luật, cô muốn được tận hưởng mọi thứ khi làm theo những thường thức và tiêu chuẩn ở đây.

『Cô không sợ giết bạn bè mình sao nya?』

“Như thế chẳng phải vui lắm sao? Mọi người ở đây ai cũng nghĩ là họ là người mạnh nhất. Nhưng cái sức mạnh đó chỉ là thứ mượn từ lũ hiền giả. Và nó chắc chắn không có cửa để so với sức mạnh từ một vị thần thật sự. Nghe chẳng phải rất vui sao?”

Cho đến giờ, những gì cô làm chỉ là du hành cùng nhau. Và giờ khi đã là một trận battle royal, Mei cũng nghĩ rằng nó rất vui.

“Người đi mượn sức mạnh của tôi như cô mà cũng nói được à nya….”

“À, chắc là mình sẽ để Haruto sống nhỉ.”

Hiền giả có bảo rằng cô cũng có thể giết cô ta, thế nên Mei cũng phần nào định làm vậy.

『Cô thích làm gì thì làm nya. Ta không quan tâm ai chết ở đây hết nya.』

Giọng nói dần biến mất.

Mei lăn vòng trên giường.

『…Đúng là không thể tin nổi. Cậu cả gan nằm lười trong lãnh địa của tớ luôn đấy.』

“A, chào buổi sáng Arima.”

Mei ngồi dậy khi nghe thấy giọng nói. Cô đã gần như ngủ thiếp đi.

Có vẻ như sức mạnh của thợ xây cho phép giọng nói của cậu truyền đến bất cứ đâu cậu muốn bên trong lãnh thổ của mình.

“Hmm? Vậy tại sao cậu lại đi nói chuyện với tớ? Tớ nghĩ cậu có thể giết tớ luôn mà.”

『Tớ nghĩ lúc đó mình vẫn chưa sẵn sàng. Mà giờ tớ quyết định rồi. Tớ sẽ giết bất cứ ai có thể giết.』

“Hmm. Chúc may mắn nhé.”

Lập tức, chiếc giường của cô biến mất.

“Woah!”

Cô ngã xuống bằng mông. Dù không gây thiệt hại gì nhưng cũng khiến Mei rất bất ngờ.

Xung quanh cô bỗng dưng tối sầm lại, trong một khoảng khắc, cô đã không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“À, cậu nhốt tớ sao?”

Thợ xây có thể sử dụng những khối đá để tạo nên bất kì thứ gì.

Và cậu đã dùng chúng để tạo nên một bức tường xung quanh cô.

“Vậy, cậu định làm gì nữa đây?”

Ngay lập tức, có thứ gì đó rơi vào đầu Mei với một lực khổng lồ.

———

Kế hoạch của Arima Osamu rất đơn giản.

Cậu sẽ nhốt kẻ thù vào một căn phòng không trần và thả những khối đá nặng lên họ.

Cậu tuy không thể tạo ra khối đá ở nơi có người, nhưng cậu vẫn có thể tạo ra nó phía trên họ.

Không những vậy, căn phòng để nhốt còn không có không khí, họ cũng sẽ sớm chết vì nghẹt thở.

Kế hoạch này rất hiệu quả khi ở trong lãnh địa của cậu.

"…Làm sao…"

Thế nhưng, Osamu đang ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột ngột của Mei.

Cậu không hiểu làm sao cô có thể vượt qua hàng đống bẫy và đến được đây từ căn phòng đó.

"Thì chỉ là tìm và dịch chuyển thôi chứ có gì đâu. Mà tớ cũng chỉ có thể dịch chuyển cự li ngắn thôi. A, vậy ra Abukawa cũng ở đây à."

Abukawa Masahiro. Người có chức nghiệp vận chuyển viên.

"Chẳng phải năng lực của Thánh Nữ chỉ có xóa sổ quái vật thôi sao!?"

Abukawa to mắt ngạc nhiên bảo.

"Xin lỗi nhé. Là nói dối đó."

"Ăn cái này đi!"

Và rồi thứ gì đó chảy xuống từ trần nhà.

Đó là dung nham.

Thứ dung dịch nóng chảy đang đổ xuống Mei.

Mei hoàn toàn chìm trong thứ chất lỏng ấy nhưng vẫn nhìn lên trần nhà như không có gì. (Zard: Vì lí do nào đó, ko hiểu sao tui lại tưởng tượng nó có màu trắng :V)

"Ồ, vậy ra trên đây có cánh cửa à. Chắc cửa còn lại được nối đến miệng núi lửa đâu đó đúng không, hay thật đấy. Thì ra hai người đang phối hợp với nhau à."

Vận chuyển viên có khả năng kết nối các cánh cửa lại với nhau, đó là kĩ năng của cậu.

Có vẻ như hầu hết các cửa không chịu được sức nóng của dung nham, nhưng cửa của thợ xây lại mạnh hơn rất nhiều.

“T-tại sao cô lại không bị thương cơ chứ!?”

“Hmm. Chắc là vì tớ là vô địch nhỉ? Thế nên không đòn đánh nào có tác dụng với tớ đâu.”

Khuôn mặt của Osamu và Masahiro méo đi vì ngạc nhiên. Mei đã mong chờ biểu cảm đó thế nên cô rất thỏa mãn.

“Nắm Đấm Thánh Nữ.”

Mei tiến về phía Masahiro và yếu ớt tung nắm đấm về phía cậu.

Masahiro dễ dàng né được nó.

Osamu đứng ngoài quan sát. Bất cứ ai cũng có thể né được một đòn chậm và yếu như vậy.

Vậy mà…

Bằng cách nào đó, nắm đấm của Mei lại có thể trúng mặt Masahiro.

Chỗ bị đánh lập tức sáng bừng lên.

Và rồi cơ thể Masahiro tách ra, như thể một cuộn chỉ được gỡ rối. Trong chớp mắt, cậu đã biến mất.

“Cái…cái gì…”

Osamu gượng thốt lên những lời đó. Cậu không thể tin những gì đang diễn ra trước mắt cậu.

“À phải, đòn tấn công của tớ có hiệu ứng ‘chính xác tuyệt đối’ và Nắm Đấm Thánh Nữ sẽ tiêu diệt hoàn toàn kẻ thù.”

“Nhưng…nếu cậu có thể làm vậy… thì cậu đã có thể thắng bà hiền giả kia rồi…nếu vậy! Chúng ta đã không cần phải chém giết lẫn nhau như vậy rồi!”

“Tớ có thể làm vậy không á, đương nhiên là được chứ. Nhưng tớ biết phải làm gì sau khi giết hiền giả đây? Ai sẽ nghĩ ra trò vui cho tớ? Nói thật nhé, khi cậu có thể làm bất cứ điều gì ở

thế giới này thì chả còn gì vui nữa. Tớ cần một ai đó chỉ dẫn cơ.”

“Nếu vậy…chúng ta có thể cùng nhau…”

“Nah, chán lắm. Thánh Nữ Chưởng!”

Mei đưa bàn tay về phía Osamu.

Cậu không còn có thể làm được gì ngoài biến mất trong luồng sáng ấy.

———

Mei rời khỏi khu trại mà Osamu đã xây.

Có vẻ như kiến trúc sẽ vẫn còn thậm chí khi người xây nên nó chết.

“Mình xong chỉ tiêu rồi, vậy chắc giờ mình cứ nhẹ tay cho đến giờ tiếp theo nhỉ.”

Sẽ không vui nếu đi giết tất cả cùng một lúc.

Thế nhưng, điều đó cũng phụ thuộc vào hành động của đối phương.

Mei mở hệ thống ra và kiểm tra danh sách thí sinh.

Dù chỉ mới bắt đầu, 5 trên 16 người đã chết.

Những người đó gồm, ‘thần chết’ Fukai Seiichi, ‘quản lí hồ sơ’ Shijou Juno, ‘người đọc sách’ Aihara Yukimasa, ‘vận chuyển viên’ Abukawa Masahiro và cuối cùng là ‘thợ xây’ Arima Osamu.

Nếu tình hình cứ tiếp tục như này, thì mọi chuyện sẽ kết thúc chỉ trong vòng một giờ.

Khi cô còn đang băn khoăn không biết làm gì, một thông báo xuất hiện trước mặt cô.

『Hanakawa Daimon đã tham gia vào trận đấu lựa chọn ứng cử viên hiền giả.』

Khi cô kiểm tra danh sách, tên của cậu đã được thêm vào.

Vì lí do nào đó, bây giờ cậu mới tham gia.

“Tên đó cũng ở đây à, mình sẽ giết hắn.”

Cô đã luôn coi Hanakawa là một tên thô thiển.

Cô thậm chí còn hay mơ rằng sẽ được tự tay giết cậu. (Zard: Tội thằng nhỏ.)

Và rồi, cô quyết định sẽ giết cậu trước khi bất cứ ai kịp làm vậy.

Cô dò vị trí của cậu và lập tức tìm ra nó.

Cậu đang ở chỗ bức tường và đang trên đường ra khỏi đó.

Mei liền dịch chuyển đến chỗ cánh cổng.

Cô không cần phải đợi lâu để Hanakawa xuất hiện.

Vì lí do nào đó mà cậu đang phải mang một người đàn ông trên lưng và Takatou Yogiri cũng đi cùng cậu.

“Woah! Mei-tan đó à! Là Mei-tan thiệt kìa! Cậu cứ như Thánh Nữ vậy đó! Ôi thần linh ơi, mắt con vui như đang được ban phước vậy đó!”

Cô đã biết trước rằng cậu sẽ ngạc nhiên khi gặp cô, dù vậy, cái cách nói đã biết trước này vẫn khiến cô buồn nôn.

“Tôi nghĩ ai cũng sẽ ăn mặc phù hợp với chức nghiệp của mình thôi.”

Yogiri nói bằng giọng chán nản giải thích với Hanakawa.

“Ồ! Ra là vậy! Thế có nghĩa là tôi cũng sẽ được tôn thờ Sora như một thần tượng đúng không!?”

“Hình như lúc chiến đấu cổ cũng mặc đồ thần tượng thì phải.”

“Woo! Ủa mà chờ chút! Đây không phải là lúc để mà vui mừng đâu! Điều đó có nghĩa là những nữ thần ấy sẽ đến và nhe răng độc vào cậu đấy Takatou!”

“Cậu nãy giờ không nghe gì à. Và tôi cũng sẽ không làm gì họ nếu họ không tấn công tôi đâu. Thế, cô đến đây để giết bọn tôi à?”

Yogiri hỏi Mei.

Mei không hề cảm thấy vui bởi cách xuất hiện đầy hững hờ của họ.

Phải, cô muốn được thấy biểu cảm tuyệt vọng của họ, như những tên kia đã từng.

“Thì dù sao đây cũng là một trận battle royal cơ mà, tớ đâu còn lựa chọn nào khác đâu.”

Để có thể khiến họ tuyệt vọng, cô phải cho họ tận mắt chứng kiến sức mạnh của mình như cô đã làm khi nãy.

Dù cho không có thù oán gì với cậu, nhưng Mei quyết định sẽ giết Yogiri trước. Cô muốn được nhìn thấy vẻ mặt của Hanakawa khi cậu cầu xin cô tha mạng.

Nếu cô xử lí cậu quá nhanh, Hanakawa sẽ không thể biết chuyện gì đã xảy ra. Vậy nên tốt nhất cô nên lại gần và đấm vào mặt cậu.

“Nắm Đấm Thánh Nữ!”

Cô chạy về phía Yogiri và vung nắm đấm. Mei chưa từng tham gia lớp võ thuật nào nên nắm đấm của cô rất thiếu kĩ năng. Thế nhưng điều đó không quan trọng, bởi chỉ cần nắm đấm yếu ớt của cô đến nơi là cậu chắc chắn sẽ chết.

Yogiri đưa tay trái ra nắm lấy cổ tay của Mei.

Vô ích thôi.

Cô đã nghĩ vậy, nhưng rồi lập tức, một cơn đau từ đâu ập đến người cô.

Trước khi cô kịp nhận ra, cô đã đang chống tay gục xuống và thở không ra hơi.

Với một cô gái có cuộc sống bình thường, đó là một cơn đau mà cô chưa từng biết đến.

“Nè! Đó chẳng phải là bajiquan sao?”

“Dannoura gọi nó là ‘Cùi chỏ Dannoura’. Tôi học nó để tự vệ.”

Không hiểu chuyện gì xảy ra, cô ngẩng cái đầu còn đang choáng váng của mình lên.

Theo như những gì Yogiri và Hanakawa nói, cô hẳn đã bị đánh vào bụng bằng cùi chỏ.

“Ch-chuyện gì thế này….”

Sức mạnh của thần đáng lẽ phải cho phép cô không nhận sát thương hay cảm thấy đau đớn.

“Cậu định giết cô ấy sao?”

“À thì, cổ cũng chưa tấn công chúng ta bằng cái gì chết người cả, nên không sao.”

Mei sử dụng sức mạnh duy nhất của mình. Cô ‘cầu nguyện’. Cô cầu nguyện đến các vị thần và nói ra mong ước của mình. Hay nói cách khác, đây là năng lực cho phép cô trò chuyện với họ.

Lập tức, không gian nơi các vị thần thường ngồi hiện ra trong đầu cô.

Như thường lệ, chú mèo trắng vẫn ở đó. Nhưng rồi Mei trở nên cứng người khi thấy cảnh tượng trước mặt.

Không hề có chút sức lực gì trong bốn chân của chú mèo trắng. Nó đang nằm dưới đất và hoàn toàn bất động.

“Này thần! Có chuyện gì vậy! Sức mạnh vô địch của tôi đâu mất tiêu rồi hả!? Đây là vi phạm giao ước đấy!”

Cô tuyệt vọng kêu lên. Thế nhưng sâu thẳm bên trong, cô biết điều này có nghĩa là gì.

Chú mèo trắng đã chết. Nó sẽ vĩnh viễn không bao giờ có thể đáp lại lời cô được nữa.

“Nè! Có nghe không hả! Tôi phải làm gì bây giờ đây!? Tôi không thể mất sức mạnh ở chỗ này được!”

Ngay giữa một trận battle royal và sâu bên trong ma giới.

Không cần phải nói ta cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra khi cô mất đi sức mạnh thần thánh của mình.

“Không… không thể như vậy được…”

Và rồi, con mèo đen xuất hiện.

Nó là một vị thần khác đôi khi hay đánh nhau với thần mèo trắng.

“Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra ở đây hết! Nhưng ông có thể giúp tôi. Xin ông hãy làm gì đó đi!”

『…Ta hiểu rồi. Ta sẽ cho ngươi mượn sức mạnh của ta.』

Liền lập tức, sức mạnh của một vị thần chảy vào người cô. Và cô tự khắc hiểu rằng mình đã trở nên bất bại một lần nữa.

“Tôi sẽ không nương tay nữa đâu! Tất cả các ngươi hãy biến mất đi!”

Cô không còn quan tâm đến việc Hanakawa có tuyệt vọng hay không.

Hơn cả vậy, trái tim cô sục sôi mong muốn được giết Takatou Yogiri, người đã khiến cô phải chịu đau đớn đến vậy.

Ánh sáng của thần sẽ xóa sổ mọi thứ.

Mei quyết định sẽ giải phóng nó ra khắp mọi hướng.

Trong tư thế còn đang quỳ, cô sẽ hủy diệt tất cả nên cô không cần phải nhắm vào bất cứ mục tiêu nào.

Thế nhưng…

Không có gì xảy ra cả.

Hình ảnh trong đầu cô giờ đây lại là chú mèo đen đang thè lưỡi nằm gục dưới đất.

“Với những người có nguồn sức mạnh tách biệt với người dùng như cô thì xử lí dễ hơn nhiều.”

Yogiri lạnh lùng nói.

“Cậu…cậu đã làm gì…”

Cô đang run rẩy, những lời của cô ngập tràn tuyệt vọng.

Cuối cùng, cô cũng đã hiểu rằng, thủ phạm của những hình ảnh trong đầu cô chính là Yogiri.

Dù vậy cô vẫn không biết cậu đã làm thế nào.

Thế nhưng có một điều chắc chắn là cô đã không còn có thể sử dụng bất kì sức mạnh nào nữa. Và cô biết điều đó có nghĩa là gì.

Cô cảm thấy nỗi sợ và bất an bắt đầu dâng lên trong cô.

Giờ đây cô đã mất hết sức mạnh, cô sẽ chỉ còn là một nữ sinh trung học bình thường. Không những thế, cô lại còn mắc kẹt sâu bên trong lòng đất và phải tham gia một trận battle royal.

Và thế…

Có lẽ cô nên cầu xin cậu.

Có lẽ cô nên van xin để được bảo vệ và đi cùng họ.

Thế nhưng, với cô, ở đây Yogiri lại là người đáng sợ hơn cả.

Cậu có thể dễ dàng cướp đi sức mạnh mà cô cho là vô địch của mình, thậm chí còn giết cả những vị thần.

Cô không thể ở gần một con quái vật như vậy được.

“Th-thế, cậu không định giết cô ấy sao?”

Khi Mei còn đang run rẩy sợ hãi, tên Hanakawa phiền toái lại bắt đầu mở miệng.

“Tôi không phải cái loại mà thích đi giết người. Tôi chỉ làm vậy bởi chúng ta sẽ chết nếu tôi không làm gì mà thôi.”

“Thế sao cậu không phá hết sức mạnh của mọi người luôn đi? Tôi nghĩ mọi người sẽ rất vui tán thành đấy chứ.”

“Tôi chỉ có thể làm được lần này là bởi nó không quá phức tạp thôi. Bình thường thì sức mạnh và người dùng luôn đi liền với nhau nên tôi không thể chỉ giết mỗi sức mạnh được.”

“Ồ, vậy, giờ Mei-tan không còn sức mạnh nữa sao? Thế cậu cho cô ấy đi cùng chúng ta nhé?”

Những lời bất ngờ này như một tia hi vọng với cô.

Tất nhiên, cô không biết Hanakawa đang toan tính điều gì, và nụ cười kinh tởm của cậu trông cũng chẳng thuyết phục gì cả. Thế nhưng Mei lại không dám cầu xin sự giúp đỡ của Yogiri.

Cô đã từng rất ghét Hanakawa, vậy mà với cô bây giờ, cậu không khác gì một vị cứu tinh.

Cậu sẽ bảo vệ cô khi cô đã trở nên vô năng, và cậu sẽ mang cô đến một nơi Yogiri không thể làm gì cô. (Zard: và rồi con mèo đen sẽ sống lại và quay phim về cuộc sống hạnh fuck của họ :)))

Cô không biết chuyện gì sẽ xảy ra sau đó, nhưng cô cảm thấy mình vẫn còn cơ hội.

Đó là phước lành hiền giả của cô, sức mạnh các vị thần đã phong ấn nó, nhưng nếu cô có thể thức tỉnh bây giờ, cô sẽ có

lại sức mạnh để sống sót giữa trận battle royal này.

“Mà Hanayami bây giờ có vẻ không thể di chuyển được. Thế cậu định bỏ David và cõng cô ta sao?”

“Không ạ! Cho tôi xin lỗi!”

Kế hoạch của Mei đổ bể chỉ với như vậy.

——-

Zard: Hiện tại bây giờ eng đã đi được 2/3 chap 19 vol 4, cũng là chap tui đang mong chờ, và thế cũng có nghĩa là bên này chỉ còn cách 5 chap nữa là kịp, thế nên….

Từ giờ ko có chuyện 1 tuần 1 chap nữa đâu nhe :))

Discord Facebook

Chương 16: Huh? Ý cô là sao, tôi thua ư? Tại sao tôi lại thua cơ chứ?

Ném bom!

Trái thứ nhất!

——

Tiếng súng gầm vang khắp bức tường thành.

Không như ban nãy, đó không phải là âm thanh của vô số viên đạn đang được xả ra liên tục. Nó có khoảng nghỉ và cả những tiếng nổ lớn, có vẻ như có rất nhiều loại vũ khí khác nhau đang được sử dụng.

Thế nhưng, những âm thanh đó cũng đang bắt đầu xa dần. Có vẻ như người đó đang vừa phải chiến đấu vừa di chuyển.

“Phải, dù sao ta cũng đâu thể đánh nhau ở một chỗ mãi được.”

Tomochika đang ẩn mình trên một cái cây cao trong khu rừng.

Cô đã hoàn toàn xóa bỏ sự hiện diện của mình.

Mokomoko là người duy nhất có thể nghe thấy cô.

『Mà cô cũng đâu làm gì được đâu. Nếu đó là một trận đấu sòng phẳng thì cô có thể xoay sở vượt qua nhờ kĩ năng và sức mạnh của bộ chiến phục. Nhưng ở đây thì tôi chắc chúng sẽ sử dụng những mánh khóe nào đó mà cô sẽ không thể xử lí được.』

Tomochika đang mặc bộ chiến phục và luôn ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Cô không định chiến đấu nếu không cần thiết, nhưng bộ chiến phục sẽ tạo ra khác biệt lớn nếu cô buộc làm vậy. Dù là phòng thủ hay chạy trốn, nó vẫn sẽ rất hữu dụng.

“Mà, cho dù tôi có thể đánh lại mấy tên đó đi chăng nữa thì tôi cũng không muốn đánh đâu.”

Tất nhiên, cô không hề muốn phải đánh nhau với những người bạn học đang muốn giết cô.

Điều mà cô muốn nhất bây giờ là được gặp lại Yogiri càng sớm càng tốt. Bởi cậu là người có thể giúp cô thoát khỏi

chuyện này. Đó là những gì Tomochika nghĩ. (Zard: thiệt ko bé :3)

『Ồ? Thế mà ban đầu mình cứ nghĩ đó là loại năng lực trinh sát cơ chứ. Quả là thú vị mà.』

“Hmm?”

Có vẻ như Mokomoko đã nhìn thấy gì đó. Thế nên Tomochika liền cẩn thận quan sát xung quanh.

Thế nhưng cô lại không phát hiện ra gì.

『Linh hồn. Có kẻ nào đó sử dụng những linh hồn yếu ớt và rải chúng ra xung quanh để do thám.』

Tomochika có thể nhìn thấy Mokomoko, nhưng đó là bởi cô là một ngoại lệ. Cô không thực sự có sức mạnh tâm linh gì cả.

“Thế chẳng phải tệ lắm sao? Sao cô không đi bắt chúng rồi ăn hết luôn đi?”

『Con nhỏ ngốc này! Mắc mớ gì ta phải ăn chúng hả!?』

“Uh, tôi cứ nghĩ là ma thì sẽ thích ăn mấy con ma khác cơ chứ…”

『Không có thì giờ để nói mấy chuyện vô bổ đó đâu. Bây giờ bọn chúng đang tràn ngập bên ngoài đấy. Tốt hơn hết là cô nên giả định rằng người điều khiển bọn chúng đã biết vị trí của chúng ta rồi đi. Không những vậy mà ở đây còn có rào cản sóng điện từ nữa, ta giờ không thể liên lạc với ai được nữa đâu.』

“Mấy con ma đó đi chặn sóng làm gì cơ chứ…”

『Thì cô biết đó, nó giống như mấy bộ phim ma thôi, điện thoại khi đó tự dưng chẳng có cái nào hoạt động cả. Chính lũ linh hồn đã khiến cho điện thoại cô bị mất sóng đấy! Bởi bọn tôi không có cơ thể vật lí nên bọn tôi khá giống với sóng điện từ và ánh sáng.』

“Cái gì vậy chứ… Nghe đúng là dở hơi mà… mà thôi, sao cũng được. Cô bảo có người đang điều khiển bọn chúng đúng không? Nhưng tôi đâu nhớ trong lớp có ai có năng lực đó đâu.”

Cô nghĩ về những năng lực mà cô đã biết. Thế nhưng không có cái này phù hợp cả.

Người có khả năng nhất là tên thần chết, nhưng cậu ta đã chết rồi.

『Có khả năng hắn ta đã có năng lực này từ trước. Điều đó cũng không phải là không thể. Hoặc có ai đó đã nói dối về năng lực của mình. Nhưng dù gì nếu hắn đã biết thì bây giờ chúng ta cũng không thể cứ ở yên tại đây được.』

Bây giờ ở lại đây cũng chẳng để làm gì.

Và thế là Tomochika liền nhảy xuống từ ngọn cây.

Trước tiên cô phải di chuyển đến chỗ nào đó khác. Ngay khi cô vừa quyết định xong, cô đột nhiên cảm thấy sự hiện diện của ai đó.

Hắn đang đi đến chỗ cô và cũng không làm gì với việc đã bị phát hiện.

Cho dù Tomochika có sở hữu khả năng quan sát tuyệt vời đi chăng nữa, thì cô vẫn có giới hạn khi nhìn trong bóng đêm. Và cô không thể nhìn ra được người đang tiếp cận cô.

“Tomochi!”

Đó là giọng của Romiko.

Thế nhưng, Tomochika lại quyết định bỏ chạy.

Cô sẽ không bao giờ hành động một mình nếu như cô cảm thấy có thể hoàn toàn tin tưởng vào những người bạn của mình.

Phải, Romiko là bạn thân của cô.

Nhưng Tomochika không thể tin cô trong hoàn cảnh này.

『Cô ta có lẽ là người điều khiển. Không lí gì cổ có thể biết đó là cô khi mà đến cả cô cũng không nhìn ra được cô ta.』

Tomochika chạy. Cô cần phải cắt đuôi cô ta trước. Và thế là cô lập tức chạy về phía mà cô cảm thấy không có ai.

“A!”

Thế nhưng, cô đột nhiên dừng lại.

Ai đó xuất hiện từ sau bóng cây.

『Đó là một linh hồn! Nhưng sao cô có thể nhìn thấy nó!?』

Mokomoko liền hạ gục thứ đang chầm chậm di chuyển kia. Đúng như những gì bạn nghĩ về linh hồn, chúng dễ dàng tan biến đi.

Thế nhưng, một linh hồn khác lại lập tức thay vào chỗ nó.

Chúng cứ liên tục xuất hiện.

“Nè, tôi chạm vào chúng có sao không?”

『Cô sẽ nhận chút thiệt hại, nó giống như lời nguyền vậy đó. Nếu chỉ vài cái trong khoảng thời gian ngắn thì không sao. Còn không thì sẽ rất nguy hiểm, chúng có thể giết chết cô.』

“À, okay. Tôi hiểu rồi.”

Nó như thể bám chặt vào cô và cô liên tục nhận sát thương.

Cô có thể chịu được một hai cái, nhưng cô sẽ bị thương nếu chúng xông vào cùng một lúc.

Khi cô còn đang bận nghĩ về điều đó, cô nghe thấy tiếng bước chân đang từ từ tiến đến.

“Đừng chạy chứ Tomochi.”

Romiko bước ra từ phía lùm cây và nói bằng giọng lười biếng thường lệ.

“Là cậu làm chuyện này sao Mikochi?”

Cô thận trọng hỏi, cô không rõ ý định của Romiko là gì, và lí do vì sao cô lại làm đến vậy chỉ để gặp cô.

“Đúng rồi đó. Tại cậu chạy đi mất nên tớ nghĩ nếu mình để cậu nhìn thấy chúng, cậu sẽ chịu dừng lại.”

Năng lực của Romiko lẽ ra phải là đếm số.

Thế nhưng nếu như cô thật sự có thể làm những chuyện này, Tomochika sẽ phải thay đổi cái nhìn về cô.

“Tại sao cậu lại ở đây? Cậu có biết mọi người đang chém giết lẫn nhau không?”

“Biết chứ, tớ thậm chí còn hiểu chúng ta đang trong tình cảnh thế nào nữa kìa. Mà tớ nghĩ chuyện đó sẽ không xảy ra đâu. Dù gì thì cậu cũng đâu thể giết người được đâu đúng không Tomochi?”

『Sai rồi, cô nhóc này từng móc mắt ông ngoại mình ra hồi mười tuổi đây. Cô ta nguy hiểm lắm đấy.』

“Đâu ra!?”

“Ra vậy, ông lão tội nghiệp…”

“Tớ không có làm chuyện đó! Còn nữa, chẳng phải lần trước cô bảo đó là cha tôi sao!?”

『Ồ, thì ra cô đã làm thế với tận hai người cơ à….』

“Bộ cô nghĩ tôi là nhà sưu tập mắt hay sao vậy!?”

Khi còn đang phản bác, Tomochika đột nhiên nhận ra một điều.

Romiko có thể nghe thấy tiếng của Mokomoko.

Vậy ra cô thực sự có năng lực điều khiển linh hồn.

“Vậy, tớ hỏi cậu lại lần nữa. Cậu đến đây làm gì?”

Nếu là để giết cô thì Romiko cũng chỉ cần tấn công từ xa bằng linh hồn nô lệ của cô.

Thế nhưng cô lại làm đến nhường này chỉ để nói chuyện trực tiếp với cô, Tomochika không thể hiểu ý định của cô là gì.

“Tớ cũng như cậu vậy đó Tomochi. Tớ cũng có một linh hồn hộ vệ.”

Nói đoạn, có gì đó xuất hiện phía sau Romiko.

“Cái gì vậy!? Tớ muốn con đó cơ!”

Tomochika không nghĩ ngợi gì nhiều và liền lập tức so sánh linh hồn đó với Mokomoko.

Mokomoko thì tròn và bự, cô mặc một bộ kimono cỗ lỗ sĩ và biểu cảm thì lúc nào cũng như người say rượu. Tuổi của cô vẫn còn là một ẩn số.

Trái lại, linh hồn theo sau Romiko thì lại rất dễ thương và xinh đẹp. Cô bận một chiếc váy đẹp đẽ và có mái tóc vàng óng

cùng làn da láng mịn. Một cô gái xinh đẹp với chiếc mũi cao ráo cùng đôi mắt sáng ngời.

Không những vậy, cơ thể cô còn đang phát sáng như thể muốn làm bừng lên hết vẻ xinh đẹp của cô.

『Ê!』

Mokomoko hẳn nghĩ cô đang nghiêm túc bởi mặt cô trông tái hết cả lên.

“Cô ấy từng là một công chúa cổ đại. Tên cổ là Tienne.”

“Còn của tớ thì lại có cái tên hết sức ngớ ngẩn, Mokomoko! Đúng là bất công mà!”

『N-nhưng tôi cũng từng được gọi là công chúa đấy chứ! Thật ra, tôi là một phần của gia tộc vĩ đại Dannoura! Và tôi là công chúa của cả cái gia tộc đó đấy! Hơn nữa, tên Mokomoko thì có gì sai đâu chứ!.』

“Tớ thua rồi. Chúng ta vẫn chưa đấu nhưng tớ đã thua mất rồi. Mokomoko bảo mình là linh hồn thánh, nhưng cái kia nhìn giống thánh hơn đấy. Thấy không, cổ thậm chí còn tỏa sáng nữa kìa! Ôi trời, cổ giống thiên thần thật đấy…”

Tomochika cảm thấy rất thất vọng.

Cô đã cứ nghĩ rằng tất cả linh hồn hộ vệ đều như nhau. Và cô cũng tự nhủ mình không phải là người duy nhất có linh hồn hộ vệ kì lạ, quái dị và nhiều chuyện. Cô thậm chí còn không nghĩ rằng có người sẽ có linh hồn đẹp đến vậy.

『V-về khoản đánh nhau là tôi không có thua ai đâu à nhe.』

“Huh? Vậy ra là cô muốn đánh người ta vì thua về mặt ngoại hình sao? Cô không thấy nó tàn nhẫn quá sao?”

『Huh? Ý cô là sao, tôi thua ư? Tại sao tôi lại thua cơ chứ?』

“Tomochi? Cậu có phiền không nếu tớ tiếp tục câu chuyện?’

“À phải. Chúng ta vẫn còn đang nói chuyện mà nhỉ?”

Tomochika đã bị Mokomoko làm phân tâm trong thoáng chốc. Và trong lúc đó, Romiko đã tiến lên vài bước lại gần cô nhưng cũng không làm gì cả.

Thế nhưng, những linh hồn vẫn còn đang bao vây cô.

“Tienne quả thật rất đáng yêu nhưng cô ta cũng không thể làm gì ngoài đếm cả. Và cổ cũng không mạnh cho lắm. Tớ không nghĩ cô ta thắng được linh hồn của cậu đâu Tomochi.”

『Th-thấy chưa!? Cổ cũng thừa nhận rồi kìa!』

“Nè, cậu muốn đổi không?”

『Grr.』

Cứ như vậy, Mokomoko đột nhiên bay về phía Romiko.

“Huh?”

Tomochika khi vẫn còn đang đứng sốc về điều đó, Mokomoko đi vào bên trong Romiko và biến mất.

“Oh, um, xin lỗi. Tôi lỡ nhập vào cô ta mất rồi.”

———-

Romiko là một trong số những người đã quyết định hành động của mình.

Nó quá phiền phức, cô không muốn phải dính vào chuyện này. Đó là những lời cô chỉ có thể nói nếu còn sống.

Cô không thể cứ mãi chây lười nhất là khi tình hình đã thay đổi.

Sau khi rời khỏi khu trại, Romiko suy nghĩ về những gì mình có thể làm.

Cô có thể điều khiển linh hồn.

Cô có thể biết về những gì chúng thấy và nghe.

Cô có thể làm cho chúng hiện hình.

Cô có thể cho chúng nhập vào cô để cô sử dụng năng lực của chúng.

Tất cả những thứ đó.

Cô sẽ có thể dễ dàng giết chết bất cứ ai với những năng lực này.

Cô chỉ cần sử dụng những linh hồn mà cô đang điều khiển.

Hầu hết mọi người đều không thể nhìn thấy linh hồn. Và nhờ vậy cô cũng có thể khiến họ dần yếu đi bằng cách để chúng chạm vào họ đến khi họ chết.

Thế nhưng cách đó rất tốn thời gian. Với những tên có sức mạnh khủng khiếp sẽ càng tốn nhiều thời gian hơn. Có lẽ sẽ mất hơn một tiếng đồng hồ.

Nếu vậy, cô quyết định sẽ sử dụng năng lực của linh hồn. Thế nhưng linh hồn mà Romiko đang điều khiển bây giờ lại không mạnh mấy.

Tất nhiên, những linh hồn xung quanh khác lại còn tệ hơn. Tienne là một ngoại lệ bởi cô có sức mạnh và vẫn còn ý chí của mình. Romiko đã rất may mắn khi gặp được cô và có thể điều khiển cô.

Nếu đã như thế, cô sẽ sử dụng linh hồn bạn học của mình để nhận lấy sức mạnh tuyệt vời hơn. Nhưng mọi chuyện lại không suôn sẻ cho lắm.

Có vẻ như không ai trở thành linh hồn vất vưởng sau khi chết cả. Hầu hết đều sẽ tan biến vào hư không. Cô đã học được điều này qua Tienne.

Điều đó cũng đồng nghĩa với việc sẽ rất khó để kiếm được một linh hồn phù hợp với cô. Thế nhưng Romiko đã có ý tưởng về người mà cô sẽ chọn.

Linh hồn hộ vệ của Tomochika.

Ngay từ khoảng khắc nhìn thấy nó, cô đã để mắt đến thứ sức mạnh tuyệt vời đó.

Nếu cô có thể có nó, bản thân Romiko sẽ mạnh lên gấp vài lần bây giờ. Cơ hội chiến thắng của cô sẽ càng lớn hơn.

Cho đến tận bây giờ, cô đã cố để không làm gì quá thu hút sự chú ý. Đó là lí do cô không đụng chạm gì đến linh hồn hộ vệ của Tomochika. Thế nhưng giờ tình thế đã buộc cô phải làm vậy.

Vậy, cô sẽ làm cách nào?

Cô cần phải đến gần một linh hồn để có thể điều khiển nó.

Không những vậy, cô cũng không được phép giết Tomochika. Về cơ bản linh hồn hộ vệ có mối liên kết chặt chẽ với chủ nhân của họ. Nếu Tomochika chết, linh hồn đó cũng sẽ biến mất. Cô sẽ mất đi cơ hội bắt được linh hồn ấy.

Và thế là cô đã sử dụng tất cả những gì mình có để tìm kiếm Tomochika, đồng thời sẽ mau chóng xóa bỏ khoảng cách giữa họ.

Romiko tin vào sự ngây thơ của Tomochika. Cô chắc chắn rằng Tomochika sẽ không tấn công trước.

Đó là lí do vì sao cô lại đi nói những chuyện vô nghĩa trong lúc tiến lại gần. Và rồi, cô đã thành công chiếm được linh hồn đó.

『Ngươi! Sao ngươi dám nhốt ta ở đây!』

“Ồ, cô vẫn còn chống cự được cơ à? Ấn tượng thật đấy.”

Cô dù đang kiểm soát nó nhưng cô cũng chưa thể điều khiển hoàn toàn ý chí của linh hồn.

Thế nhưng, đó cũng chỉ còn là vấn đề thời gian.

Romiko dần hiểu ra về sức mạnh của Mokomoko.

———

“Ý cô ‘nhập vào’ là sao hả? Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy!?”

“Hmm. Có vẻ như tôi vẫn còn nói chuyện với cô thế này được, nhưng hầu hết sức mạnh của tôi đã bị cướp đi mất rồi.”

Ngay khi cô vừa nói xong, Romiko đột nhiên đứng trước mặt Tomochika.

Bước đi nhà Dannoura.

Đó là kĩ thuật để rút ngắn khoảng cách tức thời. Bản chất của nó là hãy cứ nghĩ mình là một mũi tên và lao thẳng về phía kẻ thù.

Thế nhưng, Tomochika đã kịp nhìn thấy những gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Cô sẽ áp sát bằng cách đi tới hoặc cúi người rồi lao đến. Cùng lúc đó, một lưỡi dao sẽ phóng về phía cổ họng cô. Hoặc có lẽ

là một cú móc hàm. Cô không thể lùi lại bởi Romiko sẽ nhanh chóng đuổi kịp cô.

Vậy nên cô sẽ né. Một chân cô lùi lại và quay nghiêng người.

Thế nhưng, cô lại đột nhiên cảm thấy thứ gì đó đang ở ngay sát mặt cô và cô lập tức ngã người ra sau.

Đó là một hòn đá.

Cô không hiểu bằng cách nào, thế nhưng Romiko đang vừa chạy vừa ném đá về phía cô.

Trong tư thế ngả người, hai tay cô chống xuống đất và cô lập tức nhảy lộn người về phía sau.

Không thể thay đổi quán tính của mình, Romiko lao đến và dùng tay đập vào thân cây phía sau.

Cả cái cây rung lắc dữ dội.

Và nó bắt đầu ngã xuống đất tạo ra một tiếng ầm lớn.

“Cái quái gì vậy!? Tôi thậm chí mặc chiến phục rồi mà cũng không thể theo kịp cô luôn đấy!”

Cô chỉ xoay sở tránh được phát cuối. Và nó thành công là nhờ có bộ chiến phục đã cường hóa cơ thể cô.

“À thì, đây chính là sự cách biệt về sức mạnh giữa tôi và cô đấy. Thật ra, kết hợp đòn đánh với một đòn xạ chiến là điều cơ bản nhất của võ thuật trường phái Dannoura cơ mà. Cô lẽ ra không nên sốc đến vậy cơ chứ. Đáng lí ra cô cũng phải xử lí được mấy thứ như này chứ.”

“Umm, vậy sao cô lại tấn công tôi?”

“Này, đâu phải tôi muốn vậy đâu. Nhưng cái cô Romiko này đang tự tiện sử dụng sức mạnh của tôi!”

“Nghe chả thuyết phục gì hết!”

Cô không thể chiến đấu thế này. Hơn nữa đó còn là cơ thể của Romiko, và cô không muốn phải làm nó bị thương.

Và cứ như vậy, Tomochika quyết định sẽ bỏ chạy.

Nếu cô sử dụng toàn bộ năng lực của bộ chiến phục, cô có thể sẽ tẩu thoát thành công.

“Ồ xin lỗi nhé. Tôi quên mất. Tôi mới là người điều khiển bộ giáp nhé. Giải phóng!”

Tomochika đứng lại.

Trên bộ chiến phục của cô bỗng xuất hiện những đường lằn.

Và rồi cùng một lúc, cả bộ chiến phục bắt đầu rơi xuống từng phần một cho đến khi Tomochika chỉ còn lại bộ đồ lót.

“Grr… Tôi sẽ không quên chuyện này đâu đồ khốn!”

Việc mất đi quần áo khiến cô sốc đến nỗi cô không thể nghĩ gì khác.

“Làm tốt lắm Mokomoko.”

“Mắt tôi! Đôi mắt ngọc ngà của tôi!”

Tomochika quay về phía giọng nói.

Yogiri đang đứng đó cùng với David. Và Hanakawa đang vừa lăn lộn vừa ôm lấy mắt mình vì lí do nào đó.

“Takatou đó ư!? Sao mà cậu canh giờ xuất hiện đúng lúc vậy hả!? Mà không, cậu đã cứu tớ rồi. Và ý cậu ‘làm tốt lắm’ là sao hả!?”

Tomochika bối rối đến mức cô không biết mình đang nói gì.

Khi cô còn đang cố nghĩ, Yogiri đã đến bên cô.

Cậu cởi áo khoác mình ra và choàng lên cô. Tomochika lặng lẽ mặc vào. (Zard: Giờ mà có minh họa chắc hay lắm nhờ :)))

“Đó là Mokomoko phải không?”

“Làm sao cậu biết?”

“Dựa vào cách cô ta nói, chắc vậy. Tớ không biết chuyện gì đang xảy ra ở đây nhưng tớ sẽ phải giết cổ nếu như cổ tấn công chúng ta.”

Tomochika nhìn về phía Romiko.

Romiko đang đứng đó bất động.

Nói đúng hơn là cô đang run rẩy.

Đó chính là nỗi sợ.

Discord Facebook

Chương 17: Ít ra cậu cũng phải để cô ta làm gì đó hay hay trước chứ…

Trái thứ 2!

——-

Bên trong khu rừng, một cậu trai mặc giáp đang đối mặt với một cô gái trong bộ phục trang biểu diễn.

Cậu trai đó chính là tướng quân Yazaki Suguru. Và cô gái kia là idol Akino Sora.

Phía sau Yakazi là bốn người bạn của cậu.

Một cậu trai trong bộ áo vest. Otori Haruto, quân sư.

Một cô gái trong bộ trang phục làm việc của phụ nữ. Koriyama Asuha, điều phối viên sắc đẹp.

Một cô gái với bộ phục trang cổ vũ. Otani Yui, cổ động viên.

Một cô gái mặc một chiếc tạp dề dày. Harufuji Runa, thợ trang điểm.

Tất cả đều trang bị một thanh kiếm và là một phần của quân đoàn do Yazaki chỉ huy.

“Cậu có vẻ như đã kiếm được một dàn harem nhỏ rồi nhỉ Yazaki. Tớ không nghĩ các cậu sẽ lập đội với nhau khi mà chúng ta đang bị bắt phải chém giết lẫn nhau đâu đấy.”

“Họ đều tin tưởng và phó thác cho tôi cả mạng sống của họ.”

Những người đã tập hợp dưới trướng cậu đều không có sức mạnh nếu như chỉ có một mình.

Thế nhưng, nếu họ hành động theo chỉ đạo của cậu, họ sẽ có cơ hội sống sót.

Hoặc đó là những gì Haruto đã nói với họ.

Các cậu sẽ không thể sống sót ngoài kia một mình được đâu. Thế thì tại sao lại không đi theo Yazaki chứ?

Họ vẫn chưa sẵn sàng để ra đó và giết người. Với họ, lời đề nghị này chẳng khác gì một cơ hội ngàn năm có một.

Dù thế nào đi nữa, họ vẫn cảm thấy mình sẽ có thể sống sót trong giờ đầu tiên.

Còn về chuyện họ có thể giết bạn học của mình trong khoảng thời gian đó không, khi nào đến lúc đó rồi hẳn hay.

“Hơn nữa, cô vẫn luôn có thể trở nên mạnh hơn nếu như còn sống đúng không? Chúng ta có thể cùng đạt được sức mạnh hiền giả rồi cùng trở lại chiến đấu với cô ta. Nếu đằng nào cũng chết thì sao chúng ta lại không thử một lần đi cho biết đúng không? Đó là suy nghĩ của tôi.”

“Nhưng có rất nhiều người cậu có thể chọn cơ mà, thế mà cậu lại nhọc công đến đây chỉ để giết tớ. Có lẽ nào mất đi vị trí trưởng lớp khiến cậu bị tổn thương đến vậy luôn sao?”

Kĩ năng giải quyết vấn đề của Haruto đến từ năng lực truy cập dữ liệu thế giới và lấy thông tin từ đó. Thế nhưng bởi thông tin có được cần phải qua một bước giải mã nên cậu không thể biết được những gì đang xảy ra. Điều đó có nghĩa là cậu sẽ không thể có được vị trí chính xác của tất cả bạn học của mình, nhưng nếu cậu giảm phạm vi xuống chỉ còn một người, thì cậu có thể nắm được vị trí của người đó dựa trên thông tin thu được.

“Nếu cậu đồng ý hợp tác thì tôi hứa sẽ không giết cậu. Hãy gia nhập đội của tôi đi. Kĩ năng giao ước của cậu sẽ rất có ích khi ở với bọn tôi.”

“À, vậy ra cậu định bảo tớ tham gia vào dàn harem của cậu à. Ừm, không đâu nhé.”

“Ra vậy.”

Đàm phán thất bại.

Yakazi tuyên bố chiến tranh.

Với kĩ năng quân đoàn, cậu ra lệnh cho cấp dưới của mình.

Haruto và những người khác liền bao vây Sora. Mệnh lệnh không hề ép họ phải di chuyển, nó chỉ là cách truyền đạt suy nghĩ của cậu. Nếu muốn, họ vẫn có thể kháng lại nó. Thế nhưng lúc này họ lại chấp nhận và di chuyển theo ý cậu.

“Bao vây và tiêu diệt!”

“Ồ, cuối cùng cậu cũng chịu bao vây đàng hoàng rồi đấy à?”

Bao vây và tiêu diệt. Đó là một kĩ năng của cậu cũng như là một dạng đội hình.

Dù cho bạn không bao vây kẻ thù thì nó vẫn phát huy tác dụng như bình thường. Điều đó có nghĩa là đối phương đã bị cầm tù và bị hạn chế di chuyển.

Và đội hình còn mang khả năng gia tăng sức mạnh cho những ai tạo thành nó. Nó chủ yếu cường hóa phạm vi tấn công, cho phép họ chiến đấu với nhiều kẻ thù cùng một lúc.

Đây là một chọi năm.

Một idol sẽ không thể có sức mạnh để mà chống cự trong một trận chiến thế này. Và có vẻ như họ đã nắm chắc phần thắng trong tay ngay cả trước khi nó kịp bắt đầu

“!?”

Đột nhiên những người làm theo lệnh Yazaki đứng lại.

Đó là bởi phía Sora không còn là một người nữa.

Xung quanh cô bỗng dưng có rất nhiều người. Chỉ mới vài giây trước, tất cả bọn họ đều không có ở đây.

“Ồ? Vậy ra cậu thực sự nghĩ tớ chỉ có một mình thôi sao? Đã là idol thì cũng phải có vài người hâm mộ chứ đúng không?”

Sora chưa từng phải chiến đấu cho đến tận bây giờ, vậy mà bây giờ cô lại trông rất tự tin.

Haruto đã nghĩ rằng cô hẳn phải có lí do gì đó, và đây chính là câu trả lời. Cậu không rõ nó là gì, nhưng có vẻ như cô có khả năng triệu hồi những người hâm mộ của cô.

Haruto không thể nhìn thấu được kĩ năng của Sora, bởi chính bản thân nó là một kĩ năng bậc cao.

“Kệ cô ta! Các cậu vẫn có thể đánh bại tất cả được! Đội hình này được dùng để đối đầu với số lượng lớn!”

Asuha là người đầu tiên tấn công những người xung quanh Sora.

Những người nhận được phước lành hiền giả đều có sức mạnh tối thiểu để sống sót ở thế giới này.

Dù cho cô là chức nghiệp hỗ trợ đi chăng nữa, thể trạng của cô vẫn mạnh hơn người bình thường và cô cũng đã tự động học qua những điều cơ bản khi sử dụng vũ khí.

Thế nên dù cho có là điều phối viên sắc đẹp đi chăng nữa, người bình thường sẽ không có cửa để mà đối đầu với cô.

Và thế là lưỡi kiếm của Asuha dễ dàng cắt xuyên qua những người hâm mộ đó.

Phải, họ không hề có năng lực đặc biệt nào cả. Họ chỉ là con người mà thôi.

Thế nhưng, ngay lập tức, Asuha đã bị khựng lại.

Haruto nhìn quanh.

Họ đã bị bao vây.

Ban đầu, Haruto và những người khác đã bao vây Sora, nhưng bây giờ chính họ mới là người bị bao vây.

“Bình tĩnh. Chúng ta có thể dễ dàng thoát khỏi đây! Sức mạnh của chúng ta là quá đủ cho chuyện đó rồi!”

Yazaki hét lên.

Cậu nói đúng. Asuha chỉ dừng lại bởi cô quá bất ngờ, nhưng nếu cô muốn, cô có thể dễ dàng thoát khỏi họ.

Thế nhưng…

Những người hâm mộ đó đột nhiên phát nổ.

Và bởi Asuha là người ở gần nhất, cô đã ăn trọn vụ nổ.

Cứ như vậy, nửa thân trên của Asuha đã hoàn toàn biến mất.

“Đồ-đồ khốn! Cô cho bạn bè mình nổ tung thế à!”

“Họ là người hâm mộ của tớ cơ mà. Ít ra họ cũng phải làm được vậy chứ.”

-Tệ thật, cô ta nguy hiểm hơn mình nghĩ.

Haruto bắt đầu nghĩ đến chuyện phản bội Yazaki.

Cậu đã định ở lại đội này để xem mọi chuyện thế nào, thế nhưng giờ cậu đã quyết định.

Cậu sẽ chạy trốn.

Đó là những gì cậu nghĩ khi nhìn về phía Yazaki. Và rồi Haruto đã chứng kiến một thứ không ngờ đến.

Nửa phân thân bên phải của Yazaki đã biến mất.

Nói đúng hơn, là từ phần hông đến vai phải cậu, nó đã bị khoét một lỗ.

Haruto quay về phía Sora. Ban đầu cậu nghĩ đó là một trong những đòn tấn công của cô, thế nhưng bây giờ cô lại đang bị một một cục thạch trong suốt nuốt chửng.

Từ những gì cậu thấy, cậu hiểu rằng cục thạch đó đang tiến về phía cậu, và tất cả mọi thứ trên đường đi của nó đều sẽ bị nuốt chửng.

Đứng trước cục thạch đó, bức tường khiên thịt đang cố bảo vệ Sora đều vô dụng.

“Aghhh! Cứu tớ với! Haruto!”

Otani Yui hét lên. Cô đang sắp bị nuốt chửng bởi cục thạch đó. Nó không chỉ có một con.

Chúng cứ xuất hiện hết con này đến con khác trong lúc phá hủy mọi thứ xung quanh.

Nó không phân biệt đó là rừng cây hay Sora hay là người hâm mộ của Sora, dù là Yazaki hay đội của cậu cũng vậy, tất cả đều bị nuốt chửng

Những gì chúng chạm vào đều sẽ bị hấp thụ, tan chảy và biến mất.

Haruto liền bỏ chạy.

Sau lưng cậu mọc ra đôi cánh và cậu lập tức bay lên. Đây không phải là phước lành hiền giả, nó là con át chủ bài của cậu.

Khi đã bay đủ cao, cậu quyết định nhìn xuống.

Thứ thạch bán trong suốt đó xuất hiện từ phía trung tâm ma giới, chúng đang tràn ra từ một cái hố.

Từ trong hố, chúng nuốt chửng mọi thứ trong tầm mắt.

Khi nhìn từ độ cao này, chúng lại không đông như cậu nghĩ.

Thế nhưng chúng vẫn cứ gia tăng số lượng và tràn ngập ra khắp xung quanh.

“Cái quái gì vậy… hẳn phải có chuyện gì đó rồi…”

Haruto cứng đờ trước cảnh tượng kinh hoàng này.

———

Hơi thở của cô dần trở nên nặng nhọc và cô thậm chí còn nghe thấy cả tiếng tim mình đang đập ầm ầm bên tai.

Cả cơ thể cô ướt đẫm mồ hôi và đang run rẩy, hai chân cô trở nên loạng choạng khiến cô không thể đứng vững.

Đó chính là nỗi sợ.

Takatou Yogiri.

Cậu chính là nguồn gốc cho nỗi sợ kinh hoàng của Romiko.

Nhưng cô lại không hiểu vì sao.

Tại sao cô lại sợ? Cô không biết.

Yogiri chỉ đang đứng đó. Cậu không có vẻ gì là nguy hiểm cả.

Cô đã nghe về năng lực diệt bọ của cậu. Cậu cũng không mạnh gì về thể chất. Cậu chỉ là một con người bình thường.

Với sức mạnh của Mokomoko, cô có thể giết cậu ngay lập tức.

Vậy mà…

Cô lại đang sợ.

Như thể có cả một làn sóng sợ hãi đang ập xuống đầu cô, nó hung bạo và đáng sợ đến mức khiến cô như phát điên.

Cô không biết Yogiri sẽ làm gì.

Thế nhưng, dù ở khoảng cách này và cậu cũng vẫn chưa làm gì cô, cô vẫn cảm thấy rằng mạng sống mình đang nằm trên tay cậu.

Cô muốn chạy.

Nhưng cơ thể lại không chịu nghe cô.

Hai chân cô cứng đờ.

Nỗi sợ đã khiến cô không thể chạy trốn. Điều này đúng là lố bịch, Romiko tự nguyền rủa cơ thể mình.

Và rồi, cô nhận ra.

Đây chính là nỗi sợ của Mokomoko. Nó thậm chí đã ảnh hưởng đến cả cô.

Thế nhưng, cô không hiểu vì sao một linh hồn lại cảm thấy sợ.

Cô chỉ đang mượn sức mạnh của linh hồn đang nhập vào cô. Dù cho Romiko có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì linh hồn đó cũng sẽ không bị gì.

Vậy mà, nỗi sợ mà Romiko cảm nhận từ Mokomoko lại như thể đang bảo rằng thế giới đã đến hồi kết.

Linh hồn bị điều khiển không thể làm chống lại triệu hồn sư.

Và Mokomoko cũng không có vẻ gì là đang chống lại cô cả. Cô chỉ đang lan truyền nỗi sợ hãi.

Romiko bắt đầu cảm thấy hoang mang về hành động của cô.

Ban đầu, cô chỉ muốn làm việc một cách tối thiểu bởi mọi thứ quá lằng nhằng với cô. Nhưng khi trận chém giết bắt đầu, cô đã đứng dậy và quyết định làm mọi thứ phải làm để sống sót.

Đó là lí do vì sao cô tiếp cận Tomochika và cướp đi Mokomoko.

Điều đó đáng lẽ phải cho cô một lợi thế tuyệt đối. Vậy mà cô giờ đây lại đang sợ hãi.

Một nỗi sợ không lời giải thích đang chực chờ để nghiền nát cô.

Nỗi sợ chính là một cách phản ứng với nguy hiểm.

Đó là phản ứng khiến bạn muốn bỏ chạy khỏi thứ đang đe dọa đến mạng sống của bạn. Đó là thứ mà bạn phải có để sống sót.

Thế nhưng, Romiko đã không còn suy nghĩ được gì nữa.

Tất cả suy nghĩ và cảm xúc của cô đều đã bị nỗi sợ xâm chiếm, cô không còn biết phải làm gì.

Đầu óc cô trống rỗng. Đến nước này, cô đã từ bỏ và thậm chí còn tự hỏi cô có còn là cô nữa không. Và đó là lúc cô nghe thấy nó.

『Ngươi có muốn sức mạnh không?』

Romiko cảm giác mình nghe thấy gì đó.

Giọng nói ấy như thể ảo giác, bởi nó đến từ hư không.

『Đây vẫn chưa phải là giới hạn của một triệu hồn sư đâu.』

Và rồi cô đã cảm thấy nó.

Sự thức tỉnh.

Đây chính là thứ mà Shion đã nói. Sự phát triển đột ngột giúp bạn thoát khỏi nỗi sợ và tuyệt vọng. Đó hẳn là thứ mà cô muốn nói

『Giờ, hãy rũ bỏ nguồn cơn sợ hãi của ngươi ra đi.』

Giọng nói bảo, và Romiko cũng đã nhận ra.

Nỗi sợ mà cô đang thấy, đó là của Mokomoko. Thế có nghĩa là cô chỉ cần thả Mokomoko ra là được.

Đó chỉ là một điều đơn giản, nhưng bởi Romiko đã quá sợ hãi nên cô đã không nhận ra.

“Giải phóng!”

Cô thả Mokomoko đi.

Cùng lúc đó, nỗi sợ đã biến mất.

Dù thật khó tin nhưng tim cô đã đập bình thường trở lại. Cô cũng đã có thể nhìn rõ hơn.

Thế giới như thể đang bừng sáng.

Nỗi sợ đã biến mất và thứ còn lại là một sức mạnh kinh hoàng.

Cô đã cảm thấy nó. Sức mạnh điều khiển cái chết, giờ đây đã trở nên mạnh hơn.

Những việc mà cô không thể, như biến những tàn dư linh hồn thành sức mạnh, giờ đây chỉ là chuyện nhỏ.

Cô có thể tái cấu trúc linh hồn của những kẻ đã chết ở đây và sử dụng chúng.

Hàng triệu linh hồn khác nhau, cô có thể tập trung tất cả và sử dụng chúng. Đó chính là thứ sức mạnh đã thức tỉnh của Romiko.

Và có lẽ bởi chính nguồn sức mạnh khổng lồ này, Romiko đã có một quyết định sai lầm.

———

Yogiri quyết định bắt đầu tìm kiếm từ bức tường thành.

Lần cuối cậu liên lạc với Mokomoko là tại nơi này. Cậu sẽ sớm tìm ra họ nếu họ không di chuyển đi đâu khác. Và nếu họ không ở đây thì hẳn cũng sẽ còn sót manh mối gì đó.

Khi cậu đang trên đường đi đến điểm hẹn, cậu chợt nghe thấy tiếng động.

Đấy là tiếng cây đổ, và cậu lập tức đi về hướng đó.

Và đó cũng là lúc cậu nhìn thấy Tomochika và Jogasaki Romiko đang đối mặt với nhau. Có vẻ như họ đang cãi nhau.

Yogiri tuy không biết gì về Romiko, nhưng cậu có thể bảo rằng đang có gì đó không đúng ở đây.

Cách nói chuyện của Romiko hệt như Mokomoko.

“Ồ xin lỗi nhé, tôi quên mất. Tôi mới là người điều khiển bộ chiến phục. Giải phóng!”

Ngay khi Romiko vừa dứt câu, trên bộ giáp của Tomochika liền xuất hiện những đường lằn.

Yogiri lập tức hiểu chuyện gì sắp xảy ra, thế nên cậu đã tung một cú chọc mắt vào Hanakawa.

Cậu có lẽ đã không đoán trước được điều đó nên khi bị dính đòn, Hanakawa liền ném David xuống và lấy hai tay ôm mắt lăn lộn dưới đất.

Dù rằng có lẽ chuyện đó không mấy quan trọng, nhưng một phần trong cậu lại không muốn để Hanakawa nhìn cô.

“Nằm đó và nhắm mắt lại. Cậu mà mở mắt ra là tôi sẽ cho cậu mù mắt ngay.”

Cậu không rõ có làm được hay không, và cậu cũng không có ý định thử nó. Tất cả chỉ là một lời đe dọa.

“Ý cậu bảo ‘làm tốt lắm’ là sao hả!?”

Yogiri là loại người sẽ tận hưởng những lúc thế này, nhưng giờ cậu lại cảm thấy hơi tệ vì đã khen Mokomoko.

Thế nên Yogiri đã cởi áo khoác ngoài của mình ra và đưa nó cho Tomochika trước khi nhìn Romiko.

Có vẻ như Romiko đã tấn công Tomochika. Và dựa theo tình hình thì hẳn Mokomoko đã nhập vào Romiko.

“Đó là Mokomoko đúng không?”

“Làm sao cậu biết?”

“Dựa theo cách cô ta nói nên tớ đoán vậy thôi. Tớ không biết chuyện gì đang xảy ra ở đây nhưng tớ sẽ phải giết cô ta nếu cổ tấn công.”

Đó là những gì Yogiri nghĩ về Mokomoko.

Cậu sẽ cố để không giết cô. Nhưng nếu cô tấn công, cậu cũng sẽ không ngần ngại đáp trả.

Về cơ bản, nếu như Romiko định tung ra bất cứ đòn chí mạng nào, cậu sẽ giết cả hai ngay lập tức.

Cậu chưa từng giết người bị ám nhưng vẫn để linh hồn còn sống, và cậu cũng không rõ liệu mình có thể làm vậy không.

Cậu đã từng có những lúc dùng để kiểm chứng sự việc, nhưng Yogiri không nghĩ bây giờ là lúc đó.

“À, tớ nhớ là cậu từng nói gì đó về chuyện cởi bỏ bộ phục trang đi rồi tớ sẽ cảm nhận được sự yên bình nhỉ.”

Khuôn mặt của Tomochika trông cực kì lạnh lẽo. Cô rõ ràng là đang rất tức giận.

Yogiri tự hỏi liệu có phải Tomochika đang nói đùa không, nhưng có một điều cậu dám chắc, đó là cô đã biết nếu cậu tấn công, Mokomoko sẽ chết.

Romiko không di chuyển. Cậu cũng không cảm thấy sát ý từ cô. Cậu thậm chí còn không chắc liệu cô có đang nhìn cậu không.

Và thế là Yogiri quyết định sẽ đợi.

Thế nhưng mọi chuyện liền thay đổi trong chớp mắt.

Mokomoko đã ra khỏi người Romiko.

『…Hmm. Um, phải. Cái này là do tôi chưa tính đến nên không kịp phản ứng thôi. Chỉ có vậy thôi. Tôi không thể chống lại được.』

“Tôi không quan tâm. Cô trả quần áo lại cho tôi được không?”

Vừa dứt lời, những phần của bộ chiến phục bắt đầu tụ lại và bọc lấy cơ thể Tomochika.

“Thế, có chuyện đang xảy ra ở đây vậy?”

Yogiri hỏi Mokomoko đang ngập ngừng.

“Cô ta hình như đã thức tỉnh rồi. Cổ chắc hẳn là người mà bà hiền giả đang tìm.”

Romiko giờ đây đã bình tĩnh trở lại.

Cô thậm chí còn không trông thấy họ chỉ mới vài phút trước, nhưng giờ đây cô đã có thể nhìn rất rõ.

Và ở phía sau Romiko, là một cái bóng khổng lồ.

Thứ đó đang ngày một lớn hơn, có lẽ nó chính là cơ thể của vô số linh hồn, bởi bản thân nó ngập tràn cảm giác chết chóc.

Nó như thể được tạo nên từ xương và thịt đã thối rữa, và nó mang hình dạng của một con người.

Trên người nó xuất hiện vô số những khuôn mặt đau khổ đang rên rỉ phẫn uất.

Những cánh tay đang ngọ nguậy mọc ra khắp cơ thể nó, chúng như thể đang vùng vẫy trong đau đớn.

Nó là một thứ tà ác, khổng lồ, đen đuốc và xấu xí. Và nó cứ tiếp tục tiến hóa để trở thành một con quái vật kinh tởm hơn.

“Nè, Tomochi. Cậu có thấy không? Tớ giờ cảm thấy thật sảng khoái làm sao. Mọi thứ trên thế giới này đều phải quỳ lạy trước tớ. Tớ vui quá đi mất. Nhìn này, tớ thậm chí có thể làm thế này.”

Romiko vừa cười vừa đưa tay lên.

Cô chỉ về phía Yogiri.

“Chết đi.”

Nhưng Yogiri đã hành động trước.

Con quái vật dừng lại, và Romiko rơi xuống đất.

Con quái vật dần rã ra và dần biến mất.

Có lẽ Romiko đã muốn giết Yogiri và để Tomochika phải chứng kiến chuyện đó.

Yogiri đã cảm nhận được sát ý của cô, thế nên cậu đã giải phóng sức mạnh của mình.

『Ít ra cậu cũng phải để cô ta làm gì đó trước chứ…』

“Tôi sẽ bị giết nếu như không làm gì.”

“Mikochi…”

Cậu nghe nói họ từng là bạn.

Thế nhưng Yogiri không quan tâm đến Romiko. Và cậu cũng không định tìm cách khác để cứu cô.

“Cũng không thể làm gì được nhỉ… đành chịu thôi…”

Tomochika bảo. Cậu nghi ngờ về lời nói của cô lúc này, nhưng ít nhất cô cũng không định trách cậu.

“Này Tomochika-tan! Đó không phải là cách mà nữ chính nên làm đâu!”

“Huh? Hanakawa đấy à? Cậu làm gì ở đây vậy?”

Tomochika cuối cùng cũng để ý đến sự hiện diện của cậu.

“Tớ đã nghĩ cậu phải khóc rồi trách mắng cậu ta nhiều hơn chứ! Thế này là sai! Sai quá rồi! Đó không phải cách mà nữ chính sẽ làm! Đây là kiểu sự kiện gây ra căng thẳng và hiểu lầm! Cậu phải chiến đấu và từ đó tớ mới có cơ hội hành động chứ!”

“Dù cậu có nói tôi thì cũng không đời nào có cơ hội cho cậu làm gì đâu.”

Tomochika nói bằng vẻ mặt nghiêm túc.

“Oommph! Mà, tôi lỡ mở mắt ra mất rồi, nhưng cô ấy cũng đã mặc đồ lại rồi à nhe! Khoan, chờ chút…cái bộ đồ bó đó cũng thật quyến rũ quá đi mất!”

“Cậu có muốn tớ móc mắt tên này ra không?”

“Tôi xin lỗi!”

“Vậy, Hanakawa làm gì ở đây vậy?”

“Tớ cũng không rõ lắm, nhưng tớ thấy tên này ở tầng bảy nên mới mang theo. Cậu ta cũng hữu dụng lắm chứ, cậu ta bảo có thể điều khiển toàn bộ ma giới lận mà.”

『Vậy giờ chúng ta cuối cùng cũng gặp lại nhau rồi. Giờ làm gì tiếp đây?』

“Mokomoko, cô có thể giả vờ thân thiện bây giờ, nhưng tôi cũng vẫn chưa tha thứ cho cô đâu.”

『T-tôi xin lỗi! Tôi có hơi quá khích! Chỉ là hơi quá khích thôi mà! Tôi lẽ ra không nên làm vậy!』

“Cô có thể nói chuyện đó sau. Còn bây giờ, bởi Hanakawa đã có trong danh sách rồi nên tớ nghĩ chúng ta hãy cùng ra khỏi khu vực chiến đấu đi. Khi làm vậy thì Shion sẽ đến đây để giết cậu ta đúng không?”

『Ra vậy. Nghĩa là lúc đó mục tiêu của chúng ta sẽ hoàn tất.』

“Ừm, chúng ta đã không thể làm gì khi không có trong danh sách, nên kế hoạch nghe cũng không tệ đâu.”

“Tomochika-tan! Cậu lẽ ra phải cản cậu ta lại chứ! Sao cậu lại đồng ý với kế hoạch của cái tên xấu xa này!?”

“…Tôi thấy nó ổn mà. Chắc vậy.”

Tomochika quay mặt đi khi nói.

“Không! Không! Không! Tớ không ngại trở thành mồi nhử, nhưng tôi có thể sẽ chết đấy! Cậu có biết là ai đang nhắm đến tớ không vậy!? Mấy người thậm chí còn không bị cho vào danh sách nữa kìa!”

“…Tôi sẽ báo thù cho cậu.”

“Thì ra kế hoạch còn tính cả chuyện tớ chết nữa à!”

Tiếng hét kinh hãi của Hanakawa vang vọng khắp khu rừng.

Discord Facebook

Chương 18: Tớ nhớ hồi trước nó cũng trông thế này

Trái thứ 3!

——

Trận chiến giữa xạ thủ Takekura Kiyoko và cô gái nhân tạo có sức mạnh của loài rồng Shinozaki Ayaka vẫn cứ tiếp tục.

Họ vừa di chuyển bên trong lâu đài vừa tấn công lẫn nhau.

Vuốt rồng của Ayaka đập nát bức tường.

Thế nhưng Kiyoko đã không còn ở đó và xả đạn vào cô từ phía sau.

Những viên đạn lập tức nổ tung khi va chạm. Đòn tấn công tập trung liên tục như vậy đã gây thiệt hại cho lớp rào chắn vô hình có tên Vảy Rồng.

“Chết tiệt! Đống này phiền quá đi mất!”

Cô quay về hướng Kiyoko và định sử dụng Long Hống.

Thế nhưng Kiyoko đã kịp biến đi mất.

Sức mạnh của đòn Long Hống có thể phá hủy mọi thứ, nhưng nó lại không hoàn hảo.

Nó có một khoảng trễ trước khi kích hoạt, và một khi đã khai hỏa thì không thể đổi hướng.

Nói cách khác, dù nó có mạnh đến đâu đi chăng nữa mà nếu đối phương di chuyển và ra sau cô thì nó cũng vô dụng.

Hơn nữa, chiêu này tốn rất nhiều năng lượng, thế nên cô không thể sử dụng liên tục được.

Bởi lẽ cô không thể ngắm vào mục tiêu nên đến giờ Ayaka vẫn chưa sử dụng nó. Tốn sức cho một đòn đó bây giờ có thể khiến cô nhận lấy thất bại.

『Mình không thể sử dụng con bài tẩy được. Vậy chắc giờ mình chỉ nên tấn công bằng móng, nanh và đuôi thôi nhỉ.』

Và cô đã chủ yếu sử dụng Vuốt Rồng, một kĩ năng tốn rất ít năng lượng để chiến đấu.

Nó có thể lập tức kích hoạt và dùng được nhiều lần liên tục, thế nên Kiyoko sẽ không có thời gian để mà nghỉ ngơi.

Cô hiểu rất rõ về kế hoạch của cô.

Thế nhưng điều đó lại không khỏi khiến Ayaka cảm thấy khó chịu.

“Cánh Rồng sao lại chậm thế!?”

『Nó vẫn nhanh, nhưng lại rất khó điều khiển. Nó chủ yếu dùng để di chuyển đường dài thôi.』

“Sao con khốn đó cứ tấn công miết vào một chỗ vậy!?”

Dù cho Kiyoko có di chuyển thế nào, tất cả những viên đạn của cô cũng đều trúng vào cùng một chỗ.

Ban đầu đã có vài viên bị hụt, nhưng giờ đây tất cả đều trúng Ayaka.

『Đó là súng thông minh, tôi từng thấy thứ này rồi, chúng được chế tạo cùng một nơi với chúng ta..』

“Cái gì!?”

『Khẩu súng đó được lắp đầy cảm biến và AI. Thế nên dù có nhắm đi đâu chăng nữa thì nó cũng vẫn trúng mục tiêu. Cô ta hẳn đã dò ra vị trí của chúng ta nhờ đống cảm biến và AI. Trận đấu này càng kéo dài thì nó sẽ càng biết thêm về tình hình và cách tấn công của cô. Từ đó khả năng dự đoán của nó sẽ được cải thiện thêm.』

Ayaka liên tục sử dụng Vuốt Rồng.

Phạm vi của nó vào khoảng 10m. Kĩ năng này mạnh nhất khi dùng với những đối thủ ở gần bên, nhưng càng ra xa thì sức mạnh sẽ càng giảm dần. Với những thứ nằm ngoài 10m thì cô nhận thấy nó sẽ gần như không gây ra tác dụng gì.

Có vẻ Kiyoko đã nắm được phạm vi kĩ năng của Ayaka nên cô cứ liên tục giữ một khoảng cách nhất định.

Điều đó có nghĩa là những đòn tấn công của Ayaka sẽ không thể trúng cô, và dù có trúng thì thiệt hại gây ra cũng chẳng đáng bận tâm. Thế nhưng Ayaka vẫn liên tục tấn công cô. Bởi lẽ khi né thì cô cũng phải tiêu tốn sức lực.

Từ phòng lớn đến phòng nhỏ, từ phòng nhỏ ra hành lang. Họ di chuyển ra ngoài một lúc rồi lại đi vào trong.

Những bức tường thủng đầy lỗ và cả kết cấu bên trong cũng bị hư hại nghiêm trọng. Trần nhà sụp đổ và họ lờ đi mọi chướng ngại vật và cứ vừa di chuyển vừa tấn công nhau.

Khi cả hai đã dần quen được nhịp độ của nhau, thứ đó đột nhiên xuất hiện.

Tên lửa chống tăng.

Tên lửa tuy chậm, nhưng nó lại có hệ thống dò tìm mục tiêu,

Và nó đã phá hủy lớp Vảy Rồng mà Ayaka đã tạo xung quanh cô. Một quả tên lửa thông thường lẽ ra không thể khiến Ayaka bị thương. Vậy mà đòn tấn công của Kiyoko đã phá vỡ lớp phòng thủ của cô và gây thiệt hại cho cô.

“Ban nãy mày chỉ có hai khẩu súng ngắn thôi mà! Mày lấy đâu ra cái đó vậy!”

Kiyoko đang mang quả tên lửa trên vai mình.

Nó có nòng súng dài và chỉ bắn được một quả. Thế nên Kiyoko liền ném nó đi và biến mất.

Và rồi, cô lấy ra một khẩu súng trường từ hư không.

『Có vẻ như cô ta có năng lực triệu hồi bất kì món vũ khí nào.』

『Cô đang gặp bất lợi ở trong này đấy. Cô hãy ra ngoài và tạo khoảng cách đi, sau đó cô có thể sử dụng Long Hống để kết thúc trận đấu.』

『Đừng. Giữ khoảng cách không nghĩa là cô sẽ có lợi thế đâu. Lỡ như cổ có loại vũ khí tầm xa với sức công phá mạnh nào đó thì sao.』

May mắn thay, cô vẫn có thể trụ được sau vô số phát đạn từ đầu đến giờ.

Nếu đó là tất cả những gì đối thủ của cô có thể làm ở khoảng cách này, thì tốt nhất hãy cứ giữ nguyên vậy.

『Hơn nữa, có thứ gì đó ở đây đang cản trở Cảm Quan Rồng. Cô sẽ không thể tìm ra vị trí của đối phương nếu di chuyển đâu. Trừ phi cô muốn bắt đầu lại từ đầu.』

Cản trở.

Cô không biết gì về nó, nhưng có vẻ như là do một người hiền giả tên Shion đã sử dụng năng lực dò tìm nào đó để cản trở họ.

“Được rồi. Nói cách khác là tôi cứ nên xé xác cô ta bằng cách này là được chứ gì.”

Cô không nghĩ đến chuyện bỏ chạy. Và thế là Ayaka lại tiếp tục truy đuổi Kiyoko.

———

Trận chiến giữa Takekura Kiyoko và Shinozaki Ayaka đã dần đến hồi kết.

Đó là một trận chiến khốc liệt, nhưng cán cân đã bắt đầu nghiêng về phía Ayaka.

Thứ trở thành nhân tố quyết định ở đây chính là sức chịu đựng và khả năng hồi phục.

Dù cho Kiyoko có lợi thế về tốc độ và khả năng tấn công, nhưng thế vẫn đủ để hạ gục Ayaka.

Kiyoko tuy có thể né được những đòn tấn công của Ayaka, nhưng cô không phải né được tất cả.

Dù chỉ là vết thương nhỏ, nhưng nó vẫn có thể gây thiệt hại cho cô khi bị trúng nhiều đòn như vậy, và sức lực của cô cũng đã cạn kiệt bởi phải di chuyển liên tục.

Nó cứ xảy ra từ từ khiến Kiyoko không cách nào tung đòn kết liễu được.

Sự tuyệt vọng dần bao lấy cô.

Cứ tiếp tục thế này thật vô nghĩa.

Cô nghĩ đến việc rút lui, nhưng Ayaka không có vẻ gì là sẽ tha cho cô.

Sau cùng, Ayaka cũng hiểu rất rõ về lợi thế lúc này của mình. Cô lúc nào cũng chực chờ để được báo thù, thế nên cô sẽ không đời nào bỏ qua cơ hội này.

Phải, đó chính là mục đích của trận chiến này.

Thế nên Kiyoko tự hỏi mình tiếp tục để làm gì.

Nếu cô ngừng tấn công và đứng yên, trận chiến sẽ kết thúc ngay lập tức.

Thật chất, dù cô có làm gì đi nữa thì chuyện đó cũng sớm xảy ra.

Thay vì phải tốn thời gian, thì bây giờ cô hãy cứ chịu thua.

Ít nhất cô cũng sẽ không phải phí sức nữa. Cô sẽ không cần phải chịu đựng và chiến đấu nữa.

Với những ý nghĩ đó trong đầu, cơ thể Kiyoko lại vẫn cứ di chuyển.

Có vẻ bản thân cô ghét phải thua hơn cô tưởng.

Dù có chết cũng không sao, chỉ cần cô được cố hết sức. Kiyoko cảm thấy sốc về sự bướng bỉnh của mình.

Và thế là cô cứ tiếp tục bắn.

Cô di chuyển ra sau Ayaka và liên tục tấn công cô bằng vô số vũ khí và chầm chậm cấu máu cô.

Cô có thể tránh được những đòn tấn công vô hình và đọc được chuyển động của đối phương thể nên cô có thể di chuyển đến vị trí thuận lợi nhất.

Nhưng việc này sẽ kéo dài được bao lâu?

Mọi thứ đã kết thúc rất nhanh chóng.

Sự mệt mỏi đã khiến cô chậm chân và cô đã né trễ một nhịp.

Đòn xung kích của Ayaka đã thổi bay vài ngón tay phải của Kiyoko.

Điều này khiến cô bị khựng lại, và Ayaka toàn lực xông đến.

Không thể tránh được.

Kiyoko đã quyết định. Cô bắt chéo hai tay mình để phòng thủ, chấn động đã thổi bay cô.

Cả cơ thể cô bất lực đâm sầm qua hàng loạt bức tường rồi bay ra tận bên ngoài.

Cô tiếp tục đâm qua vài cái cây rồi ngã sấp mặt xuống.

Thế nhưng cô vẫn còn sống.

Nhưng lưỡi kiếm vô hình của Ayaka cũng đã cào nát cơ thể cô.

Đó là một đòn chí mạng.

Cô không còn di chuyển như ý muốn được nữa.

Dù vậy, Kiyoko vẫn cố nhìn về phía Ayaka qua những lỗ hổng trên tường.

“Vậy ra, đây chính là kết thúc.”

Nhưng Ayaka lại trông chẳng vội vàng gì.

Cô từ từ đưa tay lên và hướng lòng bàn tay về phía Kiyoko.

Đó là đòn tấn công mà cô đã định dùng rất nhiều lần nhưng đều phải dừng lại. Và bây giờ cô định sẽ sử dụng nó và kết thúc trận đấu này.

Đó hẳn là kĩ năng phóng ta tia sáng đã hủy diệt thủ đô.

Nó thiêu rụi cả thành phố theo một đường thẳng và phá hủy mọi thứ trên đường đi của nó. Nếu Kiyoko bị trúng ở khoảng cách này thì cô chắc chắn sẽ biến mất không còn một hạt bụi.

—Phải có gì ở đây! Thứ gì đó mình có thể dùng để phản công!

Nhưng nếu có thì cô đã dùng từ lâu rồi.

Dù vậy, Kiyoko vẫn không bỏ cuộc. Và thế là cô tiếp tục tìm kiếm một món vũ khí mà cô có thể dùng.

Căn phòng súng ảo hiện ra trong đầu cô.

Cô đi vòng quanh nó. Cho đến giờ, căn phòng này đã trở nên lớn hơn nhờ vào sự phát triển của cô.

Nếu vậy…

Giờ đây cô cũng đã trở nên mạnh hơn, và một cánh cửa mới đã được mở khóa.

Vượt qua giới hạn và mạnh mẽ hơn.

Một thứ gì đó mạnh đến nỗi không thể tránh. Đến lúc này cô vẫn cố di chuyển để tìm kiếm thứ vũ khí đó.

Và rồi Kiyoko đã tìm thấy cánh cửa và cô chuẩn bị tinh thần để mở nó.

Một cơn đau chợt ập đến đầu cô.

Đây là lời cảnh báo cho thấy cô chưa sẵn sàng. Quay lại đi. Cô không làm được đâu. Những lời đó như thì thầm bên cô.

Thế nhưng cô buộc phải làm. Cô không còn lựa chọn nào khác, nếu không cô sẽ chết.

“AAAHHH!!!”

Đầu cô như thể bị thiêu đốt, cô đập vào cánh cửa. Lắc nó rồi lại đấm nó.

Và rồi nó đã xuất hiện.

Bam

Một vật khổng lồ hiện ra trước mắt cô.

Nó có dạng hình trụ bằng sắt và nặng khoảng vài tấn.

Ayaka hoàn toàn không rõ nó là gì, cô đứng đờ ra vì sốc.

Thế nhưng, Kiyoko biết.

Đó chính là trái bom mạnh nhất mà cô từng dùng.

Kiyoko kích hoạt kíp nổ.

———

Sau khi tái hợp với Tomochika, Yogiri quyết định sẽ trở lại bức tường thành.

Lúc này đây, có vẻ như bức tường bao quanh ma giới đây chính là ranh giới của khu vực chiến đấu. Hay nói cách khác, nếu họ ra khỏi bức tường thì cũng đồng nghĩa với việc chạy trốn.

“Nè, sao chúng ta không bỏ cái kế hoạch dụ hiền giả ra đi? Chúng ta có thể trốn khỏi ma giới luôn mà.”

“Dù chúng ta có dùng thang máy đi lên chăng nữa thì nó cũng vẫn tính là chạy trốn thôi.”

“Nói gì đi nữa thì chúng ta cũng đã bị mắc kẹt từ khi đến đây rồi cậu biết không hả!?”

Yogiri và Tomochika đang đi cạnh nhau, còn Hanakawa cõng David theo sau họ.

Bởi lẽ ngay từ đầu họ đã không ở xa bức tường nên họ đã không mất nhiều thời gian để đến được cánh cổng.

“Takatou! Ninomiya với Carol kìa!”

Ai đó nhảy xuống từ bức tường.

Đúng như cô đã nói, đó chính là Ninomiya Ryouko và Carol S Lain.

Ryouko khoác lên người bộ hakama cùng hai thanh katana bên hông, còn Carol thì là cả một bộ đồ ninja đỏ rực.

Cả hai người đều giơ tay lên, họ không có vẻ gì là muốn đánh nhau.

“Ồ may quá, các cậu vẫn ổn.”

Tomochika nhẹ nhõm nói. Cô hẳn đã rất lo lắng cho họ.

“Bọn tớ chỉ ưu tiên chạy trốn không thôi, và chúng tớ nghĩ mình sẽ an toàn nếu được gặp Takatou.”

Carol bảo. Về phần Ryouko, cô trông khá lo lắng.

“Cái gì thế này!? Cậu cứ tỏ vẻ ngầu lòi bảo mình không thích phụ nữ vậy mà có cả một dàn harem đây à!?”

“Tôi không nhớ là mình có nói không thích phụ nữ.”

Nếu có gì thì chỉ là về gu của cậu thôi. Tất cả chỉ có vậy. Yogiri thầm nghĩ.

“A, là cái tên nhật bản tởm lợm Hanakawa này. Cậu vẫn còn sống sao?”

“Đừng có nói như thể tôi là đại diện cho cả đất nước!”

“Thế, các cậu làm gì ở đây vậy?”

“Bọn tôi định ra khỏi ranh giới để dụ Shion đến. Rồi tôi sẽ lấy thông tin từ cô ta.”

Yogiri thẳng thừng trả lời câu hỏi của Carol.

“Ra vậy… tớ hiểu rồi, chúng ta chắc cũng không còn cách nào khác ngoài theo cậu đâu nhỉ?”

“Tất nhiên rồi.”

Carol bảo, Ryouko đồng ý.

Điều này cũng hợp lí bởi họ vốn không hề có ý định đánh nhau.

Họ chỉ cần mong rằng Yogiri có thể xử lí Shion.

“Hmm. Mà các đâu có trong danh sách đâu đúng không?”

“Đó là lí do bọn tôi định ném Hanakawa ra xem mọi chuyện thế nào.”

“Nè chờ đã!? Vậy ra cái kế hoạch biến tôi thành mồi nhử nó khủng khiếp vậy luôn sao!? Tôi tưởng cậu sẽ đi với tôi chứ! Ủa mà, bây giờ cậu lại có thêm Carol và Ninomiya nữa luôn kìa!”

Yogiri vỗ vai Hanakawa.

“Chứng minh cho bọn tôi thấy cậu là đàn ông nào Hanakawa.”

“Tôi không ngại khoe phẩm chất đàn ông của tôi ra đâu nhé!”

Thật chất, bởi quá rắc rối nên cậu cũng không thực sự định ném Hanakawa đi. Họ sẽ rời khỏi ranh giới cùng nhau.

Và ngay khi Yogiri định ngưng trêu cậu ta và giải thích chuyện này, cậu đã cảm nhận được thứ gì đó.

Sát ý.

Bỗng dưng, mọi thứ xung quanh đều trở nên tối sầm đi. Một vùng đất chết.

Không còn nơi nào để chạy, Yogiri nhìn về phía cái chết.

“Tất cả, ra sau tôi mau.”

Giọng của cậu nghiêm trọng hơn mọi khi, và mọi người đều tuân theo lời cậu..

Và rồi bức tường trước mặt họ biến mất.

“Hả?”

Ai đó vừa lên tiếng với giọng hoang mang.

Những tảng đá tạo nên bức tường giờ đây bay tứ tán khắp nơi với một tốc độ khủng khiếp.

Hàng cây trong khu rừng đã bị thiêu rụi và thổi bay trong chớp mắt cùng với đất cát xung quanh. Chỉ trong phút chốc, cả một vùng đất đều không còn gì.

Một cột khói khổng lồ xuất hiện, kéo theo mọi thứ lên trời. Cả bầu trời lập tức trở nên tối mịt. Bởi họ đứng quá gần nên không nhìn rõ, nhưng có lẽ thứ đó có dạng hình nấm.

Thế nhưng, mặc cho mọi chuyện xảy ra, chỗ của Yogiri và những người khác đều không xảy ra chuyện gì.

Ánh sáng, nhiệt độ, gió lốc, âm thanh lẽ ra đã phải tấn công họ. Thế nhưng chẳng có cái nào trúng cả.

“Umm…. đó là gì vậy…”

Tomochika cứng họng, nhưng cô cuối cùng cũng đã dám lên tiếng.

“Tớ nghĩ đó là bom hạt nhân. Tớ nhớ hồi trước nó cũng trông thế này.”

“Sao mà cậu nói đơn giản vậy… tớ không biết phải nói gì đây nữa…”

Tomochika đang rất hoang mang.

“P-phong ấn thứ hai đã mở…”

Ryouko bảo. Cô vừa nhìn vào chiếc điện thoại vừa run rẩy sợ hãi.

Yogiri nhớ ra rằng có một thiết bị dùng để giám sát cậu.

“Chúng ta cần gì đó để chống lại những mối họa vô hình, như sóng bức xạ vậy đấy.”

Để bảo vệ những người bạn của mình, cậu đã bỏ qua hết những bước cầu kì và nhảy thẳng lên Giai Đoạn 2.

Giờ đây cậu đang phải liên tục giết bất cứ hiện tượng nào đang đe dọa tính mạng của họ. Nếu đây là do một quả bom hạt nhân gây ra thì nó sẽ không sớm hết, và phong ấn thứ hai sẽ không đóng lại cho đến khi cậu ra khỏi đây.

“Um, liệu có sao không vậy? Ừm, lỡ như các định luật vật lí đã bị xóa bỏ…”

Ryouko ngập ngừng hỏi. Bất cứ ai thuộc về viện nghiên cứu cũng đều sẽ biết đến sức mạnh thật sự của Giai Đoạn 2.

“Bây giờ tôi chỉ giết những hiện tượng có hại cho chúng ta nên sẽ không sao. Mà…giờ mất cái tường thành rồi nên tôi lại không biết cái ranh giới nó nằm đâu cả.”

“Cậu chỉ quan tâm đến điều đó thôi à!?”

“Mà hơn nữa, ý cậu bảo mình đã từng bị tấn công bởi đầu đạn hạt nhân trước đây là sao hả!?”

Cả Tomochika và Hanakawa đều cùng lên tiếng phản bác.

Discord Facebook

Chương 19: Cậu thôi ngay cái trò quấy rối tình dục vô liêm sỉ đó đi!

Trái thứ 4!

———

『Chuyện…chuyện quái gì vừa xảy ra vậy…?』

Không thể nói được gì, Ayaka thầm nghĩ.

Trừ khi cô đã trở thành ma, cô hẳn phải còn sống.

Thế nhưng cô lại không thể nhìn, mọi giác quan của cô đều mù tịt. Cô hoàn toàn không biết gì về tình hình xung quanh.

『Có vẻ như đó là một trái bom hạt nhân. Nhìn bề ngoài thì tôi đoán nó hẳn là quả Fat Man nhỉ. Dù là loại cũ nhưng cô hẳn cũng đã nghe về sức mạnh của nó hồi trước rồi đúng không?』

『Ngươi nên nói nó sớm hơn chứ!』

『Đằng nào thì cô cũng có né được đâu. Mà nói chứ, chuyện này là do cô hạ thấp cảnh giác đấy.』

『Vậy…chuyện gì đang xảy ra với tôi thế này…?』

Cô không biết.

Cô hoàn toàn không biết gì.

Cô không thể thấy bất cứ thứ gì. Cô cũng không thể nghe được thứ gì. Cô không thể ngửi được thứ gì. Tay chân không thể cử động. Cô không thể tự chạm bản thân để kiểm tra xem nó còn đó không.

Cả cơ thể cô như bị liệt đi.

Và với Ayaka, điều đó đáng sợ hơn bất kì thứ gì.

『Tại sao ở đây lại có bom nguyên tử được cơ chứ!? Và chuyện gì đang xảy ra với tôi vậy!?』

Cô nhớ về bức hình của những nạn nhân mà cô đã từng xem qua cách đây rất lâu, và khi đó, cô không cảm thấy gì ngoài sự

tuyệt vọng.

『Bình tĩnh. Đầu tiên là cô không cần phải lo về phóng xạ. Bởi với tư cách là con người thế hệ mới, chúng ta đã được chế tạo để sống sót trong trường hợp thế giới xảy ra chiến tranh hạt nhân.』

『Thế nhưng nhiệt lượng do tia bức xạ phát ra từ phản ứng phân rã hạt nhân trong không khí thì lại khác. Nó đã gây ra thiệt hại nặng nề cho cơ thể chúng ta.』

『Chúng ta đã mất 60% cơ thể.』

Mất đi 60% cơ thể, Ayaka thậm chí còn không dám nghĩ đến việc đó.

『Dù chúng ta vẫn còn sống, nhưng chúng ta lại không thể di chuyển.』

『Thế còn cô ta thì sao? Chuyện gì đã xảy ra với Takekura Kiyoko?』

『Làm như con người có thể sống sót ngay giữa trung tâm vụ nổ đấy.』

Thế nhưng Ayaka cũng đã gần như mất hết các giác quan của mình.

Cô không biết liệu Kiyoko có đang đến chỗ cô để tung đòn kết liễu không.

『Tôi nên làm gì giờ!?』

『Trước tiên cô phải hồi phục đã.』

『Nếu chỉ với cơ thể gốc của cô thì việc này là không thể, nhưng may mắn thay, chúng ta có sức mạnh của rồng.』

『Chúng tôi sẽ giải phóng nó.』

『Và sử dụng Rồng Trị Liệu.』

『Nếu có cái ma thuật tiện lợi như vậy thì sao hồi trước mấy người lại không dùng nó hả!?』

『Bởi chúng tôi cần có sự đồng ý.』

『Khi sử dụng kĩ năng này, cơ thể chúng ta sẽ vĩnh viễn không thể trở về hình dạng ban đầu được nữa.』

『Vậy nên nó cần có sự đồng ý của đơn vị bản ngã.』

Đã rất lâu cô mới nghe lại điều này. Ayaka nhớ ra cô chỉ là một phần của của trí tuệ nhân tạo này, cô chỉ là một đơn vị.

『Ý mấy người bảo không thể trở về hình dạng ban đầu là sao?』

『Năng lực hồi phục của loài rồng. Sau khi hồi phục xong, cơ thể cô, sẽ trở thành một con rồng.』

『Nhưng chúng ta sẽ không bị con rồng đó chiếm lấy đúng không?』

『Bọn tôi cũng đã kiểm tra rất cẩn thận về điều này. Nhưng có vẻ bên trong đống thịt rồng mà chúng ta đã hấp thụ không hề có linh hồn của nó. Vậy nên không có khả năng chúng ta sẽ bị chiếm lấy.』

『Dù vậy, trở thành loài rồng có hơi khác với mục tiêu của chúng ta. Dù hơi tốn thời gian nhưng có khả năng chúng ta có thể hồi phục bằng năng lực hồi phục vốn có của chúng ta. 』

『Mấy người nghĩ tôi có thời gian à!』

Cô lập tức quyết định.

Ai mà biết cô sẽ phải đợi bao lâu để được hồi phục chỉ bằng chính khả năng phục hồi của mình.

Cô không thể chịu được cái ý nghĩ tiếp tục ở lại cái trạng thái mơ hồ không biết gì này.

『Đã có sự xác nhận.』

『Bắt đầu niệm phép.』

『Rồng Trị Liệu.』

Lập tức, cả cơ thể cô trở nên biến dạng.

Da thịt cô mọc ra và đục xuyên qua cơ thể bị bỏng của cô.

Mắt cô được tái tạo, và cô cuối cùng cũng đã có thể nhìn thấy mọi thứ.

Nhưng không có gì xung quanh cô cả.

Cả bức tường và rừng cây đều đã bị thổi bay không một vết tích.

Thứ duy nhất còn sót lại là một cơn bão lửa.

Cơn lốc tạo nên bởi nhiệt độ tăng cao cứ tiếp tục tàn phá xung quanh.

Ayaka đang hấp thụ lượng nhiệt và sử dụng nó để hồi phục. Cô không hiểu cách mà cơ thể rồng hoạt động thế nhưng nó chắc chắn không như bất kì loài bò sát nào.

Cẳng chân khổng lồ mọc ra. Móng vuốt xuất hiện ngay đầu bàn chân và đâm xuống đất.

Một đôi cánh mọc ra ngay chỗ từng là cánh tay cô. Chủng rồng này không hề có tay. Chúng đứng bằng hai chân và có một đôi cánh khổng lồ.

Cả cơ thể cô được bọc trong một lớp vảy màu xanh. Vô số những chiếc sừng mọc ra ở cột sống của cô.

Trong một khoảng thời gian ngắn, cả cơ thể cô đã hoàn toàn được phục hồi.

“Ngạc nhiên nhỉ, nó không khó chịu như tôi tưởng.”

Cô đã hình dung đến những khó khăn về sự thay đổi của cơ thể. Vậy mà quá trình chuyển hóa thành rồng của Ayaka lại diễn ra cách êm xuôi.

Cô phá nát mặt đất bên dưới chân và vỗ cánh.

Chiếc đuôi của cô vung qua vung lại rồi cô mở bộ hàm mình ra.

Tất cả đều ổn.

Ayaka đã hoàn toàn điều khiển được cái cơ thể rồng này.

“Vậy thì, tiếp tục công cuộc trả thù của chúng ta thôi.”

『…Cô có biết mình ở đâu không vậy? Mây tên mà cô muốn giết đều đã chết cả rồi.』

“Tôi sẽ rất vui nếu tất cả đều thật sự đã chết.”

『Mà cô cũng không thể sử dụng Cảm Quan Rồng ở đây được…Hmm. Nhưng giờ có một thứ cô có thể dùng khi đã có cơ thể này.』

“Cái gì?”

『Kị Sĩ Rồng. Cô có thể tạo ra chúng bằng răng nanh của mình.』

Ayaka nhổ vài chiếc răng từ bộ hàm của cô.

Bởi chúng có thể mọc lại ngay lập tức nên cô cũng không quan tâm khi làm việc này.

Cô thả những cái răng xuống đất và nó liền chìm xuống, sau đó đột nhiên có thứ gì đó bỗng trồi lên.

Đó là Ayaka.

Chính xác hơn là Ayaka trước khi hóa thành rồng. Chúng trồi lên từ mặt đất từng người một.

Tất cả chúng đều trang bị mũ và áo giáp và mang theo một cây thương.

『Cô nên ra lệnh cho chúng tản ra. Những gì chúng thấy và nghe đều được truyền đến cô. Và nếu chúng gặp phải kẻ thù mà chúng không thể đánh bại thì chúng ta sẽ biết ngay.』

“Nghe như mấy người đang muốn làm biếng vậy.”

『Đúng là phí thời gian thật. Tôi tin chắc rằng không tên nào còn sống đâu.』

Những kị sĩ rồng tản ra khắp mọi hướng.

Ayaka đã chạm trán Takekura Kiyoko tại bức tường thành từng ở đây.

Nếu vậy, những người bạn học khác của cô cũng hẳn phải ở đâu đó gần đây. Và bởi không còn chỗ nào để trốn nữa nên họ cũng sẽ sớm bị phát hiện.

Và quả đúng như vậy.

Có ba cô gái và một chàng trai đang cõng ai đó. Họ đang bước đi trên vùng đất khô cằn này.

Đó là những người bạn học của cô, Dannoura Tomochika, Ninomiya Ryouko, Carol S Lain và Hanakawa Daimon.

Họ đã phát hiện ra những kị sĩ rồng cũng như cô phát hiện ra bọn họ. Có lẽ họ cũng đã biết về bản thân Ayaka bây giờ. Bởi cô lúc này trông rất lớn và có thể dễ dàng bị nhìn thấy từ xa.

Ayaka quyết định sử dụng những kị sĩ rồng để tấn công.

Cô không còn tha thiết với việc phải tự tay giết họ nữa.

Có lẽ bởi vì việc trả thù sẽ phù hợp hơn khi sử dụng những kị sĩ rồng, những người được tạo ra theo nhân dạng cũ của cô.

Cô tập hợp những kị sĩ rồng lại và tạo thế gọng kìm.

Rồi tất cả họ đều cầm giáo chuẩn bị và sẵn sàng xông lên.

Đối phương hẳn cũng phải có năng lực gì đó và chắc chắn sẽ phản công. Nhưng cô không quan tâm, bởi lẽ cô cũng sẽ có thêm thông tin về khả năng của họ.

“Lên đi.”

Cô ra lệnh.

Những cây giáo chĩa về phía đối phương và bắt đầu xông lên.

Thế nhưng, tất cả lại đột nhiên dừng lại.

Những kị sĩ rồng bắt đầu ngã xuống như rạ.

“Chuyện gì thế này!?”

Những người bạn học của cô vẫn chưa làm gì, họ chỉ đang bước đi.

Vậy mà tất cả kị sĩ rồng đều không còn cử động được nữa.

Ayaka ra lệnh cho những kị sĩ rồng ở một vị trí khác đến để giết họ.

Nhưng kết quả cũng vẫn vậy.

Một khi họ bắt đầu chặn đường bạn học của cô, họ sẽ lập tức ngã xuống.

『Chờ đã, có gì đó không ổn ở đây. Đừng lãng phí binh lính nữa!』

『Hiện tượng này…có lẽ nào…』

『AΩ (Alpha Omega)…đang… ở đây sao…?』

“Mấy người đang nói gì vậy hả!?”

Ayaka không hiểu chút gì.

Thế nhưng, những đơn vị trong cô hẳn đã nhớ ra gì đó.

『Kết thúc việc báo thù ở đây đi.』

『Rút lui ngay lập tức.』

“Tại sao mấy người lại…”

『Chúng ta không thể thắng thứ đó đâu. Chúng ta không được phép tấn công thứ đó. Chúng ta tuyệt đối không được dính líu với thứ đó.』

『Chúng ta thậm chí còn không thể dò ra người này. Chúng ta không thể chiến đấu với nó được.』

“Nghe tôi này! Giải thích giùm tôi cái đi! Tôi không biết mấy người đang nói về cái khỉ gì cả!?”

『Cô còn nhớ chuyện bọn tôi bảo rằng chúng ta là nguyên mẫu của loài người thế hệ mới không?』

“Nhớ chứ. Là để hồi sinh thế giới sau chiến tranh hạt nhân chứ gì.”

『Đó chỉ là một trong những nguy hiểm mà nhân loại có thể đối mặt mà thôi, nhưng những người chế tạo ra chúng ta còn suy nghĩ về một mối họ thậm chí còn đáng sợ hơn gấp nhiều lần.』

『Thứ đó nguy hiểm hơn thảm họa hạt nhân rất nhiều. Hay nói cách khác, chúng ta sẽ là thế hệ mới của nhân loại nếu như toàn bộ loài người bị tuyệt diệt bởi một cá thể có tên AΩ.』

『Chúng ta không thể phát hiện cá thể đã từ bỏ việc giả danh còn người, Takatou Yogiri, AΩ. Bởi lẽ việc dò tìm cậu ta cũng

đồng nghĩa với việc sẽ bị ảnh hưởng bởi sức mạnh của cậu ta.』

Tại sao tất cả bọn họ đều nói về Takatou Yogiri? Chẳng phải tên đó chỉ toàn ngủ thôi sao.

Ayaka càng lúc càng hoang mang. Cô chẳng hiểu gì cả.

“Thôi ngay đi… dừng mấy chuyện tầm xào này lại đi! Rút lui sao!? Không phải chúng ta đã biến hình đến mức này là để trả thù sao!? Mục tiêu của chúng ta ở ngay kia! Ngay trước mặt chúng ta kìa! Tôi sống để làm gì nữa nếu phải bỏ chạy bây giờ hả!?”

Lửa bắt đầu bừng lên từ hàm cô, Ayaka há miệng ra lớn nhất có thể.

Ngọn lửa đang cuồn cuộn bên trong, như thể nó đang trả lời cho cơn thịnh nộ của cô.

Long Hống ở hình dạng thực.

Nó không hề giống với lúc cô còn là Ayaka, nó không còn là bắt chước nữa. Đây chính là sức mạnh thực sự của long hống.

Thế nhưng, Ayaka lại không thể giải phóng nó.

Ngay khi cô vừa định làm vậy và chuẩn bị phun, trái tim cô đã ngừng đập.

『Đơn vị bản ngã đã biến mất.』

『Ra vậy. Xét đến chuyện chúng ta vẫn chưa bị tắt nguồn thì hẳn việc hoàn tất sao chép của các đơn vị độc lập đã có tác dụng.』

『Chán thật, chúng ta giờ lại chẳng thể kể cho ai nghe chuyện này được.』

Sau cùng, Shinozaki Ayaka tồn tại là nhờ có đơn vị bản ngã đã tạo ra cô.

Giờ đây cô đã chết, Shinozaki Ayaka sẽ không còn hoạt động được nữa.

Và thế là các đơn vị lặng lẽ tắt đi những chức năng của cô.

———-

Những khối thạch bán trong suốt liên tục hấp thụ quái vật ở ma giới.

Tất cả những thứ nó chạm vào cũng đều như vậy.

Chúng ăn những thứ ở gần hoặc cảm nhận những thứ di chuyển rồi tiếp cận chúng.

Nhưng những thứ đó lại trông không hề thông minh.

Đôi lúc chúng sẽ cảm nhận được Haruto đang bay trên không và những xúc tu của chúng sẽ cố vươn ra để bắt lấy cậu.

Thế nhưng chúng lại chẳng thể chạm vào cậu. Dù vậy, Haruto vẫn bay cao lên để đề phòng.

“Tệ thật. Lẽ ra mình nên tính đến chuyện tình hình có thể thay đổi cơ chứ.”

Nếu chúng cứ tiếp tục gia tăng, những người bạn học còn lại của cậu chắc chắn sẽ chết. Chuyện chọn lựa giờ đây không còn quan trọng nữa.

Thế nhưng, liệu hiền giả Shion có nhận thức được chuyện đang xảy ra không? Nếu câu trả lời là có thì cậu có nên coi đây là một bài kiểm tra khác không?

May mắn thay, cậu sẽ có thể chạy thoát được bọn thạch bán trong suốt kia nếu cứ ở trên không thế này.

Thế nhưng trận đấu vẫn còn tiếp tục và Haruto sẽ bị hiền giả giết nếu cứ như này. Cậu vẫn chưa giết một ai từ lúc bắt đầu đến giờ.

Thế là Haruto nhìn về phía cái hố để xem có chuyện gì đang xảy ra.

Càng nhiều thạch tràn ra thì địch thủ của cậu sẽ càng nhanh chết hơn. Điều đó có nghĩa là nếu cậu cứ ở yên trên này thì cậu sẽ là người duy nhất còn sống.

Có gì đó thay đổi ở miệng hố.

Số lượng thạch bán trong suốt tràn ra vẫn không có gì thay đổi.

Thế nhưng ở gần mép thì không như vậy.

Nó đã trở thành một thứ gì đó màu đỏ thẫm đang quằn quại.

Haruto chợt liên tưởng đến nội tạng.

Nó khiến cậu nghĩ rằng những cục thạch bán trong suốt kia như bạch cầu, thứ có chức năng tiêu diệt những vật thể lạ bên trong cơ thể.

Và có một thứ khác khiến cậu không khỏi bồn chồn.

Nếu đến cái thứ thạch bán trong suốt kia đã là bất khả chiến bại, vậy thì thứ điều khiển nó sẽ như thế nào?

Có khi nào đó là một con quái vật bí ẩn mang theo cả ma giới trong cơ thể mình?

Có lẽ bây giờ nó đã tỉnh giấc, và chuyện đang diễn ra lúc này chỉ là điềm báo cho một thứ gì đó khác.

Haruto đã quyết định.

Cậu sẽ trốn khỏi ma giới ngay lập tức.

Nếu đằng nào cũng phải chết thì thà cậu tranh thủ cơ hội này để trốn thoát còn hơn.

Và thế là Haruto bay cao hơn nữa.

Nếu bạn có thể bay, thì lên được tầng một chỉ là chuyện đơn giản.

Vấn đề là thứ bảo vệ phần trung tâm.

Rất nhiều người đã nghĩ đến chuyện bay qua ma giới. Nhưng tất cả đều thất bại bởi có thứ gì đó sẽ tấn công khi bạn bay gần cái hố ở trung tâm.

Và để xử lí chuyện này, các ứng cử viên hiền giả đã sử dụng một chiếc lều chắc chắn và thả nó xuống dọc theo vách đá nhằm có thể dịch chuyển bằng phép thông cửa. Thế nhưng, chuyện gì sẽ xảy ra nếu như Haruto bay lên tầng một.

Cậu lấy tinh thần và bắt đầu bay lên.

Dù đã bay được một lúc, nhưng không có chuyện gì xảy ra với Haruto.

Cậu không hiểu vì sao.

Thế nhưng giờ không phải lúc để lo chuyện đó.

Một chùm sáng bỗng dưng ập tới.

Một tiếng nổ cực lớn bỗng phát ra.

Trước khi cậu kịp nhận ra, Haruto đã đang bị thổi bay với một lực khổng lồ mà cậu không biết từ đâu.

Một dòng khí nóng cực độ đang nâng cậu lên.

Cả cơ thể cậu bỏng rát và vô số những mảnh vụn liên tục đập vào người cậu. Cuối cùng cậu đâm thẳng vào trần hang.

Từ tầng sáu đến tầng một là khoảng 6km. Và một tiếng nổ dữ dội cùng một cơn lốc đi kèm đã thổi bay Haruto lên thẳng trần hang.

Cả cơ thể cậu đau đớn như thể toàn bộ xương cốt của cậu đều đã gãy nát. Dù vậy cậu đã loạng choạng bay vào luồng nhiệt nóng rực ấy.

Đôi cánh của cậu không còn di chuyển bình thường được, nhưng bằng cách nào đó cậu vẫn đang lơ lửng trên không nhờ gió.

Thế nhưng cậu cũng không thể giữ như này mãi được.

Vậy nên cậu cần phải xuống được mặt đất trước.

Haruto đột nhiên bị mắc vào tình cảnh éo le.

“Đây là Shinozaki mà đúng không?”

Carol vừa nói vừa nhìn vào những cô gái đang nằm gục dưới đất.

Họ đã định cầm giáo xông về phía cô, và giờ tất cả đều đã chết.

Cô đã rất sốc bởi chuyện đột ngột xảy ra. Thì ra đây chính là sức mạnh của Takatou Yogiri.

—Tất cả đều đột nhiên lăn ra chết không mà nói lời nào…

Thật khó thể tin dù cho cô đã tận mắt chứng kiến.

Nếu như có gì đó xảy ra cùng lúc thì cô còn hiểu được. Thế nhưng Yogiri lại chẳng hề làm gì. Đối phương chỉ đơn giản là chết sạch. Carol thầm nghĩ nếu bảo ai đó phải chấp nhận điều này thì họ hẳn sẽ từ chối không tin.

“Là Shinozaki thật đấy.”

Ryouko điềm tĩnh nói. Đây cũng là lần đầu tiên cô được tận mắt chứng kiến năng lực tức tử, nhưng có lẽ bởi cô đã tin vào sức mạnh của Yogiri nên cô cũng không mấy ngạc nhiên.

“Không không không! Đừng có mà ‘là Shinozaki thật đấy’. Cô nghĩ có bao nhiêu Shinozaki hả!?”

“Khoảng 20 chăng?”

“Không! Tôi không có bảo cậu đếm! Bộ cậu không thấy lạ vì có quá nhiều Shinozaki sao!? Đó là thứ mà tôi đang muốn nó đấy!”

Hanakawa trả lời Yogiri, người trông rất nghiêm túc.

“Kệ đi, giờ không phải lúc để lo chuyện này. Biết đâu cô ta có năng lực này thì sao. Quan trọng hơn, tớ đang lo về thứ đằng kia kia kìa.”

Tomochika vừa chỉ về phía bên trái vừa nói.

Ở đằng xa kia, có một con rồng đang nằm.

Có lẽ nó đã chết bởi vụ nổ hạt nhân, nhưng nó lại trông sạch sẽ đến kì lạ.

“Thứ đó trông hệt như cái con mà đã tấn công chúng ta trên xe buýt hồi lúc mới đến thế giới này.”

“À! Cái vụ chú rồng bự con và em xe may mắn đấy à.”

“Cậu thôi ngay cái trò quấy rối tình dục vô liêm sỉ đó đi!”

Rồi Yogiri vỗ tay như thể đã nhớ ra gì đó. Carol cũng nghĩ nó trông như con rồng cô đã thấy lúc trốn ra khỏi xe.

“Cậu đã giết con này luôn đúng không Yogiri?”

Ryouko hỏi. Cô như thể nghĩ điều này là chuyện rất đỗi bình thường

“Phải. Đó là thứ mà tôi nhắm đến.”

“Mà, dù gì nó cũng chết rồi nên có nói cũng làm được gì đâu đúng không? À mà…”

Có lẽ đây không phải thứ để nói lúc này, thế nhưng Carol vẫn muốn biết.

“Chuyện gì?”

“Cậu có thể biết khi nào mình bị nhắm tới và cậu cũng có thể giết người đó luôn đúng không?”

“Phải.”

“Vậy còn trái bom nguyên tử hồi nãy thì sao? Cậu có làm gì trước vụ nổ không?”

Dù bây giờ Yogiri cũng vẫn đang giết bất cứ nguy hiểm nào xung quanh họ. Cậu đã giết cả tia bức xạ, nhiệt lượng và những cơn gió mạnh. Đó thật sự là một năng lực kinh hoàng.

Thế nhưng Carol vẫn không khỏi băn khoăn liệu ngay từ đầu cậu có thể chặn đứng toàn bộ được không.

“À, nói sao nhỉ. Nói ra thì khá mơ hồ nhưng tôi cảm thấy họ đã làm điều này vì quá tuyệt vọng. Nên tôi cũng không muốn cản họ.”

-Tên này…

Carol cảm thấy sự bất an khi nghe những lời đó.

Cứ như thể cô đang nói chuyện với một sinh vật đến từ thế giới khác có cảm quan về giá trị hoàn toàn khác xa với cô.

“Ê nè! Đây không phải lúc để mà ngồi tám chuyện đâu! Chúng ta đã có kế hoạch rồi nên đi thôi! Tôi không nghĩ chúng ta còn nhiều thời gian đâu!”

“Thời gian gì?”

“À, um, ừm… dù sao nữa thì đi nhanh lên chút cũng có hại ai đâu đúng không?”

Hanakawa trông rất hoảng loạn. Cậu như đang giấu gì đó, nhưng quả thật họ không thể cứ ở đây mãi được.

Hanakawa đặt David xuống đất.

Dù sao cũng chỉ có mỗi Yogiri và Hanakawa sẽ đi.

Carol kiểm tra bản đồ qua hệ thống.

Dù cho bức tường thành đã biến mất, nhưng ranh giới trận chiến vẫn còn được đánh dấu bằng một vòng tròn màu đỏ trên bản đồ.

Họ chỉ còn cách nó vài mét.

“Đi thôi.”

Yogiri nắm lấy cánh tay mũm mĩm tròn phe của Hanakawa và bắt đầu bước đi.

“Ugh…ít ra mình cũng nên cảm thấy may mắn vì đã không bị ném đi…”

Hanakawa bắt đầu bước đi mà không chút phản kháng.

Và rồi, họ bước ra ngoài ranh giới mà Shion đã đặt.

“Hmm. Không có gì xảy ra… sao? Nhưng xét theo tình trạng khu vực quanh chúng ta thì chắc bà Hiền Giả đó cũng không biết gì đâu nhỉ?”

Khi cậu nói điều này, Hanakawa rõ ràng không thật sự tin là vậy.

“Không đâu. Ta biết chứ. Tất cả đều nằm trong dự tính của ta cả.”

Bỗng từ đâu, một người phụ nữ váy trắng xuất hiện phía trước họ Đó là hiền giả Shion.

“Vậy ra cô là Shion.”

“Nè! Cậu nên cẩn thận hơn khi nói chuyện với cô ta chứ!”

“Phải. Và ngươi hẳn là Takatou Yogiri nhỉ. Ta cứ nghĩ mình đã nghe nói rằng ngươi đã chết…”

Lập tức, Shion đột nhiên ngã xuống.

Như thể đang xem một người say rượu loạng choạng té ngã. Hoặc như thể cô vừa bị bong gân. Dù là vì lí do gì, cô đã ngã dập mông xuống đất.

Shion trông rất sốc, cô hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đó cũng là cảnh tượng khó tin với Carol.

Từ trước đến giờ, Shion luôn là người chơi đùa và khiêu khích bạn học của cô. Cô là một con quái vật không ai dám chống lại.

Thế mà giờ đây, cô lại dễ dàng ngã gục xuống đất, và Yogiri đang nhìn xuống cô.

“Tôi không định nói chuyện với cô. Cô chỉ được phép trả lời câu hỏi của tôi thôi.”

Tất cả đều im lặng ngoại trừ Yogiri. Họ hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Ủa! Chuyện gì thế này!?”

Chỉ có mỗi Hanakawa là còn như bình thường.

“Tôi vừa giết chân cô ta. Tôi đã phải tập luyện nhiều lắm đấy.”

Yogiri trông hơi tự mãn khi nói vậy.

Discord Facebook

Chương 20: Đằng nào tôi cũng định để lại ba ngón nên cũng không sao

Trái thứ 5!

Và cũng là chap mà nhiều người mong chờ :))

———-

Shion không hề kiểm tra tình hình của trận đấu chọn lọc.

Bởi lẽ cô không thích phải xem những trận chiến từ những ứng cử viên yếu đuối.

Điều duy nhất khiến cô hứng thú ở đây chính là sự sống chết của các ứng cử viên hiền giả và cả những người chạy ra khỏi ranh giới. Cô vừa theo dõi tình hình xảy ra qua hệ thống vừa ngồi nghỉ thảnh thơi ở căn cứ của cô tại thủ đô.

“Không còn cách nào khác ngoài việc này sao? Biết đâu cũng có người có hi vọng trở thành hiền giả…”

Shion đang nghỉ ngơi trên một chiếc ghế sofa cực kì lộng lẫy bên trong một căn phòng sang trọng.

Đứng trước cô là người đang lên tiếng phàn nàn, hầu cận hiền giả Youichi.

Cậu vốn đã là bạn thân của cô từ hồi họ còn ở Dinh Thự Mộc của Long Vương.

“Bộ cậu nhớ ra chuyện gì không vui sao?”

“Thật sự, tôi cảm thấy có gì đó không ổn.”

Cậu hẳn đã nhớ ra chuyện gì đó về quá khứ của họ. Khuôn mặt Youichi trông rất bất an.

“Nhưng ta thấy chuyện có thể giết bất cứ ai mình muốn cũng khá vui mà đúng không?”

“Vậy cô định làm gì nếu như cô giết hết mọi người hả? Việc triệu hồi cũng đâu phải là dễ.”

“Nếu vậy thì cũng chả sao cả. Van quản lí chuyện đó mà, chúng ta cứ để cho ổng lo.”

Hiền giả Van. Một cậu thanh niên cũng là cháu ngoại của Đại Hiền Giả.

Khi trước, chính cậu đã từng bảo mình có thể dễ dàng gia tăng số lượng hiền giả mà không cần phải qua hàng đống bước phức tạp để triệu hồi người từ thế giới khác.

“Vậy cô gọi tôi làm gì?”

“Là về Kẻ Xâm Lược. Có rất nhiều báo cáo nói rằng số lượng hoạt động của loại Thiên Thần đang gia tăng nhanh chóng-”

“À khoan chờ chút. Hình như có đứa đang định trốn ra khỏi ranh giới.”

Shion chiếu một màn hình giám sát tình hình của khu vực xung quanh ranh giới lên không khí.

Có vài tên con trai và vài đứa con gái đang đi về phía ranh giới trận đấu.

“Ê này, chờ đã! Thế này là sao hả!? Chuyện gì vậy nè!?”

Youichi ngạc nhiên bởi hình ảnh cậu đang nhìn trên màn chiếu.

“À, ra vậy. Dựa vào sức công phá của nó thì ta nghĩ đó hẳn là do một trái bom nguyên tử gây ra.”

Bức tường vốn dĩ phải ở đó đã bị thổi bay.

Gần như cả khu rừng cũng đã biến mất, thế nên trung tâm vụ nổ hẳn phải ở gần đấy.

“Và mấy tên đó lại đang đi lòng vòng tại cái chỗ như vậy…”

“Cậu nói sao cũng được, dù sao đó cũng là một không gian độc lập nơi mà cậu có thể phô diễn toàn bộ sức mạnh của mình mà không phải lo về xung quanh. Đây là nơi duy nhất cậu có thể sử dụng một đòn khủng khiếp đến vậy.”

Nếu ai đó đã thức tỉnh đến mức độ này thì họ không phải trở thành hiền giả thôi đâu. Đó là những gì Shion nghĩ, ít nhất là vậy.

“Thế thì. Chúng ta đi chứ?”

Shion thầm nghĩ có khả năng một đòn như thế có thể xảy ra lần nữa. Đó là chính là sự nguy hiểm mà các hiền giả đã tự hỏi

bất lâu nay.

Nhưng họ đã vượt qua ranh giới.

Cả Takatou Yogiri và Hanakawa Daimon đều vượt qua ranh giới và đã ra khỏi vùng của trận đấu chọn lọc.

Shion đứng dậy từ chỗ ghế sofa.

Sau đó cô di chuyển đến một chỗ rộng rãi hơn.

Như vậy đồ đạc sẽ không đi theo cô khi dịch chuyển.

Shion có khả năng dịch chuyển đến bất cứ nơi nào cô đã từng đi qua. Nhưng điều đó không áp dụng với vùng đất người ta thường gọi là ma giới.

“Này. Tới đó có sao không vậy?”

“Cậu đôi lúc toàn lo lắng thái quá không thôi đó Youichi à.”

Không một Hiền Giả nào có thể bị tổn thương bởi chuyện đó cả. Bởi nếu cô không thể sống sót tại nơi như vậy thì cô sẽ không xứng đáng với danh hiệu Hiền Giả chút nào.

Shion nhẹ cười với Youchi đang lo lắng và dịch chuyển đến nơi của những kẻ chạy trốn.

———

Chuyện xảy ra khá đơn giản.

Phần mắt cá chân bên phải của cô đột nhiên không còn cử động được nữa.

Sau đó bàn chân phải của cô không thể trụ được trước trọng lượng của cô nên đã khiến cô ngã xuống. Trước khi cô kịp nhận ra, Shion đã đang ngồi bịch xuống đất. Nhưng cô không phải chỉ ngã thông thường, cô còn cảm thấy như thể mình bị đẩy xuống. Cô không thể giữ được thế đứng của mình.

Thế nhưng Shion hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra với cô. Cô đột nhiên ngã bịch xuống đất mà không biết gì.

Và dù khi đang ngồi dưới đất, cô vẫn tự hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Cô chỉ đơn giản không biết chuyện gì đã xảy ra với cô.

Cơ thể Shion rất hoàn hảo.

Cô chưa từng cảm nhận bất cứ cơn đau nào từ khi trở thành Hiền Giả. Shion đã trở nên hoàn hảo đến mức cô hoàn toàn quên mất cảm giác đau đớn là như thế nào.

Lẽ ra không thứ gì có thể ảnh hưởng đến cô, và dù nếu có đi chẳng nữa thì cô cũng sẽ hồi phục ngay lập tức.

Dù chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, nó lẽ ra cũng không thể khiến cơ thể cô dừng hoạt động.

Shion hoàn toàn trở nên hoang mang.

Cô lẽ ra không thể bị đẩy ngã.

Cô kiểm tra mắt cá chân phải của mình.

Không đau chút nào cả. Nhưng dù vậy, cô vẫn không thể di chuyển. Cô không thể cảm nhận được ngón chân mình, và mọi thứ bên dưới mắt cá chân đều như thể đã biến mất.

“Tôi đã giết mắt cá chân phải của cô ta. Tôi đã phải tập cái này nhiều lắm đấy.”

Thậm chí sau khi nghe những lời đó, Shion cũng hoàn toàn không hiểu cậu đang nói gì.

Cậu trai này có thể giết mọi thứ.

Nhưng cô không nghĩ rằng thứ sức mạnh đó sẽ có tác dụng với cô.

Xung quanh cô là những lớp rào cản ma thuật có thể chặn được bất kì đòn tấn công nào, và thậm chí dù cho có gì đó vượt qua được chúng, cô vẫn còn một lá chắn không gian bên mình. Và thậm chí dù trong trường hợp tất cả đều bị xuyên thủng và cô có bị thương hay bị chết gì đi chăng nữa, cô vẫn sẽ lập tức được phục hồi.

Ngay cả bây giờ, Shion cũng đang ngày một mạnh lên. Sức mạnh của cô tăng tỉ lệ thuận với nhịp tim của cô, và bất cứ trạng thái bất thường nào dù nhỏ đến mấy cũng đều sẽ được phục hồi.

Vậy mà…

Cô vẫn không thể di chuyển bất cứ phần nào từ mắt cá chân trở xuống. Đó là nơi duy nhất vẫn chưa trở về bình thường, cứ như thể nó vốn dĩ đã như vậy từ trước đến giờ.

Cô không thể nghĩ rằng chuyện bất thường này là do cậu trai đang đứng trước mặt cô.

Điều này vượt xa tưởng tượng của cô, chuyện thế này không thể nào xảy ra được.

Nhưng đó cũng chỉ là một phần cơ thể của cô.

Nó vẫn ở đó, và cô vẫn sống.

Thế nhưng dù chỉ một chút, nhưng lại có thứ có thể ảnh hưởng đến cô, hiền giả Shion. Cô thực sự không thể chấp nhận được.

Cô đã nghĩ rằng không có chuyện gì bất thường mà cô không thể đoán trước.

Lẽ ra cô có thể thay đổi mọi chuyện và phá hủy thực tại bằng khả năng nhìn xa trông rộng của cô.

Shion cố nghĩ chuyện này chỉ là một sai lầm tạm thời, một lỗi có xác suất cực nhỏ để xảy ra. Cô cố tự trấn an mình bằng một thứ ảo tưởng có vẻ hợp lí với cô.

“Này. Cô nghe thấy tôi không? Đừng có ngồi không ở đó nữa, trả lời tôi coi.”

Shion thầm nghĩ bây giờ tốt nhất là cô nên giết tất cả lũ nhóc trước mặt cô ngay.

Đây quả thật là chuyện rất lạ, nhưng cô có thể nghĩ về nó sau.

Trước tiên cô phải giết những thằng ngu cả gan phá luật của cô.

Cô hướng lòng bàn tay về phía Yogiri.

Không có gì hào nhoáng xảy ra cả. Chỉ là một viên đạn ánh sáng được tạo ra do ma lực được nén đến mức cực đại. Cô không cần đến những tuyệt kĩ của mình, chỉ đòn tấn công thường dùng của cô là đủ rồi.

Bàn tay cô bắt đầu sáng lên và một viên đạn ánh sáng bắt đầu thành hình.

Và rồi nó biến mất.

Viên đạn đã biến mất trước khi cô kịp bắn nó bằng hết sức lực.

“Phiền thật đấy, đừng làm vậy nữa. Còn không là tôi sẽ giết cô đấy.”

Cuối cùng, Shion cũng đã nhận ra sự thật.

“Tôi cũng nói trước là nếu cô định giết tôi bằng cách đun sôi máu của tôi hay cái gì đó tương tự thì sẽ không có chuyện gì tốt lành đâu. Cô sẽ chết ngay trước khi cô kịp làm vậy.”

Đó là những gì Yogiri đã nói sau khi giết viên đạn ánh sáng.

Cậu có thể giết bất kì thứ gì bay về phía cậu. Thế nhưng những kĩ thuật ảnh hưởng trực tiếp đến cơ thể cậu thì có phần lắc léo hơn.

Cậu có thể giết bất cứ thứ gì gây hại cho cậu, nhưng nếu Shion chết trước khi cậu được nghe về những gì cậu muốn thì công sức của cậu sẽ đi tong.

“Tôi hỏi cô lần nữa. Làm sao để tôi trở về thế giới cũ? Cô hẳn phải biết vì cô là người triệu hồi bọn tôi đúng chứ?”

Từ đầu đến giờ cô vẫn luôn hoang mang, nhưng sau khi tấn công cô cũng đã phần nào lấy lại được bình tĩnh.

Thế nên cô chắc chắn hiểu câu hỏi đó là gì.

Thế nhưng, Shion lại không nói gì.

Đầu óc cô hẳn đang nghĩ về thứ gì đó vô nghĩa, nhưng Yogiri lại không muốn phải tốn quá nhiều thời gian ở đây.

Dù cho nó giúp cậu xử lí những hiểm họa từ môi trường xung quanh, nhưng Yogiri cũng không muốn phải kéo dài Giai Đoạn 2 lâu thêm nữa.

“Gahhh!”

Shion hét lên như thể cô vừa bị giết.

Yogiri đã giết ngón út và ngón áp út của cô.

Cậu ban đầu chỉ nhắm vào ngón út, nhưng lúc này cậu vẫn chưa đủ giỏi để có thể nhắm chính xác vào một ngón tay.

“Mà kệ đi. Đằng nào tôi cũng định để lại ba ngón nên cũng không sao.”

Chúng đã bị giết từ đầu ngón rồi bắt đầu đi dần dần về phía cuối ngón.

Yogiri nghĩ đây là cách tốt nhất để đe dọa mà không phải giết. Cậu như thể chỉ đang chơi đùa, nhưng cậu cũng không có chút

gì là chần chừ. Tất cả những khó khăn đau đớn mà Yogiri và những người khác đã phải chịu đựng trước giờ đều là do Shion. Tất cả là bởi họ đã bị triệu hồi đến thế giới này. Với Yogiri, điều đó chính là giết người, và sẽ không ai có thể nói gì để khiến cậu đổi ý.

“Tôi sẽ cứ từ từ giết chết từng phần của cô cho đến khi cô chịu nói.”

Yogiri hờ hững đe đọa Shion. Và rồi đột nhiên Shion biến mất.

Cô hẳn đã dịch chuyển đi đâu đó. Và lúc đó cô hẳn cũng khá vội vàng bởi phần lớn đất xung quanh cô cũng đã biến mất. Có vẻ như mọi thứ ở gần cô sẽ bị xé toạc ra và đi theo Shion khi cô dịch chuyển.

“Khoan đã! Cô ta chạy mất rồi kìa! Lẽ ra chúng ta nên biết chứ, cổ đã lập tức đến đây nên đương nhiên là cổ cũng có thể nhanh chóng tẩu thoát mà!”

Hanakawa ngạc nhiên đến mức nói lên hết ý nghĩ của mình.

“Không sao.”

Yogiri chắc chắn Shion sẽ trở lại.

———

Shion đã trở về căn cứ của cô cùng với hàng đống đất cát mà cô mang theo trong quá trình dịch chuyển.

Bởi đó là trong trường hợp khẩn cấp nên cô đã vô tình mang theo một phần xung quanh đi với cô.

Phạm vi dịch chuyển của cô cũng đã phần nào tệ đi bởi cô đã định dịch chuyển lên phòng cô ở tầng hai, vậy mà cô lại xuất hiện giữa không trung ngay trước cửa lầu một.

Cô ngã bịch ngay trên thảm cửa với cả người đầy đất.

“Nó…nó rốt cục là cái gì vậy…”

Shion vẫn cứ suy nghĩ về chuyện đã xảy ra dù cô đang nằm trên sàn nhà.

Thứ sức mạnh đó khác hoàn toàn với những gì cô dự tính.

Phép Tức Tử lẽ ra không thể tác dụng lên cô.

Với nhiều lớp rào cản ma thuật như vậy, lẽ ra đó chỉ là một vấn đề đơn giản, và lẽ ra nó sẽ phải tự động biến mất.

Không thể hiểu hay tìm ra cách để chống lại nó, Shion đã phải hạ mình chạy trốn.

May mắn thay, tất cả những gì cậu có thể làm với sức mạnh đó chỉ là giết.

Thứ sức mạnh đó sẽ không thể đuổi theo người đã dịch chuyển đi mất.

Shion cố bình tĩnh lại.

Trước tiên cô phải bình tĩnh. Bình tĩnh và phân tích tình hình.

Shion đứng dậy.

Sau đó cô giật đứt cổ tay bên phải bằng cánh tay trái của mình.

Bàn tay phải của cô nhanh chóng phục hồi. Thế nhưng cô cũng vẫn không thể di chuyển ngón út và ngón áp út của cô.

Cô thậm chí chỉ dám đoán điều đó cũng sẽ như vậy với chân phải của cô.

Cô cảm thấy rất hổ thẹn. Cô đã không thể làm gì được.

Dù vậy, cô cũng chỉ có thể bảo rằng cô chỉ bị có chừng này mà thôi.

Cô sẽ cố vờ như mắt cá chân phải của cô vẫn ổn và cố làm nó trông như cô vẫn có thể đi bằng chân phải của mình dù cho nó làm hại đến danh dự của cô.

Shion từ từ ngồi dậy.

Chỉ cần cô giả bộ rằng mình không có chân phải hay ngón út lẫn ngón áp út ở tay phải mình thì sẽ không sao.

Takatou Yogiri là một kẻ thù rất nguy hiểm.

Nhưng chỉ cần cô còn nhận thức được điều đó thì cô vẫn sẽ ổn. Điều duy nhất khiến cô bận tâm ở đây là việc cô đã phải chạy trốn cậu và phải vờ như mình không sao.

Cô tức giận đến nỗi cả đầu cô như muốn bốc cháy, những cô phải giấu kín những cảm xúc này sâu bên trong trái tim mình.

Shion bắt đầu bay lên. Sau khi qua khỏi cửa, cô tiếp tục lên cầu thang và đi về phía phòng cô ở tầng hai.

Rồi bỗng dưng, một cảm giác tê liệt đã khiến Shion mất thăng bằng.

Cô đâm vào bức tường và rơi xuống ngay tại cửa tầng hai.

Đó chính là mắt cá chân trái của cô.

Cô nhận ra cô một lần nữa đã bị dính đòn của Yogiri.

Cô rất hoang mang.

Cô đang ở trên mặt đất, một nơi hoàn toàn tách biệt với Yogiri và những người khác ở ma giới.

Thế mà, cô vẫn bị tấn công bằng cách nào đó.

Nỗi sợ hãi bắt đầu dâng lên trong cô.

Sức mạnh của cậu không những không cần đối phương phải ở trước mặt cậu để hoạt động, mà nó còn có thể vượt qua cả không gian.

Bất kì phần nào trên cơ thể cô đã bị trúng đòn sẽ vĩnh viễn không thể hoạt động được nữa.

Và bởi đòn tấn công của cậu không hề có hình dạng hay màu sắc, nên cô cũng không thể né hay phòng thủ lẫn phản công.

Nó chỉ đơn giản là xảy ra.

“Cái gì vậy cơ chứ!? Ta không hiểu gì hết!”

Shion hét lên.

Ngón út trái. Cẳng chân phải. Tai trái.

Từng chút một, cô bắt đầu mất cảm giác ở những vị trí đó. Nỗi sợ vĩnh viễn mất đi tất cả khiến cô như điên lên.

“Tôi sẽ cứ từ từ giết chết từng phần của cô cho đến khi cô chịu nói.”

Đó là những gì Yogiri đã nói.

Shion cuối cùng cũng đã hiểu rằng cậu vẫn sẽ cứ tiếp tục tấn công dù cho cô có ở đâu đi chăng nữa.

“Đừng giỡn mặt với ta! Dù có giết ta thì ngươi cũng không thể ép ta nói được đâu!”

Dù đang đối mặt với cái chết, cô vẫn không từ bỏ. Đó chính là chút danh dự còn sót lại của cô khi là một hiền giả.

Shion bằng cách nào đó đã có thể xoay sở về phòng mình.

Cô dù đang bị giết từ phần đầu các chi, thế nhưng chỉ cần cô còn quyết tâm thì cô sẽ vẫn có thể di chuyển được.

Khi cô đi vào phòng, Youichi đang ở đó.

Với Shion, cô cảm thấy như thể đã hàng giờ trôi qua kể từ khi cô đi và bỏ Youichi ở lại, nhưng thực sự lại không lâu đến vậy.

“Youichi…”

Được nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc khiến Shion cảm thấy khuây khỏa dù đang trong tình thế khó khăn.

Cô có thể sẽ chết nếu như mọi chuyện cứ tiếp diễn như này.

Nhưng nếu là trước mặt Youichi thì sẽ không sao. Chỉ cần cô được chết bên Youichi thì ít nhất cô cũng thỏa lòng.

“Shion!? Có chuyện gì vậy!?”

Cậu nhận ra Shion đang dính đầy đất cát.

Và rồi, cậu ngã xuống.

Khuôn mặt Youichi trở nên trắng bệch. Cậu đã ngã xuống dù không vấp phải thứ gì.

Rồi, cậu hét lên.

“Waaaaahhhh!”

Youichi ôm lấy mắt cá chân phải của cậu và cậu bắt đầu cảm nhận được sự đau đớn như có hàng triệu mũi kim chích vào.

“Tại…sao…?”

Cảnh tượng đó trông y hệt cô ban nãy. Không hiểu sao Youichi đã trúng phải đòn tấn công hệt như cô đã từng.

Nhưng Youichi lại không cứng cỏi như Shion. Mắt cá chân phải của cậu đã chết ngay lập tức và cậu cũng không thể làm gì để cứu mình.

“Youichi!”

Tiếp đó, Youichi lại dùng bàn tay trái để nắm lấy bàn tay phải của cậu. Những chuyện từng xảy ra với Shion giờ đây lại đang lặp lại với Youichi.

Tại sao như thế? Làm sao có thể vậy? Shion hoàn toàn không hiểu.

Nhưng rồi cô đột nhiên nhớ lại một chuyện.

Đó là về người đàn ông áo blouse biết về Takatou Yogiri trong lần triệu hồi trước.

Tên đó đã đến thế giới này và lập tức tự sát. Trước đó cô đã không hiểu chuyện gì, nhưng giờ đây cô đã biết ý nghĩa của việc đó.

Yogiri có thể sử dụng năng lực thông qua người khác.

Điều đó khiến Shion rùng mình.

“Cái…cái loại sức mạnh gì vậy…?”

Aoi đã từng bảo thế giới này đang đi đến hồi kết của nó.

Khi ấy cô đã nghĩ Aoi chỉ bị điên, nhưng giờ đây cô đã hiểu được lời nói của cô.

“Cứ…cứu với! Chân tôi! Chân Tôi!”

Youichi đang rất đau đớn. Cậu đang hét hết hơi bởi cơn đau mất đi từng phần cơ thể mình.

Ý nghĩ đây có lẽ chính là khoảng khắc cuối đời của Youichi khiến trái tim Shion như vụn vỡ.

———

Không lâu sau, Shion đã trở lại đúng như Yogiri dự tính.

“Cậu phải…giúp Youichi…”

“Tôi đã nói rất rõ ngay từ đầu rồi. Tất cả những gì cô cần làm là trả lời câu hỏi của tôi thôi. Nếu cô đồng ý thì tôi sẽ không tấn công nữa.”

Yogiri rất vui vì Shion đã trở lại.

“Tôi nghĩ là cô đã biết rồi, nhưng tôi có thể tấn công cô ở bất cứ nơi đâu, và tôi cũng có thể tấn công bất kì ai mà cô thấy

nữa.”

“Đừng có dọa tôi như thế chứ! Ủa mà. Vậy có nghĩa là cậu có thể tấn công tôi luôn ư!?”

“Cậu không phải là mục tiêu của tôi Hanakawa. Đây chỉ mới là Giai Đoạn 2 mà thôi.”

Cậu không định sử dụng nó để làm chuyện xấu. Thế nên cậu cũng rất cẩn thận về điều này.

“Umm… nói thật, tớ có hơi tò mò về cách nó hoạt động…”

“Thì, cậu chỉ cần biết là cậu ta có thể làm vậy là được rồi.”

“À, ra vậy. Tớ bắt đầu hiểu ý cậu rồi đó Ryouko.”

Tomochika, Ryouko, và Carol đều đang đứng cạnh Yogiri.

Để Tomochika đi theo không nằm trong kế hoạch của cậu, nhưng Yogiri cũng không có quyền quyết định chuyện xảy ra khi cậu sắp được trở về.

“Giờ, tôi sẽ hỏi lại lần nữa. Nói cho tôi cách để trở về thế giới cũ.”

“…Không có cách nào cả.”

Sau một lúc chần chừ, Shion cuối cùng cũng chịu mở miệng. Cô trông không có vẻ là đang nói dối.

“Tên này là Hanakawa. Hồi trước hắn từng được triệu hồi đến thế giới này và hắn bảo rằng hồi đó hắn có thể trở về thế giới cũ được.”

“Thế giới của cậu và thế giới này khi đó hẳn đã được liên kết với nhau, chỉ vậy thôi.”

Shion nói cách vội vàng.

Hay nói cách khác, không những khi đó cậu có thể trở về thế giới của mình mà nó còn rất dễ thực hiện. Tất cả những gì người triệu hồi cần làm là bỏ đi phần rào chắn thường được thiết lập trong quá trình triệu hồi.

“Vậy ý cô bây giờ không có cái liên kết nào hết sao?”

Yogiri lờ mờ nhớ lại chuyện mà Mokomoko đã nói khi trước.

“Phải. Đó là bởi các cậu sẽ không thể có được sức mạnh như vậy nếu như vẫn còn nó.”

Yogiri thở dài.

Cậu đã nghĩ Shion sẽ có cách để đưa cậu trở về thế giới cũ bởi cô chính là người đã triệu hồi cậu đến đây, nhưng có vẻ cậu không thể trở về đơn giản như vậy.

“Thế thì nói cho tôi biết tọa độ thế giới của tôi đi.”

Shion tự hỏi cậu định làm gì nếu cô nói cho cậu biết tọa độ nhưng cô vẫn trả lời cậu.

Thế nhưng con số tọa độ lại quá dài cho một con người bình thường có thể nhớ được lâu nên lúc này cậu phải nhờ đến Mokomoko để có thể ghi nhớ hết.

『Được thôi! Cô thấy sao hả!? Tôi hữu dụng lắm đúng không. Nếu giờ cô muốn rút lại những lời khi trước đến vậy thì đành chịu thôi, tôi biết làm sao giờ.』

“Ừ ừ, cô giỏi lắm.”

Tomochika trông không quan tâm và cô cũng có vẻ đã quên hết về chuyện bộ chiến phục.

“Tôi có thể trở về nếu như có tọa độ và năng lượng. Vậy cô có biết năng lượng là gì không?”

Dù đó là một câu hỏi mơ hồ, nhưng Yogiri vẫn hỏi bởi cậu có hỏi cũng không mất gì.

Nhưng câu trả lời của Shion lại khá bất ngờ.

Cô chọc thủng ngực cô bằng cánh tay trái của mình.

Và rồi cô lấy ra thứ gì đó rồi đưa cho Yogiri.

“…Đây là Hòn Đá Triết Gia…”

Đó là một hòn đá nhỏ hơi đục với kích thước đủ để nằm gọn trong lòng bàn tay của Shion.

“Hả? Nếu cô cứ đưa bất cẩn như vậy thì coi chừng ai đó sẽ cướp nó đấy.”

“Phải. Và cậu cũng làm ơn ngậm cái miệng lại đi nhé Hanakawa.”

Tomochika bảo Hanakawa im mồm bởi cậu hoàn toàn chẳng biết cách đọc bầu không khí bây giờ.

“Nếu chỉ một cái thôi thì không đủ… nhưng nếu cậu thu thập được nhiều viên đá này thì có lẽ chúng sẽ đủ năng lượng cho cậu trở về…”

“Cô sẽ không sao chứ?”

“T-tôi không sao. Dù gì tôi cũng không sống phụ thuộc vào viên đá hay gì cả đâu.”

“Được rồi. Vậy tôi sẽ lấy nó.”

Shion đưa viên đá cho Yogiri.

“Vậy có nghĩa mấy tên hiền giả mà tôi giết trước giờ cũng có thứ này sao?”

Hai hiền giả mà cậu đã giết gồm có cậu thanh niên đã tấn công cậu khi cậu đang đi trên tàu và Lain, người đã vô duyên vô cớ tấn công cậu ở Hanabusa.

Nếu như cậu biết hiền giả có thứ này trong người thì bây giờ cậu đã có thêm được hai viên nữa rồi.

“Tôi xin nói với cậu điều này, khi hiền giả có viên đá này trong cơ thể chết thì viên đá thường sẽ mất đi toàn bộ sức mạnh. Hòn đá triết gia trong người của hiền giả Santarou, người mà cậu đã giết khi trước cũng đã mất đi sức mạnh của nó.”

Hiền Giả nắm giữ viên đá bên trong cơ thể thường sẽ gần như bất tử nhờ sức mạnh của viên đá. Khi họ chết cũng đồng nghĩa với việc hòn đá đã cạn kiệt năng lượng.

“Ra vậy. Phiền thật đấy.”

Nếu điều đó là thật thì vậy ngay từ đầu nếu Yogiri giết Shion thì cậu đã không thể có được viên đá này.

“À mà Hanakawa, bức tường thành đã bị phá hủy cả rồi, nhưng còn lối thoát thì sao?”

“Huh? Lối thoát sao? À, tôi đã đánh dấu nó trên bản đồ rồi, mà hình như nó bị hỏng rồi thì phải. Chúng ta bỏ nó đi nhé?”

“Sao cũng được. Tôi chỉ đến để thu thập thông tin thôi. Ai đó có vẻ đang căm hẫn tôi và lúc nào cũng gây rắc rối cho tôi nhưng tôi cũng không muốn phải vô cớ giết họ.”

“Eh? Vậy trước giờ cậu toàn gặp mấy tên tội phạm không thôi à. Và cậu cũng đâu có vẻ gì là có thể làm những gì mình muốn đâu cơ chứ!”

Không hề nhận ra ba cô gái đang nhìn mình bằng ánh nhìn lạnh lẽo, Hanakawa nhanh chân bước đi.

——-

Yogiri và những người khác đi về phía bức tường đã bị hư hỏng và biến mất xuống lòng đất.

Có lẽ có thứ gì đó cho phép họ tự do di chuyển bên trong ma giới.

Shion chỉ nằm đó, thẫn thờ nhìn họ rời đi.

Yogiri hẳn đã rất cố gắng để thu thập thông tin.

Cậu thậm chí còn không ngại giết chết vài bộ phận của cô và cả của cơ thể Youichi chỉ để hăm dọa cô.

Shion không cách nào để chống lại cậu, và sau khi chứng kiến sự chênh lệch về sức mạnh như vậy, cô thực sự đã không còn muốn phải làm gì chọc giận cậu.

Cô đã nghĩ cậu có thể giết cô và kết thúc mọi chuyện.

May mắn thay, cô không bị mất phần nội tạng quan trọng nào. Dù cậu đã tàn nhẫn tấn công cô, nhưng hẳn cậu cũng đã phải cẩn trọng để không làm hại cô.

“Ahh, mình cần phải mau chóng trở về, mình cần phải chăm sóc cho Youichi.”

Cậu đã phải chịu rất nhiều đau đớn, nhưng với năng lực trị thương của cô, cô sẽ có thể làm dịu cơn đau giúp cậu.

Shion gắng sức dịch chuyển.

Cô nghĩ về tòa biệt thự ở thủ đô. Tại phòng của cô, nơi Youichi đang ở.

Thế nhưng, cô lại thất bại.

Cô không thể dịch chuyển.

Dù cho cô có mất đi hòn đá triết gia, nhưng bản thân vốn cũng Shion cũng rất mạnh. Cô lẽ ra phải có đủ sức mạnh để dịch chuyển, vậy mà vì lí do nào đó, nó lại không hoạt động.

Cô tự hỏi lí do vì sao. Bởi năng lực dịch chuyển của cô sẽ kéo theo cả không gian xung quanh cô nên nếu thất bại thì hẳn có thứ gì đó đủ lớn để chặn đứng nơi cô muốn đến.

Và cô dần cũng đã biết vì sao.

Đó là do chân cô. Chúng đã bị chôn xuống đất và cô đã không nhận ra bởi cô không còn cảm nhận được gì từ dưới mắt cá chân cô.

Cô cũng nhận ra không gian xung quanh cô cũng đã thay đổi.

Chỗ đất khô cằn đã biến thành thứ gì đó giống thịt thối đỏ, chúng quằn quại và đập liên hồi như những con sâu.

Thứ thịt đó đang đập và quằn quại như đang sống.

Shion đang bị bao vây bởi một bức tường thịt.

Cô bắn ra một viên đạn ánh sáng. Viên đạn đâm xuyên qua tảng thịt và đục một lỗ trên đó, nhưng phần thịt xung quanh lại lập tức bao lấy chỗ đó và chỉ để lại một vết sẹo.

Tảng thịt khổng lồ ấy đã vô hiệu hóa hoàn toàn đòn tấn công của Shion.

Cùng lúc đó, những phần thịt cũng đã bắt đầu bò lên người Shion, nuốt chửng cả phần hông của cô.

Thứ thịt đó đang ăn cô. Không hề có ranh giới phân biệt giữa đống thịt và Shion khiến họ trông như đã hòa làm một.

“Youichi…”

Trút hơi thở cuối cùng, Shion đã biến mất vào biển thịt kia.

Discord Facebook

Chương 21: Cứ để vậy thì chúng ta cũng thể đi đâu được

Trái thứ 6 đồng thời cũng là trái cuối và cũng là kết thúc đợt bom

_____

Thảm họa đầu tiên xảy ra tại thủ đô, ngay bên trên bầu trời.

Cả thủ đô được bảo vệ bên trong một lá chắn khổng lồ, tương truyền rằng Đại Pháp Sư đã tạo nên nó. Người ta bảo rằng nó được tạo nên nhằm xua đuổi quái vật, và thậm chí có cả một bức tường vô hình ngay trên bầu trời thủ đô hoàng gia.

Chỉ là được bảo rằng thôi. Thực chất, không ai thực sự biết nó có tồn tại hay không.

Trên thực tế, ta hoàn toàn có thể đi qua bức tường và tiến vào thủ đô. Một số pháp sư đã bay qua nó từ bầu trời, còn những hiền giả thì sẽ sử dụng tàu bay của họ để đi vào, thậm chí chưa từng có trường hợp nào bị lớp lá chắn chặn lại cả.

Dù vậy, nếu thực sự có lá chắn ở đó, thì nó chắc cũng chỉ chặn những đối tượng nhất định như lũ quái vật. Ít nhất theo lời đồn thì là vậy.

Và trên đó giờ đây đã xuất hiện vài biến động.

Bầu trời bên trên thủ đô hoàng gia rung lắc dữ dội.

Và rồi, những sinh vật dạng người có cánh bắt đầu bay xuống từ trên trời.

Trong thế giới này có rất nhiều chủng loài với hình dạng chỉ khác nhau đôi chút, nhưng không loài nào có cánh hay có thể bay cả.

Họ đều là những sinh vật chỉ có trong huyền thoại.

Họ đang tỏa ra ánh hào quang và có một vòng sáng lơ lửng trên đỉnh đầu.

Hai sinh vật như thế đã hạ giới xuống thủ đô vương quốc Mani.

Tất cả mọi người trong vương quốc đều đã tự nhận thức rằng đó chính là sứ giả của Chúa.

Ánh hào quang thần thánh tuyệt đẹp ấy chỉ có thể là của thiên thần.

Và họ đã hạ giới xuống đây để dẫn dắt bọn họ.

Họ xuống đây mà không nói lời nào, chỉ lặng lẽ bước đi và chà đạp bất cứ ai hay bất kì thứ gì dưới chân họ.

Cùng lúc đó, những người đứng gần họ đều đã bị cháy thành tro bởi ánh sáng của thiên thần.

Có lẽ họ không phải như những gì mà con người nghĩ. Cũng như con người không quan tâm về lũ kiến đã bị họ dậm nát dưới chân. Con người chỉ là giống loài thấp hèn với những thiên thần kia.

Họ đang nói bằng thứ ngôn ngữ mà con người không thể hiểu.

Rồi, họ bắt đầu tiến bước về một trong những đền thờ của thủ đô.

Đó đồng thời cũng là cổng vào ma giới.

Tất cả những người đứng cách xa đều đang chăm chú nhìn họ. Dù cho cổng vào ma giới đang bị cấm cửa lúc này, nhưng ở đây liệu có ai dám đứng ra cản họ?

GwaaaAAAHhhhh!

Cùng lúc đó, mọi người nghe thấy một âm thanh lạ.

Và rồi không gian bị xé toạc ra. Một đường cắt bỗng dưng xuất hiện và phóng thẳng về phía các thiên thần. Cả không gian đã bị xé ra như vậy.

Nó chỉ xảy ra trong tức khắc, và lập tức lỗ hổng không gian đã trở lại bình thường.

Thế nhưng tất cả mọi thứ trên đường đi của đường cắt đó đều đã bị chém làm đôi.

Con người, nhà cửa, và cả các thiên thần đều đã bị cắt thành từng mảnh như vậy.

AaaaAAhHHH!

Nó xuất hiện cùng một tiếng hét kì lạ.

Một thứ màu đen kì quái với vô số những lưỡi dao mọc khắp cơ thể. Nó chính là thảm họa tiếp theo.

Nó đã đâm thủng bức tường thành và xuất hiện ngay trước mặt các thiên thần.

Những người bị choáng ngợp bởi sự xuất hiện của thiên thần đều đã bình tĩnh trở lại khi chuyện đó xảy ra.

Mọi người đều bỏ chạy tán loạn.

Những gì còn sót lại là vô số xác chết và các thiên thần, những người dù đã bị cắt làm đôi nhưng vẫn đứng đó.

Những thiên thần đang cầm lấy đầu mình bằng một tay và khi làm vậy, họ đã có thể gắn lại cơ thể mình.

Một trong hai thiên thần đứng ra đối đầu với tên kì dị. Người còn lại tiếp tục đi về phía nhà thờ như những gì họ đã làm trước khi bị chém làm đôi.

Và rồi, lại một thảm họa nữa xảy ra ở đền thờ.

Thứ gì đó đang trào ra..

Nó mềm nhũn và có dạng như một cơn lũ bùn thịt đỏ thẫm. Nó nhầy nhụa đến nỗi có thể phản quang.

Người đầu tiên dính phải nó là thiên thần đang đi về phía đền thờ. Nó dễ dàng bị đống thịt đó nuốt chưởng.

Người còn lại lập tức bay lên cao. Tên kì dị kia sau đó cũng biến mất.

Cơn lũ thịt cứ cuồn cuộn tràn ra từ bên trong đền thờ, và chỉ trong chớp mắt, nó đã nhấn chìm cả thủ đô hoàng gia. Không một ai có thể dừng được nó, và nó cứ từ từ nuốt chửng từng người, từng tòa nhà và tất cả mọi thứ bên trong thủ đô.

———-

Ác Ma Mana muốn được hồi sinh Ác Ma Albargama.

Phương pháp của cô chủ yếu dựa vào may mắn.

Nhưng tất nhiên cô vẫn sẽ cố làm tất cả những gì cô có thể làm.

Những vật dụng của Albargama, từ cấu trúc cơ thể, dấu tích ma thuật, đến cơ thể thuộc hạ của hắn, và cả kí ức của chúng.

Với tất cả những thứ của Albargama, bất cứ ai cũng có thể tưởng tượng, phác thảo và dựng lại anh.

Để phục hồi linh hồn anh, cô sẽ phải kết hợp sử dụng thêm một vài phương pháp khác, và khi đó linh hồn, kí ức và nhận thức của anh sẽ được triệu hồi ngẫu nhiên.

Thế nhưng, cô biết rằng chỉ với những thứ này thôi là chưa đủ để hồi sinh anh.

Kế hoạch của Mana trước tiên là gia tăng số lần cô có thể thực hiện.

Nếu cô cứ liên tục sinh con và thay đổi cấu trúc của chúng từng chút một, thì một ngày nào đó Albargama sẽ ra đời. Đó là những gì Mana nghĩ.

Hầu hết mọi người sẽ nghĩ đó là ý tưởng điên khùng. Nhưng Mana lại chẳng thấy nó điên chút nào.

Để có thể sinh ra vô số đứa trẻ như vậy, cô cần một cơ thể khổng lồ và cả rất nhiều chất dinh dưỡng.

Cô muốn được một lần làm gì đó bất khả thi.

Cô sẽ ăn bất cứ thứ gì có thể, tạo ra phôi thai, nuôi lớn chúng trong tử cung mình và cuối cùng là sinh ra chúng.

Nếu chúng không hoàn hảo, cô sẽ lại ăn chúng, tái cấu trúc và sinh ra chúng lần nữa.

Mana định sẽ lặp lại quá trình này vô hạn lần.

Cô không phải phải lặp lại quá trình này dù có phải làm bao nhiêu lần đi nữa.

Với cô, chính sự lặp lại đó là tình yêu.

Mana liên tục hấp thụ tất cả những gì cô chạm vào.

Dù có là gì đi nữa, chúng sẽ vẫn là chất dinh dưỡng cho sự tái lập của cô.

Và trong lúc làm vậy, Mana nghĩ về tên Takatou Yogiri.

Đó chính là người đã giết Ác Ma Albargama.

Cô sẽ trả thù cậu.

Nhưng chuyện đó có thể để sau.

Nếu Mana cứ tiếp tục lớn lên như vậy, đến một lúc nào đó cô sẽ bao phủ cả thế giới này. Và khi đó, Takatou Yogiri cũng sẽ bị cô hấp thụ.

Quân tử báo thù, còn lâu mới muộn.

Đó là những gì Mana nghĩ.

———-

“Hahahaha! Ngài Mana đã phục sinh rồi! Nhìn coi ngài ấy đang làm gì trên này này!”

Có một cỗ máy có thể cho phép người sử dụng tự do di chuyển bên trong ma giới.

Yogiri và những người khác đang cố sử dụng một trong những cỗ máy đó để thoát khỏi ma giới.

Nghe đồn rằng cỗ máy đó được nối thẳng lên mặt đất, vậy nên họ đã dùng nó để lên cao hết mức có thể.

Khi họ mở cửa ra, một người đàn ông mặc bộ trang phục giám mục đơn điệu đang nhìn qua cửa sổ cười điên loạn xuất hiện.

“Đó là…Holaris… đức tổng giám mục của nhà thờ Axis.”

David cuối cùng cũng tỉnh lại và nói.

Yogiri, Tomochika, Carol, Ryouko,Hanakawa và David đều cảm thấy khó chịu sau khi thoát ra bằng cỗ máy chật chội đấy.

“Huh? Các ngươi nghĩ mình là ai hả? Ai cho phép các ngươi đi chiếc thang máy này?”

Sau khi nhìn thấy Yogiri và những người khác, Holaris hỏi.

“Chết đi.”

Holaris lập tức ngã xuống sau khi Yogiri nói vậy.

“Cá-! Cậu làm gì vậy hả!? Sao tự nhiên cậu lại giết lão ra vậy hả!?”

“Tôi cảm thấy ổng định giết chúng ta.”

“Nhưng… ! Bộ cậu không làm gì khác được à? Như ngồi nghe ổng nói chút cũng được! Cậu có thể nhẹ tay được không vậy!?”

“Tôi không muốn phải nhẹ tay với kẻ thù đang rõ ràng có ý định giết chúng ta.”

Dù cho cậu có nhẹ tay đi chăng nữa, những bộ phận đã bị giết cũng sẽ vĩnh viễn không thể hoạt động trở lai.

Làm vậy không lí do chỉ dẫn đến hận thù, vậy nên trừ khi cậu có lí do để giữ đối phương còn sống thì cậu vẫn sẽ làm như thường lệ. Việc sẵn sàng để nhẹ tay với ai đó cũng rất quan trọng.

“Aw… ổng nhìn như sắp nói ra gì đó quan trọng vậy đấy…”

“Aw… từ hồi có Hanakawa đi theo là tớ toàn bị tên đó cướp lời không thôi…”

Tomochika cảm thấy tiếc thương bản thân cô.

“Ê này! Sao tự dưng cậu giơ nắm đấm lên chi vậy!?”

“Một con ma đang bảo tôi phải xử lí cậu liền bây giờ Hanakawa…”

『T-tôi nói vậy hồi nào!』

“Thế chúng ta đang ở đâu đây?”

Yogiri nhìn quanh căn phòng.

Nó trông khá lớn với một cái bàn lộng lẫy cùng một chiếc sofa sang trọng.

Ở đây còn có những tủ sách rất ngăn nắp. Một trong số chúng thực chất là cánh cửa mà Yogiri và những người khác đã dùng để vào căn phòng này.

“Người nào làm việc trong này hẳn phải rất quan trọng nhỉ?”

“Có lẽ đây là văn phòng của ông tổng giám mục kia.”

“Thế giết ổng rồi có sao không vậy!?”

“Tôi không quan tâm kẻ thù của tớ là ai. Nếu chúng định giết tôi thì tôi sẽ giết chúng. Thử hỏi anh có chịu ngồi yên để bị giết không nếu giả sử đối phương là tên vua?”

“…Uhh… nếu vậy thì chắc họ có thể giết cả tôi…”

“Phòng tổng giám mục nhìn hơi giống nhà thờ nhỉ?”

Yogiri đến bên cửa sổ mà Holaris đã đứng nhìn và cười.

Cậu thử nhìn ra bên ngoài và trở nên câm nín.

Ngoài kia là cả một cảnh tượng kinh hoàng.

Một mớ thịt đỏ thẫm đang quằn quại như lũ sâu. Bất cứ ai nhìn vào nó cũng sẽ thấy kinh tởm, chúng như thể hỗn hợp của một đống khối cơ, nội tạng, chất thải đang tràn ngập khắp thủ đô.

Nơi họ đang đứng bây giờ có vẻ rất cao bởi đống thịt đó vẫn chưa chạm được đến đây.

Nhưng gần như tất cả những tòa nhà khác đều đã bị nhấn chìm trong biển thịt. Nơi duy nhất còn an toàn là vài tòa cao ốc với lâu đài hoàng gia.

Dù vậy, hơn phân nửa tầng của tòa lâu đài cũng đã bị biến thành một bãi thịt đang co giãn liên tục. Nó như thể đống thịt đó đã hòa làm một với cả lâu đài.

Và rồi, tòa kiến trúc họ đang đứng cũng đang gặp nguy hiểm.

Dù rằng họ có đang ở trên tầng thượng của tòa nhà nhưng sớm muộn gì mọi thứ cũng đều sẽ bị biến thành đống thịt gớm ghiếc kia.

“Cá…cái gì vậy!?”

Tomochika lập tức trở nên hoang mang khi đến bên Yogiri.

Những người khác cũng nhìn ra ngoài cửa sổ và đều không nói nên lời.

“Nó đang định băng qua bức tường thành sao?”

Người hỏi câu đó là Carol. Liệu cô có phải chỉ đang nói về bức tường thành không? Bởi đống thịt đó đã nhô cao hơn bức tường thành và nó đang cố để ra khỏi thủ đô ở đó.

“Aha… Ahahaha. Không…không sao hết…. N-nhìn đi! Nó đang bị nướng chín trên bức tường kia kìa! Hẳn phải có một lớp rào chắn vô hình ở đó. Chúng chắc chắn sẽ bị kẹt ở… đó…”

Nhưng bức tường đang rung lắc dữ dội ấy không tài nào còn có thể chịu được áp lực từ cả biển thịt đang chồng chất lên nhau. Nó phát sáng dữ dội và đột nhiên không còn rung nữa, và đống thịt ấy bắt đầu tràn ra bên ngoài.

Dòng lũ thịt từng bị kìm hãm ấy giờ đây lại chảy ra ngoài hung bạo hơn bao giờ hết.

“Đó…Đó không phải lỗi của tôi! Chuyện đó đằng nào cũng xảy ra thôi mà!”

Hanakawa lập tức nằm quỳ xuống.

Cậu tuy thường làm những chuyện khá ba láp, nhưng lần này có vẻ cậu hoàn toàn nghiêm túc xin lỗi.

“Cậu có biết đó là gì không?”

“Nó là một con ác ma ở sâu trong ma giới. Tôi đã làm loạn hết lên rồi lỡ tay mở khóa phong ấn của nó thế nên chuyện này mới xảy ra…. Cậu không thể làm gì để dừng nó lại được đâu! Nhìn đi, nó sẽ không dừng lại cho đến khi hấp thụ tất cả. Cậu không thể làm gì với khả năng phát triển con quái vật vô định hình này đâu!”

“Thế nên cậu mới vội vã chạy trốn như thế à?”

Cậu lại nhìn ra ngoài lần nữa.

Cậu chắc chắn đã rất hối hận vì đã gỡ bỏ phong ấn của thứ đó.

Đống thịt đó chắc chắn sẽ hủy diệt cả thủ đô hoàng gia.

Hay nói cách khác, hàng trăm người dân sinh sống ở đây đều đã chết.

Và đống thịt ấy lại đang định tràn ra bên ngoài thủ đô hoàng gia.

Không hề có dấu hiệu dừng lại, đống thịt ấy cứ ngày một lớn lên, và nếu như để nó tự do, thì không chỉ riêng mỗi thủ đô, nó sẽ hấp thụ tất cả mọi thứ.

“Mà, cứ để vậy thì chúng ta cũng thể đi đâu được…”

Hướng đi của tên ác ma hoàn toàn ngẫu nhiên.

Nó trông không hề muốn đi đến đâu, nó chỉ cố to lên và lan rộng bản thân ra.

Tòa tháp mà Yogiri và những người khác đang đứng vẫn an toàn, nhưng nó sẽ còn được bao lâu?

Tòa tháp đang rung lắc.

Đống thịt đó đang hòa làm một với tầng trệt.

“Chết đi.”

Yogiri sử dụng sức mạnh của mình.

Đống thịt lập tức ngưng lớn lên và không còn di chuyển nữa.

“Hay lắm! Cậu có thể giải quyết mọi chuyện bằng cách này cơ mà!”

Tomochika vui mừng nói.

Cô buột miệng nói vậy bằng giọng phấn khích đến nỗi nếu ai đó nói trước thì họ chắc chắn sẽ rất khó chịu.

“À, um! Giờ nó không di chuyển nữa thì cũng tuyệt đấy. Nhưng ta nên làm gì đây?”

“A! Giờ sao? Chúng ta nên làm gì đây?”

Tomochika có vẻ đã nghe thấy điều mà Hanakawa đã nói ban nãy.

Họ đang ở trên tầng thượng của một tòa nhà bị phủ đầy thịt thối. Nói cách khác thì việc trốn thoát khỏi đây không dễ chút nào.

“Hmm, làm gì nhỉ…”

Yogiri cũng không biết. Cậu chỉ nghĩ rằng cậu không muốn nhìn đống thịt đó lớn lên nữa nhưng vẫn chưa nghĩ đến chuyện tiếp theo.

“Chúng ta nên làm gì giờ…?”

Carol có vẻ cũng không biết.

“Hay là chúng ta thử nhảy xuống đi, có đống thịt đó đỡ rồi mà.”

Ryouko đề ra một kế hoạch ngớ ngẩn đến bất ngờ.

“Không, tôi không nghĩ vấn đề là ở chỗ đó. Nếu muốn xuống thì chúng ta đi cầu thang xuống rồi phá bức tường là được. Nhưng vấn đề là làm sao chúng ta có thể đi qua đống thịt này để ra ngoài đây.”

『Thế sao cậu không thử lên cao nữa xem?』

“Cô nghĩ ra kế hoạch gì à?”

『Tôi không chắc lắm nhưng có lẽ nó sẽ được.』

Làm theo lời Mokomoko, họ cùng nhau đi lên cầu thang.

Những sinh vật có cánh đã xuất hiện ở thủ đô hoàng gia.

Họ đã cảm nhận được sự hiện diện của tên ác ma đang tiến ra khỏi ma giới và liền bay lên cao.

Và rồi, họ nhận ra thứ đang bao trùm lấy cả thủ đô không phải là vị thần mà họ đang tìm.

Nó chắc chắn là một thứ gì đó giống thần.

Nhưng nó hoàn toàn khác với vị thần của họ.

Họ quyết định kết thúc cuộc tìm kiếm.

Một lần nữa, họ lại phải đợi cho đến khi cảm nhận được dấu hiệu của thần xuất hiện.

Dù vậy, họ vẫn có chuyện cần làm ở đây.

Thứ sinh vật màu đen kì dị với cơ thể đầy lưỡi kiếm.

Nó trông rất rắc rối. Nó là thứ mà họ cần phải xử lí ngay bây giờ.

Bởi nó xuất hiện cùng lúc với họ, nên hẳn nó cũng đã cảm nhận được dấu hiệu của thần.

Dù vẫn chưa rõ mục đích của nó, nhưng những sinh vật có cánh kia đã quyết định sẽ không để nó tự do.

Họ tìm khắp thủ đô nhưng lại không tìm thấy bất cứ dấu vết nào của nó.

Có lẽ nó cũng đã nhận ra tên ác ma không phải vị thần mà nó đang tìm nên nó đã lập tức rút lui.

Nó không trông như sẽ dễ dàng bị đám thịt kia hấp thụ.

Họ cũng nhận ra rằng cái biển thịt tỏa ra dấu hiệu của thần cũng đã ngưng cử động.

Họ không biết vì sao.

Nhưng nó cũng không quan trọng.

Họ quyết định trở về.

Họ sẽ bỏ đi khỏi vùng đất có tên thủ đô hoàng gia và trở về trời.

Ngay khi quyết định xong, họ gật đầu với nhau.

Và từ trên bầu trời, tại một nơi cao hơn thủ đô hoàng gia một chút.

Họ phát hiện ra một sinh vật có cánh khác đang rơi xuống.

Thế nhưng những sinh vật có cánh duy nhất đến đây chỉ có hai người họ.

Họ bay về phía sinh vật đang rơi kia với lòng đầy ngờ vực.

Toàn thân sinh vật đó đều đã hoàn toàn bị bỏng nặng.

Họ nhìn kĩ nó.

Họ không cảm thấy bất cứ ánh hào quang nào phát ra từ nó. Như vậy có nghĩa nó cũng chỉ là một con người bình thường. Thế nhưng đôi cánh sau lưng nó không phải vật trang trí, nó hoàn toàn là thật.

Không rõ nó thật chất là thứ gì, họ quyết định sẽ mang nó đi cùng.

Nếu họ cảm thấy không cần nữa, họ sẽ xử lí nó sau.

Quyết định cuối cùng tùy thuộc vào những cá thể cấp cao. Đó là những gì hai sinh vật có cánh nghĩ.

———-

“Chúng ta làm được rồi!”

Tomochika nói với vẻ vui mừng.

“Được rồi à.”

Tiếp đến là Yogiri.

Kế hoạch của Mokomoko là sử dụng tàu lượn để thoát ra khỏi thủ đô.

May mắn thay, đỉnh tòa nhà họ đang đứng cao hơn nhiều so với bức tường thành bao quanh thủ đô nên có thể họ sẽ thành công vượt qua chỗ thịt ấy bằng tàu lượn.

Họ sẽ sử dụng bộ chiến phục của Tomochika để biến đổi nó thành tàu lượn cho sáu người và rồi dùng nó để lượn qua khỏi

bức tường.

Khi tính toán thì có vẻ ổn nên họ quyết định sẽ dùng cách đó.

Sau khi bay qua phần lớn thủ đô, cả sáu người họ đều đã vượt qua được biển thịt đang tràn khắp bức tường thành và tiếp đất an toàn.

“Tớ không thể tin là cả thủ đô đã bị hủy diệt chỉ với như vậy thôi đấy.”

Có rất nhiều người cũng đã chạy thoát khỏi thủ đô đang đứng xung quanh.

“Giờ, sao nữa?”

“Chúng ta cũng có nhiều việc lắm, nhưng giờ tớ muốn nghỉ trước đã. Tớ mệt đến nỗi không thể nghĩ được gì luôn rồi.”

Yogiri đồng ý.

“Được rồi, vậy để ta dẫn mấy đứa đến thị trấn bên cạnh. Ồn ào thế này thì chúng ta chẳng thể nghỉ ngơi nổi đâu.”

David đề nghị dẫn họ đi, anh hiểu rõ khu vực quanh thủ đô hơn ai hết ở đây.

“Ủa? Hanakawa đâu rồi?”

“Cậu nói tớ mới để ý, tên đó đâu rồi?”

Nhìn xung quanh không hề có dấu vết gì của cậu. Tất cả những gì họ tìm thấy là chiếc tàu lượn đang nằm lăn lóc trên mặt đất của cậu.

“Tên đó chạy rồi à? Cũng không phải là chúng ta buộc phải mang cậu ta theo, nhưng tớ cũng có bảo là phiền đâu cơ chứ…”

“Hanakawa không muốn trở về thế giới cũ mà.”

Từ khi họ đến thế giới này, cậu đã là người chỉ muốn làm những gì mình thích và tách ra khỏi bạn học của mình. Với một người tự do tự tại như cậu, đi theo Yogiri và những người khác hẳn phải hơi bất tiện cho cậu. Với Yogiri, chỉ cần Hanakawa không phải là vật cản trên đường trở về thế giới cũ của cậu thì cậu muốn làm gì cũng được.

“A, cậu cho bọn tớ đi theo với nhé?”

Carol lên tiếng đại diện cho người còn lại.

“Tôi không phiền đâu, nhưng cậu nên sẵn sàng tinh thần cho việc chỉ có tôi với Dannoura được trở về thôi đi.”

“Huh? Chờ chút đã, ý cậu là sao!?”

Tomochika rất ngạc nhiên, cô hẳn nghĩ mọi người sẽ trở về cùng nhau.

“Tớ không biết liệu chúng ta có thể trở về hay không, vậy nên tớ không thể chắc chắn rằng tớ có thể mang theo hai người nữa đi cùng. Tớ không muốn phải lãnh trách nhiệm đó.”

Quả thật, cậu không chắc liệu mình có thể thu đủ năng lượng để mang thêm hai người nữa đi cùng khi trở về thế giới cũ.

Cậu không muốn phải đẩy họ ra khỏi chuyện này, nhưng với cậu, việc để Tomochika trở về là ưu tiên hàng đầu.

“Cậu đôi lúc cũng tàn nhẫn quá đó Takatou. Mà, tớ cũng không phiền nếu có hai cậu đi chung đâu.”

“Cho tôi đi nữa. Tôi muốn đi cùng cậu.”

“Mà, hay là chúng ta kiếm chỗ nghỉ nhé? Ta thấy cuộc nói chuyện này bắt đầu rắc rối rồi đó.”

Làm theo lời khuyên của David, họ quyết định để cuộc nói chuyện này sang một bên và bắt đầu di chuyển.

Yogiri và bốn người còn lại theo sau với David đi đầu.

Thị trấn mà anh nói cách nơi đây một giờ đi bộ.

“Nè, tớ buồn ngủ quá… cậu cõng tớ được không Dannoura?”

“Lẽ ra cậu phải kêu một tên đàn ông làm chuyện này chứ!”

“A, để tôi làm cho!”

Yogiri đã bị cắt lời.

“Nè Ninomiya, đừng có làm hư Takatou nữa.”

“Đừng lo. Tôi đảm bảo là sẽ không để cậu ta làm gì mình đâu!”

Liếc nhìn hai người họ nói chuyện với nhau vui vẻ, Yogiri nhìn thấy một cỗ xe đang đi qua.

Khi cậu còn đang ước mình được đi trên chiếc xe đó đến thị trấn, cỗ xe bỗng dừng lại phía trước họ.

Và rồi, một cô bé bước xuống.

“Yogiri!”

Cô bé lao về phía Yogiri.

Cô bé có vẻ biết Yogiri, nhưng cậu, ngược lại, không thể nhớ cô là ai.

“Em là ai vậy?”

“A, em là Risley! Anh không biết tên em cũng phải thôi! Em chỉ mới nghĩ ra thôi mà!”

Cô bé giới thiệu bản thân với Yogiri.

Cô trông có vẻ chỉ mới mười hai, mười ba tuổi.

Cô là một bé gái dễ thương với bộ váy hồng.

Dù rằng cậu không nhớ gì về cô, nhưng Risley lại gắn bó một cách lạ lùng với cậu.

“Umm… Thế em cần gì từ anh sao?”

Cậu hoàn toàn không nhớ gì, nhưng bởi cô bé trông như đang muốn gì đó từ Yogiri, nên cậu quyết định hỏi cô.

“Xin hãy cưới em!”

“Anh xin lỗi, anh không thể.”

“Ouch! Mình vừa bị từ chối ngay lập tức!”

Risley trông rất sốc. Cô hẳn đã nghĩ mọi chuyện sẽ xảy ra êm xuôi.

“Risley. Bộ em thực sự nghĩ rằng tự nhiên nói vậy sẽ thành công sao?”

Một cô gái khác xuống khỏi xe rồi đến gần họ và nói như thể cô rất sốc.

Yogiri nhận ra cô gái ấy.

“Cô là Theodosia đúng không?”

“Vâng. Đã lâu không gặp Takatou.”

Đó là cô gái tóc bạc, da nâu đã đi cùng cậu hồi còn ở tòa tháp ở hẻm vực.

Cậu nhớ rằng cô đã tách ra khỏi bọn họ để đi tìm cô em gái bị thất lạc của mình.

Yogiri chăm chú nhìn vào Risley, tự hỏi cô bé có phải em gái của cô không.

Theodosia là bán quỷ, với đặc trưng là da nâu và tóc bạc.

Thế nhưng Risley lại là tóc đen và da trắng, và họ trông cũng không giống nhau.

"À, um, đừng nhìn chằm chằm vào em nữa mà…"

"Vậy có gì không?"

Yogiri hỏi Theodosia, hoàn toàn lờ đi bé Risley đang xấu hổ.

"À thì, nó cũng hơi rắc rối một chút."

Theodosia trông khá lúng túng. Cô có lẽ không tìm được lời nào thích hợp để nói.

"Em biết rồi! Em sẽ đưa anh thứ này, xin hãy lắng nghe yêu cầu của bọn em!"

"Về chuyện cưới em sao?"

"Không, em không nói về chuyện đó!… Có một người bọn em muốn nhờ anh giết!"

Nói đoạn, Risley lấy ra một viên đá hình tròn.

"Đây là… hòn đá triết gia sao?"

"Phải. Em là một cựu hiền giả. Em sẽ cho anh thứ này, vậy nên xin hãy giúp em!"

Và như vậy, Yogiri bỗng dưng có được viên đá thứ hai.

———-

Zard: Cuối cùng, cuối cùng chúng ta cũng đã kịp eng sau hơn 1 năm trans đảm nhận bộ này, cám ơn các bạn đã ủng hộ trans suốt thời gian qua.

P/s: Để chúc mừng bộ truyện đầu tiên trans kịp eng, và cũng được full banner bác già bên arknight, tất cả hãy vỗ tay nèo :))

Và delay 1 tháng các bạn nhé, hẹn tháng sau gặp lại :))

Mà để chúc mừng trans mấy bạn ủng hộ trans mùa dịch trên ví momo tại: 0833636631 nhé:))

Discord Facebook

Vol 5 Chương 1: Tranh thủ dịp này mình nên đi đến một hòn đảo phương nam nhỉ! Đó lúc nào cũng là nơi tuyệt nhất ở dị giới cả!

Vì khi trước mình up nhầm chương 2 thành chương 1 nên mình xin bổ sung lại đồng thèm kèm thêm 1 chương tạ lỗi nhé :>

———-

“Ra là vậy. Thì ra họ sẽ lại biến mình thành nô lệ một lần nữa.”

Hanakawa Daimon, cậu bé mũm mĩm, đang lầm bầm với chính mình.

Mọi người thường bảo trông cậu rất kinh dị khi tự lầm bầm như thế, nhưng từ khi đến thế giới này cậu lại càng làm vậy thường xuyên hơn. Nhưng cậu cũng không thể làm gì.

“Này heo-kun. Mày lầm bầm cái gì vậy hả? Nhìn nó gớm lắm biết không?”

Hanakawa giật mình bởi giọng nói từ phía sau. Cậu đã cố nói nhỏ hết sức có thể nên cậu không nghĩ là sẽ có người nghe thấy.

Họ đang ở trong khu rừng dẫn đến lâu đài Quỷ Vương. Đây là nơi mà cậu đã từng đến trong lần triệu hồi đầu tiên.

Nói đúng hơn, họ đang ở gần trung tâm của đất nước từng do Quỷ Vương cai trị, một nơi ở phía bắc của vương quốc Iman. Khu rừng này là chướng ngại vật cuối cùng trước khi đến lâu đài.

Thế nhưng, điều đó chỉ đúng trong quá khứ. Giờ đây khi mà Quỷ Vương và quân đội của hắn đã bị đánh bại, những con quái vật đã được tự do khỏi bất cứ thứ gì đang điều khiển chúng và đều đã rời đi và biến mất.

Nhờ vậy, khu rừng đã được an toàn. Nhưng điều đó cũng không thực sự cần thiết. Bởi nơi này cũng có những loài thú

nguy hiểm sinh sống.

Và tại khu rừng này, vai trò của Hanakawa là làm mồi nhử. Cậu đã bị bắt phải đi đầu để lỡ như bị thú rừng tấn công thì cậu sẽ là người đầu tiên chịu trận

Nhưng có điều, kế hoạch này gần như vô nghĩa. Đó là bởi mục đích việc này chủ yếu là để hành hạ cậu.

“T-tôi xin lỗi.”

Hanakawa quay lại.

Ở đấy là ba cô gái và một cậu trai. Cùng với Hanakawa, họ là một nhóm năm người.

“Eh? Mày đang giỡn mặt tao đấy à?”

Người lại gần Hanakawa là một cậu trai người Nhật.

Tên cậu là Marufuji Akinobu. Cũng như Hanakawa, cậu đã được triệu hồi đến thế giới này trong chuyến đi chơi trường.

“Uh, không, tôi không có–huh?

Cậu chỉ cần xin lỗi là được. Đó là những gì Hanakawa nghĩ. Cứ hành động ngu ngốc là cậu sẽ thoát. Cậu thậm chí sẵn sàng quỳ lạy nếu cần.

Nhưng rồi, cậu sớm nhận ra mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Akinobu đã chĩa kiếm vào cậu.

Không hề có chút ngập ngừng nào trong chuyển động, thanh kiếm dễ dàng cắt ngang chiếc bụng tròn của Hanakawa.

“GAAAH!”

Hanakawa ngã xuống với cơn đau đang lan khắp cơ thể cậu. Akinobu nhìn xuống bộ dạng thê thảm của cậu và cười chế giễu.

“Cậu có cần phải làm vậy không?”

Người hỏi là một cậu trai khác đã chứng kiến khung cảnh kì lạ này từ xa. Cậu trông rất xinh đẹp nhưng lại sở hữu một bầu không khí khó đoán.

Tên cậu là Ragna, cậu đã được sinh ra và lớn lên tại vùng đất này và đồng thời cũng chính là trưởng nhóm.

“Được rồi. Bọn tôi chỉ đùa thôi mà. Ê Hanakawa, nhanh đứng dậy và hồi phục lại coi. Ragna bắt đầu lo lắng rồi kìa. Trông cứ như bọn tao đang là kẻ xấu ở đây vậy đấy. Mày đúng thật chả tinh ý chút nào cả đúng không?”

Mitadera Shigehito nói, cậu đang cố thuyết phục Ragna đang lo lắng.

Giống Akinobu, cậu cũng đã được triệu hồi trong chuyến đi chơi.

“Ha-hahaha. K-không có gì đâu…phải đó.”

Cậu rất cẩn thận câu từ trong từng lời nói của mình. Bản năng của cậu mách bảo rằng họ sẽ còn làm nhiều chuyện tệ hại hơn.

Hanakawa chữa trị vết thương ở dạ dày rồi đứng dậy. May mắn thay cậu có thể hồi phục vết thương cỡ này ngay lập tức. Nhưng như vậy vẫn không thay đổi sự thật rằng nó rất đau.

“Nè. Sao cậu không thử đi, Ragna? Như là một cách chứng minh tình bạn của chúng ta thôi?”

Kushima Rei dựa vào người cậu và nói.

Cô cũng là bạn cùng lớp với Hanakawa và đã được triệu hồi đến đây từ Nhật Bản.

Cả ba người họ đều đã lập tức trốn thoát ở xe buýt. Nhờ vậy họ không tham gia vào trận battle royal đã có thể sống sót

“Nhưng..”

Ragna đảo mắt. Cậu trông không có vẻ muốn thể hiện bạo lực với Hanakawa.

…Phải, đúng rồi đó! Đừng nghe lũ bắt nạt này! Dựa vào ngoại hình của cậu thì tôi chắc chắn cậu là người tốt mà! Đây là lúc để mà khiển trách bọn chúng đấy! Và cậu có thể thay đổi thái độ của chúng giúp tôi!

Nhưng nói vậy sẽ có thể khiến họ tức giận đến mức giết cậu. Thế nên Hanakawa chỉ dám hét lên trong lòng.

“Phải. Quả thực bạo lực là xấu.”

“Phải. Thậm chí dù cho đó là giữa bạn bè đi chăng nữa.”

“Nhưng, bảo ‘bạo lực là xấu’ thì có hơi phiến diện quá không.”

“Ý cậu là sao?”

“Ý tôi là, cậu ta trông rất thích bị ăn đấm và hành hạ. Bộ nãy giờ cậu không thấy cậu ta đang nhìn chúng ta với vẻ mặt mong chờ à?”

–Có cái beep ấy! Cái này là vẻ mặt đau đớn nhé!

“Cậu ở thôn quê nên chắc không biết. Chứ việc này phổ biến ở thành phố lắm.”

“Ra vậy. Người thành phố đúng là điên rồ thật mà. Tôi không biết gì về họ cả.”

–Chuyện này thì liên quan méo gì đến thành phố hay thị trấn cơ chứ!

“Hehe. Cậu sẽ học được thôi. Giờ, nếu cậu muốn trở thành bạn với cậu ấy, thì hãy hành hạ cậu ấy đi!”

“Tôi hiểu rồi…”

Ragna gật đầu như thể cậu đã hiểu.

–Không, cậu không có hiểu gì hết ấy! Gu của tôi nhạt hơn thế này cơ! Tôi không phải khổ dâm! Mà nếu có thì phải là một chị gái xinh đẹp dẫm đạp với vẻ mặt tỏ vẻ kinh tởm cơ!

Hanakawa rất muốn chạy.

Thế nhưng, cậu có thể biết được qua ánh mắt của Rei và những người khác đang nhìn cậu rằng cấm chạy và ở yên đó.

Và khi Ragna lại gần cậu, Hanakawa chỉ biết nở nụ cười gượng gạo.

Rồi, nắm đấm của Ragna vụt thẳng vào bụng Hanakawa.

“GAAAAAH!”

Cơn đau khủng khiếp khiến Hanakawa ngã khụy xuống đất.

“Chỉ mới đấm nhẹ thôi mà…”

Ragna lo lắng bảo khi thấy Hanakawa lăn lộn đau đớn.

“Phải. Cậu ta trông rất đau đúng không? Và cậu ta đang đau thật đấy.”

“Vậy lẽ ra tôi không nên làm vậy chứ….”

“Nhưng cậu ta đã tìm thấy sự sung sướng trong đó. Cậu ta hẳn đang rất biết ơn cậu đấy. Tôi nghĩ hai người đã thân thiết hơn rồi đó.”

“Ra vậy… thế giới này quả nhiên có nhiều người kì lạ thật.”

–Giỡn mặt nhau đấy à!? Sao cậu tin được hay vậy!

Hanakawa sử dụng ma thuật phục hồi của mình.

Thế nhưng, nó không hề có tác dụng gì. Chấn động vẫn còn tiếp tục lan khắp cơ thể cậu. Chúng liên tục tàn phá nội tạng bên trong của cậu.

Đó là cách Hanakawa nhận ra cậu đã nhận phải một đòn không thể chữa trij.

—Ohh… nếu biết chuyện này xảy ra…thì mình đã thà không tách ra rồi…

Hanakawa giờ đang rất hối vì vì quyết định chạy khỏi Yogiri và những người khác.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Sau khi rời khỏi ngọn tháp phủ đầy thịt ấy, Hanakawa lập tức chạy đi.

Nó như một phản xạ không điều kiện.

Có thứ gì đó bảo rằng nếu cậu muốn chạy, thì chính là lúc này.

Thế nhưng, cậu cũng có sự nghi ngờ của mình. Cậu có nên chạy hay không? Có lẽ sẽ an toàn hơn nếu ở với Yogiri.

Điều này đã khiến cho chân Hanakawa trở nên chậm chạp, và cuối cùng cậu chọn một phương pháp nửa vời là đi trốn sau một tảng đá.

“Tất nhiên, nếu họ có lòng, thì cũng không quá tệ nếu đi với họ.”

Có lẽ họ sẽ đi tìm cậu.

Với niềm hi vọng ấy, cậu lén lút im lặng quan sát Yogiri và những người khác.

Cậu vẫn chưa đi quá xa khỏi họ. Cậu có thể trở lại bất cứ lúc nào cậu muốn.

“Mình là trị liệu sư kia mà. Hơn nữa, mình đã level 99 rồi. Mình rất hữu dụng và… Họ còn chẳng buồn kiếm mình nữa kìa!”

Trong lúc Hanakawa còn đang càu nhàu, một cỗ xe bỗng từ đâu đi đến và một cô bé bước ra.

Cô bé nói chuyện với Yogiri mọi cách khá vội vàng. Rồi lại thêm hai cô gái nữa bước ra từ cỗ xe.

“Cá…cái gì thế này!? Cậu ta được quyền chọn các cô gái đó sao? Thế này là không thể chấp nhận được!”

Có tổng cộng sáu cô gái xinh đẹp. Và Yogiri là thằng con trai duy nhất. Hanakawa cảm thấy đó đã là một harem thực thụ.

“M-mình không cần bọn họ. Mình chỉ thích những cô gái trong sáng tự tìm đến mình mà thôi. Một cô gái với khuôn mặt lẽn bẽn sẵn sàng để mình làm bất cứ thứ gì với cổ! Mình không có ghen tị đâu!”

Và rồi Hanakawa nghĩ về những điều cậu cần làm để có được niềm vui ở thế giới này.

Trước hết cậu cần phải ra khỏi đây.

Thiệt hại do ác ma gây ra là quá lớn, và mọi thứ sẽ không dễ gì phục hồi.

Và rồi cậu nghĩ đến chuyện đi đến đất nước khác. Thế nhưng, những nước láng giềng hẳn cũng đang trong tình trạng hỗn loạn. Đó là bởi vô số những người tị nạn sẽ ồ ạt đổ vào các nước này.

“Đất nước mà mình từng đến trong lần triệu hồi đầu tiên… không, thế không ổn.”

Hanakawa là một trong những thành viên của nhóm được triệu hồi để đánh bại quỷ vương, nhưng cậu đã lập tức bị gửi về khi xong việc.

Hay nói cách khác, họ không hề có ý định trao tặng phần thưởng gì cả. Họ chỉ muốn xử lí cậu. Thế nên trở lại chỉ càng thêm rắc rối.

“Mà, nhớ lại làm mình phát bực. Mình nghĩ mình phải cho chúng vào danh sách báo thù mới được.”

Dù bây giờ có lẽ là không thể, nhưng rồi biết đâu một ngày nào đó cậu nhận được sức mạnh khổng lồ thì sao. Và thế là Hanakawa đã viết tên đất nước đó vào một cuốn sổ tay phòng trường hợp đó xảy ra.

“Phải. Mình nên ra biển, và từ đó mình có thể đi đến bất cứ đâu.”

Cậu sẽ nhảy xuống nước và bơi đi thật xa. Hanakawa nghĩ, bởi cậu muốn tránh xa Yogiri hết sức có thể.

Yogiri và những người khác đều sẽ tiếp tục hành trình tìm đường trở về thế giới cũ. Họ có khả năng sẽ lại chạm mặt nhau nếu như không đi đủ xa. Và như thế cực kì khó xử.

“Tranh thủ dịp này mình nên đi đến một hòn đảo phương nam nhỉ! Ở đó lúc nào cũng là nơi tuyệt nhất ở dị giới cả!”

Cậu không biết cậu sẽ tìm được gì. Nhưng cậu đã nghe rằng có một vương quốc ở đó. Và thế Hanakawa quyết định đi về phía nam.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

May mắn thay, tiền bạc không phải là vấn đề quá lớn với cậu.

Yogiri và những người khác đã lấy hết của cải, nhưng cậu vẫn còn những món đồ ma thuật trong túi đồ của mình mà có thể bán lấy tiền.

Và trong thế giới này, có tiền là gần như có tất cả.

Sau một hồi đi xe và tàu, Hanakawa cuối cùng cũng đã đến một cảng biển ở bờ nam lục địa.

Tại đó cậu đã lên một du thuyền sang trọng.

“Hahahahahaha! Đây mới là sống chứ! Đây chính là hạnh phúc của sự cô đơn này!”

Cậu ngả người lên chiếc giường êm ái của mình. Hanakawa đang thực sự rất vui

Khi nghĩ lại, cậu nhận ra đã rất lâu rồi cậu mới được thư giãn như vậy và không có thứ gì đe dọa cậu ta.

“Vấn đề quan trọng nhất ở đây là tiền… mà, dù sao đống đó chỉ là hàng rác mình kiếm được hồi đi thám hiểm thôi. Nhưng mình nghĩ nếu mình sống giản dị một chút thì sẽ đủ thôi!”

Cậu không thể có một cuộc sống xa hoa. Thế nhưng Hanakawa đã có đủ sự thoải mái cần thiết trong một cuộc sống bình thường.

“Thôi! Không nghĩ về chuyện tương lai nữa! Cuối cùng mình cũng đã được tự do rồi. Chẳng phải giờ là lúc để làm tất cả những gì mình muốn sao!?”

Trong lần đầu được triệu hồi cậu không hề có thời gian để mà chơi. Cậu phải tham gia vào trận chiến với Quỷ Vương với tư cách một trị liệu sư. Ngay khi đánh bại quỷ vương xong và nghĩ rằng cậu đã được tự do, cậu đã bị tống cổ về.

Trong lần thứ hai này, cậu đã quyết định sẽ làm bất cứ điều gì mình thích. Cậu đã đi với những người trở lại khác, nhưng rồi trong lúc cố giở trò với Tomochika, cậu đã bị Yogiri hành cho một trận. Và từ đó cậu đã phải chịu rất nhiều khổ sở.

Thế nên Hanakawa cảm thấy đây là cơ hội duy nhất để cậu được làm mọi thứ.

“Mà nói chứ, mình không thể dùng vòng cổ nô lệ trên tàu được… thế nên bây giờ chắc cứ nói chuyện bằng tiền nhỉ? Mà, mình cũng không thích chơi phò cho lắm…”

Cậu đang nghĩ đến chuyện sử dụng vòng cổ nô lệ trong một ngày, nhưng có vẻ đó là ý tưởng tồi trong một du thuyền sang trọng. Nếu không cẩn thận cậu sẽ dễ bị coi như là tội phạm.

“Ừ thì, cứ coi như đó là trải nghiệm đi vậy. Nếu là quan hệ công việc thì không tính đâu!”

Hanakawa khá hoang mang về những gì cậu đang nói, nhưng cậu đã xoay sở để tự thuyết phục bản thân mình.

Với quyết định đó, bây giờ cậu chỉ cần tìm một cô gái. Và điều đó chẳng khó chút nào.

Đó là bởi phòng cậu có lắp sẵn điện thoại.

“Cảnh sát thời trung cổ sẽ làm rầm beng chuyện này cho mà coi, nhưng đó nếu họ có tồn tại mà thôi. Mà, kệ đi.”

Người phía bên kia cũng sẵn lòng để cho cậu biết về menu của mình. Và trong đó có đúng thứ mà Hanakawa muốn.

Bởi đây là một du thuyền sang trọng nên dẫn đến cái giá cũng không phải rẻ, nhưng nó vẫn nằm trong mức túi tiền cậu chấp nhận được. Và thế là Hanakawa nhanh chóng báo cho họ về yêu cầu của mình.

Và rồi, tiếng gõ cửa liền vang lên trong phòng cậu.

“Oooh! Bộ du thuyền nào cũng làm nhanh vậy à!?”

Hanakawa lao đến cánh cửa với niềm mong đợi ngập tràn trong lòng ngực cậu. Thế nhưng, cậu nhận ra có gì đó không ổn khi chạm vào tay nắm cửa.

Đó không phải là tay nắm cửa.

“Hả?”

Dù nó là gì đi nữa, thì nó cũng đang bám lấy cậu.

Trước khi cậu nhận ra, vô số những bàn tay lao ra từ cánh cửa và tóm lấy cậu.

“Này! Tôi không có yêu cầu cái trò này!”

Khi Hanakawa còn đang tròn mắt kinh ngạc, cậu đã bị ném thẳng lên không. Cả cậu và cánh cửa kì dị đó đã bị thổi bay.

Cậu va vào bức tường rồi lăn xuống đất. Và khi cậu ngẩng đầu nhìn về phía cánh cửa…

“T-tại sao các người…”

Thủ phạm không ai hết chính là bạn học cũ của cậu.

“Haha. Vậy ra, thằng heo đó ở đây thật à?”

Sáng Tạo Giả, Marufuji Akinobu.

“Yeah, nó đây rồi. Mà chúng ta có cần nó không?”

Người Phụ Nữ Chết Người, Kushima Rei.

“Yeah. Chúng ta không có việc gì với nó cả. Nhưng mang nó đi sẽ giúp anh hùng tham gia với chúng ta.”

Bậc Thầy Sấm Truyền, Mitadera Shigehito.

—Ah, gặp phải lũ này đúng là tệ mà.

Hanakawa sử dụng kĩ năng thẩm định để đọc phước lành của họ, và lập tức bị nhấn chìm trong nỗi tuyệt vọng.

Discord Facebook

Chương 2: Vì có nhiều con gái ở đây nên tớ nghĩ phải có ít nhất một sự kiện đồ bơi hay suối nước nóng gì đó đúng không?

Trans đã trở lại và ăn hại hơn xưa sau 3 tháng :))

_____

Yogiri đã thoát khỏi thị trấn bị phủ kín trong thịt và giờ đang nói chuyện với Risley. Một cô bé bước ra từ một cỗ xe chạy ngang qua.

“Phải, bản thân em có thể nói là một cựu hiền giả. Em sẽ cho anh thứ này nên xin hãy nghe em!”

Nói rồi, Risley đưa cho cậu một viên đá hình tròn.

‘Em muốn anh giết một người’. Đó là những gì cô bé đã nói nên thứ này cũng giống như một phần thưởng.

“Không. Mà tại sao tôi lại phải giết một người mà em muốn cơ chứ?”

Yogiri tuy nói vậy nhưng cậu vẫn nhận lấy hòn đá từ cô.

Bởi lẽ sau cùng đó vẫn là một hòn đá triết gia, là thứ mà cậu cần nhất lúc này.

“Này! Tớ đã cảm thấy rất lạ khi mà em ấy nhờ cậu giết ai đó và cậu đã từ chối. Vậy mà tại sao cậu lại nhận lấy hòn đá hả!?”

“Được rồi được rồi, trả em này.”

Khi thấy Tomochika trông có vẻ không vui vì việc đó, Yogiri liền trả lại hòn đá cho Risley.

“Ah, uh, em xin lỗi. Em chỉ hơi quá phấn khích vì được gặp anh mà thôi. Em chắc anh cũng rất hoang mang không hiểu chuyện gì xảy ra.”

“Yeah.”

Cô bé là một người lạ từ đâu xuất hiện và cứ nói liên hồi. Cậu không hiểu gì về cô cả.

Yogiri quay sang một cô gái khác vừa bước ra khỏi cỗ xe.

Cô là một cô gái xinh đẹp với làn da nâu và mái tóc bạc. Đó là Theodosia. Cậu đã gặp cô ở toà tháp trong hẻm vực.

“Cô bé là em gái cô à?”

Họ trông không hề như vậy theo như quan điểm của Yogiri, nhưng cậu vẫn quyết định hỏi đề phòng.

Theodosia đã từng bảo cô đến tòa tháp để tìm em gái mình.

“Không, em ấy…”

Theodosia trông có vẻ không biết phải giải thích thế nào. Và rồi, lại một người khác nữa đi ra từ cỗ xe.

Hệt như Theodosia, cô ấy cũng sở hữu một làn da nâu và mái tóc bạc.

Yogiri nhớ rằng chủng tộc của cô có tên là bán quỷ.

“Huh!? Cô là hộ vệ Tachibana đúng không?”

Tomochika rất ngạc nhiên. Cô đã từng nhìn thấy cô trước đây.

Yogiri cũng nhớ về Tachibana Yuki.

Cậu là một người bạn học lúc nào cũng mở mồm huênh hoang về chức nghiệp Kẻ Thống Trị của mình. Cậu có năm người hộ vệ bên cạnh. Cô gái này hẳn là một trong số họ.

“Phải. Và tôi xin lỗi vì điều đó. Tôi tên là Euphemia.”

“Vậy ra cô là cô em gái đấy à. Nếu vẫn còn nhớ nhau thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rồi. Vậy hai người đã gặp lại nhau rồi đấy, thế chắc đã ổn rồi nhỉ?”

Yogiri và Tomochika từng nói qua cho Theodosia về việc có lẽ họ đã nghe qua cái tên ‘Euphemia,’ nhưng có vẻ mọi chuyện đã ổn cả.

“Ừm, tớ quả thật rất vui vì bọn họ đã được gặp lại nhau, nhưng ai đó giải thích cho tôi chuyện gì đang xảy ra được không?”

Tomochika vừa nói vừa nghiêng đầu. Yogiri cũng cảm thấy như vậy.

“Đương nhiên rồi. Tôi sẽ giải thích mọi chuyện. Nhưng nơi này không thích hợp cho lắm, hai người có thể lên xe với chúng tôi không?”

Nghe Euphemia nói vậy, Yogiri và Tomochika quay sang nhìn nhau.

“Giờ sao?”

“Họ có hòn đá triết gia. Và tớ cũng không thể cứ tự tiện lấy nó được đúng chứ?”

“Tớ ngạc nhiên là cậu nghĩ được vậy khi mà đã lấy viên đá từ cô bé đó đấy!”

“Thế nên chúng ta mới không còn cách nào khác ngoài lắng nghe họ.”

Và họ đã đồng ý.

“Thế mấy người thì sao?”

Yogiri hỏi David, Ryoko, và Carol. Họ thậm chí còn ngu ngơ hơn về chuyện đang xảy ra và chỉ biết đứng đó im lặng.

“Cậu nhờ ta dẫn cậu đến nơi để cậu nghỉ ngơi. Vậy nếu cậu đã có xe đi rồi thì không cần ta nữa đâu đúng không?”

David là một người lính bảo vệ cánh cổng ra vào của Thủ Đô. Mọi người trong thành phố sẽ rất cần anh, nhất là khi thành phố đang trong tình trạng di tản thế này, Yogiri cảm thấy thật không phải nếu như cứ cậy vào anh.

“Tôi sẽ đi với cậu.”

“Tớ nữa.”

Ryoko và Carol bảo.

Họ đều vốn có nghĩa vụ phải giám sát Yogiri. Có lẽ họ vẫn định tiếp tục công việc này mặc cho tình hình có như thế nào.

Và rồi Yogiri và những người khác cùng đi vào bên trong cỗ xe để lắng nghe câu chuyện của Risley.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Bảy người họ cùng ngồi vào trong cỗ xe.

Cấu trúc bên trong hệt như một phòng khách. Có cả một chiếc bàn được trang trí rất hoành tráng và một bộ ghế sofa. Risley, chủ nhân của cỗ xe, và hai người hầu của cô, Euphemia và Theodosia, cùng ngồi ở một bên.

Tomochika, Yogiri, Carol, và Ryoko thì ngồi bên phía còn lại.

“Được rồi, tôi xin được giải thích.”

Theodosia chủ yếu là người nói.

Bắt đầu từ việc Tachibana Yuki tấn công ngôi làng bán quỷ trong Đại Lâm Hakua.

Họ vẫn không biết lí do vì sao, nhưng tất cả lũ quái vật và con người dưới quyền Yuki đều xông đến đánh chiếm ngôi làng của họ.

Cả ngôi làng bị phá hủy. Và dù cho có một số dân làng có thể chiến đấu, nhưng họ vẫn hoàn toàn bị áp đảo về số lượng.

Những người còn sống sót đều bị Yuki nô dịch và bị mang đi. Đó cũng là khởi đầu cho số phận trớ trêu nhất của Euphemia.

Nhờ vào sắc đẹp của mình, Euphemia đã được chọn để trở thành hộ vệ của Yuki.

Và suốt thời gian đó, cô lúc nào cũng phục tùng Yuki một cách vô điều kiện. Nhưng rồi cô đã được giải thoát khi sức mạnh của Yogiri giết chết Yuki.

Yuki đã chết bên dưới di tích, và Euphemia đã ở bên cậu. Khi cô trở lại mặt đất, cô đã thấy Hiền Giả Lain ở đó.

Trên mặt đất, một Kẻ Xâm Lược có tên Kurayami đã đi qua khu vực đó và mọi thứ nơi đấy đều trở thành cát bụi.

Lain đã rất tò mò khi thấy Euphemia không hề có chút thương tổn gì. Lain là một vampire và có khả năng tạo ra thuộc hạ bằng cách uống máu của họ. Và thế là Euphemia đã bị hút máu và trở thành thuộc hạ của cô.

Sau đó, Lain tấn công Yogiri và đã bị giết.

Euphemia một lần nữa lại được giải thoát. Và cô đã trở lại ngôi làng, nhưng không còn ai ở đó nữa. Không một ai khác trừ cô trở về.

Euphemia có lẽ đã được giải thoát, nhưng đó không phải là thứ duy nhất đến với cô.

Lain là một trong những vampire đầu tiên, hay nói cách khác là một Chân Tổ. Và vì Lain đã chết, nên đã có một cuộc chiến

xảy ra để tìm kiếm người thừa kế.

Euphemia đã bị vô tình kéo vào cuộc chiến và đã dành chiến thắng. Thế là cô đã được kế thừa dòng máu Chân Tổ.

Vì không có nơi nào để đi nên Euphemia đã sử dụng những kí ức có được từ việc kế thừa và đi đến một căn biệt thự. Tại đó cô đã được gặp Risley.

“Tôi bắt đầu buồn ngủ rồi.”

Yogiri chen ngang với tiếng ngáp của cậu.

“Nè! Cô ấy đang cố hết sức để kể chuyện này cho cậu nghe đấy!”

Nếu như cô phải nói thật thì Tomochika cảm thấy câu chuyện của Theodosia có gì đó không được logic cho lắm. Thế nhưng cô ấy vẫn đang cố hết sức để giải thích theo một cách dễ hiểu nhất. Thế nên cô cảm thấy thái độ của Yogiri là không thể chấp nhận được.

“Uh, tớ không có bảo là chuyện này nó chán, nhưng chủ yếu là vì tớ đã sử dụng quá nhiều sức mạnh rồi. Vậy nên nếu được thì cậu nghe giúp tớ nhé.”

Yogiri nói rồi nằm lên đùi của Tomochika.

Quả thật cậu đã sử dụng rất nhiều sức mạnh từ lúc họ mới đến đây. Thế nên không có gì là lạ nếu như cậu thấy mệt.

“Nè! Tớ cho cậu gối đùi hồi nào cơ chứ!?”

“Đành chịu thôi. Ở đây không có đủ chỗ. Tớ hết chịu nổi rồi.”

“Được rồi. Cậu thích làm gì thì làm!”

Yogiri bắt đầu ngáy nhẹ. Mà, bây giờ cô cũng không thể làm gì được.

『Đây là một điểm yếu của cậu trai. Mà, tôi nghĩ các cô cũng không thể giết cậu ấy đâu.』

Yogiri sẽ cảm thấy buồn ngủ nếu sử dụng sức mạnh quá nhiều.

Thế nhưng đó cũng không thể gọi là một điểm yếu được. Cậu sẽ lập tức tỉnh dậy nếu như có rung lắc xảy ra, và có vẻ cậu cũng có thể tấn công ở trong trạng thái này.

“Ahh, đừng để ý đến cậu ấy và cứ tiếp tục đi. Tôi sẽ nói lại với Takato sau.”

Quả thật, Yogiri trông rất bình yên khi cậu ngủ trên đùi Tomochika.

Tomochika trông có vẻ khá tức giận, nhưng một phần nhỏ trong cô cảm thấy tự hào vì được trở thành người mang đến cho cậu sự bình yên.

“Tôi hiểu rồi. Nếu cô đã nói vậy.”

Khi Euphemia đến, Risley đang chuẩn bị đi đến thành phố Thủ Đô.

Linh tính của Euphemia bảo rằng Risley là chủ nhân của cô, thế nên cô đã chấp nhận phục vụ cô bé. Rồi họ đã cùng nhau hướng đến thành phố Thủ Đô.

Giữa chuyến đi, Euphemia bỗng cảm nhận được sự hiện diện của đồng tộc cô.

Nghe vậy, Risley đã quyết định họ sẽ tiếp tục chuyến hành trình để giúp đỡ các bán quỷ khác.

Và khi họ đến hẻm vực, họ đã được gặp Theodosia.

“Vậy là hai người đã gặp lại nhau và đến đây sao? Tôi hiểu rồi. Nhưng tại sao? Cô nói là đến để gặp Takato ư?”

“Phải. Dĩ nhiên trước tiên em cần phải giải thích về bản thân cái đã. Nói đơn giản thì, em chính là hiền giả Lain.”

“Huh? Em sao?”

Tomochika chỉ từng nhìn thấy Lain ở đằng xa, nhưng cô không nghĩ hiền giả đó lại là một cô bé thế này.

“Nói đúng hơn thì em là một bản sao bị bỏ lại trước trận chiến với Yogiri. Em là một cá thể độc lập, bởi Lain đã bị đe dọa bởi sức mạnh của Yogiri. Thế nên em cũng không có chút kí ức nào của Lain cả.”

Yogiri đã giết toàn bộ bản sao của Lain. Thế nên có lẽ việc Lain quyết định tạo ra Risley như một cá thể độc lập không hề có chung kí ức hay ý chí nào của cô là một điều đúng đắn.

“Và em được được thiết lập để gắn bó với Yogiri.”

“Em sao cơ?!”

『Oh? Là tình địch mới sao?』

“Em tin rằng làm vậy sẽ giúp em không thể trở thành kẻ thù. Bởi vì Lain có một yêu cầu dành cho Yogiri.”

“Yêu cầu để cậu ấy giết ai đó sao?”

“Phải. Là một người mà Lain đã không thể giết.”

Risley có vẻ không muốn nói gì thêm.

Có lẽ cô muốn đợi cho Yogiri tỉnh dậy.

“Hmmm. Mình nên hỏi gì đây nhỉ? Tôi có cảm giác mình vẫn còn rất nhiều câu hỏi cho em.”

“Để tớ được không?”

Carole giơ tay lên. Cô đã rất im lặng từ nãy đến giờ.

“Sao vậy?”

“Vì có nhiều con gái ở đây nên tớ nghĩ phải có ít nhất một sự kiện đồ bơi hay suối nước nóng gì đó đúng không?”

“Cái đó thì liên quan gì đến chuyện này cơ chứ!?”

Tomochika lập tức phản bác.

———-

Zard: Vì bộ này bên eng tiến độ ra khá chậm nên sẽ là 1 tuần 1 chap vào thứ 6 lúc 22h như trước nhé :v

Discord Facebook

Chương 3: Đội quân bất khả chiến bại mà lại có học sinh tiểu học á!?

_____

Quả nhiên, Yogiri trông rất bình yên khi cậu ngủ trên đùi Tomochika.

Tomochika trông có vẻ hơi khó chịu, nhưng một phần nhỏ trong cô lại cảm thấy tự hào vì đã được là nguồn bình yên của cậu.

–Nhưng sao tự nhiên lại thành thế này vậy trời…?

Cả cỗ xe chìm trong im lặng.

Cô đã nghe về hoàn cảnh của Risley từ đầu đến cuối, nhưng bầu không khí đã như thế này từ lúc Yogiri còn tỉnh.

Với Ryouko và Carol, Risley và những người khác chỉ là người lạ từ đâu xuất hiện nên họ cũng không có gì cần phải lắng nghe.

“Cỗ xe này đang đi đâu vậy?”

Tomochika đột nhiên nhận ra dù nãy giờ cỗ xe vẫn đang chạy nhưng cô lại chẳng biết mình đang đi đâu.

“Ah, hiện giờ thì chúng ta đang ra khỏi thủ đô. Vì bọn tôi là một đại gia đình nên cũng không muốn có rắc rối gì với những người tị nạn kia.”

“Đại gia đình sao?”

Dù nói như vậy nhưng Tomochika cũng chỉ thấy mỗi ba người gồm: Risley, Theodosia, và Euphemia.

Người duy nhất nữa ngoài ba người này thì chỉ có người đánh xe.

“Cô có thể nói là chúng tôi vẫn đang đi tìm những người còn lại. Nhìn vậy thôi chứ số lượng bọn tôi cũng không phải là ít đâu. Họ đang ở trên những cỗ xe khác đấy.”

Yuuki Tachibana đã tấn công ngôi làng mà Theodosia và những người đồng tộc của cô sinh sống, và đã có rất nhiều

những cô gái xinh đẹp bị bắt cóc.

Những cô gái ấy hẳn đã được giải thoát khỏi sự điều khiển của Yuuki sau cái chết của cậu, nhưng việc họ đang ở đâu thì vẫn là một dấu hỏi lớn.

“Nhiều vậy sao?”

“Chúng tôi vẫn chưa tìm ra nhiều ngôi làng đến vậy. Số lượng đồng tộc chúng tôi đã bị phân tán xa hơn những gì tôi dự đoán.”

Theodosia trông có vẻ giận dữ.

Họ có lẽ rất muốn giúp những dân làng khác. Thế nhưng như vậy không có nghĩa là những người dân đó cũng sẽ coi họ là đồng tộc và giúp lại họ.

“Hiện giờ chúng tôi đã đếm được khoảng một trăm người. Cứ đà này thì chắc sẽ vẫn còn rất nhiều người đang bị thất lạc ngoài kia.”

“Một trăm sao!?”

Tomochika rất sốc khi nghe thấy con số vượt xa tưởng tượng của cô.

“Khả năng dò tìm của Euphemia thực sự rất ấn tượng. Con bé không thể làm gì ngoài tìm kiếm họ.”

Nếu số lượng dân làng cứ tiếp tục tăng lên thì họ sẽ không thể giúp đỡ được tất cả và không còn cách nào khác ngoài ngừng tìm kiếm hoặc bỏ rơi họ.

Đó là điều mà Theodosia thực sự lo lắng.

“Ah, Lain đã để lại cho tôi một gia tài rất lớn nên giờ tôi khá giàu. Thế nên tôi cũng không cần phải lo về chuyện tiền nong, nhưng nếu số lượng của họ cứ tiếp tục tăng thì sẽ khó di chuyển lắm…”

Risley cũng trông như đang gặp rắc rối.

Vấn đề ở đây là việc giải cứu các bán quỷ.

Các bán quỷ thường là đối tượng bị sợ hãi và căm ghét của thế giới này. Và nếu cô tạo nên một đoàn người gồm các cá thể

như vậy thì cô chắc chắn bị gán mác nguy hiểm dùy cho cô không làm gì.

“Chúng tôi đã bị tấn công khá nhiều lần từ khi đến đây. Nhưng Euphemia và tôi đã xoay sở chống trả được bọn họ.”

Các bán quỷ cơ bản có sức mạnh lớn hơn người bình thường, nhưng khoảng cách đó cũng không khác được nhiêu. Nếu ai đó sử dụng một đòn hủy diệt toàn lực thì họ có thể sẽ không thể chống cự được.

“Mà, mục tiêu gặp Takatou của Risley đã xong rồi. Chúng ta sẽ có thêm thời gian để nghĩ về tương lai sau này. Bây giờ chúng ta nên tập trung tìm nơi nào đó rộng rãi để hạ trại- ồ, có vẻ như chúng ta đã tìm ra rồi.”

Cỗ xe dần chậm lại.

Tomochika nhìn ra ngoài cửa sổ và thấy một đồng cỏ rộng lớn trải dài từ nơi họ đang ở.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

“Vậy chúng ta nên làm gì đây?”

Tomochika ngẩn ngơ đứng sau khi ra khỏi xe.

Theodosia và những bán quỷ khác đã bắt đầu cắm lều dựng trại.

Carol và Ryouko cũng nhanh chóng xung phong giúp đỡ việc dựng trại.

Risley đang nhã nhặn uống trà ở một chiếc bàn được chuẩn bị cho cô. Cũng như Tomochika, cô không làm gì để giúp cả, nhưng Risley lại giống như một người giám sát công việc ở đây.

Nhân tiện, Yogiri vẫn còn đang ngủ trong cỗ xe mặc dù chiếc gối đùi của cậu đã không còn ở đó nữa.

『Phải rồi, cô là kiểu người chỉ biết ngồi nghịch ngón tay trong khi cả lớp đang dọn dẹp mà đúng không?』

Mokomoko liếc sang Yogiri khi cô đang lơ lửng cạnh Tomochika.

Là một thiên thần hộ vệ, cô không thể nhìn thấy mọi thứ, nhưng Mokomoko vẫn có thể nhìn thấy những hành động của Tomochika với Yogiri.

“Tôi xin lỗi…”

Tomochika lên tiếng xin lỗi Mokomoko. Cô tự biết bản thân mình rất tệ trong việc lên kế hoạch và làm những công việc sử dụng tay.

『Cô không nhất thiết phải giúp đỡ nên tận hưởng chút thời gian rảnh cũng không sao đâu.』

“Mà, lần cuối chúng ta được nghỉ ngơi thế này là khi nào nhỉ?”

Nói rồi, Tomochika ngồi xuống bãi cỏ.

“Mà nè, đặt trại ở đây có sao không vậy?”

“Ai biết? Có lẽ có ai đó sở hữu mảnh đất này, nhưng chúng ta chỉ tạm ở đây một lúc mà thôi. Và cũng có một rào chắn để ngăn cách bên ngoài rồi.”

“Rào chắn sao? Tôi không hiểu cho lắm.”

『Bên ngoài không thể nhìn thấy chúng ta. Có vẻ đây là do cô gái vampire đó tạo ra. Nó khá mạnh đấy…』

“Rào chắn, vampire… Mọi thứ quả thật là thế giới khác nhỉ?”

Tomochika nhìn lên trời nói.

Vài tảng đá đang lơ lửng trên bầu trời, và có thứ gì đó trông như một kiến trúc có thể loáng thoáng nhìn thấy từ đằng xa. Cô đã không thực sự nhận ra chúng từ đó đến giờ, nhưng nơi này có lẽ là thế giới mà con người có thể sống trên bầu trời.

『Nhưng thế giới của của cô cũng có rào chắn và vampire đấy.』

“Thật à?”

『Chỗ bệnh viện trung tâm gần nơi tôi ở là do một vampire điều hành, và cô con gái của ông ta là một công chúa vampire cùng với sáu người chị em khác.』

“Cái gì vậy!? Nghe cứ như trong mấy cuốn light novel vậy đấy!”

『Cô vẫn chưa biết hết về thế giới của mình đâu.』

“Mà, nếu có những người như Takatou và các thiên thần hộ vệ thì chắc cô cũng nói đúng nhỉ.”

Hơn hết thảy, có một vật thể phi tự nhiên đang lơ lửng cạnh cô. Có lẽ sẽ rất vô nghĩa nếu cứ nghi ngờ về sự tồn tại của vampire như vậy.

『Mà, tôi nghĩ bàn chuyện tương lai với người khác không có gì là sai cả. Cô trông có vẻ hơi căng thẳng rồi đấy.』

Không còn ai ở xung quanh nữa, thế nên có lẽ Mokomoko đã đâm trúng tim đen của cô.

“Căng thẳng sao? Hmm, có lẽ cô nói đúng.”

Từ khi đến thế giới này, Tomochika chưa từng thực sự nghĩ cô cần phải làm gì.

Cô thậm chí còn không chắc mình có thể trở về thế giới cũ không, thế nên cô chỉ biết đi theo Yogiri.

『Cô thực sự tin vào Theodosia và Carol và những người khác mà không chút nghi ngờ gì nhỉ? Bộ cô không nghĩ cô nên cẩn trọng hơn sao?』

“Huh?”

Tomochika trông rất bất ngờ trước kết luận của cô. Cô không hề nghĩ sâu về chuyện gì cả nên cô cũng không nghĩ rằng Mokomoko sẽ nói vậy.

『Theodosia và người của cô ta trông như chỉ muốn lợi dụng cậu trai, còn Carol và những người khác ban đầu vốn đã là người giám sát cậu ta… Bộ cô dễ dàng tin những người như vậy thế sao?』

“Hmm, tôi hiểu ý cô nhưng… nếu vậy, cô có tin Takatou không?”

『Nghi ngờ một người như cậu ấy cũng vô dụng thôi, nên tôi sẽ bảo là không hề』

Cho đến tận bây giờ, ta vẫn chưa có cách nào để chống lại sức mạnh của Yogiri. Với sức mạnh của cậu, cậu hoàn toàn có thể dễ dàng xử lí bất cứ ai cậu không thích, và cũng rất dễ cho việc hăm dọa bất cứ ai biết về sức mạnh của cậu. Hay nói cách khác, dù cho có nghĩ gì về Yogiri thì cũng chẳng mấy ai có thể làm gì cậu.

Dù vậy, Yogiri đã có một quyết định đơn giản là phải bảo vệ Tomochika và giúp cô trở về thế giới cũ. Thế nên chắc chắn việc nghi ngờ cậu là hoàn toàn vô nghĩa.

"Nhưng tôi cũng không nghĩ họ là người xấu đâu."

『Xấu hay không cũng không quan trọng. Chỉ cần mục đích của họ khác thì con đường của họ cũng sẽ khác.』

"Thì, chắc chúng ta sẽ phải cẩn thận hơn vậy."

Dù nói vậy, nhưng Tomochika cũng không thực sự nghiêm túc lắng nghe những lời của Mokomoko.

Cô nghĩ họ sẽ không định làm gì ngu ngốc, ít nhất là khi Yogiri còn đang ở đây.

"Mấy cái lều đó dựng nhanh thật đấy nhỉ?"

『Cô có làm gì đâu.』

"Cô im đi."

Trong lúc Tomochika đang ngồi nghỉ ngơi, một khu trại nhỏ đã được dựng xong.

Rồi, Tomochika bỗng có cảm giác không tốt về khu trại ấy.

Hẳn đã có chuyện gì đó xảy ra.

Bỗng thị lực bất thường của Tomochika thoáng nhìn thấy một đám kị binh.

Họ có khoảng hơn mười người và đang hướng về phía Tomochika.

"Hình như có người đang đi về phía này…"

『Hmm? Nhưng đằng nào họ cũng chẳng thể thấy chúng ta nên cô không cần phải lo đâu.』

Thế nhưng họ chắc chắn đang đi về phía Tomochika.

Họ đang di chuyển như thể đang cố hướng về khu trại này.

Khi những kị binh ấy lại gần, Tomochika cuối cùng cũng nhận ra đồng phục của họ.

Đó là đồng phục của quân đội vương quốc Mani.

『Có vẻ chúng thực sự đang đến đây. Nhưng bọn lính đó muốn gì từ chúng ta cơ chứ?』

Thủ đô đã sụp đổ, thế nên quân lính hẳn phải có rất nhiều chuyện cần làm ở xung quanh khu vực thủ đô.

“Có khi nào họ đuổi theo chúng ta không?”

『Chúng ta đã giết vô số người của Hội Ám Sát, và đã giết cả tên Giám Mục… Tôi thấy chúng ta đã mắc hơi bị nhiều tội đấy.』

“Phải rồi nhỉ… nghe cô nhắc làm tôi lạnh cả sống lưng rồi này…”

『Nhưng dựa vào tình hình hiện giờ của thủ đô thì tôi không nghĩ họ có manh mối hay bất cứ thứ gì để tiến hành điều tra đâu.』

“Mà, chúng ta cũng có một món từ Rick, nên tôi chắc chúng ta có thể nói chuyện thôi.”

Cô đang nói về chiếc vòng cổ mà Richard, hoàng tử thứ ba của vương quốc và là Kiếm Thánh đương thời đã đưa cho cô.

Nó có thể được dùng để chứng minh quan hệ của cô với Richard, thế nên nó là một thứ đồ rất tiện dụng nhất là khi đang trong cuộc hành quân của quân đội vương quốc Mani. Họ chắc chắn có thể tự giải quyết bằng đội quân của mình với thứ này.

『Tôi có nên đánh thức cậu trai không?』

“Ừ. Đề phòng có lúc chúng ta cần phải dựa vào cậu ấy.”

Họ nghĩ rằng họ nên đánh thức cậu dậy lúc này, và cậu sẽ có thể sẵn sàng tiếp ứng khi có chuyện gì đó xảy ra.

Tomochika đến chỗ binh lính đang hướng đến và phát hiện mọi người đều đã ở đó.

Như thể họ đang bị tấn công, không còn nơi nào để chạy trốn.

Những người đón đầu nhóm quân đó gồm Theodosia, Euphemia, Carol, và Ryouko.

Họ tuy không thể nhìn thấy, nhưng cả bốn người họ đều đang đứng ngay trước rào chắn.

Tomochika nhanh chóng chạy đến chỗ họ.

“Chị không rành về ma thuật cho lắm nhưng rào chắn vẫn hoạt động đúng không?”

“Phải. Nó chắc chắn vẫn ổn. Thứ này mang ma lực của Chân Tổ nên không dễ gì vượt qua nó được đâu.”

Euphemia trả lời câu hỏi của Theodosia.

Từ bên ngoài nhìn vào hẳn sẽ không nhìn thấy thứ gì ở trong rào chắn.

Thế nhưng, không một chút ngần ngại, những kị binh đã đến và dừng lại ngay trước rìa ngoài rào chắn.

Có tổng cộng mười người: năm nam và năm nữ. Họ đều khác nhau về độ tuổi nhưng ít nhất người đứng trước trông cũng già hơn Tomochika.

Tất cả đều khoác lên mình bộ quân phục, và thậm chí cả ngựa cũng được trang bị giáp.

Rồi, người lớn nhất trong nhóm bước tới chỗ Tomochika và nhìn thẳng vào mắt cô. Thế nên rào chắn trông không có vẻ hoạt động tốt cho lắm.

“Um…”

“Bọn ta là đội quân bất khả chiến bại trực tiếp dưới quyền của nhị hoàng tử vương quốc Mani, Hoàng tử Darian! Chúng ta đến để tiêu diệt ngươi, đồ bán quỷ ác ma!”

“Đội quân bất khả chiến bại mà lại có học sinh tiểu học á!?”

Giọng nói của người đàn ông vang lên khắp khu vực, và Tomochika đã lập tức lên tiếng phản bác.

Discord Facebook

Chương 4: Tôi đúng là ngu khi nghĩ mấy người là người tốt mà!

———

“Ngươi! Ngươi dám sỉ nhục chúng ta sao!?”

“Sỉ nhục á? Chính mấy người mới từ đâu xuất hiện rồi đòi xử tử bọn tôi đấy chứ!”

“Chúng ta sẽ không xử tử ai cả Jolt.”

Vừa nói, một cậu bé bước lên từ phía sau.

Tomochika có cảm giác cậu bé đó chính là Darian, nhị hoàng tử. Cậu trông khá giống Richard, và có vài thứ khiến cậu trông nổi bật hơn những người khác.

“Vậy sao? Thần cứ nghĩ chúng ta không thể để bọn này tự tung tự tác chứ.”

“Bộ vì lí do đó nên ngươi đi dọa nạt phụ nữ à?”

Cách ứng xử của Darian rất điềm đạm. Tomochika nghĩ không có lí do gì để mà không nói chuyện tử tế với một người như cậu.

“Đám phụ nữ này là hàng hóa. Chúng là những thứ mà chúng ta cần phải mang trở về. Ta muốn đem trả lại cho chủ nhân của chúng, nên nhớ hạn chế ‘xử tử’ bọn chúng nếu có thể.”

“Tôi đúng là ngu khi nghĩ mấy người là người tốt mà!”

Tomochika sớm nhớ lại rằng ở thế giới này không có đàn ông tử tế.

Nhưng chắc chắn những người trước mặt cô đây mạnh hơn hẳn những đối thủ mà cô từng đối đầu. Họ trông có vẻ chuyên xử lí những tên tàn bạo và độc ác như hiền giả.

–Mấy người này bị sao vậy…?

Tomochika nhìn sang Theodosia. Đôi mắt cô trông rất lạnh lẽo, nhưng sâu thẳm bên trong là một ngọn lửa đang âm ĩ cháy. Cô như thể sẽ lao lên và nghiền nát đạo quân bất khả chiến bại tự nhận kia bất cứ lúc nào.

“Xin đợi đã!?”

Tomochika lấy chiếc vòng cổ và đưa nó ra.

Trước tiên họ cần phải biết về tình hình đang xảy ra xung quanh họ. Rồi lỡ có chuyện gì thì hẳn tính sau.

Sự can ngăn lần trước của Tomochika đã phần nào đó giúp cho Theodosia vượt qua cơn khát máu. Nếu họ muốn nói chuyện với những người này thì cô cần phải có mặt.

“À, ta có nghe qua về đám bạn của Rick rồi, nhưng ta không nghĩ đó là cô! Cô đang làm gì với bọn bán quỷ hả?”

“Eh, bọn tôi chỉ vô tình gặp nhau mà thôi. Còn ngài thì sao, thưa bệ hạ?

–Phải kéo dài thời gian trong lúc mình nghĩ cách mới được!

Đó không phải một cớ hay, nhưng Tomochika vẫn cố tiếp tục cuộc trò chuyện.

“Ta là Darian, rất hân hạnh được gặp cô. Ta không thạo về ma thuật phong ấn được truyền thừa trong hoàng gia cho lắm. Vì ta không được hữu dụng ở thủ đô nên ta đã quyết định đi chu du đồng thời ra sức cải cách thế giới này.”

“Thế này đến đây vì lí tưởng cải cách thế giới đó sao?”

“Hmm. Ra vậy. Cô đến từ thế giới khác nên không hiểu cũng phải thôi. Trong trường hợp đó, cô chỉ bị kéo vào mà thôi. Ta sẽ không buộc tội cô.”

Dù cậu trông không có vẻ gì là biết đầu đuôi câu chuyện, nhưng ít nhất cậu cũng biết rằng Tomochika và những người khác không thuộc thế giới này.

Có lẽ cậu biết qua việc nhìn vào ngoại hình của Tomochika, hay cậu đã nghe từ Richard.

“Vậy là, ngài đến để bắt những người này sao?”

“Phải. Đã có một vụ cướp xảy ra và rất nhiều bán quỷ mất tích. Bọn ta cần phải đưa lũ bọn chúng trở lại với chủ nhân của mình.”

“Khoan khoan, chờ chút đã. Bọn họ đã bị giam giữ và bị bắt làm việc dù không muốn đấy ngài có biết không? Ngài không

thấy điều đó rất lạ sao?”

“Lấy đồ của người khác là có tội phải chứ? Dù cô có đến từ thế giới nào đi nữa thì hẳn vẫn có luật đó đúng không?”

“Đồ sao…?”

“Chúng không phải đồ vật, dĩ nhiên rồi, nhưng theo luật của vương quốc chúng ta, bán quỷ là tài sản tư nhân. Chủ nhân của chúng có quyền ép chúng phải làm việc. Việc cố tình mang một trong số bọn chúng theo đâu thể giúp cô trở thành chủ nhân của bọn chúng đâu đúng không?”

“Họ không phải là động vật! Quả thật họ có khác với chúng ta nhưng đừng xem họ như một thứ đồ vật!”

“Hmm. Quả thực ta cũng nghĩ sẽ có những ý kiến bất đồng ở đây. Nhưng luật bây giờ đã vậy rồi. Ta không thể làm ngơ được.”

“Ra vậy. Thế thì, ta đoán giờ có tranh cãi cũng vô ích thôi!”

Nếu đó đã là luật của đất nước này thì việc mang đạo đức hay nhân tính ra để nói chuyện sẽ chẳng làm được gì cả.

“Tomochika nè… Dù cho có đuổi được hết đám kia đi chăng nữa thì bộ cậu nghĩ họ sẽ cho chúng ta đi dễ vậy sao?”

Carol thì thầm vào tai Tomochika.

“Ý cậu là sao?”

“Tôi nghĩ chúng ta nên tuân theo luật ở đây. Chúng ta không muốn trở thành kẻ thù của đất nước này đâu đúng không?”

Ryouko tham gia cuộc trò chuyện bí mật của bọn cô.

Sau cái chết của nhà vua, người kế thừa ông chắc chắn sẽ là thái tử. Và nếu anh còn ở trong vương quốc thì hẳn cũng đã chết. Hay nói cách khác, nhị hoàng tử có khả năng cao nhất sẽ là người trị vì vương quốc Mani.

“Uhh…”

Họ đều là người ngoài. Họ chỉ đang xem vào chuyện của thế giới này.

“Dù có hơi sớm để nói điều này nhưng chúng ta không có vẻ gì là sẽ thương lượng được đâu.”

“Tớ cũng nghĩ vậy, có vẻ chúng ta không còn cách nào khác ngoài đánh nhau rồi.”

Euphemia và Theodosia bước lên đứng trước Tomochika và những người khác.

“Được rồi. Chúng ta chỉ có vỏn vẹn mười người còn bọn chúng thì cả trăm. Mang hết chúng đi sẽ mất thời gian lắm đấy. Nếu có thể, ta muốn chúng không bị thươ–”

“Ngươi biết không…”

Theodosia rút gươm chen ngang lời của Darian.

Thanh kiếm bóng đêm của cô giải phóng ra một luồng sáng màu tối.

Luồng sáng đó nhắm vào tất cả mọi người. Tạo nên một dòng xung kích mang sức mạnh đủ lớn để cắt đôi toàn bộ mười kị binh trước mặt cô phóng xuyên qua toàn thảo nguyên

Thế nhưng, lưỡi gươm bóng đêm của cô lại không thể khiến bất cứ ai bị thương.

Không một người lính hay một con ngựa. Khoảnh khắc dòng xung kích đấy chạm vào họ, nó đã lập tức biến mất.

Thế rồi, như thể đã dự đoán trước điều đó, Euphemia đưa một tay lên và chuẩn bị tấn công.

Một luồng sáng đỏ thẫm phóng ra từ tay cô, lao thẳng lên bầu trời và chia thành vô số những tia nhỏ.

Cơn mưa sắc đỏ ấy lao xuống đầu Darian và đội quân của cậu như thác nước.

Nó bao trùm mọi thứ trong một màu đỏ thẫm.

Rốt cục những tia sáng ấy nóng đến mức nào? Cả đồng cỏ xung quanh họ bị cắt đứt và bao trùm trong biển lửa và bị thiêu rụi, mọi thứ đều bị phủ kín trong một làn khói trắng.

“Thành công rồi!”

“Còn hơi sớm để nói vậy đấy Tomochika.”

Dù vậy, bây giờ có nói gì đi nữa thì số phận của họ cũng đã được định sẵn.

Đó là kết quả của việc tung ra hết những gì họ có.

Làn khói dần mờ đi, để lộ ra những hình bóng của những kị binh đằng sau nó.

Nhưng họ vẫn không bị sao. Thậm chí cả quân phục của họ còn không có lấy một hạt bụi.

“Cho phép ta nói một chút nhé, ‘Đội Quân Bất Khả Chiến Bại’ không phải chỉ là cái danh thôi đâu. Ta rất giỏi trong việc chế tạo công cụ ma thuật. Bộ quân phục và giáp ngựa của chúng ta có khả năng chống lại bất cứ ma thuật hay tác động vật lí nào.”

“Đừng có đùa… làm sao thứ đó có thể tồn tại…!”

“Không tin thì cứ thoải mái thử. Hãy tấn công bọn ta bằng bất cứ thứ gì các ngươi muốn. Rồi, khi nhận ra không thể làm gì được nữa thì hãy đi theo bọn ta nhé?”

Thứ gì đó trồi lên từ dưới chân Darian và đội của cậu. Nhiều ngọn giáo trông như cột sống con người đâm lên, xuyên thủng kị mã của chúng.

Thế nhưng, khoảnh khắc vừa chạm vào lớp giáp, nó đã vỡ tan.

Euphemia tiếp tục tấn công bằng những ngọn thương tạo ra từ máu cô, và Theodosia sử dụng thanh kiếm của mình. Họ cố sử dụng mọi kĩ năng mà họ có.

Tất cả đều vô dụng.

Trong lúc họ đang cật lực tấn công, Darian và đội của cậu chỉ đứng đó nhìn với ánh mắt chán nản và không di chuyển dù chỉ một inch.

Nhìn thấy điều đó, thái độ của những bán quỷ khác bắt đầu thay đổi.

Họ dần cảm thấy mình không thể chống lại bọn họ.

Họ bắt đầu lùi lại, và rồi tất cả đều ra sức bỏ chạy.

“Trói Buộc.”

Darian chán nản lẩm bẩm.

Lập tức, có thứ gì đó quấn lấy cơ thể Tomochika.

Nó như thể những sợi xích ánh sáng quấn quanh cô, khiến cô không thể di chuyển.

Việc đó cũng xảy ra với hàng trăm bán quỷ khác, ngoại trừ Theodosia và Euphemia.

“Các ngươi không được phép chạy. Ta mong các ngươi hiểu cho và hợp tác với bọn ta đi.”

“Ma thuật của ngài thật sự vượt quá tầm thế giới rồi, thưa bệ hạ Darian… có thể khống chế cùng lúc nhiều người đến vậy…”

“Cũng không khó đến vậy đâu. Ngay cả ngươi cũng có thể dùng được Trói Buộc thôi, Jolt.”

“Nhưng tỉ lệ thành công sẽ rất thấp, và không ai có thể chỉ định cùng lúc nhiều người như ngài được.”

“Vậy sao? Với ta thì chỉ là chút tưởng tượng về vị trí của từng tên trong đầu mà thôi.”

“Với những người bình thường như chúng thần thì đó là bất khả thi đấy…”

Nhìn cảnh Darian và Jolt đang xuồng xả nói chuyện với nhau như vậy sẽ không ai nghĩ rằng họ vừa hứng phải một trận tấn công hủy diệt chỉ mới vài phút trước.

“Cái gì thế này!? Mình không di chuyển được!”

Sợi xích ánh sáng đột nhiên xuất hiện và quấn quanh cô không khác gì một sợi xích thật sự làm từ sắt.

Cả hai tay lẫn hai chân cô đều bị trói chặt.

Dù cô có cố đến thế nào thì cô cũng không thể cử động

Tomochika vẫn còn đứng được nhờ khả năng giữ thăng bằng tuyệt vời của mình trong khi những người bị trói khác đều đã ngã xuống đất

『Huh? Tệ rồi đây!』

“Phải. Cô hãy mau làm gì đó đi!”

『Làm gì là làm gì? Mà, chắc tôi cũng có thể làm được gì đó…』

“Thật sao!?”

『Phân tích về Chiến Ca của tôi có thể có tác dụng đến một mức độ nào đó. Hệ thống này có vài lỗ hổng bảo mật. Nếu tôi vượt qua được một trong số đó thì tôi có thể vô hiệu hóa hệ thống trong một khoảng thời gian.』

Chiến Ca là hệ thống đã cài đặt lên tất cả bạn học của cô vào lúc họ được triệu hồi đến thế giới này.

Và hầu hết tất cả sức mạnh của phước lành và ma thuật đều hoạt động theo nguyên lí từ hệ thống ấy.

“Vậy cô còn chờ gì nữa? Hãy làm liền đi!”

『Nhưng tôi không thể giữ được lâu. Chúng ta cần phải chờ thời cơ.』

“Bao lâu?”

『Chỉ có ba mươi giây mà thôi. Chúng ta không thể trốn thoát trong khoảng thời gian ít ỏi như vậy được. Lựa chọn duy nhất của chúng ta là phải hạ gục Darian và bè lũ của hắn, nhưng cô nghĩ chúng ta có thể làm gì trong khoảng thời gian đó?』

Liệu họ có thể chống lại Darian đã bị vô hiệu hóa sức mạnh trong vòng ba mươi giây không?

Tomochika tin rằng họ có thể làm gì đó chỉ cần cô chạm được vào cậu.

Nhưng khoảng cách cũng là một vấn đề.

Darian chỉ cách xa cô vài bước, thế nên hầu hết thời gian đó sẽ được dùng để áp sát cậu.

“Đang có chuyện gì vậy?”

Tomochika quay lại khi nghe thấy giọng nói từ phía sau cô.

Yogiri đang đứng đó, vẫn còn ngái ngủ.

Discord Facebook

Chương 5: Tớ không giỏi nói chuyện với người khác cho lắm, nên tớ không nghĩ mình là người nên làm việc này đâu

———-

“Ah, Takatou! Cậu làm gì nãy giờ mà lâu vậy?”

“Uh, tớ tưởng cậu biết rồi chứ? Tớ đang ngủ mà.”

“Ồn thế này mà cậu cũng ngủ được á!?”

Cậu cảm thấy hơi có lỗi khi nghe vậy, nhưng tình hình bây giờ không phải là lúc để mà xin lỗi.

Yogiri đi đến chỗ Tomochika và đứng trước cô.

Tình trạng của Tomochika trông rất bắt mắt. Những sợi xích ánh sáng vòng quanh ngực cô và ép lại theo hai đường bên trên và bên dưới giúp làm nổi bật hình dáng tuyệt mĩ của nó.

Dù cho bản chất của những sợi xích này là từ ma thuật, nhưng có vẻ nó còn có cả tính chất vật lí.

“Nè! Cậu đến đây chỉ để đứng đó ngắm thôi à!?”

“Đâu có.”

Thầm nghĩ thật đáng tiếc khi phải làm vậy, Yogiri giết những sợi xích đang trói Tomochika.

Những sợi xích liền biến mất. Sau cùng chúng hoàn toàn khác với xích bình thường.

Cậu không giải thoát cho tất cả. Điều đó quá khó với cậu.

Năng lực của Yogiri về cơ bản là giết những sinh vật sống. Khi đưa vào thực tiễn thì có rất nhiều cách sử dụng, nhưng độ chính xác của nó sẽ giảm khi sử dụng lên những vật vô tri.

Thế nên, dù cho có thể giết những sợi xích đang ở trước mặt cậu, việc phá hủy tất cả những sợi xích đang trói các bán quỷ ở phạm vi rộng như vậy là một điều rất khó để làm.

“Tình hình bây giờ có vẻ khá khó hiểu nhỉ, đang có chuyện gì vậy?”

Tomochika tóm tắt tình hình cho cậu.

May mắn thay, kẻ thù vẫn chưa để ý đến sự xuất hiện của Yogiri. Họ trông có vẻ hứng thú với việc đợi Theodosia và những người khác bỏ cuộc.

“Rắc rối thật đấy…”

Sau khi nghe lời giải thích của Tomochika, Yogiri trông có vẻ rất khó chịu. Nếu họ phải tuân theo luật thì những gì mà đám lính của vương quốc Mani đó nói không sai. Nhưng liệu ngay từ đầu bộ luật đó đã hợp pháp và có hiệu nghiệm hay chưa?

Thế nhưng, cũng có câu hỏi rằng liệu Yogiri, người đến từ thế giới khác và biết rất ít về lịch sử và tình hình của thế giới này, có nên thắc mắc về cách mà một bộ luật của một đất nước tại thế giới này được tạo ra hay không.

–Nhưng, cái nào mới phải cơ chứ?

Yogiri đột nhiên nhớ lại những gì đã xảy ra với các bán quỷ tại tòa tháp.

Cơ thể họ đã bị tách ra thành từng phần như thể họ là máy móc trong khi vẫn còn sống chỉ để cho việc rút ma lực hiệu quả hơn.

Dù người đó có lí do để làm vậy, nhưng Yogiri vẫn không thể tha thứ cho họ.

“Chúng ta nên thử nói chuyện xem sao.”

“Nhưng bọn tớ đã thử rồi!”

“Nếu họ khác với bọn hiền giả cứng đầu kia thì tớ nghĩ mình có thể nói chuyện được với họ.”

“Cậu nghĩ vậy được là vì cậu là cậu thôi, cậu lúc nào cũng có thể xoay sở được hết ấy. Như vậy khó chịu lắm cậu biết không!?”

Yogiri tiến về phía Darian.

Khi Theodosia và Euphemia nhận ra Yogiri đang đến, họ ngưng tấn công và lui lại, di chuyển sang bên cạnh Yogiri.

“Cậu giúp bọn tôi được không? Nói thật thì tôi đến giới hạn rồi. Tôi đã sử dụng mọi thứ tôi có nhưng lại chẳng có tác dụng

gì với hắn ta cả.”

“Điều này hơi có tin. Tôi không nghĩ có người chống lại được sức mạnh của một Chân Tổ…”

“Tôi sẽ thử nói chuyện xem sao.”

Yogiri đứng cách vài mét với Darian, người vẫn còn trên ngựa, và nhìn lên cậu.

Quả thật cậu trông hệt như một nhị hoàng tử.

Xung quanh cậu có mọt bầu không khí vương giả nào đó.

“Cậu mất nhiều thời gian để xuất hiện đến vậy nên tôi đoán cậu hẳn phải là đại diện của lũ này đúng không?”

“Đại diện ư? Cậu nghĩ vậy sao?”

Việc Yogiri đang đứng một mình, cách khá xa so với những người khác trong nhóm, thực sự tạo nên ấn tượng như vậy.

“Vậy, cậu đã chịu đầu hàng rồi sao? Ta cũng không muốn biến nơi này thành bãi chiến trường đâu. Ta sẽ rất cảm kích nếu các cậu chịu ngoan ngoãn đi với ta. Ah, dĩ nhiên là chỉ những tên trốn thoát thôi. Sau cùng thì, lũ bán quỷ mà không có chủ nhân thì cũng đâu có nơi nào để về đâu đúng chứ?”

Cách cậu nói rất bình tĩnh và điềm đạm.

Darian không hề có cảm giác tội lỗi khi làm vậy.

Cậu đã đến đây như một phần của công cuộc cải cách thế giới của cậu, và hoàn toàn không nghĩ việc làm của mình là sai.

“Tôi cũng không muốn biến nơi này thành chiến trường. Vậy nên cậu có thể đi được không? Làm ơn đấy”

“…Hmm. Có vẻ cậu không hiểu tình hình bây giờ nhỉ? Cậu đã thấy những đòn tấn công của các cậu không hề có tác dụng gì với bọn ta rồi đấy.”

“Theo như những gì tôi biết thì các người cũng chưa hề tấn công bọn tôi, thế nên việc này chẳng đi đến đâu cả phải chứ?”

“Để cậu thương lượng cũng chả đi đến đâu đâu!”

Tomochika vừa phản bác vừa tiến lại gần Yogiri.

“Tớ không giỏi nói chuyện với người khác cho lắm, nên tớ không nghĩ mình là người nên làm việc này đâu.”

“Vậy sao cậu còn đòi làm!?”

Tomochika đang rất hoang mang.

Cậu không thể vô cớ giết ai không làm gì cậu.

“Ra vậy. Có lẽ không còn cách nào khác để cậu hiểu được sự khác biệt về sức mạnh giữa chúng ta. Aiz, đành chịu vậy.”

Darian nâng tay phải mình sang ngang.

Bàn tay cậu phát ra ánh sáng, và những vòng kí tự phức tạp bắt đầu hình thành.

Đó hẳn là một loại ma thuật nào đó, nhưng Yogiri chưa từng thấy ai niệm phép như vậy. Có vẻ như ma thuật cũng có nhiều loại.

Có thể nói đó là một dạng ma thuật vòng phép ba chiều đa tầng. Nó kết lại thành một quả cầu với những kí tự đang nhảy múa bên trong và rồi lập tức biến mất.

Âm vang của một tiếng nổ. Ánh chớp của một luồng sáng. Ngọn gió từ một cơn lốc. Lực đẩy của sóng xung kích.

Từng thứ một liên tiếp xảy ra, làm chao đảo năm giác quan của Yogiri.

Không thể trụ vững, Yogiri ngã khụy xuống.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, cậu quay mặt về phía mà bàn tay phải của Darian đang chỉ.

Không có gì ở đó cả.

Chỉ mới vài phút trước, có một đồng cỏ xanh ngát trải dài khắp nơi, nhưng giờ đây, nơi đó hoàn toàn chẳng còn lại gì.

Đồng cỏ đã biến mất.

Đồng cỏ không còn, mặt đất bên dưới cũng không, tất cả đều biến mất để lại một màn đêm sâu thẳm.

Có một cái hố khổng lồ trải rộng đến khuất tầm mắt.

–Ah, vậy ra đây là lí do vì sao mình lại cảm thấy nó từ nãy đến giờ.

Yogiri thực chất tỉnh dậy vì cảm nhận được bóng đêm cái chết.

Nếu một thứ như vậy được sử dụng lên chỗ cậu, thì cả khu trại bán quỷ đều sẽ biến mất trong tức khắc, và với tầm ảnh hưởng lớn đến vậy, sẽ không còn nơi nào để chạy trốn.

“Um, sao cậu vẫn đứng được hay thế, Dannoura?”

“Dù cậu có bảo vậy…”

Dù cho những sợi xích quấn lấy cô đã không còn, nhưng cô vẫn đứng yên bất động như một cái cây.

『Có lẽ nào cậu trai không đủ mạnh để đánh bại tên đó không?』

Các bán quỷ bắt đầu rơi vào tuyệt vọng.

Chứng kiến một sức mạnh khổng lồ chưa từng có đến vậy khiến họ mất đi ý chí chiến đấu.

“Đó là bệ hạ Darian đấy!”

“Chỉ là thay đổi địa hình thôi mà, đừng làm quá lên thế chứ!”

“Chúng ta sẽ phải vẽ lại bản đồ đó.”

“Không cần, ngài ấy đã nhẹ tay rồi. Chỉ cần nhìn lúc ngài ấy tạo vòng phép là đủ biết.”

“Cái đó mà là nhẹ tay sao!?”

“Tôi nghĩ gài ấy không cần phải sử dụng thứ này với đám bán quỷ kia… Ah, nhìn lũ đáng thương đó đi, chúng hết đứng nổi luôn rồi kìa.”

Mặt khác, đội quân hoàng gia đang reo hò. Thuộc hạ của Darian, những người nãy giờ chỉ im lặng, bắt đầu lên tiếng ca ngợi cậu.

“Hm? Mọi chuyện trông không có vẻ xuông sẻ lắm nhỉ?”

“Ngài nói phải. Thế này thật chẳng giống đội quân hoàng gia chút nào cả.”

Khi Darian nói chuyện, cậu trông rất trang nghiêm. Thế nhưng tính cách của cậu liền thay đổi khi nghe thuộc hạ của mình tâng bốc.

“Vậy, thấy sao? Cậu đã muốn hợp tác với bọn ta chưa?”

“Không, dù cho cậu có cho tôi thấy thứ đó xong thì câu trả lời vẫn là không. Chẳng phải cậu đã bảo là không muốn giết bất cứ ai sao? Bộ ý cậu là thế này à?”

Yogiri ngồi dậy và đứng thẳng nói.

“Mệt thật đấy. Ta đã làm đến mức này rồi mà cậu vẫn không hiểu à?”

“Không có tác dụng gì đâu thưa bệ hạ Darian. Lũ này không hiểu từ nãy giờ ngài đã nhân từ đến mức nào đâu. Những kẻ không biết điều trừ khi tận mắt thấy ngài giết một hoặc hai tên trước mặt chúng thì chỉ là một lũ ngu mà thôi.”

Nói rồi, một trong những thuộc hạ của Darian tiến lên phía trước.

“Nhưng…. À, được rồi. Chỉ cần không phải là bọn bán quỷ chạy trốn thì sẽ không vấn đề gì nếu chúng ta giết một hoặc hai tên. Và lũ bán quỷ không có chủ nhân cũng giống như bọn thú hoang mà thôi.”

“Này, các người làm xong rồi nên giờ đến lượt bọn tôi mới phải chứ.”

Yogiri cắt ngang Darian trước khi cậu kịp làm gì.

“Hửm?”

“Tôi đã hiểu rồi, dù cho bọn tôi có nói gì đi nữa thì các người cũng sẽ không chịu đi. Vậy nên trừ cậu ra, hoàng tử à, tôi sẽ giết tên đứng gần tôi nhất. Năm.”

“Takatou! Chờ đã…”

“Tớ biết cậu muốn giải quyết mọi chuyện bằng lời nói, nhưng giờ tớ hết cách rồi. Bốn.”

Cậu không cần phải giết ai cả.

Họ vẫn chưa làm hại ai cả.

Chúng ta vẫn chưa biết liệu họ có phải là người xấu không.

Đó là những gì Tomochika muốn nói.

Nhưng, bởi đứng về phía bán quỷ cũng đồng nghĩa với việc tuyên chiến với một vương quốc, thế nên bây giờ việc quan

trọng nhất là phải cho họ thấy được sức mạnh của mình dù cho sau đó có phải trở thành kẻ thù của cả một đất nước.

Và dù cho cậu có giết vài bộ phận trên cơ thể của bọn họ đi chăng nữa, điều đó cũng không khiến Yogiri trở thành một mối họa, và có nguy cơ cao làm mọi chuyện càng tệ hơn. Nếu cậu muốn một lời cảnh cáo đàng hoàng thì không còn cách nào khác ngoài giết một trong số họ.

“Huh? Đếm ngược sao? Tốt, tốt! Cứ thoải mái đi!”

Người đàn ông vừa lên tiếng khi nãy càng tiến lại gần Yogiri như thể khiêu khích cậu.

“Ba, hai, một.”

“Thôi nào, sao thế? Ngươi định sẽ làm gì đây? Cho ta coi người làm được gì bộ giáp bất khả chiến bại mà ngài Darian đã làm cho bọn ta nào? Ngươi sẽ làm–”

“Chết đi.”

Yogiri chỉ tay về phía người đàn ông để mọi người cùng thấy.

“Cậu thấy chưa? Ta đã bảo là vô dụng rồi mà, nên–”

Những lời của Darian bị cắt ngang khi người đàn ông đó ngã xuống từ lưng ngựa.

Và bầu không khí bắt đầu thay đổi.

Những người trong đội quân hoàng gia không lường trước chuyện này.

Yogiri đợi cơn sốc của bọn họ kết thúc.

Cậu có thể dễ dàng giết tất cả, nhưng cậu lại không định làm vậy.

Sau cùng, ý đồ của cậu là để bọn họ bỏ cuộc.

“Tôi có thể giết bất cứ ai trước mặt mình. Vậy nên làm ơn, đi giùm cái đi.”

『Cậu ấy có định giết tất cả không?』

“Nếu chúng ta có thể thoát khỏi đất nước này thì họ không còn lí do gì để đuổi theo chúng ta nữa.”

Dù cho điều đó có thể trở thành vấn đề trong tương lai, bởi mục tiêu của bọn họ không phải là Yogiri hay Tomochika. Thế nên việc này có phần rắc rối.

“Đồ khốn! Bọn ta là đội quân bất khả chiến bại đấy!”

“Với tôi thì chẳng bất khả chiến bại cho lắm đâu.”

Có vẻ như cuối cùng họ cũng đã hiểu chuyện gì xảy ra. Thế nhưng, có lẽ chạy trốn vẫn chưa phải sự lựa chọn của họ.

“Được rồi! Ngài Darian không cần phải bẩn tay với lũ ngu này! Với ma thuật của mình, thần sẽ-”

Người phụ nữ đứng sau Darian bắt đầu lên tiếng, nhưng cô lại không thể kết thúc lời của mình.

“Điều này nghe thì có vẻ hiển nhiên, nhưng nếu cô tấn công tôi, thì tôi sẽ đáp trả. Tôi sẽ không tấn công bất cứ ai chịu rút lui đâu, nên cứ thoải mái đi.”

Cậu cố tỏ ra vẻ hăm dọa, nhưng mọi chuyện trông không ổn cho lắm.

Yogiri nhận ra thương lượng không phải là điểm mạnh của cậu.

Discord Facebook

Chương 6: Cái ‘cố gắng’ mà anh nói là ngồi chọn ma thuật từ hệ thống hết lần này đến lần khác đấy à?

———-

Jolt vẫn còn giữ được kí ức về kiếp trước của mình.

Anh đã được chuyển sinh, có thể nói là vậy.

Trong lần sống trước đây, Jolt đã tự lãng phí cuộc đời mình.

Anh đã từng có một tuổi thơ đẹp đẽ, nhưng bởi một lần trượt bài kiểm tra ở trung học mà cuộc đời anh đã bị phá hủy. Nó khiến anh tuyệt vọng đến nỗi anh đã trốn tránh xã hội, thậm chí đến khi đã trở thành một ông bác trung niên, anh vẫn chưa thể hồi phục.

Cặp cha mẹ không mấy khá giả của anh luôn coi anh là một thứ phiền toái –một con kí sinh trùng– bởi tính không làm mà đòi có ăn của anh. Và đó có vẻ cũng là cách xã hội này nhìn nhận anh.

Dĩ nhiên, suy nghĩ của anh không hề giống với những gì xã hội nghĩ. Dù cho đã đi qua nửa cuộc đời, anh vẫn tin rằng mình còn tiềm năng chưa được khai phá.

Có lẽ cái chết của Jolt trong kiếp trước là vì cơn đói.

Ngày qua ngày, anh chỉ cứ sống theo một lối sống tách biệt xã hội, vào một hôm nọ, Jolt nhận ra thức ăn của anh đã không đến.

Giờ ăn đã điểm, nhưng thức ăn lại chẳng thấy đâu. Anh dậm chân xuống sàn rất nhiều lần, chờ đợi một lời hồi đáp không bao giờ đến. Nhưng thậm chí vậy, anh cũng không hề định đi xuống để xem vì sao thức ăn của anh lại không có.

Với một kẻ có đầu óc của một con gà, những kẻ chỉ biết há miệng chờ sung, thì chỉ việc bước đi thôi cũng cảm thấy phiền phức.

Rồi, sau hai ngày liên tục không có thức ăn, anh cuối cùng cũng chịu nhấc cái cơ thể nặng nề của mình lên. Anh bước ra

khỏi phòng và đi xuống cầu thang. Đó là lần đầu tiên anh làm vậy sau suốt hơn hai mươi năm.

Anh lết cái cơ thể mập ú của mình đến phòng khác.

Ở đó anh nhìn thấy mẹ mình đang ngồi cuộn trước cái TV vẫn còn mở.

Bà trông già hơn so với những gì anh nhớ.

Bà đã luôn nhỏ vậy sao? Suy nghĩ ấy thoáng xoẹt qua đầu anh rồi lập tức bị đè bẹp bởi sự giận dữ điên cuồng.

Sao bà dám không mang đồ ăn cho tôi mà lại ngồi chơi như vậy?

"Ê bà già! Đồ ăn của tôi đâu!?"

Nhưng không một tiếng trả lời.

Anh ra sức lắc mẹ mình như thể đang cố gọi bà dậy, và rồi một cơn lạnh chạy dọc sống lưng anh. Cơ thể bà ấy quá nhẹ và không hề có phản ứng.

Chính việc Jolt tự nhốt mình đã khiến gia đình anh sụp đổ, cả tâm trí và cơ thể của mẹ anh có lẽ đã đạt đến giới hạn sau một thời gian dài chịu đựng để níu lấy gia đình này.

Dĩ nhiên, Jolt không chút quan tâm gì đến sự khó khăn của bà. Thậm chí trong hoàn cảnh ấy, điều duy nhất anh quan tâm là thức ăn.

Và, Jolt đã chết.

Theo một cách cực kì ngu xuẩn, đó là bởi anh không dám ra khỏi nhà.

Dù rằng trong nhà vẫn còn đồ ăn, nhưng cũng chỉ đến khi anh ăn hết mọi thứ.

Anh không thể ép bản thân ra khỏi nhà sau một thời gian dài, và dù cho anh có đặt đồ ăn qua mạng, anh cũng không dám đưa mặt ra với nhân viên giao hàng.

Người ta thường bảo sẽ luôn có cách gì đó khi ta đứng trên ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Nhưng với Jolt thì đã kết thúc. Anh chỉ có thể làm đến vậy.

May mắn thay, kí ức về tiền kiếp của anh không bao gồm trải nghiệm trước khi chết.

Nếu anh còn nhớ về những điều đó, anh hẳn đã bị tra tấn bởi những kí ức về việc chết đói khi được tái sinh.

Trước khi anh nhận ra, anh đã trở thành một đứa bé.

Ban đầu anh đã rất hoang mang.

Anh không thể thấy, anh không thể di chuyển, và anh cũng không nhận ra mình đã trở thành một đứa bé.

Anh hoàn toàn không biết gì về bản thân cho đến khi có thể tự mình đứng dậy.

Anh nhanh chóng học được cách nói, có lẽ là nhờ anh vẫn giữ được kí ức từ tiền kiếp.

Anh không còn ở Nhật Bản nữa. Anh đang ở thế giới của quái vật và ma thuật.

Anh được tái sinh trong một gia đình quý tộc giàu có của vương quốc Mani và được đặt cho cái tên ‘Jolt’.

Anh đã học được điều đó bằng cách lắng nghe những lời nói xung quanh mình.

Dù vẫn chưa tin những gì đang xảy ra, nhưng Jolt lại rất biết ơn chúa. Anh biết đây chính là cơ hội để làm lại cuộc đời mình.

Chính vì sự ngoan cố của bản thân mà anh đã lạc lối trong kiếp trước của mình. Nhưng nhờ việc vẫn giữ được kí ức về kiếp trước từ hồi còn bé, lần này anh sẽ có thể sửa sai mọi thứ.

Anh tin là vậy.

Anh rất mừng vì mình được tái sinh vào một gia đình quý tộc.

Dù cho ma thuật tồn tại ở thế giới này, nhưng nó không phải dành cho tất cả.

Trong thế giới này, có những sức mạnh siêu nhiên gọi là ‘Phước Lành’, nó chỉ có thể được dùng khi ta được ai đó trao cho, và những phước lành mạnh mẽ thường được kế thừa ở các gia đình quý tộc.

Chức nghiệp của Jolt là ‘Ma Võ Sư’, nó cũng là thứ được kế thừa trong gia tộc anh.

Đó là chức nghiệp dạng chiến đấu cho phép người dùng có thể sử dụng các kĩ năng cận chiến lẫn ma thuật, điều này đã tạo cho anh một lợi thế để giúp anh đối đầu với những kẻ thù cả về tầm xa lẫn tầm ngắn.

Jolt được mệnh danh là thiên tài.

Từ khi còn là một đứa trẻ, anh đã luôn theo đuổi kiến thức, và anh đã có được sức mạnh của một người lớn, nhờ vào kí ức từ kiếp trước của mình.

Cuộc đời mới này sẽ rất suôn sẻ. Ban đầu đó là những gì Jolt nghĩ.

–

Nằm bò trên sàn đấu, Jolt hoàn toàn không hiểu gì.

Đáng lí ra đối thủ của anh mới là người phải ăn đất và ngẩng mặt nhìn anh.

Anh sẽ lẫy lừng phản lại lời chế giễu của tên tiền bối kinh tởm và cho hắn biết vị trí của mình trong học viện này.

Đó là những gì đã xảy ra trong kiếp trước của Jolt khi anh nhập học vào một ngôi trường trung học.

Và cái chuyện đáng lẽ phải xảy ra đó lại không hề có ở đây.

Jolt lẽ ra phải có thể đánh bại tên hào nhoáng đang ở trước mặt mình.

Khi trận đấu bắt đầu, anh sẽ cường hóa cơ thể bằng ma thuật. Rồi sau đó anh sẽ lập tức di chuyển ra sau đối phương và hạ gục hắn bằng một đòn duy nhất từ điểm mù.

Kế hoạch là vậy, thế nhưng khi anh vừa di chuyển ra sau đối phương, anh đã biến mất.

“Làm… làm sao như vậy được!?”

Anh đã định nhẹ tay.

Đối phương là một hoàng tộc. Anh biết dù họ còn học cùng nhau hay không cũng không quan trọng, sẽ rất tệ nếu như anh lỡ quá tay với cậu.

Thế nhưng, anh đã định nghiêm túc cho đến khi áp sát được cậu, và rồi anh nhận ra mình đang nằm trên sàn.

Jolt lẽ ra phải có lợi thế áp đảo cậu.

Anh đã cố gắng rất nhiều, thậm chí còn trước khi mọi người nhận thức được sự tồn tại của mình. Thay vì không làm gì cả ngày như trong kiếp trước của mình, anh ngày qua ngày đều cố gắng cải thiện bản thân.

Thậm chí khi còn là một đứa bé chưa biết đi, anh đã thành thạo một phép phòng thủ cực kì mạnh mẽ. Lẽ ra sau khi chạm đến cấp độ như vậy, không đòn tấn công nào có thể chạm vào anh mới phải.

『Cái 'cố gắng' mà anh nói là ngồi chọn ma thuật từ hệ thống hết lần này đến lần khác đấy à?』

Jolt giật mình bởi giọng nói đột nhiên vang lên trong đầu và nhìn lên.

Ở đó là một cậu trai đẹp mã. Bất cứ ai nghe thấy giọng cậu cũng sẽ nghĩ rằng cậu là hoàng tử của nào đó

Cậu là Darian, tam hoàng tử của vương quốc Mani. Cậu là người nổi bật nhất trong số học sinh năm nhất.

『Xin lỗi vì đã làm anh ngạc nhiên. Nhưng đừng lo. Ta chỉ có thể chạm đến bề mặt của anh thông qua hệ thống mà thôi. Ta vẫn chưa thể đi sâu vào trái tim của một người được.』

Jolt rất sốc khi biết giọng nói trong đầu mình là của Darian.

Dù cho anh không nhớ đã cho phép cậu vào tâm trí mình, nhưng cậu đã tự làm điều đó theo ý cậu.

『Ý cậu là sao, "Hệ Thống" là gì?』

Anh trả lời trong đầu mình. Darian nở một nụ cười nhẹ khi nghe vậy.

『Anh là một người chuyển sinh đúng không?』

Jolt Hoang mang. Anh đã giấu việc mình là người chuyển sinh với mọi người. Lẽ ra không ai có thể biết về nó.

『Sao thế? Anh đừng bảo tôi là anh chưa từng mở Menu của Hệ Thống ra nhé?』

Dĩ nhiên là anh có.

Đó là lợi thế của anh nhờ vào việc là người chuyển sinh.

Thế giới này có không ít người có thể sử dụng Phước Lành. Nhưng đáng lí ra anh mới là người duy nhất có thể truy cập Giao Diện Người Dùng và chọn một phép thuật từ đó.

Trong khi những người khác cần trượng, bùa, hay vòng ma thuật để sử dụng được ma thuật, thì tất cả những gì anh cần làm chỉ là mở Menu Hệ Thống ra và chọn một ma thuật từ đó.

Anh không cần phải biết gì về ma thuật. Chỉ cần chọn là câu chú có thể sử dụng được, sức mạnh và độ chính xác sẽ được tăng lên bằng cách sử dụng chúng liên tục.

『Mà, đúng là ma thuật của anh cũng có mạnh hơn đấy. Ta nghĩ hẳn phải có chút nỗ lực trong đó nhỉ.』

Jolt theo phản xạ đứng dậy, anh cảm nhận được nụ cười khinh bỉ đang thoát ra từ miệng cậu..

Rồi anh quay sang đối mặt với Darian.

『Bộ anh định ra sau ta rồi đánh lén nữa sao?』

“Câm mồm!”

Anh không cho phép mình thua.

Nếu anh để thua, thì mọi thứ sẽ lại như trước. Một thứ gì đó đã vỡ sẽ không bao giờ có thể lành lại hoàn toàn. Anh biết điều đó quá rõ từ chính trải nghiệm trước đây của mình.

Jolt mở Menu Hệ Thống và chọn một kĩ năng bậc 4 ‘Phân Rã’.

Rồi anh lựa chọn tầm đánh của kĩ năng.

Darian nhanh hơn anh nên cậu có thể dễ dàng tránh được nó.

Nếu đã vậy…

Tất cả những gì anh cần làm là một phạm vi thật lớn sao cho không thể nào chạy thoát.

Anh cài phạm vi của ma thuật là một trăm mét bán kính xung quanh anh.

‘Phân Rã’, đúng như cái tên của nó, đó là một phép phá hủy cấu trúc mọi thứ và đổ sập. Nó có thể nén lại thành một tia để bắn đến một mục tiêu cụ thể, và cũng có thể dùng để phá hủy diện rộng.

Dĩ nhiên khi làm vậy, anh không chỉ giết mỗi thành viên hoàng tộc. Mà cả học viện cũng sẽ bị phá hủy, và mọi thứ xung quanh anh đều sẽ trở thành cát bụi, kể cả con người.

Nhưng Jolt không quan tâm.

Anh chỉ nghĩ rằng nếu anh thua ở đây, mọi thứ sẽ lại rối tung lên như trước.

“Chết đi!”

Kĩ năng đã được kích hoạt.

Thế nhưng nó lại không như Jolt nghĩ.

Mọi thứ lẽ ra phải trở thành cát bụi ngay lập tức. Thế mà, khung cảnh trước mặt anh lại chẳng thay đổi.

Ma lực của cậu đã hoàn toàn cạn kiệt.

Thế nên kĩ năng chắc chắn đã được kích hoạt.

Thế nhưng lại chẳng có gì xảy ra.

Có khả năng nó không thể ảnh hưởng lên Darian.

Hiệu ứng kĩ năng có lẽ đã bị giảm hoặc chặn lại bởi một ma thuật phòng thủ bậc cao nào đó.

Nhưng không có chuyện gì là thế nào? Dù cho Darian có đỡ được nó đi nữa thì cũng không thể nào cậu có thể bảo vệ được khu vực xung quanh.

『Xin lỗi nhưng ta đã phân tích ma thuật của anh và vô hiệu hóa nó rồi.』

Hai vai của Jolt trở nên nặng trĩu.

Anh không nghĩ có người có thể làm chuyện đó.

Sau cùng, anh có thể tự do chọn và kích hoạt những ma thuật dạng kĩ năng của anh.

Anh tin rằng việc phân tích hay nghiên cứu gì cũng đều sẽ vô dụng.

Darian tiến về phía anh, nhưng Jolt vẫn giữ nguyên vẻ mặt ngẩn ngơ.

『Thật ra, ban đầu ta cũng có hơi hoảng một chút đấy. Trong lần phân tích đầu tiên, ta đã bảo toàn được tính mạng mình nhưng cả học viện đều biến thành cát bụi cả. Đây là lần thứ hai của ta, phân tích kĩ năng của ngươi cũng không dễ đâu.』

Darian nói như thể đang tự cảm phục bản thân, nhưng nghe giọng cậu khiến Jolt cảm thấy lạnh sống lưng.

Nếu những gì cậu nói là thật, Darian thậm chí có khả năng điều khiển không-thời gian.

Ai có thể chống lại một người như vậy?

『Cậu… là cái quái gì vậy…?』

『Ah, cũng không có gì đâu. Cũng như chức nghiệp của cậu là Ma Võ Sư, của ta là Kĩ Sư Hệ Thống.』

Đó là một chức nghiệp anh chưa nghe bao giờ. Nhưng Jolt đã mường tượng ra khả năng của nó

Đó hẳn là sức mạnh có khả năng can thiệp vào hệ thống của thế giới.

Nó có thể vô hiệu hóa những kĩ năng trong Hệ Thống, và nó còn cho phép cậu điều khiển thời gian thông qua Hệ Thống.

『…Giết tôi đi…』

Anh có thể làm gì trước một đối thủ như vậy? Jolt rơi vào tuyệt vọng.

Vô vọng rồi. Cứ tiếp tục sống như này chỉ tổ phí cuộc đời lần nữa mà thôi.

『Không đâu, nếu ta đã muốn giết anh thì ta đã không lòng vòng như vậy nãy giờ rồi.』

Darian cúi xuống bên cạnh và nhìn vào mặt Jolt.

『Hãy tham gia với ta. Sau cùng, ta không thể để một người chuyển sinh như anh một mình được.』

Jolt hoang mang lắc đầu.

Anh không hiểu cậu đang nói gì.

『Ừ thì, quả thật những người chuyển sinh như anh có thể giết bất cứ kẻ nào cản đường mình. Nhưng mà, chẳng phải cuộc sống như thế rất cô đơn sao? Thôi nào, đừng chần chừ nữa. Ta biết anh cảm thấy thế nào mà.』

Jolt không còn lựa chọn nào khác ngoài gia nhập đội quân của Darian.

＊ ＊ ＊ ＊ ＊

Nằm dưới sự bảo bộ của một cá thể mạnh mẽ tốt hơn nhiều so với những gì anh nghĩ.

Darian có thể dễ dàng làm mọi việc mà với anh phải tốn rất nhiều công sức mới đạt được.

Jolt công nhận sức mạnh tuyệt vời của Darian với tư cách là thuộc hạ của cậu, nhưng anh cũng rất khâm phục và khen ngợi cậu.

Anh thực sự cảm thấy tự hào vì được ở bên một người như vậy.

Ban đầu anh nghĩ mình sẽ phải rất khổ sở khi là thuộc hạ của Darian, nhưng mọi chuyện vẫn không có gì khác bình thường.

Đó là nhờ vào sức hút và đầu óc phóng khoáng của Darian giúp cậu có thể giao tiếp với nhiều loại người khác nhau.

Dần dần, Darian bắt đầu thu nạp thêm nhiều người chuyển sinh hơn nữa.

Sau cùng, có rất nhiều người giống Jolt ở thế giới này.

Không có sự khác biệt nhiều giữa các người chuyển sinh, nhưng sức mạnh của họ sẽ phụ thuộc vào cuộc sống ở kiếp trước của họ.

Có vẻ như, vì kiếp trước của anh không có gì đáng kể nên Jolt không thực sự có thể so sánh với những người chuyển sinh

khác. Vậy nên họ có lẽ làm được những gì mà Jolt phải rất cố gắng mới làm được.

Darian tập hợp những người chuyển sinh cậu thu nạp được thành một đội, thứ mà sau này được biết đến với cái tên Đội Quân Bất Khả Chiến Bại.

Họ không tìm kiếm sức mạnh. Sau cùng, chỉ mỗi Darian là đã rất mạnh rồi.

Anh không hiểu mục đích của cậu là gì.

Darian là một thành viên trong hoàng tộc, vậy mà cậu lại không hề hứng thú với ngai vàng.

Với sức mạnh của cậu, cậu thừa sức để chinh phục cả Ma Giới ở bên dưới thủ đô, nhưng Darian lại chưa từng đến đó bao giờ.

Theo như cậu bảo, Ma Giới vốn dĩ đã là một phần trong cuộc sống của mọi người. Cậu muốn tránh thay đổi điều đó nếu có thể. Và nếu cậu đi thì sẽ dễ dàng chinh phục được nó.

Cậu đang làm một nhiệm vụ cá nhân. Một chuyến hành trình quanh đất nước vì mục đích ‘cải cách thế giới’.

Việc thành viên hoàng tộc đi đây đi đó quanh đất nước của mình là một điều phổ biến ở đây, nhưng mặt khác, rất hiếm khi nào họ rời khỏi đất nước mình.

Chu du quanh đất nước, lắng nghe về những điều bất bình và các vụ án, rồi nhanh chóng giải quyết tất cả chúng.

Với Jolt, có vẻ như Darian đang tìm kiếm thứ gì đó ở bên ngoài.

“Gần đây có rất nhiều vụ cướp bán quỷ xảy ra.”

Một ngày, Darian phát hiện ra một vụ cướp các nô lệ bán quỷ.

Đội Quân Bất Khả Chiến Bại sẽ không hành động chỉ vì vài vụ cướp vặt như vậy.

Bán quỷ giống như đồ vật tầm thường, dù cho họ có thuộc sở hữu của quý tộc đi nữa thì đó cũng chỉ là cướp. Những chuyện như vậy nên để người bị hại tự lo.

Tuy nhiên, chuyện sẽ khác nếu như chuỗi vụ trộm này là do cùng một người. Hơn nữa, có vẻ còn có một vampire tham gia

vào chuyện này.

Sẽ rất khó khăn nếu để một người bình thường xử lí. Đó là lí do vì sao cần đến Darian và Đội Quân Bất Khả Chiến Bại của cậu.

———

Zard: Ehem! Có hơi ngại khi phải nói điều này nhưng vì đã kịp eng nên bộ này sẽ delay tiếp nhé :v

Thành thật xin lỗi các bạn vì mới quay lại được 3 tuần đã phải ngưng tiếp.

Discord Facebook

Chương 7: Thế thì cậu phải chết

Chúc các bạn buổi tối tốt lành.

Vì Eng đã chạy lại nên bộ này cũng sẽ chạy lại theo, lịch up sẽ cũng là 19h30 tối thứ 6 hằng tuần cho đến khi kịp eng, mong các bạn ủng hộ.

———-

“Hả? Đếm ngược sao? Tốt thôi! Cứ thoải mái đi!”

Robert tiến ngựa về phía cậu trai như thể đang muốn khiêu khích.

Jolt nhìn cậu trai bằng ánh mắt đáng thương cho những gì cậu sẽ trải qua tiếp theo mà không hề hay biết.

Không như những người tái sinh khác giống Jolt và đồng đội của anh, nét của cậu trai này rất giống người nhật.

Nhưng bởi cậu là kẻ thù nên không có chỗ cho sự nhân nhượng. Đánh giá khả năng của cậu bằng tất cả những gì anh có là lẽ thường tình. Nhưng rồi kết quả cho thấy cậu chỉ là một thằng nhóc Vô Phước.

Hơn nữa, cho dù cậu có sử dụng phước lành thì nó cũng vô dụng trước Darian, người vốn đã rất có kinh nghiệm xử lí bằng Bộ Giáp Bất Bại.

“Chết đi.”

Cậu trai chỉ tay về phía Robert.

Anh như muốn phì cười. Thật ngu ngốc khi lấy nó là lời chống cự cuối cùng.

Jolt hình dung về những gì sắp xảy ra với cậu.

Trừ việc bị hành hạ đến mức không nhận ra, cậu sẽ không bị giết, đó là bởi Robert được biết đến như một tên bạo lực máu lạnh. Hắn sẽ tra tấn cậu bằng những biện pháp không gì miêu tả được cho đến khi cậu đến giới hạn, nhưng cậu sẽ không thể chết cho dù có van xin đến mức nào.

Nhưng Robert bỗng ngã khỏi ngựa.

Jolt không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Robert đang lao như một con trâu điên bỗng dưng ngã xuống và ngừng di chuyển.

“Tôi có thể giết bất cứ ai ngay lập tức. Vậy nên làm ơn đi cho.”

Cậu trai giải thích một cách đơn giản.

Không còn lựa chọn nào khác ngoài từ bỏ.

Cậu trai như thể đang ngụ ý bảo vậy khi cậu giải thích, không ai là không hiểu điều đó.

Tất cả đều hiểu rất rõ ý nghĩa của những từ đơn giản ấy.

Robert đã bị giết bởi cậu trai này.

Nhưng không ai biết làm cách nào.

Xác Robert vẫn còn bộ quân phục được tích hợp Bộ Giáp Bất Bại mà Darian đã tạo ra.

Nó như một thánh vật. Trước kia, Darian đã từng triệt tiêu ma thuật của Jolt làm ví dụ và yểm khả năng ấy vào bộ quân phục làm từ vải thường để bất ai cũng có thể sử dụng nó.

Năng lực được yểm vào có khả năng phân tích bất cứ loại ma thuật nào, kể cả những đòn phi tự nhiên có thể nhìn thấy được hay đòn công kích hệ nguyên tố và vô hiệu hóa chúng, điều đó cũng áp dụng với các đòn tấn công vật lí.

Nó đã can thiệp vào hệ thống của thế giới.

Bộ áo giáp trở nên bất khả chiến bại là nhờ vậy.

Đó là phát minh dị thường của Darian, và chưa ai có thể phá hủy bộ giáp này.

Với những kẻ mắc kẹt trong hệ thống, sự tồn tại của bộ giáp là ngoài sức tưởng tượng.

Trong thế giới này, Phước Lành là một thứ biểu trưng cho sức mạnh, và nó không là gì ngoài một hiện tượng do hệ thống điều hành.

Hệ quả là, sử dụng Phước Lành chắc chắn sẽ không thể phá được Bộ Giáp Bất Bại.

“Tên khốn! Người như ngươi tham gia Đội Quân Bất Khả Chiến Bại để làm gì hả?!”

Jolt buộc miệng la lớn tỏ vẻ không tin.

“Tốt thôi! Thưa ngài Darian, ngài không cần phải quan tâm đến loại người như vậy!”

Pháp sư Băng Hỏa Irene lên tiếng.

Jolt cố cản cô ta. Người phụ nữ này rất vô nhân tính.

Nếu cô ta sử dụng sức mạnh, một cơn bão khổng lồ với độ không tuyệt đối sẽ bùng lên ngay tại vùng đất này.

Jolt và đồng đội anh có thể sẽ không sao nhờ bộ giáp, nhưng những bán quỷ cần phải đoạt lại chắc chắn sẽ bị tiêu diệt.

Nhưng mối lo lắng đó đã không cần quan tâm nữa.

Irene dừng lại nửa chừng và ngã xuống.

Jolt nhận ra hai người đã chết.

Trạng thái trong hệ thống của họ bảo rằng họ đã chết. Ai cũng có thể xem trạng thái bằng cách dùng lệnh của hệ thống.

Tất cả đồng đội của anh ở đây đều xác nhận rằng họ đã chết.

“Nếu các người tấn công thì tôi sẽ đáp lại. Và, nếu các người chạy ngay bây giờ, tôi sẽ không làm gì, thế nên mấy người có thể yên tâm chạy rồi đấy.”

Cậu trai nói sau khi giết Irene.

Nhưng điều đó chỉ càng khiến cậu trai này thêm khó hiểu.

Hệt như ban nãy, một người đã chết ngay sau khi cậu nói.

“Không thể làm….”

Barnard lẩm bẩm.

“Làm như tao sẽ cho phép chuyện này xảy ra ấy!”

Anh giận dữ rút kiếm, nhưng rồi cũng lập tức ngã khỏi ngựa.

Nạn nhân thứ ba.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Những gì cậu ta nói là thật. Cậu có thể lập tức giết bất cứ ai và sẽ phản công lại tất cả những người định giết cậu.

“Phục Sinh!”

Thalia sử dụng ma thuật lên ba người đã ngã xuống ấy.

Ma thuật Phục Sinh của cô là độc nhất vô nhị.

Trong quá khứ cô đã từng sử dụng Phục Sinh lên rất nhiều người bị phá hủy đến mức không còn nhận ra và cô đã có được biệt danh Pháp Sư Trụy Lạc từ việc chơi đùa với mạng sống của họ.

Nhưng bây giờ hiệu ứng ma thuật lại không hề xuất hiện.

Ngay từ đầu, nguyên nhân cái chết của họ vẫn chưa rõ.

Họ không hề bị thương. Dù vậy, họ vẫn chết. Họ hoàn toàn bất động.

“Chuyện gì thế này?! Đa Phục Sinh!”

Đó là một cấm thuật không được phép niệm lên người sống.

Nó như một sự chuyển đổi vô nhân đạo khi chồng chất những thứ ngoại lai lên cơ thể và linh hồn.

Nhưng kết quả vẫn vậy.

Thalia mất hết sức lực và ngã gục xuống, và cô cũng đã trở nên bất động.

“Thấy rồi chứ? Bộ mấy người bị ngu à?”

Cậu trai bực bội hỏi.

Bốn người đã chết.

Quả nhiên, không còn ai dám đâm đầu một cách vô nghĩa vào chỗ chết nữa.

* * * * *

Thế này là quá bất thường.

Đó là suy nghĩ thật sự của Jolt.

Bốn người đột nhiên đứng lại và ngã xuống ngựa.

Những gì đã xảy ra thật sự là quá bất thường.

Từ việc quan sát lời nói và hành động, rõ ràng thủ phạm chính là cậu trai kia.

Nhưng như thế là quá khó tin. Những gì cậu trai làm là không thể tưởng tượng được

Người đầu tiên ngã chết vì cậu ra lệnh. Nhưng tất cả chỉ có vậy thôi ư? Một người bình thường không thể chết chỉ vì bị ra lệnh được.

Không hề có dấu tích cho thấy cậu đã sử dụng ma thuật, cả những thứ công cụ khác lại càng không. Theo như năng lực dự đoán của Jolt, cậu ta không làm gì cả.

Không còn cách nào ngoài việc phải tin

Với những nguyên nhân không rõ, bốn người đã chết.

Bây giờ sẽ thật ngu ngốc khi nghĩ có thể lao vào cậu ta mà không bị gì.

Lúc này không còn cách nào khác ngoài nhắm mắt làm ngơ, cho dù việc đó có vô lí đến đâu đi chăng nữa.

Sẽ an toàn hơn nếu xem như đồng đội của cậu đều nghĩ vậy. Tất cả đều đồng lòng với suy nghĩ làm gì khác ngoài chuyện đó sẽ thật không khôn ngoan.

Mọi người đều đứng lại.

Chỉ còn tiếng kêu bất mãn của lũ ngựa vang vọng khắp thảo nguyên.

— Lạ thật … cứ mỗi lần mấy chuyện thế này xảy ra là y như rằng sẽ chẳng có tốt cả!

Jolt rất hạnh phúc.

Anh đã trốn thoát được cuộc đời đổ nát ở kiếp trước và sống một cuộc sống mới.

Mọi thứ đều rất suôn sẻ.

Thứ bất lợi duy nhất là anh không được tự do sử dụng sức mạnh và làm những gì mình muốn. Nhưng anh vốn đã tìm thấy niềm vui từ việc được sống dưới trướng của một người tuyệt vời đến vậy.

Jolt hối hận vì đã có những hành động đáng ghê tởm.

Anh sẽ giết bất cứ ai anh ghét và cặp kè với bất cứ người phụ nữ nào anh thích. Với sức mạnh anh có, anh có thể làm mọi thứ, nhưng liệu đó có phải là ý định của anh không thì vẫn chưa rõ.

Anh sẽ lầm đường lạc lối nếu được cho quá nhiều sự tự do. Jolt là loại người như vậy, và anh sẽ cảm thấy biết ơn nếu được đi theo một người mạnh mẽ như Darian.

Thế nên anh không cần phải nghĩ đến chuyện đúng sao.

Darian luôn đúng. Và Jolt sẽ thỏa mãn chỉ với điều đó.

Dù nhìn thế nào, Jolt là người coi bán quỷ như một loại công cụ và thậm chí giết cả những người dân vô tình cản đường anh, nhưng tất cả sẽ ổn chỉ cần đó là mong muốn của Darian.

Đó là một kiểu mẫu thường thấy của nhóm người với mục tiêu tái thiết thế giới.

Đơn giản hơn, dù chuyện có phức tạp hay khó khăn đến đâu, có là Ác Ma làm theo lệnh của Quỷ Vương hay lũ Vampire trở thành kẻ thù, mọi chuyện sẽ vẫn ổn.

Jolt và đồng đội của anh sẽ hết lòng ca ngợi Darian người sẽ làm được gì đó trong những tình huống như vậy. Và chuyện đáng lẽ phải diễn ra như vậy.

Thế mà….

Bốn người đã chết trong nháy mắt.

Thật khủng khiếp.

Cậu trai lơ đễnh đứng đó và không hề có ý định giết chóc, nhưng Jolt và đồng đội của anh không ai có thể phản kháng và chỉ đơn giản là chết.

Mấu chốt không hề được tìm thấy. Như thể một mảnh quan trọng của trò xếp hình bị mất. Toàn bộ chuyện này tạo cho họ cảm giác rối rắm khó chịu cứ như có một lỗ hổng trong kí ức của họ.

Cậu trai chắc chắn đã làm gì đó, nhưng không ai biết cậu đã làm gì.

Họ hoàn toàn không hiểu. Và điều đó đáng sợ hơn bất cứ gì.

“Là cậu làm sao?”

Darian bình thản hỏi. Jolt cuối cùng cũng xoay sở lấy lại bình tĩnh.

Darian không hề sợ.

Nếu vậy, cậu hẳn sẽ làm gì đó trong hoàn cảnh này.

“Ừ. Nếu cậu hiểu rồi thì làm ơn đi đi.”

“Tôi không thể làm vậy được.”

Hai người họ đều trao đổi một cách đầy bình tĩnh.

Họ đã bộc lộ một phần sức mạnh thật của họ cho nhau. Nhưng cả hai đều không có vẻ gì là bị dao động.

Jolt quyết định tin vào Darian.

Sẽ là lẽ thường nếu Jolt nghĩ cậu sẽ hoảng vì không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nhưng Darian chắc chắn sẽ làm được gì đó

Từ trước đến giờ, Darian đã đánh bại vô số đối thủ đáng gờm. Lần này cũng sẽ như vậy. Jolt tin rằng Darian sẽ xoay chuyển được tình thế như mọi khi.

“Tại sao? Nếu cậu không lấy lại được mấy cô bán quỷ đây thì cậu nên rút đi chứ.”

“Hmm. Ta đã cứ nghĩ mình không cần giải thích rồi chứ. Cậu có biết bán quỷ dùng để làm gì không?”

“… Rào chắn chăng?”

Cậu trai trả lời sau một hồi suy nghĩ. Cậu có vẻ không biết chi tiết nhưng hẳn cũng đại khái nắm được tình hình.

“Phải. Ta có thể bỏ qua trò truy bắt này. Nhưng thế giới này tồn tại rất nhiều hiểm nguy. Nhằm chống lại nó, chúng ta cần rào chắn. Vậy nên bán quỷ rất cần trong việc chế tạo rào chắn.”

“Thì sao?”

“Ta biết coi con người như một con số thì không tốt, nhưng để cứu một triệu người, bọn ta đôi lúc sẽ hi sinh một trăm người. Cậu có đồng ý không? Thật ra, đó chính xác là thứ mà đất nước nào cũng có cả, phải chứ?”

“Tôi hiểu ý cậu đang muốn nói, nhưng nó không liên quan gì đến tôi cả.”

“Takatou! Cậu có thể nói giảm nói tránh một chút được không vậy?”

Cô gái đứng cạnh cậu trai, người trông có vẻ khác biệt, nói xen vào.

Có vẻ như cô có phần nhạy cảm hơn cậu.

“Cậu chắc chứ? Nếu cậu giúp lũ bán quỷ đó, hàng triệu người sẽ chết đấy.”

“Cậu mạnh mà đúng không? Dù có không chặn được thì cậu vẫn còn phương án đánh bại tất cả kia mà.”

“Cậu sẽ không biết trừ khi nó xảy ra. Ta muốn phòng ngừa mọi thứ khi còn có thể.”

Không có đối thủ nào mà Darian không thể đánh bại.

Thế nhưng chưa thể nói gì về quy mô và hậu quả của trận chiến. Khả năng những thiệt hại không đáng có sẽ xảy ra. Bởi vậy họ đều muốn giải quyết chuyện này mà không phải đánh nhau hơn.

“Cậu biết gì không? Ta không quan tâm đến lũ bán quỷ này nữa. Ta thà tập trung vào đám bán quỷ khác còn hơn là ở đây dây dưa về chuyện phòng ngừa nguy hiểm với cậu.”

Darian vừa xuống ngựa vừa nói ra suy nghĩ của mình. Jolt hoàn toàn không hiểu hết được ý đồ của Darian.

“Vì cậu, nên ta sẽ không rút lui.”

“Là vì tôi đã giết đồng đội của cậu sao?”

“Đó cũng một lí do. Bình thường thì nó sẽ bị gán vào tội giết người ở đất nước ta. Hình phạt ra sao thì ta không rõ, nhưng có ta, một hoàng tộc làm nhân chứng, cậu sẽ không thoát được đâu.”

“Biết là nói thế này cũng vô dụng, nhưng tôi chỉ tự về mà thôi.”

Cậu trai thậm chí còn không để tâm đến chuyện mình đang bị đe dọa.

Thế giới này không phải là một nơi yên bình mấy. Jolt cũng đã từng giết người.

Thế nhưng anh không phải là không thấy bứt rứt với việc giết chóc.

Nói cách khác, có thể anh sẽ thấy thích thú khi dẫm đạp một đối thủ khó ưa. Nhưng cho dù có thứ cảm xúc lệch lạc này, lòng anh vẫn cảm thấy gì đó luyến tiếc khi người bị giết là đồng đội của anh.

Vậy mà cậu trai lại chẳng có chút cảm xúc gì. Đó là một trong những lí do khiến Jolt cảm thấy kinh hãi.

“Cậu giết bạn của ta khi mà họ còn chưa làm gì cậu. Bộ cậu không thấy tội lỗi sao?”

“Nếu tôi chỉ đứng đó mà không làm gì thì tôi sẽ là người bị giết ở đây. Thế nên đành chịu thôi.”

“Thật vậy ư? Với ta thì chuyện đó là tội vu khống. Cậu chỉ đang nói theo quan điểm của mình. Cậu không hề có bằng chứng xác thực nào. Cậu cho rằng cậu sắp bị giết nên cậu đã giết họ trước. Lí do đó không phải là chính đáng đâu.”

“Tôi không định biện hộ và cũng không định thuyết phục cậu phải tin. Yêu cầu duy nhất của tôi là tất cả các người hãy rời đi. Chỉ vậy thôi.”

Cậu trai trông có vẻ khó chịu.

Dù vậy, cậu không đi xa đến mức giết Darian. Thế nhưng nếu tình hình có ngược lại đi chăng nữa, cậu trai ấy hẳn cũng sẽ bị đối xử như vậy

“Cậu bảo là cậu có thể giết đối phương ngay lập tức mà không cần phải làm gì nào đúng chứ?.”

“Phải.”

“Vậy, khi cậu cảm thấy mình sắp bị giết, cậu sẽ dễ dàng giết chết đối phương để phòng ngừa. Hay nói cách đó, nó phụ thuộc vào cảm giác của cậu. Cậu có thể giết chết một người mà cậu chỉ hơi ghét một chút chỉ bằng suy nghĩ. Cậu có nhận thức được điều đó nguy hiểm thế nào không?”

“Ừ, tôi biết rất rõ đấy chứ.”

Cậu trai trả lời với vẻ hãnh diện.

“Vậy sao. Thế thì cậu phải chết. Cậu là thứ không được phép tồn tại.”

“Tôi cũng thường hay bị nói vậy.”

“Nè nè chờ đã! Tớ không nghĩ họ có quyền đánh giá cậu như vậy đâu!”

Cô gái xen ngang. Cậu trai thì không nghĩ gì nhiều, nhưng khuôn mặt của cô lại ngập tràn sự giận dữ.

“Dĩ nhiên là bọn ta có thể. Mọi sinh vật sống, những người có thể bị giết bởi cậu ta, tất cả đều có quyền lên án.”

Cô gái trở nên im lặng sau khi nghe lời phản bác, nhưng vẻ mặt của cô lại hiện rõ sự phẫn nộ vì không thể làm gì. Không cách nào có thể phủ nhận lời của Darian, cô trông rất bất mãn.

“Mà, giờ hỏi vậy cũng trễ rồi, nhưng ta vẫn sẽ hỏi. Cậu có bao giờ định giết bản thân không?”

“Thật đấy à, hỏi vậy cũng trễ lắm rồi đấy. Nếu tôi có định đó thì tôi đã làm xong từ lâu rồi.”

“Phải rồi nhỉ.”

“Để tôi nói lại lần nữa, tôi sẽ không làm gì nếu các ngươi chịu để yên cho tôi … mà, nếu theo chiều hướng này thì tôi chưa từng được ai để yên cho và cứ bị tấn công không thôi …”

Cậu trai làm vẻ mặt phức tạp.

Đó là vẻ mặt pha lẫn giữa sự chán nản và phiền phức, nhưng không hề có chút căng thẳng.

Có vẻ cậu tự tin rằng có thể xử lí mọi con bài của Darian trong việc cố giết cậu.

“Ta không thể để cậu sống lâu hơn được. Đó là kết luận của ta.”

“Ờ, tôi hiểu mà. Ngay cả tôi cũng không muốn để ai đó như tôi được sống đâu.”

“Thật điềm tĩnh. Cậu đang đánh giá thấp bọn ta vì nghĩ mình sẽ không bị giết sao?”

“Tôi không xem mình là bất bại. Bất cứ ai có sức mạnh hơn tôi thì sẽ giết được tôi thôi.”

“Ta hiểu rồi. Vậy thì cứ thế đi. Cậu biết đấy, không phải vô tình mà chúng ta gặp được nhau đâu. Định mệnh hẳn đã sắp xếp để ta có thể giết cậu ngay lúc này.”

Cũng như cậu trai, Darian không hề mất đi sự bình tĩnh của bản thân mặc cho cậu biết cậu trai kia có thể làm được gì.

Điều đó chỉ có nghĩa là cậu đã tìm ra cách.

Darian thảnh thơi đi về phía cậu trai.

Jolt hoàn toàn tin vào chiến thắng của Darian.

Discord Facebook

Chương 8: Không có học sinh cao trung nào như cậu đâu! Có cần tôi đặt cược mạng sống của mình để chứng minh điều đó không

Chúc các bạn buổi tối tốt lành.

_____

Darian sử dụng Ngưng Đọng Thời Gian. (The World!!!)

Nói đúng hơn, thứ này có vẻ hơi khác nhưng đây là cách mà Darian nhìn nhận về nó.

Trong không gian này chỉ mỗi Darian có thể tự do di chuyển. Không khí xung quanh cậu vẫn trôi như thường giúp cho việc thở là hoàn toàn khả thi. Nếu ta chạm vào Darian thì ta cũng có thể di chuyển tự do như cậu.

Năng lực có thể giết bất kì thứ gì ngay lập tức quả thật rất đáng sợ.

Nhưng nếu nó kích hoạt theo ý chỉ của cậu ta, thì cách phản công lại rất đơn giản.

Cậu chỉ cần không cho nó kích hoạt.

Cậu ta phải chết trước khi kịp cảm nhận được bất kì sát ý nào.

Đồng đội Darian đã bị giết khi đang tấn công.

Đúng hơn thì cậu ta như sở hữu năng lực có thể cảm nhận và dự đoán đòn tấn công. Nếu thời gian bị dừng lại, năng lực của cậu ta sẽ trở nên vô dụng.

Darian đánh giá rất cao năng lực dừng thời gian tối thượng của mình trong việc giải quyết vấn đề.

Tuy rằng dừng thời gian là một năng lực rất tiện dụng, nhưng nó cũng có một vài điểm yếu.

Ma thuật lẫn kĩ năng đều không thể sử dụng trong Ngưng Đọng Thời Gian.

Không chỉ vậy, nếu Darian ném một thứ gì đó đi, thì nó sẽ dừng lại ở một điểm rất gần với cậu, điều này khiến cho việc tấn công tầm xa là vô ích.

Kết quả là nếu muốn đánh bại đối phương trong khi thi triển Ngưng Đọng Thời Gian, cậu cần phải đến gần và trực tiếp tấn công.

Những ngọn cỏ ngắn ngủn trải dọc khắp thảo nguyên di chuyển mỗi khi chúng chạm vào Darian và khi cậu ta nhấc chân lên, chúng liền trở lại trạng thái bất động.

Darian vòng ra sau cậu trai để đề phòng.

Cậu trai chắc chắn sẽ không nhìn thấy Darian bởi hiệu ứng của Ngưng Đọng Thời Gian, nhưng cứ phòng ngừa thì vẫn hơn.

Khi cậu trai đã nằm trong tầm của thanh kiếm, Darian đứng lại.

Từ góc nhìn của Darian, cậu trai hoàn toàn bất động.

Sẽ không có phản ứng nào xảy ra trong đầu cậu lúc này.

Cậu ta chắc chắn sẽ bất lực bị giết bởi cậu không thể cảm nhận được sát ý của Darian.

— Rắc rối duy nhất là kiếm mình không chém qua được da cậu ta.

Darian xét thấy chuyện đó khó có thể xảy ra.

Không có bằng chứng nào về việc ma thuật, pháp cụ, hay kĩ năng đã được sử dụng.

Cậu ta chỉ là một con người. Một khi lưỡi kiếm của Darian chém vào, cậu chắc chắn sẽ bị cắt làm đôi. Đó là chuyện chắc chắn sẽ xảy ra.

Darian dò xét mọi chi tiết dù là nhỏ nhất để bảo đảm.

Cho dù Ngưng Đọng Thời Gian tiêu tốn một lượng ma lực khổng lồ, Darian vẫn có thể duy trì nó ít nhất một tiếng đồng hồ

Không có gì phải vội.

Darian cẩn thận quan sát suốt 10 phút và tin rằng không vấn đề gì.

Nếu phần đầu bị đập nát trong tức khắc, mọi hành vi gây nguy hiểm khác đều sẽ dừng lại. Thậm chí đến cả một cơ hội để phản công cũng không có. Cho dù năng lực mang hiệu ứng Tức Tử có tồn tại, thì phát này sẽ kết thúc nó ngay lập tức.

Việc xử lí một đối thủ bất động thường sẽ rất khác và tạo cho ta một cảm giác mơ hồ. Thế nhưng khung cảnh ấy sẽ sớm được hiện rõ.

Đầu cậu ta sẽ bị chém theo chiều chéo từ bên phải xuống. Một cú tương tự ở bên trái. Cuối cùng là một nhát thẳng đứng từ trên đỉnh đầu xuống dưới háng và cắt cả cơ thể cậu ra làm đôi.

Cậu ta chắc chắn sẽ chết ngay từ nhát đầu, nhưng cẩn thận vẫn hơn không.

Darian rút kiếm.

Và rồi, cậu bắt gặp một ánh mắt.

“Hở?!”

Nó đột nhiên xuất hiện ngay cả khi Darian chưa chạm vào thứ gì.

Một con mắt.

Nằm ngay khoảng không giữa Darian và cậu trai.

Nó nhắm rồi lại mở ra.

Nó không chỉ là một cái nhãn cầu. Con mắt hình bầu dục rõ ràng có cả mí mắt.

Chớp.

Chúng liên tục lần lượt xuất hiện từng cái một.

“Eek!”

Trong vô thức, Darian ré lên.

Nó xảy ra trong nháy mắt.

Tại không gian mà Ngưng Đọng Thời Gian được kích hoạt, ta không thể biết đã bao lâu trôi qua.

Thế nhưng, từ hư không, vô số những con mắt xuất hiện và ngập kín cả không gian này.

Mắt. Tròng mắt. Đồng tử mắt.

Tất cả chúng đều đang dán chặt lên Darian. Tất cả những con mắt đều đang nhìn chằm chằm về phía Darian.

Darian run rẩy kinh hãi.

Tất cả nhãn cầu đều run lên như đang cố khớp với cơ thể hơi run rẩy của Darian. Chúng cứ nhìn Darian, dõi theo từng nhất cử nhất động của cậu. Dù vậy, Darian vẫn rút thanh kiếm ra.

Giữ nguyên ánh nhìn của chúng, những con mắt chậm rãi di chuyển theo chuyển động của mũi kiếm.

Từng cử động của Darian đều đang bị quan sát.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cậu vung kiếm?

Liệu chúng sẽ cứ nhìn vậy thôi chăng?

Linh tính mách bảo rằng chúng chắc chắn sẽ làm gì đó với cậu.

Đây là kết thúc.

Chỉ cần cậu hơi đưa mũi kiếm về phía cậu trai, cậu sẽ bị giết. Đó là điều chắc chắn.

Và nó sẽ khủng khiếp hơn gấp bội lần việc bị giết.

Darian cuối cùng cũng đã hiểu về sự bất thường này.

Nó có liên quan đến những con mắt đây. Chúng ép cậu phải hiểu.

Những ánh nhìn dữ dội như đang bảo cậu liệu mà suy nghĩ.

Bất chợt, cậu nhận ra.

Bản thể thật của cậu trai không phải thứ đang ở trước mặt cậu lúc này.

Có nghiền nát đầu của cậu cũng không khiến cho bản thể thật của cậu có lấy một vết xước.

Nó nằm ngoài sự hiểu biết của con người, thậm chí nghĩ về việc đối đầu với nó thôi cũng quá ngu xuẩn. Chỉ có duy nhất một lời giải thích rằng bản thể thật của cậu là một thứ gì khủng khiếp, một con quái vật thực sự.

— Tại sao một thứ như vậy lại giả làm con người ở đây…?!

Hẳn là vì một thứ gì đó vô hình

Dù vậy, cậu vẫn sẽ không biết trừ khi chạm vào.

Một sự tồn tại tàn ác, xấu xa, và nó cứ như một trò đùa khốn nạn.

Thật ngu ngốc khi đối đầu với thứ đó

Darian hủy dừng thời gian.

* * * * *

Nghe thấy tiếng động từ đằng sau, Yogiri quay người lại.

“Ể? Sao mà…?”

『Nó không phải… Lăng Ba Vi Bộ Kĩ Xảo. Nhà Dannoura sẽ không bao giờ để bị thứ như vậy qua mắt.』

Darian, người lẽ ra đang phải ở trước, bỗng di chuyển ra sau cậu từ khi nào.

Tomochika và mọi người đều giật mình bởi khung cảnh bất thường ấy.

Darian đang quỳ.

Cậu như không còn sức để đứng và gục đầu xuống.

“Ngài Darian!”

Cả Đội Quân Bất Khả Chiến Bại ai nấy đều cứng người.

Không ai có thể hiểu chuyện gì đang xảy ra

“Tôi chỉ nói một lần nữa thôi. Xin hãy đi cho. Đó là yêu cầu duy nhất của tôi.”

Darian chậm rãi ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt cậu phờ phạc đến mức không thể nhận ra.

“… Ngươi… là gì …?”

“Dù cậu có thấy sao thì tôi cũng chỉ là một học sinh cao trung bình thường mà thôi.”

“Ha … hahahahaha!”

Darian đưa ngón trỏ bên tay phải của mình lên thái dương.

“Này!”

Yogiri, người có cảm giác xấu về chuyện sắp xảy ra, cố ngăn Darian.

Nhưng ngay từ đầu, cậu có thể làm gì?

Đáp lại tiếng tách phát ra, đầu của Darian vỡ tung.

Cơ thể cậu ngã xuống. Đội Quân Bất Khả Chiến Bại lập tức bỏ chạy ngay khi nhìn thấy cảnh đó.

"Tại sao?! Tớ không hiểu gì cả!"

『Umu. Không có học sinh cao trung nào như cậu đâu! Có cần tôi đặt cược mạng sống của mình để chứng minh điều đó không…?』

"Đừng!"

"Mình đã muốn tránh cái kết cục này rồi."

Kết quả thật khó có thể gọi là ổn.

Nhưng giờ, nó đã đáp ứng được yêu cầu của cậu nên cậu chỉ còn cách chấp nhận nó.

* * * * *

Darian đang bị choáng bởi cơn sốc đến từ cái chết.

Nó đã luôn thế này.

Bên trong đầu cậu rối tung cả lên, mọi giác quan đều trở nên hỗn loạn.

Cảm giác cứ như bị vô số màu sơn cùng lúc tạt vào mặt.

Âm thanh rè rè cướp lấy khả năng nghe của cậu. Mùi của bãi nôn xộc cả lên mũi. Một cảm giác kinh tởm lan khắp cơ thể như cả người đang nằm trong một thứ gì đó và bị nó len lỏi vào từng lỗ chân lông.

Cảm giác như thể bị ném vào một chiều không gian khác. Đó là tác dụng phụ của việc đi ngược lại quy luật thời gian.

— Nó là cái quái gì vậy …?!

Không một ai biết.

Nhưng nếu cậu đã biết về một cá thể như vậy có tồn tại, thì mọi chuyện sẽ ổn.

Cậu chỉ cần cố tránh mọi trường hợp phải giáp mặt nó sau này.

Con người không được phép đối đầu với nó

Cảm tưởng duy nhất của Darian đối đầu với nó hết lần này đến lần khác chỉ là một việc ngu xuẩn và vĩnh viễn sẽ không có chiến thắng nào dành cho cậu.

Cảm giác mù mờ giác quan dần biến mất. Darian thấy mình đang nằm trên giường.

Cậu đang nghỉ ngơi.

Mỗi khi cậu quay ngược thời gian, mọi thứ luôn tiện nghi thế này.

Chỉ cần chuyện xảy ra trước bình minh, sự hỗn loạn sẽ giảm bớt, cả mối lo về việc bị mọi người xung quanh nghi ngờ cũng sẽ được hạn chế đến mức tối thiểu.

Darian dần lấy lại nhận thức. Trước tiên cậu cần phải xem cậu đã quay ngược thời gian lại bao bâu.

Và rồi, cậu đã chạm mắt với nó.

“Aaaaaaaaaah!”

Vứt hết mọi phẩm hạnh, Darian hét như muốn lủng phổi.

Đáng lí ra cậu đã thoát khỏi nó, thế nhưng hàng vạn con mắt vẫn đang nhìn cậu chằm chằm.

“K-không thể nào! Lẽ ra đây phải là trước khi ta gặp nó chứ!”

Chợt cậu nhận ra và đồng thời cậu cũng đã bị nhận ra.

Cậu chắc chắn đã quay ngược thời gian nhưng những con mắt vẫn ở đó.

Câu trả lời rất đơn giản. Chúng vốn đã tồn tại trong mọi chiều không-thời gian ngay từ đầu.

Lẽ nào đây là một lời nguyền, là một thứ ô uế nào đó?

Kí ức cũng trở về theo trong quá trình quay ngược thời gian. Vậy có nghĩa kí ức của cậu sẽ không bị thay đổi.

Cho dù cậu có quay ngược đến đâu, Darian vẫn biết về sự tồn tại của những thứ đó.

Cậu không còn nơi nào để trốn.

Darian không thể giữ tỉnh táo được lâu hơn nữa.

Discord Facebook

Chương 9: Một tên rác rưởi thì vẫn là rác rưởi dù cho hắn có đi đến thế giới khác

Chúc các bạn buổi tối tốt lành.

———-

Jolt và đồng đội của anh ai nấy đều ra sức cưỡi ngựa bỏ chạy nhanh nhất có thể.

Cả tâm trí họ chỉ nghĩ đến việc chạy mà không hề quan tâm đến ngựa của mình.

Cậu trai sẽ không tấn công họ cho dù họ không chạy xa đến vậy. Nhưng dù biết là thế, họ vẫn không thể dừng lại.

Darian đã chết.

Và cậu đã tự sát.

Anh không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng anh chắc chuyện đó không hề bình thường, và khi được bảo hãy biến đi, anh không thể cứ ngồi đó thảnh thơi được.

“Cái quái gì vậy? Tại sao ngài Darian lại chết chứ?”

“Ta có nghe về chuyện này rồi! Khi mà ngài Darian đang trên bờ vực cái chết, ngài ấy có thể đi xuyên không-thời gian để trở lại quá khứ!”

“Vậy ý ngươi là ngài Darian sẽ quay lại cứu chúng ta sao?”

“Thật vậy sao, Jolt?”

Tất cả đều dồn dập trông cậy vào Jolt, một phó chỉ huy.

Mỗi người họ đều sở hữu những kĩ năng rất mạnh, nhưng vì họ đã quá phụ thuộc vào Darian suốt một thời gian dài, họ đã quên đi cách sử dụng chúng.

“Không, năng lực của ngài Darien không phải như vậy…”

Anh chỉ có thể đoán từ những gì cậu đã nói và làm trước đây, năng lực trở về quá khứ của Darian là khả năng chỉ được kích

hoạt sau khi cậu chết, và nó được coi là con bài tẩy cuối cùng khi không còn cách nào khác.

Khả năng đó dạng như sẽ gửi linh hồn về lại quá khứ, và những thay đổi trong quá khứ sẽ không ảnh hưởng đến hiện tại. Nó đơn giản là tạo nên một thực tại song song với thế giới này.

Bản thân Darian có thể làm lại, nhưng chuyện đó không ảnh hưởng gì đến Jolt và những người ở đây lúc này.

Hay nói cách khác, Darian đã bỏ rơi Jolt và chạy trốn.

"Ngài Darian có làm gì ở quá khứ thì cũng không liên quan gì đến bây giờ cả!"

"Vậy chúng ta làm quái gì giờ?"

–Ta cũng đang muốn biết lắm đấy!

Jolt thầm hét lên trong đầu.

Sao chuyện này lại có thể xảy ra?

Cuộc đời thứ hai của anh đáng lí phải diễn ra suôn sẻ. Chỉ cần anh được ở bên phe Darian thì sẽ không có rắc rối gì.

Nhưng giờ Darian đã chết.

Mọi thứ đột nhiên trở nên thật lạ lẫm.

Trước giờ chưa từng có chuyện nào như vậy xảy ra. Anh đã tận dụng cơ hội tái sinh này để làm những gì mình muốn và trở nên mạnh hơn. Thế nhưng giờ khi đã biết có người đứng cao hơn mình, anh không thể hành xử bất cẩn được.

Dù anh có cố thế nào, anh cũng biết có những đỉnh núi mà anh không thể vượt qua, có những sức mạnh đáng sợ mà anh không hiểu nổi.

Nếu đã vậy, anh chỉ cần sống cuộc đời vừa với mình và đừng cố vươn ra làm chi, nhưng anh lại không thể làm vậy.

Đến cuối cùng, Jolt vẫn không thay đổi.

Bản chất trẻ con, thứ chỉ luôn được thỏa mãn khi anh được là người đứng đầu, không hề cải thiện sau khi anh tái sinh, thậm chí nó còn tệ hơn vì thứ sức mạnh phi tự nhiên ở thế giới khác.

“Không sao… không sao cả! Chúng ta vẫn là Đội Quân Bất Khả Chiến Bại! Chỉ cần còn bộ giáp bất bại do ngài Darian tạo ra, chúng ta là vô đối!”

“Nhưng, chúng ta vẫn phải đối đầu với hắn ta…….”

“Tên đó! Chúng ta chỉ cần lờ hắn đi là được đúng không? Chúng ta phải tránh hắn càng xa càng tốt!”

Nó rất đơn giản, nhưng mọi người đều tán thành.

Họ định sẽ duy trì Đội Quân Bất Khả Chiến Bại mà không có Darian.

Trước khi họ nhận ra, họ đã đến thủ đô.

Và rồi, họ chợt nhìn thấy một chuyện bất thường.

Có gì đó kì lạ đang xảy ra trong thủ đô.

Khi họ đến gần, có hằng hà người đang tụ tập quanh cổng, số lượng của họ phải nói là nhiều đến lạ thường.

Chưa hết, bọn họ còn đang rất hỗn loạn.

Tiếng la, tiếng khóc và tiếng sụt sùi.

Họ đều đang dốc hết sức chạy, khuôn mặt biểu lộ rất nhiều kiểu sợ hãi.

“Chuyện quái gì thế này…?”

Jolt và những người khác không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Họ không biết rằng bán ác thần đã hồi sinh và cả thủ đô giờ đây đang bị nhấn chìm trong biển thịt .

Vậy nên, họ không đời nào biết được khung cảnh này chính là tiền đề cho sự tuyệt vọng còn đáng sợ hơn sắp tới.

Anh không đời nào biết đây sẽ là một cơn ác mộng khác sắp sửa ập đến với anh ngay sau khi anh chỉ vừa thục mạng chạy trốn.

“Giờ ta phải làm gì đây Jolt?

“Sao lại hỏi ta?”

“Vì ngài là phó chỉ huy!”

Anh bị ép phải ra lệnh, nhưng anh không biết làm gì vì chính anh còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thế nên anh quyết định tiến lại gần thủ đô để xem xét tình hình trước.

Một âm thanh phát ra và nó xuất hiện.

Không một lời cảnh báo, đột nhiên nó sừng sững đứng trước mặt Jolt và những người khác.

Một con thú khổng lồ bốn chân.

Một con huyết lang, sắc máu trên người nó đỏ đến nỗi nó như thể làm từ máu.

Bên trong bộ hàm khổng lồ của nó là xác người.

Một vài thì đã chết. Một vài thì đang rên rỉ.

Nhưng nó chẳng mảy may quan tâm, nó chỉ di chuyển bộ hàm lên xuống, nó đang nhai và nuốt chửng mọi người.

“Cái quái …… gì thế này ……?

Đây chính là sợ hãi.

Dù cho nó mạnh đến đâu đi chăng nữa, việc nó đang xé xác mọi người là một điều thực sự rất kinh hãi.

“Đừng sợ! Chúng ta là bất khả chiến bại! Con quái này có lớn đến đâu thì nó cũng chỉ là một con thú mà thôi! Không có gì phải sợ cả!”

Không có gì phải sợ cả.

Đó là một con thú khổng lồ cao quá đầu người, và sức mạnh của nó có thể dễ dàng vượt qua con người.

Nhưng nó chỉ là một con thú.

Ngay cả Jolt và đồng đội của anh cũng sở hữu những kĩ năng vô địch và họ vẫn còn Bộ Giáp Bất Bại.

Một con ma thú sẽ không làm khó được khó.

Họ ở đây làm gì? Chuyện đó không cần phải hỏi, Jolt thầm nghĩ.

Đó chỉ là một con thú tàn sát những gì nó thấy.

Con thú nuốt chửng con mồi của nó và biến mất.

Jolt quay người lại. Anh không theo kịp chuyển động của nó. Thế nhưng nhờ thứ mùi đặc trưng của thú và máu đã cho anh biết chính xác vị trí con thú ở đâu.

Quả nhiên con thú đã di chuyển ra sau lưng anh.

Và một đồng đội của anh đã biến mất.

“Không sao cả! Nó không đau! Răng của nó không xuyên qua được bộ giáp! Mọi người! Tranh thủ lúc này tấn công mau!

Một trong số đồng đội của anh, Iris, đã mất đi ngựa bởi bộ hàm đó.

Tốc độ của con thú quả là khó tin.

Thế nhưng, răng của nó lại không hề hấn gì đến Iris.

Nếu anh có thể vô hiệu hóa đòn tấn công của đối phương, thì sẽ có vô số cách để phản công.

“Để đó cho ta! Ta sẽ cho con chó này biết Đội Quân Bất Khả Chiến Bại là…

Và rồi Iris biến mất.

Cô đã bị nuốt chửng.

Cho dù bộ giáp có cứng đến đâu, thì nó cũng vô dụng trong tình huống như vậy.

Darien hẳn đã không tính đến chuyện này.

“Không sao cả đúng chứ?? Ta chắc cô ấy vẫn còn sống!

Đây là lần đầu tiên anh thấy chuyện này.

Anh không biết phải làm gì. Không hề có chuyện bụng nó đang di chuyển hay một thanh kiếm đột nhiên xuyên ra từ bên trong.

“Thực Lang Vương……”

Ai đó lầm bầm.

Đó là tên của một ngoại giới, hay còn được biết đến với cái danh Kẻ Xâm Lược.

Nó chính là Kẻ Xâm Lược, là hiện thân của sự tàn bạo với cơn đói không hồi kết và liên tục ngấu nghiến bất cứ thứ gì trong tầm mắt. Nó chính là con thú mà Hiền Giả Rain đã đánh bại và ngủ yên.

Jolt chợt nhớ ra.

Jolt đã nhớ ra lí do vì sao thành phố này lại được bao quanh bởi những bức tường hùng mạnh, và tại sao họ lại cho phép các Hiền Giả tung hoành thỏa thích.

Đó là vì những Kẻ Xâm Lược.

Tất cả là để bảo vệ họ khỏi chúng.

Trong quá khứ, chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra, bởi vì dù có xảy ra thiệt hại, Hiền Giả Rain vẫn sẽ luôn lập tức xuất hiện để sửa chữa mọi thứ.

Thế nhưng, cô lại không có ở đây.

Jolt không biết, Hiền Giả khu vực này đã chết.

Darian bảo bán quỷ là cần thiết để duy trì phong ấn nào đó.

Thế nhưng, thiệt hại bây giờ là quá lớn khiến bất kì việc sửa chữa nào cũng trở nên vô dụng.

Cán cân thế giới đã bắt đầu sụp đổ mà không ai hay biết.

“Tại sao …… tại sao…… chuyện này lại xảy ra?”

Thực Lang Vương chầm chậm tiến lại gần. Nó đã chọn Jolt làm con mồi tiếp theo.

Jolt nhắm chặt mắt.

Anh không thể kìm nén nỗi sợ khi nhìn Thực Lang Vương đang từng bước đến gần.

Jolt run rẩy chờ đợi thời khắc cuối cùng của mình.

Nhưng dù anh đợi bao lâu, nó cũng sẽ không bao giờ đến.

Một cơn gió nóng mang mùi máu nhẹ thổi qua.

Thực Lang Vương đang đứng đó.

Và nó đang đợi anh mở đôi mắt đầy sợ hãi của mình.

-Nếu mày đói thì sao mày không ăn luôn đi!

Nhưng Thực Lang Vương không trả lời.

Không thể chịu nổi nỗi sợ không nhìn thấy gì, Jolt mở mắt.

Hai cô gái với khuôn mặt giống nhau đang đứng trước anh.

“Hả?”

Jolt ngây người trước cảnh tượng mà anh chưa hề nghĩ đến.

Thực Lang Vương đang đứng đằng sau hai cô gái, nhưng nó chỉ ở đó bất động như một bức tượng.

“Hai người là…….”

“Maruna!

“Riluna!”

“Cùng nhau, chúng ta là cặp chị em Maru-Liluna! Hân hạnh được gặp mặt!”

Rồi hai người tên Maruna và Liluna ấy đập tay với nhau.

Jolt ngây người.

Bầu không khí hiện giờ lạ thường đến nỗi anh tự hỏi liệu thảm kịch vừa nãy có phải thật không.

Anh nhận ra nhịp thở của con thú đã dừng lại. Cứ như thời gian đã ngừng trôi.

“Úi chà chà. Là Jolt đây mà, tên Maruna cậu nghe có quen hông nào? Hay Riruna cũng được.”.

“……Thánh giáo Maruna-Riluna ư……”

Đó là tôn giáo lớn thứ hai trên thế giới, chỉ sau nhà thờ Axis.

“Đâu phải ai cũng thờ mấy cái cột như thánh hội Axis đâu! Thế nên ta nghĩ nói bọn ta là tôn giáo lớn nhất thế giới không hề sai đâu!

“Đúng vậy! Chúng ta là thần!

Nhưng Jolt chưa từng nghe về hai vị thần Maruna và Riluna, thậm chí hai người họ là phụ nữ cũng không.

“Thì chúng ta là thần nên đương nhiên chúng ta có thể dừng thời gian rồi!”

“Đến đây mà không bị con sói phát hiện cũng đâu phải là khó!”

Thật khó để tin rằng họ là thần.

Nhưng nếu hai người họ đã làm việc này, thì hẳn sức mạnh của họ là thật.

“Nếu cô có thể làm vậy thì sao cô lại không cứu người dân khỏi thứ đó chứ!”

“Hủm? Chẳng phải người dân vương quốc Manny hầu hết theo Thánh Hội Axis sao?”

“Sao họ lại cần chúng ta cứu chứ?”

Nếu cô ta đã nói vậy thì anh chỉ đành chịu.

Nhưng, anh không hiểu tại sao Thần lại đến gặp anh.

“Ta đến chỉ để cho cậu biết vậy thôi.”

“Thì là lỗi của chúng ta nên Jolt mới đến thế giới này mà.”

“Cả cậu Darian đó nữa.”

“Jolt là một tên rác rưởi, vô dụng, ta đã cho cậu đến đây để xem cậu có ăn năn không.”

“Ta cứ nghĩ cặn bã chỉ hoàn cặn bã.”

“Riruna thắng nhé. Thua rồi nhé! Một tên rác rưởi thì vẫn là rác rưởi dù cho hắn có đi đến thế giới khác!”

“Cậu Darian đó nghiêm túc quá nên chả thú vị gì.”

“Nếu là chiến đấu với hiền giả thì vui hơn rồi.”

“Sao cậu không chịu hợp tác vậy?”

“Sao cậu lúc nào cũng cho là mình đúng thế?”

“Mà, ta chỉ làm khán giả thôi.”

“Ta chỉ muốn xem mấy cậu có thể làm gì thôi.”

Jolt hoàn toàn bị áp đảo bởi cái cách nói đảo qua đảo lại của họ.

Cứ như anh không thể theo kịp họ và chỉ biết đứng ngây người.

“Và lí do mà chúng ta đến đây vào lúc này ấy!”

“Jolt nè, cậu chuẩn bị chết rồi đó, vậy nên ta muốn hỏi cậu một câu trước khi cậu vào họng con thú đó.”

“Cuộc đời cậu thế nào? Cậu có tận hưởng cuộc đời làm một thằng cặn bã của mình không?”

“Cậu cảm thấy sao khi một vị thần làm vậy vì cậu?”

Cả hai người nhìn vào mắt Jolt. Jolt hoàn toàn không biết giờ mình trông như thế nào. Nhưng hẳn anh nhìn giống một tên ngốc vì vẫn không hiểu chuyện gì.

“Vậy, cô sẽ không giúp tôi ư?”

Jolt hỏi như thể van nài.

Nếu anh có sức mạnh của Thần, thì anh sẽ làm được bất cứ thứ gì.

“Hông hông. Lần này là hổng có đâu à nhe.”

“Ta chỉ muốn quan sát một kẻ rác rưởi sẽ sống ra sao thôi.”

“Rốt cục các người muốn gì? Các người chơi đùa với mạng sống người khác! Các người đang coi chúng tôi là đồ chơi đấy ư!?”

“Thì ta cứ nghĩ là vui lắm.”

“Nhưng nó chả vui nên ta không quan tâm nữa.”

Cả hai người họ quay lưng rời đi, cứ như chuyện này hoàn toàn không hứng thú gì với họ.

Vậy chuyện gì sẽ xảy ra?

“À đúng rồi ha. Cậu ta có bảo là có khả năng giết đối phương chỉ bằng suy nghĩ mà.”

“Thiệt á? Nó hoạt động thế nào vậy?”

Maruna và Riluna biến mất, thời gian lại bắt đầu trôi.

Trước mặt Jolt, bộ hàm của Thực Lang Vương đang há rộng lại gần.

Nó ngậm lấy người anh.

Thứ duy nhất cứu Jolt khi đó là sự hoang mang còn đọng lại giữa lúc bị nuốt.

Discord Facebook